

মনীষা

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী

একচত্বাৰিংশতম্ সংখ্যা : ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

সম্পাদক : সমীৰণ বৰুৱা

Daduf
20/20

শ্রদ্ধাৰে স্মৰিছোঁ

‘অসমৰ নাইটিংগেল’
দিপালী বৰঠাকুৰ বাইদেউক

ব্যক্তিসকল

ড° ভীমকান্ত বৰুৱা
বিশিষ্ট বক্তা

কৌশলভমণি শইকীয়া দত্ত
কবি, ঔপন্যাসিক

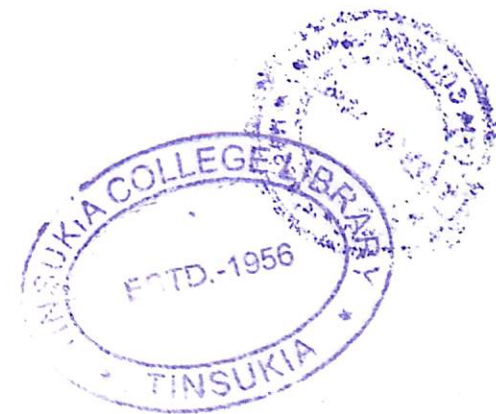

অমূল্য খাটনিয়াৰ
বিশিষ্ট সাংবাদিক

জন্ম : ৩০ জানুৱাৰী, ১৯৪১
মৃত্যু : ২১ ডিচেম্বৰ, ২০১৮

বন্ধু

সময় পালে আমাৰ পিনে
এবাৰ আহি যাবা
এবাৰ আহি যাবা
সহজ সবল গাঁৱৰ জীৱন খান্তক লৈ চাবা

শ্মনীয়া

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী

সম্পাদক

সমীৰণ বৰুৱা

২০১৮-১৯

মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী হিচাপে নিজা বৈশিষ্ট্যৰে সমৃদ্ধ ॥
প্রকাশিত লেখাৰ নব্বৈ শতাংশই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সৃষ্টি ॥ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰিকল্পনা ॥ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সৃষ্টিশীলতা ॥
মহাবিদ্যালয় এখন আলোচনীৰ নৱ-প্ৰজন্মৰ নব্য চিন্তাৰ কঠোৰতা ॥

২০১৮-১৯ বৰ্ষ

৪১ স্মৃতি

মনীষা

The Annual Journal of Tinsukia College

Edited by -

Samiran Boruah

Published by Tinsukia College Students' Union 2018-19

Printed at The Assam Computers, Near Tinsukia College, Tinsukia - 786125

সম্পাদনা সমিতি

EDITORIAL BOARD

ড° সূৰ্য্য চুতীয়া, মুখ্য উপদেষ্টা

Dr. Surjya Chutia, Chief Advisor

ড° বন্দনা পূজাৰী, শিক্ষক সদস্য

Dr. Bandana Pujari, Member

সত্যজ্যোতি গগৈ, শিক্ষক সদস্য

Satyajyoti Gogoi, Member

টনকেশ্বৰ দাস, শিক্ষক সদস্য

Tonkeswar Das, Member

ময়ূৰী শৰ্মা বৰুৱা, শিক্ষক সদস্য

Mayuri Shama Baruah, Member

বশিষ্ঠা বৰকটকী, তত্ত্বাবধায়ক

Rasmita Borkotaki, In-charge

সমীৰণ বৰুৱা, সম্পাদক

Samiran Boruah, Secretary

বিতোপন বৰপাত্ৰ, ছাত্ৰ সদস্য

Bitupan Borpatra, Member

আজমী নাচবিন বহমান, ছাত্ৰী সদস্য

Aazmee Nasrin Rahman, Member

দিব্যজ্যোতি ডিব্ৰুৱাল, ছাত্ৰ সদস্য

Dibyajyoti Dibruwal, Member

চন্দনা দাস, ছাত্ৰী সদস্য

Chandana Das, Member

পৰাগজ্যোতি শইকীয়া, ছাত্ৰ সদস্য

Poragjyoti Saikia, Member

বেটুপাতৰ শিল্পীকৰ্ম : দাদুল চলিহা

বঙীন পৃষ্ঠা, অঙ্গসজ্জা : চন্দন মাহাত্ম, তিনিচুকীয়া

অলংকৰণ : বিতোপন বৰপাত্ৰ, মুকুল দুৱৰা

প্ৰকাশক : তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

মুদ্ৰণ :

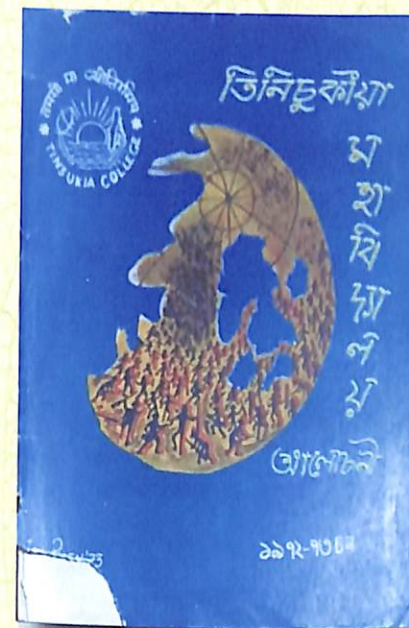
দি অসম কম্পিউটাৰছ

কচুজান পথ, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় সমীপ, তিনিচুকীয়া

দূৰভাষ : ০৩৭৪-২৩৩৪২৪

অসমৰ বৌদ্ধিক সমাজৰ তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ

-ঃ পুৰণি আলোচনী :-

(১৯৭২-৭৩ বৰ্ষ)

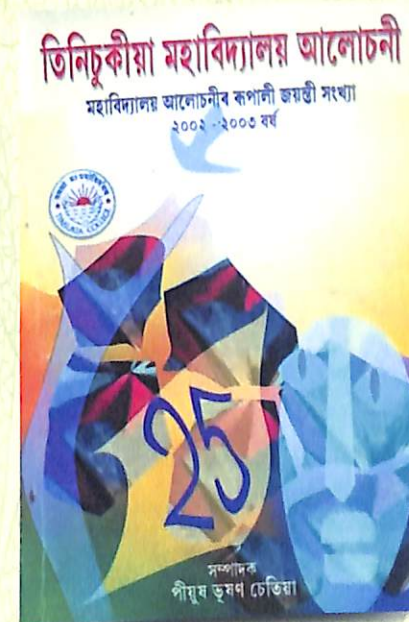
(১৯৭৪-৭৫ বৰ্ষ)

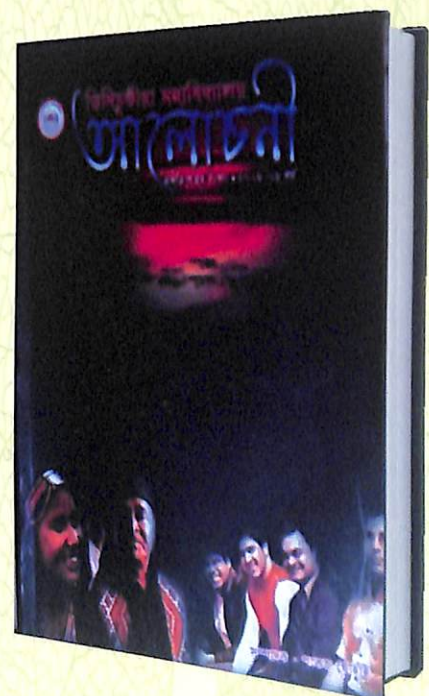
(১৯৯৬-৯৭ বৰ্ষ)

(২০০১-০২ বৰ্ষ)

(২০০২-০৩ বৰ্ষ)

(২০০৪-০৫ বৰ্ষ)

ছাত্র একতা সভা ২০১৮-১৯ বর্ষ

বিষয় বর্ষীয়সকল

প্ৰিয়ব্ৰত মৰাণ
সভাপতি

পূজা সিং
উপ-সভাপতি

জিগু সোণোৱাল
সাধাৰণ সম্পাদক

অভিষেক গুপ্তা
সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক

অমৰ্জিত ভগদ
তৰ্ক আৰু সাহিত্য সম্পাদক

নিতু গগৈ
শৰীৰ চৰ্চা সম্পাদক

দিলীপ কুমাৰ যাদৱ
বহিঃক্ৰীড়া সম্পাদক

বিকাশ কুমাৰ শ্বাহ
সমাজসেৱা সম্পাদক

জুলি প্ৰধান
ছাত্ৰী জিৰণীকোঠা সম্পাদিকা

আকাশ গোস্বামী
ছাত্ৰ জিৰণীকোঠা সম্পাদক

সমীৰণ বৰুৱা
আলোচনী সম্পাদক

কল্লজ্যোতি বৰা
সাংস্কৃতিক সম্পাদক

কৌশিক গোহাঁই
আন্তঃক্ৰীড়া সম্পাদক

বিশিষ্ট শিক্ষাবিদ
টাবু ৰাম টাইদ

প্ৰাজ্ঞন অধ্যক্ষ
ড° সুখেন চক্ৰৱৰ্তী

বিশিষ্ট ঔপন্যাসিক
টনি মৰিছন

বিশিষ্ট সাহিত্যিক-অভিনেত্ৰী
ৰত্না দত্ত

বিশিষ্ট নাট্যকাৰ
গিৰীশ কাৰ্নাড

ভূতপূৰ্ব মুখ্য নিৰ্বাচন আয়ুক্ত
টি এন শেখাৰ

প্ৰাজ্ঞন অধ্যক্ষ
হীৰানাথ ভট্টাচাৰ্য

বিশিষ্ট সাহিত্যিক
পূৰ্ববী বৰমুদৈ

যুৱ সাহিত্যিক
পাৰ্থবিজয় দত্ত

অভিনেতা-পৰিচালক
ঋষি কাপুৰ

অধ্যাপক
প্ৰসন্ন দত্ত

প্ৰাজ্ঞন অধ্যক্ষ
ড° মহেন্দ্ৰ শইকীয়া

বিশিষ্ট সাহিত্যিক-গণিতজ্ঞ
দিলীপ কুমাৰ দত্ত

বিশিষ্ট চিত্ৰশিল্পী
বেণু মিশ্ৰ

অভিনেতা
ইবফান আলি খান

শ
ক্ষা
ঞ্জ
লি

সম্পাদনা সমিতি

ড° সূর্য চৌধুরী
মুখ্য উপদেষ্টা

ড° বন্দনা পূজাৰী
সদস্য

সত্যজ্যোতি গগৈ
সদস্য

টকেশ্বৰ দাস
সদস্য

ৰশ্মিতা বৰকটকী
তত্ত্বাবধায়ক

ময়ূৰী শৰ্মা বৰুৱা
সদস্য

সমীৰণ বৰুৱা
সম্পাদক

বিতোপন বৰপাত্ৰ
সদস্য

আজমী নাচৰিন ৰহমান
সদস্য

দিব্যজ্যোতি ডিব্ৰুগড়
সদস্য

চন্দনা দাস
সদস্য

পৰাগজ্যোতি শইকীয়া
সদস্য

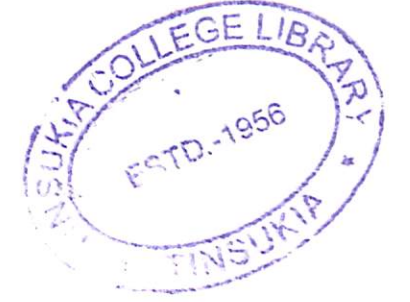
নগেন শইকীয়া

অবসরপ্রাপ্ত প্ৰথমবৰ্গৰ অধ্যাপক ৱ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়

NAGEN SAIKIA

Retd. Professor and Ex-MP

0373-2318796 (R)
094350-30340 (M)
email : nagendrasaikia@yahoo.co.in
nagensaikia1939@gmail.com

শুভেচ্ছা-সন্দেশ

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্র একতা সভাৰ বছৰেকীয়া মুখপত্ৰ মনীষাৰ শেহতীয়া সংখ্যাটি প্ৰকাশ কৰিবৰ বাবে যো-জা চলিছে বুলি জানিব পাৰি আনন্দ পালোঁ। আমাৰ বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়বিলাকৰ এনে আলোচনীসমূহ বিশেষকৈ ছাত্র-ছাত্রীসকলৰ চিন্তাশীল আৰু সৃষ্টিশীল প্ৰতিভা প্ৰকাশৰ কঠোৰতালীক্ষক। ছাত্র-ছাত্রীসকলে আহৰণ কৰা জ্ঞান, অভিজ্ঞতা, ভাব, চিন্তা এই সকলোবোৰ প্ৰকাশ কৰিবৰ কাৰণে এনে আলোচনীসমূহে যিদৰে এক সুযোগ প্ৰদান কৰে তেনেদৰে সুযোগ প্ৰদান কৰে মানবীয় ভাবানুভূতি, কল্পনা, অনুভব আদি প্ৰকাশ কৰিবৰ বাবেও। সম্পাদক প্ৰমুখ্যে এনে আলোচনীৰ লগত জড়িতসকলৰ এটা দায়িত্বপূৰ্ণ কাম হ'ল ভাষাৰ শুদ্ধতা বিচাৰ কৰা আৰু ক'বাত যদি তাৰ ব্যতিক্ৰম ঘটাতো চকুত পৰে তাক শুধৰাই দিয়া। যিসকল ছাত্র-ছাত্রীৰ চিত্ৰশিল্পৰ প্ৰতি আগ্ৰহ আছে তেওঁবিলাকৰ বাবে যিদৰে কিছু ঠাই উলিয়াই দিব লাগে তেনেভাৱে সংগীতৰ ব্যাকৰণ জনা ছাত্র-ছাত্রীসকলকো তেনে জ্ঞানৰ প্ৰকাশ কৰিবলৈ উদগনি যোগোৱাটো উচিত বুলি ভাবোঁ। কেৱল সেয়ে নহয়, এতিয়াৰ বিশ্বখন হ'ল বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিৰ বিশ্ব। যিসকল ছাত্র-ছাত্রী বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিৰ যিকোনো এটা বিষয়ত অনুৰাগী তেওঁলোকৰ পৰা তেনে বিষয়ৰ বচনা সংগ্ৰহতো গুৰুত্ব দিব লাগিব। বৰ্তমান বিশ্বখন চলিছে আন্তৰ্জাতিক বাবসায়ৰ দ্বাৰা। আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনো ইয়াৰ লগত জড়িত। এতেকে বাণিজ্য বিষয়ৰ বাবেও আলোচনীখনে নিশ্চয় ঠাই উলিয়াই দিব। এনেবোৰ বিষয়ৰ পঢ়ি ভাল লগা বচনাৰে আলোচনীখন সমৃদ্ধ হৈ প্ৰকাশিত হওক এই বাঞ্ছাৰে মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

০৩ মাৰ্চ, ২০২০

নগেন শইকীয়া

আবাস : আশ্ৰয় / বৰ্ণমাল / শ্ৰীমন্ত পথ • জাঁৱন ফুকন নগৰ
ডিব্ৰুগড় ৭৮৬০০৩ • অসম

ড° কবী ডেকা হাজৰিকা

প্ৰাধ্যাপক, মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ বিশ্ববিদ্যালয়
(সাহিত্যবথী লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা প্ৰাধ্যাপক, প্ৰাক্তন, ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়।)

শুভ-কামনাৰে একলম

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত বাৰ্ষিক আলোচনী 'মনীষা' প্ৰকাশৰ পথত বুলি জানি সুখী হৈছোঁ। একোখন আলোচনী হ'ল ভাব প্ৰকাশৰ আৰু প্ৰতিভা বিকাশৰ মঞ্চ। ছাত্ৰৰ কোমল বয়সত নিজা প্ৰতিভাৰ সাধনা আৰু প্ৰকাশৰ বাবে এনে মঞ্চৰ প্ৰয়োজন যথেষ্ট বেছি। তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে ঐতিহ্যময় মহাবিদ্যালয়ে অন্যান্য দিশত ছাত্ৰ সমাজক বাট দেখুওৱাৰ দৰে এই আলোচনীয়েও বহু সম্ভাৱনাৰ বীজ বহন কৰিব বুলি আমাৰ বিশ্বাস। আশা কৰোঁ 'মনীষা'ৰ পাতত ভৱিষ্যতৰ দক্ষ লেখকে প্ৰথম খোজ দিয়াৰ মাটি বিচাৰি পাব।

ছাত্ৰ একতা সভালৈ আৰু আলোচনী সম্পাদকলৈ আন্তৰ্ভাৱা শুভ-কামনা থাকিল। এখন সৰ্বাংগসুন্দৰ মানসম্পন্ন আলোচনীয়ে পোহৰৰ মুখ দেখ, সেই কামনাৰে ...

ড° কবী ডেকা হাজৰিকা

সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থা
ALL ASSAM STUDENTS' UNION

মুখ্য কাৰ্যালয় : গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়

H.O. : GAUHATI UNIVERSITY, GUWAHATI - 781014

Website : <http://assu.m2014.net>

Phone : 2571130
2602890

প্ৰসঙ্গ :

দিনাংক : ১৪-০৫-২০২০

প্ৰতি,

সমীৰণ বৰুৱা

আলোচনী সম্পাদক

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়, তিনিচুকীয়া

আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলোঁ। তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী 'মনীষা' প্ৰকাশৰ যো-জা কৰা বুলি জানিব পাৰি অত্যন্ত আনন্দিত হৈছোঁ। মুখপত্ৰ 'মনীষা'ত তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ সমাজৰ সৃষ্টিশীল তথা বৌদ্ধিক চিন্তা-চেতনাৰ উন্মেষ ঘটাব লগতে অসমীয়া জনজীৱনৰ বৌদ্ধিক, সাংস্কৃতিক আৰু সামাজিক চিন্তা-চৰ্চা প্ৰতিফলিত হ'ব বুলি আশা ৰাখিছোঁ। মুখপত্ৰ 'মনীষা'ত প্ৰকাশিত লেখাসমূহে বিভিন্ন বিদ্যায়তনিক চিন্তা-চেতনাৰ দুৱাৰ মুকলি কৰাৰ লগতে সমাজত এক ইতিবাচক চিন্তাৰ পথ মুকলি কৰি জাতি-মাটিৰ উন্নয়নত এক পথ নিৰ্ণয় কৰিব বুলি আমাৰ দৃঢ়বিশ্বাস। লেখাসমূহৰ মাজত উদ্ভাসিত হওক অসমীয়া সংস্কৃতিৰ, অসমীয়া মনৰ বিকশিত ৰূপ।

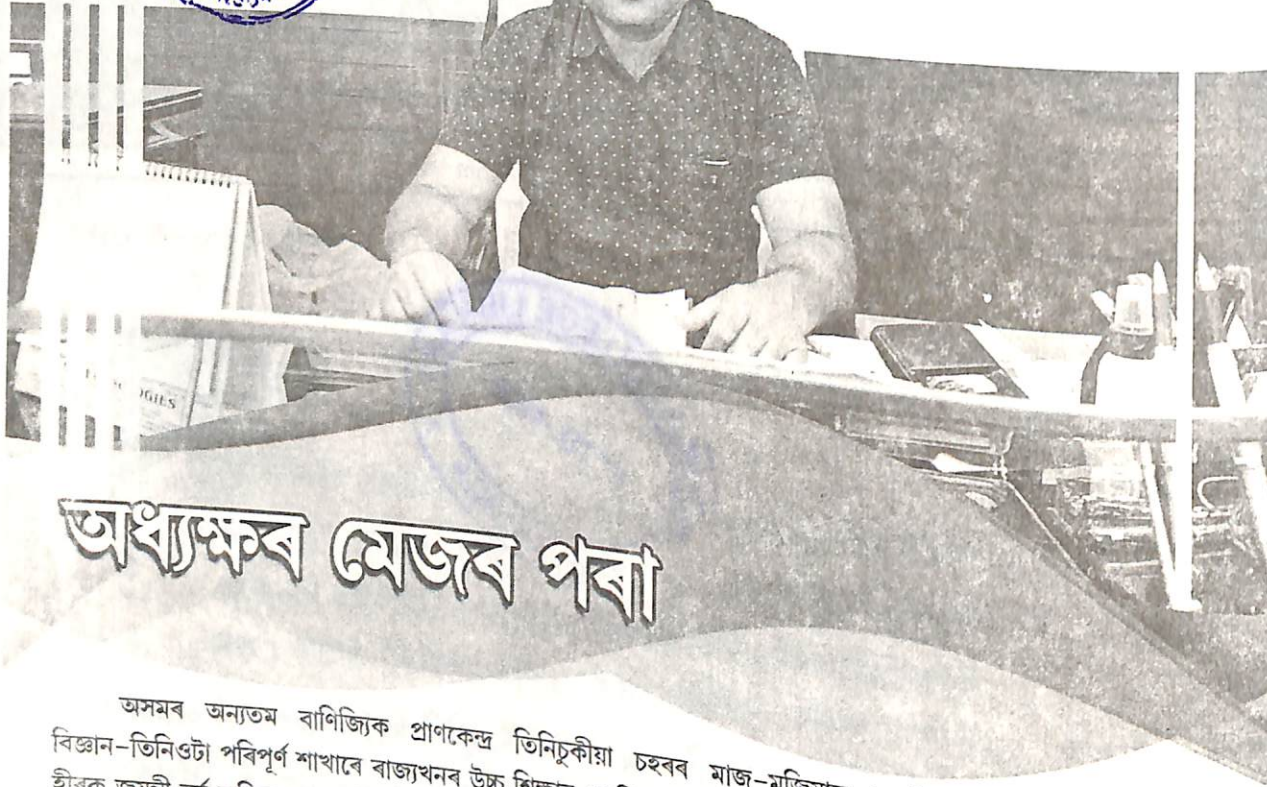
মুখপত্ৰ 'মনীষা' সুন্দৰ আৰু সফল ৰূপত প্ৰকাশ পাক। তাৰেই কামনাৰে —

(Signature)

(লুৰীণজ্যোতি গগৈ)

সাধাৰণ সম্পাদক

সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থা

অধ্যক্ষ মেজৰ পৰা

অসমৰ অন্যতম বাণিজ্যিক প্ৰাণকেন্দ্ৰ তিনিচুকীয়া চহৰৰ মাজ-মজিয়াত অৱস্থিত কলা, বাণিজ্য আৰু বিজ্ঞান-তিনিওটা পৰিপূৰ্ণ শাখাৰে বাজ্যখনৰ উচ্চ শিক্ষাৰ এখন অগ্ৰণী প্ৰতিষ্ঠান হৈছে তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়। ইতিমধ্যে হীৰক জয়ন্তী বৰ্ষ অতিক্ৰম কৰা ঐতিহ্যমণ্ডিত মহাবিদ্যালয়খনত বৰ্তমান অসম আৰু অৰুণাচল প্ৰদেশৰ প্ৰায় চাৰি হাজাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক শিক্ষা প্ৰদানত শতাধিক অধ্যাপক-অধ্যাপিকা নিয়োজিত হৈ আছে। সমান্তৰালভাৱে দেশৰ শিক্ষা-নীতি পৰিৱৰ্তন আৰু গতিশীল সময়ৰ লগত সামঞ্জস্য ৰাখি শিক্ষার্থীসকলৰ স্ব-নিয়োজনৰ সুবিধা হোৱাকৈ দক্ষতাৰ বিকাশৰ কেইবাটাও বৃত্তিমূলক পাঠ্যক্ৰমো মহাবিদ্যালয়খনত আৰম্ভ কৰা হৈছে। উচ্চ শিক্ষাৰ পাঠ্যপুথিৰ শিক্ষা প্ৰদানৰ উপৰিও বাবেবহণীয়া সংস্কৃতিৰ বহু জাতি-জনগোষ্ঠীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ভাষা-সাহিত্য, কলা-কৃষ্টি, ক্ৰীড়া আদি সামাজিক শিক্ষা প্ৰদানৰ ক্ষেত্ৰতো মহাবিদ্যালয়খনিয়ে পূৰ্বৰে পৰাই গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰি আহিছে। অৱশ্যে মহাবিদ্যালয়খনৰ সৰ্বাংগীন উন্নয়নৰ ক্ষেত্ৰত এতিয়াও বহু কৰণীয় আছে। শিক্ষক-কৰ্মচাৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা স্থানীয় ৰাইজৰ পূৰ্ণ সহযোগিতা কৰণীয়খিনি পৰ্যায়ক্ৰমে সম্পাদন কৰিব পৰা যাব বুলি আমাৰ দৃঢ় বিশ্বাস।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মৌলিক চিন্তা, সাংস্কৃতিক দক্ষতা আৰু ৰচনাপ্ৰৱণতা ক্ৰীড়া-কৰ্মৰ খতিয়ান সামৰি প্ৰতি বছৰে প্ৰকাশিত হয় মহাবিদ্যালয়খনৰ বাৰ্ষিক আলোচনী 'মনীষা'। ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত প্ৰকাশ হোৱা 'মনীষা'ৰ ২০১৮-২০১৯ বৰ্ষৰ সংখ্যাটো শেহতীয়াকৈ হ'লেও প্ৰকাশৰ বাবে প্ৰস্তুতি সম্পন্ন কৰিছে বুলি জানিব পাৰি সুখী হৈছোঁ। আশা কৰিছোঁ মহাবিদ্যালয়ৰ গৰিমা অটুট ৰাখি বাৰ্ষিক আলোচনীখনৰ এই সংখ্যাটিও সৰ্বাংগসুন্দৰ ৰূপত প্ৰকাশিত হ'ব। সম্পাদকৰ লগতে আলোচনী প্ৰকাশৰ লগত জড়িত থকা সকলো শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক মোৰ শুভ-কামনা আৰু অভিনন্দন জনালোঁ। শেষত 'মনীষা'ৰ আৰু তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় উত্তৰোত্তৰ কামনা কৰিলোঁ।

জয়তু তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
খন্যবাদেৰে-

ড° সূৰ্য চুতীয়া

অধ্যক্ষ

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়, তিনিচুকীয়া

ক.ৰা.পা.ট.

প্ৰসংগ : আত্মবিশ্লেষণ

সাম্প্ৰতিক শিক্ষা নীতি বনাম নিবনুৱা সমস্যা আৰু মানৱ জীৱনত আধ্যাত্মিক শিক্ষা প্ৰয়োজনীয়তা।

“শিক্ষাই জীৱন, শিক্ষাই মগ্ন, শিক্ষাই পৰম ধৰ্ম”

শিক্ষা হ'ল এখন দেশৰ সামগ্ৰিক বিকাশৰ বাবে সংশ্লিষ্ট দেশখনৰ মানৱ সম্পদৰ উন্নয়নৰ প্ৰয়োজনীয়তা প্ৰধান আহিলা। কিন্তু এখন উন্নয়নশীল দেশ হিচাপে ভাৰতবৰ্ষৰ বাবে মানৱ সম্পদৰ উন্নয়ন সাম্প্ৰতিক সময়ত এক গভীৰ প্ৰত্যাহ্বান। এই প্ৰত্যাহ্বানক অতিক্ৰম কৰি দেশখনৰ সামগ্ৰিক বিকাশ সম্ভৱপৰ কৰি তুলিবলৈ বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰা হৈছে যদিও দেশখনে এইক্ষেত্ৰত সফলতা লাভ কৰিবলৈ এতিয়াও বহুদূৰ বাট বাকী আছে। সি যি কি নহওক দেশ এখনৰ মানৱ সম্পদৰ বিকাশত উচ্চ-শিক্ষাৰ ভূমিকাক অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰি। উচ্চ শিক্ষাই উন্নত কাৰিকৰী জ্ঞান সম্পন্ন লোক, পৰিচালনা দক্ষতাৰ অধিকাৰী ব্যক্তি, উচ্চ পৰ্যায়ৰ গৱেষক, বিজ্ঞানী আদিৰ সৃষ্টি কৰে আৰু মানৱ সম্পদৰ বিকাশ বাস্তৱায়িত ৰূপ ধাৰণ কৰে। কিন্তু এই দিশত অসমৰ উচ্চ শিক্ষাই অসমৰ মানৱ সম্পদৰ বিকাশ সাধন কৰাত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছে সেয়া হৈছে সন্দেহজনক বিষয়। অপ্ৰিয় সত্য যে অসমৰ তত্ত্বসৰ্বস্ব শিক্ষা ব্যৱস্থাই মানৱ সম্পদৰ বিকাশ সাধন কৰাতকৈ মানৱ সম্পদৰ অপচয় সাধন কৰা পৰিলক্ষিত হৈছে। যাৰ ফলত আমি শিক্ষিত নিবনুৱা নামৰ এচাম মানৱ সম্পদ লাভ কৰিছোঁ। য'ত এজোপা কটা মুঢ়াৰ গছৰ সৈতে তুলনা কৰিব পাৰি।

ইয়াৰ অন্তৰালত বহুতো সমস্যা আছে যিবোৰে অসমৰ পটভূমিত উচ্চ শিক্ষা প্ৰকৃত লক্ষ্যত উপনীত হোৱাত প্ৰতিবন্ধকতাৰ সৃষ্টি কৰিছে। অসমৰ নিবনুৱা সমস্যা ইতিমধ্যে অসমৰ এটা অত্যন্ত ভয়াৱহ আৰু জ্বলন্ত সমস্যা হিচাপে পৰিগণিত হৈছে। অত্যন্ত দুৰ্ভাগ্যজনক ভাৱে ক'ব পাৰি যে প্ৰতিবছৰে বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ডিগ্ৰীলৈও হাজাৰ হাজাৰ যুৱক-যুৱতী তথাকথিত শিক্ষিত নিবনুৱাৰ তালিকাখন সজাই থোৱা ফুলদানিৰ দৰে শুৱনি কৰিব লগা হৈছে। ইয়াৰ মূল কাৰণ হ'ল এই যে সাম্প্ৰতিক চলি থকা অসম ৰাজ্যৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত প্ৰায়োগিক শিক্ষাৰ পাঠ্যক্ৰমৰ অভাৱ। প্ৰায়োগিক শিক্ষাৰ পাঠ্যক্ৰমৰ অনুপস্থিতিত অসমৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ চৰম দুৰ্বলতা তথা নেতিবাচক দিশ বুলি অভিহিত কৰিব পাৰি। য'ত হাজাৰ হাজাৰ ডিগ্ৰীধাৰীক চৰকাৰী চাকৰিৰ সলনি ৰিক্সা বা অট' চালক হিচাপে দেখা পোৱা যায়। তদুপৰি দুৰ্ভাগ্যজনকভাৱে তত্ত্বসৰ্বস্ব অসমৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত ভাল ফলাফল লাভ কৰিবলৈ এক প্ৰকাৰৰ যুদ্ধত অৱতীৰ্ণ হৈ সংগ্ৰাম কৰি থাকোঁতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নেপথ্যত থকা প্ৰকৃত বাস্তৱময় পৃথিৱীখনৰ পৰা আঁতৰি থাকিবলৈ বাধ্য হয়। কিছুমান কৰ্মপদ্ধতি আৰু

স.
মপা.
দ.
কী.
য়.

কৌশল শিকি নোথোৱাৰ বাবে বহুসংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে স্ব-নিয়োজনৰ প্ৰচুৰ সম্ভাৱনা থকা সহজলভ্য ক্ষেত্ৰ একোখনো হেৰুৱাই পেলোৱা উপক্ৰম ঘটায়। ফলত প্ৰতি বছৰে অৱধাৰিতভাৱে অসমৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ ফচল হিচাপে আমি লাখ-লাখ কৰ্মসংস্থানহীন শিক্ষিত যুৱক-যুৱতীক লাভ কৰি আহিছোঁ। অৰ্থাৎ নিবনুৱা সমস্যাৰ সৃষ্টিৰ ক্ষেত্ৰত আমাৰ দেশ তথা আমাৰ ৰাজ্যৰ শিক্ষানীতি বহু পৰিমাণে দায়ী। কিন্তু অতি পৰিতাপৰ বিষয় এই যে, আমাৰ দেশে স্বাধীনতাৰ ৭০ বছৰ পাছতো এক সুদৃঢ় জাতীয় শিক্ষানীতি গ্ৰহণ কৰিব পৰা নাই। এই দিশ আমাৰ বাবে চৰম দুৰ্ভাগ্যজনক বিষয় বুলিব পাৰি। ফলশ্ৰুতিত নিবনুৱা সমস্যা সাম্প্ৰতিক অসমৰ অন্যতম ভয়াৱহ সমস্যা হিচাপে ধৰা দিছে। যি অসমৰ বিপুল সম্ভাৱনাৰ অপমৃত্যু প্ৰতিপল ঘটায় আছে। এই নিবনুৱাসকলৰ এক বৃহৎ অংশৰে হ'ল শিক্ষিত নিবনুৱা। চৰকাৰী বিশেষ তথ্য অনুসৰি অসমৰ মুঠ ৩,১২ লাখ জনসংখ্যাৰ ভিতৰত প্ৰায় ২৪ লাখেই শিক্ষিত নিবনুৱা। নিয়োগ বিনিময় কেন্দ্ৰৰ ২০১০ চনৰ এক তথ্য অনুসৰি অসমৰ মুঠ চাকৰি প্ৰত্যাশীৰ (Job Seekers) ৭৫% হ'ল শিক্ষিত নিবনুৱা। মুঠ ১৪,৩৩,২১৮ গৰাকী শিক্ষিত নিবনুৱাৰ ভিতৰত ২,৮৩,৪৭১ গৰাকী হ'ল স্নাতক (মুঠ শিক্ষিত নিবনুৱাৰ ২০%), ২১,৩৫২ গৰাকী হ'ল স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰীৰ অধিকাৰী আৰু ২,৮৩৯ জন হ'ল ইঞ্জিনিয়াৰিং ডিগ্ৰীৰ অধিকাৰী। কিন্তু এই সংখ্যাই চৰকাৰী নিয়োগ বিনিময় কেন্দ্ৰত নামভৰ্তি কৰা নিবনুৱাসকলকহে প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছে। তদুপৰি যথেষ্ট সংখ্যক এনে নিবনুৱা আছে যিসকলে নিয়োগ বিনিময় কেন্দ্ৰত নামভৰ্তি কৰা নাই। মানৱ জীৱনৰ প্ৰকৃত সঠিক শিক্ষা হৈছে এজন মানুহৰ এনে এটা অপৰিহাৰ্য অংগ যি তেওঁক সুজ্ঞান-বুদ্ধিৰে বিচাৰ-বিবেচনা আৰু কাৰ্যক্ষমতাৰে সং পথত আগবঢ়াই নিয়াৰ দিশত সহায় কৰে। আমাৰ সমাজৰ নামমাত্ৰ এটা অংশৰ বাহিৰে প্ৰায় সকলো স্তৰ অৰ্থনৈতিক অসমতা, জনসংখ্যাৰ বিস্ফোৰণ, নিবনুৱা সমস্যা আদিৰে ভাৰাক্ৰান্ত। ইয়াৰ মূল কাৰণ হৈছে প্ৰকৃত শিক্ষাৰ অভাৱ। যি শিক্ষাই এজন মানুহক মানৱ সম্পদ হিচাপে এখন মানপত্ৰ প্ৰদান কৰে।

অসমৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাই যে নিবনুৱা সমস্যা সৃষ্টিত অৰিহণা আগবঢ়াইছে সেইটো ওপৰত কৰি অহা আলোচনাৰ পৰা স্পষ্ট হয়। এই দিশত চাবলৈ গ'লে সাম্প্ৰতিক শিক্ষা ব্যৱস্থাত অসমৰ নিবনুৱা সমস্যা নিৰ্মূলৰ বাবে সমগ্ৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাটোৰ এক আমূল পৰিৱৰ্তনৰ প্ৰয়োজন হ'ব। য'ত অসমৰ উচ্চ শিক্ষাৰ পাঠ্যক্ৰমত প্ৰায়োগিক শিক্ষাৰ পাঠ্যক্ৰমৰ সংযোজন কৰাটো অতি দৰকাৰ। পৰীক্ষা পদ্ধতিৰ ব্যৱস্থাবো আমূল পৰিৱৰ্তনৰ গভীৰ প্ৰয়োজন। আচলতে শিক্ষা ব্যৱস্থাটো শিক্ষাৰ্থীৰ মানসিক আৰু বৌদ্ধিক প্ৰৱণতা অনুসৰি হ'ব লাগে। তদুপৰি কাৰিকৰী শিক্ষাৰ দিশত সম্প্ৰসাৰণৰ বাবে কিছুমান বিশেষ ভূমিকা লোৱা দৰকাৰ। কাৰিকৰী শিক্ষাৰ এনে এটা নোহোৱাকৈয়ে এজন মানুহে কোনো চাকৰিত নিয়োজিত বৃত্তিৰ সহায়ত স্বাধীনভাৱে উপাৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হোৱাৰ

সহজ বাট পায়। এই দিশত কাৰিকৰী শিক্ষা লাভৰ বাবে এটা উপযুক্ত পৰিৱেশ অসমত গঢ়ি তুলিবলৈ হ'লে প্ৰথমে অসমত বিভিন্ন কাৰিকৰী শিক্ষাৰ প্ৰতিষ্ঠান স্থাপন কৰিব লাগিব। এইক্ষেত্ৰত চৰকাৰে গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব লাগিব। সমগ্ৰ শৈক্ষিক ব্যৱস্থাটোক বৃত্তিমুখী, বাস্তৱ আৰু বিজ্ঞানসন্মত কৰি গঢ়ি তোলাৰ স্বাৰ্থত দেশৰ শিক্ষানীতিৰ সংস্কাৰ সাধনৰ বাবে বিশেষ শিক্ষা আয়োগ গঠনৰ ব্যৱস্থা চৰকাৰে ল'ব লাগিব। তৃতীয় বিভাগত উত্তীৰ্ণ আৰু অনুত্তীৰ্ণসকলৰ বাবেও সঠিক যুৱনীতিৰ প্ৰয়োজন। শিক্ষাখণ্ডত এনেধৰণৰ সংস্কাৰৰ বাবে যদিও বিভিন্ন পদক্ষেপ মাজে-সময়ে লোৱা পৰিলক্ষিত হয় কিন্তু সুস্থ নীতিৰ অভাৱে এইবোৰক বিফল কৰি আহিছে। সি যি কি নহওক অসমৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত এনেধৰণৰ এক সংস্কাৰ সাধন আৰু যথেষ্ট পৰিমাণৰ কাৰিকৰী শিক্ষানুষ্ঠান স্থাপন হ'ব এক দীৰ্ঘম্যাদী প্ৰক্ৰিয়া আৰু ইয়াৰ সুফল ভৱিষ্যত প্ৰজন্মইহে লাভ কৰিব। কিন্তু যিসকলে ইতিমধ্যে এই শিক্ষা ব্যৱস্থাটোৰ মাজেৰে অধ্যয়ন কৰি আছে তেওঁলোকৰ মাজৰ খুউব কম সংখ্যকেহে সংস্থাপন লাভ কৰিব আৰু বাকীসকল শিক্ষিত নিবনুৱা শাৰীত অন্তৰ্ভুক্ত হৈ ফুলজাৰি দৰে জিলিকি থাকিব। এনে প্ৰেক্ষাপটত নিজকে সংশোধন কৰি তুলি কিছুমান বিকল্পৰ বাট সন্ধান কৰা অতি প্ৰয়োজন। অসমত চাকৰিৰ ক্ষেত্ৰখন যিহেতু অতি সীমিত গতিকে কৃষি, উদ্যোগ, ব্যৱসায়-বাণিজ্যৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি স্ব-নিয়োজিত হোৱাৰ বাহিৰে আন বিকল্প অতি দুৰ্লভ। অসমৰ প্ৰাকৃতিক সম্পদসমূহক ভিত্তি কৰি সৰু-বৰ উদ্যোগ স্থাপন আৰু ব্যৱসায় স্ব-নিয়োজনৰ এক সম্ভাৱনাপূৰ্ণ পথ। বিভিন্ন সেৱাভিত্তিক উদ্যোগ যেনে-ব্ৰাইলাৰ বা গাহৰি ফাৰ্ম খুলি নিজেই বিক্ৰী কৰা উপৰিও নিজৰ প্ৰতিভা আৰু স্বজ্ঞানৰ অনুসৰি এগৰাকী ছোৱালীয়ে বিউটি পাৰ্লাৰ, এজন যুৱকে ম'বাইল মেৰামতিৰ দোকান, কম্পিউটাৰ বা আই আই টি ভিত্তিক দোকান, কেটাৰিং ছাৰ্ভিছ, কাৰ ছাৰ্ভিছিং, টি ভি ছাৰ্ভিছিং, হোটেল, ৰেষ্টোৰাঁ আদি দিশসমূহ আৰম্ভ কৰি নিজৰ লগতে আনকো স্বাৱলম্বী হোৱাত সহায়ক হ'ব পাৰি।

তদুপৰি উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলত তথা অসম হৈছে 'এটন উদ্যোগ'ৰো এক প্ৰচুৰ সম্ভাৱনাপূৰ্ণ অঞ্চল। কিন্তু আচল কথাতো হৈছে অসমৰ শিক্ষিত নিবনুৱাসকলৰ স্বনিয়োজনৰ পৰিৱৰ্তে চাকৰিৰ প্ৰতি আগ্ৰহ বেছি। বহু কম শিক্ষিত নিবনুৱা আছে যিয়ে ব্যৱসায় ক্ষেত্ৰখনত নিজৰ হওক বা নিজৰ পিতৃৰ হওক কম সংখ্যক যুৱক-যুৱতীয়ে আত্মনিয়োগ কৰি সংস্থাপিত হয়। এই দিশত মন কৰিলে দেখা যায় যে অসমৰ শিক্ষিত যুৱক-যুৱতীৰ চাকৰিমুখী স্বভাৱৰ বাবে অন্যান্য ক্ষেত্ৰসমূহ ক্ৰমাৎ বিৰয়। অসমৰ যুৱক-যুৱতীয়ে সংস্থাপনৰ আশাত বহিঃৰাজ্যলৈ কৰা প্ৰব্ৰজন সাম্প্ৰতিক অসমৰ এক প্ৰধান আৰ্থ-সামাজিক সমস্যা হিচাপে চিহ্নিত হৈছে। যদিও নিবনুৱাৰ উৎপত্তিৰ বাবে বহু পৰিমাণে অসমৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাটো দায়ী যদিও তাৰ সমান্তৰালভাৱে শিক্ষিত নিবনুৱাসকলৰো দোষ আছে। স্থূল ৰুচি আৰু বিলাসিতাৰ পিছত দৌৰা আজিৰ সৰহভাগ যুৱক-

যুৱতীৰে জীৱনবোধ অগভীৰ। পৰিশ্ৰমবিমুখিতা, ধৈৰ্যহীনতা, অসহনশীলতা আদি যুৱক যুৱতীসকলৰ সাধাৰণ চাৰিত্ৰিক বৈশিষ্ট্য। অৰ্থসৰ্বস্ব জীৱন এটাৰ কামনা কৰা এইসকল যুৱক-যুৱতীয়ে খেতি কৰিবলৈ লাজ কৰে, ব্যৱসায় নকৰে। ফলত অসমৰ আৰ্থ-সামাজিক অৱস্থাত ইয়াৰ নেতিবাচক প্ৰভাৱ গভীৰভাৱে পৰিছে। মুঠ কথাত অসমৰ নিবনুৱা সমস্যা সমাধানৰ বাবে অসমত এক কৰ্ম-সংস্কৃতিৰ প্ৰয়োজন আৰু এই কৰ্ম-সংস্কৃতি গঢ়ি তোলাত নতুন প্ৰজন্মই হাত উজান দিব লাগিব। অসমত চাৰি বছৰৰ পৰা ছয় বছৰ বয়সতেই এটা শিশুৱে শিক্ষানুষ্ঠানৰ চৌহদ গৰকিবলৈ আৰম্ভ কৰে। কিছুমান ব্যক্তিগত মাধ্যমৰ শিক্ষানুষ্ঠান এইক্ষেত্ৰত এখাপ চৰা। তাৰপিছত আৰম্ভ হয় এক বিৰতিহীন যাত্ৰাৰ, যাৰ কোনো নিকট সমাপ্তি নাই। কিছুসংখ্যকে উচ্চ মাধ্যমিক, উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ পাছত বৃত্তিমুখী, কাৰিকৰী পাঠ্যক্ৰমত অধ্যয়ন কৰে আৰু খুউব কম সংখ্যকে অন্যান্য আত্মসংস্থাপনৰ পথ বাছি লয়। কিন্তু গৰিষ্ঠসংখ্যকে স্নাতক, স্নাতকোত্তৰ পৰ্যায় অতিক্ৰম কৰিও সংস্থাপনহীন হৈ ৰয়। এই দিশত সাম্প্ৰতিক শিক্ষানীতি দায়ী যদিও নিজৰ পুৰুষাৰ্থৰ অভাৱৰ বাবে নিবনুৱা শাৰীত পৰিবলগীয়া হয়। পৰীক্ষাৰ মেৰপেচত আবদ্ধ এক দীঘলীয়া প্ৰতিযোগিতাৰ অন্তত এক অনিশ্চিত ভৱিষ্যত, এক অসহায় অৱস্থা। উচ্চ শিক্ষা লাভ কৰিও অসমৰ এক বৃহৎ সংখ্যক যুৱক-যুৱতীৰ এনে অৱস্থা হয়। যদিও ইয়াৰ বাবে আমাৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাটো বহুত পৰিমাণে দায়ী কিন্তু আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলকো আমি একাষাৰে দোষমুক্ত বুলি ক'ব নোৱাৰোঁ। এই সম্পৰ্কত ওপৰত আলোচনা কৰি অহা হৈছে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলো এই বিষয়ত অতি সজাগ আৰু সচেতন হোৱা উচিত। অসমৰ উচ্চ শিক্ষাত বৰ্তমান ডিগ্ৰীটো কেৱল এটা স্বীকৃতিহে তাৰ বাহিৰে অন্য একো নাই। তাৰ সমান্তৰালভাৱে প্ৰতিগৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নিজকে অন্য কিছুমান দিশতো পাৰ্গত কৰি তোলাৰ প্ৰয়োজন যাতে বৰ্তমানৰ প্ৰতিযোগিতামুখী পৃথিৱীখনত নিজকে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিব পাৰে। আমাক এক কৰ্ম-সংস্কৃতিৰ প্ৰয়োজন। সি যি কি নহওক শিক্ষিত নিবনুৱাৰ সমস্যা সমাধানৰ বাবে অতি সোনকালে অসম তথা ভাৰতবৰ্ষৰ শৈক্ষিক ব্যৱস্থাটোৰ এক সংস্কাৰ সাধনৰ প্ৰয়োজন। যাতে যি হাৰত শিক্ষা ব্যৱস্থাটোৱে মানৱ সম্পদৰ অপচয় সাধন কৰি আহিছে সেই অপচয় বিকাশলৈ পৰিৱৰ্তিত হৈ দেশ তথা ৰাজ্যখনৰ সামগ্ৰিক বিকাশ সম্ভৱপৰ হৈ উঠে।

আধ্যাত্মিকতা শিক্ষা প্ৰয়োজনীয়তা :

আধ্যাত্মিকতা হ'ল মানৱ জীৱন উত্তৰণৰ এটি স্তৰ। এই স্তৰত উপনীত হ'বলৈ মানুহে অহিংস, বৰ্মাচাৰ্য, তপস্যা, আন্ত্ৰেয়, ঈশ্বৰ পৰায়ণ আদি সাধনাসমূহত ৰত হ'ব লাগিব। এই অৱস্থাপ্ৰাপ্ত হ'লেহে মানুহ নামৰ যোগ্য হয়। এই সংসাৰত আধ্যাত্মিক জ্ঞানশূন্যজনক প্ৰকৃত মানুহ বুলি গণ্য কৰা নহয়। আধ্যাত্মিক শক্তি এনে এক কল্যাণকাৰী শক্তি যাৰ দ্বাৰা নিজ আত্মাক পৰমাত্মাৰ লগত সংযোগ ঘটাব পাৰে। ই মনৰ ওপৰত প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰি মনক স্থিত অৱস্থালৈ আনিব পাৰি। এক

কথাত চমুকৈ ক'বলৈ হ'লে, আধ্যাত্মিকতা মানে আত্মা সমন্বীয় জ্ঞান। অধ্যায় + ষিক = আধ্যাত্মিক শব্দটো গঠিত হৈছে। অৰ্থাৎ যি শিক্ষাই আত্মা সমন্বীয় জ্ঞান দিবৰ বাবে সক্ষম, যি শিক্ষাই সকলো জীৱকে একে আত্মা বুলি ভাবিবলৈ শিক্ষা দিয়ে, মানুহেই দেৱ, মানুহেই সেৱ বুলি ভাবিবলৈ শিক্ষা দিয়ে, কুকুৰ ছাগলীৰ দৰে ইতৰ প্ৰাণীকো একেই আত্মা বুলি গণ্য কৰিবৰ বাবে শিক্ষা দিয়ে সেই শিক্ষাকে আধ্যাত্মিক শিক্ষা বোলে। সাম্প্ৰতিক যুগটো হ'ল উত্তৰ আধুনিকতাৰ যুগ। বিজ্ঞান-প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ যুগ। ঈশ্বৰক প্ৰত্যাৱহান জনোৱাৰ যুগ। বিশ্বায়নৰ ধামখুমীয়াত সকলো ফালেই শ্ৰেষ্ঠতা দখলৰ যুগ। সকলো ফালেই এক আমূল সংস্কাৰৰ সাধন যোগেদি এক প্ৰত্যাৱহান গ্ৰহণ কৰি নতুন প্ৰজন্মক আগবঢ়াই নিয়াৰ এক পৰিকল্পনা কৰি শিক্ষাৰ দিশতো কেতবোৰ যুগান্তকাৰী পদক্ষেপ হাতত লোৱা হ'ল। নতুন শিক্ষা নীতি প্ৰয়োগ কৰা হ'ল। NCERT, CBSC আদি নানা ধৰণৰ পাঠ্যক্ৰম হাতত লৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক যুগ সাপেক্ষ কৰি গঢ়ি তুলিবৰ বাবে চেষ্টা কৰা হৈছে। চৰিত্ৰবোধ, নীতি শিক্ষাৰ পাঠ আদিবোৰ বৰ্তমান সময়ৰ বাবে নচলা পইচাৰ দৰে গণ্য কৰি আঁতৰাই দিয়া হ'ল। কিন্তু মানুহ হোৱাৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় আটাইতকৈ দৰকাৰী উপাদানসমূহ নিহিত আছিল এই কিতাপসমূহত।

আকৌ আধ্যাত্মিকতা শিক্ষা মানে কোনো ধৰ্ম নহয়। কিন্তু ধৰ্ম শাস্ত্ৰসমূহে আধ্যাত্মিকতাৰ শিক্ষা দিয়ে। এখন সমাজত শান্তিৰ বাতাৱৰণ ধৰি ৰখাত অৰিহণা যোগাই। অমৃতৰ সন্তান হিচাপে জন্ম লোৱা প্ৰতিটো মানৱ শিশুক অতীতৰ মহাকাব্যিক যুগৰে পৰা এই শিক্ষাৰে শিক্ষিত কৰি সমাজৰ হিতৈষী একো একোজন ব্যক্তি হিচাপে যোগ্য কৰি তুলিবলৈ প্ৰয়াস কৰা হৈছিল।

এখন আদৰ্শ সমাজ গঠনৰ বাবে আটাইতকৈ প্ৰয়োজন হয় আদৰ্শ ব্যক্তিৰ, নৈতিক আৰু আধ্যাত্মিক ভাৱে উন্নত ব্যক্তিৰ। নৈতিকতাৰ স্বলন য'ত পদে পদে হয় তেনে ঠাইত কেতিয়াও আদৰ্শ সমাজ গঠন সম্ভৱপৰ নহয়।

এই একেই কথা অনুভৱ কৰিছিল গ্ৰীচৰ মহান দাৰ্শনিকে, যাক কোৱা হয় "The greatest of all Greeks Ever born..." চক্ৰেটিচেও তেওঁৰ Athens খনক এখন প্ৰকৃত ৰাষ্ট্ৰ কৰি গঢ়ি তুলিব বিচাৰিছিল। অনুভৱ কৰিছিল।

"When Every citizen learn to think for himself, educated their own mind... only then Athens could become a perfect state..."

বৰ্তমান দিনৰ শিক্ষা পদ্ধতিৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ জ্ঞান আৰু মগজুৰ বিকাশ সাধন হৈছে সঁচা। কিন্তু মগজুৰ বিকাশ আৰু জ্ঞানৰ স্ফুৰণ প্ৰকৃত উন্নতিৰ বাহক হ'ব নোৱাৰে। যদি তেনে হ'লেহেঁতেন তেন্তে আজি প্ৰতি বছৰে হাজাৰ হাজাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে কেৱল অসমতেই বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ডিগ্ৰী লৈ ওলাই থকাৰ পাছতো অসমখনত নৈতিক অধঃপতনে ইমান চূড়ান্ত অৱস্থা নাপালেহেঁতেন। সহপাঠীয়ে হত্যা কৰিছে সহপাঠীক, পুত্ৰই কেইটামান টকাৰ কাৰণে হত্যা কৰিছে জন্ম দাতা পিতৃ মাতৃক,

যিখন দেশত নাৰীক দেৱী আখ্যা দিয়া হৈছিল তাত আজি নাৰী ধৰ্মণ, বলাৎকাৰ আদি সুলভ হৈ পৰিল। সৰুৰ পৰা সন্মান আশা কৰাতোঁ আকাশ কুসুম যেন হৈ পৰিল। আজিৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাই এটা তথাকথিত Generation Gap কঢ়িয়াই আনিছে। যিখন দেশত যুদ্ধক্ষেত্ৰতো শিষ্যই গুৰুৰ পৰা আশীৰ্বাদ লোৱাৰ প্ৰথা আছিল। মাকৰ এশাৰী মাত্ৰ বাক্যত স্বয়ম্ভৱ জিকি অনা কন্যাক ককাই-ভাইৰ মাজত সমূহীয়া পত্নী কৰিব পাৰিছিল। পিতৃৰ বচন বন্ধা কৰিবৰ বাবে চফল যৌৱন প্ৰাপ্ত পুত্ৰই ১৪ টাকৈ বছৰ বনলৈ যাবলৈ কুৰ্ণাবোধ কৰা নাছিল, ঠিক তেনে এখন দেশত আজিৰ শিক্ষিত চামে কৰা কাৰ্যসমূহ দেখিলে নিজৰ উপৰতে থকাৰ উপজে।

ওপৰত যদিও সাম্প্ৰতিক শিক্ষানীতি বিষয়ে আলোচনা কৰা হৈছিল তাৰ পৰিৱৰ্তে কিন্তু পুনৰ বৰ্তমানৰ চকুত দেখি থকা শিক্ষাৰ দিশসমূহৰ কথা যদি চাবলগীয়া হয় তেন্তে প্ৰথমে ক'ব লাগিব আজি শিক্ষা ব্যৱস্থা বাণিজ্যিকিকৰণ হৈছে। বেচা কিনা উপক্ৰম হৈছে। পাঠ্যক্ৰমৰ দৰদাম হ'বলৈ ধৰিলে। শিক্ষাৰ মূল লক্ষ্য হৈ পৰিল টকা ঘটাব মেছিন তৈয়াৰ কৰা। শিক্ষাত বেপাৰী নামি পৰিল। এজন ৫ বছৰীয়া শিশুক প্ৰথম অ-আ শিক্ষা দিবলৈ গৈ তিনি-চাৰিটামান শ্ৰেণীত বিভক্ত কৰি পাঠদানৰ নামত হাজাৰ হাজাৰ টকা শিক্ষানুষ্ঠানসমূহে লৈছে। দৈনিক কম্পিউটাৰ-লেপটপত ইণ্টাৰনেটত ব্যস্ত আজিৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে প্ৰেম, দয়া, মানৱতা, হৃদয় সৰ্বস্বতা

আদি শব্দবোৰ বহুদূৰৈত আৰু ইয়াৰে ফল ভুগিছে সমাজখনে। সকলোতে মাথোঁ উচ্ছৃংখল পৰিৱেশ। এই উচ্ছৃংখলতা দূৰ কৰিবৰ বাবে সাম্প্ৰতিক শিক্ষা ব্যৱস্থাত আধ্যাত্মিকতা, মানৱতাৰ প্ৰকৃত ধাৰণা সন্নিৱিষ্ট কৰিবলৈ লাগিব, তেহে সমাজ ব্যৱস্থাৰ বন্ধা পৰিব। তদুপৰি উঠি অহা তৰুণ চামক আধ্যাত্মিকতা পৰিৱেশ এখন ঘৰত দিব লাগিব। দিব লাগিব একোজন অভিভাৱকে। নিজৰ সন্তানক এটা সুপথ দিয়াত প্ৰথম শিক্ষা প্ৰদান কৰে মাক-দেউতাকে। কেৱল মাত্ৰ সন্তান জন্ম দি তাৰ প্ৰতিপালনৰ নামত আধ্যাত্মিক আৰু নীতি শিক্ষাৰ দিয়া পৰিৱৰ্তে অতি কম বয়সত একোটা এনড্ৰইড ফোন কিনি ডিজিটেল ভাৰতবৰ্ষ কৰিব বিচাৰে সেই অভিভাৱকৰ সন্তানেই এদিন নিজ পিতৃ-মাতৃৰ শেষ ঠিকনা বৃদ্ধ আশ্ৰম কৰি তুলে। গতিকে মানৱ জীৱনৰ আতাইতকৈ প্ৰয়োজনীয় আহিলা হৈছে আধ্যাত্মিক শিক্ষা আৰু ইয়াৰ পিছতে হে ওপৰত প্ৰথমে প্ৰসংগক্ৰমে পৰ্যালোচনা কৰা সাম্প্ৰতিক শিক্ষানীতি বনাম নিবনুৱা সমস্যাৰ দৰে দিশসমূহত নিজকে আত্মনিয়োগ কৰি গঢ়ি তোলাত সহায়ক হ'ব।

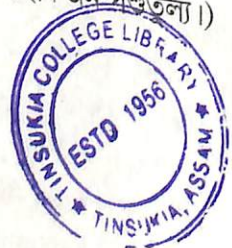
আধ্যাত্মিক শিক্ষাৰ শেষত যি শিক্ষাই আপোনাক মোক মানুহ হিচাপে চিনাকি দিয়াত সহায় কৰে, য'ত লিখা থাকে আপোনাৰ জীৱন দলিল।

কথাত কয় -

“আপোনাৰ ব্যৱহাৰেই আপোনাৰ পৰিচয়।”

বিদ্যা নাম নবস্যকপমধিকম্ প্ৰচ্ছন্নগুপ্তং ধনম্।
বিদ্যা ভোগকাৰী যশঃসুখৰী যশস্য বিদ্যা গুৰুণং গুৰুঃ।।
বিদ্যা বন্ধুজনো বিদেশগমনে বিদ্যা পৰং দৈৱতং।
বিদ্যা ৰাজসুপুজিতা নতুং ধনং বিদ্যাবিহীনঃ পশুঃ।।

(বিদ্যাই মানুহৰ শ্ৰেষ্ঠস্বৰূপ (ভূষণ)। বিদ্যা সুবক্ষিত ৰখা গুপ্ত ধন। বিদ্যাই মানুহক ভোগ কৰোৱাই, বিদ্যা যশস্য আৰু সুখৰ কাৰণ, বিদ্যা পৰম দেৱতা, বিদ্যাৰ দ্বাৰা ৰজাৰো পূজিত হ'ব পাৰে, ধন-সম্পদেৰে হ'ব নোৱাৰে, বিদ্যাই বিদেশ ভ্ৰমণত বন্ধুৰ দৰে কাম কৰে। গতিকে বিদ্যাহীন জন পশুতল্য।)

সমীৰণ বৰুৱা (সম্পাদক)
সম্পাদক, 'মনীষা'
তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

সূচীপত্ৰ

সাময়িকী

সন্দ্বীনাথ বেজবৰুৱা আৰু অন্যান্যসকলৰ ব্যতিক্ৰমী চিন্তা	- ময়ূৰ বৰা	১
মানুহ হোৱাৰ ক্ষেত্ৰত নৈতিক আৰু আধ্যাত্মিক শিক্ষাৰ প্ৰয়োজন	- গন্ধেশ্বৰ শইকীয়া	৬
সাহিত্যৰ পুনৰ্নিৰ্মাণ : কিয় আৰু কেনেকৈ?	- ময়ূৰী শৰ্মা বৰুৱা	৯
অসমীয়া লোক-সংস্কৃতিত আচাৰ পদ্ধতি নাৰী জীৱন আৰু সৃজন ধৰ্মীতা-এক চমু আলোকপাত	- অজিত দত্ত	১৪
বহিৰাগত অনুকৰণৰ ফলত বিকৃতি ঘটছে অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতি	- জ্যোতিৰ্ময় দত্ত	১৮
অসমীয়া সাহিত্যত বেজবৰুৱা	- ৰঞ্জনা দেৱী	২০
প্ৰাচীন নাটকৰ ভাল প্ৰসঙ্গ	- কল্পনা অধিকাৰী	২২
নৈতিকতা আৰু মানুহৰ সামাজিক জীৱন	- কুমুদ বড়া	২৫
প্ৰেৰণাৰ উৎস জয়মতী	- অন্জনা গোস্বামী	২৮
অসমত অসমীয়াৰ অস্তিত্ব	- ধ্ৰুৱজ্যোতি দাস	৩১

মুখামুখি -

বিশিষ্ট বুদ্ধিজীৱী 'ড° হীৰেন গোহাঁই'ৰ সৈতে	- সমীৰণ বৰুৱা	৩৩
বিশিষ্ট শিক্ষাবিদ 'ইছমাইল হুচেইন'	- সমীৰণ বৰুৱা	৩৬
আলাপ - বিশিষ্ট চিত্ৰ প্ৰণেতা 'জাহ্নু বৰুৱা'	- সমীৰণ বৰুৱা	৪০

শিক্ষা আৰু অৰ্থনীতি

বিশ্বায়ন আৰু উন্নয়ন	- বৈকুণ্ঠ দাস	৪৫
শিক্ষা শিতানত বাজেটৰ ধন কমিছে কিয়?	- অমূল্য খাটনিয়াৰ	৪৮
শিক্ষাৰ অধিকাৰ আৰু সংস্থাপনৰ সংকট	- নবোত্তম শৰ্মা	৫১
গাঁৱৰ উন্নতিয়েই দেশৰ উন্নতি	- বিমি ডেকা	৫৩
শিক্ষা আৰু সামাজিক পৰিৱৰ্তন	- লীলা গগৈ	৫৫
ভাৰতীয় অৰ্থনীতি	- পম্পী ডেকা	৫৭
প্ৰদূষণ আৰু ইয়াৰ ভয়াৱহতা	- সত্যজিৎ গগৈ	৬২
Liberalizing Economy and the Management of Human Resources	- Kishore Baruah	৫৮
Role of Sex Education in Broadening Indian Mentality	- Shubham Bhowmick	৬৬

ৰাজনীতি

জাতিগত সংৰক্ষণ বনাম আৰ্থিক সংৰক্ষণ	- জয়ন্ত বৰা	৬৭
ভাৰতত কোনো ৰাষ্ট্ৰভাষা নাই	- আফিয়া আহমেদ	৬৯
অসমৰ উদ্যোগক লৈ কেন্দ্ৰীয় তথা ৰাজ্য চৰকাৰ কিমান সচেতন	- মায়াত্ৰী ঠাকুৰ	৭১
নাগৰিকত্ব সংশোধনী বিধেয়ক - সমাজত প্ৰভাৱ আৰু ভৱিষ্যত	- দিগন্তী গুপ্তা	৭২
অনুচ্ছেদ ৩৭০ - অতীত আৰু বৰ্তমান	- নিলোংপল বৰগোহাঁই, টিকেদজীং মৰাণ, টুটু দহোতীয়া, জ্যোতিৰ কৰ	৭৪
	সোণোৱাল, জানুকা উপধ্যায়	৭৪

প্ৰবন্ধ ভিন্ন গদ্য -

চহা জীৱনৰ জিলিঙনি	
আমি কিয় সুখী নহওঁ	
গাঁৱৰ চিন্তা গ্ৰাম্যঞ্চলৰ শৈক্ষিক, সামাজিক, সাংস্কৃতিক বিকাশত বাইজ, যুৱক-যুৱতী...	
সমাজ ব্যৱস্থাৰ ক্ষেত্ৰত নৱ-প্ৰজন্ম আৰু ছাত্ৰ সমাজৰ ভূমিকা	
ইণ্টাৰনেট, চ'হিয়েল মিডিয়া আৰু যুৱ সমাজ	
যুৱ সমাজৰ উচ্ছৃংখলতা	
যুৱ প্ৰজন্ম আৰু নিবনুৱা সমস্যা	
টেবী ফেব্ৰুৱাৰী কথাবে জীৱন অপৰাজেয়	
ইণ্টাৰনেটৰ অপপ্ৰয়োগ আৰু সম্ভাৱনাপূৰ্ণ ভৱিষ্যতৰ এক অন্তৰায়	
হেঁপাহৰ ভোগালীৰ নিবিচৰা ছবিখন	
কৰ'না ভাইৰাছ	
A Journey into a writer's Life	
বৰ্তমান সময়ৰ অনুভৱ	
Nature or Humans	
Smeraldo : A Sincerity Remain Undelivered	
Role of Student in Conservation of Forest in Assam	
Indian obsession with fair skin	
Map of Soul	
Managing Change	
দৰ্শন আৰু বিজ্ঞান	
Generic Drug : Price Wars	
Needs for a synthesis of Philosophy, Science and Religion	
Medicinal Herbs of Assam	
Curiosity To Know	
The Brain and Memory	
Why Your Attitude Is Everything	
Computer Virus - A dangerous pollutant of computer environment	
Big Brains Or Big Guts	
The Devastating Bushfires of Australia 2019-20	
Existentialism : Trampling Of An Absurd Land	
যোগ, সুস্বাস্থ্য যুৱ মানসিকতা, আধ্যাত্মিকতা আৰু দেশৰ বিকাশ	
চলচ্চিত্ৰ	
সমাধি খান্দি উলিওৱা হয়নিয়াহৰ কাহিনী 'ইডা'	
নাটক	
পৰিৱৰ্তন	

- সাধন চন্দ্ৰ সোণোৱাল	৭৭
- কমলেশ কলিতা	৮০
- তিলক ফুকন	৮১
- পাপলু গগৈ	৮৩
- তন্ময় চেতিয়া	৮৫
- অৰ্চনা গগৈ	৮৬
- ৰূপজ্যোতি খাটনিয়াৰ	৮৮
- শিকজিত ফুকন	৯০
- ধৰিত্ৰী শইকীয়া	৯২
- বিতুৰাজ দত্ত	৯৪
- প্ৰসেনজিৎ কুমাৰ কাকতি	৯৫
- Rupam Kr. Boro	৯৬
- অন্তৰা দত্ত	১০৩
- Sneha Singh Pawar	১০৪
- Umarani Panging	১০৫
- Haridesh Kr. Agarwala	১০৬
- Alisha Bhorali	১০৯
- Umarani Panging	১১১
- Ankit Sen	১১৩
- Kaberi Sonowal	১১৩
- Bijay Hatibaruah	১১৯
- Debojay Dey	১২০
- Rohit Dutta	১২২
- Radhey Shyam Fogla	১১৩
- Chandana Das	১২৬
- Nilanjan Bhowmik	১২৮
- Shikha Gupta	১৩০
- Ankita Gogoi	১৩১
- Shuvajit Choudhury	১৩২
- দিব্যজ্যোতি বৰুৱা	১৩৪
- নিজৰা ৰাজকুমাৰী	১৪০
- অনুৰাগ বৰা	১৪৩

লোক শিল্প-সাহিত্য-সংস্কৃতি

বিহুৰ স্বৰূপ	
লোকগীতত মানৱ জীৱনৰ প্ৰভাৱ	
ধৰ্ম হুঁচৰি	
মৰাণসকলৰ ধৰ্মীয় পৰম্পৰা এটি চমু আভাস	
অসমীয়া সংস্কৃতিত বিহুত ব্যৱহাৰ কৰা বাদ্যযন্ত্ৰসমূহ	
মিচিং জনগোষ্ঠী	
তবলাৰ সন্দৰ্ভত	
অসমৰ হস্ত তাঁত আৰু বয়ন শিল্প	
সোণোৱাল কছাৰীসকলৰ গ্ৰীং গ্ৰীং বাইথ' পূজা	

ইতিহাসৰ পম খেদি

মটক ৰাজ্যৰ ইতিহাস	
শদিয়াৰ ঐতিহাসিক ৰূপৰেখা	
টিপাম পাহাৰৰ বুকুত অৱস্থিত আহোমৰ ৰাজত্বকালৰ খটখটী	

পৰিৱেশ আৰু পৰ্যটন

নামডফা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান	
প্ৰকৃতিৰ ৰম্যভূমি মাণ্ডৰি মটাপুং বিল	
উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ ভৌগোলিক অঞ্চলসমূহ	
ডিব্ৰু-ছৈখোৱা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান	

মহিলা সৱলীকৰণ

নাৰী ধৰ্ম আৰু কিমান?	
বৰ্তমান সমাজত নাৰীৰ অস্তিত্ব	
Women Empowerment	

গল্পৰ গাগৰি

শাওন - তোমালৈ এখন চিঠি আছে	
অনাকাংক্ষিত	
গল্পৰ প্লট বিচাৰি	
উপলব্ধি	
পাগলী	
দুৰ্ভাগ্য	
ধুমুহা	
সেই সোণালী দিনৰ অপেক্ষাত	
এটি নিশাৰ সজ্ঞানতাত	
দা লাষ্ট ষ্টেপ	
সময়ৰ নিয়ন্ত্ৰণ	

- নোমল গগৈ	১৪৮
- ৰূপাশ্মিতা ভূঞা	১৫৩
- বেবিলীনা বৰুৱা	১৫৪
- তপন মৰাণ	১৫৭
- বন্দিতা খাটোৱাল	১৬১
- শিবানী তাৰাক	১৬৩
- ৰুবুল দাস	১৬৪
- গোবিন ডেকা	১৬৬
- পল্লৱ গোহাঁই	১৬৮
- জ্যোতিপ্ৰিয় গোহাঁই	১৭০
- চয়নিকা গগৈ	১৭৩
- ৰিমি ডেকা	১৭৪
- পৰাগজ্যোতি শইকীয়া	১৭৫
- মানৱ চেতিয়া	১৭৭
- হিমাদ্ৰী ডেকা	১৮২
- ৰূপশিখা ডেকা	১৮৪
- প্ৰিয়ংকা হাজৰিকা	১৮৫
- মায়ান্দ্ৰী ঠাকুৰ	১৮৭
- Azmee Nashreen	১৮৯
- গীতান্দ্ৰী বৰা	১৯২
- শিকজিত ফুকন	১৯৬
- ভাৰতী গগৈ	১৯৭
- ৰিমি ডেকা	১৯৯
- বিতোপন বৰগোহাঁই	২০১
- ধনজিৎ বৰগোহাঁই	২০২
- চুমি গগৈ	২০৪
- ৰেব মৰাণ	২০৬
- শ্যাম নাৰায়ণ বুঢ়াগোহাঁই	২০৮
- কৰবী গগৈ	২০৯
- লোহিত কুমাৰ বৰা	২১২

উচ্চতৰ মাধ্যমিক আৰু স্নাতক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত কোনবোৰ বিষয় অধ্যয়ন কৰিব পাৰি

নীলা খামৰ চিঠি

কাব্য বীথিকা

যি হাতৰ আৰিৰে আহ্বান কৰে উদ্ভাদনা যি হাতৰ আৰিৰে মোক ...

কুশল বাৰ্তা

এসময়

মৰীচিকা

শাবদী তুমি

বিভাট : সৃষ্টিৰ

এজাক বৰষুণৰ কামনাৰে

তুমি

গুৰু আমাৰ শংকৰ শিৰোমণি তুমি

কাঁচ

উৱলা জীৱন

সলনি

My Voyage

The Poet and the Reader

The Myth

এতিয়া শীত নামিছে

বৃক্ষ

তোমাৰ নামত সৃষ্টি হোৱা প্ৰতিটো শব্দই কবিতা

ৰৈ নাথাকো তোমাৰ হাতত হাত থৈ গৈ থাকোঁ ব'লা

অন্যান্য

ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিবেদন

বাৰ্ষিক সপ্তাহৰ ফলাফল

আলোচনী 'মনীষা'ৰ প্ৰাক্তন সম্পাদকসকল

লেখক লেখিকাৰ পৰিচিতি

ড° বুলজিৎ বুঢ়াগোহাঁই ২১৬

জোনাক নিবিড় ২২১

টমাছ সোণোৱাল ২২৪

দেৱকান্ত গোহাঁই ২২৫

দিব্যজ্যোতি ডিব্ৰুৱাল ২২৬

বিতোপন বৰপাত্ৰ ২২৬

নিলক্ষী বৰগোহাঁই ২২৭

দেৱানী বৰপাত্ৰ গোহাঁই ২২৭

ভাগ্যশ্ৰী বুঢ়াগোহাঁই ২২৮

বিয়া ভট্টাচাৰ্য ২২৮

সুমন সোণোৱাল ২২৯

চাজিদা আহমেদ ২২৯

সোনকণ নেওগ ২৩০

কবীৰী গগৈ ২৩১

Dimbeswar Das ২৩১

Rupam Kumar Boro ২৩২

Nitu Jaiswal ২৩২

বৰ্ণালী মৰাণ ২৩৩

অনুজ দাস ২৩৩

স্বপ্না ফুকন ২৩৪

সুবম্য প্ৰিয়দৰ্শন ২৩৪

২৩৫

২৪৮

২৫১

২৫২

সা. ম. যি. কী.

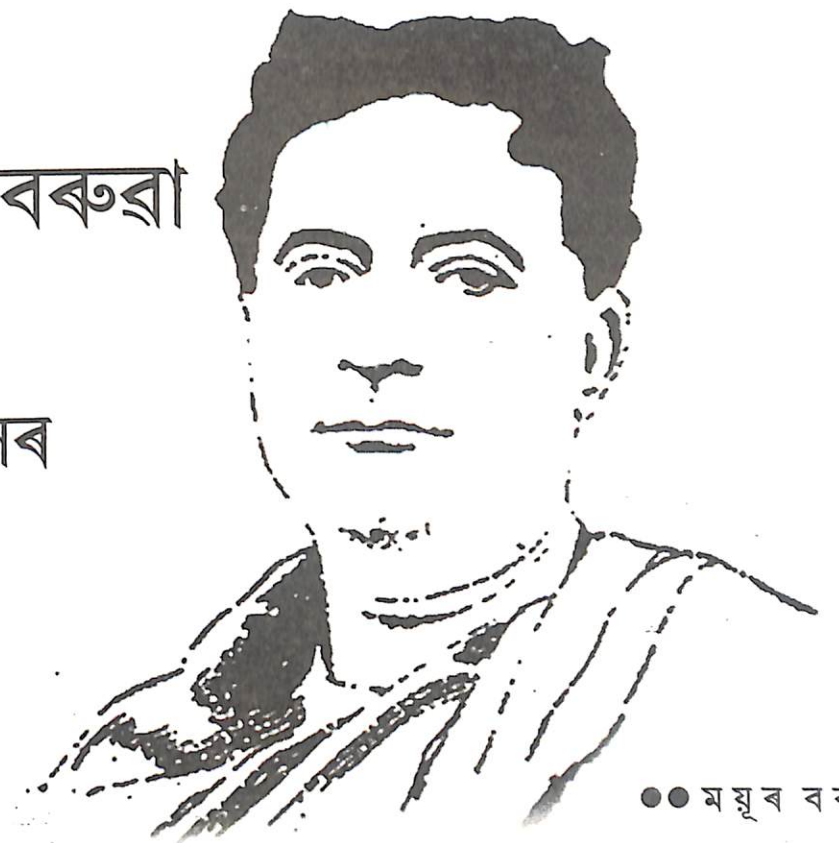
লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা

আৰু

অন্যান্যসকলৰ

ব্যতিক্ৰমী

চিন্তা

●● ম যু ৰ ব ৰা

সাহিত্যৰথী লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা অসমীয়া স্বাভিমানী সভাটোৰ হৃদপিণ্ডৰ দৰে। জাতীয় সংগীতেই হওক বা অসম সংগীতেই হওক বা আন কোনো সৃষ্টিকৰ্মই হওক, সকলোতে ফুটি উঠিছে তেওঁৰ জাগ্ৰত স্বদেশানুৰাগ। আৰু কেৱল জাতিপ্ৰেম বা অনুৰাগ প্ৰদৰ্শন কৰিয়েই তেওঁ ক্ষান্ত থকা নাই। অসমীয়া সাহিত্যৰ এনে এটা শাখা নাই যিটো সাহিত্যৰথীয়ে নিজৰ উচ্চ চিন্তা আৰু অনবদ্য শৈলীৰে সমৃদ্ধ কৰা নাই। আমাৰ এই গ্ৰন্থৰ প্ৰথম বাক্যটিতে বেজবৰুৱাৰ প্ৰতি থকা আমাৰ সন্মানৰ লগতে জাতিটোক প্ৰাণসঞ্চাৰ কৰিবলৈ তেওঁ লোৱা বিশাল ভূমিকাৰ কথা সংক্ষেপে বিশ্লেষণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছোঁ। অসমীয়া সাহিত্যৰ ওপৰত বেজবৰুৱাৰ এই গভীৰ প্ৰভাৱৰ বাবে ড° মহেশ্বৰ নেওগে ঊনবিংশ শতিকাৰ শেহৰ পৰা বেজবৰুৱাৰ বিয়োগ ঘটনা ১৯৩৮ চনলৈ বিস্তৃত হৈ থকা সময়ছোৱা 'বেজবৰুৱা যুগ' বুলি অভিহিত কৰিছে। জাতিৰ স্বাভিমান বৃদ্ধি কৰিব পৰা অলেখ কাম এইজনা বৰেণ্য ব্যক্তিয়ে কৰি গৈছে। আমি তাৰ মাজৰ পৰা কেৱল চাৰিটাহে উল্লেখ কৰিব বিচাৰিছোঁ।

বেজবৰুৱাৰ সৰ্ববৃহৎ কৃতিত্ব আৰু সফলতা হ'ল মহাপুৰুষ শংকৰদেৱক নামঘৰৰ মণিকূটৰ মাজৰ পৰা উলিয়াই আনি অসমীয়া মানুহৰ হৃদয়ৰ মণিকোঠাত সপ্ৰাটৰূপে স্থাপন কৰা। তাৰ আগলৈকে শংকৰদেৱ বন্দী হৈ আছিল কেৱল ধৰ্মীয় আৱেষ্টনীৰ মাজত। বেজবৰুৱাই শংকৰদেৱৰ বিষয়ে দুখনকৈ গ্ৰন্থ ৰচনা কৰি, বিভিন্ন ঠাইত বক্তৃতা দি আৰু ব্যক্তিগত জীৱনত

শংকৰদেৱৰ তিথি তথা জন্মোৎসৱত নিজে খোল বজাই আৰু নাম গাই তেওঁৰ শ্ৰদ্ধা প্ৰকাশ কৰি গৈছে। তেওঁ শংকৰদেৱক বাহিৰলৈ উলিয়াই অনা বাবে পাছৰ কালত ড° বাণীকান্ত কাকতি, ডিব্ৰুগড়ৰ নেওগ, ড° মহেশ্বৰ নেওগ, ড° সত্যেন্দ্ৰনাথ শৰ্মাৰ দৰে পণ্ডিতে বিদ্যায়তনিক দিশত বহু নতুন কাম কৰিবলৈ এখন উৰ্বৰ ক্ষেত্ৰ পালে। ফলত শংকৰদেৱ চৰ্চাৰ আন বহু গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশ মুকলি হৈ পৰিল। তেনে সকলোবোৰ ব্যাখ্যা-বিশ্লেষণ আৰু সাধাৰণ লোকৰ শ্ৰদ্ধা-ভক্তিৰ ভাবৰ সমন্বয়ে অসমীয়া জাতিৰ মনলৈ এটা অভূতপূৰ্ব গৌৰৱৰ ভাব আনিলে। সেই গৌৰৱৰ কেন্দ্ৰবিন্দু আছিল শংকৰদেৱ আৰু তেনে গৌৰৱক আমন্ত্ৰণ কৰি অনা ব্যক্তিজন আছিল বেজবৰুৱা। সেইটো বেজবৰুৱাৰ জীৱনৰ অন্যতম বৃহৎ সফলতা।

দ্বিতীয়তে আমি সকলোৰে জানো লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা কলিকতাৰ জোড়াসাঁকোৰ বিখ্যাত ঠাকুৰ পৰিয়ালৰ জোঁৱাই। তেওঁলোকৰ পৰিয়ালটোৱে ব্ৰাহ্মধৰ্মত বিশ্বাস কৰিছিল বাবে মনৰ দিগন্তও কিছু মুকলি আছিল। অসমীয়া বুলি লক্ষ্মীনাথে খুব বেছি হতাশ হ'বলগীয়া পৰিস্থিতিৰো উদ্ভৱ সততে হোৱা নাছিল। কবিগুৰু ৰবীন্দ্ৰনাথ আছিল বেজবৰুৱাৰ খুৰা শহুৰ। অসমীয়া ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ স্বকীয়তাৰ প্ৰতি ৰবীন্দ্ৰনাথ খুব বেছি শ্ৰদ্ধাশীল নাছিল। কিন্তু অসমীয়াৰ বৌদ্ধিক আৰু সাংস্কৃতিক উত্তৰণক জীৱনৰ মুখ্য পণ কৰি লোৱা বেজবৰুৱাই সেই কথা কাহানিও সহ্য কৰা নাছিল। ৰবীন্দ্ৰনাথে ইতিমধ্যে নোবেল বঁটা লাভ কৰি অত্যন্ত বিখ্যাত আৰু প্ৰভাৱশালী হৈ

১৯৩৪ চন ১৮ এপ্রিলে এটা অকস্মিক কবি সমাধি করে।
 গোপীনাথ টিপ্পনিতে তেঁওর ঘর গোপালুঘরত দুই
 হাজিরা গোপীনাথ অকস্মিক কবি সমাধি করে।
 ১৯৩৪ চন ১৮ এপ্রিলে এটা অকস্মিক কবি সমাধি করে।

1 224

[illegible]

ସାଧୁ ନୀତିବାନ ଚରଣ ଶ୍ରୀମତୀ ।

[illegible][illegible]

ଚନ୍ଦ୍ରଗ୍ରହ ଗ୍ରହ, ବୃକ୍ଷ, ସ୍ତମ୍ଭ, ସ୍ତମ୍ଭ, ସ୍ତମ୍ଭ ଇତ୍ୟାଦି

[illegible]

॥ नमो ॥ नमो ॥ नमो ॥ नमो ॥ नमो ॥

[illegible]

। ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ।

কোমল অত্রাক্ষাং । বাপাশিৰ তাতৈ । বক্ষাই সকলোক খাবলৈ
 ধৰ্ম্মোষে । বাপাশিৰ বত্ৰাক্ষাং । বাপাশিৰ বত্ৰাক্ষাং ।
 তাতৈ । বাপাশিৰ বত্ৰাক্ষাং । বাপাশিৰ বত্ৰাক্ষাং ।
 বাপাশিৰ বত্ৰাক্ষাং । বাপাশিৰ বত্ৰাক্ষাং ।
 বাপাশিৰ বত্ৰাক্ষাং । বাপাশিৰ বত্ৰাক্ষাং ।
 বাপাশিৰ বত্ৰাক্ষাং । বাপাশিৰ বত্ৰাক্ষাং ।
 বাপাশিৰ বত্ৰাক্ষাং । বাপাশিৰ বত্ৰাক্ষাং ।
 বাপাশিৰ বত্ৰাক্ষাং । বাপাশিৰ বত্ৰাক্ষাং ।

— କା.କ କୀର୍ତ୍ତବି ସାମୁଦାୟ କୀର୍ତ୍ତବ ସାଧକ ସାମାଜିକ ସମାଜ
 ଦେଖିଲେହି ଛାତ୍ରମାନଙ୍କରୈକ୍ୟ କାହା ଯଥା ‘ସମାଜୀୟ’ ‘ଆର୍ଥିକପ୍ରାଣିକ’
 ‘ଗୋଷ୍ଠୀକୃତକ ଚରଣ’ । କିନ୍ତୁ କି ଚାହୁଁଥିବା ସାମାଜିକ ଗୋଷ୍ଠୀ ସାଧକ
 କୀର୍ତ୍ତବି ସାମୁଦାୟ ଯେ ହେବ । କାହା କୀର୍ତ୍ତବି କୀର୍ତ୍ତବୀୟ କ୍ରାନ୍ତି-ସକ
 ପ୍ରାଣୀକ ସକ ଯୋଗେଇ ଯୁଗରୈ କ୍ରାନ୍ତିକରୈ ଚଳିଯାଉଛି-ଚଳିଯାଉଛି
 -ଚଳିଯାଉଛି ସାଧକ ଯେ ଶୃଙ୍ଖଳିତ ସାମାଜିକ ଯୋଗେ ଚଳିଯାଉଛି

...। ७५।२। १३।८०

ଆମର ଶତ୍ରୁଗୁଣୀନୀ ନୁହେଁ ଗୋଗୁଣୀନୀ ଶତ୍ରୁମଣ୍ଡଳ, — ଇନ୍ଦ୍ର

କାଳୀ ଶିଖରୀ ପ୍ରଭୃତି ନାମରେ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏହି ଦେବତାଙ୍କର ମୂର୍ତ୍ତି ସାଧାରଣତଃ ତିନି ଆଙ୍ଗୁଳୀର ହୋଇଥାଏ । ଏହି ଦେବତାଙ୍କର ମୂର୍ତ୍ତି ସାଧାରଣତଃ ତିନି ଆଙ୍ଗୁଳୀର ହୋଇଥାଏ ।

Descriptive Catalogue of Assamese Manuscripts

[illegible][illegible][illegible]

কিছু মেইনবোৰ কথাবোৰ কোৱাৰোঁ নকৰি গান্ধীজীয়ে
 ৰ কচিভুক্তিৰ লগত তক কৰাৰ পৰা উচিতমানত
 ৷ ইয়াৰ প্ৰতিবেদ কেৱল এটাই কথাত আছিল। জাতি
 ৰ ৷ ইয়াৰ প্ৰতিবেদ কেৱল এটাই কথাত আছিল। জাতি
 ৰ ৷ ইয়াৰ প্ৰতিবেদ কেৱল এটাই কথাত আছিল। জাতি

উঠিছিল। কিন্তু সেইবোৰ কথালৈ কেৰেপ নকৰি লক্ষ্মীনাথে একাধিকবাৰ কবিগুৰুৰ লগত তৰ্ক কৰাৰ খবৰ ইতিহাসত পোৱা যায়। ইয়াৰ আঁৰত কেৱল এটাই কথা আছিল। জাতিৰ স্বাভিমান। সেইবাবেই আধুনিক কালত অসমীয়া স্বাভিমানৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ আৰু মহৎ কাণ্ডবি বুলি ক'লে বেজবৰুৱাৰ নামটোৱেই মনলৈ আহে।

তৃতীয়তে তেওঁৰ আত্মসন্মানবোধ আছিল অত্যন্ত গভীৰ। ওৰেতো জীৱন ব্যৱসায়ত লাগি থকা বেজবৰুৱাই সময়ে সময়ে আৰ্থিক অনাটনতো ভুগিছিল। এবাৰ তেওঁৰ তেনে অৱস্থা দেখি ডাঙৰ জোঁৱায়েক সত্যৱত মুখাজীয়ে চৰকাৰলৈ পেন্সনৰ বাবে আবেদন কৰাৰ কথা উলিয়াইছিল। কথাটো শুনিয়েই তেওঁ জোঁৱায়েকক যিটো উত্তৰ দিছিল তাতেই নিহিত আছে বেজবৰুৱাৰ প্ৰবল আত্মসন্মানবোধ। কোনো পৰিস্থিতিতে তেওঁ চৰকাৰক আবেদন কৰি সাহায্য বা পেন্সন লোৱা কথাটোৰ প্ৰতি সঁহাৰি জনোৱা নাছিল।

বেজবৰুৱাৰ ব্যক্তিগত জীৱনৰ আন এটা ঘটনাই প্ৰমাণ কৰে তেওঁ কিমান উদাৰ আৰু যুক্তিবাদী মানুহ আছিল। তেওঁলোকৰ পৰিয়ালটো আছিল কমলাবাৰী সত্ৰৰ শিষ্য আৰু সেয়েহে মহাপুৰুষীয়া ধৰ্মৰ ভাবাদৰ্শসমূহ তেওঁলোকৰ দেহৰ কোঁহে কোঁহে সোমাই আছিল। সেই বেজবৰুৱাৰ চতুৰ্থ কন্যা দীপিকাই খ্ৰীষ্টান ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰি চিষ্টাৰ দীপিকা নামেৰে পৰিচিত হয়। বেজবৰুৱাৰ সৰু জীয়াৰীৰ সিদ্ধান্তটোৱে বজ্জাত্যত দিছিল যদিও কিছু দিনৰ ভিতৰতে নিজৰ মনটোক প্ৰকৃতিস্থ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। নিজৰ কন্যা হ'লেও তেওঁৰ ব্যক্তিগত অধিকাৰৰ কথাটোত দেউতাকে প্ৰয়োজন্যধিকভাৱে হস্তক্ষেপ কৰিব নাপায় বুলি বেজবৰুৱাই নিজকে বুজনি দিছিল। ইয়াতে প্ৰকাশ পাইছে তেওঁৰ চিন্তাৰ আঁৰত যুক্তি আৰু উদাৰতা। এনে উদাৰতা সেই সময়ৰ ভাৰতীয় সমাজত আছিল অত্যন্ত বিৰল। সেয়েহে সাহিত্যৰখীৰ উদাৰ চিন্তা অসমীয়া বৌদ্ধিক ঐতিহ্যৰ মাজত থকা অন্যতম যোগাত্মক এটা সম্পদ।

জোনাকী যুগৰ ত্ৰিমূৰ্তি বুলি ক'লে বেজবৰুৱাৰ বাহিৰে চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালা আৰু হেমচন্দ্ৰ গোস্বামীৰ নাম মনলৈ আহে। পূৰ্বপুৰুষসকল ৰাজস্থানৰ পৰা আহিছিল যদিও প্ৰায় প্ৰথম পুৰুষৰ পৰাই আগৰৱালা পৰিয়াল অসমীয়া সত্তাটোৰ লগত জীণ গৈছিল। জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ ককাদেউতাক তথা চন্দ্ৰকুমাৰৰ পিতৃ হৰিবিলাস আগৰৱালাই পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে কীৰ্ত্তনঘোষা আৰু নামঘোষা ছপা কৰি উলিয়ায়। কবি চন্দ্ৰকুমাৰে ব্যৱসায়-বাণিজ্যৰ লগতে অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ উৰাল টনকিয়াল কৰি গৈছে। হেমচন্দ্ৰ গোস্বামীয়ে দুটা ডাঙৰ কাম সম্পাদন কৰিছিল। প্ৰথমটো হ'ল ব্ৰিটিছ শাসকৰ সহযোগিতা লৈ হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাৰ অমৰ সৃষ্টি হেমকোষৰ প্ৰকাশ। উল্লেখযোগ্য হেমকোষ প্ৰকাশ হোৱাৰ আগতেই হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাৰ মৃত্যু হয়। গোস্বামীয়ে সম্পন্ন কৰা দ্বিতীয় কামটো হৈছে

২ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

'Descriptive Catalogue of Assamese Manuscripts' ৰ প্ৰণয়ন। কঠোৰ পৰিশ্ৰমৰ ফলশ্ৰুতিত সৃষ্টি হোৱা এই কৰ্মই অসমীয়া ভাষাৰ স্বকীয়তা দাঙি ধৰে আৰু কলিকতা বিশ্ববিদ্যালয়ত 'অসমীয়া' বিভাগটো খোলাৰ ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট সহায় কৰে। বিশ্ববিদ্যালয়ৰ তদানীন্তন উপাচাৰ্য ছাৰ আশুতোষ মুখাজীয়ে হেমচন্দ্ৰ গোস্বামীক এইক্ষেত্ৰত বহুত সহায় কৰে। কিন্তু বিশ্ববিদ্যালয়ৰ হাতত পৰ্যাপ্ত পুঁজি নথকাত 'অসমীয়া' বিভাগটো খোলাৰ ক্ষেত্ৰত ব্যৱসায়ী ভোলানাথ বৰুৱাৰ পৰা সাহায্য ল'ব লগা হয়। বৈধ উপায়ে সমাজত সম্পদ সৃষ্টি কৰা মানুহেও জাতিৰ স্বাভিমান বৃদ্ধি কৰিব পাৰে। অসমীয়া সমাজখন ব্যৱসায়-বাণিজ্যত পিছপৰা হোৱাৰ উপৰিও ব্যৱসায়-বাণিজ্য কৰি সম্পদশালী হোৱা মানুহক স্বীকৃতি দিব নোখোজে। সেইবাবেই লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা আৰু ভোলানাথ বৰুৱাৰ ব্যৱসায়িক মনোমালিন্যৰ কথা যিদৰে প্ৰকাশ পায়, সেই মনোমালিন্যৰ পাছতো ভোলানাথ বৰুৱাৰ অৰ্থসাহায্যতে যে বেজবৰুৱাই 'শ্ৰীশ্ৰীশংকৰদেৱ আৰু শ্ৰীশ্ৰীমাধৱদেৱ' গ্ৰন্থখন লিখি উলিয়াইছিল সেই কথা যথোচিত ৰূপত প্ৰকাশ নহয়। ভোলানাথ বৰুৱাই যোৰহাটত 'প্ৰিন্স অৱ ৱেল্‌স' প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ সময়তো এক লাখ টকা দান কৰিছিল। ভোলানাথ বৰুৱাৰ উপৰিও মাণিক চন্দ্ৰ বৰুৱা আৰু জগন্নাথ বৰুৱায়ো বৈধভাৱে সম্পদ সৃষ্টি কৰি অসমীয়াৰ সন্মান বৃদ্ধি কৰি গৈছে।

কুৰি শতিকাৰ আৰম্ভণিতে ভাৰতৰ স্বাধীনতা আন্দোলনৰ মাজত অসমৰ বাবে মৰ্যাদাপূৰ্ণ স্থান উলিয়াই দিবলৈ সক্ষম হোৱা মানুহজনেই আছিল কৰ্মবীৰ চন্দ্ৰনাথ শৰ্মা। শোণিতপুৰ জিলাৰ বিহগুৰিৰ যুৱকজন দিনটোৰ ২৪ ঘণ্টাৰ ভিতৰত ২২ ঘণ্টাই জাতিৰ নাম খটুৱাই তিনিটাকৈ অনুষ্ঠানৰ আধাৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল। সেই অনুষ্ঠান তিনিটা হ'ল অসম কংগ্ৰেছ, অসম সাহিত্য সভা আৰু সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থা। ক্ষীণকায় চুটি-মুটি মানুহজন আছিল একুৰা জুইৰ দৰে। সেই জুইৰ ভিন্নৰঙী শিখাবোৰে সমাজৰ বিভিন্ন দিশ পোহৰাই তুলিছিল। ১৯১৯ চনত অসম এছ'চিয়েশ্যনৰ হৈ পুঁজি সংগ্ৰহ কৰি নবীন চন্দ্ৰ বৰদলৈক বিলাতলৈ পঠাই অসমত ব্ৰিটিছ শাসন সংস্কাৰৰ বাবে প্ৰথম অসমলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰি আনিছিল চন্দ্ৰনাথে। মহাত্মা গান্ধীক জ্বৰ থকাৰ পাছতো গান্ধী-অসম আহি পোৱাৰ পাছত কথাৰ তদাৰক কৰিছিল তেওঁ। কিন্তু গান্ধীয়ে যেতিয়া টোৰিচাৰ হিংসাৰ বাবে অসহযোগ আন্দোলন হঠাতে স্থগিত কৰে, তেতিয়া যক্ষ্মা ৰোগত আক্ৰান্ত হৈ মৃত্যুশয্যাৰ থকা চন্দ্ৰনাথে গৰজি উঠিছিল। চন্দ্ৰনাথৰ সুস্পষ্ট বক্তব্য শুনিও গান্ধীয়ে তেওঁক ভুল বুজা কৰিলে। ধৰ্ম আৰু আধ্যাত্মিকতাত গান্ধীয়ে বেছি গুৰুত্ব দিয়া কথাটোৱো তেওঁ বিৰোধিতা কৰিছিল। তেওঁৰ বজ্জকঠোৰ দৃঢ়তা আৰু অতুলনীয় দেশপ্ৰেম দেখি গান্ধীয়ে মাথোঁ এয়াৰ কথা

কৈছিল — 'চন্দ্ৰনাথৰ দেশহিতৈষিতা সদৌ দেশহিতৈষীৰ আদৰ্শ হোৱা উচিত।'

তেজপুৰত আহি আচাৰ্য প্ৰফুল্ল চন্দ্ৰ ৰায়ে শংকৰদেৱ-মাধৱদেৱ-ভট্টদেৱৰ সৃষ্টিকৰ্মক ভূয়সী প্ৰশংসা কৰা কথাটো কম-বেছি পৰিমাণে মানুহে জানে। কিন্তু বহু অসমীয়াই নাজানে যে ৰায়ে চন্দ্ৰনাথ শৰ্মাৰ বিষয়েও কৈ গৈছে। তেওঁৰ কৰ্মকুশলতা, কষ্টসহিষ্ণুতা, দেশপ্ৰেম, ধৈৰ্য আৰু নেতৃত্বপ্ৰদানকাৰী গুণসমূহ দেখি আচাৰ্য ৰায়ে সকলো অসমীয়া ছাত্ৰকে ক'লে — 'তোমালোকে চন্দ্ৰনাথক অনুকৰণ কৰা'। চন্দ্ৰনাথৰ তেজস্বী আৰু জ্বালাময়ী বক্তৃতা শুনি হাজাৰ হাজাৰ মানুহ দেশৰ বাবে যুঁজিবলৈ ওলাই আহিছিল। কু-সংস্কাৰৰ ঘৃণনীয় মকৰাজালখন ফালিবলৈ চন্দ্ৰনাথ শৰ্মাই সমগ্ৰ ভাৰতৰ কোনো ঠাইত নোহোৱা এটা কাম অসমত সম্পাদন কৰে। কংগ্ৰেছৰ সেৱা দলত বান্ধিবলৈ বহু ব্ৰাহ্মণ বান্ধনি ল'ৰা পোৱা সত্ত্বেও চন্দ্ৰনাথে কেৱল অব্ৰাহ্মণ বান্ধনিৰ হাতেদি ৰন্ধাই সকলোকে খাবলৈ বাধ্য কৰিছিল।

নিজৰ মাতৃ, পত্নী আৰু কন্যা গুৰুতৰভাৱে অসুস্থ হৈ থকা অৱস্থাতো তেওঁ দেশৰ কামতহে দিন-ৰাতি একাকাৰ কৰি ঘূৰি ফুৰিছিল। যক্ষ্মাৰোগত মৃত্যুশয্যাৰ পৰি থকা অৱস্থাতো কংগ্ৰেছ দলৰপৰা চিকিৎসাৰ বাবে ধন-টকা-পইচা নলৈ তেওঁ সেইবোৰ টকা সাংগঠনিক কামত ব্যয় কৰাৰহে পৰামৰ্শ দিয়ে। ৰাজহুৱা ধন ব্যয় কৰাতকৈ নিজৰ মৃত্যু কামনা কৰা চন্দ্ৰনাথৰ দৰে ব্যক্তি অসম বা ভাৰততে নহয় বৰং সমগ্ৰ পৃথিৱীতে বিৰল। তেওঁৰ বিষয়ে লিখি শেষ কৰিব নোৱাৰি। ৩১ বছৰীয়া জীৱনটোতে তেওঁ অসমীয়া জাতিৰ স্বাভিমান বৃদ্ধি কৰাৰ বাবে ইমান কাম কৰি গ'ল, সেয়া ভাবিলে আজিও স্তম্ভিত হৈ পৰিবলগীয়া হয়।

গুণাভিৰাম বৰুৱাৰ সুযোগ্য পুত্ৰ জ্ঞানদাভিৰাম বৰুৱাই ব্ৰিটিছবিৰোধী সংগ্ৰামত লিপ্ত হোৱা নাছিল। কিন্তু কিছু ব্যতিক্ৰমী ধৰণে তেওঁ অসমীয়াৰ আত্মসন্মানক ৰক্ষণাবেক্ষণ দিছিল। মহাত্মা গান্ধীয়ে অসমলৈ অহাৰ আগতে অসম আৰু অসমীয়াৰ সন্মুখে খুব বিৰূপ মন্তব্য কৰিছিল। অসমীয়া মানুহক চোৰ-ডকাইতৰ লগতো ৰিজাইছিল। সেই সময়ত অসমত শিক্ষিত মানুহ বহু আছিল যদিও কোনেও গান্ধীৰ বিৰোধিতা কৰা নাছিল। একমাত্ৰ জ্ঞানদাভিৰাম বৰুৱাই মহাত্মা গান্ধীৰ ভিত্তিহীন আৰু চূড়ান্ত অৱজ্ঞাসূচক মন্তব্য খণ্ডন কৰি বাতৰিকাকতত প্ৰবন্ধ লিখিছিল। অসমলৈ অহাৰ পাছত অৱশ্যে গান্ধীৰ ভুল ভাঙিল আৰু তেওঁ অসমবাসীৰ ওচৰত পূৰ্বৰ মন্তব্যৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰে। জাতিৰ স্বাভিমান ৰক্ষাৰ বাবে কেতিয়াবা বহু মানুহৰ দৰকাৰ নহয়। এজন বা দুজন মানুহৰ সাহসী ভূমিকাতো জাতিটোৰ মনত প্ৰাণ সঞ্চাৰ কৰিব পাৰে। জ্ঞানদাভিৰাম বৰুৱায়ো তেওঁৰ সাহসী ভূমিকাৰে তাকে প্ৰমাণ কৰিছিল।

ভূপেন হাজৰিকাই 'কুৰি শতিকাৰ শংকৰ' বুলি অভিহিত

কৰা গড়মূৰ সত্ৰাধিকাৰ বিপ্লৱী পুৰুষ পীতাম্বৰ দেৱগোস্বামীৰ প্ৰগতিশীল আৰু উদাৰ চিন্তা আৰু কৰ্মই অসমীয়া স্বাভিমানৰ মান বহু ওপৰলৈ লৈ গৈছে। হিন্দু ধৰ্মত প্ৰচলিত উচ্চ-নীচ, স্পৃশ্য-অস্পৃশ্য আৰু জাত্যভিমানৰ কথাক অজ্ঞানতা, শাস্ত্ৰজ্ঞানহীনতা আৰু দম্ভৰ চিহ্ন বুলি কোৱা দেৱগোস্বামীয়ে সত্ৰাধিকাৰে দোলাত উঠি যোৱা প্ৰথাৰো বিৰোধিতা কৰিছিল। ব্ৰিটিছ ভক্তিত গদ্ গদ্ হৈ থকা আন সত্ৰাধিকাৰসকলৰ বাবে চকুৰ কুটা দাঁতৰ শাল হৈ পৰা এইজনা সত্ৰাধিকাৰে স্বাধীনতা সংগ্ৰামত যোগদান কৰা বাবে দুবছৰ জে'লো খাটিবলীয়া হৈছিল। অসমৰ বিদেশী নাগৰিকত্বৰ অনুপ্ৰৱেশৰ সমস্যাটোৰ বিষয়ে ১৯৬২ চনতে ভাৰতৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী জৱাহৰলাল নেহৰুলৈ এখন পত্ৰ প্ৰেৰণ কৰি তেওঁৰ দৃৰদৰ্শী চিন্তাৰ আভাস দাঙি ধৰিছিল। কাৰ্বিআংলঙৰ বহু দুৰ্গম ঠাইত প্ৰাথমিক বিদ্যালয় স্থাপন কৰি তেওঁ শিক্ষাৰ পোহৰ বিয়পাবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। আমাৰ দাঁতিকাষৰীয়া বংগৰ দুই সুযোগ্য সন্তান ৰাজা ৰামমোহন ৰায় আৰু ঈশ্বৰচন্দ্ৰ বিদ্যাসাগৰক তেওঁলোকৰ গুণ আৰু অৱদানৰ লগতে বাঙালীসকলৰ প্ৰবল জাতীয়তাবোধ আৰু শিপাৰ লগত গভীৰ সম্পৰ্ক ৰাখিবলৈ খোজা মনটোৰ বাবে সমগ্ৰ ভাৰতে চিনি পালে। কিন্তু আমাৰ একাংশ মানুহৰ স্বাভিমानी মনটো দুৰ্বল বাবেও আমি পীতাম্বৰ দেৱ গোস্বামী বা চন্দ্ৰনাথ শৰ্মাৰ দৰে মানুহৰ জীৱনৰ কথা বাহিৰৰ জগতকো জনাব পৰা নাই আৰু নিজেও অনুপ্ৰেৰণা লভিব পৰা নাই।

অসমীয়া মানুহৰ চেতনাহীন স্বভাৱক তীব্ৰভাৱে সমালোচনা কৰা অগ্নিকবি কমলাকান্ত ভট্টাচাৰ্য্যও আছিল বৰ্ণনাভীতভাৱে প্ৰগতিশীল মনৰ ব্যক্তি। ব্ৰাহ্ম ধৰ্মত দীক্ষা লোৱা আৰু ব্ৰাহ্মণ বিধৱাক বিয়া কৰোৱা কমলাকান্ত আছিল এজন প্ৰথাগত চিন্তাৰ উৰ্ধ্বলৈ যাব পৰা লোক। বৰ্তমান সময়ত আমি অগ্নিকবি বা মহৰ্ষি আখ্যা দিলেও তদানীন্তন সমাজে বিশেষকৈ নৈষ্ঠিক ব্ৰাহ্মণ সমাজে তেওঁক প্ৰবলভাৱে বিৰোধিতা কৰিছিল। ইয়াৰ কাৰণ আছিল হিন্দু ধৰ্মৰ গোড়া পৰম্পৰাৰ প্ৰতি জেহাদ ঘোষণা কৰি তেওঁ গাৰ লগুণ ছিঙি পেলাইছিল, হালৰ মুঠিত ধৰিছিল আৰু শালগ্ৰামক কাগজ চেপি তথা পেপাৰ ৱেইট হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিছিল। প্ৰথাগত চিন্তাৰ বিৰোধিতা কৰিছিল বাবেই আমি তেওঁক অসমীয়া স্বাভিমানৰ প্ৰতীক বুলি ক'ব নোৱাৰোঁ। কিন্তু অসম আৰু অসমীয়াৰ মানসিক উত্তৰণৰ বাবে তেওঁ লিখি যোৱা কথাবোৰ আছিল হিয়াৰ তেজেৰে লিখা। অসমীয়া স্বাভিমানৰ উন্নতিৰ 'যজ্ঞ'ত তেওঁৰ ৰচনাৱলী হ'ব পাৰে 'মন্ত্ৰ'ৰ দৰে।

মহাত্মা গান্ধীৰ অনুৰাগী যোৰহাটৰ কৃষ্ণনাথ শৰ্মায়ো ১৯৩৪ চনৰ ১৮ এপ্ৰিলত এটা অকল্পনীয় কাৰ্য সমাধা কৰে। গান্ধীৰ উপস্থিতিতে তেওঁৰ ঘৰৰ গোসাঁইঘৰত দুৱাৰ হৰিজনসকলৰ বাবেও মুকলি কৰি দিয়া হয়। এই বৈপ্লৱিক কাৰ্য সম্পাদন হোৱাৰ সময়ত গড়মূৰীয়া অধিকাৰ পীতাম্বৰ

দেৱগোস্থানীও উপস্থিত আছিল। গান্ধীয়ে এই ঘটনাটোৰ বিষয়ে 'হৰিজন' কাকতত বিস্তৃতভাৱে লিখিছিল। কৃষ্ণনাথ শৰ্মাৰ সেই সিদ্ধান্তৰ বাবে একাংশ উচ্চ বৰ্ণৰ হিন্দুয়ে তেওঁক বৰ্জন কৰিছিল। গোড়া আৰু বক্ষণশীল সমাজৰ মাজতো কৃষ্ণনাথ শৰ্মাৰ দৰে ব্যক্তিৰ সবল উপস্থিতিয়ে প্ৰমাণ কৰে অসমীয়া স্বকীয় চিন্তা-চেতনাৰ বহল পৰিধি।

অসমৰ আন এক সুযোগ্য সন্তান শিৱসাগৰ ড° মইদুল ইছলাম বৰা নিজৰ ৰাজ্য আৰু দেশীয় পৰিচয় লৈ ইমানেই সচেতন আছিল যে কাহানিও তেওঁ পৰিচয়ৰ ওপৰত লেখমানো নেতিবাচক প্ৰভাৱ পৰিবলৈ দিয়া নাছিল। আনকি মহম্মদ আলি জিন্নাৰ দৰে অত্যন্ত প্ৰভাৱশালী নেতাই অশেষ চেষ্টা কৰাৰ পাছতো বৰাক মুছলিম লীগৰ সদস্য কৰিব নোৱাৰিলে। আনহে নালাগে বহু অসমীয়া মানুহে এতিয়াও ভুল বুজা চৈয়দ মহম্মদ ছাদুল্লাই লীগৰ ৰাজনীতি কৰিও ভিতৰি ভিতৰি কংগ্ৰেছক সহায় কৰিছিল। কথিত আছে জিন্নাই ছাদুল্লাক পূব পাকিস্তানৰ (বৰ্তমানৰ বাংলাদেশ) ৰাজ্যপালৰ পদবীটো যচাৰ পাছতো তেওঁ নিজৰ দেশতে অৰ্থাৎ ভাৰতত সাধাৰণ নাগৰিক ৰূপে থকাৰ সিদ্ধান্ত লৈছিল। ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে ছাদুল্লাই অসমক পূব পাকিস্তানৰ লগত সংযুক্ত কৰিব বিচৰা নাছিল। কৰিব বিচাৰিছিল। কিন্তু যেতিয়া দেখিলে মহাত্মা গান্ধীৰ সহায়ত আৰু গোপীনাথ বৰদলৈ আৰু ভীমবৰ দেউৰীৰ দৰে নেতাৰ শক্তিশালী ভূমিকাৰ বাবে অসম ভাৰতৰ লগতে থকাতো নিশ্চিত হ'ল, তেতিয়া ছাদুল্লাই নিজৰ অসমীয়াত্ব বিসৰ্জন দি লোডনীয় পদবী আঁকোৱালি লোৱা নাছিল। আজান ফকীৰৰ বংশৰ সুসন্তান চৈয়দ মহম্মদ ছাদুল্লাকো কিন্তু অসমীয়া স্বাভিমানে সন্তোষৰ পৰা নিগৰাই ৰাখিব নোৱাৰি।

কুৰি শতিকাৰ প্ৰথমটো গুৰুত্বপূৰ্ণ বৌদ্ধিক বিতৰ্কত বৰপেটাৰ এজন যুৱকে বিশেষ ভূমিকা লৈ অসমীয়াৰ স্বাভিমানক তথ্য আৰু যুক্তিৰ আধাৰত নিকপকপীয়াকৈ বান্ধি পেলাইছিল। বেজবৰুৱা সম্পাদিত 'বাঁহী' আৰু ৰজনীকান্ত বৰদলৈ সম্পাদিত 'অসম প্ৰদীপিকা'ৰ পাতত সেই বিতৰ্কটো চলিছিল। বিতৰ্কটো হৈছিল মধ্যযুগৰ দুজন সন্ত পুৰুষক লৈ। তেওঁলোক আছিল শংকৰদেৱ আৰু দামোদৰদেৱ। বৰ্ণবাদী সমাজৰ গোড়া আৰু বক্ষণশীল কেইজনমান লোকে দামোদৰদেৱক শংকৰদেৱৰ সমকক্ষ হিচাপে দেখুৱাবলৈ যত্ন কৰিছিল। বৰদলৈ সম্পাদিত 'অসম প্ৰদীপিকা'ই এই মতটো প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ বিচাৰিছিল। তেওঁলোকৰ মনৰ আচল কথাটো বুজিবলৈ বেছি কঠিন নহয়। শংকৰদেৱ যিহেতু জন্মসূত্ৰে ব্ৰাহ্মণ নহয়, গতিকে তেওঁক দিব লগা প্ৰাণ্যধিনি যেনে-তেনে কমাই দামোদৰদেৱৰ ওপৰত অধিক মহত্ত্ব আৰোপ কৰিব লাগে। কিন্তু বেজবৰুৱা সম্পাদিত 'বাঁহী'ত ভৱানন্দ পাঠক ছদ্মনামত যিজন ডেকাই শানিত যুক্তি আগবঢ়ালে, তাৰ ফলত শংকৰদেৱৰ মহত্ত্ব আৰু বৰঙনি কাৰো লগত যে তুলনা নহয় সেই কথা প্ৰমাণিত হ'ল। বহু কাল ধৰি

চলা এই বিতৰ্কত লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱায়ে সেই ডেকা যুৱকজনক সহায় কৰিছিল। যুৱকজনৰ আচল নাম আছিল বাণীকান্ত কাকতি আৰু বিশ্বৰ বিদ্বৎ সমাজৰ দ্বাৰা উচ্চ প্ৰশংসিত তেওঁৰ গৱেষণা গ্ৰন্থ "Assamese - Its Formation and Development" যি অসমীয়া ভাষাৰ স্বকীয়তাক এটা অত্যন্ত শক্তিশালী ৰূপ দিয়ে। অসমীয়া ভাষাৰ সমৃদ্ধিশালী ৰূপটোৰ আঁৰত যে হাজাৰ বছৰতকৈও অধিক দীঘলীয়া ইতিহাস আছে আৰু লগতে ভাষাটোৱে সংস্কৃতৰ সমান্তৰালভাৱে বিভিন্ন থলুৱা জনগোষ্ঠীৰ ভাষাৰ পৰাও প্ৰাণশক্তি আহৰণ কৰি বৰ্তমানৰ চহকী ৰূপটো পাইছে, সেই কথা বৌদ্ধিকভাৱে প্ৰমাণ কৰে বাণীকান্ত কাকতিয়ে। আধুনিক সময়ত অসমীয়া ভাষাৰ স্বকীয়তাৰ কথা ওলালেই সেয়েহে তেওঁৰ কথাও সকলোৰে মনলৈ আহে।

ড° কাকতিৰ দৰে ড° সূৰ্য কুমাৰ ভূঞা, ড° বিৰিঞ্চি কুমাৰ বৰুৱা, ডিম্বেশ্বৰ নেওগ, ড° মহেশ্বৰ নেওগ, ড° সত্যেন্দ্ৰনাথ শৰ্মাৰ দৰে পণ্ডিত সাহিত্যিক অসমীয়া সাহিত্য, ইতিহাস, শংকৰী সংস্কৃতি আদি বিভিন্ন বিষয়ত জাকতজিলিকা বৌদ্ধিক কাম সম্পাদন কৰি জাতিটোৰ নাম উজলাই গৈছে। উল্লিখিত মহান ব্যক্তিসকলৰ উপৰিও সময়ৰ জোখেৰে আগে বা পিছে আন বহু লোকে আমাৰ ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ উঁহালটো চহকী কৰি গৈছে। তেনে কেইটামান নাম হৈছে — সত্যনাথ বৰা, লক্ষ্মীৰাম বৰুৱা, ৰজনীকান্ত বৰদলৈ, চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালা, পদ্মনাথ গোহাঞিবৰুৱা, মফিজুদ্দিন আহমদ হাজৰিকা, চন্দ্ৰধৰ বৰুৱা, হিতেশ্বৰ বৰবৰুৱা, কালিৰাম মেধি, কনকলাল বৰুৱা, ৰঘুনাথ চৌধুৰী, যতীন্দ্ৰনাথ দুৱৰা, লক্ষ্মীনাথ ফুকন, মিত্ৰদেৱ মহন্ত, বেণুধৰ শৰ্মা, নলিনীবালা দেৱী, প্ৰসন্নলাল চৌধুৰী, লক্ষ্মীধৰ শৰ্মা, অতুলচন্দ্ৰ হাজৰিকা, পাৰ্ৱতিপ্ৰসাদ বৰুৱা, কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ, ত্ৰৈলোক্যনাথ গোস্বামী, যজ্ঞেশ্বৰ শৰ্মা, দেৱকান্ত বৰুৱা, লক্ষ্যধৰ চৌধুৰী, আইদেউ সন্দিকৈ, চন্দ্ৰপ্ৰভা শইকীয়া, অমলপ্ৰভা দাস, পুষ্পলতা দাস, ইন্দিৰা মিৰি, ৰাজবালা দাস, ফণী শৰ্মা, নৱকান্ত বৰুৱা, বাধাগোবিন্দ বৰুৱা, পুৰুষোত্তম দাস, ড° প্ৰফুল্লদত্ত গোস্বামী, চৈয়দ আব্দুল মালিক, নলিনীধৰ ভট্টাচাৰ্য, বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ ফুকন, তফজ্জুল আলি, হেমাংগ বিশ্বাস, মহেন্দ্ৰ বৰঠাকুৰ, দুৰ্গেশ্বৰ বৰঠাকুৰ, ড° বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য, যোগেশ দাস, ড° ভবেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়া, চন্দ্ৰপ্ৰসাদ শইকীয়া, শীলভদ্ৰ, মহিম বৰা, ড° মহেন্দ্ৰ বৰা, আনন্দ চন্দ্ৰ বৰুৱা, বিনন্দ চন্দ্ৰ বৰুৱা, ৰমা দাশ, তছদ্দুক ইউচুফ, বিজয় শংকৰ, ভৱানন্দ দত্ত, ড° ভুবনমোহন দাস, পদ্ম বৰকটকী, কীৰ্তিনাথ হাজৰিকা, ডাঃ ভূৱনেশ্বৰ বৰুৱা, ডাঃ কনক চন্দ্ৰ বৰুৱা, মেদিনী চৌধুৰী, ড° লীলা গগৈ, ড° হেমন্ত মিশ্ৰ, ৰসেশ্বৰ শইকীয়া বৰবায়ন, খগেন মহন্ত, কেশৱ মহন্ত, দিলীপ শৰ্মা, সৌৰভ কুমাৰ চলিহা, অৰুণ শৰ্মা, পদুম শৰ্মা, পদুম বৰুৱা, ব্ৰজেন বৰুৱা, নিপ বৰুৱা প্ৰতিমা বৰুৱা

পাণ্ডে, জয়ন্ত হাজৰিকা, ৰুদ্ৰ বৰুৱা, মথাই ওজা, ড° অমলেন্দ্ৰ গুহ, উপেন্দ্ৰ চন্দ্ৰ লেখাৰ, অমৃতা বৰুৱা, ড° দেৱপ্ৰসাদ বৰুৱা, পৰাগধৰ চহিলা, তাৰিকুদ্দিন আহমেদ, এম ইব্ৰাহীম আলী, ককা নীলমণি ফুকন, হলধৰ ভূঞা, ৰমাকান্ত মুক্তিাৰ, শিৱ প্ৰসাদ বৰুৱা, যুগল দাস, জিতেন্দ্ৰনাথ দাস, ড° মুকুন্দ মাধৱ শৰ্মা, ড° হিৰণ্য কুমাৰ ভূঞা, ড° জ্যোতিপ্ৰকাশ মেধি, ড° পবন চন্দ্ৰ মহন্ত, ৰজনীকান্ত দেৱ শৰ্মা, শৰৎ চন্দ্ৰ গোস্বামী, সীতানাথ ব্ৰহ্মচৌধুৰী, প্ৰসন্ন কুমাৰ ঘোষ, গংগা গোবিন্দ ফুকন, নয়নানন্দ বৰঠাকুৰ, পদ্মধৰ চলিহা, মণিৰাম বায়ন, হৰেন্দ্ৰ নাথ বৰুৱা, প্ৰফুল্ল চন্দ্ৰ বৰুৱা, নিৰোদ চৌধুৰী, অচ্যুৎ লহকৰ, বিজু ফুকন, ৰতন লহকৰ, যতীন্দ্ৰনাথ বৰগোহাঞি আদি। পুনৰ দোহাৰিব বিচাৰিছোঁ এইখন তালিকা সম্পূৰ্ণ নহয়, হ'ব নোৱাৰে। থাউকতে মনলৈ অহা নামকেইটাহে লিখিবলৈ চাইছোঁ। কিন্তু তালিকাখন যিটো ধৰণে অসম্পূৰ্ণ হৈ আছে, সিয়ে প্ৰত্যয় নিয়াইছে অসমীয়া স্বাভিমানে সন্তোষৰ হকে কিমানবোৰ মানুহে বিভিন্ন সময়ত সংগ্ৰাম চলাই নিছে। বিখ্যাত মানুহবোৰৰ বাহিৰেও বহু নামবিহীন লোকে জনচক্ষুৰ অলক্ষিতে জাতিটোৰ ভালৰ বাবে বিভিন্ন কামত নিমজ্জিত হৈ আছে। সেই নামবিহীন সন্মানীয় ব্যক্তিসকলেও আমাৰ স্বাভিমানক একেই শক্তিয়ে প্ৰতিনিধিত্ব কৰি মইয়ান কৰিছে।

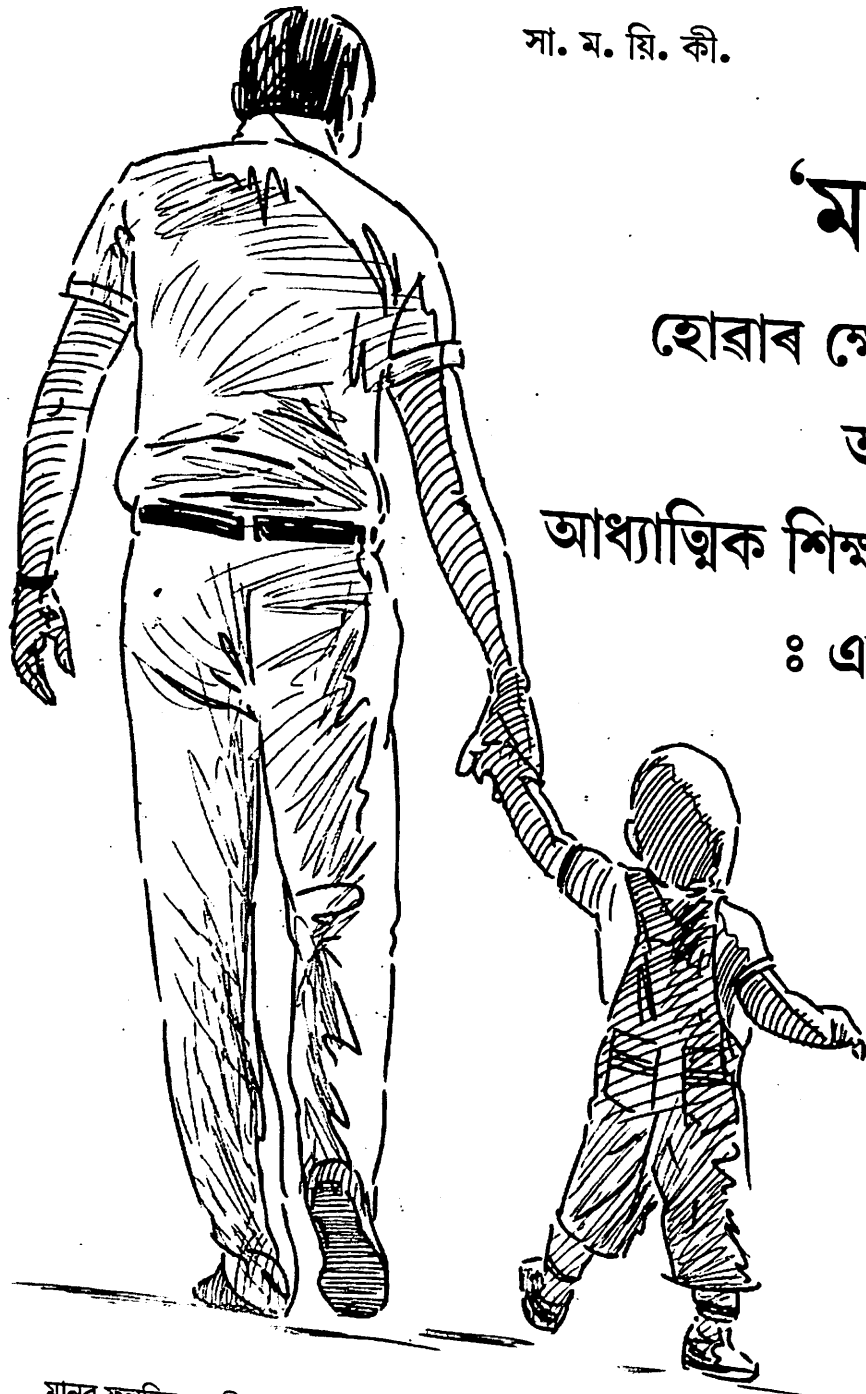
বহু মানুহে সততে ভুল বুজা অসমীয়া স্বাভিমানৰ আন এজন অতি শক্তিশালী কাণ্ডাৰী হৈছে অসম কেশৰী অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰী। ভাৰতীয় জাতীয় কংগ্ৰেছ জন্ম হোৱাৰ বছৰটোতে (১৮৮৫) অম্বিকাগিৰীৰো জন্ম। বংগ ভংগ আন্দোলনৰ সময়ত সন্ত্ৰাসবাদী কৰ্মৰ লগত জড়িত হৈ পৰা অম্বিকাগিৰী ১৯০৭ চনৰ পৰা ১৯১৫ চনলৈকে বৰপেটাত গৃহবন্দী হৈ থাকিবলগীয়া হৈছিল। এই সময়ত তেওঁ বহু গীত, কবিতা ৰচনা কৰি অসমীয়া সাহিত্যৰ বৰপেটাটো টনকিয়াল কৰিছিল। উল্লেখযোগ্য যে ১৯২৬ চনত পাণ্ডুত অনুষ্ঠিত কংগ্ৰেছ অধিৱেশন তেওঁ ৰচা 'আজি বন্দো কি ছন্দেৰে' গীতটিৰে আৰম্ভ হৈছিল। ১৯২০-৩০ দশকটোতে পূৰ্ববংগৰ পৰা অহা পমুৱা মুছলমানসকলৰ বাবে অসমৰ জনগাঁথনিৰ অস্বাভাৱিকভাৱে পৰিৱৰ্তন ঘটিছিল। ১৯৩১ চনৰ লোকপিয়লৰ পাছত মোলান চাহাবৰ বক্তব্যটোৱেও বহু খিলঞ্জীয়া লোকক সন্ত্ৰাসিত কৰি তোলে। সেইটো পটভূমিতে অম্বিকাগিৰী অসমীয়া জাতীয়তাবাদ, ভাৰতীয় মহাজাতীয়তাবাদ আৰু বিশ্বমানৱতাবাদৰ ৰূপৰেখা নিৰ্ণয় কৰিবলৈ চেষ্টা চলাইছিল বাবে বহু মানুহে তেওঁৰ মনটোক বুজি পোৱাত অসুবিধা পাইছিল। সেয়েহে তেওঁক কোনোৱে 'ৰঙাল খেদা', কোনোৱে 'উগ্ৰজাতীয়তাবাদী' আৰু আন কোনোৱে 'উম্মাদ' বুলি অভিহিত কৰিব বিচাৰিছিল। কিন্তু দৰাচলতে সকলো মানুহৰ প্ৰতি সন্মান ৰাখি তেওঁ অসমত অসমীয়াৰ বাবে সংগ্ৰাম চলাইছিল। আঞ্চলিক চেতনা আৰু ভাৰতীয় চেতনাই ইটোৱে সিটোৰ পৰিপূৰক ৰূপে কাম কৰিব

পাৰে বুলি তেওঁ গভীৰভাৱে বিশ্বাস কৰিছিল। তেওঁৰ দ্বাৰা সম্পাদিত 'ডেকা অসম' আৰু 'চেতনা' দুয়োখন সংবাদ পত্ৰতে তেনে মনোভাবৰ প্ৰতিফলন ঘাইকৈ দেখা পোৱা যায়। উজনি আৰু নামনি অসমৰ ভাষাক লৈ চলি থকা বহুদিনীয়া বিতৰ্কটো ওৰ পেলাবলৈ তেওঁ লোৱা ভূমিকা সঁচাকৈ প্ৰশংসনীয়।

এটা বিশেষ ঘটনাই অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰীক ভালদৰে বুজিবলৈ সহায় কৰিব বুলি মই ভাবোঁ। বিষয়টো কবিগুৰু ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰৰ লগত জড়িত। এবাৰ ৰবীন্দ্ৰনাথ গুৱাহাটীলৈ আহি জ্ঞানদাভিৰাম বৰুৱাৰ ঘৰত আলহী হৈছিলহি। বৰুৱাৰ অনুৰোধত ৰায়চৌধুৰীয়ে ৰবীন্দ্ৰনাথৰ সন্মুখত দুটাকৈ বৰগীত পৰিৱেশন কৰিছিল। অৰ্থাৎ অম্বিকাগিৰীৰ কেৱল জ্ঞানদাভিৰাম বৰুৱাৰ লগতে সুসম্পৰ্ক নাছিল, কবিগুৰুকো তেওঁ গভীৰভাৱে সন্মান কৰিছিল। নহ'লে তেওঁ যিকোনো ব্যক্তিৰ সন্মুখত শংকৰ-মাধৱ সৃষ্ট বৰগীত পৰিৱেশন নকৰিলেহেঁতেন। কিন্তু ৰবীন্দ্ৰনাথে যেতিয়া 'জন গণ মন' গীতটিত অসমক সম্পূৰ্ণৰূপে আওকাণ কৰিলে, তেতিয়া অম্বিকাগিৰী গৰজি উঠিছিল। সেই গৰ্জন কিন্তু ৰুচিশীল আছিল, সেই গৰ্জন তেওঁ কবিতাৰ মাধ্যমেৰেহে কৰিছিল। অসমকেশৰীয়ে কবিতাটিৰ জৰিয়তে কৈছে —

এনে মোক আজি কৰে উপেক্ষা
জাতীয় গীতত নিদিয়ৈ ঠাই,
মই ভাৰতৰ পুণ্য সন্তান
আছোঁ মাতৃৰ বন্দনা গাই।
স্বীকাৰ কৰিম মই কিয় তাক
যেয়ে মোক কৰে অস্বীকাৰ,
মোৰ শিৰ কিয় নত হ'ব তাত
সত্যৰ য'ত নাই বিচাৰ।

এয়াই অম্বিকাগিৰীৰ স্বাভিমান। আৰু বহুক্ষেত্ৰত এয়াই আজিৰ অসমীয়াৰো স্বাভিমান। অম্বিকাগিৰী সমালোচনাৰ উৰ্ধ্বত নহয়, নহয় অসমীয়া জাতিও। কিন্তু অসমীয়া জাতিৰ মূল মৰ্মস্থলক কোনোবাই আক্ৰমণ কৰিলে কিদৰে ইয়াক ওফৰাই পেলাব লাগে তাৰ শিকনি তেওঁৰ লেখনীত আছে। সেয়ে অম্বিকাগিৰী অন্য, অনন্য।

‘মানুহ’

হোৱাৰ ক্ষেত্ৰত নৈতিক

আৰু

আধ্যাত্মিক শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা

: এক দৃষ্টি

●● গগ্ৰেশ্বৰ শইকীয়া

মানৱ ফুলনিৰ কুমলীয়া ফুলকলি স্বৰূপ শিশুসকলক এক অনুকূল পৰিৱেশত শিক্ষাই-দীক্ষাই যথোচিতভাৱে আগবঢ়াই নিব পাৰিলেহে পৰিয়াল, সমাজ আৰু দেশৰ প্ৰগতিৰ কথা আশা কৰিব পাৰি। শিক্ষা-দীক্ষা বোলেতে শিশুৰ সৰ্বাঙ্গীণ বিকাশৰ বাবে প্ৰয়োজন হোৱা শিক্ষাৰ কথাৰে বুজোৱা হৈছে। শিক্ষাবিদসকলেও শিক্ষাৰ মাধ্যমেদি শিশুৰ শাৰীৰিক, মানসিক, নৈতিক, আধ্যাত্মিক আদি দিশৰ বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত গুৰুত্ব দি সেইমতে শিক্ষা প্ৰদান সম্পৰ্কে মত-অভিমত ব্যক্ত কৰি আহিছে।

সফল আৰু সুন্দৰ জীৱন যাপনৰ বাবে প্ৰয়োজন হোৱা মূল আধাৰ হৈছে নৈতিকতা। নৈতিক চৰিত্ৰৰ অধিকাৰী জনতকৈ শক্তিশালী আন কোনোৱাই হ’ব নোৱাৰে। নৈতিক

বলেৰে বলৱান জনে সকলোৰে পৰা শ্ৰদ্ধা-ভক্তি আদায় কৰিবলৈ সক্ষম হয়। পিছে, নৈতিক শিক্ষাৰ মূল সম্বন্ধ ব্যক্তিৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ আৰু সৎ আদৰ্শৰ ওপৰতহে নিৰ্ভৰ কৰে। নৈতিক জীৱন যাপন নকৰা জনক পশুতলৈও অধম বুলিহে কোৱা হয়।

নৈতিক জীৱনে নৈতিক চৰিত্ৰকে প্ৰতিফলিত কৰে। সজ চৰিত্ৰৰ মূল আধাৰ হৈছে নৈতিকতা। সমাজৰ সকলো দিশৰ উত্তৰণৰ বাবে প্ৰয়োজন সজ-চৰিত্ৰৱান লোকৰ। সজ-চৰিত্ৰৱান লোকক পৰিত্ৰজলৰ নিচিনা বুলি কোৱা হয়। কাৰণ তেনেলোক নিজ চৰিত্ৰৰ বলত নিজেও পৰিত্ৰ হয় আৰু আনকো পৰিত্ৰ কৰে। মানৱ জীৱনৰ প্ৰতিটো খোজতে সজ চৰিত্ৰৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখিয়েই কোনো কোনো

শিক্ষাবিদে সজ চৰিত্ৰ গঠনকেই শিক্ষাৰ একমাত্ৰ লক্ষ্য বুলিও ক’ব খোজে।

যিহেতু কিছুমান অভ্যাসৰ সমষ্টিয়েই চৰিত্ৰ, সেয়েহে সজ অভ্যাস গঠন কৰিলে সজচৰিত্ৰ আৰু অসৎ অভ্যাস গঠন কৰিলে অসৎ চৰিত্ৰ গঠন হয়। সমাজৰ সৰ্বাঙ্গীণ বিকাশ আৰু মঙ্গলৰ বাবে প্ৰয়োজন হয় সজ চৰিত্ৰৱান লোকে আগবঢ়োৱা সেৱা। আনহাতে, মানৱ জীৱনৰ মহত্ব নিৰ্ণয় কৰাৰ প্ৰকৃত মাপকাঠী হ’ল চৰিত্ৰ। সেয়েহে বোধহয় ধন-সম্পত্তি-স্বাস্থ্যতকৈ চৰিত্ৰৰ ক্ষেত্ৰতহে অধিক প্ৰাধান্য দি অহা হৈছে। এই প্ৰসঙ্গত চক্ৰেটিছে এষাৰ কথা কৈছিল এনেদৰে : “When money is lost nothing is lost when health is lost something is lost, but when character is lost Everything is lost” অৰ্থাৎ টকা-পইচা ক্ষতি হোৱাটো কোনো ক্ষতি নহয়, স্বাস্থ্যৰ সামান্য ক্ষতিহে বুলিব পাৰি, কিন্তু চৰিত্ৰৰ স্থলন হ’লে সকলো শেষ বুলি বিবেচিত হয়। কাৰণ টকা-পইচা, সা-সম্পত্তি অথবা স্বাস্থ্যৰ ক্ষতি হ’লে পুনৰ উদ্ধাৰ কৰাৰ সম্ভাৱনা থাকে, কিন্তু কিবা কাৰণত চৰিত্ৰত এবাৰ কালিমা লাগিলে সেইখিনি হাজাৰ চেপ্টা কৰিও ধুই মটি নিকা কৰিব নোৱাৰি।

নৈতিকতাৰ স্থলন হোৱাৰ বাবে পাৰিবাৰিক, সামাজিক সমস্যাৰ লগতে আৰ্থিক, সাংস্কৃতিক আদি সমস্যাসমূহও গা-কৰি উঠে। সহিষ্ণুতা, সন্তুষ্টি, স্নেহ, সহানুভূতি, সহযোগ আৰু শুভচিন্তনৰ অভাৱৰ বাবে এই সমস্যাসমূহৰ সৃষ্টি হয়। মানুহৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ, প্ৰকৃতি-প্ৰবৃত্তি, আহাৰ-নিদ্ৰা আদি ইন্দ্ৰিয় সুখ ইচ্ছানুযায়ী সঞ্চালিত হয়। কিন্তু, শিক্ষা আৰু সংস্কাৰৰ দ্বাৰা এই প্ৰবৃত্তিবোৰ ৰূপান্তৰ আৰু শৃংখলিত কৰিব পাৰি। মানুহৰ অন্তৰ প্ৰবৃত্তি অৰ্থাৎ ইন্দ্ৰিয়সমূহ সংযমৰ দ্বাৰা নিয়ন্ত্ৰিত হ’লেহে নৈতিক শিক্ষাৰ উদ্দেশ্য সফল হ’ব। প্ৰাচীন কালত ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ আধাৰত গুৰু গৃহত শিষ্যক দিয়া শিক্ষাৰ মূল উদ্দেশ্য আছিল - মনঃ সংযম, একাগ্ৰতা আৰু ঈশ্বৰানুভূতি। সুস্থমনৰ পৰাহে নৈতিকতা আৰু সত্যনিষ্ঠা উদ্ভৱ হ’ব পাৰে। সকলো মানৱীয় গুণৰ আধাৰ হ’ল - নৈতিকতা। আনহাতে নৈতিক আৰু সদাচাৰেই হ’ল আধ্যাত্মিক জীৱনৰ ভেটি। আধ্যাত্মিকতা হ’ল ধৰ্ম অনুশীলন। ধৰ্মই আমাক যি চূড়ান্ত, শাস্ত্ৰত তথ্য প্ৰদান কৰে - সেই তথ্যৰ ওপৰত ভিত্তি কৰিয়েই নীতি শাস্ত্ৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈছে। তেনে কোনো সত্য আৰু পালনীয় নীতি নাই - যি ধৰ্মৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত নহয়। ধৰ্মবিহীন নৈতিকতা শিপা বিহীন বৃক্ষৰ দৰে।

বিশ্বৰ সকলো ধৰ্মই নীতিমূলক শিক্ষাই দি আহিছে। যেনে-প্ৰাণী হত্যা নকৰিবা, অহিংসা পৰম ধৰ্ম, সকলোৰে প্ৰতি সন্তাৰনা ৰাখিবা মানৱ সেৱাই প্ৰকৃত ধৰ্ম ইত্যাদি। বিশ্বজনীনতা হ’ল নৈতিকতাৰ মূল আধাৰ। পৰমপিতা পৰমেশ্বৰৰ প্ৰতি অগাধ বিশ্বাস ৰাখিলেহে বিশ্বজনীন ভাৱৰ

উদয় হোৱাটো সম্ভৱ হয়। কাৰণ বিভিন্ন ধৰ্মত ভগৱানক বিভিন্ন নামেৰে মাতিলেও প্ৰকৃততে ভগৱান এজনই। আমি সকলোৱেই তেৰাৰ সন্তান। সেই সূত্ৰে বিশ্বৰ সকলো নৰ-নাৰী ভাই-ভনী স্বৰূপ। এনেভাৱে মানুহৰ মনত দয়া-মৰম-চেনেহ-পৰোপকাৰ আদি মানৱীয় গুণ আৰু প্ৰমূল্যসমূহৰ বিকাশ সাধনত ইন্ধন যোগাই সকলোৰে প্ৰতি সজ আচৰণ কৰিবলৈ অনুপ্ৰাণিত কৰে। এতেকে এটা কথা নিশ্চয়কৈ ক’ব লাগিব যে আধ্যাত্মিক জ্ঞানচৰ্চা অবিহনে নৈতিকতা অৰ্থাৎ নীতি জ্ঞান লাভ কৰা সম্ভৱ নহয়। নৈতিকতাৰ বাবে অপৰিহাৰ্য বুলি ভবা সদ্ গুণবোৰ যেনে সহনশীলতা, সহমৰ্মিতা, সহযোগিতা, নম্ৰতা, সত্যবাদী, নিৰহংকাৰী, ধৈৰ্যশীল আদি আধ্যাত্মিক জ্ঞান-চৰ্চা তথা অভ্যাসৰ দ্বাৰাহে বিকাশ তথা স্থায়ী হয়। তদুপৰি, নৈতিক আৰু আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ আধাৰতহে স্ব-পৰিৱৰ্তন হয়। স্ব-পৰিৱৰ্তন হ’লেহে বিশ্ব পৰিৱৰ্তন হ’ব। গতিকে ব্যক্তি তথা ৰাষ্ট্ৰৰ জীৱন বিকশিত কৰিবলৈ আধ্যাত্মিক শিক্ষাৰ বাহিৰে অন্যপথ নাই।

যিহেতু আজিৰ শিশু ভৱিষ্যতৰ সমাজ, দেশ আৰু জাতিৰ ধৰণী। গতিকে তেওঁলোকক উপযুক্ত মানুহ হোৱাৰ শিক্ষা প্ৰদান কৰিব পাৰিব লাগিব প্ৰচলিত শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ মাধ্যমেদি। গতিকে শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ গুৰিব’ঠা ধৰাসকলে, নীতি নিৰ্ধাৰণ কৰা সকলে শিশুৰ শিক্ষাৰ কথা সম্যকভাৱে উপলব্ধি কৰি সেইমতে ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰাটো একান্ত বাঞ্ছনীয়। শিশু শিক্ষা বুলি কওঁতে মূলতঃ শিশুৱে লাভ কৰা শিক্ষা কথাৰে বুজোৱা হয় - সেয়ে ঘৰুৱা পৰিৱেশত পিতৃ-মাতৃ; অভিভাৱক তথা পৰিয়ালৰ অন্যান্য সদস্য সদস্যসকলৰ পৰা লাভ কৰা শিক্ষা আৰু সেইদৰে সামাজিক পৰিৱেশত বিভিন্ন উপায়েৰে অনানুষ্ঠানিক ভাৱে লাভ কৰা শিক্ষাৰ যোগেদিও শিশুৱে আধ্যাত্মিক শিক্ষাৰ কিছু হ’লেও নিশ্চয় পাব লাগিব আৰু ইয়ে শিশুৰ নৈতিক চৰিত্ৰ গঠনতো ইন্ধন যোগাব পাৰিব বুলি জানিব পাৰি। সেইদৰে বিদ্যালয়ত আনুষ্ঠানিক ভাৱে লাভ কৰা শিক্ষাতো শিশুৰ বাবে আধ্যাত্মিক শিক্ষাৰ কিছু সংযোগ ঘটালে আৰু সেইমতে আহৰণ কৰিবলৈ সক্ষম হ’লে তেওঁলোকে জীৱনৰ বাটত বাট বুলিবলৈ প্ৰয়োজন হোৱা বহু কথাৰেই উমান পাবলৈ সক্ষম হ’ব বুলি একাধাৰেই ক’ব পাৰি। প্ৰকৃতভাৱত এনে শিক্ষা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হ’লে শিশুৰ মনত অপৰাধ প্ৰৱণতাই সততে গা-কৰি উঠিব নোৱাৰে।

উল্লিখিত দিশবোৰ সাৰোগত কৰিয়েই বৰ্তমান সময়ত অন্যান্য কথা বতৰাবোৰৰ লগতে শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ পাঠ্যক্ৰমত নৈতিক আৰু আধ্যাত্মিক মূল্যবোধৰ শিক্ষা সন্নিৱিষ্ট কৰাৰ প্ৰয়োজনীয়তা সম্পৰ্কে সকলোৱে উপলব্ধি কৰিছে। ভাৰতবৰ্ষ বহুতো ভাষা, ধৰ্ম, সংস্কৃতিৰে ভৰা এখন বিশাল দেশ। এই দেশৰ প্ৰতিখন শিক্ষানুষ্ঠানলৈ বিভিন্ন সম্প্ৰদায়, গোষ্ঠী, বিভিন্ন আৰ্থ-সামাজিক আৰু আৰ্থ-সাংস্কৃতিক পৰিৱেশৰ পৰা অহা

ল'ৰা-ছোৱালীয়ে একেলগে শিক্ষা আহৰণ কৰে। তদুপৰি, পুৰণি সভ্যতাৰ এইখন দেশে সদায়ে জগতত শান্তি, অহিংসা আৰু মানৱ ভাতৃত্বৰ আদৰ্শ বিলাই আহিছে। গতিকে এনে পটভূমিৰ কথা মনত ৰাখিহে নৈতিক আৰু আধ্যাত্মিক শিক্ষা প্ৰদান কৰাৰ কথা ভাবিব লাগিব। এই পৰিপ্ৰেক্ষিততে আৰু এটা কথা মনত ৰাখিব লাগিব যে, যিহেতু ভাৰতবৰ্ষ এখন ধৰ্ম নিৰপেক্ষ ৰাষ্ট্ৰ; গতিকে ইয়াত কোনোবা এটা ধৰ্মৰ লগত সাঙোৰ খুৱাই আধ্যাত্মিক আৰু নৈতিক মূল্যবোধৰ শিক্ষা দিয়াটো সম্ভৱ নহয়। বিভিন্ন স্তৰৰ বাবে যুগ্মতোৱা পাঠ্যক্ৰমৰ পাঠ্যপুথিসমূহত এই দিশৰ কথা-বতৰাবোৰ অতি সাৱধানতাবে সন্নিৱিষ্ট কৰিবলগীয়া হয় আৰু সেই অনুক্ৰমে পাঠদান কাৰ্য সম্পাদন কৰিবলগীয়া হয়। কথা হ'ল, শিশুৰ বাবে যুগ্মতোৱা সংশ্লিষ্ট বিষয়সমূহৰ পাঠ্যপুথিত তেওঁলোকৰ অন্তৰ জয় কৰিব পৰা নৈতিক, আধ্যাত্মিক আদৰ্শ থকা গীত-মাত, কবিতা, গল্প, উপ-কথা আদি সন্নিৱিষ্ট কৰিলে এই ক্ষেত্ৰত উপকৃত হোৱাৰ স্থল আছে। সেইদৰে নিতৌ বিদ্যালয় আৰম্ভ হোৱাৰ আগতে অনুষ্ঠিত কৰা প্ৰভাতী অধিৱেশনত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী একেলগেই সমন্বয়ে প্ৰাৰ্থনা কৰা, নৈতিক আৰু আধ্যাত্মিক দিশৰ মহৎলোকৰ বাণী, বাতৰি-কাকতত প্ৰকাশিত বা-বাতৰি আদি পৰিৱেশন কৰা কাৰ্যসূচী অৰ্থপূৰ্ণভাৱে ৰূপায়িত কৰাৰ যোগেদিও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক নৈতিক-আধ্যাত্মিক শিক্ষা আহৰণৰ দিশত ইন্ধন যোগাব পাৰি।

সম্প্ৰতি, মানুহৰ জীৱন ধাৰণৰ মান যে পূৰ্বতকৈ তুলনামূলকভাৱে বহু উন্নত হৈছে - এই কথা সকলোৱে নিশ্চয় মন কৰিছে। অন্যহাতে সমাজত দিনক দিনে অশান্তি বৃদ্ধি পাইছে - ইয়াৰ মূল কাৰণ যে নৈতিক-আধ্যাত্মিক শিক্ষাৰ অভাৱ - এইটো অস্বীকাৰ কৰাৰ উপায় নাই। শিক্ষাৰ প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰৰ ফলত ঘটা জ্ঞানৰ বিস্ফোৰণৰ সময়ত নৈতিকতাৰ অধঃপতন বোলা কথাষাৰ কিবা যেন অবুজ সাঁথৰ হৈ পৰিছে। এই সন্দৰ্ভত প্ৰচলিত শিক্ষা ব্যৱস্থাই শিক্ষাৰ্থীসকলক নৈতিক আৰু আধ্যাত্মিক মূল্যবোধৰ যথোচিত শিক্ষা প্ৰদানত যেন কোনোবা খিনিত ব্যৰ্থ হৈছে- এই বিষয়ক চিন্তাত মনলৈ নহাকৈ নাথাকে।

❖ ইতিহাসৰ শিকিবলগীয়া আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ কথাটো হ'ল যে মানুহে ইতিহাসৰ পৰা একো নিশিকি।

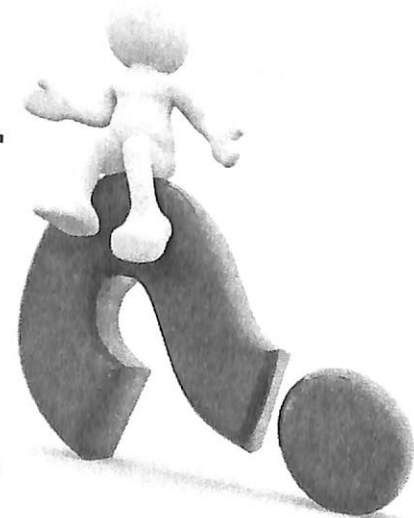
❖ মানুহ নিজেও নিজৰ পৰম শত্ৰু।

- ইতিহাসবিদ হাক্সলী

- চিচাপো

৮ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

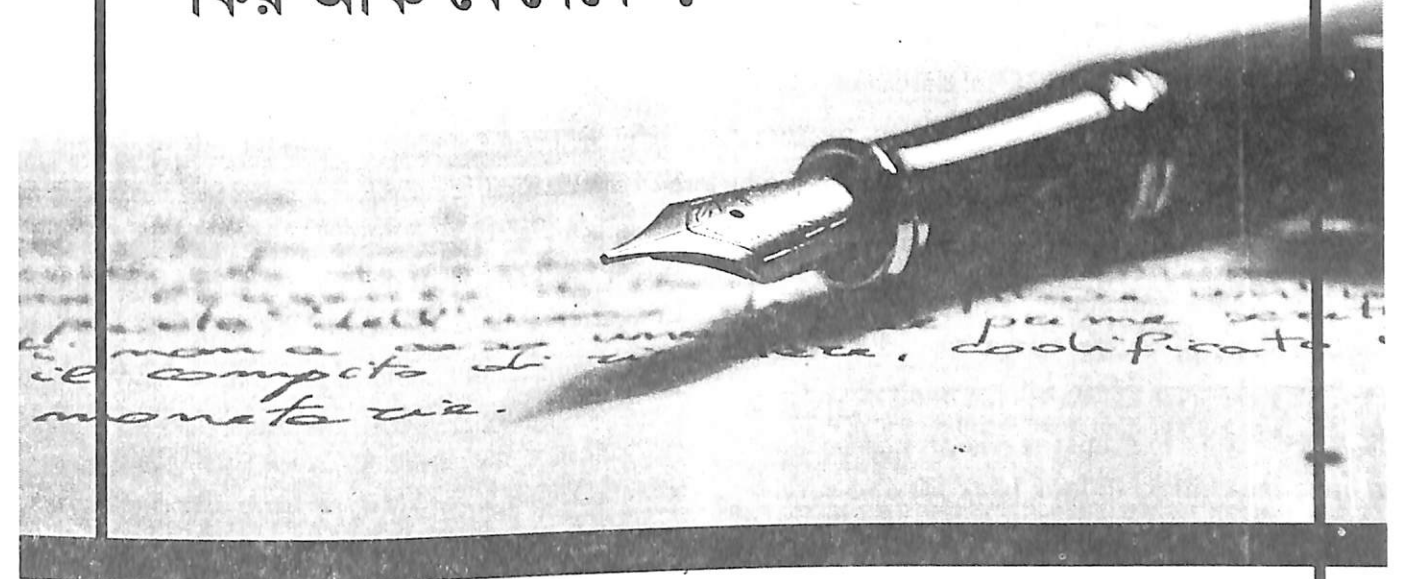
নৈতিক আৰু আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ আধাৰত শিক্ষাৰ্থীৰ শিক্ষাৰ ভেটি গঢ়ি তুলিব পাৰিলেহে সমাজৰ পৰা বহু সমস্যাই নোহোৱা হ'ব বুলি আশা কৰিব পাৰি। বৰ্তমান সমাজত পয়োভৰ ঘটনা অশান্তি, দুৰ্নীতি, উচ্ছৃংখল আদিৰ ফলত সৃষ্টি হোৱা অবাঞ্ছিত পৰিৱেশৰ অন্তৰালত যি কাৰণেই নিহিত হৈ নাথাকক লাগে, ইয়াৰ এক অন্যতম কাৰণ যে নৈতিক-আধ্যাত্মিক শিক্ষাৰ অভাৱ - এই বিষয়ত নিশ্চয় কাৰো দ্বি মত নাই। বৰ্তমান এই কথা বিশ্বৰ প্ৰায় সকলো প্ৰান্তৰ লোকেই স্বীকাৰ কৰিছে যে নৈতিক আৰু আধ্যাত্মিক শিক্ষাৰ অবিহনে শিক্ষাৰ্থীৰ শিক্ষা সম্পূৰ্ণ হ'ব নোৱাৰে। আনকি উন্নতিৰ চমৰ শিখৰত উপনীত হোৱা দেশসমূহেও এই কথা অস্বীকাৰ কৰা নাই। বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ সম্বলিত বস্তুবাদী শিক্ষাৰে মানুহে বাহ্যিক উন্নতিৰ উচ্চ শিখৰত আৰোহণ কৰিলেও শান্তিৰ ৰাজ্যত প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰে। শান্তিৰ অবিহনে সম্প্ৰীতি আৰু সমন্বয়ৰ কথা-বতৰাবোৰটো ভাবিবই নোৱাৰি। এনেবোৰ দিশৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখিয়েই দেশৰ ভৱিষ্যতৰ প্ৰজন্মক অৰ্থাৎ আজিৰ শিশুসকলক নৈতিক-আধ্যাত্মিক জ্ঞানেৰে পুষ্ট কৰি তোলাৰ কথা ভাবিব লাগিব। শিশু শিক্ষাৰ নৈতিক আধ্যাত্মিক শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ মূল কথাও এইটোৱেই। প্ৰসঙ্গতঃ স্বামী বিবেকানন্দৰ এষাৰি উক্তিৰে মনত পৰিছে। তেওঁ কৈছিল, "আমাক এনে শিক্ষা লাগে যাৰ দ্বাৰা আমাৰ সজ চৰিত্ৰ গঠন হয়; যাৰ দ্বাৰা মানসিক বল বৃদ্ধি হয়; যাৰ দ্বাৰা আমি নিজৰ ভৱিত থিয় দি আত্মনিৰ্ভৰশীল হ'ব পাৰোঁ।" নৈতিক-আধ্যাত্মিক শিক্ষা সম্বলিত শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ মাধ্যমেদিয়ে যে এইটো সম্ভৱ হ'ব ইয়াত সন্দেহৰ অৱকাশ নাই।

সা. ম. যি. কী.

সাহিত্যৰ পুনৰ্লিখন :

কিয় আৰু কেনেকৈ ?

●● ময়ূৰী শৰ্মা বৰুৱা

সাহিত্য সমাজৰ দাপোণ। যি দাপোণত প্ৰতিফলিত হয় কিছু সত্য। দাপোণে আঁসে নামাতে। কিন্তু দাপোণত জানো সকলোখিনি প্ৰতিফলিত হয়? এয়া সম্ভৱ নহয়, কিয়নো দাপোণৰ ইচ্ছানুসাৰে প্ৰতিফলন সম্পন্ন নহয়। অৰ্থাৎ দাপোণ আন কাৰোবাৰ দ্বাৰা পৰিচালিত অথবা নিয়ন্ত্ৰিত। এক অৰ্থত সেই পৰিচালক বা নিয়ন্ত্ৰকৰ সিদ্ধান্ত গুৰুত্বপূৰ্ণ। যি দেখুওৱা হয় সেয়া ডুখৰীয়া ছবি, অসম্পূৰ্ণ আৰু অৰ্ধসত্য। যিটোক শুদ্ধ নাইবা পৰম সত্য বুলি গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰি।

সাহিত্যৰ প্ৰসংগত পৰিচালকৰ ভূমিকাত ৰয় ৰচয়িতা বা লেখক। এগৰাকী লেখকৰ প্ৰতিটো লেখা তেওঁৰ নিজস্ব ধ্যান-ধাৰণাৰে প্ৰভাৱান্বিত হোৱাটো এক স্বাভাৱিক প্ৰক্ৰিয়া। সমাজৰ এগৰাকী বাসিন্দা হিচাপে নিজকে বিচ্ছিন্ন কৰি সাহিত্য সৃষ্টি কৰিব নোৱাৰি। মৌখিক সাহিত্যৰ সময়ৰে পৰা আজিলৈকে ভিন ভিন সময়ত সৃষ্টি হোৱা সাহিত্যৰ পৰা আমি তদানীন্তন সময়ৰ সমাজ ব্যৱস্থাৰ বিস্তৃত আভাস পোওঁ। তেনে কৰাত সেই সময়ৰ সামাজিক ৰাতি-নীতিৰ সমান্তৰালকৈ নাৰী-পুৰুষৰ সামাজিক স্থিতিলৈকে বহু তথ্য পাঠকৰ বোধগম্য হৈ পৰে। অৱশ্যে তাৰ মাজতে এনে বহু কথা ঢাক খাই ৰয় যিবিলাকক

প্ৰাধান্য দিব লাগে বুলি ভবা নহয়। এনে অনিচ্ছাকৃত অমনোযোগিতাৰ ফলত আমি বহু উন্নতমানৰ সাহিত্যত সমাজৰ সম্পূৰ্ণ প্ৰতিফলন দেখাৰ পৰা বঞ্চিত হৈ আহিছোঁ। অন্যহাতে, তেনে অমনোযোগিতাৰ বাবেই সেই সাহিত্যত আমি সেই সময়ৰ যৌথ সামাজিক চেতনাৰ স্পষ্ট প্ৰতিফলন দেখিবলৈ পোওঁ। আনকি ৰামায়ণ-মহাভাৰতৰ দৰে মহাকাব্যও এনে দোষৰ পৰা সাৰিব পৰা নাই। ৰচনাকালত অথবা তাৰ পৰৱৰ্তী কোনো এক সময়লৈকে কথাবিলাকৰ সামগ্ৰিক কিস্মা আংশিক গ্ৰহণযোগ্যতা থাকে। কিন্তু যি ক্ষণতে নতুন চিন্তাৰ ফলশ্ৰুতিত সেই গ্ৰহণযোগ্যতাক অস্বীকাৰ কৰা হয়, তেতিয়াই সেই সাহিত্যক নতুনকৈ লিখাৰ প্ৰয়োজনীয়তা আহি পৰে।

'সাহিত্যৰ পুনৰ্লিখন : কিয় আৰু কেনেকৈ' এই বিশাল বিষয়টিক একেকোৰে সামৰি লৈ আলোচনা আগবঢ়োৱাটো দুৰূহ কাম। সেয়েহে এক নিৰ্দিষ্ট দৃষ্টিভঙ্গীৰ উল্লেখৰে মূল বিষয়টো উপস্থাপন কৰাৰ প্ৰয়াস কৰা হৈছে।

Great literature, we were told, was about "Universal Truths". Gender was irrelevant. This picture was challenged by the emergence, in the

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ৯

late 1960s, of the contemporary Women's Movement. নাৰীমুক্তিৰ আন্দোলনে পৃথিৱীৰ মহান সাহিত্যত লিপিবদ্ধ কৰা 'সার্বজনীন সত্যক' প্ৰত্যাহ্বান জনাইছে কাৰণ তেনে সাহিত্যত পুৰুষৰ সমান্তৰালকৈ নাৰীক গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা হোৱা নাই। অৰ্থাৎ সমাজৰ অৱচেতন আৰু চেতন জুৰি লিংগবৈষম্যৰ যি ধাৰা প্ৰৱহমান, সেয়া সাহিত্যত স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে প্ৰকাশ পাইছে। এইবিনিতে Revision বা সংশোধনৰ প্ৰাসংগিকতা আহি পৰে। প্ৰখ্যাত নাৰীবাদী এড্ৰিয়েন ৰীচৰ মতে revision is taking a second look from a different perspective. নাৰীবাদৰ অধাৰত সাহিত্যক পুৰুষবাদী খোলাটোৰ পৰা উলিয়াই আনি নাৰীৰ দৃষ্টি (বিকল্প দৃষ্টি) ৰে কথাবিলাক নতুনকৈ চাবলৈ কৰা প্ৰয়াসটোকে বুজায়। পুৰুষতান্ত্ৰিক মূল্যবোধক নাকচ কৰিবৰ কাৰণে 'সংশোধন' হ'ল নাৰীবাদী পৰিকল্পনা! প্ৰচলিত কাহিনীসমূহত পুৰুষৰ দৃষ্টিৰে অংকিত বা বৰ্ণিত নাৰী চৰিত্ৰবিলাক আসোঁৱাহপূৰ্ণ- নাৰীৰ মনোজগতৰ যথাযথ বিশ্লেষণৰ অভাৱ- ক্ৰমস্থানিকভাৱে নাৰীক যথোপযুক্ত মৰ্যাদাৰ পৰা বঞ্চিত কৰাৰ অভিযোগ- এনে কেতবোৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ ধাৰণাৰ ভিত্তিত বহু মহিলা লেখকে পুৰুষকেন্দ্ৰিক চিন্তাধাৰাক প্ৰতিহত কৰিবলৈ কাহিনীসমূহক বিকল্প দৃষ্টিৰে চাবলৈ লয়। Feminist re-vision has become an effective context to look back for a re-survey in literature. It is a re-view of discrimination and subordination on the basis of gender.

নাৰীবাদ বুলিলে আচলতে আমি কি বুজি পাওঁ? নাৰীবাদ যেন এক অস্পষ্ট ধাৰণা। বৰ্তমান সময়তো আমাৰ সমাজ নাৰীবাদী চিন্তনৰ প্ৰসংগত বহু পৰিমাণে ৰক্ষণশীল। ইয়াৰ অন্তৰালত আছে নাৰীবাদ সম্পৰ্কে কিছু ভ্ৰান্ত ধাৰণা। নাৰীক দুৰ্বল জ্ঞান কৰি পুৰুষৰ অধীন কৰি ৰখাৰ কৌটিকলীয়া পৰম্পৰাক প্ৰত্যাহ্বান জনোৱাৰ প্ৰয়াস নতুন নহয়। একাদশ শতিকাত ইউৰোপত ধৰ্মীয় প্ৰেক্ষাপটত নাৰীবাদী ধ্যান-ধাৰণাৰ ৰীজ অঙ্কুৰিত হৈছিল Hildegard of Bingen, Julian of Norwich, Margery Kempe, Jane Anger আদিৰ চিন্তা-চেতনাত। In 1589, in what one historian has called 'the earliest piece of English feminist polemic,' Jane Anger took up a challenging position by insisting that Eve was superior to Adam: a second, and hence improved, model.

আনহাতে ধৰ্মীয় গভীৰ বাহিৰতো নাৰীবাদী চিন্তাই পোখা মেলিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। ভালেমান প্ৰগতিশীল নাৰীয়ে আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ পৰা বঞ্চিত কৰি নাৰীক কেৱল মাত্ৰ ঘৰৰ চাৰিবেৰৰ মাজত সীমাবদ্ধ কৰি ৰখা কাৰ্যক গৰিহণা দিছিল। ১৬৪০ চনতে The Woman's Sharp Revenge নামক এক বেনামী লেখাত লেখকে তীব্ৰ ভাষাৰে মন্তব্য কৰি কৈছিল,

১০ ০তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

"নাৰীক শিক্ষাৰ পৰা বঞ্চিত কৰাৰ পৰিকল্পনাৰ মূলতে আছিল পুৰুষ, যাতে তেওঁবিলাকৰ আধিপত্য বাহাল থাকে।" ঠিক সেইদৰে Christine de Pizan- য়ে নিজৰ প্ৰখ্যাত ৰচনা The City of Ladies (1404) ত নাৰী সম্বন্ধীয় বিভিন্ন অপমানসূচক বাৰ্তা প্ৰেৰণ কৰাৰ বাবে বিখ্যাত গ্ৰন্থসমূহক ককৰ্থনা কৰিছে। তেওঁৰ যুক্তিত লিংগভিত্তিক ভেদাভেদৰ পৰিৱৰ্তে চাৰিত্ৰিক সত্যতা আৰু ব্যৱহাৰেহে পুৰুষ বা নাৰীক মহীয়ান কৰে। হেগাচোৰোকাকৈ ভিন ভিন সময়ত বহু মহিলাই নিজৰ কলমৰ জোৰত নাৰীৰ প্ৰতি চলি থকা বৈষম্যমূলক আচৰণৰ বিৰোধিতা কৰি আহিছিল। কিন্তু লক্ষণীয়ভাৱে কোনো এগৰাকীয়েও লেখক বৃত্তি হিচাপে লোৱা নাছিল। আফ্ৰা বেন হ'ল প্ৰথমগৰাকী ইউৰোপীয় মহিলা যিয়ে স্বামীৰ মৃত্যুৰ পাছত লেখক উপাৰ্জনৰ পথৰূপে বাছি লৈছিল। সেই পথ নিশ্চয়কৈ মসৃণ নাছিল। কন্যাসন্তানক গৃহকৰ্মত নিপুণা কৰি বিবাহোপযুক্ত কৰাটোৱেই যেন ঘৰ আৰু সমাজৰ দায়িত্ব। সোতৰশ শতিকাৰ ইউৰোপত মেৰী এষ্টেলে নিজৰ গ্ৰন্থ Thoughts on Education ত এনে মানসিকতাৰ ঘোৰ প্ৰতিবাদ কৰিছে। তেওঁ স্ত্ৰী শিক্ষাৰ প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰি কৈছে যে নিজকে নাৰীসুলভ গুণৰ অধিকাৰী কৰাতকৈ ছোৱালীবিলাকে পঢ়া-শুনাত মন মেলিব লাগে। নিজৰ কাৰণে ভাবিবলৈ শিকিব পাৰিব লাগে, যিকোনো কথা বিচাৰ কৰিব পৰাকৈ সংবেদনশীলতা আহৰণ কৰিব পাৰিব লাগে। কেৱল শিক্ষাৰ জড়িয়েতে এয়া সম্ভৱপৰ হ'ব।

ইয়াৰ পিছতেই আমি নাম ল'ব লাগিব মেৰি উলষ্টনক্ৰাফ্টৰ যাৰ Vindication of the Rights of Woman (১৭৯২) শীৰ্ষক লেখাই এক নতুন দিশৰ সূচনা কৰে। নৱজাতক এটি কন্যাশিশুক নাৰীৰূপে তৈয়াৰ কৰিবলৈ সমাজৰ যি কুচ-কাৰাজ, সিয়েই নাৰীৰ উত্তৰণৰ পথত প্ৰতিবন্ধক। যি নাৰীয়ে যুক্তিৰে চিন্তা কৰে, তেওঁক সকলোৱে একমুখে পুৰুষসুলভ বুলি ঠাট্টা কৰে। ফলত অধিকাংশ নাৰীয়েই নাৰীসুলভ আচৰণেৰে সমাজত তিষ্ঠি থকাৰ যত্ন কৰে। নাৰীবাদে আচলতে তেনেকুৱা নিৰ্জু, মানসিকভাৱে দুৰ্বল নাৰীৰ মুখপাত্ৰ হৈ নাৰী জাতিৰ হৈ অন্যায়-অবিচাৰৰ বিৰুদ্ধে মাত মতাৰ সাহস যোগায়। পুৰুষতন্ত্ৰৰ শিপা ইমানেই সুগভীৰ যে হাজাৰ বছৰজোৰা বশ্যতাৰ প্ৰভাৱত অনেক নাৰীয়ে সগৌৰৱে এনে প্ৰগতিশীল ব্যতিক্ৰমী চিন্তাক নাকচ কৰে। সংখ্যাত তাকৰীয়া হ'লেও সামাজিক চেতনাক আলোড়িত কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা নাৰীবাদৰ ধ্বজাবাহী এইসকল মহিলাৰ ভূমিকা অনন্য। ঠিক সেইদৰে তেওঁলোকৰ চিন্তনক সমৰ্থন জনোৱা চিন্তাশীল পুৰুষসকলক পাহৰিলেও নহ'ব। ইয়াৰ ভিতৰত আছে জন ষ্টুৱাৰ্ট মিল। The Subjection of Woman (1869) গ্ৰন্থত তেওঁ নাৰীক পুৰুষৰ বহতীয়া কৰা কাৰ্যক অন্যায় বুলি কোৱাৰ উপৰিও ইয়াক মানুহৰ উত্তৰণত এক মূল প্ৰতিবন্ধক আখ্যা দিছে।

ভাৰ্জিনিয়া উল্ফ (A Room of One's Own) আৰু চিমন ডা বিভৰৰ (The Second Sex) দৰে চিন্তাশীল অগ্ৰণী নাৰীৰ হাতত পাশ্চাত্যৰ নাৰীবাদী ধাৰাই গতিশীলতা লাভ কৰিছিল। বিভৰৰ বিখ্যাত উক্তি "One is not born, but rather becomes a woman." নাৰীবাদী চিন্তাধাৰাত এক কালজয়ী সংযোজন।

পাশ্চাত্যৰ নাৰীবাদী সাহিত্য সংগ্ৰামৰ সমান্তৰালকৈ ভাৰতবৰ্ষতো এনে যুগান্তকাৰী চিন্তাৰ উন্মেষ ঘটিছিল। ষোল্লশ শতিকাতে ম'ল্লা (ৰামায়ণম) আৰু তাৰ ঠিক এটা শতিকাৰ পাছতেই ৰাধিকা ছান্টাৰানাৰ নামৰ দুগৰাকী মহিলা লেখকে নাৰীবাদী সমালোচনা আৰু সৃজনশীলতাৰ সুন্দৰ সংমিশ্ৰণ ঘটাই তেলেগু ভাষাত নিজস্বভাৱে এক নাৰীবাদী ভাষাৰ সৃষ্টি কৰিছিল। ভাৰতবৰ্ষৰ সকলো ভাষাৰ সাহিত্যত আমি তেনে ব্যতিক্ৰমী চিন্তাৰ প্ৰতিফলন দেখা পাওঁ। পুৰুষবাদী সমাজৰ সীমাবদ্ধ আৰু সংকীৰ্ণ মানসিক গঠনক সংশোধনৰ অতীব প্ৰয়োজন- সেই কথাটো সাহিত্যৰ মাধ্যমেৰে সমাজলৈ কঢ়িয়াই নিয়াত নাৰীবাদী লেখকসকলে এক নিৰ্ণায়ক ভূমিকা লৈ আহিছে।

এতিয়া আমাৰ মূল বিষয়টোলৈ উভতি আহোঁ। Revision, as defined by Adrienne Rich, 'is the act of looking back' to an already existing text to construct a reality which has been deliberately ignored in patriarchal narratives. It inevitably involves a re-reading and re-writing of earlier texts from a feminist perspective. সংশোধিত ৰূপত সাহিত্যৰ পুনৰ্লিখন-নাৰীবাদৰ দৃষ্টিভংগীৰে ই এক গুৰুত্বপূৰ্ণ পদক্ষেপ। আসোঁৱাহপূৰ্ণ পুৰণি ধাৰণাসমূহ সলনি কৰি পাঠক সমাজক নতুন ধৰণৰ চিন্তাৰ খোৰাক দিব পাৰিলেহে যৌথ সামাজিক চেতনাত কিছু প্ৰভাৱ পৰিব। সেই বিশ্বাসকে আগত ৰাখি কিছু লেখকে আমাৰ মহাকাব্য দুখনৰ পৰা সমল গোটাই সংশোধিত ৰূপত নতুনকৈ উপন্যাস লিখি উলিয়াইছে। সকাহৰ কথা এয়েয়ে এই উপন্যাসবিলাক পাঠক সমাজত বিপুলভাৱে সমাদৃত হৈছে।

ইয়াৰ কিছু উদাহৰণ-

➤ মহাভাৰতৰ মূল নাৰী চৰিত্ৰ দ্ৰৌপদীক লৈ প্ৰতিভা ৰায়ৰ উপন্যাস Yagyaseni: the Story of Draupadi (1995)

➤ চিত্ৰা বেনাৰ্জী দেৱাকাকনীৰ The Palace of Illusions (2008) য'ত দ্ৰৌপদীৰ দৃষ্টিৰে মহাভাৰতৰ বৰ্ণনা দিয়া হৈছে।

➤ ৰামায়ণৰ মুখ্য নাৰী চৰিত্ৰ সীতাক লৈ দেৱদত্ত পট্টনায়কৰ গ্ৰন্থ- Sita: An Illustrated Retelling of the Ramayana (2013) অৱশ্যে ইয়াত লেখক মূল ৰামায়ণৰ প্ৰতি অনুগত হৈয়ে আছে।

➤ কবিতা কানেৰ Karna's Wife: The Outcast's Queen (2014) য'ত উৰুভীৰ ৰূপত কৰ্ণৰ কাল্পনিক পত্নীৰ চৰিত্ৰ অংকন কৰা হৈছে।

➤ Sita's Sister (2014) ইয়াত উৰ্মিলাৰ কথা বৰ্ণোৱা হৈছে।

➤ Menaka's Choice (2015)- নিজ কন্যাক পৰিত্যাগ কৰি মনোকষ্টত ভোগা এগৰাকী মাকৰ ৰূপত মেনকাৰ চৰিত্ৰটো উপস্থাপন কৰা হৈছে।

➤ Lanka's Princess- শূৰ্পনাখাৰ চৰিত্ৰক কেন্দ্ৰ কৰি ৰচনা কৰা এখন গ্ৰন্থ।

➤ সহস্ৰৰূপা আয়াৰৰ Abyaya (2016) নৰকাসুৰ আৰু কৃষ্ণৰ পুৰাকথাক লৈ লিখা এই উপন্যাসত সত্যভামাৰ চৰিত্ৰটোক অভয়া নামেৰে নতুন ৰূপ দিয়া হৈছে।

➤ উৎকৰ্ষ পেটেলৰ Shakuntala: The Woman Wronged উপন্যাসত শকুন্তলাক এগৰাকী সবল নাৰীৰ ৰূপত উপস্থাপন কৰা হৈছে।

➤ Satyabati নামৰ উপন্যাসত সত্যৱতীৰ চৰিত্ৰটোক লৈ সম্পৰীক্ষা কৰা হৈছে। ইয়াত সত্যৱতীক এগৰাকী ৰক্তমাংসৰ ব্যক্তিৰ ৰূপত দেখিবলৈ পোৱা গৈছে।

ইয়াৰ উপৰিও মহাভাৰতত জতুগৃহ অধ্যায়ৰ ভিত্তিত ৰচিত মহাশ্বেতা দেৱীৰ Kunti and the Nishadin নামৰ এক উৎকৃষ্টমানৰ গল্পৰ কথা আমি জানোঁ। অসমীয়া সাহিত্যত কাব্যত্ৰী মহন্তৰ 'সা বদতি' এখন মনোৰম উপন্যাস। কুন্তীৰ মুখেৰে মহাভাৰতৰ বৰ্ণনা য'ত মাদ্ৰীক এক শক্তিশালী চৰিত্ৰৰূপে প্ৰক্ষেপ কৰা হৈছে। গল্প-উপন্যাসৰ বাহিৰেও কবিতাৰ যোগেদিও মহাকাব্যিক চৰিত্ৰ বা ঘটনাৰ পুনৰ্লিখন সম্ভৱ হৈছে।

কিন্তু কেৱল যে মহাকাব্যৰে পুনৰ্লিখন কৰিব পাৰি এনে নহয়। আমাৰ মাজত অতীজৰে পৰা প্ৰচলিত হৈ অহা লোককথাৰ জুমুঠিৰে নতুনকৈ কাহিনী ৰচনা কৰিব পাৰি। অসমীয়া সাহিত্যৰ প্ৰসংগত ৰসৰাজ লক্ষীনাথ বেজবৰুৱাদেৱৰ 'বুঢ়ী আইৰ সাধু'-ৰ প্ৰভাৱ অপৰিসীম। অসমীয়া শিশু-সাহিত্যৰ কথা ক'বলৈ ল'লে এই কিতাপখনৰ কথাই প্ৰথম মনলৈ আহে। এই কিতাপত সন্নিৱিষ্ট একত্ৰিছটা সাধুকথাৰ কেইটিমান বিশেষ গল্পই আমাৰ শিশু মনত গভীৰ চাপ পেলাবলৈ সক্ষম হৈছিল। যেনে, তেজীমলা, তুলা আৰু তেজা, চম্পাৱতী, পানেশৈ আৰু চিলনীৰ জীয়েকৰ সাধু। এই গল্পকেইটাৰ মাজৰ সাদৃশ্য মন কৰিবলগীয়া। মানুহৰ সমাজত বৰ্তি থকা নিষ্ঠুৰ মনোভাৱৰ ভয়াৱহ ছবি সুস্পষ্টভাৱে ইয়াত জিলিকি উঠিছে। বিশেষকৈ তাহানিৰ সমাজত প্ৰচলিত বহুবিবাহ প্ৰথা আৰু তাৰ লগত সংপৃক্ত মাহীমাকৰ ৰূপত নাৰীৰ নৃশংসতাক উপৰিউক্ত সাধুকেইটাই সাৱলীলভাৱে তুলি ধৰিছে। শৈশৱত পঢ়োঁতে আমিও মাহীমাকৰ চৰিত্ৰকেইটাক নিন্দা কৰিছিলোঁ কিয়নো আমিও এই পুৰুষতান্ত্ৰিক সমাজৰে এক অংগ। কিন্তু পাছৰ

পর্যায়ত পুনৰ বিশ্লেষণৰ দ্বাৰা আমি অনুভৱ কৰিছোঁ যে ইয়াৰ আঁৰতো যৌথ সামাজিক মানসিকতাই ক্ৰিয়া কৰিছে। আৰু সেইবাবেই মৃদুল শৰ্মাৰ উপন্যাস 'তেজীমলাৰ মাকৰ সাধু'ত আমি এক নতুন চিন্তাৰ সন্ধান পাইছোঁ। সকলো মাহীমাকেই নিষ্ঠুৰ নহয়- এই বাৰ্তা অতীজৰ সাহিত্যই দিব পৰা নাছিল। তাৰ প্ৰমাণ Cinderella, Snow White আদিয়েও দিছে। শিশুমনৰ কোমলতাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি শিশু-সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰখনতো বিপুল পৰিৱৰ্তনৰ প্ৰয়োজনীয়তা আহি পৰিছে। লিংগভিত্তিক বৈষম্যসৃষ্ট ৰীতি-নীতি আৰু চিন্তা-চৰ্চাসমূহে সাহিত্যত স্থান পায় আৰু তাৰে পোনপটীয়া প্ৰভাৱ পৰে পাঠকৰ মনত।

আমি যদি এতিয়া বেজবৰুৱাৰ 'চিলনীৰ জীয়েকৰ সাধু'টোলৈকে চাওঁ, তাতো তদানীন্তন পুৰুষতান্ত্ৰিক সমাজখন সন্নিৱেশিত দেখা পোওঁ। কন্যাসন্তানৰ প্ৰতি বিদ্বেষৰ পৰা লৈ বহুবিবাহ প্ৰথা আৰু সতিনীৰ মাজৰ হিংসা-বিদ্বেষলৈকে সকলোখিনি ইয়াত মজুত আছে। এই গল্পটোক নতুন ৰূপত সজাবলৈ হ'লে আমি কি কৰিব পাৰোঁ? একাধিক সম্ভাৱনাবে পুঠ এই সাধুটোৰ আৰম্ভণিটো যদি সলাই চোৱা যায়, পাছৰখিনি আপোনা-আপুনি বেলেগ হৈ পৰিব। ধৰি ল'লোঁ, কাহিনীত কোৱাৰ দৰে কুমাৰজন যেনিবা পত্নীৰ গৰ্ভস্থ সন্তানৰ লিংগক লৈ ইমান চিন্তিত নহয়। বৰং ল'ৰাই হওক বা ছোৱালীয়ে হওক, মানুহজনী ভালে-কুশলে আজৰি হ'লেই হয় জাতীয় চিন্তা কৰা এজন সাধাৰণ পুৰুষ। এনে হোৱা হ'লে কাহিনীটোৰ পৰৱৰ্তী অংশ একেবাৰে বেলেগ হ'লহেঁতেন। অৰ্থাৎ কুমাৰ-কুমাৰীৰ সংসাৰ আন দহখন সংসাৰৰ নিচিনাই গতানুগতিক হ'লহেঁতেন। ইয়াত কুমাৰৰ নৱজাতিকা জীয়াৰীজনী 'চিলনীৰ জীয়েক' হোৱাৰ কোনো অৱকাশ নাথাকে। কিন্তু পুৰুষবাদী সমাজব্যৱস্থাত বিবাজমান কেৰোণৰ ফলত সাধুটোৰ গতিপথ সম্পূৰ্ণ বেলেগ হৈ পৰিল। যদি সেইখিনিলৈকে একে ৰাখি কাহিনীভাগ আগুৱাই নিওঁ তেন্তে সেয়া কেনেকৈ কৰিব পৰা যায় তাকে চাওঁচোন :

"সেইডোখৰ ঠাইত জন-প্ৰাণী নাই।"
"ইয়াৰ আগেয়ে ছোৱালীজনীয়ে কেতিয়াও মানুহে দেখা নাছিল।"
উপৰোক্ত দুয়োটা বাক্যৰ পৰা আমি ধাৰণা কৰিব পাৰোঁ যে চিলনীৰ একক তত্ত্বাৱধানত একলা-দুকলাকৈ ডাঙৰ হোৱা ছোৱালীজনীৰ কথা সদাগৰৰ আগতে কোনেও গম পোৱা নাছিল। হয়তো হাবি-জংগলৰ অনুপাতে জনবসতি সেৰেঙা হোৱাৰ বাবে সেয়া সম্ভৱপৰ হৈছিল। যি নহওক, সদাগৰে আঁহত গছৰ ডালত বহি মূৰ ফণিওৱা দীপলিপ ছোৱালীজনীক প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ পাছৰ ঘটনাবাজি পৃথক হোৱাৰ পূৰ্ণ অৱকাশ আছিল। ভয়ত বিতৰ্ত হৈ ছোৱালীটিয়ে চিলনী আইক মতাৰ লগে লগে চিলনী আই হাজিৰ হয় আৰু মাতি পঠিওৱাৰ কাৰণ সোধে। তাই তললৈ আঙুলিয়াই দেখুৱায়। সাধুটোত

বৰ্ণোৱামতে চিলনীয়ে ডেকা আৰু ধুনীয়া সদাগৰক দেখিয়েই যদি এই মানুহটি ভাল হয়, তেন্তে এওঁলৈকে মোৰ ছোৱালীজনী বিয়া দিব পাৰিলে ভাল হ'ব বুলি মনস্থ কৰিলে। এইখিনিতে উল্লেখ কৰিব পাৰি, বিয়া নহ'লেই যেন কন্যাসন্তানৰ জীৱন বৃথা, সমগ্ৰ পৃথিৱীজুৰি এনে এক ভ্ৰান্ত ধাৰণা প্ৰচলিত হৈ আহিছে। It is a truth universally acknowledged, that a single man in possession of a good fortune, must be in want of a wife. উল্লেখনীয়, ইংৰাজ লেখিকা জেইন অষ্টেনৰ Pride and Prejudice (1813) নামৰ উপন্যাসখনৰ আৰম্ভণিৰ এই বাক্যটিতো অনুৰূপ চিন্তাৰ বহিঃপ্ৰকাশ ঘটিছে। পাঁচজনী উঠন ছোৱালীৰ মাক শ্ৰীমতী বেনেটৰ সমস্ত সন্তা জুৰি কেৱল এটাই চিন্তা- জীয়েকহঁতক কিদৰে চহকী দৰালৈ গটাব পাৰি। এক কথাত এই চিন্তাৰ সাৰ্বজনীনতাক উলাই কৰিব নোৱাৰি। চিলনীৰ মুখে সকলো শুনাৰ পিছত সদাগৰে নিজৰ বিষয়ে ক'লে এইদৰে, "মোৰ অনেক ধন-বস্তু আছে, মই চহকী মানুহ। কিন্তু মোৰ এতিয়া সাতজনী ঘৈণী আছে, তুমি যদি সেইবাবে কোনো আপত্তি নকৰি তোমাৰ জীয়েকক মোলৈ বিয়া দিয়া, তেনেহ'লে মই নিশ্চয়কৈ কৈছোঁ যে তাইক মই সুখে-সন্তোষে ৰাখিম, কেতিয়াও দুখ নিদিওঁ।"

মৌখিক-সাহিত্যৰ সময়তে সৃষ্টি হোৱা এই সাধুটোৰ ক্ষেত্ৰত আমি পাহৰা অনুচিত যে অতীজত বহুবিবাহ সমাজস্বীকৃত আছিল। আমাৰ সমাজত আজিও বিয়াৰ বজাৰ বোলা কথাষাৰৰ পৰা এয়া প্ৰতীয়মান হয় যে কইনা নিৰ্বাচনৰ ক্ষেত্ৰত যিধৰণে ৰূপ আৰু গুণৰ মাপকাঠীৰে জোখ-মাখ কৰা হয়, দৰাৰ কাৰণে তেনে কোনো নিৰ্ধাৰিত মাপকাঠী নাই। এনে এক সময়ো আছিল যে বয়স যিয়েই নহওক, এজন পুৰুষ আজীৱন বিবাহোপযুক্ত আছিল। বিশেষকৈ প্ৰতিপত্তিশালী পুৰুষৰ ক্ষেত্ৰত বয়সৰ কোনো সীমাৰেখা নাথাকিছিল। সেই অৰ্থত সাতজনীকৈ ছোৱালীক বিয়া কৰোৱা সদাগৰ নিশ্চয় চফল ডেকা নাছিল। কিন্তু চিলনীয়ে সদাগৰক ডেকা দেখাটো স্বাভাৱিক। ঠিক সেইদৰে সাতজনী ঘৈণীয়েক থকাৰ পাছতো নিঃসন্তান সদাগৰে চিলনীৰ জীয়েকক বিয়া কৰাবলৈ মান্তি হোৱা ঘটনাটো অস্বাভাৱিক নাছিল। যিখন সমাজে সন্তানহীনা হোৱাৰ অভিযোগত কেৱল নাৰীক অভিযুক্ত কৰে, সেই সমাজে কিন্তু সাতজনী ঘৈণীয়েক নিঃসন্তান হৈ থকাৰ অন্যতম কাৰণ হিচাপে সদাগৰৰ শাৰীৰিক অক্ষমতাক নোদোষে। ইতিমধ্যে নিজকে চহকী মানুহ বুলি কৈ সদাগৰে চিলনীক আশ্বস্ত কৰিছে। সুখী হ'বলৈ এজনী ছোৱালীক ইয়াতকৈ অধিক আৰু কি লাগে? সমাজৰ যৌথ চেতনাত খোপনি লোৱা এনেবিলাক ধাৰণাই নাৰীৰ মনস্তত্ত্বক প্ৰকাশ্যে উপলুঙা কৰে। আহকচোন, 'চিলনীৰ জীয়েকৰ সাধু'টোত সদাগৰে চিলনীৰ জীয়েকক দেখাৰ পাছৰ ক্ৰমগণিকা এনেদৰে সজাই চাওঁ।

অপাৰ বিস্ময়ৰ সহিতে সদাগৰে গছৰ ওপৰত দীপলিপ

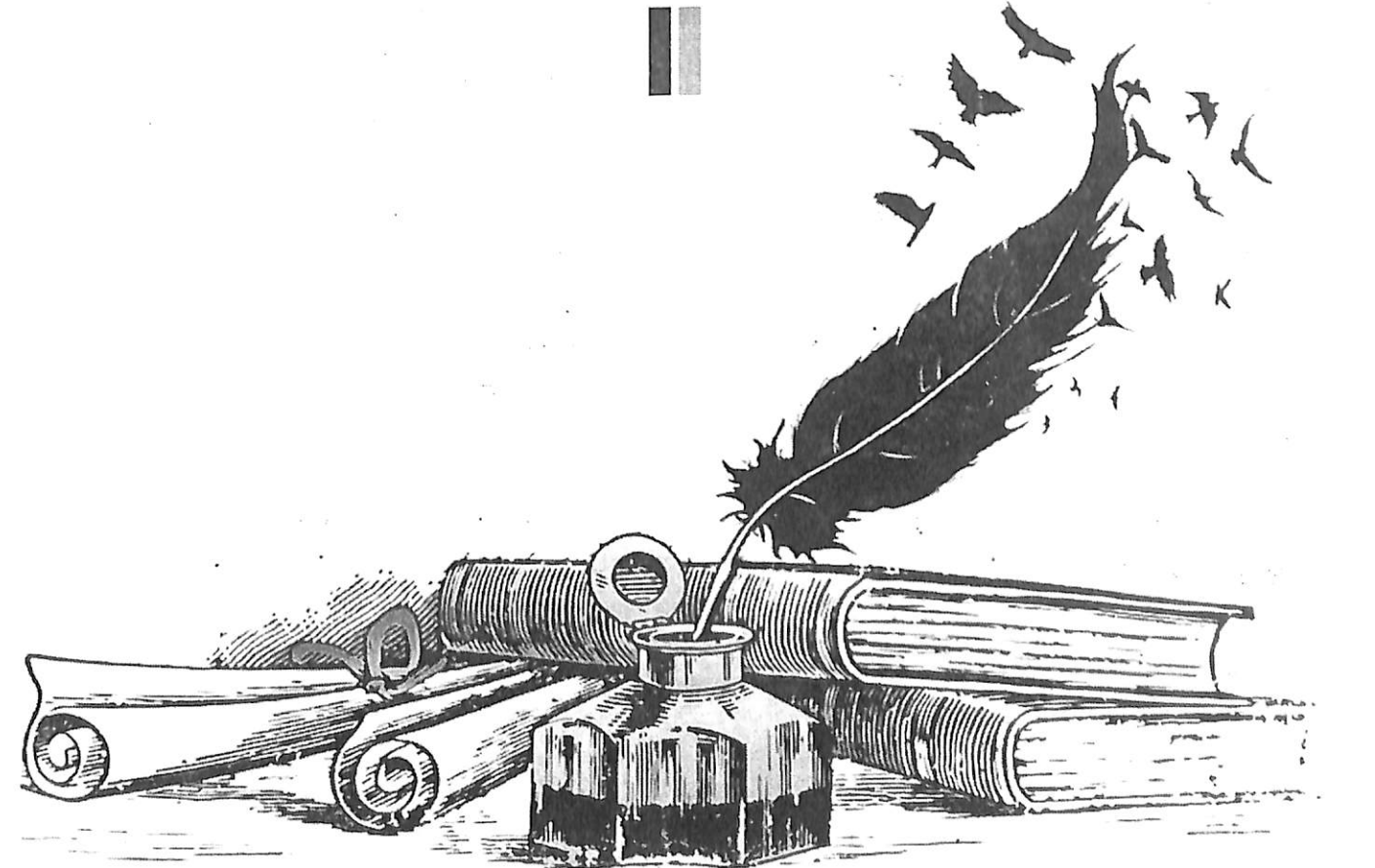
ছোৱালীটি দেখিলে। কিমানেই বা তাইৰ বয়স! ছোৱালীটি দেখামাত্ৰকে তেওঁৰ বুকু ভেদি এক হৃদয়নিহাৰ ওলাই আহিল। আজি যদি তেওঁৰো এনে এজনী ছোৱালী থাকিলেহেঁতেন! আয়ে দেহি। কাৰ ঘৰৰ জীয়াৰী বা তাই! এনেদৰে ভাবি থাকোঁতেই এজনী চিলনী আহি সদাগৰৰ মুখৰ আগত পৰিলহি। ডেকা আৰু ধুনীয়া মানুহজনক দেখি চিলনীয়ে মনতে কথা এটা পাঙিছিল। সেয়ে তাই সদাগৰক আগৰ পৰা গুৰিলৈকে জীয়েকৰ সকলো কথা ভাঙি-পাতি কলে। চিলনীৰ মনৰ কথা শুনি সদাগৰে পোনচাটেই আপত্তি দৰ্শালে।

"কি কোৱাহে, চিলনী আই? এইজনী দেখোন মোৰ ছোৱালীৰ বয়সীয়া ছোৱালী। মই পিছে বেলেগ এটা কথাহে ভাবিছোঁ। অৱশ্যে তোমাৰ অনুমতি লাগিব। মোৰ অনেক ধন-বস্তু আছে, মই চহকী মানুহ। মোৰ এতিয়া সাতজনী ঘৈণী আছে কিন্তু আজিলৈকে আমি সন্তানৰ মুখ দেখা নাই। নাজানো ভগৱানৰ কি ইচ্ছা! বৃহৎ ইমান সা-সম্পত্তি থাকিও সকলো মিছা! পিছে এনেকৈ আৰু কিমান দিন তুমি এই হাবিৰ মাজত ছোৱালীজনী লুকুৱাই ৰাখিবা? তাতকৈ তোলনীয়া জী কৰি ময়ে তাইক লৈ যাওঁ। মই নিশ্চয়কৈ কৈছোঁ যে তাইক মই সুখে-সন্তোষে ৰাখিম, কেতিয়াও দুখ নিদিওঁ।"

সদাগৰৰ কথাত আশ্বস্ত হৈ চিলনীয়ে জীয়েকক বুজাই-বঢ়াই সদাগৰৰ লগত পঠিয়াই দিলে। সদাগৰেও চিলনীৰ ওচৰত

মূৰ দোঁৱাই ছোৱালীটিক লৈ ঘৰ অভিমুখে ৰাওনা হল। ৰূপহী ছোৱালীটিক দেখি সদাগৰৰ সাতোগৰাকী ঘৈণীয়েকৰ মাজত উত্থাপন লাগিল। আৰু এনেকৈয়ে সকলোৰে মৰম-চেনেহৰ মাজত চিলনীৰ জীয়েক সদাগৰৰ জীয়েক হৈ পৰিল। চাওঁতে চাওঁতে তাইক বিয়া দিবৰ হ'ল। কেওকিছু নোহোৱা উপযুক্ত ল'ৰা এটি চাই সদাগৰে ছোৱালীটিক বিয়া দিলে। তাৰ পিছত জী-জোঁৱাই আৰু সাতোজনী ঘৈণীয়েকৰ সৈতে সদাগৰে গৃহবাস কৰি সুখত কাল কটাবলৈ ধৰিলে। ক'বলৈ পাহৰিছিলোৱেই, তেতিয়াৰে পৰা চিলনীজনীও সদাগৰৰ পাছফালৰ বাৰীৰ আটাইতকৈ ওখ আমজোপাতে থাকিবলৈ ল'লে। আমাৰ কাপোৰ-কানি ক'লা হ'ল, আমি গুচি আহিলোঁ।

এনেকৈয়ে নাৰীবাদৰ দৃষ্টিকোণেৰে 'চিলনীৰ জীয়েকৰ সাধু'ক এক নতুন ৰূপ দিব পৰা যায়। হিংসা-বিদ্বেষ-নৃশংসতাৰ বিপৰীতে মানৱীয় প্ৰমূল্যৰ এক অনাবিল চানেকিৰে এনে সাধুয়ে শিশুমনত ইতিবাচক সাঁচ বহুৱাব পাৰিব। এনেধৰণৰ নতুন চিন্তনে নৱপ্ৰজন্মক নতুন মৰ্গ প্ৰদৰ্শন কৰাত সহায়ক হ'ব। চিন্তাৰ উত্তৰণৰ মাধ্যমেৰে সামাজিক যৌথ চেতনাকো আলোড়িত কৰাটো সময়ৰ দাবী। অন্যথা নাৰীক অৱদমিত কৰা পুৰাতন ধ্যান-ধাৰণাবিলাকৰ শিপা কাহানিও উঘালিব পৰা নাযাব। এইক্ষেত্ৰত সাহিত্যৰ পুনৰ্নিৰ্মাণে এক নিৰ্ণায়ক ভূমিকা ল'ব পাৰিব বুলি আমাৰ দৃঢ়বিশ্বাস।

অসমীয়া লোক-সংস্কৃতি আচাৰ-পদ্ধতি নাবী জীৱন আৰু সৃজনধৰ্মিতা : এক চমু আলোকপাত

●● অজিত দত্ত

লোক-সংস্কৃতিৰ আধান হৈছে, লোক-সমাজ, আৰু ই বিকাশৰ মূলকেন্দ্ৰ, যাৰ সাহায্যে পৰম্পৰা প্ৰবাহিত হৈ থাকে। অসমীয়া লোক-সংস্কৃতিৰ এই আগাৰটোক পূৰ্ণগৰ্ভা কৰি ৰখা ৰীতি-নীতি, পৰম্পৰা আৰু ধ্যান-ধাৰণাসমূহৰ সংহতভাৱেই মূলতঃ স্ত্ৰী-নিৰ্ভৰশীল আৰু ই সকলোবোৰ সংৰক্ষিত হৈ আহিছে নাবীকুলৰ সন্নিধিত। লোক-সংস্কৃতি হৈছে লোক-জীৱনৰ অভিজ্ঞতাৰ এখন কলপতীয়া কানন। য'ত গাজী মেলে নিৰক্ষৰ জনগণৰ যুগ যুগ ধৰি সঞ্চিত হৈ থকা ৰাষ্ট্ৰিক আৰু আভ্যন্তৰীণ দিকৰ অভিজ্ঞতা, মানৱীয়বোধ, ৰুচি আৰু শিল্পবোধৰ লগতে সৃজনশীলতাৰ থুপুই থোৱা ৰূপ-সম্ভাৱে। যাৰ সূত্ৰিকাত অন্তৰ্ভুক্ত হৈ আছে জন-জীৱনৰ আশা-আকাঙ্ক্ষা, দয়া-মমতা, শিল্প-সৌন্দৰ্যবোধ, কামনা-বাসনা আৰু উদাৰতাসমূহ।

জন্য সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰত নাবী জীৱন :
প্ৰত্যেকগৰাকী অসমীয়া নাবীয়েই তেওঁৰ সূত্ৰিকাত জ্ঞান থিত লোৱা কালৰে পৰা কিছুমান বিধিৱদ্ধ আচাৰ অনুষ্ঠানৰ লগতে কিছুমান নীতি-নিয়মৰ মাজেৰে জীৱনটো পাৰ কৰিবলগীয়া হয়। উক্ত কালছোৱাত বুজন লোকৰ পৰামৰ্শ মানি চলিবলগীয়া হোৱাৰ বাদেও উঠা-বহা, খোৱা-শোৱা সকলোতে সচেতনতা অৱলম্বন কৰিবলগীয়া হয়। উক্ত সময়ছোৱাত স্বামীয়েও কিছু কাম কৰিব নাপায়। যেনে- জীৱহত্যা, স্ত্ৰী-সংসৰ্গ আদি।

পঞ্চম মাহত গা-ভৰণ নাবীগৰাকীক পঞ্চমৃত খুওৱা হয়। এই অনুষ্ঠানৰ এক বিশেষত্ব হৈছে যে, নাবীয়েহে এই অনুষ্ঠানত অংশগ্ৰহণ কৰে, য'ত পুৰুষৰ সমাহাৰ নিষিদ্ধ। ইয়াৰ স'তে জড়িত

কেতবোৰ লোকাচাৰ হৈছে- যদিহে তিৰোতাগৰাকী প্ৰথম সন্তান সন্ত্ৰা তেহলে, সন্তান প্ৰসৱ কৰাৰ হেতুকে মাকৰ ঘৰলৈ যাব লাগে আৰু কেঁচুৱা জন্ম হোৱাৰ পাছত আত্মীয়-কুটুম্বক মাহ উপহাৰ দিব লাগে।

সন্তান প্ৰসৱ কৰাৰ কালছোৱাতো পোৱাঁতীৰ পাৰ্শ্বত অস্ত্ৰ ৰখা, তুঁহ জুই ৰখা, বচ, সিজু আদি ৰুই দুৱাৰডলিত বগৰীৰ ঠাল আদি ওলমাই ৰখা যাতে ভূত-প্ৰেত, অপদেৱতাৰ প্ৰভাৱ প্ৰসূতিৰ ওপৰত নপৰে।

ইয়াৰ উপৰি লোক-বিশ্বাস অনুযায়ী পোৱাঁতীয়ে পালিবলগা কিছু নিয়ম আছে যিবোৰ বচনত উল্লিখিত হৈছে অতি অনুপম ৰূপত এনেদৰে-

অহিত শিশুক যেন নেদেখি। অভ্যন্তৰে থৈব সুহৃদ ৰাখি।
পূবলৈ শিবকৈ শিশু শুৱাই। পোৱাঁতী ৰাখিবা অগ্নি জ্বলাই।
শয্যাৰ কাষত থাকিব অস্ত্ৰ। সাৱধানে মাৰে ৰাখিব বস্ত্ৰ।
গৃহ চাৰি চুকে দ্বাৰ মুখত। বচ, সিজু, বগৰী ৰুইব সতত।
এমাহলৈকে প্ৰসূতিক অশুচি বুলি ধৰি গোসাঁইঘৰ, ৰান্ধনিঘৰ কেতবোৰ কাম কৰিবলৈ দিয়া নহয়।

সন্তানৱতী নাবীগৰাকীৰ গাখীৰ ভাল হ'বৰ কাৰণে জাল খুওৱা নিয়মটোৰ বিষয়েও ডাকৰ বচনত উল্লিখিত হৈছে এনেদৰে-

লোণ জালুক দি খুৱাবা ৰাল।

তেহে স্তনৰস হইবে ভাল।

সন্তান প্ৰসৱ কৰাৰ পাছত পোৱাঁতীগৰাকীক কচুখোৰত জালুকৰ ৰাল দি খুওৱা হয় আৰু নাড়ী সোনকালে শুকাবৰ বাবে জালুক মিহলাই পাৰ মাংসৰ আঞ্জা খুওৱা হয়।

কলীয়া তুলসী বেলৰ পাত। মুঠাৰ সহিতে বাটি পতাত।
তপত কৰিয়া জননী খায়। তেবেসে নাড়ী দৃঢ়ক পায়।
ইয়াৰ উপৰি আৰু কেতবোৰ অনুষ্ঠান আছে। যেনে-মাহেকীয়া শুদ্ধি হোৱাৰ কালছোৱাত সন্তানৰ জন্মৰ চুলি খুৰাই দিয়া, সন্তানৰ নামকৰণ কৰা, অন্নপ্ৰাসন কৰা আদিসমূহ। যিসমূহ অনুষ্ঠানৰ স'তেও কেতবোৰ লোকাচাৰ জড়িত। নৱজাত শিশুটিক সাধাৰণতে শনিবাৰ, মঙ্গলবাৰ আৰু আঁউসী আদিত বাহিৰলৈ উলিওৱা নহয় আৰু লগতে সন্তানৰ ওপৰত আনৰ কু-দৃষ্টি নপৰিবৰ বাবে কপালত কাজলৰ ফোঁট, কঁকালত ঘূৰুচা-জৰী পিন্ধোৱা হয়।

বিবাহ সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰত নাবীজীৱন :

অসমীয়া সংস্কৃতিৰ আধানটোক বিবাহ সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰে অধিক গজগজীয়া সুদৃঢ় কৰি তুলিছে। বিবাহৰ স'তে জড়িত লোকাচাৰসমূহ হৈছে-দুৱাৰ মুখত আমপাত ওলমোৱা, গাঁথিয়ন খুন্দা, দৈয়ন দিয়া, পানী তোলা, মড়ল সজোৱা, বেই সজোৱা, দুগৰিত চাউল-বন্তি ভৰোৱা, বিয়ানাম

গোৱা, উকলি দিয়া আদিসমূহৰ স'তে নাবীৰ সম্পৰ্ক অতি নিকট।

নাবীৰ বিবাহ জীৱন মূলতঃ দুটা খলপৰ। প্ৰথম স্তৰটো হৈছে-নোৱাই তোলনী বিয়া আৰু দ্বিতীয়টো হৈছে-বৰবিয়া। ছোৱালী পুষ্পিতা হ'লে চাৰিদিন নতুবা সাতদিনত তোলনী বিয়া (পুহন হিয়া, উঠন বিয়া) পতা হয়। এইকেইদিন চন্দ্ৰ-সূৰ্যক নেদেখাকৈ কন্যাগৰাকীক আছতীয়াকৈ ৰখা হয়। তাৰে প্ৰতিফলন ঘটাইছে তোলনী বিয়াৰ এইফাকি গীতত এনেদৰে-
দিহা জপাতে পেটাৰি নাচে, আজি চাৰিদিনে নাই ওলোৱা কল্লিগী

শহুৱেকক বাট চাই আছে।।

পুষ্পিতা হোৱাৰ দিনাখন কন্যাই লগোণে থাকিব লাগে। (কোনো কোনোৱে পানী খাবলৈ নিদিয়ে আৰু মাকৰ বাহিৰে আন লোককো চাবলৈ নিদিয়ে)। কন্যা পুষ্পিতা হোৱাৰ পাছত যেতিয়ালৈকে শুদ্ধি নহয় তেতিয়ালৈকে নামঘৰ, উৰালঘৰ, গোহালিঘৰ চুব নাপায়।

ইয়াৰ উপৰি তোলনী বিয়াৰ স'তে জড়িত থকা বহু লোকাচাৰ ইয়াৰ গীতত উল্লিখিত হৈছে এনেদৰে-

বাৰীৰ পিছফালৰ কেঁচা তামোলকিটা তাকে ল'ৰা পাতি ল'লা,

গা ধুই উঠিয়েই/কালৈকো নাচাবা/বিৰিখলৈ চাবা।

ভৰণ বিৰিখতে/হাতে নলগাবা/অল্লতে জননী হ'বা।

চোতালৰ আগলৈ/কানাই নুলিয়াবা/চিলাই থাপে মাৰি নিব।

চিলাই থাপে মাৰি/মদাৰত তুলিব/বুঢ়ীমাক বাউলী হ'ব।।

বিবাহ হৈছে সৃষ্টিৰ আদিম সত্য, যি মানৱ জীৱনৰ অবিচ্ছেদ্য অংগ। অসমীয়া লোক-সমাজত কন্যা বিচৰাৰ পৰা বিবাহ ঠিক হোৱালৈকে এই গোটেই প্ৰক্ৰিয়াটোত যথেষ্ট নীতি-নিয়ম জড়িত হৈ আছে। কন্যা বিচৰাৰ প্ৰেক্ষাপটত বহু যোজনা-পটন্তৰ অসমীয়া জন-সমাজত আদি কালৰে পৰা প্ৰচলন হৈ আহিছে। সেইসমূহ হৈছে-

মাটি কিনিবা মাজ খাল / ছোৱালী আনিবা মাক ভাল।

মাছৰ নানিবা সৰু কুটা / তিৰিৰ নানিবা বজাৰ লুটা।

বাঘ চাব হ'লে মেকুৰীকে চাবা / মাকক চালেই জীয়েকক পাবা।।

বিবাহৰ বাবে যেতিয়া পাত্ৰী অৰ্থাৎ কন্যা ঠিক হয় তাৰ পাছত তামোল-পাণৰ ভাৰ শোধোৱাৰ লগতে ক্ৰমে আঙঠি পিন্ধোৱা, জোৰণ দিয়া আদি বিয়াৰ পৰ্বসমূহ আৰম্ভ হয়।

জোৰণৰ বেলিকা অসমীয়া বিবাহ অনুষ্ঠানত দৰাঘৰৰ পিনৰ পৰা কাপোৰ-কানি, আ-অলঙ্কাৰ, সেন্দূৰ, আৰ্চি-ফণি, প্ৰসাধন সামগ্ৰী আদি কন্যাঘৰক দিয়া হয়। জোৰণৰ

দিনাখনৰ পৰা কন্যাগৰাকীয়ে নিজ গৃহৰ সাজ-পাৰ, অলংকাৰ
সলাই দৰাঘৰৰ পৰা অনা সাজপাৰ, অলংকাৰ পৰিধান কৰিব
লাগে আৰু সেই ক্ষণৰ পৰা কন্যাগৰাকী কপান্তৰিত হৈ পৰে
বোৱাৰী কপলৈ। ইয়াৰ এটি অনুপম প্ৰতিচ্ছবি আয়তীসৰৰ
গীতত এনেদৰে গাইছে-

মাৰাৰ অলংকাৰ / থোৱা কাটি কৰি

দেউতাৰাৰ অলংকাৰ থোৱাহে।

ৰামে দি পঠাইছে / সুৰাৰ অলংকাৰ

আজি মাথা দোঁৱাই লোৱা হে।

ইয়াৰ উপৰি জোৰণত এটা মাহো কন্যা ঘৰলৈ পঠোৱাটো
অসমীয়া বিবাহৰ নিয়ম। কিয়নো অসমীয়া লোক-সমাজে মাছক
প্ৰজননৰ প্ৰতীক হিচাপে বিশ্বাস কৰে আৰু যাৰ দ্বাৰা ই বংশ
বৃদ্ধিৰ প্ৰতীক হিচাপে ব্যৱহৃত হৈ আহিছে। সাধাৰণতে সধৱা
তিৰোতাইহে এই জোৰণত অংশগ্ৰহণ কৰাৰ নিয়ম। জোৰণৰ
প্ৰাক্কণত নানা মংগল উকলি আৰু সুমধুৰ গীত-মাতৰ ধ্বনিৰে
পানী তুলিবলৈ যোৱা হয়। নাৰীৰ এই অনুপম কণ্ঠৰ গীতসমূহত
নিগৰিত হয় আহুদ আৰু পীড়াৰ এখন জ্বলন্ত জুৰিৰ-

ৰাম ৰাম, কৃষ্ণৰে জননী, ৰাম ৰাম, পালেহি কল্লিণী

ৰাম ৰাম, পদূলিৰ মূৰে শুৱাই হে

ৰাম ৰাম, জোৰণত আনিছে, ৰাম ৰাম বিচিত্ৰ অলংকাৰ

ৰাম ৰাম, লোৱাই মাথা দোঁৱাই হে।।

আহোম সম্প্ৰদায়ৰ মাজত বিয়াৰ আগদিনা বহুত গাঁথিয়ুক্ত
এবিধ শিপা খুন্দি কইনাৰ মূৰত দিয়াৰ প্ৰথা আছে। যাক
কোৱা হয় গাঁথিয়ন বুলি।

বিয়াৰ দিনাখন বোৱাৰী পুৱাতে কইনাক দুৱাৰমুখত বহুৱাই
দুখিলা পাণেৰে এটা বাটিৰ পৰা দৈ লৈ কন্যাৰ গাল, বাহু
আৰু ভৰি আদিত দিয়া হয়। পাঁচগৰাকীয়ে লগোৱাৰ পাছত
বাহিৰলৈ আনি ফলযুক্ত গছ দেখুওৱা হয়। যাক কোৱা হয়
দৈয়ন দিয়া বুলি। উক্ত সময়ছোৱাত আয়তীসৰে পৰিৱেশন
কৰা বিয়াগীতত ইয়াৰ এখনি জীৱন্ত প্ৰতিচ্ছবি প্ৰতিভাত হৈ
উঠিছে এনেদৰে-

দৈয়ন দিয়া দৈয়ন দিয়া, আপোনাৰে আই।

আঁঠুকাটি দৈয়ন দিয়া, এইবাৰেই যায়।

ওলাই আহা কল্লিণীয়ে, পুৱাইলৈ ৰজনী।

বিধিমেতে দৈয়ন দিব, তোমাৰ জননী।।

দৈয়ন দিয়াৰ পাছত কন্যাক প্ৰথমবাৰৰ কাৰণে নোওৱা
হয়। ৰাতিলৈ বৰ আহি কন্যা ঘৰত প্ৰৱেশ কৰাৰ পৰত সুৰাণ্ডৰি
তোলাটো নিয়ম আৰু সেই সময়ছোৱাত বৰৰ আগেদিয়েই
কন্যাৰ মাকে আয়তীসৰক লগত লৈ মূৰত কুলা, পিঠাণ্ডৰি
আৰু আঁঠু আদি লৈ পদূলিমুখৰ একাষত সুৰাণ্ডৰি তোলে।
তাৰে প্ৰতিফলন ঘটিকে আয়তীসৰৰ সুমধুৰ গীতৰ সান্নিধ্যৰে

১৬ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

এনেদৰে-

সুৰাগ তুলিবলৈ ওলালে দৈৱকী, কাষতে কলসী লৈ।

আয়তীসকলে কৰা সুমঙ্গলে, শুৰাগৰে কুলা লৈ।।

ধূপে ধূনা লগাই যমুনালে ওলাই, দৈৱকী দেৱী সুন্দৰী।

সুৰাগৰে কুলা মূৰত তুলি লোৱা, আঁঠু পিঠাণ্ডৰি ভৰি।।

দৰা আহি কন্যাঘৰৰ পদূলিত থিয় দিওঁতে বৰক বিশেষ
ধৰণে আদৰা হয় আৰু এই আদৰণিৰ স'তে কেতবোৰ লোকাচাৰ
জড়িত হৈ আছে- দৰাৰ ভৰি কন্যাৰ ভনীয়েকে ধুৱাই, কন্যাৰ
মাকে সুমিষ্ট লাড়ু দৰাক শুঙিবলৈ দি দলিয়াই পেলাই আৰু
দৰাৰ গালত চুমা খাই, কন্যাৰ ককায়েক নতুবা ভায়েকে দৰাক
সাৱটি ধৰি ৰতাথলীলৈ দাঙি আনে। যি লোকাচাৰসমূহৰ স'তে
আত্মীয়তা অতি নিবিড়ভাৱে জড়িত হৈ থাকে।

দৰা অহাৰ সময়ছোৱাত চাউল ছটিওৱা হয়। লোক-
সমাজে আদিম কালৰে পৰা বিশ্বাস কৰি আহিছে যে এনে
কাৰ্য কৰিলে দৰাৰ কাষতে অপদেৱতা আহিব নোৱাৰে আৰু
দৰাকো মুহিব। বিয়াৰ সময়ছোৱাত দৰা-কন্যা দুয়োৱে টেমী-
কটাৰী লগত লৈ থকা আৰু বিয়াৰ শেষত এই টেমী-কটাৰী
সলোৱা আদি কাৰ্যৰ স'তেও ভূত-প্ৰেত, অপদেৱতা আদিৰ
পৰা দুয়োকে ৰক্ষা কৰা কেতবোৰ লোকবিশ্বাস অন্তৰ্নিহিত হৈ
থাকে। সাধাৰণতে কন্যাক সম্প্ৰদান কৰে বিশেষ দেউতাকে
আৰু দেউতাকৰ অনুপস্থিতিত ঘৰৰ বয়স্ক ব্যক্তিয়ে আৰু আঁঠু
তুলি দিয়ে কন্যাৰ ভায়েকে। বিবাহৰ যোগেদি পিতাকে কন্যাৰ
গোত্ৰ চিঙি দিয়ে আৰু কন্যাই তেওঁৰ স্বামীৰ গোত্ৰ লাভ কৰে।
ইয়াৰ প্ৰতিফলন ঘটিকে আয়তীসৰৰ এই নামফাকিত এনেদৰে-

আঁঠু দিয়া আঁঠু দিয়া মৰমৰ ভাই, আজিৰ পৰা তোমাৰ
বাইদেউ গোত্ৰ চিঙি যায়।

আঁঠু দিয়া আঁঠু দিয়া মৰমৰ ভাই, গোত্ৰ চিঙি তোমাৰ
বাইদেউ মিত্ৰ কৰি যায়।

মৰমৰে দেউতাই তোমাক কৰে সম্প্ৰদান, বিধিৰ মন্ত্ৰ
মাতি যজ্ঞত আঁঠু কৰা দান।।

কন্যা সম্প্ৰদানৰ পাছত দৰা-কন্যাক ভিতৰলৈ নি পায়স
আদি খুৱাই ব্ৰত ভঙা হয়। বিদায়ৰ পৰত কন্যাৰ মাকে দুৱাৰ-
ডলিত ধৰে আৰু দৰা-কন্যা দুয়োৱে মাকৰ হাতৰ তলেদি
সৰকি যায়। বিচ্ছেদৰ পৰত কন্যাই নিজ গৃহলৈ চাউল ছটিয়াব
লাগে বুলি পুৰণি কালৰে পৰা জন-সমাজে বিশ্বাস কৰি অহাৰ
মূলতে হ'ল কন্যাক জন-সমাজে কৰা লক্ষ্মীজ্ঞান।

দৰা-কন্যা দুয়োৱে কন্যাঘৰৰ পৰা বিদায় লৈ আহি
দৰাঘৰৰ পদূলিমুখ পোৱাৰ পৰত দৰাৰ মাকে ঘৰলৈ লক্ষ্মী
আহিছে বুলি বিশেষধৰণে দুয়োকে আদৰি ঘৰ সুমুৱায় আৰু
কন্যা থবলৈ অহা লোকসকলক সুন্দৰভাৱে আপ্যায়িত কৰে।
অসমীয়া বিবাহ অনুষ্ঠানত দৰা আৰু কন্যাৰ স'তে দৰাধৰা

আৰু কন্যাধৰাৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়। অসমীয়া লোক-সমাজে
বিশ্বাস কৰে যে এনে সখিত্বৰ দ্বাৰা অপদেৱতা প্ৰভাৱিত হয়।

বিয়াৰ পিছদিনা বাহীবিয়া আৰু এই বাহীবিয়াৰ পিছদিনা
পালন কৰা খোৰা-খুৰীৰ অনুষ্ঠানত দৰা-কইনাই একত্ৰ হৈ
পিঠাণ্ডৰি খুন্দে। পুৰণি কালৰে পৰা জন-সমাজৰ মনত এটা
বিশ্বাসে গঢ় লৈ উঠিছে যে প্ৰথম তিনিদিনলৈকে দৰা কইনাৰ
গাত ভূত-প্ৰেত, অপদেৱতা লুপ্তি দুয়োকে অনিষ্ট সাধন কৰিব
পাৰে। সেয়েহে এই অনুষ্ঠানত পিঠা-মিঠৈ, লোণ, জালুক
আদি দি ভূত-প্ৰেত আদিৰ উৎপত্তি বিষয়কত খোৰা-খুৰীৰ
পুথি পাঠ কৰা হয় আৰু দৰা-কইনাক সেইবিষয়ে মন দি
শুনিবলৈ কোৱা হয়। উক্ত নিশা দৰা-কইনাৰ প্ৰথম মিলনৰ
নিশা হোৱাৰ বাবে কইনাঘৰৰ মানুহে সেই নিশা দৰাৰ ঘৰত
থকাটো নিষেধ।

বিবাহৰ পাছৰ পৰ্যায়তো কইনাই বোৱাৰী কপত নীতি-
নিয়ম পালন কৰিবলগীয়া হয়। সেনে- শহুৰেক, বৰজনাক
আৰু দৰাঘৰৰ বুজন ব্যক্তিসকলক সন্মান জনোৱাৰ উদ্দেশ্যে
মূৰত ওৰণি লোৱা আদি।

বিবাহৰ পাছতেই অষ্টম দিনা দৰা-কইনা দুয়ো মিলি
প্ৰথম শহুৰেকৰ ঘৰলৈ যোৱা হয়। কিয়নো উক্ত দিনা পালন
কৰা হয় অতি আনন্দৰে পৰিপূৰ্ণ আঠ-মংগলাৰ অনুষ্ঠান।
এই অনুষ্ঠানৰ আগমুহূৰ্তত নিৰ্দিষ্ট দিন-বাৰ, মাহ আদি নিৰ্ধাৰণ
কৰি লোৱা হয়। এই অনুষ্ঠানত দৰা-কইনাক তিতা, কেঁহা-
লুণীয়া, জলা আদি বিবিধ প্ৰকাৰৰ স্বাদপূৰ্ণ ব্যঞ্জনৰে আপ্যায়িত
কৰা হয়। অসমীয়া জন-সমাজে সাধাৰণতে শনিবাৰ, মঙ্গলবাৰ
আদি দিন, পূৰ্ণিমা, অমাবস্যা আদি তিথি আৰু পুহ, চ'ত
মাহত এই অনুষ্ঠান পালন নকৰে। উক্ত আঠ-মংগলাৰ নিশা
দৰা-কইনাই শহুৰেকৰ ঘৰত থাকিব নাপায়।

অসমীয়া সমাজৰ পৰম্পৰা অনুযায়ী আঁউসী, প্ৰতিপদ,
পূৰ্ণিমা আদি তিথিত কইনা মাকৰ ঘৰলৈ যাব নাপায়। তাৰে
প্ৰতিফলন ঘটিকে এইফাকি গীতত এনেদৰে-

আঁউসী প্ৰতিপদ পূৰ্ণিমাৰ ৰাতি।

মাকৰ ঘৰলৈ নাযায় যুৱতী।।

মৃত্যু সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰত নাৰীজীৱন : পৰিয়ালৰ মুখ্য
ব্যক্তিগৰাকী নতুবা স্বামীৰ মৃত্যুৰ পাছত নাৰী অৰ্থাৎ
পত্নীগৰাকীয়ে নিজৰ শিৰৰ সেন্দূৰৰ ফোঁট পৰিহাৰ কৰি, শুভ্ৰ-
সাজ পিন্ধি বৈধব্যৰ জীৱনক আঁকোৱালি লয় আৰু যিকোনো
ধৰণৰ জাক-জমকতাৰ পৰা বিৰত থাকে। সাধাৰণতে শ্মশান
যাত্ৰাত নাৰীয়ে অংশগ্ৰহণ নকৰে। সম্ভৱতঃ নিজ স্বামীক
চিতাগ্নিত নিঃশেষ হৈ যাব ধৰা কাৰুণ্য দৃশ্যই পত্নীগৰাকীক
শোকত অধিক শ্ৰিয়মান কৰি পেলাব।

অন্যান্য লোকাচাৰত নাৰীজীৱন : জন্ম, বিবাহ আৰু

মৃত্যু। এই তিনিওটা অনুষ্ঠানৰ বাদেও আৰু কিছু অনুষ্ঠান
অসমীয়া জন-সমাজে পালন কৰে, যিবোৰ বিভিন্ন লোক-
বিশ্বাসৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত আৰু এই অনুষ্ঠানসমূহৰ স'তে
অন্তৰ্নিহিত হৈ থকা লোকাচাৰসমূহত নাৰীজীৱন জড়িত হৈ
আছে। কৰ্ণবিদ্বান ছোৱালীৰ এটি গুৰুত্বপূৰ্ণ ঘটনা। যাৰ স'তে
কেতবোৰ লোকাচাৰ জড়িত হৈ আছে। যেনে- দিন-বাৰ,
তিথি-নক্ষত্ৰ চাই লৈহে এই কৰ্ণবিদ্বান কৰা হয়।

সাধাৰণতে মাহেকীয়া ঋতুস্ৰাৱৰ সময়ছোৱাত নাৰী বা
কন্যাই তিনিদিন পৰ্যন্ত ব্ৰতত থকা হয় আৰু উক্ত কেইদিন
অশুচি বুলি ভাৱি তেওঁলোকক ৰক্ষা-বঢ়া গোসাঁই সেৱা আদি
কৰ্মৰ পৰা বিৰত থাকে।

ইয়াৰ উপৰি অনুবাচীৰ সময়ত বসুমতী ঋতুমতী হয়
বুলি জন-সমাজে বিশ্বাস কৰি আহিছে আৰু এই উপলক্ষত
উক্ত দিনকেইটাত বিধৱাসৰে উপবাসে থাকি ব্ৰত-বিধি পালন
কৰে। এগৰাকী নাৰীৰ বাবে প্ৰধান আশা হৈছে, জীৱনত
এজন মনৰ মিলনৰ স্বামী বা পুৰুষ লাভ কৰাটো। সেয়েহে
এই উদ্দেশ্যে অবিৰ্ভাৱে ছোৱালীয়ে স্বামী লাভৰ হেতুকে ধৰ্মগৃহত
ধূপ-চাকি, নৈবেদ্য আদি আগবঢ়াই সেৱা লয়।

এটা অতিকৈ মন কৰিবলগীয়া গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা হ'ল যে-
সংস্কৃত আলংকাৰিকসকলে ঘৰক ঘৰ বুলি কোৱা নাছিল। তাৰ
পৰিৱৰ্তে যেনিয়েকহে ঘৰ বুলি অভিহিত কৰিছে। যিটো কথাই
নাৰীৰ ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট তাৎপৰ্য্য বহন কৰিছে- ন গৃহং গৃহমিত্যাং
গৃহিণী গৃহমুচ্যতে। অৰ্থাৎ নাৰীয়েই ঘৰৰ মূল (গৃহিণী)।

যদিওবা সাম্প্ৰতিক কালত সমাজত এই লোকাচাৰসমূহ
কিছু শিথিল হৈছে, তথাপিও বহুলাংশে এতিয়াও এই
লোকাচাৰসমূহৰ স'তে নাৰীজীৱন অতি একান্তভাৱে অন্তৰ্নিহিত
হৈয়ে আছে।

বহিৰাগত অনুকৰণৰ ফলত বিকৃতি ঘটিছে অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতি

●● জ্যোতিৰ্ময় দত্ত

এটা জাতি, এখন ঠাইৰ সাহিত্য-সংস্কৃতিয়েই হৈছে ঠাইখনৰ, সেই জাতিটোৰ স্বকীয় বৈচিত্ৰ্যৰ মূল চাবিকাসী আৰু সেই ঠাইখনত বাস কৰা মানুহখিনিৰ এক সুকীয়া আত্মপৰিচয়। যি আত্মপৰিচয় আৰু স্ব-মহিমাবে মহিমামণ্ডিত সাহিত্য-সংস্কৃতিৰে কোনো এটা জাতিয়ে কোনো এক সময়ত সমগ্ৰ বিশ্বৰ মানসপটত এক চিৰ উজ্জ্বল নক্ষত্ৰ হৈ থিয় দিব পাৰে। পৃথিৱীত যিমানসংখ্যক জাতি বা জনজাতি আছে প্ৰত্যেকটো জাতি-জনজাতিয়েই নিজ নিজ স্ববিভূষিত সাহিত্য-সংস্কৃতিৰে পৰিৱেশিত। যদিও তাৰ ভিতৰত খুব কমসংখ্যক জাতিয়েহে নিজৰ স্বৰ্ণোজ্জ্বল নিজ সাহিত্য-সংস্কৃতিক বিশ্ববাসীৰ মানসপটত দাঙি ধৰিবলৈ সমৰ্থমান হৈছে। পিছে বেছিভাগ জনগোষ্ঠীয়েই নিজ সাহিত্য-সংস্কৃতিক বিসৰ্জন দি বহিৰাগত সাহিত্য-সংস্কৃতি আদৰি লৈছে।

কালৰ এই কুটিল প্ৰবাহত ভেজাল নোহোৱাকৈ থকা নাই অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতিও। পিছপৰি বোৱা নাই অসমৰ নৱপ্ৰজন্মও। যাৰ পূৰ্ণাংগ প্ৰতিফলন ঘটিছে অসমৰ প্ৰতিটো সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ দিশতে। লাগে সেয়া দৈনন্দিন কথা তথা বাৰ্তালাপেই হওক। এইক্ষেত্ৰত পিছ পৰি বোৱা নাই আমাৰ সম্ভ্ৰান্ত গুণী, জ্ঞানী অভিভাৱক তথা শিক্ষাগুৰুসকলো। তাহানিতে কণমানি শিশুটিক নিজ অভিভাৱকে আই-বোপাই, মা-দেউতা বুলি মাতিবলৈ শিকোৱাৰ বিপৰীতে আজিৰ শিক্ষিত আধুনিক অভিভাৱকে নিজৰ শিশুটিক মামী-ডাডী, পাপা-মামা বুলি মাতিবলৈ শিকাই। সৰুতেই অসমীয়া ভাষা বিভাগৰ পাঠ্যক্ৰম থকা বিদ্যালয়ৰ সলনি সিহঁতক অধ্যয়নৰ বাবে পঠিয়াই দিয়া হয় ন-ন বৃত্তিগত খণ্ডৰে প্ৰতিষ্ঠিত বিলাসী তথা ব্যয়বহুল

ইংৰাজী মাধ্যমৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহলৈ। য'ত কেৱল ইংৰাজী ভাষাতহে পাঠদানৰ বকলা মেলা হয়। য'ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক প্ৰাথমিক জ্ঞান নিজ মাতৃভাষাৰ অ, আ, ক, খ-ৰ সলনি আজিৰ কণমানি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক প্ৰাথমিক শিক্ষা দিয়া হয় বিলাতী A, B, C, D ৰে। যাৰ ফলত তেওঁলোকে নিজ জন্মভূমিতে নিজ মাতৃভাষাত মানসিকভাৱে কেঁচা হৈ পৰে। যাৰ বিকল্প প্ৰভাৱ থাকি যায় জীৱনৰ শেষলৈকে। আজিও আমাৰ মাজত এনে বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী ওলাব যি নিজে অসমীয়া হৈ অসমীয়া ভাষাত কথা-বাৰ্তা ক'ব জানিলেও তেওঁলোকে অসমীয়া ভাষাত লিখিতভাৱে তেওঁলোকৰ মনৰ ভাৱ প্ৰকাশ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত অক্ষম। ই অসমীয়া জাতিৰ বাবে চৰম লজ্জাজনক বিষয়।

এই ধাৰাত সমানে আগুৱাইছে আমাৰ যুৱ প্ৰজন্মও। যাৰ বিকল্প প্ৰভাৱ স্ব-চক্ষে দেখিবলৈ পোৱা গৈছে আমাৰ অসমীয়া গীত-মাত, সাজ-পাৰ, আ-অলংকাৰ, খাদ্যশৈলী তথা নৃত্যশৈলীতো। তাহানিতে ডেকা-জীৱীয়ে গছ তলত, উঁই হাফলুৰ আঁৰত, মানুহৰ ঘৰে ঘৰে হুঁচৰি, বিহু মাৰি গাঁৱৰ ডাঙৰজনৰ আশীৰ্বাদ শিৰত লৈ ধন্য মনাৰ সলনি আজিৰ যুৱক-যুৱতীয়ে নিজ জীৱন ধন্য তথা সাৰ্থক মানে নৈশ-পাৰ্টি, নৈশ-ক্লাব, ডান্সবাৰসমূহত ডেকা-জীৱীয়ে একেলগে যিসকলে আকৌ বিহু মাৰে তাৰে যুৱকসকলে আকৌ ধুতী-পায়জামা, গামোচা, টঙালি বান্ধি, ঢোল, পেঁপা, বাঁহী, তাল আৰু যুৱতীসকলে খমখমীয়া পাট-মুগা, বিহা, কপৌফুল, জোনবিৰি, ঢোলবিৰি, লোকামণি, মাদলি আদি পৰিধান কৰি

গগনা, সুতুলি আদি লৈ বিহু নানাচে বা নাচিবলৈ লাজ পায়। তাৰ সলনি তেওঁলোকে বিহু মাৰে জিন্স পেণ্ট, স্পৰ্টিং, লেদাৰৰ জেকেট পিন্ধি আৰু যুৱতীসকলে দেহাৰ আধা ওলাই থকা স্কাৰ্ট-টপ, দেহাত লিপিত খাই থকা জিন্সপেণ্ট, মিনিষ্টাৰ্ট পিন্ধি বজাৰত পয়োভৰ কু-ৰুচিপূৰ্ণ বিহু কেছেট লগাই হাতত মদৰ বটল লৈ। তেওঁলোকে বেয়া পায় অসমীয়া কেঁচামাটিৰ গোন্ধ থকা প্ৰকৃত বিহুগীত। তাৰ সলনি শুনিবলৈ ভাল পাই আজিকালি বজাৰত পয়োভৰ ঘটা বিকৃত বিহুগীত। আজিৰ অসমীয়া যুৱক-যুৱতীয়ে নুশুনে কেঁচামাটিৰ পৰশত প্ৰাণ পাই উঠা জ্যোতি সংগীত, বিষ্ণুৰাভা গীত, ভূপেন্দ্ৰ সংগীত, পাৰ্ৱৰ্তিপ্ৰসাদ বৰুৱাৰ গীত। তেওঁলোকে শুনে বজাৰত পয়োভৰ কেৱল বাণিজ্যিক লাভালাভৰ অৰ্থত তৈয়াৰী সস্তীয়া, নিম্নমানৰ অশ্লীল গীত-মাত। ভাল পাই চাই, শুনে মল্লিকা শ্বেৰাৱত, বিপাসা বসু, প্ৰিয়ঙ্কা চৌপ্ৰা, লাৰা দত্তহঁতৰ কু-ৰুচিপূৰ্ণ ৰেপেকৰা, নিকৃষ্ট মানদণ্ডৰ গীত-মাত।

এই কালৰ কুটিল প্ৰবাহত উটি-ভাহি গৈছে আমাৰ যাউতিযুগীয়া সুকীয়া খাদ্যশৈলীও। যি অসমীয়া খাদ্যশৈলীৰ জুতিৰ প্ৰণালীৰে তৈয়াৰী কৰা মলমলীয়া সান্দহ, দোৱাভজা চিৰা, কোমল চাউল, তিলপিঠা, ঘিলা পিঠা, আঠা লগা দৈ, সুতুলি পিঠা, খোলাচপৰীয়া পিঠা, ফেনী পিঠা, টেকেলি মুখৰ পিঠা আদি খাদ্যসম্ভাৰ। আজিৰ আধুনিক ডেকা-জীৱীচামে খাই বেয়া পায় খাবলি, কাহুদি, পানীটেঙা, শুকুতা, কলপচলা, কলখাৰ আদি ভিন্ন স্বাদেৰে তৈয়াৰী অসমীয়া থলুৱা অমূল্য খাদ্যসম্ভাৰো। তাৰ সলনি তেওঁলোকে ভাল পাই নামী-দামী, বিলাসী, ব্যয়বহুল হোটেলত পয়োভৰ অনা অসমীয়া খাদ্য সম্ভাৰ - চিকেন পোলাও, চিকেন বিৰিয়ানী, মচলা ধোচা, এগ্ৰোল, কাশ্মীৰি পোলাও, চিকেন তণ্ডুৰ, চাওমিন, চিকেন টিক্কা আদি।

এই বহিৰাগত অনুকৰণৰ জাতিধ্বংসী সুদূৰ পৰাহত ধাৰাত ধাৰমান অসমীয়া সামাজিক ৰীতি-নীতিও। আজিৰ আধুনিক অসমীয়া বিবাহ-পাৰ্বণত দৰাই ধুতী-পাঞ্জাবী, পাইজামা পিন্ধি দৰা সাজ নকৰে। তাৰ সলনি পৰিধান কৰে বহিৰাগত সাংস্কৃতিক সাজ কুৰ্তা-পাইজামা অসমীয়া সমাজত বিবাহৰ পাছত এগৰাকী বোৱাৰীয়ে ডিঙিত মঙ্গলসূত্ৰ পিন্ধাৰ নিয়ম নাই যদিও আজিৰ আধুনিক অসমীয়া বোৱাৰীয়ে সমাজ-সংস্কাৰৰ গহীনা লৈ বৰ দীঘল দীঘলকৈ সেইসমূহ পৰিধান কৰা দেখা যায়। আজিকালি অসমীয়া আধুনিক যুৱক-যুৱতীয়ে চিনি নাপায় আইসকাম, সকাম, বৰসবাহ, জন্মাষ্টমী, ভাওনা, ৰাস, অংকীয়া নাট,

গায়ন-বায়ন, সূত্ৰধাৰ, মুখাশিল্প, শ্ৰীশ্ৰীশংকৰদেৱ জন্মাষ্টমী, শংকৰদেৱ তিথি আদি। তাৰ সলনি তেওঁলোকে চিনি পায় ৰৌজ্ দে, ভেলেণ্টাইন দে, ফ্ৰেণ্ডশ্বিপ দে, ব্ৰীষ্টমাছ দে, মেৰেজ দে আদি।

আমাৰ হয়তো এনে বহুতো আধুনিক উচ্চশিক্ষিত যুৱক-যুৱতী ওলাব যি সকলে অসমৰ বুৰঞ্জীতো নাজানেই আনকি চিনিও নাপায় জয়মতী, কনকলতা, পিজৌগাভৰু, ভোগেশ্বৰী ফুকননী, লাচিত বৰফুকন, মুকুন্দ কাকতি, পিয়লি ফুকন, কুশল কোঁৱৰনো কোন? নাজানে এই মহান দেশভক্ত, শ্বহীদসকলৰ দেশপ্ৰেমৰ কথাও। নাজানে তেওঁলোকে কেনেকৈনো জ্যোতিপ্ৰসাদ, বিষ্ণুৰাভা, লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাহঁতেনো অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰখনত কেনে বৰ্ণাঢ্য ৰূপেৰে মনোমোহাকৈ সজাই থৈ গ'ল।

আমি আজি ভাবিব নোৱাৰোঁ আমি কিমান অধঃপতনৰ দিশলৈ গৈ আছোঁ? আজি পাহৰি গৈছোঁ যে বিদেশী সমাজৰ সাহিত্য-সংস্কৃতিক আমি অসমীয়া সমাজখনে অন্ধভাবে অনুকৰণ কৰিবলৈ গৈ আমি নিজ মাতৃভূমিতে বিদেশী হৈ পৰিছোঁ। হৈ পৰিছোঁ দিনে দিনে আমিবোৰ নিজা অস্তিত্ব, বিশেষত্ব, সুকুমাৰ নিজা গীত-মাতৰ সুকীয়া প্ৰাধান্য নথকা এটা বেপেকৰা, নিৰ্লজ, নিকৃষ্ট মানৰ জাতি। যি জাতিৰ নিজা সুকীয়াশৈলীৰ বাবেৰহণীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতি জনমানসত উপস্থাপন হোৱাতো আমিবোৰ লাজৰ কথা বুলি ভাবোঁ আৰু আন বিলাতী যৌন আবেদনময়ী অশ্লীল গীত-মাত, বিলাতী সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ শৰণাপন্ন হৈ বিদেশী ভাষাৰে আত্মজাহিৰ কৰাটোকেই আমিবোৰে গৌৰৱৰ বিষয় বুলি ভাবোঁ। ভাবোঁ আমি সময়ৰ লগত খাপ খাবলৈ বহিৰাগত নিকৃষ্ট মানৰ সাহিত্য সংস্কৃতিৰ অনুকৰণ কৰাটোকেই আমাৰ নতুনত্বৰ উত্তৰণ বুলি।

সময় গতিশীল। সময়ৰ পৰিৱৰ্তনৰ লগত সাহিত্য-জনসংস্কৃতিৰো কিছু পৰিৱৰ্তন, সংমিশ্ৰণ নিতান্তই প্ৰয়োজন। অতীতকে খামুচি ধৰি থাকি ৰক্ষণশীলতাৰ গোড়ামিক প্ৰশ্নয় দিয়াৰ কথা নাই। সেইবুলি সেই পৰিৱৰ্তনৰে গহীনা লৈ নিজস্ব থলুৱা, বাবেৰহণীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতিক পূৰামাত্ৰাই 'বিকৃত' কৰাটো কাৰোৰেই কেতিয়াও কাম্য নহয়। সৰ্বজন সমাদৃত এক নব্যৰূপেৰে সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ আত্মপ্ৰকাশ কৰাটোহে নিশ্চয় সকলোৰে কাম্য হোৱা উচিত। তেতিয়াহে অসমীয়া জাতি চিৰকাল চিৰসেউজ হৈ বসুধাৰ বুকুত থাকি যাব।

●● বঞ্জনা দেৱী

অসমীয়া সাহিত্যত বেজবৰুৱাৰ দানৰ বিষয়ে এটা প্ৰবন্ধত লিখি শেষ কৰিব নোৱাৰি। ১৯ আৰু ২০ শতিকাৰ দোমোজাত আঁঠুকুৰি বহুবে তেওঁ অসমীয়া সাহিত্যৰ যি জয়দৌল বান্ধি থৈ গ'ল তাৰ বিষয়ে হাজাৰ পিঠিৰ গ্ৰন্থ লিখিলেও শেষ নহ'ব। মুঠতে অসমীয়া সাহিত্যত এনে এটি দিশ নাই, যিটো দিশত বেজবৰুৱাৰ হাতৰ পৰশ পৰা নাই। অসমীয়া আধুনিক সাহিত্য আকাশত বেজবৰুৱা ভোটাতৰা। জোনাকী যুগৰ পৰা আৰম্ভ কৰি আৱাহনৰ যুগলৈকে এই দীঘলীয়া সময়ছোৱাত কি গদ্য, কি পদ্য, কি নাটক, কি হাস্যৰস, কি সমালোচনা সকলোতে বেজবৰুৱাৰ অৱদান চিৰস্মৰণীয়, চিৰউজ্জ্বল।

লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ জন্ম হৈছিল এটি জাতিৰ জটিল সন্ধিক্ষণত। পৰাজিত, স্বাধীনতালুপ্ত, ধৰ্ষিত, অত্যাচাৰিত অসমীয়া জাতি সেই সময়ত সঁচাকৈয়ে জীৱন-মৰণৰ সন্ধিক্ষণত। ঠিক সেই সময়তে নিৰাশাৰ আন্ধাৰত কোনেও গম নোপোৱাকৈ জন্মিল অসমীয়াৰ কেইবাজনো শক্তিশালী সন্তান। তেওঁলোকেই বহু বাধা-বিধিনি অতিক্ৰম কৰি আমাক, আমাৰ সাহিত্যক পোহৰলৈ লৈ আহিল। সেইসকলৰ ভিতৰত যদি বেজবৰুৱাৰ নামটো আগতে নকওঁ ভুল কৰা হ'ব। তেওঁৰ সফল চেষ্টাতেই আজিও অসমীয়া জাতি, অসমীয়া ভাষা সাহিত্য জীয়াই আছে। একনিষ্ঠভাৱে তেওঁ অসমীয়া সাহিত্যৰ চৰ্চা নকৰাহেঁতেন অসমীয়া সাহিত্যই আজিৰ অৱস্থাটো পাবলৈ আৰু বহু যুগৰ প্ৰয়োজন হ'লহেঁতেন।

বেজবৰুৱাই সাহিত্যিক জীৱন আৰম্ভ কৰে জোনাকী কাকতৰ যোগেদি। কলিকতাৰ অসমীয়া ছাত্ৰাৱাস এটাত অনুষ্ঠিত হোৱা অসমীয়া ভাষাৰ উন্নতি সাধনী সভাত প্ৰস্তাৱিত হৈ ১৮৮৯ চনত প্ৰকাশ পোৱা জোনাকী কাকতৰ গুৰিতে আছিল চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালা, হেমচন্দ্ৰ গোস্বামী, আৰু লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা। জোনাকীৰ ফটকটীয়া জোনাকত বেজবৰুৱাৰ সমসাময়িক কেইবাজনকো দেখা পালেও সেই যুগৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ দান হৈছে বেজবৰুৱাৰ।

বেজবৰুৱাই ১৯০৯ চনৰ পৰা ১৯২৯ চনলৈকে বাঁহী

২০ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

সম্পাদনা কৰি অসমীয়াক খুঁটি খাব পৰা কবিলে আৰু এদল নতুন লেখকৰ জন্ম দিলে।

অসমীয়া চুটি গল্পৰ জনক লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা। তেওঁৰেই প্ৰথমে জোনাকীৰ কাৰণে চুটি গল্প লিখে। চুটি গল্প অসমীয়া সাহিত্যলৈ বেজবৰুৱাৰ বিশেষ, বৰঙনি। তেওঁৰ জোনবিবি, সুৰভি, আৰু সাধু কথাৰ কুঁকি নামৰ তিনিখন গল্প সংকলনত প্ৰায় তিনিবিধ গল্প সন্নিৱিষ্ট কৰা হৈছে। অসম আৰু অসমীয়াৰ লগত বেজবৰুৱা ওতপ্ৰোত ভাৱে জড়িত। সেইবাবে তেখেতৰ গল্পবিলাকতো প্ৰধানকৈ অসমীয়াৰ জাতীয় জীৱন প্ৰতিফলিত হৈছে। বেজবৰুৱাৰ গল্পৰ প্ৰত্যেকটো চৰিত্ৰই সেইসময়ৰ অসমীয়া সমাজৰ প্ৰতিনিধি।

বেজবৰুৱাৰ গল্পবোৰৰ সামাজিক পটভূমি, আচাৰ, পদ্ধতি ধৰণ-কৰণ আদিৰ বিৱৰণ বৰ নিখুঁত আৰু বাস্তৱ। ভদৰী আৰু ধোৱাখোৱা গল্পত তাৰ সুন্দৰ নিদৰ্শন পোৱা যায়।

বেজবৰুৱাৰ গল্পৰ সামৰণিও লক্ষ্য কৰিবলগীয়া। চমৎকাৰিত্বপূৰ্ণ সামৰণিৰে গল্পবোৰ উজ্জ্বল কৰি তুলিছে। প্ৰথমৰে পৰা ব্যঙ্গৰ সহায়ত বৰ্ণনাৰ মাধুৰ্যৰে গল্পবোৰ আগুৱাই নিয়া বেজবৰুৱাৰ বিশেষত্ব। মুঠতে অসমীয়া গল্প সাহিত্যৰ প্ৰৱৰ্ত্তক হিচাপে অসমীয়া পাৰিবাৰিক আৰু সামাজিক জীৱনৰ বিভিন্ন দিশ নিখুঁত ভাৱে ফুটাই তুলিবলৈ সক্ষম হোৱাৰ কাৰণে আৰু গল্পৰ মাজেদি অসমীয়া সমাজখনক উচ্চ স্তৰলৈ উঠোৱাৰ কাৰণে বেজবৰুৱাৰ নাম অসমীয়া গল্প সাহিত্যৰ বুৰঞ্জীত সোণালী আখৰেৰে লিখা থাকিব।

অসমীয়া সাহিত্যত বেজবৰুৱাক আমি কবি হিচাপেও পাওঁ। ১৯১৩ চনত প্ৰকাশ পোৱা তেখেতৰ কবিতা পুথি কদমকলিয়েই বেজবৰুৱাক কবি হিচাপে প্ৰমাণ কৰে। কদমকলি তেওঁৰ কবিতা পুথি হ'লেও কাব্য-সাহিত্যত তাৰ স্থান বিশেষত্বপূৰ্ণ। তেওঁৰ কবিতাৰ আঁৰত লুকাই আছে এটা সবল আশাবাদ আৰু কৰ্মতৎপৰ মনোভাৱৰ ব্যঞ্জনা। ৰোমান্টিক কবিতা বেজবৰুৱাৰ অসমীয়া সাহিত্যলৈ অনুপম দান। পুৰণি লোকগীতিৰ আৰ্হিত বেজবৰুৱাই

কেইবাটাও প্ৰেমমূলক কাহিনী গীত ৰচনা কৰিছিল। ধনবৰ ৰতনী মালতী, নিমাতী কথা আদি এই শ্ৰেণীৰ। বীণবৰাগী, অসম সঙ্গীত, অ' মোৰ আপোনাৰ দেশ আদি কবিতাত স্বদেশপ্ৰেমৰ জ্বলন্ত প্ৰমাণ পোৱা যায়। যি কবিতাই নহওক লাগে বেজবৰুৱাৰ কবিতাত নিৰাশাবাদৰ স্থান নাই। জীৱনৰ সুখ-দুখ, মানৱৰ সবলতা, দুৰ্বলতা, সমাজৰ নীতি-অনীতি এই সকলোবোৰ সহজভাৱে লৈ আশাবাদত আস্থা ৰাখি আগবাঢ়ি যোৱাৰ তেওঁ পক্ষপাতী।

বেজবৰুৱাক আমাৰ জাতীয় নাট্যকাৰ বুলিও ক'ব পাৰোঁ। কিন্তু নাট্যকাৰ বেজবৰুৱা গল্প লেখক বেজবৰুৱা আৰু হাস্যৰসিক বেজবৰুৱাতকৈ অলপ তলখাপৰ। বেজবৰুৱা প্ৰকৃত কবি বা নাট্যকাৰ নাছিল। কিন্তু অসমীয়া সাহিত্যত বেজবৰুৱা বুলিলে আমি তেওঁৰ নাটকৰ কথাও ক'ব লাগিব।

বেজবৰুৱাই সাহিত্যিক জীৱনৰ প্ৰথম পুৰাতো ধেমেলীয়া নাটত হাত দিয়ে। লিতিকাই, নোমল, পাচনি, চিকৰপতি নিকৰপতি, আদি ধেমেলীয়া নাটক। এইবোৰৰ কাহিনীবোৰ সাধু কথাৰ দৰে অবাস্তৱ। কিন্তু মাজে মাজে বাস্তৱৰ পৰশ নপৰাকৈও থকা নাই। এই ধেমেলীয়া নাট বা প্ৰহসন কেইখন হাঁহি কৌতুক, ব্যঙ্গ বিদ্ৰূপেৰে পৰিপূৰ্ণ। প্ৰথম কেইখন মঞ্চত অভিনীত কৰিবলৈ সহজ নহয় বাবেই ইয়াৰ মূল্য নাই বুলি ক'লে ভুল হ'ব। প্ৰহসনৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁ সফলকাম হৈছে আৰু সেয়েহে এই ধেমেলীয়া নাটবোৰে আমাৰ সাহিত্যত স্থায়ী আসন দখল কৰি আছে।

বেজবৰুৱাৰ বুৰঞ্জীমূলক নাটকসমূহৰ ভিতৰত জয়মতী কুঁৱৰী, বেলিমাৰ, আৰু চক্ৰধ্বজ সিংহ বিশেষভাৱে উল্লেখ যোগ্য। তেওঁ নিজে স্বীকাৰ কৰিছে যে নাটক লিখি খ্যাতি অৰ্জন কৰা তেওঁৰ উদ্দেশ্যে নাছিল। সম্ভৱঃ ছেল্পনীয়েৰ প্ৰভাৱৰ দ্বাৰা অনুপ্ৰাণিত হৈ তেওঁ নাটক ৰচনাত হাত দিয়ে। কিন্তু নাটক ৰচি বৰ কৃতকাৰ্য হ'ব নোৱাৰিলে। সুদক্ষ নাট্যকাৰ হিচাপে বেজবৰুৱাই নাম কৰিব নোৱাৰিলেও এটা কথা সদায় স্বীকাৰ কৰিব লাগিব যে তেওঁৰ আটাইবোৰ চৰিত্ৰ পিঙ্কন-উৰণ, খাৱন-শোৱন সকলোতে খাঁটি অসমীয়া। তেওঁ নিজেই কৈছে- মোৰ ঘাই উদ্দেশ্য, অসমৰ অতীত গৌৰৱ কাহিনী নাটকৰ আকাৰেৰে আজিকালিৰ অসমীয়াৰ আগত প্ৰচাৰ কৰাটোহে, নাট লিখি যশ আৰ্জিবলৈ যোৱাটো নহয়। (চক্ৰধ্বজ সিংহ নাটকৰ পাতনি)। জ্বলন্ত স্বদেশপ্ৰেম তেওঁৰ সকলো ৰচনাৰ মূলত।

পদুমকুঁৱৰী নামৰ এখন উপন্যাস লিখি বেজবৰুৱাই অসমীয়া সাহিত্যৰ ঔপন্যাসিক হিচাপেও পৰিচয় দি যায়। পদুমকুঁৱৰী ৰচনা হয় তেওঁৰ সাহিত্যিক জীৱনৰ প্ৰথমছোৱাতে, ১৯০৫ চনত। উপন্যাসখন বুৰঞ্জীৰ পটভূমিত ৰচিত। বেজবৰুৱাৰ প্ৰতিভা কিন্তু প্ৰকৃততে উপন্যাসৰ উপযোগী নাছিল। তথাপি বেজবৰুৱাই উপন্যাস লিখাৰ কাৰণ হ'ল, অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ অভাৱ পূৰণৰ বাবে। বেজবৰুৱাৰ পদুমকুঁৱৰীৰ আগতে অসমীয়া সাহিত্যত মাত্ৰ পাঁচখনহে উপন্যাস আছিল। অসমীয়া সাহিত্যৰ এই দৈৰ্ঘ্য পূৰাবৰ বাবেই বেজবৰুৱাই পদুম কুঁৱৰী লিখিছিল। সেই উদ্দেশ্য তথা সেই সময়ৰ অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যলৈ লক্ষ্য কৰিলে

এই কথা সহজেই স্বীকাৰ কৰিব লাগিব যে অসমীয়া সাহিত্যলৈ বেজবৰুৱাৰ পদুমকুঁৱৰী এটি সমন্বয়পযোগী বিশিষ্ট অৱদান।

বেজবৰুৱা ডাঙৰীয়াৰ আৰু এটা বিশিষ্ট দান হৈছে- অসমীয়াৰ সাহিত্যত হাস্যৰসৰ অৱতাৰণা। অসমীয়া সাহিত্যত হাস্যৰসৰ কথা মনলৈ আহিলেই বেজবৰুৱাৰ কথা মনত পৰে। অসমীয়া সাহিত্যত বেজবৰুৱা পলি ক'লে প্ৰথমে হাস্যৰসিক বেজবৰুৱা নামহে ল'ব লাগিব। নিজ হাঁহি আৰু আনক হাঁহুওৱা দুয়োটাই টান কাম। আজিৰ যান্ত্ৰিক সভ্যতাৰ যুগত অৰ্থনৈতিক বৈষম্যৰ দিনত আমি হাঁহিবলৈ পাহৰি গৈছোঁ। হাঁহিব নজনা হৈছোঁ। কিন্তু এই হাঁহি বা হাস্যৰস বেজবৰুৱাৰ সমগ্ৰ ৰচনাৰ আকৰ্ষণ। অসমীয়া সাহিত্যত প্ৰকৃততে হাস্যৰসৰ অৱতাৰণা কৰে বেজবৰুৱাইহে। তেওঁৰ আগৰ আনকি পিছৰো কোনো লেখকে পাঠকক তেওঁৰ দৰে হাঁহুৱাব পৰা নাই। তেওঁৰ চিকৰপতি নিকৰপতি, নোমল, পাঁচনি, কৃপাবৰ বৰুৱা কাকতৰ টোপোলা, ভাৱৰ বুৰবুৰনিয়ৈ অসমীয়াক প্ৰাণখুলি হাঁহিবলৈ শিকালে। এই হাঁহিৰ যোগেদিয়েই আমাৰ সমাজত থকা অনায়াস, অবিচাৰ, দুৰ্নীতি বিলাক আঁতৰাবলৈ বেজবৰুৱাই চেষ্টা কৰিছিল। তেওঁৰ মূল উদ্দেশ্য আছিল, হাঁহিৰে অন্তৰ জয় কৰি সমাজৰ বেয়া নীতি, অনায়াসবিলাক আঁতৰ কৰা। এই সকলোবোৰৰ মূলত আছিল তেওঁৰ নিৰ্ভাজ স্বদেশপ্ৰেম। অসম আৰু অসমীয়া জাতিটোক ধ্বংসৰ গৰাহৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰি সবল আৰু শক্তিশালী কৰাই তেওঁৰ মুখ্য উদ্দেশ্য আছিল।

শিশু-সাহিত্যলৈও বেজবৰুৱাই অমূল্য অৱদান আগবঢ়াইছে। শিশুৰ বয়সৰ লগে লগে বিকাশ হোৱা বুদ্ধি-বৃত্তিৰ লগত খাপ খোৱাকৈ লিখা ককাদেউতা আৰু নাতি ল'ৰা, বুঢ়ী আইৰ সাধু আৰু জুনুকা সঁচাকৈয়ে তেওঁৰ অনুপম আৰু সাৰ্থক সৃষ্টি।

অসমীয়া সাহিত্যলৈ বেজবৰুৱাই বহুতো সমন্বয়পযোগী প্ৰবন্ধ আগবঢ়াই থৈ গৈছে। জোনাকী যুগৰ প্ৰবন্ধকাৰসকলৰ ভিতৰত লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ নাম প্ৰথমতে নক'লে ভুল কৰা হ'ব। কৃপাবৰ বৰুৱা ছদ্ম নামেৰে বাঁহী আৰু জোনাকী কাকতত ব্যঙ্গ আৰু হাস্যৰস পূৰ্ণ প্ৰবন্ধ প্ৰকাশ হৈছিল। সেয়ে কৃপাবৰ বৰুৱাৰ কাকতৰ টোপোলা নামে পাছত প্ৰকাশ পায়। বাঁহীত প্ৰকাশ পোৱা তেওঁৰ কৃষ্ণকথা সাময়িক আলোচনা। কাহুদি, খাৰলি আৰু সাহিত্য আৰু সমাজ সম্পৰ্কীয় বিবিধ প্ৰবন্ধ আৰু আলোচনাই বেজবৰুৱা অনুৰণিত হৈছে। এই গীতবিলাকৰ সৌন্দৰ্য আছে, প্ৰাণ আছে। পদুম ফুলে বোকাত জন্মি গেৰেকনিখনকে বিতোপন কৰি তোলাৰ দৰে, অশিক্ষিত চহা সমাজত উৎপত্তি হৈ এই গীতবিলাকে তেওঁলোকৰ মনৰ সৌন্দৰ্য তৃষা পৰিস্ফুট কৰি তুলিছে। এনেকুৱা বহু গীত গাঁৱলীয়া সমাজত মুখে-মুখে প্ৰচলিত হৈ আহিছে। সেইবোৰ প্ৰকাশৰ বাটলৈ আনিব পাৰিলে অসমীয়া সাহিত্যৰ ভঁৰাল চহকী হোৱাৰ লগতে সাহিত্য কাননৰ সৌৰভে আমোলমোলাই তুলিব।

সা. ম. যি. কী.

প্ৰাচীন নাট্যকাৰ 'ভাস' প্ৰমত্ত

●● কল্পনা অধিকাৰী

প্ৰাচীন সংস্কৃত সাহিত্যৰ নাট্যকাৰসকলৰ মাজত মহাকবি ভাসে অবিস্মৃত কৰা এটি বিশিষ্ট স্থান অধিকাৰ কৰি আছে। ১৯১২ চনৰ আগত ভাসৰ নাম আৰু যশ শুনা গৈছিল মাত্ৰ, কিন্তু তেওঁৰ নাটকৰ কোনো সন্ধান তেতিয়াও পোৱা নাছিল। ১৯১২ ৰ পৰা ১৯১৫ চনৰ মাজত গগনপতি শাস্ত্ৰীয়ে ভাসৰ তেৰখন নাটক ত্ৰিবাংগৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰে। ভাসৰ নাট্য প্ৰতিভাৰ অসামান্যতাৰ কথা মহাকবি কালিদাসে তেওঁৰ 'মাল বিকাগ্নিমিত্ৰ' নাটকত শ্ৰদ্ধাৰে সৈতে উল্লেখ কৰিছে। বাণভট্টই তেওঁৰ 'হৰ্ষচৰিত'ত ভাসৰ উচ্ছ্বাসিত প্ৰশংসা কৰিছে। বাকপতিয়ে তেওঁৰ গৌড়বাহু গ্ৰন্থত আৰু কবি ৰাজশেখৰে তেওঁৰ একাধিক গ্ৰন্থত ভাসৰ অপূৰ্ণগঠনশৈলী আৰু শক্তিমত্তাৰ প্ৰশংসা কৰিছে। ইয়াৰ বাহিৰেও বামন, অভিনৱ গুপ্ত প্ৰমুখ আলঙ্কাৰিকসকলৰ নাট্যসূত্ৰ ব্যাখ্যানত ভাসৰ বিভিন্ন নাটকৰ কথা উল্লেখিত।

বক্তব্য বস্ত্তৰ সহজ সৌন্দৰ্য আৰু অনায়াস সুকুমাৰ ঋজুতাই ভাসৰ নাট্যমালক এনে এটি ৰূপ দিছে যি পূৰ্বৱৰ্তী নাট্যকাৰ অশ্বঘোষ আৰু পৰৱৰ্তী নাট্যকাৰ শূদ্ৰকাদিৰ কোনো নাটকতেই পোৱা নাযায়। ৰচনা শৈলীৰ সারলীলতা আৰু ঋজুতা তেওঁৰ নাটকৰ ঘটনাৱলীৰ মাজত স্পষ্টকৰ্ণেই বিৰাজমান হয়। সংস্কৃত

নাটকত বৰ্ণনামূলক বা কবিত্ব ব্যাপক শ্লোকৰ প্ৰাচুৰ্য্য অনেক ক্ষেত্ৰতেই ৰচনাশৈলীৰ ভাব স্বৰূপ হৈ পৰে। 'বিক্ৰমোৰ্বশী' নাটকত স্বয়ং কালিদাসো এই দোষৰ পৰা মুক্ত হ'ব পৰা নাই। মুছকটিক গ্ৰন্থত বসন্ত সেনাৰ প্ৰাসাদ বৰ্ণনাৰ মাজত এই অসংযত নাট্য বিৰোধী কাব্যোচ্ছ্বাস পোৱা যায়, কিন্তু ভাসে তেওঁৰ নাটকত এই শ্লোক বিলাকৰ ক'তো গুচিয়াব সীমা লঙ্ঘন কৰি নাটকীয় ঘটনা প্ৰবাহৰ অগ্ৰগতিক ব্যাহত হ'বলৈ দিয়া নাই। ভাসৰ ৰচনা শৈলীৰ লগত মহাকাব্যৰ তুলনা হ'ব পাৰে।

ৰামায়ণ, মহাভাৰত এই দুই মহাকাব্যৰ প্ৰভাৱ যে ভাসৰ ওপৰত কম নাছিল তাৰ প্ৰমাণ পোৱা যায়, তেওঁৰ নাটকৰ বিষয় বস্ত্তৰ মাজেদি। ৰামায়ণৰ পৰা তেওঁ 'প্ৰতিমা' আৰু 'অভিষেক' নাটকৰ বিষয় বস্ত্ত গ্ৰহণ কৰিছে মহা ভাৰতৰ পৰা 'মধ্যমব্যায়োগ', 'দূতকাব্য' দূত ঘটোৎকচ' 'কৰ্ণভাৰ', 'উৰুভদ্ৰ' আৰু 'পঞ্চৰাট্ৰ' এই ছখন নাটকৰ বিষয়বস্ত্ত গ্ৰহণ কৰিছে।

প্ৰসঙ্গতঃ ক'ব পৰা যায় যে বিষয়বস্ত্ত নিৰ্বাচনৰ ব্যাপাৰত ভাসে যি বৈচিত্ৰ্য দেখুৱাইছে, অন্য কোনো সংস্কৃত নাট্যকাৰৰ নাট্যকৃত্তিত সেই বৈচিত্ৰ্য দেখিবলৈ পোৱা নাযায়। কৃষ্ণৰ কথা লৈ 'ৰালচৰিত' নামে এখন নাটক ৰচনা কৰিছিল। গুণাঢ্যৰ

বৃহৎ কথাৰ কাহিনীলৈ ৰচিত। তেওঁৰ 'স্বপ্নবাসৱদত্তা' আৰু 'প্ৰতিজ্ঞা যৌগন্ধৰায়ণ' 'অবিমাৰক' আৰু 'দলিদ্দচালুদত্ত', নাটক দুখন লৌকিক বা কল্পিত কাহিনীৰ পটভূমিকাত ৰচিত, শেষৰ নাটকখন বিশেষ সম্ভাৱনা পূৰ্ণ আছিল। যদিও এইখন অসমাপ্ত অৱস্থাত পোৱা গৈছে। নাটকবোৰৰ বিষয়বস্ত্তৰ বৈচিত্ৰ্যৰ পৰা এটি স্পষ্ট ধাৰণা কৰা যায় যে নাট্যকাৰ হিচাপে কোনো এটি গুণীৰ মাজত ভাসে নিজক সীমাবদ্ধ ৰখা নাছিল।

মহাকাব্যৰ বিষয়বস্ত্ত লৈ যি কেইখন নাটক ভাসে ৰচনা কৰিছে তাত তেওঁৰ প্ৰতিভাৰ পূৰ্ণ বিকাশ হৈছে। কাব্যত কবিৰ যি ভাব মানস মূৰ্ত হৈ উঠে নাটকত সেইটো সম্ভৱপৰ নহয়। সেইবাবে আমি নাটকত ভাসবস্ত্তৰ এটি সংহত ৰূপ দেখিবলৈ পাওঁ। ভাসৰ নাটকত ভাব প্ৰকৃতিৰ এই সৰল অভিব্যক্তিৰ লগত যুক্ত হৈছে ৰূপদক্ষতা। সুকৃতি আৰু ঔচিত্যবোধে তেওঁক ৰাজ কবিকুলৰ জটিল কাৰকাৰ্য মণ্ডিত কাব্য নিৰ্মাতাৰ পক্ষপাতী কৰা নাই। ভাসৰ এই কাব্য নিৰ্মিতৰ সঙ্গতি আৰু সুমমাবোধে কালিদাসক প্ৰভাৱিত কৰিছিল।

অৱশ্যে এই কথা ঠিক যে মহাকবি কালিদাসৰ কাব্য প্ৰতিভাৰ সুমার্জিত ৰূপটিয়ে জনচিন্তক অধিক মুগ্ধ কৰিছে। ভাসৰ অনুকৰণত যিবোৰ ভাব কালিদাসে তেওঁৰ নাটকত গ্ৰহণ কৰিছে তাত তেওঁৰ প্ৰতিভাৰ যাদু স্পৰ্শত ৰূপান্তৰ ঘটিছে। ভাসৰ 'প্ৰতিমা' নাটকত প্ৰথম অঙ্কত সীতাই যতলীলা ৰসঙ্গিনী হৈ বন্ধল পৰিধান কৰিছে তাত সীতাৰ সখীৰ এটি উক্তি— "সৰ্বমোহনীঅং সুকপংনাম" অৰ্থাৎ সুকপাৰ সকলো শোভা। তেনেকৈ কালিদাসৰ শকুন্তলাৰ সৌন্দৰ্যত দুস্মন্তৰ উক্তি "ইয়সধিকমনোজ্ঞা বন্ধলেনাপি তথী। কিমিবিহি মধুৰানাং মণ্ডনং নাকৃতী নাম।" ভাসৰ 'অভিষেক' নাটকৰ তৃতীয় অঙ্কত আছে "যন্ত্ৰাণে প্ৰিয়মণ্ডনাপি মহিষী দেৱস্য মন্দোদৰী স্নেহাল্পপতি পল্লবান্ ন চ পুনৰীজন্তি যস্যাত্ৰ ভয়াম বীজন্তো মলয়ানিলা অপি কৈবৰ স্পষ্ট বালক্ৰমাঃ সেয়ং শত্ৰুবিপোৰ শোকবনিকা ভগ্নেতি বিজাপত্যাম।"

শত্ৰু বিপু ৰাৱণৰ অশোকবন ভগ্ন হ'ল - আহা এই অশোকবনৰ তৰুণ তৰু বিলাকক কোনেও স্পৰ্শ নকৰে। ভয়তে প্ৰবহমান মলয়াপৰনে ইয়াৰ পল্লববোৰক আন্দোলিত নকৰে, আনকি প্ৰসাধনত উৎসুক মন্দোদৰীয়েও এই বনৰ পল্লব কেতিয়াও ছিঙা নাই।

তেনেকৈ মহাকবি কালিদাসৰ 'অভিজ্ঞান শকুন্তলা'ৰ চতুৰ্থ অঙ্কত আছে— "পাতুং প্ৰথমং ব্যৱস্যাতি পয়ো যুস্মাস্থপীতেষুযা নাদত্তে প্ৰিয়মণ্ডনাপি ভব তাং স্নেহেন যা পল্লবম্ আদ্যো ব! কুসুম প্ৰসুতিসময়ে যস্য ভবদত্তাৎসবঃ সেয়ং যাতি শকুন্তলা পতিগৃহং সৰ্বৈবনুজ্ঞাতাম্।" তোমালোকক নুখুৱাই যি নেখায়, আভৰণ প্ৰিয়া হৈয়ো স্নেহবশতঃ যি তোমালোকৰ নতুন কিশলয় ছিল নকৰে, তোমালোকৰ নতুন কুসুমশোভা দেখি যাৰ পৰমানন্দ হয় আজি তোমালোকৰ সেই শকুন্তলা স্মৃতি গৃহলৈ যাত্ৰা কৰিছে।

তোমালোকে তেওঁক অনুমতি দিয়া।

ভাসৰ ৰচনাৰ লগত কালিদাসৰ সাদৃশ্যটি কেৱল অৰ্থৰ ফালৰ পৰাই নহয়, শব্দ ব্যৱহাৰত ধ্বনি কৌশলটিও অনুকৰণ। 'প্ৰিয়মণ্ডনা' 'স্নেহাৎ' 'পল্লবান', 'সেয়ং' ইত্যাদি শব্দ উভয় শ্লোকতেই বৰ্তমান। 'স্বপ্নবাসৱদত্তা'ৰ প্ৰথম অঙ্কত 'বিশুদ্ধং হৰিনাচবস্তা চকিতা দেশাগত প্ৰতয়াং' - এই পংক্তি অলপ পৰিৱৰ্তিত ভাবে মহাকবিৰ শকুন্তলাত আছে— বিশ্বাসো পদমাগ ভিন্নগতঃ শব্দাং সহস্তু মৃগাঃ এই উক্তি। 'প্ৰতিমা' নাটকৰ তৃতীয় অঙ্কত ৰথবেগৰ বৰ্ণনাত 'ৰজশ্চাশ্বানন্ধু তং, পততি পূবতো নানুপততি' পংক্তিটিৰ অৰ্থটিক শকুন্তলা নাটকৰ প্ৰথম অঙ্কত ৰথবেগৰ বৰ্ণনাত কালিদাসে অন্য ভাষাৰে বৰ্ণনা কৰিছে— 'আত্মোদ্ধ তৈৰপি ৰজেডিঃ অলঙ্কনীয়াঃ। ৰথবেগৰ বৰ্ণনাত ভাসতকৈ মহাকবি কালিদাসৰ বৰ্ণনাত অত্যাশ্চৰ্য্য তীব্ৰতা দেখা যায়। ৰথগতিৰ এটি চিত্ৰগ্ৰাহী বাস্তবানুগ বৰ্ণনা দিছে ভাসে—

'দ্ৰমা খাবন্তীৰ দ্ৰুতৰথ গতিক্ষীণ' বিষয়া

নদীবোদ্ধতান্মু নিপততি মহী নেমিবিবৰে

অৰব্যক্তিপষ্টা স্থিতিমিব জবাচক্ৰবলয়ং

ৰজশ্চাশ্বোদ্ধতং পততিপূবতো নানুপততি।'

বৃক্ষ বিলাক দৌৰিছে ৰথৰ বেগত এনেকুৱা লাগিছে যে, এই গছবোৰৰ মাজত স্থান সন্ধীৰ্ণ হৈ গৈছে। জলপূৰ্ণ নদীৰ দৰে উচ্ছ্বসিত হৈ যেন ভূমি ভাগ ৰথ নোমৰ ফাঁকে ফাঁকে প্ৰৱেশ কৰিছে। নেমিৰ আৰ বিলাক স্পষ্ট কৈ লক্ষ্য কৰা নাযায়। বেগেৰে ঘূৰ্ণমান চক্ৰবিলাকত যেন স্থিৰ হৈ গৈছে। অশ্বখুৰাৰ পৰা উঠা ধূলিবোৰ ওচৰতে পৰি গৈছে যেন ৰথৰ অনুগামী হ'ব পৰা নাই।

শকুন্তলাৰ প্ৰথম অঙ্কত কালিদাসৰ বৰ্ণনা অনুকৰণ হ'লেও মহাকবিৰ ৰচনা বেছি চমৎকৃতিজনক, তথা বহুল আৰু বাস্তৱানুগ।

মানুহৰ সাধাৰণ সুখ-দুখ আদিক সহজ-সৰল অনাড়ম্বৰ ভাষাত প্ৰকাশ কৰাত ভাসৰ তুলনা বিৰল। তেওঁৰ প্ৰতিজ্ঞাযৌগন্ধৰায়ণ নাটকত কন্যাৰ বিবাহৰ পাছত আসন্ন বিবহ কল্পনাত ব্যথিত-চিত্ত মাতৃৰ উক্তি—

'অদেত্তেতিআগত্য লজ্জা দত্তেতি ব্যথিতং মনঃ।

ধৰ্ম্মস্নেহান্তৰে ন্যস্তা দুঃখিতা খলুমাতৰঃ।।

কন্যাদান কৰা ধৰ্মকন্যাক ওচৰত ৰাখিব বিচাৰে স্নেহে। অদত্তা কন্যা লাজৰ কাৰণে— দত্তা কন্যা বেদনাৰ কাৰণ। ধৰ্ম আৰু স্নেহৰ মাজত পৰি থাকে কেৱল দুখ ভোগেই কৰে।

আনন্দ-বেদনাময় কন্যা বাৎসল্যৰ এই কথাৰে কালিদাসেও তেওঁৰ শকুন্তলা কাব্যৰ চতুৰ্থ অঙ্কত কৈছে—

যস্যাত্যদা শকুন্তলেতি হৃদয়ং সংস্পৃষ্ট মুংকণ্ঠয়া

কণ্ঠস্তন্তিত বাস্প বৃতি কলমুশ্চিন্তাজড়ং দৰ্শনম্।

বৈষ্ণব্যং মম তাবদী দৃশমিদং স্নেহাদৰণ্যকসঃ

পীড়ন্তে গৃহিণঃ কথং নু তনয়া বিশ্লেষ দুঃখেনবৈঃ

আজি শকুন্তলাৰ যাত্ৰাৰ দিন। হৃদয় উৎকণ্ঠিত হৈ উঠিছে। কণ্ঠ বাস্প গদ গদ স্তম্ভিত। চিন্তামগ্ন দৃষ্টি আচ্ছন্ন। মই বনবাসী তথাপিও তনয়বিবহ দুখত মোৰে এই দশা— তেনেহ'লে গৃহীসকলৰ ইয়াত কিমান যে কষ্ট।

এই দুই ফাঁকি শ্লোকেই প্ৰথমটিৰ মনোভাৱ সহজ প্ৰকাশে আৰু দ্বিতীয়টিৰ বিশ্লেষণাত্মক ভাৱ গভীৰত ভাসব বিশুদ্ধ নাট্যকলা আৰু কালিদাসৰ কাব্যশ্ৰয়ী নাট্যকলাৰ বিশিষ্ট স্বাদ অনুভৱগম্য।

এইদৰে ভাসব বহু শ্লোকে ভাব কালিদাসৰ কাব্যতথ্য এক নতুন ৰূপ গ্ৰহণ কৰিছে। ভাসব দৰে শক্তিমান নাট্যকাৰৰ প্ৰভাৱ নাট্যকাৰৰ ওপৰত যে পৰিৱৰ্ত্তি ই অতি স্বাভাৱিক কথা।

অকল শ্লোক বিশেষৰ ভাবৰ সম্বন্ধই নহয়, নাটকৰ বিভিন্ন পৰিস্থিতি, চৰিত্ৰ কল্পনাতো কালিদাসৰ ওপৰত ভাসব প্ৰভাৱ অত্যন্ত স্পষ্ট। ভাসব 'প্ৰতিমা' নাটকৰ পঞ্চম অঙ্কত আছে—
— বামে সীতাক কৈছে আশ্ৰমৰ তৰুলতা, মৃগশিশু, পশু, বিদ্যাগিৰি আৰু সখীসকলৰ পৰা বিদায় ল'বলৈ। তাত সীতা বিবহত সন্তাপিত হৈছে তৰুলতা। হৰিণা, পশু আদি যাক সীতাই পুত্ৰৰ দৰে পালন কৰিছিল। ঠিক এনেকুৱা এটি প্ৰকৃতি দুহিতাৰ চৰিত্ৰ কল্পনা আমি শকুন্তলাৰ চতুৰ্থ অঙ্কত পাওঁ, য'ত আশ্ৰমপালিতা শকুন্তলাই তপোবনৰ তৰুলতা, মৃগশিশু, সখীৰ পৰা বিদায় লৈছে। 'প্ৰতিমা' নাটকত সীতাৰ পালিত মৃগই যেনেকৈ ভৱতক অবিশ্বাস কৰিছিল, তেনেকৈ মহাকবিৰ শকুন্তলা নাটকত পালিত মৃগশিশুয়ে দুস্ম্যন্তক অবিশ্বাস কৰিছে। 'স্বপ্ন বাসৱদত্তা'ৰ বহুঘটনা আৰু কথাৰ লগতো শকুন্তলা নাটকৰ সাদৃশ্য আছে। সৰু সৰু স্পষ্ট আৰু উজ্জ্বল প্ৰবাদ ৰচনাত ভাসব আৰু কালিদাসৰ সমান কৃতিত্ব। নাট্যশ্লেষ পৰিস্থাপনাত উভয়েই সমান কৃতি। অলঙ্কাৰ সংৰচনাত ভাসব ৰুচি যেনেকুৱা সবল

আৰু সুকুমাৰ কালিদাসৰ ৰুচি তেনেকুৱা বিচিত্ৰ আৰু উজ্জ্বল।

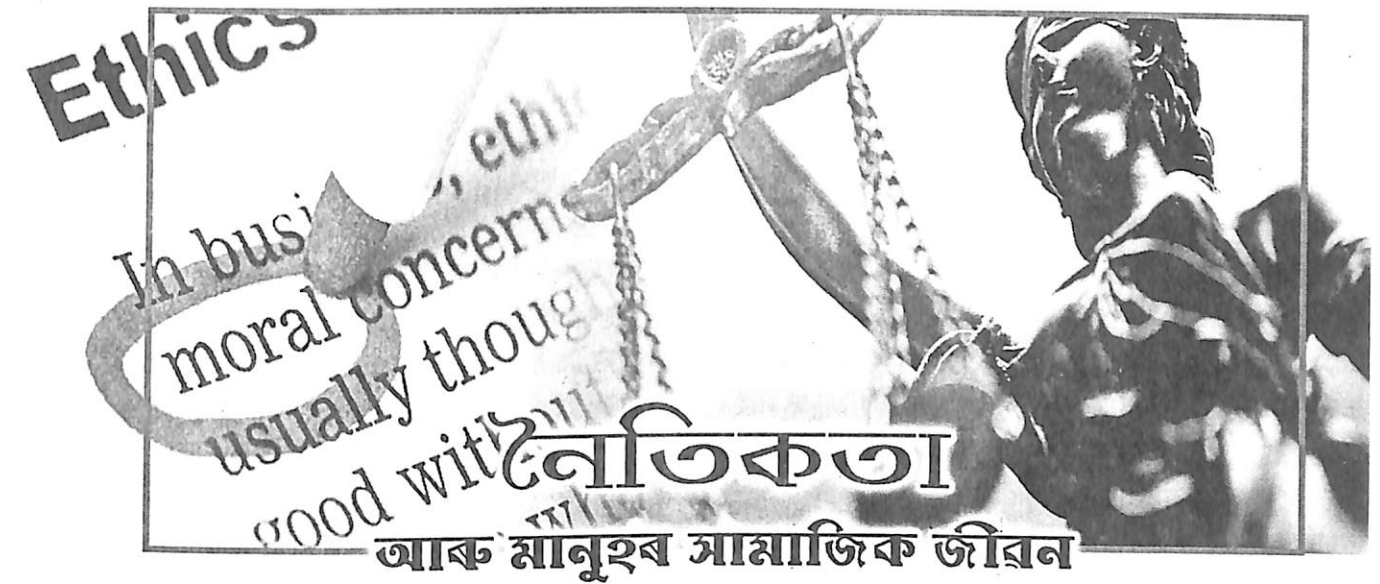
ভাসব প্ৰধানতঃ বীৰ বসব পৰিৱেশক। কিন্তু শূদ্ৰাৰ বসব পৰিৱেশক ৰূপেও তেওঁ কম শক্তিশালী নহয়। কিন্তু এইবোৰ সম্বন্ধেও আদি যুগৰ নাট্যকাৰ ৰূপে আঙ্গিকৰ কিছুমান অমার্জনীয় ক্ৰটিক তেওঁ এবাই যাব পৰা নাই। উদাহৰণস্বৰূপে ক'ব পৰা যায়, কাল জ্ঞানৰ কথা। প্ৰস্থানৰ লগে লগেই একেই ব্যক্তি প্ৰবেশ কৰি এনেকুৱা এটি ঘটনাৰ বৰ্ণনা দিয়ে সেই ঘটনা ঘটিবলৈ বহু সময়ৰ প্ৰয়োজন হয়।

ভাসব 'স্বপ্নবাসৱদত্তা'ই তেওঁৰ নাটক বিলাকৰ মাজত শ্ৰেষ্ঠ স্থান অধিকাৰ কৰি আছে, যেনেকৈ অভিজ্ঞান শকুন্তলা নাটকে কালিদাসৰ নাটকৰ মাজত শ্ৰেষ্ঠ স্থান অধিকাৰ কৰি আছে। এই দুখন নাটকেই নাট্যনিৰ্মিতৰ এটি অপূৰ্ব কৌশলক আমি প্ৰত্যক্ষ কৰোঁ। পাওঁ পৰিপূৰ্ণ জীৱন দৰ্শন, পাওঁ নাট্য আৰু কাব্যৰ এক অননুকৰণীয় সমন্বয়।

প্ৰাচীন নাট্যশাস্ত্ৰত নাট্যনিৰ্মিতৰ যি সৰ্বাঙ্গীণ এটি পৰিপূৰ্ণ আদৰ্শ আছিল— সেই আদৰ্শ আজিৰ দিনতো সৰ্বতোভাবে আৰু সম্পূৰ্ণৰূপে প্ৰযোজ্য। বসব এটি স্থিৰ বিন্দু লক্ষ্য ৰাখি নানা ঘটনাৰ মাধ্যমত চৰিত্ৰ সৃষ্টিত সঙ্গতি নাটক ৰচনাৰ এটি সৰ্বকালীন আদৰ্শ। মনুষ্যত্বৰ এটি আদৰ্শক প্ৰাচীন যুগৰ নাট্যকাৰে ধৰি দিছিল জনসাধাৰণৰ চকুৰ আগত। জটিল আৰু অনুস্থ চৰিত্ৰতকৈ জটিল মনস্তাত্ত্বিক বিক্ৰিয়া বিশ্লেষণৰ প্ৰণালীত কোনো অন্তৰ্নিহিত মন্তব্য আৱিষ্কাৰ কৰাৰ চেষ্টা ভাসে কৰা নাই বা কোনো প্ৰাচীন নাট্যকাৰে কৰা নাই।

আনন্দ পৰিৱেশনৰ লগে লগে কল্যাণক মুক্ত কৰি নাট্যাৱদৰ্শৰ যি ধ্ৰুৱ তৰাক সাহিত্য গগনত উদ্ভিত ৰাখি গৈছে, আজিৰ দিনতো ভাসব সেই কথা বিশেষ ভাৱে স্মৰণ কৰিব পাৰে।

সা. ম. যি. কী.

●● কুমুদ বড়া

মানুহ সামাজিক জীৱ। সমাজপ্ৰিয়তা সৰ্বসাধাৰণ মানুহৰ এটা স্বাভাৱিক প্ৰবৃত্তি। এখন সুস্থ সবল সমাজৰ অবিহনে ব্যক্তিৰ ব্যক্তিত্ব বিকাশ বা ব্যক্তিৰ উৎকৰ্ষ সাধন কৰাটো অসম্ভৱ কথা। এখন সমাজ গঢ়িবলৈ হ'লে পৰস্পৰে পৰস্পৰৰ প্ৰতি সচেতনতা তথা সহৃদয়তাৰ প্ৰয়োজন। নিৰ্দিষ্ট উদ্দেশ্য আগত ৰাখি কোনো এক জনসমষ্টি একত্ৰিত ভাৱে বসবাস থকা জীৱন প্ৰণালীটোকেই সাধাৰণ অৰ্থত সামাজিক জীৱন প্ৰণালী বুলি ক'ব পৰা যায়। সমাজত বসবাস কৰিবলৈ হ'লে আমি কিছুমান নৈতিকতা মানি চলাটো প্ৰয়োজন।

প্ৰথম কথা হ'ল আমি প্ৰত্যেকেই আত্মসংযমী হোৱাটো প্ৰয়োজন। আত্মসংযমী মানে প্ৰধানতঃ আমাৰ শৰীৰৰ ইন্দ্ৰিয়সমূহ নিয়ন্ত্ৰিত কৰি ৰখাটোকেই বুজায়। আমি ইন্দ্ৰিয়সমূহৰ অধীনত থকা অনুচিত। ইন্দ্ৰিয়সমূহকহে আমাৰ অধীনত ৰাখিব লাগে। সমাজৰ যিবিলাক মানুহৰ লগত আমাৰ সম্বন্ধ জন্মে বা যিবিলাক মানুহৰ লগত আমি সমাজ পাতি বাস কৰোঁ সেইবিলাক মানুহৰ ভিতৰত কাক কেনেকুৱা ব্যৱহাৰ কৰা উচিত বা কেনেকৈ চলা-ফুৰা কৰিলে আমাৰ সমাজখনত কোনো ব্যাঘাত নজন্মোৱাকৈ শান্তি-শৃঙ্খলা বজাই ৰাখিব পৰা যাব সেই সম্পৰ্কে আমাৰ সম্যক জ্ঞান থকাটো নিতান্তই প্ৰয়োজন। অৰ্থাৎ আন মানুহৰ লগত ব্যৱহাৰ প্ৰণালী কেনে হোৱা উচিত তাক আমি জনা উচিত।

ভাল ব্যৱহাৰ যদিও সং চৰিত্ৰৰ গুণ তথাপি চৰিত্ৰ সং হ'লেই ব্যৱহাৰ ভাল নহ'বও পাৰে। বহুতো চৰিত্ৰবান মানুহ

নিজৰ ব্যৱহাৰৰ বলত আনৰ হিংসা গৰিহণাৰ পাত্ৰ হৈ উঠে। আনহাতে আকৌ কপটীয়া ছলাহী মানুহো ব্যৱহাৰৰ ফলত আনৰ প্ৰিয়ভাজন হৈ উঠে।

মানুহক নৈতিক জীৱ বুলি আখ্যা দিয়া হয়। গতিকে মানুহে সমাজৰ নৈতিকতা মানি চলিবলৈ বাধ্য। সমাজৰ আন মানুহৰ লগত মত বিনিময় কৰোঁতে তথা ভাৱ আদান-প্ৰদান কৰোঁতে তথা ব্যৱহাৰ প্ৰণালীত আমি নৈতিক বাধ্য-বাধকতা মানি চলাটো উচিত। কোমল মিঠা মাত ব্যৱহাৰ প্ৰণালীৰ ঘাই মন্ত্ৰ। স্বভাৱত এজন মানুহৰ বহুতো দোষ থাকিব পাৰে, কিন্তু মিঠা মাত কথাৰে কৰা ব্যৱহাৰৰ বলত বা ভদ্ৰ আচৰণৰ বলত তেওঁৰ দোষসমূহ ঢাক খাই যায়। প্ৰতিমা এটা সাজোঁতে যিমনেই বিতোপন নহওক কিয় তাত যদি খনিকৰে ৰং-তুলিকাৰে ৰহণ নিদিয়ে তেন্তে তাৰ প্ৰকৃত সুন্দৰতাইখিনি কেতিয়াও প্ৰকাশ নাপায়। ঠিক সেইদৰে সং ব্যৱহাৰ বা আচৰণত মিঠা মাতৰ ৰহণ নিদিলে সেই কথাই আনৰ মনত সন্তোষ লগাব নোৱাৰে। কবিৰাজেও মিঠা ৰহণ সানিছে তিতা দৰৰ ৰোগীক খাবলৈ দিয়ে।

অযুক্তিকৰভাৱে বিনা কাৰণত আমি কেটেৰা মাত মাতি আন মানুহৰ মনত অসন্তোষ সৃষ্টি কৰাটো অনুচিত; কিন্তু কিছুমান নিৰ্বোধ মানুহে ভৱিষ্যতৰ কথা নাভাবি কেটেৰা অহংকাৰী মাতৰেহে মানুহৰ লগত কথা পাতে। তেনেকুৱা মানুহৰ শত্ৰুৰ সংখ্যা বেছি। তেওঁলোকে জানি-বুজি কাৰো অহিত চিন্তা নকৰে যদিও তেওঁলোকৰ কাৰ্যই তেওঁলোক আনৰ কাৰণে 'চকুৰ

কুটা দাঁতৰ ছল' হৈ পৰে। তেওঁলোকৰ গাত অসংখ্য সং গুণ থাকিলেও তেওঁলোকৰ মুখৰ তিতা মাতে সকলো সংগুণ ঢাকি পেলায়।

আন ব্যক্তিৰ লগত কৰা ব্যৱহাৰ প্ৰণালীৰ আন এটা উপাদান হ'ল নম্ৰতা। আন ব্যক্তিৰ লগত আমি কথা-বতৰা হওঁতে আমি সদায় নম্ৰতা অৱলম্বন কৰা উচিত। কিছু সংখ্যক লোকৰ মনত এনে ভাৱধাৰা আছে তেওঁলোকে লোকৰ আগত নম্ৰ হ'লে যেন নিজকে সৰু বা লঘু কৰা হয়। এই ভাৱধাৰাটো সম্পূৰ্ণ ভ্ৰান্ত। নম্ৰতা এটা মনৰ গুণ বা স্বভাৱ, মিঠা মাত নম্ৰতাৰ ফল। মনত যদি নম্ৰতাৰ ভাৱ থাকে তেন্তে মুখেৰে নিজে মিঠা মাত ওলায়। মনত অহংকাৰ বা কপট ভাৱ ৰাখি ৰাখি মুখেৰে নম্ৰ আচৰণ বা মিঠা মাত মতাৰ প্ৰয়োজন নাই। আনৰ লগত বাৰ্তালাপ কৰোঁতে মুখে-মনে একেই হোৱা উচিত।

আনৰ কোনো ভাল গুণ দৃষ্টিগোচৰ হ'লে তাক লুকুৱাই নাৰাখি প্ৰশংসা কৰা উচিত। কিছু সংখ্যক লোকে (সকলোৱে নহয়) আনৰ প্ৰশংসা কৰিবলৈ কুঠাবোধ কৰে। তেওঁলোকে ভাবে যে আনক প্ৰশংসা কৰা মানে নিজে সৰু হোৱা। তেনে ধৰণৰ মানুহে আনৰ ঋণাত্মক দিশবোৰৰ কথা ক'বলৈ পালে ভাল পায়। এইটো ভুল ধাৰণা প্ৰকৃততে আনৰ প্ৰশংসা কৰিলে কৰোঁতা জনৰ মহত্ত্বই প্ৰকাশ পায়। গুণী এজনৰ গুণ তেওঁৰ আগত পোন পটীয়াকৈ প্ৰশংসা কৰা অনুচিত। তেনে কৰিলে নিন্দা কৰা যেন হয় কোনো মানুহৰ গুণৰ কথা তেওঁৰ আগত ক'বলগীয়া হ'লে সংক্ষেপে কোৱা উচিত ব্যাখ্যা কৰি বহলাই কোৱা অনুচিত।

আনৰ প্ৰিয়ভাজন হ'বলৈ হ'লে আৰু এটা গুণৰ নিতান্তই প্ৰয়োজন সেইটো হ'ল গোপন কথা পেটত ৰাখি থব পৰাৰ ক্ষমতা। এইটো এটা বৰ কঠিন কাম। কোনো মানুহে যদি তেওঁৰ গোপন কথা আনৰ আগত কয় তেতিয়া তেওঁ আশা কৰে যে তেওঁৰ গোপন কথা আমি বিশ্বাসত ৰাখিম বুলি, তেনে ক্ষেত্ৰত আমি তেওঁৰ গোপন কথা সমাজত ৰাজহুৱা কৰা অনুচিত। এনে কৰিলে তেওঁক বিশ্বাসঘাতকতা কৰা হয়। অনেক মানুহ এনে ধৰণৰ কিছুমান গোপন কথা লগৰ-বন্ধুক হুঁৱাবলৈ কৈ পেলায়। সেই শ্ৰেণীৰ মানুহৰ স্বভাৱ বৰ পাতল। তেওঁলোকে আনৰ অহিতটো চিন্তা কৰি গোপন কথা নকয় মাত্ৰ তেওঁলোকে পাতল স্বভাৱৰ দোষত গোপন কথা কৈ পেলায়। তেওঁলোকে নিজৰ গোপন কথাও লুকুৱাই থব নাজানে বা নোৱাৰে। তাকো আনৰ আগত কৈ নিজৰ বিপদ নিজেই মাতি আনে। গোপন কথা আনৰেই হওক বা নিজৰেই হওক সদায় লুকুৱাই ৰখা উচিত। যি কথা প্ৰকাশ কৰিলে দুজনৰ মাজত কাজিয়া হোৱাৰ সম্ভাৱনা থাকে তেনে কথা সাৱধানে লুকুৱাই ৰখা উচিত। যিসকল লোকে পেটত কথা লুকুৱাই ৰাখিব নোৱাৰে তেওঁলোকে আনৰ গোপন কথা শুনিবলৈও ইচ্ছা কৰা অনুচিত।

আনৰ দোষ খুঁচৰি ফুৰা মানুহৰ এটা কু-প্ৰবৃত্তি, যাৰ

পৰা কাৰো কোনো লাভ নহয়। সাধাৰণতে মন কৰিলে দেখা যায় যে যিজন মানুহৰ নিজৰ গাত দোষ থাকে সেইজন মানুহে আনৰ দোষ খুঁচৰি ফুৰে। কোনো মানুহৰ বিষয়ে বৰ্ণনা দিবলৈ হ'লে তেখেতৰ যিখিনি গুণ আছে সেইখিনিহে কোৱা উচিত নাইবা একেবাৰে নোকোৱাটোও ভাল। যি জনে যিটো শুনিবলৈ বেয়া পায় বা আমনি পায় তেন্তে সেই কথা তেখেতৰ আগত ক'ব নালাগে। কোনোবা মানুহৰ শৰীৰত যদি কোনো খুঁত থাকিলে তাকে ধৰি ভেঙুচালি কৰিব নালাগে। ভেঙুচালি কৰা বহুৱাৰ কাম। তেনে কাম বহুৱাৰ বাহিৰে আনে কৰাটো উচিত নহয়। সেই কাৰণে আমি পৰাপক্ষত গহীন হৈ থকাটো উচিত। গহীন হৈ থাকিলে কোনেও কাকো ভেঙুচালি কৰিব নোৱাৰে। আনৰ আগত নিজ গুণৰ কথাও ক'ব নালাগে। নিজৰ মুখত নিজৰ গুণ আনৰ কাণত বিহ যেন হয়। নিজৰ গুণ নিজে ৰখানিলে সেই গুণ মূল্যহীন, সেই গুণৰ কোনো গৌৰৱ নাথাকে। আনৰ লগত মত বিনিময় কৰোঁতে কোনো প্ৰয়োজন নহ'লে নিজৰ কথা বৰকৈ নোকোৱাটোৱেই মঙ্গলজনক।

পৃথিৱীত মানুহ চিনি পাবলৈ বৰ কঠিন। কোন কেনে প্ৰকৃতিৰ মানুহ তাক সহজে ধৰা টান। কাৰণ চোৰ, ডকাইত, সাধু-অসাধু, ভাল-বেয়া, ভদ্ৰ-অভদ্ৰ, ঠগ-প্ৰৱঞ্চক সকলো মানুহৰ মাজতেই আছে। মানুহৰ বাহ্যিক ৰূপটো দেখিলে মানুহজনৰ প্ৰকৃত স্বৰূপ উপলব্ধি কৰিব নোৱাৰি। কাৰণ আজিকালি ভদ্ৰতাৰ মুখা পিন্ধা লোকৰ পৰিমাণ বেছি। কিছুমান অসং মানুহে দিনৰ পোহৰত ভদ্ৰ আচৰণ আৰু ৰাতিৰ আন্ধাৰত তেওঁলোকেই একো একোটা দৈত্যৰ ৰূপ ধাৰণ কৰে বাবে মানুহৰ সাধুতাৰ অভিনয় কৰে। গতিকে এজন অচিনাকি মানুহক হঠাৎ আমি বিশ্বাসত লোৱাটো উচিত কথা নহয়। সেই কাৰণে আমি বন্ধু নিৰ্বাচনৰ ক্ষেত্ৰত সাৱধান হ'ব লাগে। প্ৰকৃত বন্ধু চিনি পাবলৈ টান। এজন বন্ধুৰ লগত আন এজন বন্ধুৱে সুখত সুখী আৰু দুখত দুখী হোৱাটোহে বন্ধুৰ প্ৰধান কৰ্তব্য। এইখন সমাজত এটি সাধু শুনিবলৈ পোৱা যায়।

এবাৰ দুজন নলে গলে লগা বন্ধু হাঁহিৰ মাজেৰে ক'বলৈ গৈ আছিল। তেওঁলোকৰ বন্ধুত্বৰ গভীৰতাৰ বিষয়ে আলোচনা কৰি গৈ আছিল। প্ৰথম বন্ধুজনে দ্বিতীয় বন্ধুজনক সুধিছে "সখি মই যদি ইয়াত কোনো বিপদত পৰোঁ তুমি মোক ৰক্ষা কৰিবানে?" দ্বিতীয় জনে ক'লে — "কিয় নকৰিম সখি। নিজৰ প্ৰাণ দি হ'লেও মই তোমাক ৰক্ষা কৰিম কাৰণ সেয়া মোৰ কৰ্তব্য।" ঠিক তেনে সময়তে হাবিৰ মাজৰ পৰা এটা ভালুক ওলাই দুয়োকে খেদিব ধৰিলে। দ্বিতীয় বন্ধুজন আছিল অলপ বুধিয়ক সেই কাৰণে তেওঁ দৌৰ মাৰি গৈ লগৰজনৰ ওপৰলৈ উঠি গ'ল। প্ৰথম বন্ধুজনৰ উপায় নাই তেওঁ গছত উঠিব নাজানে। তেওঁৰ ঘৰপকৈ মনত পৰি যে ভালুকে হেনো মৰা বস্তু নাখায় কথাটো মনত পৰাৰ লগে লগে তেওঁ মাটিত

বাগৰি দি মৰাৰ ভাও জুৰিলে, দ্বিতীয় বন্ধু গছৰ ওপৰৰ পৰা তেওঁক চাই আছিল। প্ৰথম বন্ধুজন মাটিত শুই দিয়া দেখি তেখেতে গছৰ ওপৰৰ পৰা চিঞৰিছে — সখি কিয় শুই দিছা তাত ভালুক আহিছে তোমাক খাব এতিয়া সোনকালে পলোৱা। ইফালে ভালুকটোৱে আহি প্ৰথম বন্ধুজনৰ মূৰটোত শুঙি চালে আৰু মৰিলে বুলি ভাবি আঁতৰি গুছি গ'ল। ভালুকটো আঁতৰি যোৱা দেখি দ্বিতীয় বন্ধুজনে গছৰ পৰা নামি আহি প্ৰথম বন্ধুজনক সুধিলে ভালুকটোৱে তোমাক কিয় একো নকৰিলে সখি? তেতিয়া প্ৰথম বন্ধুজনে ক'লে — "নহয় মানে ভালুকটোৱে কাণে কাণে মোক কেইটামান কথা গৈ গ'ল।" "কি ক'লে কোৱানা সখি" দ্বিতীয় জনে সুধিলে। "তোমাক কম জানো সখি তোমাক ক'লে মানে তুমি বেয়াই পোৱা কিজানি।" প্ৰথম জনে ক'লে। দ্বিতীয় জনে ক'লে "কোৱা সখি মই কোনো বেয়া নাপাওঁ" প্ৰথম জনে ক'লে "শুনা তেন্তে ভালুকটোৱে মোক ক'লে যে তোমাৰ বন্ধুজন ভাল নহয় — তেওঁৰ দৰে স্বাৰ্থপৰ বন্ধু এই পৃথিৱীত দ্বিতীয় জন নাই। গতিকে তুমি এনেকুৱা বন্ধুক অতি সোনকালে ত্যাগ কৰা উচিত।" প্ৰথম বন্ধুজনৰ কথা শুনি দ্বিতীয় বন্ধুৰ মনটো সেমেকি গ'ল।

গতিকে বন্ধু নিৰ্বাচনৰ ক্ষেত্ৰত আমি সদায় অসং সংগ ত্যাগ কৰি সং সংগ লোৱা উচিত।

এই মায়াময় সংসাৰত মানুহৰ আৰ্থিক বা সামাজিক অৱস্থা সদায় একেই নাথাকে। এসময়ত ধনে-ধানে চহকী ব্যক্তি এজন কালৰ সোঁতত দৰিদ্ৰ হৈ যাব পাৰে বা এজন দৰিদ্ৰ লোকো হয়তো এদিন চহকী হৈ যাব পাৰে। গতিকে কোনো মানুহৰ লগত ধনী অৱস্থাত যেনে ধৰণে ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল দৰিদ্ৰ

অৱস্থাতো তেনে ধৰণেই ব্যৱহাৰ কৰা উচিত। ধনী অৱস্থাত মান দেখুৱাই দৰিদ্ৰ অৱস্থাত অমান্য কৰাটো স্বাৰ্থপৰ মানুহৰ কাম।

কিছুমান এনে ধৰণৰ মানুহ আছে যিসকলে গুণী-জ্ঞানী লোকক অমান্য কৰি নিজৰ পুৰুষত্বৰ ওপৰত গৌৰৱ অৰ্জন কৰা যেন পায় যেন তেওঁ বৰ ডাঙৰ কাম এটা কৰিলে। তেওঁলোকৰ মনত এইটো ভাৱ নাহে আচৰণ লোকক অমান্য কৰি তেওঁৰ মূল্য হ্ৰাস কৰিব নোৱাৰি, বৰং তেওঁ নিজেহে আনৰ ইতিকিঙৰ পাত্ৰ হয়। যি ধৰণে গুণক আমি যিমান অনাদৰ কৰিলেও তাৰ যি জেউতি সেই জেউতি সদায় একেদৰেই থাকে।

আমি আমাতকৈ সৰু বা আমাৰ তলতীয়া মানুহবোৰক 'তই'ৰ সলনি 'তুমি' সম্বোধন কৰা উচিত। 'তই' সম্বোধনটো শুনিবলৈ অশুৱনি লাগে। নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীকো মাক দেউতাকে 'তুমি' সম্বোধন কৰা উচিত।

সামৰণিত ইয়াকে ক'ব বিচাৰিছোঁ যে নৈতিক আদৰ্শ সমাজ জীৱনৰ উন্নতিৰ প্ৰধান আহিলা স্বৰূপ। সমাজৰ অবিহনে যিহেতু আমি জীয়াই থকাটো সম্ভৱ নহয়, গতিকে সমাজত মিলি-জুলি থাকিবলৈ, আদৰ সন্মান পাবলৈ, সামাজিক কামত বিশ্বাস ভাজন হ'বলৈ, শ্ৰদ্ধা-ভক্তি লাভ কৰিবলৈ আমি নৈতিক আদৰ্শ মানি চলাটো অতীব প্ৰয়োজন। নৈতিক আদৰ্শৰ অবিহনে সামাজিক জীৱনৰ উদ্গতি লাভ কৰাটো সম্ভৱ নহয়।

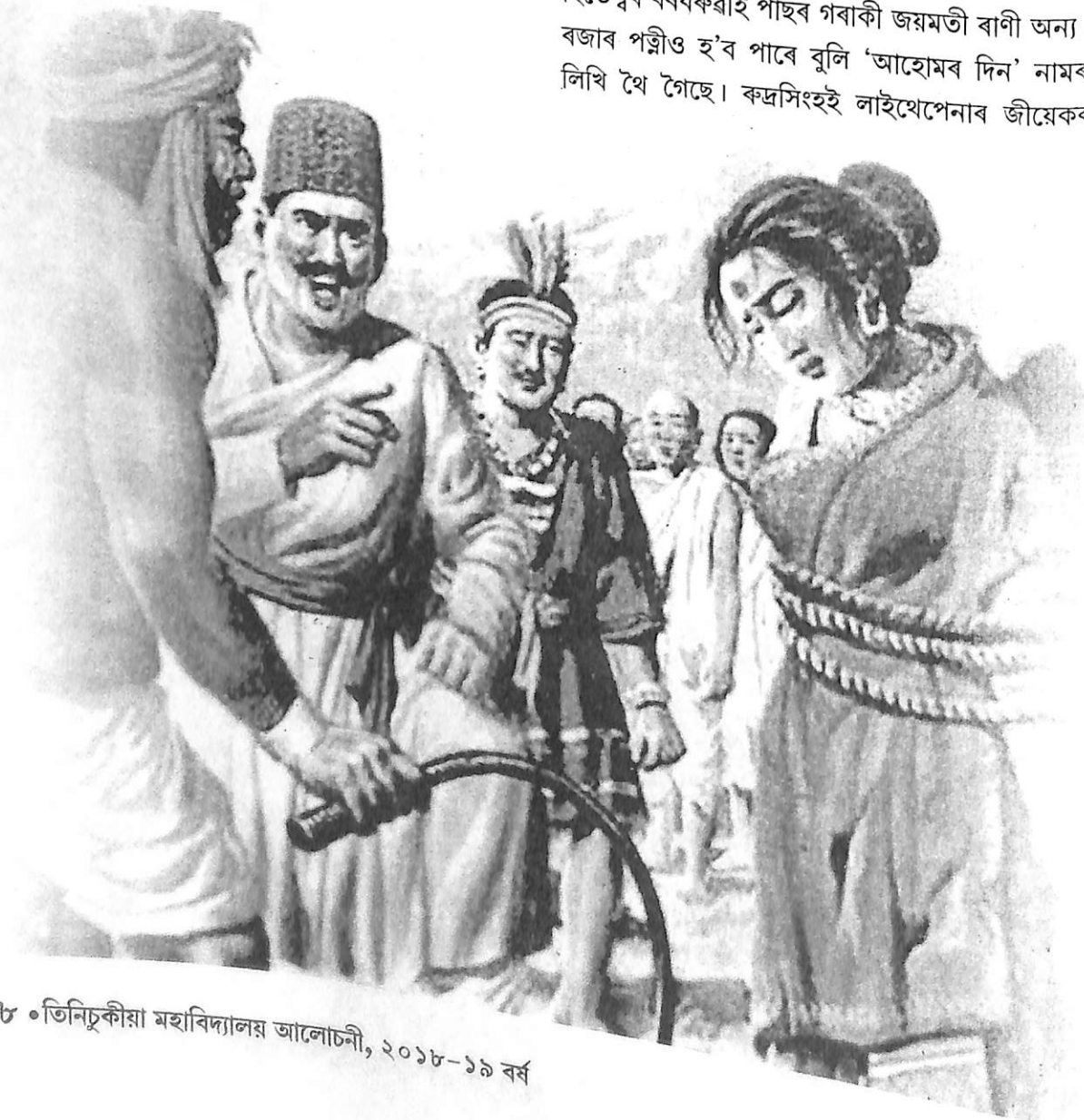

প্ৰেৰণাৰ উৎস

জয়মতী

অনুজনা গোস্বামী

জয়মতী এক ঐতিহাসিক চৰিত্ৰ হয়নে নহয় তাক লৈ বুৰঞ্জীবিদসকল দ্বিধাগ্ৰস্ত। মূল বুৰঞ্জীসমূহত এই চৰিত্ৰটো পাবলৈ নাই যদিও অপ্ৰকাশিত কেইবাখনো বুৰঞ্জী, কিস্বদন্তী আৰু লোকগীতত এই চৰিত্ৰটো বিৰাজমান। জয়মতীৰ বিষয়ে লিখা বহুখিনি সমল ঠাঠৰশ শতিকাতহে লিখা। সেয়ে বহুতে এই লোকগাথা আৰু সাহিত্যিকৰ কল্পনাবে এচাম বুৰঞ্জীবিদ আৰু ৰাজনীতিকৰ সৃষ্টি বুলি কয়। ৮ বেণুধৰ শৰ্মাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি লক্ষ্মীনাথ তামুলীলৈকে ই এক কাল্পনিক চৰিত্ৰ বুলিয়েই কৈ গৈছে। আমি সকলোৱে জানো আহোমসকল বুৰঞ্জীলিখা কথাত বৰ আগবঢ়া। অইনহে নালাগে বংশগত বুৰঞ্জী লিখাৰ চৰ্চাও তেওঁলোকৰ মাজত আছিল। তেনে দুখনমান অপ্ৰকাশিত বুৰঞ্জীত জয়মতীক মাদুৰিৰ লাইথেপেনা বুঢ়াগোহাঁইৰ জীয়েক বুলি আৰু আদাবৰীয়া সন্দিকৈ পৰিয়ালৰ বুৰঞ্জীত সন্দিকৈ ঘৰৰ পদ্ম-দুলীয়া বৰুৱাৰ জীয়েক জয়মতী ৰাণী বুলি উল্লেখ কৰিছে। ৮ হিতেশ্বৰ বৰবৰুৱাই পাছৰ গৰাকী জয়মতী ৰাণী অন্য কোনো ৰজাৰ পত্নীও হ'ব পাৰে বুলি 'আহোমৰ দিন' নামৰ গ্ৰন্থত লিখি থৈ গৈছে। ৰুদ্ৰসিংহই লাইথেপেনাৰ জীয়েকক বিয়া

২৮ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

কৰোৱা বুলি লিখি থৈ যোৱা বাবে জয়মতী লাইথেপেনাৰ জীয়েক নহয় বুলি বহুতে সন্দেহ কৰে। কাৰণ একেটা পৰিয়ালৰ পৰা বাপেক-পুতেকে বিয়া নকৰায় সাধাৰণতে। কিন্তু ঠাঠৰশৰ পৰা কুৰি শতিকাৰ ভিতৰত লিখা বেছিভাগ পুথিত তেওঁ লাইথেপেনাৰ জীয়েক বুলিয়েই উল্লেখ আছে। সেয়েহে বৰবৰুৱাদেৱে কোন বংশৰ জীয়াৰী জয়মতী সঠিককৈ ক'ব নোৱাৰি 'আহোমৰ দিন' নামৰ গ্ৰন্থত "জয়মতী ভাৰতৰ, অসমৰ আৰু অসমীয়াৰ আৰু তাৰ পাছত জয়মতী আহোমৰ" বুলি লিপিবদ্ধ কৰি থৈ গৈছে। এই কথাষাৰ তেখেতে ১৯৩২ চনত নগাঁৱত হোৱা জয়মতী উৎসৱৰ সভাপতিত্ব কৰিও কৈছিল। সোতৰশ শতিকাৰ এখন পুথি লান বকতাৰ লেপেশ্বৰ হাতীবৰুৱাৰ পুত্ৰ ৰুচিনাথ হাতীবৰুৱাৰ গৃহত সংৰক্ষিত হৈ আছে। তাত গদাপানি, জয়মতী, লাই-লেচাই, গিদাগাঁঠি হাজৰিকা, জয়মতীৰ শাস্তি, মৃত্যুৰ চন-তাৰিখ পোৱা যায়। ঠিক তেনেকৈ বকতাৰ ডম্বুৰ দেওধাই ফুকনৰ পুত্ৰ বিদ্যা সিং ফুকনৰ গৃহত থকা পুথিত আৰু বকতাৰে মানচাও লক্ষেশ্বৰ বাইলুংদেৱৰ ঘৰত থকা পুথিত জয়মতীৰ কথা উল্লেখ আছে। এই আটাইকেইখনেই সোতৰশ শতিকাৰ পুথি, ঠাঠৰশ শতিকাৰখিনি বাদ দিলেও এই পুথি কেইখনৰ পৰা জয়মতী এক জীৱন্ত চৰিত্ৰ বুলি পতিয়ন যাব পাৰি। বহুতে কয় জয়মতীক শাস্তি দিয়াও নাছিল আৰু জয়দৌলো তেওঁৰ নামত ৰুদ্ৰসিংহই সজোৱা নাই। আক্ৰোহী ভট্টাচাৰ্যক দিয়া তামৰ ফলিত ৰুদ্ৰসিংহই এই দৌল কেশৱৰাই বিষ্ণুদৌল নামেৰেহে উৎসৰ্গা কৰাৰ কথা উল্লেখ আছে। অৱশ্যে এই দৌল পাছলৈ জয়দৌল আৰু পাৰৰ পুখুৰী জয়সাগৰ নামেৰেহে জনাজাত হৈ পৰে। অন্যান্য দৌলবোৰৰ দৰে এই দৌলত বিভিন্ন চিত্ৰ যেনে দেৱ-দেৱী, জীৱ-জন্তুৰ লগতে বিভিন্ন জাগতিক চিত্ৰ অঙ্কণ কৰা দেখা যায়। এটা দৃশ্যত তিনিটা চাওডাঙে এজন অপৰাধীক মৃত্যুদণ্ড দিবলৈ নিয়াৰ এক দৃশ্য আছে। আকৌ দৌলৰ এখন বেৰত অসমীয়া সাজপাৰৰ ভৰিৰ কলাফুললৈকে চুলি পৰা এক নাৰী মূৰ্তি দেখিবলৈ পোৱা যায়। ভালকৈ লক্ষ্য কৰিলে ই যে দেৱমূৰ্তি নহয় অসমীয়া মহিলাৰহে মূৰ্তি তাক পতিয়ন যাব পাৰি। এই মূৰ্তিয়ে জয়মতী আৰু তেওঁক শাস্তি দিয়াকে সূচাইছে বুলি বহুজনে মত পোষণ কৰে। দৌলটোৰ নাম জয়দৌল আৰু পুখুৰীটোৰ নাম জয়সাগৰে জয়মতীকে সুঁৱৰে বুলিয়েই বহুতৰে বিশ্বাস। সেয়েহে নাৰী অধ্যয়ন কেন্দ্ৰৰ চৰ্চাত বহুতেই জয়মতীক কাল্পনিক চৰিত্ৰ নহয় বুলি কয়। তেওঁলোকৰ যুক্তি হ'ল সেই সময়ৰ ধাৰণাত পত্নীৰ বাবে স্বামী ভগৱান সদৃশ। স্বামীৰ কাৰণে পত্নীয়ে জীৱনত সকলো কামেই কৰিব পাৰে, একেবাৰে প্ৰাণ উৎসৰ্গা পৰ্যন্ত। গতিকে জয়মতীয়ে বিশেষ একো ডাঙৰ কাম কৰা বুলি বিবেচনা নকৰিয়েই হয়তো পণ্ডিতসকলে মূল বুৰঞ্জীৰ

পুথিত ইয়াক উল্লেখ কৰা নাছিল। স্বামীৰ প্ৰতি দেখুওৱা ভক্তি পুৰুষৰ প্ৰাপ্য আৰু তাৰবাবে নাৰীয়ে বিশেষ মৰ্যাদা পোৱাৰ যুক্তিযুক্ততা নাই বুলিয়েই হয়তো তেওঁলোকে ভাবিছিল। বৰ্তমান আধুনিক চিন্তাধাৰাৰ লগত তেতিয়াৰ চিন্তাধাৰাৰ ব্যৱধান থকাটো স্বাভাৱিক। তাতে জয়মতী মৃত্যুৰ সময়ত ৰাজৰাণীতো নাছিলেই পলৰীয়া ৰাজকোঁৱৰৰ এজনৰ পত্নীহে আছিল। সেই সময়ত দেশত এক অৰাজনৈতিক বাতাবৰণৰ সৃষ্টি হৈছিল। ৰজাৰ বিপক্ষে সত্য কথা লিখিবলৈ ভয় কৰিছিল বুলি ভাবিবৰ স্থল আছে। এই কথাখিনি বিবেচনা কৰিলে জয়মতীয়ে মূল বুৰঞ্জীত স্থান নোপোৱাটো স্বাভাৱিক যেনেই লাগে। সাধাৰণতে আহোম ৰজা সকলে মাতৃ বা ধাইমাক আদিৰ নামত পথ নিৰ্মাণ কৰা, পুখুৰী খন্দা, দৌল নিৰ্মাণ কৰা আদি দেখিবলৈ পোৱা যায়। পত্নীৰ নামত কিবা এটা কৰাৰ কথাটো দৃষ্টিগোচৰ নহয়। সেয়ে মাকৰ নামত পুত্ৰ ৰুদ্ৰসিংহই দৌল ৰাফি, পুখুৰী খান্দি কাললৈ কীৰ্ত্তি ৰাখিলে।

সেই সময়ৰ লেখাত স্থান নাপালেও কুৰি শতিকাত কিন্তু জয়মতীয়ে এক উল্লেখযোগ্য স্থানেই দখল কৰিবলৈ সক্ষম হ'ল। প্ৰথমে এই চৰিত্ৰটি উলিয়াই অনা লোকজনেই হ'ল ৮ ৰত্নেশ্বৰ মহন্ত। অৱশ্যে তেখেতে জয়মতীক প্ৰথমে লক্ষ্মীসিংহৰ পত্নী বুলিহে উল্লেখ কৰিছিল। পাছত সেইটো সংশোধন কৰি গদাধৰ সিংহৰ পত্নী বুলি দোহাৰে। তেওঁ লিখিছিল মৰাৰ সময়ত কুঁৱৰীয়ে "মহাৰাজৰ চৰণ চুই চাই নেপালে" বুলি আক্ষেপ কৰে। প্ৰবন্ধটোত এই বুলিও উল্লেখ কৰিছিল যে, "স্বামী গুৰুৰ চৰণচিহ্নি বেতৰ কোব, ডোমচোৰাত, চমতা একোকে কেৰেপ নকৰি সতীত্ব তেজেৰে তেজস্বিনী হৈ ল'ৰা ৰজাৰ নৰঘাতী পাৰণ্ড বিলাকৰ মনত বিস্ময় জন্মায়ো থাকিল।" আকৌ লিখিছে জয়দৌল আৰু জয়সাগৰে "তেওঁৰ সু-নাৰী সুলভ পৰিচয় দি বাঞ্ছনীয়, অক্ষয় কীৰ্ত্তি ঘোষণা কৰিব লাগিছে।" সেই সময়ত সু-নাৰী মানেই পতিব্ৰতা, সহনশীলা মহিলা। গতিকে জয়মতী এক আদৰ্শ চৰিত্ৰৰূপে অসমীয়া সমাজত অতি জনপ্ৰিয় হৈ পৰিল। জাতি, বৰ্ণ, ধৰ্ম নিৰ্বিশেষে সকলোৱে তেওঁক আদৰি ল'লে। মহিলাসকলে তেওঁৰ মাজত নিজকে বিচাৰি পোৱা হ'ল।

প্ৰাক স্বাধীনতা কালত ১৯১৪ চনত পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে শিৱসাগৰৰ ফুলেশ্বৰী স্কুলৰ প্ৰতিষ্ঠাতা ৰাধিকা নাথ শৰ্মাৰ উদ্যোগত জয়সাগৰ পুখুৰীৰ পাৰত জয়মতী উৎসৱ পতা হৈছিল। ইয়াত তিনিশৰ পৰা চাৰিশৰ ভিতৰত মহিলা আৰু ছাত্ৰীয়েও ভাগ লৈছিল। সেইদিনা স্কুলবোৰত অৰ্ধছুটি ঘোষণা কৰা হৈছিল যাতে ছাত্ৰীসকলে এই উৎসৱলৈ আহিব পাৰে। সভাত শাস্তি দিয়া অৱস্থাৰ জয়মতীৰ এখন ফটো প্ৰদৰ্শন কৰা হৈছিল। মহিলাসকলে ছবিখন চাই উকলি দি মাটিত মূৰ দোঁৱাই সেৱা

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ২৯

কৰিছিল। এইদৰে জয়মতীয়ে সতীৰ পৰা দেৱীৰ স্থান দখল কৰিলে। সেই সময়ত মহিলাই সভাত বক্তৃতা দিয়া নাছিল। সেয়েহে সভাত মূল বক্তা আছিল কুলধৰ চলিহা, বক্তৃতাত তেখেতে কৈছিল “জয়মতীৰ মৃত্যু গভীৰ প্ৰণয়ৰ মহৎ উজ্জ্বল চানেকি” আৰু “তিৰোতা দুৰ্বল জাতিৰ হ’লেও কৰ্তব্যানুবোধত নিজৰ জীৱন হাঁহি হাঁহি উৎসৰ্গিত কৰিব পৰা বুলি প্ৰশংসা কৰিছিল। পুৰুষ-নাৰী একেলগ হৈ সভাপতা কথাটোৰ বিষয়ে আগতে কেতিয়াও দেখা নাই বুলি বাঁহীৰ প্ৰতিবেদকে উল্লেখ কৰিছিল। গতিকে এই উৎসৱে কেনে প্ৰভাৱ পেলাইছিল অনুমান কৰিব পাৰি। প্ৰথমখন সভাৰ পিছৰ পৰা কনকলতা চলিহা আৰু কমলালয়া কাকতিয়ে প্ৰতি বছৰে এই উৎসৱ জয়দৌল প্ৰাঙ্গণত পালন কৰি আহিছিল। অসমৰ বিভিন্ন ঠাইতো এই উৎসৱ পতা হৈছিল। কেৱল অসমীয়া বা হিন্দুৱেই নহয় মুছলমান, খ্ৰীষ্টীয়ান, বাঙালী, মাৰোৱাৰী, দেশোৱালী আদি সম্প্ৰদায়ৰ লোকো এই উৎসৱত ভাগ লোৱা হ’ল। ক্ৰমান্বয়ে জয়মতীৰ পতিপৰায়ণতা দেশপ্ৰেমলৈ ৰূপান্তৰ ঘটিবলৈ আৰম্ভ হ’ল। বিশেষকৈ স্বাধীনতা আন্দোলনৰ সময়ত দেশৰ বাবে ওলাই আহিবলৈ উদগনি দিয়াৰ বাবে জয়মতীক এক সৰল চৰিত্ৰৰূপে তুলি ধৰা হ’ল।

জয়মতীক কেন্দ্ৰ কৰি অসমীয়া ভাষাৰ উপৰিও বহুতেই সাহিত্য সৃষ্টি কৰিলে। শলগুৰিৰ কৃপানাথ ফুকন, ভুৱন সন্দিকৈ আদিৰ যোগেদি জয়মতী সম্পৰ্কীয় কিছু গীত পোৱা যায়। পদ্মনাথ গোহাঁই বৰুৱা আৰু লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাই ‘জয়মতী’ নাটক, গণেশ গগৈৰ ‘জেৰেঙাৰ সতী’, সূৰ্য কুমাৰ ভূঞাই ‘অসম জীৱনী জয়মতী’, কৃষ্ণকান্ত ভট্টাচাৰ্যই ‘অকণিৰ জয়মতী’ আদি লিখি তেওঁৰে গুণগান কৰিলে। বেণুধৰ ৰাজখোৱা, পদ্মাৱতী ফুকননী আদিয়েও জয়মতীৰ বিষয়ে লিখি অসমীয়া মহিলাক উপযুক্ত স্থান দিলে। হিতেশ্বৰ বৰবৰুৱাৰ ‘তিৰোতাৰ আত্মদান কাব্যত’ জয়মতীক মহীয়ান কৰিলে। বিভিন্ন ভাৰতীয়

ভাষাতো তেওঁৰ বিষয়ে লিখা দেখা গ’ল। জে. এম ফষ্টাৰে ইংৰাজীত, ভৱদেৱ ভাগৱতীয়ে সংস্কৃতত, গীতা উপাধ্যায়ে নেপালী, হৰিপদ চট্টোপাধ্যায়ে বাঙালী ভাষাত লিখি জয়মতীক বাহিৰৰ পৃথিৱীখনকো চিনাকি কৰাই দিলে। আন্তৰ্জাতিক কৰ্মশালাতো জয়মতীৰ বিষয়ে পত্ৰ দিয়া দেখা গ’ল। তেনে এখন কৰ্মশালাতো জয়মতীক ‘বিশ্বৰ প্ৰথম মহিলা শহীদ’ বুলিও কোৱা হ’ল। আটাইতকৈ ডাঙৰ কথা মহিলাসকলে জয়মতী উৎসৱত নিজে লিখি কবিতা-প্ৰবন্ধ আদি পাঠ কৰিবলৈ ধৰা দেখা পোৱা গ’ল। জয়মতী উৎসৱতে মহিলাসকলে পুৰুষ অবিহনেই ‘জয়মতী’ নাটকো মঞ্চস্থ কৰিবলৈ ধৰিলে। জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাই প্ৰথম বোলছবিখন জয়মতীক লৈয়ে নিৰ্মাণ কৰিছিল। বৰ্তমানৰ মঞ্জু বৰায়ে জয়মতীক লৈ কৰা ছবিখন সফলকাম হৈছে। ৰূপকোঁৱৰৰ ‘লুইতৰ পানী যাব অ বৈ’ গীতটোত জয়াৰ কীৰ্তি চহৰে নগৰে কৈ ফুৰিবলৈ কোৱাৰ বিপৰীতে বিষ্ণু ৰাভাই ‘জয়া নাই জয়া নাই’ গীতটোৱে জয়াৰ বন্দনা কৰিছে। এইদৰে সাহিত্য আৰু সংস্কৃতি দুয়োটাকে অভিন্ন অঙ্গ হৈ পৰিল জয়মতী। পাছলৈ জয়মতী উৎসৱক জয়মতী তিথি উৎসৱ বুলি কোৱা হ’ল।

ড° অৰ্পণা মহন্তই কোৱাৰ দৰেই “জয়মতীৰ লগত আছে পিতৃতত্ত্ব, জাতীয়তাবোধ, মহিলাৰ আত্ম-উপলব্ধি আদি। নাৰীত্বৰ কথাও আছে। ৰাধিকা শান্তি, সতী-সাধিনী, মূল্যগান্ধৰ্ব আদিও নাৰীৰ প্ৰতিভা হিচাপে চিহ্নিত হৈছে কিন্তু কোনেও জয়মতীৰ দৰে সাৰ্বজনীন আৱেদন পোৱা নাই।”

যকৰা পৰিৱেশৰ আবদ্ধতাৰ পৰা অসমীয়া নাৰী বাহিৰৰ পৃথিৱীখনত খোজ দিয়াত জয়মতী উৎসৱৰ বৰঙনি অপৰিসীম। শেষত কওঁ প্ৰত্নতাত্ত্বিক সমলৰ লগতে অন্যান্য সমলবোৰ অধ্যয়ন কৰি জয়মতী ঐতিহাসিক চৰিত্ৰ হয়নে নহয় তাক মীমাংসা কৰাটো অতি জৰুৰী হৈ পৰিছে।

(এই প্ৰবন্ধটো লিখোঁতে হিতেশ্বৰ বৰবৰুৱাৰ ‘আহোমৰ দিন’, ড° লীলা গগৈৰ ‘সাহিত্য-সংস্কৃতি বুৰঞ্জী’ ড° অৰ্পণা মহন্তৰ Journey of Assamese Women আৰু প্ৰথম মহিলা আলোচনী ‘যৰ জেউতি’ সম্পাদনা ড° অৰ্পণা মহন্ত, গ্ৰন্থৰ সহায় লোৱা হৈছে।-লেখিকা)

সা. ম. যি. কী.

প্ৰবন্ধজ্যোতি দাস

বৰ্তমান জগতৰ বিশৃঙ্খল পৰিস্থিতিবোৰ দেখি মনত আজিকালি এটা প্ৰশ্নই বৰকৈ আমনি কৰে যে ভৱিষ্যতে বাক অসমত অসমীয়াৰ অস্তিত্ব জীয়াই থাকিব নে? মোৰ মনত এই প্ৰশ্নটো উত্থাপন হোৱাৰ বহুতো কাৰণ আছে। মোৰ চকুত ধৰা দিয়া এই কাৰণসমূহৰ কিছুমানৰ উত্তৰো হয়তো বিচাৰি উলিয়াবলৈ সক্ষম হৈছোঁ। কিন্তু এই সক্ষমতাৰ পিছতো মই অকলে ইয়াক সফল কৰাটো কেতিয়াও সম্ভৱ নহয়। এই সফলতা অৰ্জন কৰিবলৈ হ’লে প্ৰতিজন অসমীয়াই জাতিৰ সুস্বার্থ ৰক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত নিজকে সমৰ্পণ কৰিব লাগিব আৰু নিজ মাতৃভূমি অসমক লৈ মনত গৌৰৱবোধৰ ভাৱ সদায়েই ৰাখিব লাগিব। এজন ছাত্ৰ হিচাপে নিজৰ জাতিৰ অস্তিত্বক লৈ মোৰ মনত আজি যি প্ৰাণৰ দুৱাৰ খোল খাইছে, আমাৰ আগন্তুক দিনত আহিবলগীয়া নৱপ্ৰজন্মইও যেন সেই প্ৰশ্নৰ সন্মুখীন হ’বলগীয়া নহয়। তাৰ বাবে হয়তো আমি়েই ইতিহাস গঢ়িব লাগিব। নহ’লে ভৱিষ্যতৰ উঠি অহা প্ৰজন্মই বিকল্প সন্ধানত হাবাখুৰি খাবলগীয়া পৰিৱেশৰ সৃষ্টি হ’ব আৰু তাক লৈ যে সফলতাও অৰ্জন কৰিব পাৰিব, সেয়াও এক আশংকাহে হৈ ৰ’ব।

মই নিজে এজন অসমীয়া ডেকা বুলিয়েই নিজকে দস্তালি মাৰি কোনো কথাই কোৱা নাই। বৰঞ্চ মই মোৰ অসমীয়া জাতিটোক লৈ গৌৰৱ আৰু অহংকাৰেৰে সকলোৰে প্ৰত্যাশিত এষাৰ কথা ক’ব বিচাৰিম যে অসমীয়া জাতিটোৰ প্ৰায় সৰহ সংখ্যক লোকেই প্ৰকৃততে খুবেই সহজ-সৰল আৰু অন্তৰখনৰ

পৰা দয়াৱান হোৱা দেখা যায়। এটা জলন্ত উদাহৰণ দি মই এই কথাষাৰৰ প্ৰমাণ দিব বিচাৰিম যে, লোকসকল আহি অসমত যিদৰে নিজৰ আধিপত্য স্থাপন কৰিছে আৰু তথাপিও কিন্তু সকলোখিনি দেখিও অসমীয়াসকল এই ক্ষেত্ৰত নিমাত। এই উদাহৰণটিৰ জৰিয়তে অসমীয়া জাতিয়ে মানৱীয় সংস্কৃতিৰ তাৎপৰ্য বহন কৰি বহিৰাগত সকলকো সমানে স্থান দি একপ্ৰকাৰে নিজৰ সাহসিকতাৰো প্ৰমাণ দিছে।

দেখিবলৈ পোৱা যায় যে সকলো জাতি-জনজাতিৰেই নিজ নিজ মূল ৰাজ্য, জিলা একোখন থাকেই আৰু সেই ৰাজ্য বা জিলাসমূহত আন কোনো জাতিক সামাজিক, ৰাজনৈতিক, বাণিজ্যিক আদি বহুতো দিশত বাধাৰূপে হস্তক্ষেপ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত কোনো সুযোগ প্ৰদান কৰা নহয়। কিন্তু অপ্ৰিয় সত্য হ’লেও মনৰ পৰা হয়তো মধ্যবিত্ত তথা নিম্নশ্ৰেণীৰ লোকসকলে অতি ভালদৰে জানে যে অসমত যাৰ টকা অধিক, তেঁৱেই সন্মানৰ অধিকাৰী হয়। লাগিলে তেওঁৰ অস্তিত্ব যিয়েই নহওক। অতীতৰ কিতাপসমূহত সময়ৰ গুৰুত্ব সাপেক্ষেই অঙ্কিত কৰা হৈছিল যে, “টকা পইচাৰে সকলো সামগ্ৰী কিনিব পাৰিলেও সন্মান কেতিয়াও কিনিব নোৱাৰি।” কিন্তু প্ৰায়ভাগেই জ্ঞাত যে অতীতৰ কিতাপৰ পৃষ্ঠাত অঙ্কিত এই বাক্যশাৰী ৰূপান্তৰ হৈ বৰ্তমান অন্য দিশলৈকে গতি কৰিছে।

প্ৰথম অৱস্থাত কোনো জাতিক লৈ বা মোৰ নিজ অসমীয়া জাতিটোক লৈ মোৰ কেতিয়াও শংকাবোধ হোৱা নাছিল। কিন্তু চিলাপথাৰত অসমীয়াৰ সন্মানক লৈ দুৰাচাৰী সুবোধ বিশ্বাসে

যি কাৰ্য সংঘটিত কৰিছিল, সেইদিনা মনত খঙৰ জোৱাৰ উঠাৰ লগতে আৱেগিক হৈ প্ৰথমবাৰৰ বাবে মাতৃভাষা অসমীয়া আৰু মাতৃভূমি অসমৰ নিৰাপত্তাৰ প্ৰশ্নটো মনত উত্থাপন হৈছিল।

এই কথাখিনিৰ দ্বাৰা মই কোনো নিৰ্দিষ্ট জাতি-জনজাতিৰ অস্তিত্বক লৈ প্ৰশ্ন কৰা নাই আৰু সকলোৱেই যে বেয়া তাকো কোৱা নাই কিন্তু মই নিজে এজন অসমীয়া ডেকা হৈ গাঁৱে-ভূঞা, চহৰ-নগৰত

বাস কৰা আন সকলো অসমীয়া ডেকা-গাভৰুক এযাব বাগী মনত বান্ধি ল'বলৈ আহান তথা প্ৰাৰ্থনা জনাম যে -
“পিতৃকণীয়া ইতিহাস সমৃদ্ধ আমাৰ অসমৰ লগত নাইবা অসমীয়াৰ স্বাৰ্থৰ লগত

হেতালি খেলিব বিচৰা কাকোৱেই আমি কেতিয়াও ক্ষমা নকৰোঁ।” লগতে বহিৰাগত সকলোৱেই ‘অসম’ আৰু ‘অসমীয়া’ এই দুটা শব্দৰ পাৰস্পৰিক সম্বন্ধটোক বুজিবলৈ যেন চেষ্টা কৰে। এই দুটা শব্দৰ পাৰস্পৰিক মিলৰ বিষয়ে জানিব পাৰিলেহে হয়তো বহিৰাগতসকলে অসমত যে অসমীয়াৰ অধিকাৰ প্ৰথম সেই বিষয়ে উপলব্ধি কৰিব।

ইংৰাজী মাধ্যমৰ বিদ্যালয়সমূহৰ কিছুমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অসমীয়া ভাষাটোক ইতিকিং কৰি তাক কোনো গুৰুত্বৰ থলী হিচাপে গ্ৰহণ নকৰে আৰু ইংৰাজী মাধ্যমৰ বিদ্যালয়সমূহতো ‘অসমীয়া’ ভাষাটোৱে যিটো গুৰুত্ব পাব লাগে তাৰ গুৰুত্ব একেবাৰে নাপায়। যাৰ ফলত অসমতেই শিক্ষিত হৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নিজৰ অসমীয়া জাতিৰ স্বাৰ্থ লৈ ব্ৰতী হোৱাত ইচ্ছুক নহয় আৰু অন্য দেশত বা ৰাজ্যত গৈ নিজৰ প্ৰতিভাসমূহক উপস্থাপন কৰাতহে অধিক আগ্ৰহী হয়। সেইবাবে অসমীয়া ডেকাসকলে প্ৰচাৰ মাধ্যম আৰু একতাৰ মাধ্যমত গুৰুত্ব দিব লাগে। বৰ্তমান পৰিস্থিতিত লক্ষ্য কৰিলে এই দুটা মাধ্যমে মানৱ সমাজত যথেষ্ট জনপ্ৰিয়তা অৰ্জন কৰিছে।

প্ৰচাৰ মাধ্যম হ’ল এনে এটা মাধ্যম যাক হয়তো স্পৰ্শ কৰিব পৰা নাযায়, কিন্তু উপলব্ধি সকলোৱেই কৰে। এটা উদাহৰণেৰে সৈতে অসমত প্ৰচাৰ মাধ্যমৰ গুৰুত্ব এটি সৰু আভাস দিব বিচাৰিম - অসমীয়াৰ হিয়াৰ আমঠুকপে খ্যাত সঙ্গীত শিল্পী জুবিন গাৰ্গে নিজ পৰিচালিত এখন ছবি

‘Mission China’ৰ প্ৰচাৰৰ বাবে অসমৰ বহুতো ঠাইত বিচৰণ কৰি প্ৰচাৰ চলোৱাৰ লগতে বহুতো স্কুল-কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকো ছবিখনৰ গুৰুত্বৰ বিষয়ে অৱগত কৰোৱাই ছবিঘৰত গৈ তাক চাবলৈ আহান জনাইছিল। ফলত প্ৰায় সকলো অসমীয়াৰ মনতেই এই ছবিখন চাবলৈ এক উৎসাহৰ ভাৱ জাগ্ৰত হৈছিল আৰু ইয়াৰ ফলত আমাৰ অসমীয়া সমাজখনেই চলচ্চিত্ৰ জগতত উন্নতিৰ দিশত এখোজ

আগুৱাবলৈ সক্ষম হৈছিল। সঙ্গীত শিল্পী জুবিন গাৰ্গে এই প্ৰচাৰ মাধ্যমৰ জৰিয়তে যদি সমগ্ৰ অসমৰ ৰাইজকে উৎসাহিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। তেনেহ’লে অসমীয়া ভাষাটোক জীয়াই ৰখাৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰতিভাৱান অসমীয়া শিক্ষিতসকলে

অসমৰ সকলো প্ৰান্ততে যদি এক সুবাতৰি প্ৰেৰণ কৰে, তেনেহ’লে হয়তো অসমত অসমীয়াৰ গুৰুত্ব সদায়েই অক্ষুণ্ণ থাকিব।

অসম আৰু অসমীয়াক সবল কৰি ৰখাৰ ক্ষেত্ৰত এটা আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ মাধ্যম হ’ল একতাৰ মাধ্যম। কাৰোবাৰ পক্ষে এই সত্যতাক স্বীকাৰ কৰিবলৈ অসুবিধা হ’লেও ইয়াকেই গ্ৰহণযোগ্য হিচাপে লৈ দেখা যায় যে ধৰ্মৰ ভিত্তিত অসমীয়া জাতিৰ মাজত নৈতিক আচাৰ-আচৰণ, পূজা-পাতল, বিয়া-সবাহ, দল-সংগঠন, নেতা-মন্ত্ৰী আদিৰ ক্ষেত্ৰত পাৰ্থক্য, মতানৈক্য, বিৰোধ-বিচাৰ আদিৰ ভাৱ পৰিলক্ষিত হয়। নিজ ক্ষেত্ৰত সকলোৱে গুৰুত্ব আছে যদিও এই ভাৱ ধাৰাসমূহক লৈ অসমীয়াৰ মাজত যি এক প্ৰভেদৰ সৃষ্টি হৈছে, সেয়াই হৈছে অসমত অসমীয়াৰ মাজত অসমীয়াৰ একতাৰ অভাৱ। যাৰ ফলত এই শক্তিশালী অসমীয়া জাতিটো পৰোক্ষভাৱে বিভিন্ন ভাগত ভাগ হৈ সিঁচৰতি হৈ আছে আৰু তাৰেই সুযোগ লৈ বহিৰাগত কিছুমান লোকে অসমত নিজকে শক্তিশালী ৰূপে প্ৰমাণ কৰাৰ সক্ষম হৈছে। এই একতাৰ অভাৱখিনিক যদিহে অসমৰ অসমীয়া ৰাইজে উপলব্ধি কৰিব, সেইদিনাই সমগ্ৰ অসমত সকলো জাতিতকৈ অসমীয়া জাতিয়ে নিজকে শ্ৰেষ্ঠ হিচাপে প্ৰমাণ কৰিব পাৰিব। সেইবাবে বৰ্তমান পৰিস্থিতিত লক্ষ্য কৰি প্ৰলয়ৰ আগতেই অসমীয়াই এই সত্যতাক গ্ৰহণ কৰি একগোট হোৱাটো অতি আৱশ্যক হৈ পৰিছে।

মু.খা.মু.খি.

বিশিষ্ট বুদ্ধিজীৱী ‘ড° হীৰেন গোহাঁই’ৰ সৈতে কথোপকথন

● সাক্ষাৎকাৰ গ্ৰহণ : সমীৰণ বৰুৱা
● সহযোগী : কপ্তৰী চুতীয়া

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা আলোচনী সম্পাদক হিচাপে নিজ নিজ স্থানত সমুজ্বল অসমৰ স্বনামধন্য ব্যক্তিৰ কাষ চাপিছিলোঁ সমাজ-জীৱনৰ বিভিন্ন বিষয় আগত লৈ। ৰাজহুৱা স্বাৰ্থ জড়িত সমস্যাজিৰ সমাধানৰ সততে চিন্তা কৰা বিশিষ্ট বুদ্ধিজীৱী, সমালোচক ড° হীৰেন গোহাঁই ছাৰৰ সৈতে হোৱা এক মুখামুখি কথোপকথন আপোনালোকৰ মাজলৈ আগবঢ়ালোঁ।

সমীৰণ : ছাৰ সাম্প্ৰতিক সময়ত শিক্ষা সম্পৰ্কত ৰাজহুৱা স্কুল-কলেজসমূহৰ বিষয়ে আপোনাৰ মতামত কি ?

ড° হীৰেন গোহাঁই : আচলতে আমাৰ দেশৰ সংবিধান মতে শিক্ষা হৈছে আমাৰ ৰাজহুৱা অধিকাৰ, ১৪ বছৰ বয়সলৈকে বাধ্যতামূলক শিক্ষা লোৱাৰ অধিকাৰ সংবিধানে দিছে তাৰ উপৰিও সকলো গণতান্ত্ৰিক দেশৰ দৰে শিক্ষা এটা গণতান্ত্ৰিক অধিকাৰ বুলি আমাৰ দেশত স্বীকৃত হৈছে। কিন্তু এই আইন খন কৰাৰ পাছত এটা অভূত দেখা পোৱা গৈছে যে সকলো ৰাজহুৱা শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠান অতি অৱহেলিত হৈ বিলুপ্তিৰ গৰ্ভলৈ যাব ধৰিছে। এইটো এটা অতি ৰহস্যজনক কথা। এইটো জনা কথা যে ব্যক্তিগত শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠান বোৰ ব্যৱসায়িক। ৰিজাল্ট ভাব হ’ব নে নহয় এয়া মাচুলৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। সৰ্বসাধাৰণ ৰাইজৰ ইমান উচ্চ হাৰৰ মাচুল

দিয়াৰ সামৰ্থ্য নাই। গতিকে শিক্ষাৰ অধিকাৰ কাৰ্যকৰী কৰিবলৈ হ’লে ৰাজহুৱা শিক্ষা ব্যৱস্থা শক্তিশালী কৰিব লাগিব। তাৰ ঠাইত স্কুলবিলাক অৱহেলিত হৈছে। ঘৰ-বাৰী খুউব সজাই দিয়া হৈছে। ঠিকাদাৰৰ হাতত পইচা পোৱাই দিয়া, ইয়াৰ কিছু অংশ ৰাজনীতিবিদেও পায়।

ঘৰ-বাৰী সজাই দিছে পিছে তাৰ বাকী কথাবোৰলৈ মন-কাণ নাই। শিক্ষক নিযুক্তিৰ দুৰ্নীতি, ক’ৰবাত প্ৰয়োজনতকৈ কম, কৰবাত অধিক। এই দিশবোৰত চকু দিয়া নাই আৰু অন্যান্য সামগ্ৰী যেনে কম্পিউটাৰ আদিৰো যোগান নাই বহু স্কুলত। সেয়ে চৰকাৰী স্কুলীয়া শিক্ষা অত্যন্ত অৱহেলিত হৈ পৰিছে। সেয়ে অভিভাৱকসকলে ব্যক্তিগত খণ্ডৰ দিশে ধাৰমান হ’বলৈ বাধ্য হৈছে।

চৰকাৰ যিহেতু বেপাৰী সেয়ে চৰকাৰে বেপাৰীৰ উদ্দেশ্যে

পূৰণৰ চেষ্টা কৰিব, সেয়ে ৰাজহুৱা শিক্ষা ব্যৱস্থা ধ্বংস মুখলৈ
ঠেলি দি ব্যক্তিগত খণ্ডসমূহক প্ৰশ্ন দিছে।

সমীৰণ : ছাৰ, ৰাজ্য চৰকাৰে যি দৰে আজি চৰকাৰী
বিদ্যালয়সমূহক গুৰুত্ব দিব লাগিছিল সেই ধৰণে গুৰুত্ব প্ৰদান
কৰা দেখা যোৱা নাই আৰু সেই অনুপাতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যাও
নগণ্য, এই বিষয়ে আপোনাৰ মতামত কি? আপুনি ইয়াক
ইতিবাচক দিশ বুলি ভাবেনে?

ড° হীৰেণ গোহাঁই : মই ইতিমধ্যে কৈছোঁ যে এইটো
কোনো আকস্মিক ঘটনা নহয়, এয়া চৰকাৰে গ্ৰহণ কৰা নীতিৰ
পৰিণাম আৰু ই নিশ্চয়কৈ স্কুলবিলাকক ক্ষতি কৰিছে। ইয়াৰ
বাবে দায়ী চৰকাৰী শিক্ষানীতি।

সমীৰণ : ছাৰ, এই ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ সংগঠনসমূহে
কেনেধৰণৰ ভূমিকা লোৱা উচিত?

ড° হীৰেণ গোহাঁই : এই ক্ষেত্ৰত সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ
ভূমিকা দুখজনক কিয়নো প্ৰথমৰ পৰাই তেওঁলোকে এই বিষয়ত
মাত্ৰ মতা নাই অথচ তেওঁলোকৰ সদস্যৰ সৰহ সংখ্যকেই
ৰাজহুৱা শিক্ষানুষ্ঠানৰ।

সমীৰণ : ছাৰ যোৱা পাঁচ বছৰেই বিজেপি চৰকাৰে
সমগ্ৰ ভাৰত তথা অসমতো শাসন চলাই আহিছে, তেওঁলোকে
বৰ্তমানলৈ শিক্ষা ক্ষেত্ৰত কি কি সৰলীকৰণ তথা উন্নতিকৰণ
কৰিছে?

ড° হীৰেণ গোহাঁই : তেওঁলোকে কিছু ক্ষেত্ৰত পৰিৱৰ্তন
কৰিছে পিছে সৰলীকৰণ হৈছে বুলি মই ক'ব নোখোজোঁ।
কাৰণ তেওঁলোকে বহুমূলক শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰতহে বেছি গুৰুত্ব
দিছে যাৰ বাবে হয়তো সাধাৰণ জ্ঞানৰ অভাৱৰ ফলত তেওঁলোক
ভৱিষ্যতে অপৰিপক্ব হৈ থাকিব।

সমীৰণ : যদিহে দেশীয় চৰকাৰ প্ৰশাসনে শিক্ষাক কিছু
পৰিমাণে গুৰুত্ব দিছে কিন্তু তাৰ পৰিণতি হিচাপে নিৰনুৱাৰ
সংখ্যা অধিক বৃদ্ধি পাইছে, এই ক্ষেত্ৰত আপোনাৰ মতামত
কি হ'ব পাৰে?

ড° হীৰেণ গোহাঁই : এই কথাটো শিক্ষাৰ লগত জড়িত
যদিও এনে নহয় যে শিক্ষাৰ অভাৱৰ বাবে নিৰনুৱা বৃদ্ধি
পাইছে। বৰ্তমান আমাৰ দেশৰ উচ্চ শিক্ষিত অভিব্যক্তিৰ সংখ্যা
৫ লাখ কিন্তু বহুতেই নিৰনুৱা। কাৰণ এই অৰ্থনীতিয়ে মানুহৰ
প্ৰয়োজনীয়তা হ্ৰাস কৰিছে। যাক Jobless growth বুলি
কোৱা হয় য'ত উৎপাদন বৃদ্ধি পাব কিন্তু উৎপাদনত নিয়োজিত
মানুহৰ সংখ্যা কমাব।

সমীৰণ : ছাৰ, কৃষকৰ আত্মহত্যা এইখন চৰকাৰৰ দিনত
বেছিকৈ পৰিলক্ষিত হৈছে, এই ক্ষেত্ৰত বিমুদ্ৰাকৰণে কি দৰে
প্ৰভাৱ পেলাইছে?

ড° হীৰেণ গোহাঁই : বিমুদ্ৰাকৰণ হৈছে প্ৰধানমন্ত্ৰী জনে
৩৪ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

হঠাতে লোৱা সিদ্ধান্ত আৰু ইয়াৰ বিৰূপ প্ৰভাৱ পৰিল ক্ষুদ্ৰ
ব্যৱসায়সমূহত। সেয়ে জনসাধাৰণৰ হাতত টকাৰ নাটনি হ'ল।
তাৰেই পৰিণতি এই কৃষকৰ আত্মহত্যা।

প্ৰশ্ন : তদুপৰি চৰকাৰে দুৰ্নীতি নিৰ্মূলকৰণৰ কথা কয়,
কিন্তু আচল অৰ্থত দুৰ্নীতি নিৰ্মূল হৈছে বুলি আপুনি ভাবেনে?

ড° হীৰেণ গোহাঁই : দুৰ্নীতি আগতেও হৈছিল এতিয়াও
হৈ আছে, বৰ্তমানলৈ দুৰ্নীতি নিৰ্মূলকৰণৰ আমাৰ পৰিলক্ষিত
হোৱা নাই।

সমীৰণ : ছাৰ, বৰ্তমান সময়ৰ অসম আৰু অসমীয়া
অস্তিত্ব সম্পৰ্কে আপুনি কি ক'ব?

ড° হীৰেণ গোহাঁই : এতিয়াই যদি অসমীয়া সজাগ নহয়,
তেতিয়াহ'লে অসমৰ ভৱিষ্যত অন্ধকাৰ। এই চৰকাৰে অসম
আৰু অসমীয়াৰ কথা বৰ বেছি চিন্তা নকৰে, কেৱল ভোট
বেংকৰ ৰাজনীতি। প্ৰলোভনেৰে ভোট গ্ৰহণ কৰি নানান আইন
প্ৰণয়ন কৰি অসমৰ অস্তিত্ব নস্যাত কৰাৰহে যো-জা চলাইছে।

সমীৰণ : বৰ্তমান সময়ত সাহিত্য চৰ্চাৰ দিশটো বৰ দুৰ্বল
হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে ইয়াৰ কাৰণ আপুনি কি বুলি ভাবে।

ড° হীৰেণ গোহাঁই : সাধাৰণতে দেখা যায় যে নৱ যুৱচামৰ
সাহিত্যৰ দিশত নিসন্দেহে বহু প্ৰতিভা আছে। কিন্তু সাহিত্যৰ
পাঠক কমি আহিছে। পঢ়াৰ কটি কমিছে যাৰ দায়ী হৈছে ইংৰাজী
মাধ্যমৰ স্কুলসমূহ, যাৰ ফলত অসমীয়া ভাষাৰ কটিগত পাঠকৰ
সংখ্যা কমি আহিছে। সেয়ে লাহে লাহে সাহিত্য চৰ্চা বৰ্তমান
এমুঠিমান মানুহৰ সীমাবদ্ধ হৈ পৰিছে।

সমীৰণ : ছাৰ, যুৱ মানৱ সম্পদ বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত অসমৰ
সাম্প্ৰতিক, ৰাজনৈতিক, সামাজিক পৰিৱেশে হেঙাৰ হৈ পৰিছে
বুলি ধাৰণা কৰা হৈছে বৰ্তমান। যিহেতু আন্দোলন, বিতৰ্ক
লগতে গণমাধ্যমসমূহৰ হৈ-হাল্লাসমূহৰ মাজত অসমৰ ভৱিষ্যত
ধূসৰ হৈ পৰিছে বুলিও বহুজনে ইতিমধ্যে শংকিত হৈছে। যদি
এনে হয়, তেন্তে উপায় কি যাতে ৰাজনৈতিক, সামাজিক চেতনাও
হিচাপে বিকশিত হওঁতে শিক্ষা-দীক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত কোনোধৰণৰ
অসুবিধাবো সৃষ্টি নহয়?

ড° হীৰেণ গোহাঁই : আমাৰ যিসকলৰ হাতত ৰাজনৈতিক,
সামাজিক প্ৰভাৱ আছে, তেওঁলোকৰ ভূমিকা খুউব গুৰুত্বপূৰ্ণ।
তেওঁলোকে উঠি অহা প্ৰজন্মক নিজৰ সন্তান বুলি ভাবেনে
নাই, তেওঁলোক জাতিৰ ভৱিষ্যত বুলি ভাবেনে নাই, সেইটোৰ
ওপৰত কথা।

আমি যেতিয়া সৰু আছিলোঁ, পঢ়া-শুনাত ভাল
কৰিছিলোঁ। ওচৰ-চুবুৰীয়া মানুহ, শিক্ষক, অন্যান্য মানুহেও
আমাক উৎসাহ দিয়ে। এই কাৰণে নহয় যে ইয়াৰ পৰা
তেওঁলোকৰ নিজা কিবা লাভ হ'ব। তেওঁলোকে জানে যে

এওঁলোক জাতিৰ ভৱিষ্যত আৰু সেই হিচাপে যাক যিমান
সুবিধা দিব লাগে আৰু তেতিয়াটো অৱস্থা বৰ বেয়া আছিল।
বাহিৰা ভাল কিতাপ পাবলৈ নাই, সা-সুবিধা কম। কম্পিউটাৰৰ
কথাই নাই আৰু প্ৰতিভাসম্পন্ন ডেকা-গাভৰু ওলাই অহা
বৰ কষ্টকৰ আছিল, স্কুল-কলেজো কম আছিল অথচ
সেইসময়ৰ অসমৰ ৰাজনৈতিক-সামাজিক নেতাসকলৰ মাজত
এটা ভাব আছিল যে ল'ৰা-ছোৱালীসকলক উৎসাহ দিব
লাগিব, সা-সুবিধা কৰিব লাগিব, সহায় কৰিব লাগিব আগবাঢ়ি
যাবলৈ। গতিকে তেওঁলোকে কি কৰিছে নাই কৰা সেইটোলৈ
বৰ এটা চিন্তিত নহয় আৰু আন্দোলন বিলাক হৈছে এইটো
কাৰণেই যে সমাজ বা চৰকাৰৰ কিবা ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে আৰু
পিছত আন্দোলনবোৰ বেয়া ফালে গুছি যায়, কিছুমান দুষ্ট
নেতাই তাৰ অসৎ ব্যৱহাৰ কৰে, অপব্যৱহাৰ কৰে সেইবিলাক
বেলেগ কথা। এতিয়া আন্দোলন হয় এই কাৰণেই যে কিবা
গুণগোল আছে। যেনে সোৱণশিৰিৰ প্ৰকল্প এইটো হ'লে
দেখিবা যে দুটা বিপদ আছে। বাৰিষা তাৰ পৰা পানী এৰি
দিলে তলৰফালে বহু গাঁও জলমগ্ন হ'ব, এতিয়াও অৱশ্যে
বহু গাঁও জলমগ্ন হৈয়ে আছে, গৰাখহনীয়া বেছি হ'ব। আমাৰ
মানুহে মৰিব তাত। গতিকে এই সম্পৰ্কে বাবে বাবে প্ৰতিবাদ
কৰা সত্ত্বেও কোনো প্ৰতিক্ৰিয়া হোৱা নাই। প্ৰথমতে স্থানীয়
মানুহে বহুত প্ৰতিবাদ কৰিলে, আবেদন দিলে। যেতিয়া
সেইবোৰ কামত নাহিল, তেতিয়া আন্দোলন হ'ল। গতিকে
এতিয়া কিন্তু এই কিছুমান মানুহে এনেধৰণৰ এটা গুজব
ছটিয়াই দিছে যে আন্দোলন মাত্ৰেই ভুল, আন্দোলন মাত্ৰেই
ক্ষতিকৰ। আন্দোলনৰ ক্ষতিকৰ ৰূপটো তেওঁলোকেই হ'বলৈ
দিছে, একো নকৰে। আন্দোলন হোৱাৰ পিছত ৰাইজৰ কথা
শুনি তাৰ কিবা এটা সমাধান দিব লাগে, সেইটোও নকৰে।
ফলত এইটো হয়।

এতিয়া সোৱণশিৰি নদীবান্ধ, তাত এতিয়া বুলি কমিটি
এখন উলাইছে। যিখন উচ্চ পদস্থ বিশেষজ্ঞৰ তিনিজনীয়া
কমিটি। তেওঁলোকে আহি আবেদন দিলে যে এইটো এটা
অত্যন্ত বিপদজনক বান্ধ, ইয়াৰ পৰা স্থানীয় ৰাইজৰ বহু দুৰ্গতি
হ'ব পাৰে। তাৰ পিছত এই কমিটিখন অগ্ৰাহ্য কৰি চৰকাৰে
বেলেগ এখন কমিটি গঠন কৰিলে। যাৰ এজন হ'ল এই
প্ৰকল্পটোৰে সদস্য। গতিকে চৰকাৰী মানুহ হয় কাৰণে চৰকাৰী
কথাতে হয়ভৰ দিছে। এইটো এটা উদাহৰণ আৰু সকলো

কথাত এনেকুৱা হৈছে।

আমাৰ যে এতিয়া তৈলক্ষেত্ৰবিলাক নিলাম কৰিছে,
যিবিলাক কোম্পানীৰ হাতত নিলাম কৰিছে তাৰ ভিতৰত
এটা গ্ৰামবাজাৰ বুলি এটা কোম্পানী আছে। এইটো এটা
অত্যন্ত কলংকিত কোম্পানী আৰু বিদেশত ব্ৰেকলিষ্টেদ, ইয়াৰ
দুষ্কাৰ্যৰ কাৰণে।

ইয়াৰ মানুহে ভয় খাই আন্দোলন কৰিছে আমাৰ চাকৰি
হ'বনে নহয়, আমাৰ মাটি নষ্ট হ'বনে নাই বুলি কিন্তু এইবোৰৰ
প্ৰতি কোনো গুৰুত্ব নাই। মাত্ৰ ইহঁতৰ সুবিধামতে এইবোৰ
হ'ব লাগে। আৰু এই ONGC আছে তেওঁলোকক দায়িত্ব
নিদি, এই দেশী-বিদেশী বেপাৰীৰ হাতত আমাৰ প্ৰাকৃতিক
সম্পদবোৰ তুলি দিয়া হৈছে। গতিকে আন্দোলন মাত্ৰেই
ভুল নহয়।

এতিয়া আমি চাব লাগিব যে আন্দোলন যাতে বেয়াপথে
নাযায় আৰু আন্দোলনৰ নেতাসকলে যাতে তাৰ অপব্যৱহাৰ
নকৰে আৰু এই হৈ-হাল্লাৰ কথাবোৰো মিছা নহয়। এতিয়া
এই ফেচবুকত মিছা-মিছি গালি-গালাজ কৰে, একো কামো
নহয় তাৰ পৰা। কিন্তু কথাটো হৈছে যে এইসকল লোকৰ
নিজৰো কিছু দায়িত্ব আছে এইবোৰ ৰাস্তা লোৱাৰ কাৰণে আৰু
সমাজৰো এটা কৰ্তব্য আছে যে সুস্থ বিতৰ্ক, সুস্থ আলোচনাৰ
পৰিৱেশ এটা সমাজে গঢ়ি তোলাক। কিন্তু আজিকালি লৰা-
ছোৱালীৰ ওপৰত ম'বাইলৰ বিৰূপ প্ৰভাৱ পেলাইছে। এটা
ম'বাইলে যদিও দেখাত শক্তিশালী কৰে যদিও ই আভ্যন্তৰীণ
সবলীকৰণত বাধা জন্মাই।

সমীৰণ : ছাৰ, মহাত্মা গান্ধী, লেলিন, কাৰ্ল মাৰ্ক্স আমাৰ
পাঠ্যক্ৰমৰ অন্তৰ্ভুক্ত তথাপি হয়তো ৰাজনৈতিক তৎপৰতাৰ
ফলতেই বৰ্তমান ছাত্ৰ-সমাজৰ একাংশৰ মাজত বাওঁ চিন্তাধাৰাক
ঘৃণা কৰাৰ এক প্ৰৱণতা গঢ় লৈ উঠিছে। গতিকে অসমৰ
এজন বাওঁ চিন্তাধাৰাৰ কাণ্ডাৰী হিচাপে এই বিষয়ে আপুনি কি
ভাবে?

ড° হীৰেণ গোহাঁই : বেপাৰীয়ে মাথোঁ নিজৰ লাভ চাই,
সমাজৰ কল্যাণৰ কথা নাভাবে। বৰ্তমান চৰকাৰখনে
ৰাজনীতিক বেপাৰীৰ হাতত গটাই দিছে। সেয়ে বেপাৰীৰ
মুনাফাৰ আধাৰতে চৰকাৰ চলিছে। বেপাৰী বিলাকৰ প্ৰধান
শত্ৰু হৈছে বাওঁপন্থীসকল। সেয়ে তেওঁলোকে বাওঁ চিন্তাক
অগ্ৰাসন দিবলৈ বাওঁপন্থীৰ বিৰুদ্ধে নানান অপপ্ৰচাৰ চলায়।

বিশিষ্ট শিক্ষাবিদ, সাহিত্যিক 'ইছমাইল হুছেইন'ৰ সৈতে কথোপকথন

●● সাক্ষাৎকাৰ গ্ৰহণ
সমীৰণ বৰুৱা

আধুনিক অসমীয়া ভাষাৰ একেবাহে কবি, সমালোচক, গৱেষক তথা অভিযন্তা লগতে
শংকৰী কলাকৃষ্টিৰ সাধক ইছমাইল হুছেইন ছাৰৰ সৈতে হোৱা এক আচুতীয়া সাক্ষাৎকাৰ
আপোনালোকৰ মাজলৈ আগবঢ়ালোঁ।

সমীৰণ বৰুৱা : নমস্কাৰ ছাৰ, প্ৰথমে আপোনাক
তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ তৰফৰ পৰা সশ্ৰদ্ধ সন্মান আৰু
প্ৰণাম জনালোঁ।

ছাৰ, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী মনীষাৰ
বাবে আপোনাৰ পৰা এটি গঠনমূলক সাক্ষাৎকাৰ গ্ৰহণ কৰিবলৈ
মনস্থ কৰিছোঁ।

ইছমাইল হুছেইন : নমস্কাৰ সমীৰণ। তোমালোকৰ কুশল
কামনা কৰিছোঁ। তোমালোকে মোৰ দৰে সাধাৰণ লেখকৰ,
সাহিত্যিকৰ সাক্ষাৎকাৰ ল'বলৈ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰাৰ বাবে
আন্তৰিক ধন্যবাদ জনালোঁ।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, আপুনি এগৰাকী কবি, সমালোচক,
শঙ্কৰী দৰ্শন আৰু সংস্কৃতিৰ সাধক, বিহু আৰু জনগোষ্ঠীয়
ঐতিহ্য সম্পৰ্কীয় গৱেষক তথা অসমৰ জাতীয় জীৱনৰ সমন্বয়ৰ
সাধক। আপুনি অসমৰ সমাজ-জীৱনৰ প্ৰতিটো বিষয়ৰ সৈতে
কম-বেছি পৰিমাণে জড়িত। সেয়ে আপোনাক সুধিব বিচাৰিছোঁ

যে, বৰ্তমান সমাজ-ব্যৱস্থাই অসমীয়া সাহিত্যৰ লেখক-
লেখিকাৰ লগতে পাঠক-সমাজত কিদৰে প্ৰভাৱ পেলাইছে ?

ইছমাইল হুছেইন : সময় সলনি হৈছে। হোৱাটো
স্বাভাৱিক। নতুন প্ৰজন্ম ভাষা, সংস্কৃতি আৰু ঐতিহ্যৰ ফালৰ
পৰা বহুখণ্ড বিভক্ত। মাতৃভাষাত শিক্ষাৰ গুৰুত্ব কমি অহাৰ
বাবে তেওঁলোকৰ বহুতৰে নিজৰ ঐতিহ্যৰ সৈতে সম্পৰ্ক নাই।
তদুপৰি আধুনিক প্ৰযুক্তিৰ প্ৰভাৱেও তেওঁলোকক ঐতিহ্যৰ
পৰা বহু গুণে আঁতৰাই নিছে। গতিকে সমাজ-ব্যৱস্থাৰ প্ৰভাৱ
তেওঁলোকৰ ওপৰত পৰাটো স্বাভাৱিক। সাহিত্যতো সেই প্ৰভাৱ
পৰিছে। একেই শতিকাৰ দ্বিতীয় দশকটোৰ এই অন্তিম ভাগত
যিসকল অসমীয়া সাহিত্যিক সাহিত্য সাধনা কৰি আছে
তেওঁলোকৰ শতকৰা প্ৰায় এশভাগেই মাতৃভাষাৰ মাধ্যমত
অধ্যয়ন কৰিছিল। পৰিহাসৰ কথা এয়ে যে তেনে সাহিত্যিকৰ
শতকৰা পঁচানবৈৰ ভাগৰ সন্তান এতিয়া ইংৰাজী মাধ্যমত পঢ়ে।
তেনে সন্তানৰ নিৰানবৈৰ ভাগৰেই অসমীয়া সাহিত্যৰ সৈতে

সম্পৰ্ক নাই। সেইবাবেই দেখা যায় যে অসমীয়া সাহিত্যৰ
অনেক লেখক-লেখিকা এতিয়া আত্ম-বিস্মৃতিত ভুগিছে। তাৰ
প্ৰভাৱ পঢ়ুৱৈ সমাজৰ মাজতো পৰিছে। কিন্তু তাৰে মাজৰে
যিসকল লোক মাতৃভাষা মাধ্যমৰ শিক্ষানুষ্ঠানত অধ্যয়ন কৰিছিল
তেওঁলোকৰ বেছিভাগেই ভাষা আৰু ঐতিহ্যৰ সৈতে কম-
বেছি পৰিমাণে জড়িত হৈ আছে। বিশ্বায়ন আৰু আধুনিক
প্ৰযুক্তিয়ে তেওঁলোকৰ ওপৰত প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিব পৰা নাই।
আমি আশাবাদী, মাতৃভাষাৰ শিক্ষাৰ সৈতে জড়িত নতুন
প্ৰজন্মইহে অসমীয়া সাহিত্যক সুৰক্ষিত কৰিব পাৰিব। সমাজ-
ব্যৱস্থাৰ পৰিৱৰ্তনৰ সৈতে তেনে প্ৰজন্মই যুঁজ কৰি ভাষা-
সাহিত্যক জীয়াই ৰাখিব পাৰিব।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, বৰ্তমানৰ অসমীয়া সাহিত্যৰ
জগতখনক লৈ আপুনি সুখীনে ?

ইছমাইল হুছেইন : আদৰ্শক সুখী। বঁটা-বাহনৰ পিছত
দৌৰা লেখকৰ সংখ্যা বাঢ়িছে। অধ্যয়ন, অভিজ্ঞতা আৰু
অৱলোকনৰ অভাৱ ঘটিছে। কাকত-আলোচনীৰ সংখ্যা বৃদ্ধি
পাইছে, লেখকৰ সংখ্যাও বাঢ়িছে, কিন্তু গুণগত দিশটো তল
পৰিছে।

সমীৰণ বৰুৱা : অসমীয়া সাহিত্য বুলি ক'লে আমাৰ
মনলৈ সাধাৰণতে গল্প, কবিতা, প্ৰবন্ধ, অণুগল্প, উপন্যাস
ইত্যাদি বিষয়বোৰ মনলৈ আহে। এইবোৰৰ মাজৰ কোনটো
বিষয়ে পঢ়ুৱৈ-সমাজক অধিক প্ৰভাৱিত কৰিব পাৰে ?

ইছমাইল হুছেইন : আটাইবোৰ বিষয়েই পঢ়ুৱৈক প্ৰভাৱিত
কৰিব পাৰে। তাৰে ভিতৰত সবাতোকৈ বেছি আবেদন
কবিতাৰ। কবিতাই তাৎক্ষণিকভাৱে পঢ়ুৱৈক জাগ্ৰত কৰিব
পাৰে। আনহাতে প্ৰবন্ধ সাহিত্যই চিন্তাৰ সমল যোগান ধৰে।
গল্প, উপন্যাস আদিৰ মাজেৰে আমি সমাজ, সংস্কৃতি আৰু
মানুহৰ জীৱন ব্যৱস্থাৰ ভিন্ন ৰূপ সম্পৰ্কে ধাৰণা এটা ল'ব
পাৰোঁ। এইবোৰৰ উপৰি নাট্য-সাহিত্য গীতি-সাহিত্য, ভ্ৰমণ-
সাহিত্যো পঢ়ুৱৈক প্ৰভাৱিত কৰিব পাৰে।

কবিতাৰ আবেদন এইকাৰণেই বেছি যে ধ্বনি আৰু
ব্যঞ্জনাৰ মাজেৰে কবিতাই পঢ়ুৱৈৰ অৱচেতন মনৰ মাজত
চেতনা জাগ্ৰত কৰাত তাৎক্ষণিক ভূমিকা পালন কৰিব পাৰে।
সেই বাবেই দেখা যায় যে বিশ্বৰ বিভিন্ন ধৰ্মগ্ৰন্থ, উপন্যাস
আদি কবিতা বা পদ্যৰ ৰূপত গ্ৰন্থিত হৈছে। গীতা, ভাগৱত,
নামঘোষা, কোৰাণ আদি আৰু পাঠ কৰিলে তাৰ ব্যঞ্জনাৰ কম
ধ্বনিয়ে মনৰ মাজত যি সাংগীতিক অনুৰণন সৃষ্টি কৰে সেয়া
গদ্যত লিখা নাপাই নোৱাৰে। সেই বাবেই কাব্য বা পদ্যধৰ্মী
এই ধৰ্ম গ্ৰন্থবোৰৰ আবেদন বা গ্ৰহণযোগ্যতা নিৰক্ষৰী সমাজতো
বিদ্যমান।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, আমাৰ একাংশ সাহিত্যিকৰ
সৃষ্টিৰাজিয়ে পাঠক-সমাজক অনৈতিক দিশত পৰিচালিত কৰিব

পাৰে বুলি ভাৱে নেকি ?

ইছমাইল হুছেইন : সাহিত্যিকৰ অন্যতম কৰ্তব্যই হ'ল
সাহিত্যৰ মাজেৰে পঢ়ুৱৈ সমাজ বা জনসাধাৰণক নৈতিক পথৰ
সন্ধান দিয়াটো। তাকে নকৰি অনৈতিক কথা-কাহিনীৰে সাহিত্য
সৃষ্টি কৰিলে সেয়া সমাজৰ বাবে ক্ষতিকাৰক উপাদানত পৰিণত
হ'ব।

সমীৰণ বৰুৱা : অসমীয়া সাহিত্যৰ তেনে উদাহৰণ আছে
নেকি ?

ইছমাইল হুছেইন : আছে, একাধিক আছে।
উপন্যাস, গল্প, কবিতাৰ মাজেৰে অনেক অশ্লীল সাহিত্য সৃষ্টি
কৰা হৈছে। মাতৃ-পুত্ৰৰ যৌন-সম্পৰ্কক লৈ উপন্যাস, নাৰীৰ
যৌনঙ্গৰ বৰ্ণনাৰে বিকৃত ৰচনা কবিতা আদি অসমীয়া ভাষাত
ৰচনা কৰা হৈছে যদিও সেইবোৰ পঢ়ুৱৈ সমাজে গ্ৰহণ কৰা
নাই।

সমীৰণ বৰুৱা : তেনে সাহিত্যিকৰ নাম ক'ব নেকি ?

ইছমাইল হুছেইন : নাম ক'ব নালাগে। নাম ক'লে
তেওঁলোকক গুৰুত্বহে দিয়া হ'ব। ভট্টাচাৰ্য, কুমাৰ, শৰ্মা, ফুকন
আদি যিকোনো উপাধিৰ ব্যক্তিয়ে সাহিত্যৰ নামত তেনে অকৰ্ম
কৰিব পাৰে। সেইবোৰক আমি সাহিত্য বুলি নকৈ আৱৰ্জনা
বুলি ক'লেহে ভাল হ'ব।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, বৰ্তমান সময়ত কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে
প্ৰৱৰ্তন কৰা শিক্ষানীতিয়ে উঠি অহা শিক্ষাৰ্থীসকলৰ মনলৈ
এক হতাশজনক ভাব আনি দিছে বুলি আমি ভাবোঁ। এইক্ষেত্ৰত
আপুনি কি কয় ?

ইছমাইল হুছেইন : বিগত কুৰিটা বছৰ ধৰি ভাৰতবৰ্ষত
যি শিক্ষানীতি চলি আছে সেইবোৰৰ বিশ্লেষণ কৰি দেখিছোঁ
যে কৰ্ম আৰু শিক্ষা- এই দুটাৰ মাজত থকা সম্পৰ্কৰ দিশটো
কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ শিক্ষানীতি অতি দুৰ্বল। শেহতীয়াভাৱে ৰাষ্ট্ৰীয়
শিক্ষানীতি : ২০১৯ ৰ খচৰা পঢ়ি দেখিছোঁ যে সেই শিক্ষানীতি
কৰ্মমুখিতাত গুৰুত্ব দিয়াতকৈ শিক্ষকৰ প্ৰশিক্ষণ, গৱেষণা আদিত
অধিক গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা হৈছে। প্ৰশিক্ষণ বা গৱেষণা প্ৰয়োজন
আছে, কিন্তু সেয়া হ'ব লাগিব স্থানীয় ঐতিহ্য আৰু অৰ্থনীতিৰ
ওপৰত আধাৰিত। গুজৰাট, ৰাজস্থান আদি শিক্ষানীতি যদি
অসমতো প্ৰয়োগ কৰে তেনেহ'লে তাৰ সুফলৰ মাত্ৰা বৃদ্ধি
পোৱাৰ সলনি কমিবহে। গতিকে শিক্ষানীতি হ'ব লাগিব
ব্যৱহাৰিক আৰু সমাজ-উপযোগী।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, একাংশ অভিভাৱকে অসমীয়া
ভাষা-সংস্কৃতিৰ প্ৰতি প্ৰবল আৱেগ দেখুৱালেও নিজৰ সন্তানক
ইংৰাজী মাধ্যমৰ বিদ্যালয়ত পঢ়ুৱাৰ প্ৰৱণতা দেখা যায়।
এইক্ষেত্ৰত আপুনি কি ক'ব বিচাৰে ?

ইছমাইল হুছেইন : এই সম্পৰ্কে মই কিছু কথা কৈ
আহিছোঁ। আমাৰ একমাত্ৰ সন্তানটিক অসমীয়া মাধ্যমৰ

বিদ্যালয়ত পঢ়ুৱাইছোঁ বাবে আমি আত্ম-বিস্মৃতিত ভোগা নাই, নিজৰ সৈতে প্ৰতাৰণা কৰা নাই। মই যেতিয়া অসমীয়া ভাষা-সংস্কৃতিৰ কথা কম, তেতিয়া প্ৰথমে মোৰ পৰিয়ালটোলৈ চাম। মই নিজেই যদি আত্ম-বিস্মৃতিত ভুগিব লগা হয় তেনেহ'লে আনক উপদেশ দিয়াৰ অধিকাৰ ক'ত? কথা আৰু কামৰ সামঞ্জস্য নাথাকিলে বিসংগতি ঘটে।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, বহু সময়ত অসমীয়া ভাষা-সংস্কৃতিক দুষ্কৃতিকাৰীৰ প্ৰভাৱ পৰা দেখা যায়। ইয়াক ৰোধ কৰাৰ ব্যৱস্থা কি?

ইছমাইল হুছেইন : প্ৰবল চেতনাবোধ নাথাকিলে ভাষা-সংস্কৃতি সুৰক্ষিত কৰি ৰখাত সফল হ'ব নোৱাৰি। এই যে, বিগত কিছু বছৰ ধৰি বাটি ভৰাই চিৰা খাবি.... তেহে বহুদিন যায়..., কিমান ছোৱালী..., ইত্যাদি তৰল আৰু অশ্লীল ঈঙ্গিতৰে পৰিপূৰ্ণ গীত-মাত- ই বোৰে নতুন প্ৰজন্মৰ সুস্থ সাংস্কৃতিক চেতনাত আঘাত হনিছে। এনেবোৰ তৰল ভাৱনাৰ গীত গোৱা গায়কক বৰ্জন কৰিব লাগে। কিছুদিন আগতে স্বয়ং প্ৰধানমন্ত্ৰীৰ এক অনুষ্ঠানত দিল্লীত বিহুনাচৰ নামত যি বহুৱালি প্ৰদৰ্শন কৰিলে সেয়াতো অসমীয়া জাতিৰ হৃদপিণ্ড স্বৰূপ বিহুৰ প্ৰতি চৰম অপমান। আমাৰ বিহুনাচ, বৰগীত, জিকিৰ, জাৰী, কামৰূপী লোকগীত, বিয়ানাচ, গোৱালপৰীয়া লোকগীত, অইনিঃতম আদিৰ দৰে গীত-মাত, বিহুনাচ, সত্ৰীয়া বা শঙ্কৰী নৃত্য, গুৰুবাগ চঃমান আদিৰ দৰে নৃত্য থকাৰ পিছতো বিকৃতিৰে ভৰি পৰিছে আমাৰ সাংস্কৃতিক ভাগত। আমি সচেতন হ'ব লাগিব, নতুন প্ৰজন্মক আমাৰ সংস্কৃতিৰ সৈতে জড়িত কৰিবলৈ প্ৰচেষ্টা হাতত ল'ব লাগিব, সাংস্কৃতিক গণমুখী ৰূপ দিব লাগিব।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, অসমীয়া সাহিত্য সংস্কৃতিক অধিক প্ৰাণৱন্ত কৰি তোলাৰ ক্ষেত্ৰত এগৰাকী বিশিষ্ট সাহিত্যিক, চিন্তাবিদ আৰু গৱেষক হিচাপে আপুনি যুৱ-সমাজলৈ কি পৰামৰ্শ আগবঢ়াব?

ইছমাইল হুছেইন : যুৱ সমাজ হ'ল আমাৰ দেশ আৰু জাতিৰ সপোনৰ দ্ৰষ্টা আৰু স্ৰষ্টা। তেওঁলোকে বিশ্বমুখী হ'বলৈ যাওঁতে কেৱল আকাশলৈ চাই আগবাঢ়িলেই নহ'ব, মাটিলৈকো চাব লাগিব। সপোনৰ সোণগুটি মাটিত থাকে, আমাৰ পথাৰ, প্ৰকৃতি, নদী আদিৰ সৈতে জড়িত ঐতিহ্যৰ মাজত সপোনৰ উৎস থাকে। নতুন প্ৰজন্মই সেই মাটিক, মাটিৰ গভীৰলৈ যোৱা শিপাৰ উৎস বিচাৰি উলিয়াব লাগিব। তাৰ বাবে নতুন প্ৰজন্ম গভীৰ অধ্যয়নশীল, শ্ৰমমুখী আৰু দূৰদৰ্শী হ'ব লাগিব। সময়ৰ সদ্ব্যৱহাৰ কৰি জ্ঞান সাধনা আৰু কৰ্মত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিলে নতুন প্ৰজন্মই আমাৰ সাহিত্য-সংস্কৃতিক প্ৰাণৱন্ত কৰি ৰাখিব পাৰিব।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, ভাষা, সাহিত্য আৰু সংস্কৃতিৰ বিকাশৰ কেন্দ্ৰত সামাজিক মাধ্যমসমূহৰ ভূমিকা কেনে হোৱা

৩৮ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

উচিত?

ইছমাইল হুছেইন : ইতিবাচক হোৱা উচিত।

সমীৰণ বৰুৱা : বৰ্তমানে সামাজিক মাধ্যমসমূহে ইতিবাচক ভূমিকা পালন কৰিব পাৰিছেনে?

ইছমাইল হুছেইন : সাংঘাতিক ধৰণে বিফল হৈছে।

সমীৰণ বৰুৱা : কাৰণ?

ইছমাইল হুছেইন : অধ্যয়নহীন আৰু তৰল চিন্তাৰ লোকেৰে ভৰি পৰিছে, সামাজিক মাধ্যম।

সমীৰণ বৰুৱা : উপায় কি?

ইছমাইল হুছেইন : শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে যি লোকৰঞ্জন, লোকস্থিতি আৰু লোক সংগ্ৰহৰ কথা কৈছিল তাৰ মাজলৈ যাব লাগিব।

সমীৰণ বৰুৱা : মানে?

ইছমাইল হুছেইন : শংকৰদেৱে অংকীয়া ভাওনা পৰিৱেশন কৰিবলৈ যাওঁতে সামাজিক চিন্তাক আগস্থান দিছিল। তেওঁ ভাবিছিল, মানুহ একেলগ (লোক-সংগ্ৰহ) নহ'লে সামাজিক বান্ধোন (লোকস্থিতি) গঢ় লৈ নুঠে। তদুপৰি সমাজৰ মানুহবোৰে একেলগ হৈ সাংস্কৃতিক আনন্দ আৰু মনোৰঞ্জনৰ (লোকৰঞ্জন) উপাদানত পৰিণত কৰিব নোৱাৰিলে সমাজ বৰ্তি নাথাকে। আমিও এই তিনিটা দিশত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰি আগবাঢ়িলে সমাজৰ বান্ধোন কটকটীয়া হৈ থাকিব। সামাজিক মাধ্যমৰ সৈতে জড়িত লোকে এই তিনিটা দিশত গুৰুত্ব দি আগবাঢ়িলে তেওঁলোকে সুন্দৰ আৰু আদৰ্শৱান সমাজ গঠনত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰিব পাৰিব।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, সাম্প্ৰতিক সময়ত অসমপ্ৰেমৰ নামত দিনক দিনে দল-সংগঠনৰ জন্ম হ'বলৈ ধৰিছে। এয়া শুভ লক্ষণনে?

ইছমাইল হুছেইন : প্ৰকৃতাৰ্থত সমাজ-হিতকৰ সংগঠনৰ সংখ্যা বৃদ্ধি পালে সেয়া জাতিৰ বাবে শুভ লক্ষণ। কিন্তু বৰ্তমান অৱস্থাত যিবোৰ গঢ় লৈ উঠা দেখিছোঁ তাৰে সৰহভাগেই ধন সংগ্ৰহৰ সংগঠন যেন ধাৰণা হয়। তাৰে একাংশ বিভিন্ন ৰাজনৈতিক দল আৰু ৰাজনীতিকৰ পকেটত সোমাই থকা সংগঠন।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, আপুনি বিহু, ভাওনা, জনগোষ্ঠীয় সাংস্কৃতিক আদিৰ সৈতে জড়িত এগৰাকী সাহিত্যিক তথা সংস্কৃতিৰান ব্যক্তি। প্ৰায়ে দেখা যায় যে আপুনি ৰাজহুৱা জীৱনত জাতীয় পোচাক পৰিধান কৰে। আপোনাৰ এনে মানসিকতা গঢ় লৈ উঠাৰ উৎস কি?

ইছমাইল হুছেইন : হয় সমীৰণ, মই যিকোনো ৰাজহুৱা অনুষ্ঠান, সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ অনুষ্ঠান, শিক্ষানুষ্ঠান আদিলৈ অতিথিৰূপে গ'লে চুৰিয়া, চোলা, চেলেং চাদৰ, গুটিফুলৰ গামোচা আদি পৰিধান কৰি যাওঁ। মই নিজকে এগৰাকী অসমীয়া হিচাপে ভাৱি গৌৰৱ কৰোঁ। সেইবাবে অসমীয়া সাজ-পাৰক

মই অধিক গুৰুত্ব দিওঁ। আমাৰ গামোচা, দুঃমেৰ, মিবু গালোক, আৰুনাই, ফালি, পহ, চেলেংচাদৰ, বিচা, মুখচা, পাজাৰ, আগন আদি পৰিধান কৰি যিমান গৌৰৱ অনুভৱ হয়, আন পোচাক পৰিধান কৰিলে তেনে ভাৱ মনৰ মাজত গঢ় লৈ নুঠে।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, আপুনি বিজ্ঞান প্ৰযুক্তি আৰু অভিযান্ত্ৰিক শিক্ষাৰ সৈতে জড়িত এগৰাকী শিক্ষাবিদ। আমাৰ ৰাজ্যত এই দিশসমূহ পিছপৰি থকাৰ কাৰণ কি?

ইছমাইল হুছেইন : চোৱা এখন ৰাজ্যৰ আৰ্থ-সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক উন্নয়ন নিৰ্ভৰ কৰে ৰাজ্যখনৰ ৰাজনীতি আৰু শাসন-যন্ত্ৰৰ দৃষ্টিভঙ্গী আৰু সহযোগিতাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি। মই অণুবিদ্যুৎ (ইলেক্ট্ৰনিকচ), দূৰ সংযোগ (টেলিকম্যুনিকেশ্যন) আৰু ক্ষুদ্ৰাতিক্ষুদ্ৰ প্ৰযুক্তি (নেন টেকন'লজী) শিক্ষাৰ সৈতে জড়িত ব্যক্তি। এই দিশত মোৰ ব্যাৱহাৰিক অভিজ্ঞতা আছে বাবে বিভিন্ন সময়ত চৰকাৰৰ কেবাগৰাকী মন্ত্ৰীক মই কিছু পৰামৰ্শ দিছিলোঁ যাতে অসমখনক কাৰিকৰী আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ দিশত ব্যৱহাৰিকভাৱে আগবঢ়াই নিব পৰা যায়। তেওঁলোকে মোৰ কথাবোৰ নুবুজিলে। বুজিব কেনেকৈ? বুজাৰ মানসিকতা থাকিব লাগিব। ১৯৮৭ চনৰ পৰা অসমত যিমান কেইগৰাকী ৰাজনীতিবিদে শিক্ষামন্ত্ৰীৰ আসনত বহিছে তেওঁলোকৰ এগৰাকীৰো কাৰিকৰী বিদ্যাৰ জ্ঞান নাই। সেই বাবেই অসমত বিজ্ঞান-প্ৰযুক্তি আৰু অভিযান্ত্ৰিক শিক্ষাক ব্যৱহাৰিক দিশত ব্যৱহাৰ কৰাত সম্পূৰ্ণৰূপে সফল হ'ব পৰা নাই।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, পৰিৱেশ সুৰক্ষাৰ ক্ষেত্ৰতোচোন চৰকাৰে বিশেষ সফলতা অৰ্জন কৰিব পৰা নাই। কাৰণ কি?

ইছমাইল হুছেইন : কেনেকৈ পাৰিব? বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তি বিভাগৰ মন্ত্ৰীয়ে যদি পূজা-পাতলেৰে কাম আৰম্ভ কৰে, তেনেহ'লে তেওঁ মানুহক কি পথ দেখুৱাব? পৰিৱেশ সুৰক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত কেইটামান বিহিত ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিব লাগিব। যেনে- নদীসমূহক প্ৰদূষণমুক্ত কৰি ৰখা, প্লাষ্টিক আৰু বৰৰ জাতীয় সামগ্ৰী জ্বলোৱা বন্ধ কৰা, পুখুৰী, জান, নদী আদিত মাটিৰ মূৰ্তি নিক্ষেপত বাধা দিয়া, কাৰখানা অব্যৱহৃত পানী নদীত পেলোৱা বন্ধ কৰা, পাহাৰ কটা ৰোধ কৰা ইত্যাদি কামবোৰ পৰিৱেশ সুৰক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত অতি জৰুৰী। বছৰি গছ ৰোপণ কৰাটোও অন্যতম কাম। শঙ্কৰদেৱে সেইবাবেই কৈছিল- “এক বৃক্ষ দশ পুত্ৰসম” বুলি।

সমীৰণ বৰুৱা : আপোনাৰ চিন্তাধাৰাত শঙ্কৰদেৱৰ অধিক প্ৰভাৱ লক্ষ্য কৰা যায়। কাৰণ কি?

ইছমাইল হুছেইন : শঙ্কৰদেৱৰ সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক চিন্তাৰ পৰা বহু কথা শিকিব পাৰি। পৰিৱেশ সুৰক্ষা, মানৱতাবাদী চিন্তা, আন্তৰ্জাতিক দৃষ্টিভঙ্গী, সামাজিক সমন্বয়, ঐতিহ্য চিন্তা, স্বাস্থ্য চিন্তা, শৰীৰ চৰ্চা, সাংস্কৃতিক চিন্তা, বিশ্ব-ভাতৃত্ব, অৰ্থনীতি চিন্তা ইত্যাদি বহু কথাই শঙ্কৰদেৱৰ দৰ্শন আৰু চিন্তাৰ মাজত আছে।

সমীৰণ বৰুৱা : আপুনি ২০০৮ চনত শঙ্কৰদেৱৰ বিষয়ে লণ্ডনত ভাষণ দিছিল। অভিজ্ঞতাৰ বিষয়ে দু-আধাৰ কব নেকি?

ইছমাইল হুছেইন : বিশাল অভিজ্ঞতা মোৰ ইংলেণ্ডৰ ডায়েৰী নামৰ গ্ৰন্থখনৰ পাতত প্ৰকাশক : বনলতা সেই ভাষণ আৰু ইংলেণ্ডৰ অভিজ্ঞতাৰ কথা লিখিছোঁ।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, আপুনি অসমৰ প্ৰায়বোৰ জিলাৰ গাঁৱে-ভূঞা আয়োজিত সভা-সমিতিলৈ অতিথিৰূপে গৈছে। তিনিচুকীয়া জিলা সম্পৰ্কে ধাৰণা?

ইছমাইল হুছেইন : মই তিনিচুকীয়া জিলাৰ অনেক ঠাইৰ সভা-সমিতিলৈ গৈছোঁ। মৰাণ, মটক, আহোম, চুতীয়া, কোঁচ, কৈৱৰ্ত আদিকে কৰি অনেক জনগোষ্ঠীৰ সান্নিধ্যলৈ আহিছোঁ। সেই জনগোটসমূহৰ মাজলৈ যোৱাৰ অভিজ্ঞতাৰে কওঁ-জিলাখন সাংস্কৃতিকভাৱে, বিশেষকৈ বিহু-সংস্কৃতিৰ ফালৰ পৰা অতিকৈ চহকী। অসমৰ যিসকল বিহু-বিশেষজ্ঞক মই লগ পাইছোঁ তেওঁলোকৰ বহুতৰেই জন্ম তিনিচুকীয়া জিলাত। জিলাখনৰ জনগাঁথনিৰ মাজত সাম্প্ৰদায়িক সমন্বয়ৰ ঐতিহ্য অতিকৈ গৌৰৱময়।

সমীৰণ বৰুৱা : তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সমাজলৈ আপোনাৰ বাণী?

ইছমাইল হুছেইন : মই তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়লৈ যোৱা নাই যদিও দূৰৰ পৰা মহাবিদ্যালয়খনৰ গৰিমাৰ বিষয়ে জানিব পাৰিছোঁ। অনেক অধ্যাপক-অধ্যাপিকাৰ মাজত কবি, সাহিত্যিক, গৱেষক আছে। অধ্যক্ষগৰাকী অতি চিৰিয়াচ বুলি শুনিছোঁ। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত সাংস্কৃতিক চেতনা অতি তীব্ৰ। বিভিন্ন সম্প্ৰদায়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মিলনথলী মহাবিদ্যালয়খন অসমৰ শিক্ষা জগতৰ আদৰ্শ শিক্ষানুষ্ঠানত পৰিণত হ'ব বুলি মোৰ ধাৰণা। আমাৰ বিহুনাচত আছে- লুইতৰ চাপৰিত হাবিয়ে জুৰিলে/ফুলিলে বাবৰি ফুলং/আই অসমীয়ে সবাকো আদৰে/নিবিচাৰি জাতি-কুল। মই ভাবোঁ, মহাবিদ্যালয়খনে আই অসমীৰ দৰেই সকলোকে আদৰি লৈ বাবৰি ফুলৰ দৰে ফুলি থাকিব।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, আপোনাৰ সৈতে কথা পাতি পাতি গৈ থাকিবৰ মন। আপোনাৰ কণ্ঠৰ অইনিঃতম, বিহুনাচ, ৰাতিবিহুৰ নাম, বিয়ানাচ আদি শুনাৰ বৰ ইচ্ছা আছিল।

ইছমাইল হুছেইন : পিছত কেতিয়াবা শুনাম। তিনিচুকীয়াৰ কোনোবা বিহুতলীত বিহুনাচ গায়, বিবাহতলীত বিয়ানাচ গায়।

সমীৰণ বৰুৱা : নিশ্চয় ছাৰ। সেই দিনটোলৈ আমি বৈ থাকিম।

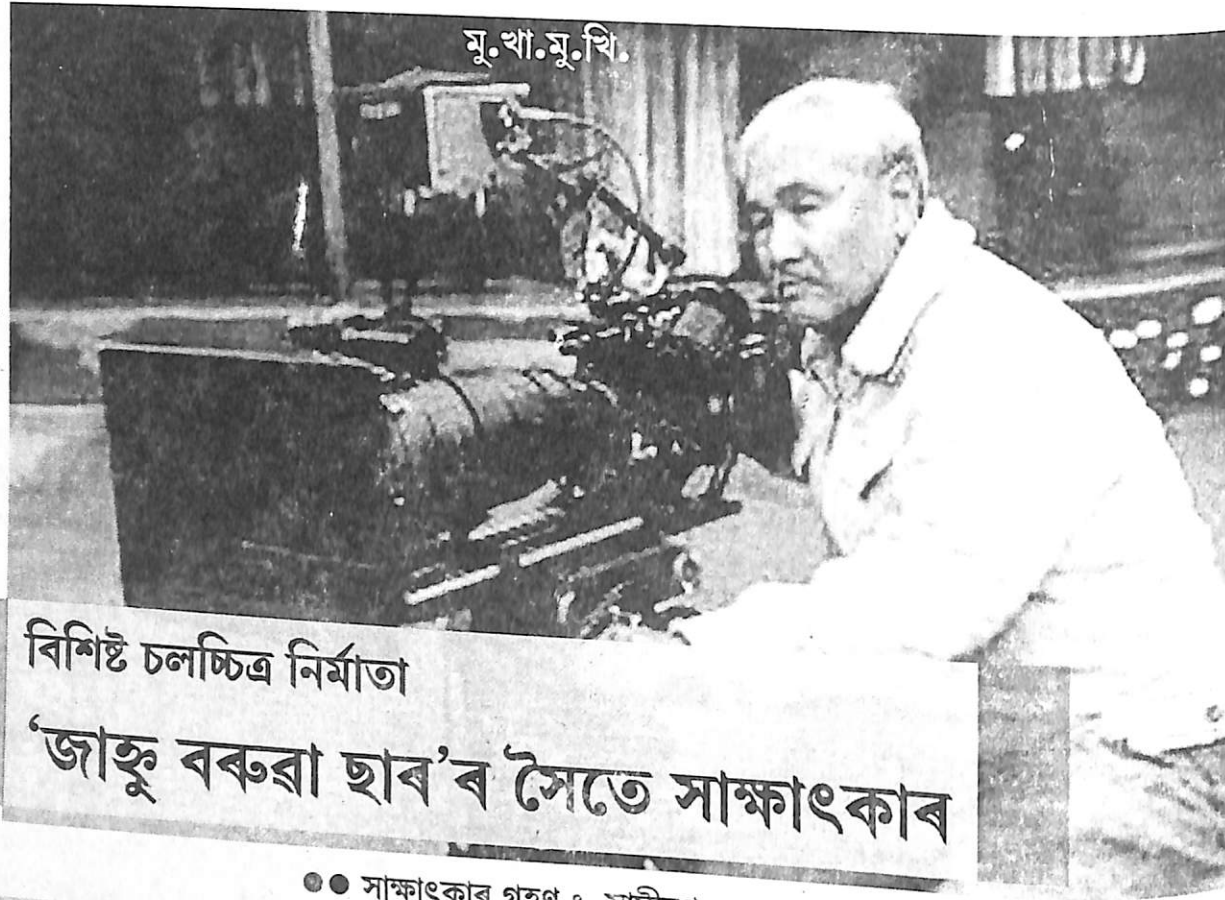
ইছমাইল হুছেইন : নিশ্চয়।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, আপোনাৰ অমূল্য সময়খিনি দিয়াৰ বাবে ধন্যবাদ।

ইছমাইল হুছেইন : তোমাকো ধন্যবাদ কথাখিনি কোৱাৰ সুযোগ দিয়াৰ বাবে।

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ৩৯

মু.খা.মু.খি.

বিশিষ্ট চলচ্চিত্র নির্মাতা

‘জাহ্নু বৰুৱা ছাৰ’ৰ সৈতে সাক্ষাৎকাৰ

●● সাক্ষাৎকাৰ গ্ৰহণ : সামীৰণ বৰুৱা

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা আলোচনী সম্পাদক হিচাপে নিজ নিজ স্থানত সমুজ্বল অসমৰ স্বনামধন্য ব্যক্তিৰ কাষ চাপিছিলোঁ সমাজ-জীৱনৰ বিভিন্ন বিষয় আগত লৈ। ৰাজহুৱা স্বার্থ জড়িত সমস্যাবাজিৰ সমাধানৰ সততে চিন্তা কৰি ৰাষ্ট্ৰীয় বঁটাৰে সন্মান লাভ কৰা বিশিষ্ট চলচ্চিত্ৰ নিৰ্মাতা তথা পৰিচালক জাহ্নু বৰুৱা ছাৰৰ সৈতে দূৰভাষিক কথোপকথন আপোনালোকৰ মাজলৈ আগবঢ়ালোঁ।

আৰম্ভ :

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, বৰ্তমানৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাটোৰ দ্বাৰা ভৱিষ্যতে এদল কৰ্মমুখী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ জন্ম হ'বনে? এই সম্পৰ্কে আপুনি কি ভাবে?

জাহ্নু বৰুৱা : এই সম্পৰ্কে ক'বলৈ গ'লে শিক্ষা ব্যৱস্থা ভালকৈ চালি-জাৰি চোৱাটো অতি দৰকাৰ। বৰ্তমান যি শিক্ষা ব্যৱস্থা হৈছে এজন ভাল কৰ্মী বা সবল কৰ্মী (Careerist) হিচাপে কেৰিয়াৰ এটা ল'বলৈ এই শিক্ষা ব্যৱস্থাতোৱে যথেষ্ট সহায় কৰে। কিন্তু এইখিনিতে যদিচোৱা হয় তেতিয়াহ'লে এই শিক্ষা ব্যৱস্থাতবহুত ত্ৰুটি আছে। এই ত্ৰুটিবিলাক হৈছে নানা দিশ, যিবিলাক দিশ এই শিক্ষা ব্যৱস্থাত জড়িত কৰিব লাগিছিল, যিখিনি জড়িত কৰা হোৱা নাই। এজন ভাল কৰ্মী বা Careerist হোৱাৰ লগে লগে আমি প্ৰথমতে এজন ভাল মানুহো হ'ব লাগিব। ভাল মানৱ হোৱাৰ ক্ষেত্ৰত শিক্ষা ব্যৱস্থাতোৱে মোৰ বোধেৰে বহুখিনি কৰিবলগীয়া আছে। আৰু সেই অনুসাৰে এই শিক্ষা ব্যৱস্থাতোত বহুখিনি ত্ৰুটি ৰৈ গৈছে।

৪০ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, বৰ্তমানৰ অভিযোগ যে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নিজৰ পাঠ্যক্ৰমৰ (syllabus) কিতাপকেইখনৰ বাদে অন্য কিতাপৰ অধ্যয়ন প্ৰায় এৰিছে। কম সংখ্যক ছাত্ৰইহে কিতাপৰ লগত জড়িত হৈ আছে। যদি এয়া সত্য তেন্তে পৰীক্ষাত ৯০ৰ পৰা ৯৫ শতাংশ নম্বৰ লাভ কৰি সেই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে এখন সুন্দৰ সমাজ গঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত সহায় কৰিব পাৰিব নে?

জাহ্নু বৰুৱা : নিশ্চয়কৈ নোৱাৰে। প্ৰথমতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নিজৰ শিক্ষাৰ দিশ ঠিক কৰিব লাগিব। তদুপৰি কথাটো হৈছে যে আমাক শিক্ষা লাগে আৰু শিক্ষাৰ লগে লগে বাহিৰা পৃথিৱীখনৰ নানা জ্ঞানৰ প্ৰয়োজন আৰু এইটো তিনিটা দিশত চাব লাগে। সেইটো হৈছে পৰ্যবেক্ষণ (Observation), জ্ঞান (Knowledge) আৰু অভিজ্ঞতা (Experience)। পৰ্যবেক্ষণ, জ্ঞান, আৰু অভিজ্ঞতা এই তিনিটা দিশক সমানে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে গুৰুত্ব দিব লাগে আৰু সেই অনুসাৰে কিতাপ-পত্ৰবোৰ পঢ়িব লাগে। কিতাপবোৰ হৈছে এটা ধাৰণা। এই

ধাৰণাটো যদি কোনো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে উলাই কৰি দিয়ে তেতিয়া হ'লে কেনেকৈ এই জ্ঞান আহৰণ কৰিব পাৰিব? গতিকে এইটো এটা ভুল পথ যে কিতাপ-পত্ৰৰ পৰা আঁতৰি যোৱাটো। যিমনে পঢ়িব পাৰে, সিমনে জ্ঞান আহৰণ কৰিব পাৰিব যিকোনো দিশতে। সেইটোৰ দ্বাৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কাৰণে এটা ভাল ভৱিষ্যত গঢ়িবলৈ পথ ওলাই পৰে। ইয়াৰোপৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ এটা ভুল ধাৰণা আছে যে পাঠ্যপুথি (Text book)ত যিবিলাক দিয়া থাকে সেইবিলাকেই যথেষ্ট বুলি ভাবে। এইটো আচলতে ভাল কেৰিয়াৰ বা সবল ভৱিষ্যত গঢ়িবলৈ হ'লে পাঠ্যপুথি (text book)ৰ পৰা যিবোৰ জ্ঞান পায় তাৰ পৰা মাত্ৰ ১০ শতাংশহে সহায় হয় বাকী ৯০ শতাংশ বাহিৰা জ্ঞানৰ পৰা আহে। যিকোনো এটা দিশৰ পৰা। কিতাপৰ দিশে হওক বা পৰ্যবেক্ষণৰ দিশে হওক, জ্ঞানৰ দিশে হওক, প্ৰশিক্ষণৰ দিশে হওক এই জ্ঞান বিলাক ল'ব লাগে। তাৰ কাৰণে মন মুকলি কৰি ৰাখিব লাগে আৰু তেতিয়াহে শিক্ষাৰ্থীসকলে এটা ভাল ভৱিষ্যত গঢ়িব পাৰিব বুলি মোৰ বিশ্বাস।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, বৰ্তমান আমি বিজ্ঞানৰ ন-ন প্ৰযুক্তিৰ আৱিষ্কাৰ কৰি আমাৰ জীৱনটো ব্যস্ততাপূৰ্ণ কৰি তুলিছোঁ। নিজেই নিজকে জীৱ শ্ৰেষ্ঠ বুলিও স্বীকৃতি দি লৈছোঁ। তথাপি আমাৰ সমাজত চলি অহা অন্ধবিশ্বাস, কু-সংস্কাৰৰ পৰা আজিও আমি মুক্ত হ'ব পৰা নাই। অৱশ্যে সমাজখনৰ পৰা এইবোৰ আঁতৰ কৰিবৰ কাৰণে বিভিন্ন ধৰণৰ আঁচনি ৰূপায়ণ কৰা হৈছে। কিন্তু সফল হোৱা নাই। আমি ভাবোঁ চলচ্চিত্ৰৰ জৰিয়তেও সমাজ এখনত ঘটি থকা অন্ধবিশ্বাস আৰু কু-সংস্কাৰবোৰ দূৰ কৰিব পাৰি। এই সম্পৰ্কে আপুনি অলপ বহলাই ক'ব নেকি?

জাহ্নু বৰুৱা : প্ৰথম কথা হৈছে, এইটো এটা সম্পূৰ্ণ ভুল ধাৰণা যে বিজ্ঞানে এখন সমাজ সুস্থ বা সুন্দৰ কৰাত অৰিহণা যোগায়। বিজ্ঞানৰ লগে লগে নানান ধৰণৰ দিশ আছে, যিবোৰ আমি ভালকৈ মন কৰা হোৱা নাই বা গুৰুত্ব দিয়া নাই। এইটো হৈছে যে এখন সমাজত এটা চৰিত্ৰ গঢ়ি তোলাৰ ধাৰণা। আমি ব্যক্তি বিশেষে সমাজ গঠনত গুৰুত্ব আৰু জোৰ দিব লাগিব আৰু এইবোৰ গুণ বা চৰিত্ৰ এখন শিক্ষিত সমাজত থাকে। তাৰোপৰি এখন সুস্থকামী সমাজ গঢ়াতো হৈছে এক বিশেষ বিজ্ঞান বা Science। কিন্তু দেখা গৈছে যে আমাৰ প্ৰজন্মই যি সময়ত যিখন চৰকাৰে যি শিক্ষা নীতিৰ প্ৰৱৰ্তন কৰিছে তেওঁলোকৰ তেনে কিছুমান চিন্তা চৰ্চা প্ৰয়োজন আৰু এইবোৰ দিশত বিজ্ঞান সন্মতভাৱে আগবঢ়োৱাটো দৰকাৰ। এখন ভাল সমাজ গঢ়িবলৈ হ'লে বাকী সকলো ধৰণৰ দিশৰ আমাক প্ৰয়োজন হয়। চিনেমাৰ ক্ষেত্ৰত চিনেমাই গল্প বা কিতাপেই হওক এইবিলাক Creative line, অৰ্থাৎ সৃষ্টিৰ পথত আছে। এইবিলাক দিশে বহু সহায় কৰে সমাজ গঠনত। আৰু যদিহে সমাজখনে এই মাধ্যমবিলাকক গুৰুত্ব সহকাৰে

চাই যদি সমাজখনে চিনেমাক গুৰুত্ব নিদিয়াই মাত্ৰ মনোৰঞ্জন বুলি থৈ দিয়ে বা কিতাপখনৰ ভাল গল্পৰ তাৰ পৰা কি ভাল ফল পাব পাৰি তাক ভাবি নাচাই আৰু যদি এইটো গভীৰভাৱে নলয় তেন্তে একো লাভ নহ'ব। যিমনেই ভাল ছবি নহওক লাগে, যিমনেই ভাল কিতাপ নহওক লাগে, সমাজ এখন কেতিয়াও উপকৃত হ'ব নোৱাৰে। সমাজখন আগবাঢ়ি আহিব লাগিব এই মাধ্যমবিলাকৰ দ্বাৰা আৰু এই মাধ্যমবিলাক সদায় আছে সমাজখনক সহায় কৰিবলৈ। গতিকে এই দিশবোৰ চালি-জাৰি চালেই হ'ল। গতিকে এইটো সমাজৰ ওপৰতেই আছে।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, এজন ছাত্ৰক প্ৰকৃতাৰ্থত শিক্ষিত কৰি তুলিবলৈ হ'লে কিতাপৰ শিক্ষাৰ লগতে সমাজ আৰু চিনেমাৰ অৰিহণা কেনেকৈ থাকিব পাৰে?

জাহ্নু বৰুৱা : এইটো আমি আগৰ প্ৰশ্নটোতে উল্লেখ কৰি আহিছোঁ যে, এই দিশত নানান ধৰণৰ অৰিহণা থাকে। কিন্তু ছাত্ৰজনে হওক বা যিকোনো দৰ্শক এজনে হওক, তাৰ পৰা ল'ব জানিব লাগিব। সাধাৰণতে দেখা যায় যে দৰ্শকসকলে চিনেমা এখন চাব নাজানে। খুব কম সংখ্যক লোকেহে ছবি এখনক ভালদৰে গভীৰভাৱে চায়। ঠিক তেনেদৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে যেতিয়া ছবি এখন তেনেকৈ গভীৰভাৱে চায় তেন্তে বহুতো উপকৃত হ'ব আৰু এইটো হৈছে ছাত্ৰজনৰ দৃষ্টিকোণৰ কথা, কি ইচ্ছা উদ্দেশ্যেৰে ছবিখন চাইছে। যদি বোলে নাচ-গান, যুঁজ সেইবিলাক চাবলৈ যাম বুলি ভাবিছে, ছবিখনৰ পৰা তেতিয়া হ'লে একো উপকৃত নহয়। যদি ছবি এখনত ভাল এটা গল্প আছে সেই গল্পটোত তেন্তে বহুখিনি অৰিহণা আছে। সেই গল্পটোৰ পৰা সেইখিনি অৰিহণা ল'ব জানিব লাগিব, সেইটো ছাত্ৰজনৰ দৃষ্টিকোণৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰোঁ।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, ‘সংস্কৃতি’ আৰু ‘অপসংস্কৃতি’ এই শব্দ দুটাই আমাক বহু সময়ত খেলি-মেলি লগায়। নিৰ্দিষ্টকৈ কোনোটোৰে সঠিক ধাৰণা আমি বিচাৰি পোৱা নাই। এই সম্পৰ্কে আপোনাৰ মতামত জানিব বিচাৰোঁ?

জাহ্নু বৰুৱা : সংস্কৃতি আৰু অপসংস্কৃতি হৈছে বহল প্ৰক্ৰিয়া। ইয়াৰ ভাৱ প্ৰকাশ ক'ব পাৰি নানান ধৰণে। এখন সাগৰৰ দৰে ই, এটা বা দুটা শাৰীত ক'ব নোৱাৰি। তথাপিও মই চমুকৈ অলপ আলোচনা কৰিছোঁ- যিটো আমি সংস্কৃতি বুলি কওঁ তাৰ প্ৰধান মূল উদ্দেশ্য হ'ব লাগে মানৱীয়তা। মানৱীয়তা যদি বজাই ৰাখিব পাৰি যিকোনো এটা স্বভাৱ, যি কোনো এটা চৰিত্ৰ, যি কোনো এটা কৰ্মই হৈছে এটা সংস্কৃতি। মানৱীয়তা বুলি ক'লে বহুতো বস্তু আছে। যেনে প্ৰকৃতি। এতিয়া আমি যদি ভালদৰে লক্ষ্য কৰোঁ তেতিয়াহ'লে দেখিম যে নদ-নদীয়ে আমাক বিভিন্ন দিশত বিভিন্ন ধৰণে সহায় কৰে। আমি নদ-নদী, প্ৰকৃতিখনক কেনেদৰে সুস্থ ভাৱে চাওঁ মানৱীয়তাৰ দিশত পৰে। যদি ভাল দিশে নাচায় মাথোঁ ধ্বংস কৰিবলৈ

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ৪১

চাওঁ তেন্তে এইটো অপসংস্কৃতিত পৰে। এতিয়া মই উদাহৰণ এটা দিব বিচাৰো যে- ধৰি লোৱা তোমালোকে সভা এখন অনুষ্ঠিত কৰি নৈখনৰ বুকুৰ চাপৰিৰ লেতেৰা বা অপৰিষ্কাৰ কৰি আহা, তেন্তে সেইটো হৈছে অপসংস্কৃতি। ঠিক তেনেদৰে সকলো কথাতে এইটো দিশতে মানৱীয় দিশটো চাব লাগে। যিটো মানৱীয় দিশটোৰ পৰা সেইটো হিচাপ কৰা যায় কৰ্ম এটা বা চিন্তা-চৰ্চা কৰা যায় আৰু তেনেধৰণৰ চৰিত্ৰ গঠন হয় সেইবিলাক হৈছে সংস্কৃতি আৰু তাৰ বিপৰীতে যিবিলাক হৈছে ধ্বংসগামী পথবিলাক আৰু সমাজ গঠনৰ কোনো ধৰণৰ অৰিহণা নথকা আৰু নিজৰ স্বার্থৰ কাৰণে কাৰ্যবিলাক কৰা-সেইবিলাক সকলো অপসংস্কৃতি। গতিকে থুল-মূলকৈ জানিবলৈ হ'লে সেইখিনিয়ৈ। কিন্তু এই মানৱীয়তাটোৱেই হৈছে এটা মূল বিষয়।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, সাম্প্ৰতিক বিহু গছৰ তলৰ পৰা নি সামাজিক মাধ্যমত সহজে উপলব্ধ হোৱা দেখা গৈছে। এই দিশত বিভিন্ন দল-সংগঠনেও ইয়াক অনুষ্ঠিত কৰা দেখা পোৱা গৈছে। আৰু যদি এনে হ'বলৈ হয় তেন্তে আমাৰ ভৱিষ্যত প্ৰজন্মত বিহুৰ প্ৰকৃত ৰূপটো দেখিবলৈ পোৱা হ'ব নে আৰু যদি এনেকুৱা ধৰণৰ হয় তেন্তে আমাৰ বৰ্তমানৰ সমাজ ব্যৱস্থাই বিহুক কেনেধৰণে পালন কৰা উচিত?

জাহ্নু বৰুৱা : প্ৰথম কথাটো হৈছে যে বিহু ক'ৰ পৰা উদ্ভৱ হ'ল? বিহু হৈছে আমাৰ জাতীয় উৎসৱ। ই এটা বিকৃত বস্তু নহয়। এইটো ক্ষেত্ৰত আমি জানি ল'ব লাগিব যে বিহু কি বস্তু আৰু সেই অনুসাৰে তাক সন্মান দিয়াটো উচিত আৰু যিটো দেখা গৈছে তুমি যিটো ক'লা তোমাৰ প্ৰশ্নত এইবোৰ নানা ধৰণৰ অপসংস্কৃতি হৈছে বিহুৰ নামত এইবোৰ হোৱা উচিত নহয়। বিহুক সদায় সন্মান আৰু শ্ৰদ্ধাৰে পালন কৰা উচিত। আৰু সৰু-সৰু কথা, এইবিলাকেই হৈছে, দেখা যায় বিহু যিকোনো দিনত হ'ব লাগে আৰু সেইকেইটা দিনৰ উপৰিও আৰু পিছৰ তিনিমাহলৈকে চলি থাকে। কিবা কিবিনানা ধৰণৰ সভা-সমিতি ব'হাগী বিদায় আদি। আচলতে ইও এটা অপসংস্কৃতি। এইবিলাক হোৱাটো উচিত নহয়। নতুন প্ৰজন্মই এইবিলাক চালি-জাৰি চাব লাগে আৰু যে তুমি কৈছিলি দল-সংগঠনসমূহে অনুষ্ঠিত কৰা দেখা গৈছে, এইটো খুউব বেয়া বস্তু। এইটো দিশত মই কেতিয়াও সমৰ্থন নকৰো।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, সচৰাচৰ কোৱা হয় বিজ্ঞানে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক বাস্তৱমুখী ব্যৱহাৰিক আৰু সময়োপযোগী জ্ঞান প্ৰদান কৰিব পাৰিছে। কিন্তু মানৱতা, সহিষ্ণুতা আদিৰ দিশত অলপ যেন বাকী ৰৈছে বুলি অনুভৱ হয়। তেনেস্থলত সামাজীকৰণ প্ৰক্ৰিয়াৰ অংশ হিচাপে এখন সমাজে নিৰ্ণায়ক ভূমিকা লোৱাৰ ক্ষেত্ৰত শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ সৈতে আৰু অধিকভাৱে বিজ্ঞান আৰু সমাজ কিদৰে জড়িত হ'ব পাৰে?

জাহ্নু বৰুৱা : এই কথাষাৰ মই অতি চমুকৈ কৈ যাওঁ।

সমাজ গঠন প্ৰক্ৰিয়া হৈছে এটা বিজ্ঞান আৰু তাৰ আধাৰতে আজিকালি যিবোৰ উৎস (Source) ওলালে, যিটো সমাজ-বিজ্ঞান (Social Science)। এই বিজ্ঞানক আমি বহুতে অৱমাননা আৰু অৱহেলা কৰোঁ। আচলতে সেইটো এটা হৈছে (Science) বিজ্ঞান। এতিয়া এই দিশত আমাৰ যিটো শিক্ষা ব্যৱস্থা আছে সেই শিক্ষা ব্যৱস্থাত বহুতো ত্ৰুটি ৰৈ গৈছে, যিটো মই আগতে কৈছোঁ। এতিয়া সমাজ এখনত যদি মানৱীয়তা, শিক্ষা-সংস্কৃতি আদি যদি নাথাকে, তেন্তে ভাল, সুস্থ সমাজ এখন কেতিয়াও গঠন হৈ নুঠিব। আমি যিমানেই উন্নত দিশতে আগুৱাই যাওঁ লাগে তাত আগবাঢ়ি একো লাভ নহ'ব। আমি নিজকে আগবঢ়োৱাৰ লগে লগে আমাৰ সমাজখনকো আগবঢ়াব পাৰিব লাগিব। সেই মনোভাৱেৰে আমি আগবঢ়াটো উচিত। এতিয়া তাতে নানা ধৰণৰ বস্তু থাকে এতিয়া মই এই বস্তুটো বহুল ভাৱে ক'ব বিচৰা নাই। এই প্ৰশ্নটোৰ পৰাই আভাসটো ল'ব পাৰি।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, ভাল অভিনয় আৰু চলচ্চিত্ৰ নিৰ্মাণৰ বাবে আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা সম্পৰ্কে আপোনাৰ মতামত জানিব বিচাৰো?

জাহ্নু বৰুৱা : যি কোনো এটা দিশতে ভাল প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ হ'লে আমাক আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ প্ৰয়োজন। চিনেমা বুলিলেই চিনেমা নহয়, অভিনয় বুলিলে অভিনয় নহয়, যি কোনো এটা দিশত সদায় নিজকে প্ৰশিক্ষণ দিয়াটো উচিত আৰু সাধনা কৰাটো অতি প্ৰয়োজন। মানুহৰ প্ৰতিভা থাকিব লাগে। প্ৰতিভা আৰু প্ৰশিক্ষণ দুয়োটা সম্পূৰ্ণ বেলেগ বেলেগ। আমাৰ সমাজত এইবোৰ কিছুমান বহু বেয়া অভ্যাস আছে যে - গীত এটা গাব পাৰিলেই Professional গীত গাবলৈ চায়। অভিনয় অলপ কৰিব পাৰিলেই Professional অভিনয় কৰিবলৈ চায়। ইয়াত সৰু সুৰাকৈ কেমেৰাটো ঘূৰাব পাৰিলেই ছবি এখন কৰিবলৈ চায়। এইবিলাক ভাল নহয়। এইবোৰ হৈছে প্ৰতিভা। প্ৰতিভা বোলা বস্তুটো সম্পূৰ্ণ বেলেগ বস্তু। প্ৰতিভা যেতিয়া থাকে নিজে-নিজে গম পায়। যেতিয়া মোৰ প্ৰতিভা আছে তেন্তে পিছৰ পৰ্যায়টো হ'ব লাগে প্ৰশিক্ষণ। প্ৰশিক্ষণ নোলোৱাকৈ কেতিয়াও আগবাঢ়িব নালাগে। কাৰণ সেই Professional টোক অসন্মান কৰা হয়।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, আমি সকলোৱে জানো যে "অভাৱেই আৱিষ্কাৰৰ মূল।" তথাপিও বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়েই এই অভাৱৰ বাবেই হতাশাত ভাগি পৰে। ইচ্ছা থকা সত্ত্বেও আধাতে শিক্ষা জীৱনৰ সামৰণি মাৰে। এই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ উদ্দেশ্যে আপুনি কিবা এটা কওঁকচোন?

জাহ্নু বৰুৱা : ই এটা খুবোই দুখ লগা বিষয়। সেইটো এটা অভাৱ। যিকোনো এটা অঞ্চলৰ নেতৃত্ব কিছুমান ভাল মানুহৰ হাতত হোৱাটো উচিত। তেনেকুৱা দিশহাৰা বা হতাশ হোৱাৰ নানান ধৰণৰ কাৰণ থাকিব পাৰে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী থাকিব

পাৰে, নতুন প্ৰজন্ম গঢ়ি আছে আৰু তাত সঠিক দিশত সঠিকভাৱে নেতৃত্ব দিব পৰাটো খুবোই প্ৰয়োজন। প্ৰথম নেতৃত্বটো হ'ব লাগে Positive Self Motivation। যিটো নেকি নিজকে আগুৱাই নিয়া, যুঁজটো দিব পাৰিব লাগে নিজকে নিজে। গতিকে এইটো এটা প্ৰত্যেক ব্যক্তিকে একো এটা সমস্যা। গতিকে তাক লৈ এইটো এটা ইমান চিন্তাৰ বিষয় নহয়। মাথোঁ ধৈৰ্য আৰু পৰিশ্ৰমৰ প্ৰয়োজন। সেইটোৰ বাবে কোনোবা এটা নেতৃত্বক অনুকৰণ কৰিলেই হ'ল। গতিকে মোৰ বোধেৰে এইটো এটা ডাঙৰ সমস্যা নহয়।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, দেখা গৈছে যে আজি কলেজৰ বা যুৱ প্ৰজন্মই ডাকৰ বচন, ফকৰা যোজনা, সাঁথৰ, বৰগীত-লোকগীত, এইবোৰ পাহৰি গৈছে। বহুতে নামেই শুনা নাই। এনে হোৱাৰ কাৰণ বা এয়া কাৰ দোষ বুলি আপুনি ভাবে?

জাহ্নু বৰুৱা : এইটো নিশ্চয় নতুন প্ৰজন্মৰ দোষ নহয়। নতুন প্ৰজন্মক কেতিয়াও দোষ দিব নোৱাৰি। এনে দিশসমূহ হোৱাৰ কাৰণ হৈছে চৰকাৰ। চৰকাৰে দেশৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাটোৰ গতি-বিধি সূচায়। গতিকে এইবিলাক চালি-জাৰি চাব লাগে। আমাৰ কিমান সুন্দৰ-সুন্দৰ কিছুমান পৰম্পৰা আৰু সাহিত্য আছে যে, সেই সাহিত্যবিলাক খুবোই প্ৰয়োজন। এটা জাতিৰ শক্তি। ফকৰা যোজনা হওক, বৰগীত, ডাকৰ বচন, সাধু হওক এইবিলাক হৈছে এটা জাতিৰ শক্তি, মূল মুখ। সেই শক্তিবোৰ যেতিয়া নাথাকে তেতিয়া এটা জাতি শক্তিশালী বুলিব নোৱাৰি। উদাহৰণ যদি চোৱা হয়, এতিয়া আমি নিজৰ স্বাস্থ্যটো ঠিক ৰাখিবৰ বাবে ভিটামিন খাওঁ বা ভিটামিনৰ কথা কওঁ। ঠিক তেনেদৰে এইবিলাক হৈছে এটা জাতিৰ ভিটামিন বা শক্তিৰ উৎস। এনেকুৱা এটা ভিটামিন যদি নতুন প্ৰজন্মই নাপায় তেন্তে জাতিটো কেনেকৈ সবল হ'ব, গতিকে এইধৰণৰ কেতিয়াও অৱজ্ঞা কৰাটো উচিত নহয়। আৰু অতি এটা দুখৰ বিষয় যে যদি এনে নহয় তেন্তে গোটেই শিক্ষা ব্যৱস্থাক অৱজ্ঞা কৰা হয়।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, "মানুহে মানুহৰ বাবে" কোৱা হয় যদিও বহু সময়ত পৃথিৱীৰ জীৱশ্ৰেষ্ঠ বুলি চিনাকি দিয়া মানুহে এই কথাষাৰ পাহৰি যায় আৰু হত্যা, হিংসা, লুণ্ঠন আদি কামত জড়িত হৈ পৰে। এনে এখন সমাজৰ ভৱিষ্যতৰ যুৱচামক উদ্দেশ্য কৰি আপুনি কি বাৰ্তা দিব?

জাহ্নু বৰুৱা : প্ৰথমেই কওঁ যে, মানুহক যে আমি জীৱ শ্ৰেষ্ঠ বুলি কওঁ এইটো এটা সম্পূৰ্ণ ভুল ধাৰণা। আমি কেতিয়াও শ্ৰেষ্ঠ নহয়। বৰ্তমান যিটো কৰ'না ভাইৰাছ গোটেই বিশ্বত আতংক হৈছে মানুহে কি কৰিছে? য'ত ভাইৰাছক চম্ভালিব পৰা নাই তেন্তে এইটো কেনেকৈ জীৱ শ্ৰেষ্ঠ হ'ল, আজি জীৱ-জন্তুবিলাক চোৱা, গছ-গছনিবিলাক চোৱা, সকলোৱে নিজে নিজকে চম্ভালিব পাৰিছে। আমিহে সিহঁতবোৰক ধ্বংস কৰি নিঃশেষ কৰি পেলাওঁ। কিন্তু তেওঁলোকেতো সকলোবোৰ নিজেই চম্ভালিছে নহয়, উদাহৰণ

উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ এমাজন খ্যাত দিহিং পাটকাইত কয়লা খনন কাৰ্য আৰম্ভ কৰিব লৈছে। কিমান হৃদয় বিদাৰক আৰু নিষ্ঠুৰ কৰ্ম আৰু প্ৰকৃতিৰ ক্ষেত্ৰত যিমানবিলাক সমস্যা আছে সেইবিলাক সিহঁতি নিজেই চম্ভালি লয়। কিন্তু আমিহে নোৱাৰোঁ। আমাৰ ওচৰত যিমানবিলাক টকা নাথাকক কিয়। এতিয়া চোৱা গোটেই সমাজখন কি হৈছে? এখন এখন মুখা পিন্ধি ঘূৰি ফুৰিব লগা হৈছে, ঘৰৰ ভিতৰতে সোমাই থাকিব লগা হৈছে। গতিকে ই কেনেকৈ জীৱ শ্ৰেষ্ঠ হ'ল? য'ত প্ৰকৃতিৰ বিপদ হৈছে? আমি আজি নিজকে চম্ভালিব পৰা নাই। গতিকে এইটো এটা ভুল ধাৰণা যে মানুহ জীৱ শ্ৰেষ্ঠ। হ'ব পাৰে জীৱন প্ৰণালী এটা খুব উচ্চ খাপৰ লৈ টকা-পইচাৰে ওপঙি আছে। এইটো হ'ব পাৰে। কিন্তু সেইবুলি যে আমি জীৱ শ্ৰেষ্ঠ হয় সেইটো নহয়। দ্বিতীয়তে এইটো হৈছে যে লুণ্ঠন। এইখিনিতে মই এইটো কৈছোঁ যে যুৱ সমাজত এটা ডাঙৰ কৰ্তব্য আছে এইটো হৈছে কি তেওঁলোকে সজাগ হোৱাটো উচিত। বৰ্তমান দেশ, পৃথিৱীত আজি যিটো পৰিস্থিতি হৈছে যুৱ-সমাজখন সম্পূৰ্ণ সজাগ হোৱাটো দৰকাৰ। সজাগ হ'লেহে তেওঁলোকে চিন্তা কৰিব পাৰিব যে তেওঁলোক কি? আমাৰ কৰ্তব্য কি। এতিয়া চোৱা, যিকোনো ধৰ্মৰ এজন কৰ্মীয়ে বা বিহাৰী কৰ্মীয়ে, এজন প্ৰবাসী কৰ্মীয়ে দিল্লীত চাকৰি কৰে। কালি কে দিলে বোলে যে লকডাউন হ'ব। সাধাৰণ জনতাই বহুদূৰ মাইল খোজকাঢ়ি গৈছে। কি কাৰণে গৈছে, তেওঁলোকে ঘৰ বুলি নিজৰ ঘৰখনলৈ গৈছে, হাজাৰ হাজাৰ মাইল খোজ কাঢ়িছে। সেইটো অৱস্থা কিয় হৈছে? এইটো অৱস্থা এইটো কাৰণে হৈছে যে আমি এই পৃথিৱীখনত যিমান পদ্ধতি তৈয়াৰ কৰিলোঁ, আঁচনি তৈয়াৰ কৰা হ'ল, যদি এইবোৰ দিশত নানান ধৰণৰ ত্ৰুটি ৰৈ গৈছে। গতিকে এইখিনি কোনে শুধৰাব, নতুন প্ৰজন্মই শুধৰাব লাগিব। যদি তেওঁলোক সজাগ হয়। সজাগ হ'ব। তেওঁলোকে প্ৰতিটো বস্তুৰ প্ৰতি সজাগ হ'ব লাগিব তেতিয়াহে এই বস্তুবোৰৰ শুধৰণি হ'ব। অসমখনত শুধৰণি কৰিবলৈ বহুত আছে। নিজৰ গাঁওখনতে বহুত আছে এই সকলোবোৰ নতুন প্ৰজন্মৰ সজাগ দৃষ্টিকোণেৰে চাব লাগিব। তেতিয়াহে নিজে নিজেই ভাবিব, তেওঁলোকে কি কৰা উচিত। তেওঁলোকৰ কৰ্তব্য কি।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, অসমীয়া ভাষাই যদি অসমত চীন বা জাপানৰ দৰে গা কৰি উঠে তেন্তে আমাৰ বাহিৰা জগতখনৰ সৈতে সম্পৰ্ক কমিব পাৰে নেকি?

জাহ্নু বৰুৱা : কিয় নোৱাৰিব, নিশ্চয় পাৰিব। এই দিশত বহু সুন্দৰ ব্যৱস্থা আছে। নানান ধৰণৰ প্ৰণালী উলিয়াই দিছে। জাপানদেশত ধৰি লোৱা, আমি জাপানীছ নকওঁ আৰু ইউৰোপত জাপানীজ নকয় কিন্তু এটা সময় আছিল তেওঁলোকে পৃথিৱীৰ এনে এটা ঘৰ নাই য'ত নেকি জাপানীজ প্ৰভাৱ নাই। আজি তেনেকৈ সমগ্ৰ পৃথিৱীত চাইনীজ প্ৰভাৱ। আৰু চাইনীজ প্ৰভাৱ গোটেই পৃথিৱীখনত প্ৰত্যেকৰ ঘৰে-ঘৰে আছে।

সেইবাবে তেওঁলোকে চাইনীজহে কয়। এই যোগবিলাক নানা ধৰণৰ হয়। গতিকে এইটো জাতি এটাৰ ক্ষেত্ৰত বস্তুবাদিক হিচাপে ইতিবাচক দিশ। মাথোঁ আমি সঠিক ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, সাম্প্ৰতিক প্ৰেক্ষাপটত মন কৰিলে দেখা যায় যে কবি, ঔপন্যাসিক, গল্পকাৰৰ তুলনাত নাট্যকাৰৰ সংখ্যা কম। ইয়াৰ কাৰণ কি বুলি ভাবে?

জাহ্নু বৰুৱা : ইয়াৰ কাৰণ দেখে দেখকৈ ওলাই আছে। আমি কি বিলাকক অধিক গুৰুত্ব দিওঁ, এটা সময় আছিল যে অসমৰ আগশাৰীয়া যি কেইজন ঔপন্যাসিক আছিল তেতিয়াই তেওঁলোকৰ উপন্যাস এখন যেতিয়া প্ৰকাশ (publish) হৈছিল আৰু প্ৰকাশ হোৱাৰ দুই-তিনিদিনতে প্ৰায় চল্লিশ-পঞ্চাশ হাজাৰো অধিক কিতাপ বিক্ৰী হৈছিল। পাৰ্থক্যত চালে তেতিয়াই আৰু আজি উপন্যাস এখন যেতিয়া প্ৰকাশ (publish) হয় তেতিয়া কিন্তু এহেজাৰ কপিও বিক্ৰী নহয়, সন্দেহজনক বিষয়। এইক্ষেত্ৰত যদি অনুধাৱন কৰি চাওঁ তেন্তে এয়া কি ঔপন্যাসিকজনৰ গাত দোষ নেকি? নিশ্চয় নহয় আৰু তেওঁ নিজৰ দায়িত্ব পালন কৰি তেওঁ সৃষ্টিৰাজিৰ বিকাশ কৰিছে। এতিয়া যদি আকৌ মন কৰো তেন্তে ভুল ক'ত? ভুল হৈছে যিবিলাকে পঢ়া-শুনা কৰা সাহিত্য অনুৰাগী বা পাঠক। চিনেমাৰ ক্ষেত্ৰত দৰ্শকৰ প্ৰায় একেই। তাৰো এই দিশত দুই-এখন চিনেমা বা কিতাপ আলোচনী ব্যতিক্ৰম।

আকৌ তেওঁলোকে প্ৰকৃত বস্তুটো ল'ব জনা নাই বা গুৰুত্ব দিয়া নাই আৰু গুৰুত্ব নিদিয়াৰ ফলত আঁচনিৰ এই সৃষ্টিৰ পৰা যি সহায়-সহযোগ পাওঁ সেইবোৰ উপকৃত নহৈ সেইবিলাক আমি হেৰুৱাইছোঁ। এতিয়া নতুন প্ৰজন্মই এইটো খুব চালি-জাৰি চোৱাটো উচিত। সৃষ্টিৰ পৰা যিবিলাক গীত-মাত, কবিতা, গল্প, উপন্যাস এই সকলোবিলাক প্ৰয়োজন এখন সমাজৰ আৰু এইসমূহ দিশৰ লগতে সমাজ এখনক সবল কৰি ৰাখে নাটক হওক বা ভাঙনা হওক এইবিলাক খুবেই প্ৰয়োজন। গতিকে এইটো এটা নতুন প্ৰজন্মই এটা নতুন দৃষ্টিকোণেৰে চাই গুৰুত্ব দিয়াটো অতি প্ৰয়োজন। তাৰোপৰি নিষ্ঠা আৰু গুৰুত্ব সহকাৰে কামবিলাক কৰি সমাধান কৰাটো দৰকাৰ।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, সদৌ শেষত নিসংগতাপূৰ্ণ এজন ব্যক্তিক এখন চিনেমাই কিদৰে উৎসাহ যোগাব পাৰে?

জাহ্নু বৰুৱা : এই বিষয়ে আমি আগতেই আলোচনা কৰি আহিছোঁ যে, এইবিলাক তেওঁৰ নিজৰ Approachৰ ওপৰত কথা। তেওঁৰ নিজা উদ্দেশ্য। ছবি এখন চোৱাৰ এই উদ্দেশ্যটো ওপৰত কথা তেওঁ যদি ছবি এখনৰ পৰা একোৱে নাপায় যদি কেৱল মনোৰঞ্জন ল'বলৈ যায়। নাচ, গান, যুঁজ চাবলৈ যায় তেন্তে তেওঁ একো উপকৃত নহয় যদিহে তেওঁ বিষয়টো গুৰুত্ব দি নলয়। এই ক্ষেত্ৰত যদি উদাহৰণ- মোৰ এখন ছবি 'হালধীয়া চৰায়ে বাওঁধান খায়' এই ছবিখনত এজন

কৃষকৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি নিৰ্মাণ কৰা। এই ছবিখন চালে অসমীয়া গাঁৱৰ সকলো চানেকি উজলি উঠা আৰু যদি আমি সমাজখন ভাল ধৰণে অধ্যয়ন কৰা যায় তেতিয়া ছবিখনক সকলোখিনি পোৱা যাব। সেই ছবিখন দুঘণ্টাও নহয়। দুঘণ্টাৰ ভিতৰত কিমানখিনি কথা জানিবলৈ পাৰি। ছবিখনৰ মূল যি চৰিত্ৰ তেওঁ সকলোবিলাক হেৰুৱাইছিল। মাটি, ঘৰ-বাৰী, গৰু ইত্যাদি। তাৰ পিছত যেতিয়া মঙলে এবাৰ সুধিছে যে- "বোলে লক্ষেশ্বৰ তোৰ ভোট এইবাৰ পিছে কাক দিবি? তেতিয়া লক্ষেশ্বৰে কৈছে যে, মঙল কাই যোৱা দুমাহতে মই বহুত হেৰুৱালোঁ। মাটি গ'ল, গৰু-গাই গ'ল, আনকি মোৰ ল'ৰা চাকৰো বনিলে কিন্তু এতিয়া মোৰ এটা বস্ত্ৰৰে আছে সেইটো হৈছে মোৰ নিজা ভোটটো। এইটো যদি মই কাক দিম আপোনাক ক'ব লাগে তেন্তে মই আপোনাক কিয় কম? গতিকে এনেধৰণৰ এই সংলাপটো যদি গোটেই অসমীয়া জাতিয়ে গুৰুত্বসহকাৰে আৰু গভীৰ ভাৱে চাই তেতিয়া হ'লে বহুত কথা গম পাব। সাম্প্ৰতিক এই ভোটৰ নিৰ্বাচন (election) টো এনেকুৱা নহয় যে পইচা দি কিনিব পাৰি? গতিকে এনেবোৰ দিশত আজি যি হৈ আছে তেনেকুৱা হোৱাত মোৰ গাত কি দোষ? যে মোৰ গাত দোষ আছে নেকি? চিত্ৰ নিৰ্মাতা হিচাপে ময়োটো সেইটো দিলোঁ। কিন্তু দৰ্শকজনে যদি তেনেদৰে নাচাই তাৰ পৰা অতি সহজে হাজাৰ টকা দি ভোটটো কিনি লৈ যাব যে খাটাং। কথাবিলাক হৈছে তেনেধৰণৰ। চিনেমা এখনে এজন মানুহক বহু দিশত জ্ঞান দিব পাৰে। এখন সুস্থ ছবিয়ে নানান ধৰণৰ বস্তু দিব পাৰে। কিন্তু দুখৰ বিষয় মানুহৰ যিটো দৰ্শকৰ বা সেই সমাজখনৰ সেইটো অভ্যাস নাই। এই দৃশ্যটো চাব লাগিব, সেই ছবিখন চাব লাগিব তেতিয়াহে উপকৃত হ'ব, গতিকে যি কোনো এজন ব্যক্তিয়ে যদি ভাল ধৰণে চাই তাৰ পৰা নানান ধৰণৰ বস্তু আহৰণ কৰিবলৈ পাব। আৰু বিকৃত ছবি নহয়? উৎসাহ পাব আৰু মই নিজেই আজি ছবি কৰিছোঁ ভাল ছবি চাইহে ছবি জগতলৈ আহিছোঁ, ময়ো উৎসাহ পাইছোঁ। কেইখনমান ভাল ছবি চাইহে মই উৎসাহ পাইছোঁ মোৰ গোটেই জীৱনটো চলি আহিলে এনেধৰণৰ উৎসাহটোৰ কাৰণেহে। মই আগবাঢ়ি গৈ থাকিব পাৰিছোঁ। কথাটো তেনেধৰণে বিচাৰ কৰি চালেই হ'ল।

সমীৰণ বৰুৱা : ছাৰ, আমাক আপোনাৰ বহুমূলীয়া সময়কণ প্ৰদান কৰাৰ বাবে আপোনাক তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ তৰফৰ পৰা অন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে আপোনাৰ সুস্বাস্থ্য আৰু দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰি আপোনাৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি আশা কৰিলোঁ। লগতে আমাক আৰু অধিক সুন্দৰ সুন্দৰ চিনেমা উপহাৰ দি যাব বুলি আমাৰ কাম্য আৰু আমাৰ কথোপকথন ইমানতে সামৰিছোঁ।

জাহ্নু বৰুৱা : আন্তৰিক ধন্যবাদ।

শিক্ষা. আৰু অ.ৰ্থ.নী.তি.

বিশ্বায়ন

আৰু

উন্নয়ন

●● বৈকুণ্ঠ দাস

বিশ্বায়নৰ আজিৰ পৰিৱেশত উন্নয়নৰ স্বৰূপ সহজেই অনুমেয়। সম্প্ৰতি জনগণে সন্মুখীন হোৱা জীৱন-জীৱিকাৰ বৰ্ধিত অনিশ্চয়তাই বিশ্বায়নসৃষ্ট উন্নয়নৰ স্বৰূপকে প্ৰতীয়মান কৰে। উন্নয়নৰ যে জনগণৰ জীৱন-জীৱিকাৰ নিৰাপত্তাৰ লগত বিশেষ সম্পৰ্ক নাই সেই সত্যতাকে দাঙি ধৰে।

বিনিয়োগ, উৎপাদন, বিক্ৰয়ৰ আজিৰ বৰ্ধিত পৰিৱেশত সাধাৰণ জনগণৰ বাবে বিশেষ সুবিধা কৰিব পৰা নাই। জ্যামিতিক হাৰত বিনিয়োগ উৎপাদনৰ পৰিসৰ বৃদ্ধি হোৱাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিততো সাধাৰণ জনগণৰ উপাৰ্জন তথা ক্ৰয় ক্ষমতা পূৰ্বৰ দৰেই বাহাল আছে। সাধাৰণ জনগণে সময়ত উপাৰ্জনৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰত্যাহ্বানৰহে সন্মুখীন হ'বলগীয়া পৰিছে।

দেশীয় স্তৰত বৃহৎ আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পুঁজিৰ অবাধ বিনিয়োগ সম্ভৱ হৈ উঠিলেও তেনে বিনিয়োগৰ ফল দেশৰ সাধাৰণ নাগৰিকৰ বাবে উপলব্ধ নহয়। বৃহৎ পৰিসৰত আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পুঁজিয়ে আৰম্ভ কৰা উৎপাদন কাৰ্যই অৱশ্যেই সাধাৰণ নাগৰিকৰ বাবে উপাৰ্জনৰ বাট মুকলি কৰা নাই। এমুঠিমান দক্ষ শ্ৰমিকৰ মকৰলতেই দেশীয় জনগণৰ ক্ষেত্ৰত সংস্থাপনৰ সম্ভাৱনীয়তা সীমাবদ্ধ হৈ ৰৈছে।

তথ্য-প্ৰযুক্তিৰ ব্যৱহাৰেৰে বৃহৎ অনুপাত উৎপাদন কাৰ্য সম্পাদন কৰিলেও তেনে উৎপাদনে সাধাৰণ জনগণৰ উন্নয়ন সাধন কৰা নাই। বৰঞ্চ প্ৰযুক্তি ব্যৱহাৰে কায়িক শ্ৰমিকৰ প্ৰয়োজন হ্ৰাস কৰাতহে উদগনি যোগাইছে। যথেষ্ট সংখ্যাত কায়িক শ্ৰমিকৰ উপলব্ধতা থকা দেশীয় পৰিৱেশত কায়িক শ্ৰমিকৰ প্ৰয়োজনীয়তা হাৰে সংস্থাপনৰ ক্ষেত্ৰত সমস্যাহে উদ্ভৱ কৰিছে।

অৰ্থনীতিৰ সকলো খণ্ডতে বিনিয়োগ তথ্য উৎপাদনৰ বৃদ্ধি ঘটিলেও তেনে বিনিয়োগ আৰু উৎপাদনৰ ফল কিন্তু সাধাৰণ নাগৰিকে উপভোগ কৰিবলৈ সক্ষম

হোৱা নাই। কৃষি, উদ্যোগ আৰু সেৱা- সকলোবোৰ খণ্ডতে ব্যাপক স্তৰত বিনিয়োগ আৰু উৎপাদনৰ সম্ভৱ হ'লেও অৱশ্যেই সাধাৰণ কৃষক, শ্ৰমিকৰ উপাৰ্জনৰ যথেষ্ট সুযোগ সৃষ্টিত সক্ষম নহয়। বৰঞ্চ কৃষক, শ্ৰমিকৰ উপাৰ্জনৰ বাটত হেঁচা হৈ পৰিছে তেনে বৰ্ধিত বিনিয়োগ আৰু উৎপাদন কাৰ্য।

কৃষি খণ্ডত বৃহৎ দেশীয় তথা আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পুঁজিৰ বিনিয়োগৰ ফলত কৃষিৰ উৎপাদন পূৰ্বৰ তুলনাত যথেষ্ট বৃদ্ধি ঘটা পৰিলক্ষিত হৈছে। নিত্য-নতুন কৌশল অৱলম্বনেৰে বৃহৎ পুঁজিয়ে কৃষি উৎপাদনত অভূতপূৰ্বভাৱে সফলতা লাভ কৰিছে। কৃষিত বৰ্ধিত উৎপাদনৰ মাধ্যমেৰে অভাৱনীয় মুনাফা আৰ্জিছে।

উদ্যোগ খণ্ডতো দেশীয় তথা বিদেশী পুঁজিৰ বিনিয়োগ ব্যাপক হাৰত বৃদ্ধি ঘটিছে। ৰাজহুৱা খণ্ডৰ বাবে সংৰক্ষিত উদ্যোগীৰ উৎপাদনৰ ক্ষেত্ৰসমূহতো দেশীয় তথা বিদেশী বৃহৎ পুঁজিয়ে বিনিয়োগ সাব্যস্ত কৰাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত ঔদ্যোগিক খণ্ডৰ উৎপাদনশীলতা পূৰ্বতকৈ যথেষ্ট বৃদ্ধি পাইছে। ঔদ্যোগিক উৎপাদিত বিভিন্ন সামগ্ৰীয়ে বজাৰ উভৈনদী হৈ পৰিছে সম্প্ৰতি।

বিশ্বায়নৰ পৰিৱেশত সেৱা খণ্ডৰ অভূতপূৰ্ব বিকাশ সাধন হৈছে। অধিকতৰ হাৰত সেৱা খণ্ডতেই পুঁজিৰ বিনিয়োগ ঘটিছে। অধিকতৰ পুঁজিৰ বিনিয়োগৰ ফলত সেৱা খণ্ডৰ পৰিসৰ বিশাল হৈ পৰিছে। দিনক দিনে অধিক পুঁজিৰ বিনিয়োগ দেখা গৈছে সেৱা খণ্ডত।

বৰ্ধিত বিনিয়োগৰ ফলত সেৱা খণ্ডৰ উৎপাদনে নতুন অভিলেখ ৰচনা কৰিছে। নিত্য-নতুন সেৱা যোগানৰ পৰিৱেশ উপলব্ধ কৰাইছে। সেৱা যোগানৰ প্ৰয়োজনত নতুন সেৱাৰ সৃষ্টিৰে ন-ন উৎপাদন কাৰ্যৰ উন্মেষণ ঘটাইছে। মুঠৰ ওপৰত সেৱা খণ্ডৰ উৎপাদনৰ শ্ৰীবৃদ্ধি হোৱা প্ৰত্যক্ষ কৰা যায়।

উল্লেখনীয় যে বিশ্বায়নৰ পৰিৱেশত কৃষি উৎপাদনত যথেষ্ট বৃদ্ধি ঘটিলেও তেনে বৰ্ধিত উৎপাদনে কিন্তু সাধাৰণ কৃষকৰ বিশেষ উন্নয়ন সাধন কৰিব পৰা নাই। কৃষিত পুঁজিগোষ্ঠীৰ বৰ্ধিত বিনিয়োগৰ ফলত সাধাৰণ কৃষকে বৃহৎ প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়াত পৰিছে। বৃহৎ পুঁজিৰে প্ৰতিযোগিতাত তিষ্ঠিব নোৱাৰি সাধাৰণ কৃষকে কৃষি কাৰ্যৰ পৰাই আঁতৰি আহিছে। ফলত কৃষকে উপাৰ্জনৰ বাট হেৰুৱাই পেলাইছে।

উদ্যোগ খণ্ডৰ পৰিসৰ বৃদ্ধি ঘটিলেও ইয়াৰ ফলত সাধাৰণ নাগৰিকৰ বিশেষ উপকাৰ সাধন হোৱা নাই। বৃহৎ, পুঁজিয়ে উদ্যোগৰ প্ৰয়োজনত সাধাৰণ নাগৰিকৰ ভূমিত ৰাষ্ট্ৰৰ সহযোগত নিজৰ অধিকাৰ সাব্যস্ত কৰিছে। কৃষকে কৃষি-ভূমিৰ পৰা বঞ্চিত হোৱা উপক্ৰম হৈছে। কিছুসংখ্যকে পৈতৃক মাটি-ভেটি হেৰুৱাই সৰ্বস্বান্ত হোৱাটো প্ৰত্যক্ষ কৰা যায়।

ঔদ্যোগিক উৎপাদন বৃদ্ধিৰ মূলতে হৈছে বৃহৎ ব্যক্তিগত পুঁজিৰ বৰ্ধিত বিনিয়োগ। ব্যক্তিগত পুঁজিৰ বৰ্ধিত বিনিয়োগৰ

প্ৰয়োজনত ৰাজহুৱা খণ্ডৰ ঔদ্যোগিক উৎপাদনৰ ক্ষেত্ৰসমূহত ৰাজহুৱা উৎপাদনৰ যৱনিকা পেলোৱা হৈছে। ইয়াৰ ফলত ৰাজহুৱা উদ্যোগসমূহত কৰ্মৰত শ্ৰমিকসকলে কৰ্মসংস্থাপন হেৰুৱাব লগীয়াত পৰিছে। কৰ্মসংস্থাপনহীনতাৰ ফলত জীৱনধাৰণ তেওঁলোকৰ বাবে দুৰ্দ্ধৰ বিবেচিত হৈছে। সমান্তৰালকৈ বৃহৎ পুঁজিয়ে ঔদ্যোগিক উৎপাদনকাৰ্যত বিনিয়োগ কৰাৰ ফলত ক্ষুদ্ৰ আৰু মজলীয়া উদ্যোগসমূহে বৃহৎ প্ৰতিযোগিতাত অৱতীৰ্ণ হ'বলগীয়াত পৰিছে। বৃহৎ পুঁজিৰে প্ৰতিযোগিতাত তিষ্ঠিব-নোৱাৰি লোকচানৰ সন্মুখীন হৈছে ক্ষুদ্ৰ আৰু মজলীয়া উদ্যোগৰ মালিক। ব্যৱসায় বন্ধ কৰিব লগীয়াত পৰিছে তেওঁলোক। ক্ষুদ্ৰ, মজলীয়া উদ্যোগত কৰ্মৰত শ্ৰমিকে উপাৰ্জনৰ বাট হেৰুৱাই ত্ৰাহি মধুসূদন সোঁৱৰিছে।

সেৱা খণ্ডৰ বিকাশেও অৱশ্যে সাধাৰণ নাগৰিকৰ বাবে বিশেষ সুবিধা উপলব্ধ কৰাৰ পৰা নাই। বেংক, স্বাস্থ্য, শিক্ষা, তথ্য-প্ৰযুক্তি আদিৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি সাধিত হ'লেও তেনে ক্ষেত্ৰৰ উন্নতিয়ে সাধাৰণ জনগণৰ উপকাৰ সাধনত সক্ষম নহয়। সবহসংখ্যক সাধাৰণ নাগৰিক যিহেতুকে দক্ষ শ্ৰমিক নহয় সেয়েহে এনেবোৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁলোকৰ বাবে সংস্থাপনৰ সমস্যা আছে। এনেবোৰ ক্ষেত্ৰই তেওঁলোকৰ বাবে জীৱিকাৰ বাট প্ৰদানত সক্ষম নহয়।

অন্যহাতে, উল্লিখিত ক্ষেত্ৰবোৰত বিকাশৰ প্ৰয়োজনত ভূমি অধিগ্ৰহণৰ আৱশ্যক হয়। ৰাষ্ট্ৰৰ সহযোগত বৃহৎ পুঁজিয়ে সময়ত ভূমিৰ ওপৰত নিজস্ব অধিকাৰ সাব্যস্ত কৰে। বৃহৎ পুঁজিৰ ভূমিৰ চাহিদা পূৰণৰ বাবে ৰাষ্ট্ৰই সাধাৰণ নাগৰিকক নিজৰ ভূমিৰ পৰা উচ্ছেদিত কৰে। উচ্ছেদিত জনগণে নতুন পৰিৱেশত জীৱিকা উপাৰ্জনৰ ক্ষেত্ৰত বৃহৎ প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়াত পৰে।

গতিকে দেখা যায় যে বিশ্বায়নৰ পৰিৱেশত উন্নয়ন সম্ভৱ নহয়। কৃষক শ্ৰমিকক উপাৰ্জনৰ বাট প্ৰদান কৰাত বিশ্বায়ন ব্যৰ্থ। বিশ্বায়নে সাধাৰণ জনগণৰ বাবে উপাৰ্জনৰ পৰিৱেশ ৰচনা কৰি জীৱন-জীৱিকা সুৰক্ষা নিশ্চয়তা নিদিয়।

সি যি নহওক, বিশ্বায়নৰ পৰিৱেশতো উন্নয়ন নিশ্চিত হোৱাটো প্ৰয়োজন। কৃষক, শ্ৰমিকে আয়ৰ সুযোগ পোৱাটো দৰকাৰী। কৃষক, শ্ৰমিক সহিতে সাধাৰণ জনগণে জীৱন-জীৱিকাৰ ক্ষেত্ৰত নিশ্চয়তা লাভ কৰাটো বাঞ্ছনীয়।

অৱশ্যেই, বিশ্বায়নৰ পৰিৱেশত উন্নয়ন নিশ্চিত কৰাটো ইমান সহজসাধ্য নহয়। ব্যক্তিগত পুঁজিৰ বৃহৎ মুনাফাৰ অংকত পৰিচালিত বিশ্বায়ন ব্যৱস্থাই সাধাৰণ জনগণৰ জীৱন-জীৱিকাৰ প্ৰসঙ্গক গুৰুত্ব নিদিয়াটোৱেই স্বাভাৱিক। ব্যক্তিগত পুঁজিৰ লাভৰ হিচাপ-নিকাচ কৃষক, শ্ৰমিকৰ আয়ৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰত্যাহ্বান সৃষ্টি কৰাটোৱেই ধ্ৰুৱ সত্য।

এনে পটভূমিত সাধাৰণ জনগণৰ জীৱন-জীৱিকা সুৰক্ষাৰ বাবে জনগণে নিজাববীয়াকৈ সঠিক কাৰ্যপন্থা যুগুত কৰাটো দৰকাৰী। নিজৰ উপাৰ্জনৰ বাট সুৰক্ষিত কৰাৰ প্ৰয়োজনত কৃষক, শ্ৰমিকে বিহিত ব্যৱস্থা লোৱাটো জৰুৰী। কৃষক, শ্ৰমিক সহিতে সাধাৰণ জনগণে আয়ৰ নিশ্চয়তাৰ দাবীৰে ব্যাপক কাৰ্যসূচী ৰূপায়ণ কৰাৰ সময় সমাগত।

কৃষকে কৃষি উৎপাদনৰ মাধ্যমেৰে আয়ৰ নিশ্চয়তাৰ দাবী কৰাটো যুগুত। বৃহৎ পুঁজিৰে মোকাবিলা কৰাৰ সহায় হোৱাকৈ কৃষি কাৰ্যৰ বাবে বৰ্ধিত ৰাজসাহায্যৰ দাবী কৰাৰ প্ৰয়োজনীয়তা আছে। উৎপাদিত ফচলৰ বাবে উপযুক্ত বজাৰ দাবী কৰাটোও জৰুৰী। উৎপাদিত ফচলৰ উৎপাদনৰ ব্যয় উদ্ধাৰৰ নিশ্চয়তা প্ৰদানৰ বাবেও দাবী জনাব লাগে। প্ৰয়োজন সাপেক্ষে কৃষিৰ উৎপাদনত Trade protectionism-ৰ ব্যৱস্থাবোৰো দাবী তুলিব পাৰে।

শ্ৰমিকে শ্ৰমৰ সুযোগ লাভৰ মাধ্যমেৰে আয় নিশ্চয়তাৰ দাবী তুলি উচিত। ৰাজহুৱা খণ্ডৰ ঔদ্যোগিক উৎপাদনৰ ক্ষেত্ৰসমূহৰ বিস্তাৰৰ মাধ্যমেৰে শ্ৰমিকৰ বাবে নতুন সংস্থাপনৰ বাট মুকলিৰ দাবী কৰা প্ৰয়োজন। অধিকতৰ শ্ৰমিকৰ বাবে মকলৰ সুযোগ প্ৰদানৰ স্বার্থত ৰাজহুৱা খণ্ডৰ উৎপাদনকাৰ্যৰ পৰিসৰ বৃদ্ধিৰ দাবী কৰাটোও অতিকৈ জৰুৰী বিবেচিত হয়।

ব্যক্তিগত পুঁজিৰ মালিকাধীন উৎপাদনৰ ক্ষেত্ৰসমূহত সাধাৰণ শ্ৰমিকৰ সংস্থাপনৰ সুযোগৰ দাবীত প্ৰবল প্ৰতিবাদ সাব্যস্ত কৰাটো যুগুত। দেশীয় শ্ৰমিকৰ শ্ৰমৰ সুযোগ প্ৰদানৰ

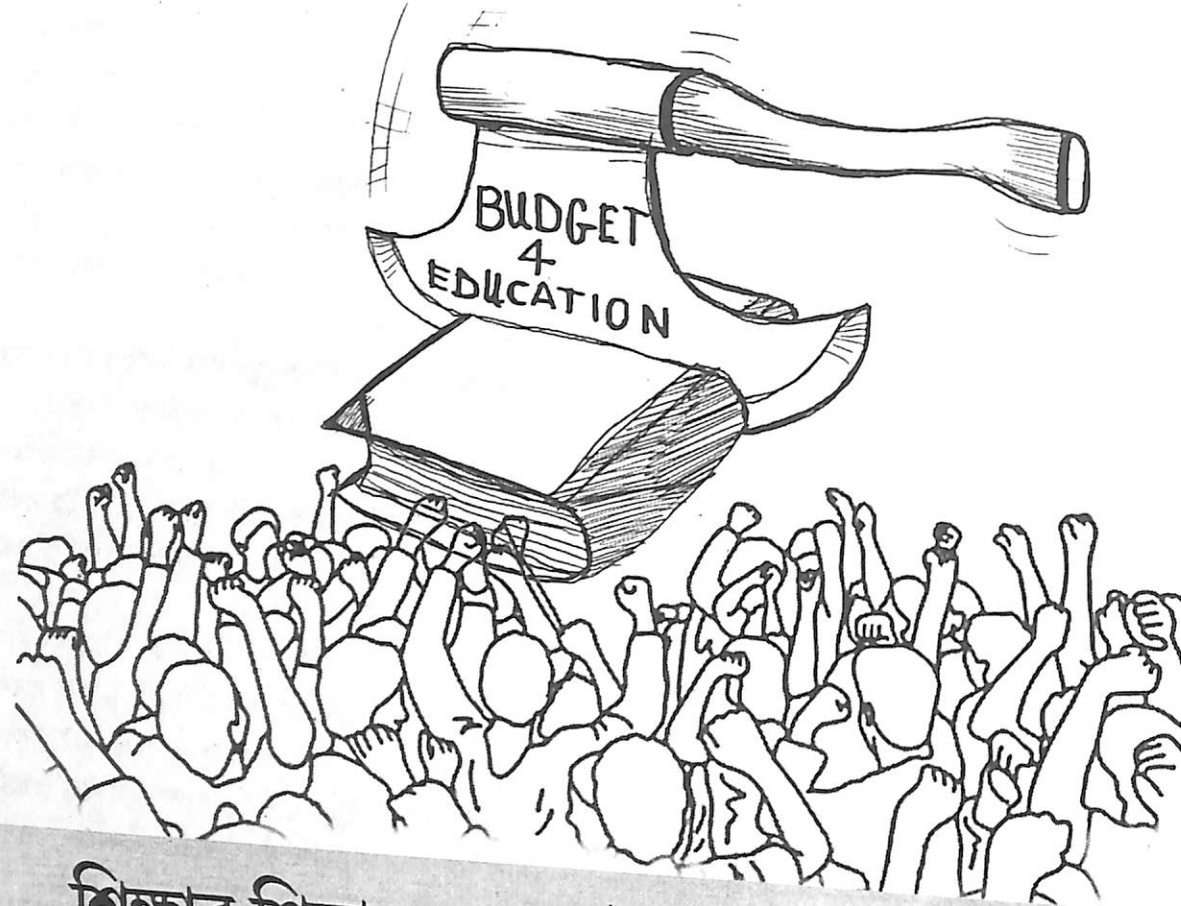
বাবে ব্যক্তিগত পুঁজিৰ বাধ্য কৰাৰ পাৰিবই লাগিব। অন্যথা সাধাৰণ শ্ৰমিকৰ জীৱন-জীৱিকা সুৰক্ষিত নহয়।

উল্লিখিত প্ৰয়োজনত কৃষক, শ্ৰমিক সংগঠনসমূহৰ বিশেষ কৰণীয় আছে। কৃষক-শ্ৰমিক সংগঠনসমূহ অধিক সংগবদ্ধ হোৱাৰ সময় আহি পৰিছে। অধিকতৰ ৰূপত সংগবদ্ধ হৈ কৃষক, শ্ৰমিকৰ জীৱন-জীৱিকা নিৰাপত্তাৰ প্ৰয়োজনত প্ৰবল দাবী সাব্যস্ত কৰিব পাৰিব লাগিব। কৃষক, শ্ৰমিকৰ প্ৰাপ্যৰ দাবীক অধিক গতি দিয়াৰ ক্ষেত্ৰত কৃষক, শ্ৰমিকৰ সংগঠনৰ সেয়েহে যথেষ্ট কৰণীয় আছে।

অৱশ্যেই, বৃহৎ পুঁজিৰ মুনাফাক ত্বৰাণ্বিত কৰাৰ প্ৰয়োজনত বিশ্বায়ন ব্যৱস্থাক সূত্ৰপাত ঘটোৱা ৰাষ্ট্ৰই কৃষক-শ্ৰমিক সংগঠনৰ দাবীৰ প্ৰতি যে যথোচিত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিব তাত সন্দেহ আছে। বৃহৎ পুঁজিৰ স্বার্থৰ প্ৰতি সততে সচেতন হৈ থকা ৰাষ্ট্ৰীয় কৰ্তৃপক্ষই কৃষক, শ্ৰমিকৰ সংগঠনসমূহৰ প্ৰতি সহৃদয়তা নেদেখুওৱাটোৱেই স্বাভাৱিক।

সি যি নহওক, কৃষক শ্ৰমিকৰ জীৱন-জীৱিকাৰ নিৰাপত্তাৰ খাতিৰত কৃষক-শ্ৰমিকৰ সংগঠনসমূহে নিজস্ব কৰণীয়খিনি সমাপন কৰিবই লাগিব। অধিক সংগবদ্ধ ৰূপত বৃহৎ পুঁজি তথা ইয়াৰ পৃষ্ঠপোষক ৰাষ্ট্ৰীয় কৰ্তৃপক্ষৰ বিৰুদ্ধে এঘঁড়ী যুঁজাৰ সময় সমাগত। সামৰ্থ্যৰে যুঁজ দিয়াৰ বেলিকাহে কৃষক শ্ৰমিকৰ বাবে বিশ্বায়নৰ পটভূমিত উন্নয়নৰ আশা কৰাটো সমীচীন। অন্যথা বিশ্বায়নৰ পৰিৱেশত কৃষক, শ্ৰমিক সহিতে সাধাৰণ জনগণৰ ক্ষেত্ৰত উন্নয়নৰ আশা নকৰাই যুগুত।

শিক্ষাৰ শিতানত বাজেটৰ ধন কমিছে কিয়

অমূল্য খাটনিয়াৰ

আমাৰ দেশৰ ছয় বছৰৰ পৰা চৈধ্য বছৰৰ প্ৰতিজন শিশুক বিনামূলীয়া সৰ্বজনীন শিক্ষা প্ৰদানৰ ব্যৱস্থা বাধ্যতামূলক কৰা হৈছে। তাৰ বাবে কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে সৰ্বশিক্ষা আঁচনি গ্ৰহণ কৰি বছৰি কোটি কোটি টকা খৰচ কৰি আছে। কিন্তু ইয়াৰ পাছতো আমাৰ দেশৰ প্ৰতিটো শিশুকে শিক্ষা প্ৰদান কৰিব পৰা হৈছে নে? এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰ কিন্তু অতি হতাশজনক। কাৰণ আমাৰ দেশৰ প্ৰতিটো শিশুক শিক্ষা প্ৰদানৰ বাবে বিদ্যালয়লৈ নিয়া দূৰৰে কথা বছৰি লাখ লাখ শিশুৱে পথিলা খেদা বয়সতে আনৰ ঘৰত বা চাহ ভাতৰ দোকানত গেবাৰি খাটিব লগা হৈছে। অৰ্থাৎ শিশু শ্ৰমিক হিচাপে নিয়োজিত হৈ আছে। এই কথা ওপৰে ওপৰে চালে গুৰুত্বহীন যেন লাগিব পাৰে, কিন্তু যেতিয়া পৰিসংখ্যা চোৱা যায় চকু কপালত উঠিব। কাৰণ আমাৰ দেশত শিশু শ্ৰমিক আছে বিশ্বৰ ভিতৰতে সাৰ্বাধিক। সংখ্যা হ'ল ৩১ নিযুত। আমাৰ দেশৰ বছৰি পুষ্টিহীনতাত ভোগা শিশুৰ সংখ্যা কলম্বিয়া নামৰ দেশখনৰ মুঠ জনসংখ্যাৰ সমান। এতিয়া ভাবকচোন শিশু অৱস্থাতেই পুষ্টিহীনতাত ভোগা এইসকল শিশু কেনে অৱস্থাত আছে। বিদ্যালয়ৰ মুখ দেখা

এইসকল শিশুৰ বাবে সম্ভৱনে? ৪৮.২ নিযুত শিশু আমাৰ দেশত পুষ্টিহীনতাত ভোগে।

'চেভ দ্য চিলড্ৰেন' নামৰ বঞ্চিত শিশুসকলৰ হৈ কাম কৰা সংগঠনটোৱে প্ৰস্তুত কৰা 'ষ্টলেন চাইল্ডহুড' নামৰ প্ৰতিবেদনখনত উল্লেখ কৰা মতে এই ক্ষেত্ৰত বিশ্বৰ ১৭২ খন দেশৰ ভিতৰত ভাৰতৰ স্থান ১১৬ নম্বৰত। এতিয়া অহা যাওক অসমৰ কথালৈ। ২০১১ চনৰ লোকপিয়ল মতে অসমত শিশু শ্ৰমিক আছে ৩ লাখ ৪৭ হাজাৰ ৩৫৩ জন। যোৱা ৮ বছৰত ইয়াৰ সংখ্যা কমক চাৰি বাঢ়িলহে, অৱশ্যে পৰৱৰ্তী পিয়লতহে ছবিখন স্পষ্ট হ'ব। আনহাতে ইউনিচিফৰ প্ৰতিবেদন মতে অসমত এতিয়াও ১ লাখ ৬ হাজাৰ ৬৪৬ জনতকৈও অধিক শিশু বিদ্যালয়লৈ নোযোৱাকৈ আছে। তাৰ উপৰি বিদ্যালয়লৈ যোৱা সকলৰ ভিতৰৰে ৪৪.৯ শতাংশ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ পাঠ্যপুথিহে পঢ়িব পাৰে। ষষ্ঠ শ্ৰেণীৰ ১৭.৭ শতাংশইহে সাধাৰণ হৰণ অংক কৰিব পাৰে।

আনহাতে কেন্দ্ৰীয় মানৱসম্পদ দপ্তৰৰ এক প্ৰতিবেদন মতে যোৱা ২০১৬-১৭ বৰ্ষত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বিদ্যালয় এৰাৰ

পৰিসংখ্যা এনে ধৰণৰ— দশম শ্ৰেণীৰ পৰা বিদ্যালয় এৰিছে ৪৫.১৫ শতাংশই, প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পৰা ১৩.৯৯ শতাংশ, দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ পৰা ৩.৩৮ শতাংশ, তৃতীয় শ্ৰেণীৰ পৰা ৩.৪২ শতাংশ, চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ পৰা ২.২৭ শতাংশ, পঞ্চম শ্ৰেণীৰ পৰা ১৮.৫৫ শতাংশ, ষষ্ঠ শ্ৰেণীৰ পৰা ২.৭৮ শতাংশ, সপ্তম শ্ৰেণীৰ পৰা ১.৮৬ শতাংশ, অষ্টম শ্ৰেণীৰ পৰা ৫.১৮ শতাংশ, নৱম শ্ৰেণীৰ পৰা ২৩.৮৯ শতাংশ, একাদশ শ্ৰেণীৰ পৰা ১৩.৭৭ শতাংশ আৰু দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ পৰা ১৪.৬৮ শতাংশই বিদ্যালয় এৰে। এই সকলৰ ভিতৰত বিদ্যালয় এৰাৰ সংখ্যা গ্ৰামাঞ্চলতেই অধিক।

যদিও সংবিধানত বিনামূলীয়া সৰ্বজনীন শিক্ষাৰ কথা কোৱা হৈছে, সৰ্বশিক্ষাৰ নামত কোটি কোটি টকা ব্যয় কৰি থকা দেখুৱা হৈছে, কিন্তু তাৰ বিপৰীতে শিক্ষাৰ চৰকাৰী ব্যৱস্থাৰ বিশেষ পৰিৱৰ্তনটো হোৱা নায়েই বৰং নিম্নগামী হৈ গৈ আছে। এতিয়াও বহু গ্ৰামাঞ্চলৰ বিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ আন্তঃগাঁথনিয়েই নাই। বহু বিদ্যালয়ৰ

ভৰনত এজাক বৰষুণ দিলেই পানী পৰে। নাই বেঞ্চ—

ডেস্ক, বৰ্ড আদি। অথচ তাৰ বিপৰীতে কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে শিক্ষাৰ শিতানৰ ব্যয় কমাই গৈ আছে। স্বাধীন ভাৰতৰ প্ৰথম বাৰৰ বাবে শিক্ষাৰ পৰিৱেশ পৰিস্থিতি অধ্যয়নৰ বাবে ড° সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণনৰ অধ্যক্ষতাত গঠিত আয়োগে দাখিল কৰা প্ৰতিবেদনত শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত মুঠ বাজেটৰ ১০ শতাংশ ব্যয় কৰাৰ পৰামৰ্শ দিছিল। এই প্ৰতিবেদনত মানৱসম্পদ সৃষ্টিত গুৰুত্ব দিয়া হৈছিল। কিন্তু কোনো এখন চৰকাৰেই এই পৰামৰ্শ মানি লোৱা নাই বৰং শিক্ষাৰ শিতানত ধাৰ্য কৰা ব্যয় প্ৰতি বছৰে কমাই গৈ আছে। ২০১৬ বৰ্ষৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে শিক্ষাৰ শিতানত ব্যয়ৰ এক তথ্য দাঙি ধৰা হ'ল। ২০১৩-১৪ বৰ্ষত ধাৰ্য কৰা হৈছিল বাজেটৰ মুঠ টকাৰ ৪.৭৭ শতাংশ, ২০১৪-১৫ বৰ্ষত ৪.৬১ শতাংশ, ২০১৫-১৬ ত ৩.৮৯ শতাংশ, ২০১৬-১৭ বৰ্ষত ৩.৬৬ শতাংশ, ২০১৭-১৮ বৰ্ষত ৩.১৭ শতাংশ আৰু ২০১৮-১৯ বৰ্ষত ৩.৪৮ শতাংশ। ইয়াৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত চৰকাৰী বিদ্যালয়সমূহে প্ৰয়োজনীয় কোনো আৰ্থিক সহায় চৰকাৰৰ ঘৰৰ পৰা নোপোৱা হ'ল।

ইয়াৰ মাজতে দেশৰ বিদ্যালয়সমূহত মধ্যাহ্ন ভোজনৰ ব্যৱস্থা কৰাৰ ফলত এটা লাভ হ'ল সেইটো হৈছে দুপৰীয়া খাদ্যৰ বাবেই বহু দুখীয়া ঘৰৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বিদ্যালয়লৈ অহা হৈছিল। তাৰ বাবে প্ৰতিখন বিদ্যালয়ত এগৰাকী ৰান্ধনী আৰু এগৰাকী সহায়কাৰী নিযুক্তি দিয়া হৈছিল সামান্য মাননিৰ বিনিময়ত। এই ব্যৱস্থাৰ ফলত বিদ্যালয়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী নবঢ়া নহয়, বাঢ়িছিল। দুখীয়া ঘৰৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী খাদ্যৰ বাবে হ'লেও বিদ্যালয়লৈ আহিছিল।

ছাত্ৰী-ছাত্ৰীয়ে গৰমে গৰমে দুপৰীয়া খাদ্য খাবলৈ পাইছিল। পিছে পূৰ্বৰ শিক্ষামন্ত্ৰী সিদ্ধাৰ্থ ভট্টাচাৰ্য ডাঙৰীয়াই এনেদৰে ঠাইতে খাদ্য ৰান্ধি খুউৱাৰ দায়িত্ব সলনি কৰি অসমৰ বাহিৰৰ পৰা অহা একোটা এন জি অক (প্ৰকৃততে ঠিকাদাৰী প্ৰতিষ্ঠানহে) যোৱা ১ নৱেম্বৰ ২০১৯) পৰা দায়িত্ব দিছিল। এনেদৰে যোগান ধৰা খাদ্য ইমানেই নিম্নমানৰ আছিল যে বহু পিতৃ-মাতৃয়ে ভয়তে সন্তানক বিদ্যালয়লৈ পঠাবলৈ বাদ

দেশৰ বিদ্যালয়সমূহত মধ্যাহ্ন ভোজনৰ ব্যৱস্থা কৰাৰ ফলত এটা লাভ হ'ল

সেইটো হৈছে দুপৰীয়া খাদ্যৰ বাবেই বহু দুখীয়া ঘৰৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বিদ্যালয়লৈ অহা হৈছিল।

এই ব্যৱস্থাৰ ফলত বিদ্যালয়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী নবঢ়া নহয়, বাঢ়িছিল।

বহু দুখীয়া ঘৰৰ সন্তান দুপৰীয়াৰ খাদ্যৰ বাবে আহিলেও তেওঁলোকে বিদ্যালয়ত এক শিক্ষাৰ পৰিৱেশত সোমাই পৰিছিল।

দিছিল। বাইজৰ লগতে বান্ধনীসকলৰ প্ৰতিবাদত অৱশেষত পুনৰ পূৰ্বৰ ব্যৱস্থাই বাহাল বখা হ'ল যদিও পাছত কি হ'ব জনা নগ'ল। অৱশ্যে সিদ্ধাৰ্থ ভট্টাচাৰ্যই শিক্ষা বিভাগটো হেৰুৱাব লগা হ'ল। বহু দুখীয়া ঘৰৰ সন্তান দুপৰীয়াৰ খাদ্যৰ বাবে আহিলেও তেওঁলোকে বিদ্যালয়ত এক শিক্ষাৰ পৰিৱেশত সোমাই পৰিছিল। কম সংখ্যক হ'লেও শিক্ষাৰ প্ৰতি আগ্ৰহী হৈছিল। কিন্তু মাজে মাজে চৰকাৰে লোৱা এনে কিছু কাণ্ডই শিক্ষাৰ মূল উদ্দেশ্যতেই বাধাৰ সৃষ্টি কৰে।

বৰ্তমান চৰকাৰ নিয়ন্ত্ৰিত বিদ্যালয়সমূহত দৰিদ্ৰসীমা বেখাৰ তলৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নামভৰ্তিৰ মাচুল দিব নালাগে। ঘোষণা কৰা মতে সেই টকা চৰকাৰে দিব লাগে। পিছে সঁচাকৈয়ে সেই নামভৰ্তিৰ টকা চৰকাৰে সময়মতে দিয়েনে? নিদিয়। যাৰ ফলত বিদ্যালয়খনৰ প্ৰয়োজনীয় খা-খৰচ নথকাত বিদ্যালয়ৰ বহু সামগ্ৰী নোহোৱা হৈ পৰিছে। আনহাতে চৰকাৰে গুণোৎসৱ পাতি বিদ্যালয়বোৰৰ মানদণ্ড নিৰ্ণয়ৰ ব্যৱস্থা কৰিছে। অথচ একো একোখন বিদ্যালয়ত প্ৰয়োজনীয় শিক্ষক নোহোৱাকৈ চলি আছে। আমি কোৱা কথা নহয় চৰকাৰৰ শিক্ষা বিভাগৰ তথ্যৰ ভিত্তিতেই এই কথা কোৱা হৈছে - ২০১৮ চনত অসম বিধান সভাত দাখিল কৰা তথ্য আছিল এনে ধৰণৰ— সমগ্ৰ ৰাজ্যত ৪০,৮৪৫ টা শিক্ষক কৰ্মচাৰীৰ পদখালী পৰি আছে দীৰ্ঘ বছৰ ধৰি, ইয়াৰ ভিতৰত—

নিম্ন প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত ৫,৩৯৩ টা পদ
উচ্চ প্ৰাথমিক অধ্যক্ষৰ পদ ৫৪ টা
উপাধ্যক্ষৰ- ৫০০ টা পদ।
বিষয় শিক্ষকৰ পদ- ১২৭৩ টা
মুঠ খালী পদ - ১৮২৭ টা
চৰকাৰী উচ্চ আৰু উচ্চতৰ মাধ্যমিকত খালী সহ শিক্ষকৰ পদ- ৩৭৭ টা
বিষয় শিক্ষকৰ পদ- ১০৫ টা
নিৰ্দেশকৰ পদ - ৪৪ টা
মুঠ খালী পদ - ৫২৬ টা

৫০ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

এই পৰিসংখ্যা ২০১৮ চনৰ শেষৰ বিধান সভা অধিবেশনত দাখিল কৰা হ'লেও যোৱা বছৰত শিক্ষকৰ দুই-এটা পদৰ বাহিৰে নিযুক্তি ক'তো নহ'ল। এতিয়া শিক্ষকে অৱসৰ ল'লে সেইপদ বছৰ বছৰ ধৰি খালী পৰি থাকে। মাহৰ পাছত মাহ ধৰি দৰমহা নোপোৱাকৈ থকা শিক্ষকৰ কথা সকলোৱে জানে? ইয়াৰ পাছত যদি শিক্ষামন্ত্ৰীয়ে কয় শতকৰা ৩০ শতাংশ হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ নোহোৱা বিদ্যালয়ৰ শিক্ষকৰ বিৰুদ্ধে ব্যৱস্থা লোৱা হ'ব। কেনেকৈ শিক্ষক নোহোৱা বিদ্যালয়ৰ শতকৰা ৩০ শতাংশ পাছ কৰোৱা সম্ভৱ হ'ব? এয়া কেৱল শিক্ষকৰ দোষ নহয়। বৰ্তমান সৰ্বশিক্ষাৰ নামত যি মাধ্যমৰ শোষণোৱা হৈছে সেইটো তাতোকৈও বিপদজনক। কাৰণ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক পাছ কৰাই দিবই লাগিব ব্যৱস্থাই অষ্টম শ্ৰেণী গৈ পোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বহুতেই নিজৰ নামটোকে লিখিব নোৱাৰে। সৰ্বশিক্ষাৰ নামত শিক্ষাৰ কি গতি হৈছে ৰাজ্যখনৰ ভিতৰতে উন্নত বুলি ভবা কামৰূপ জিলাৰ এক তথ্য এনে ধৰণৰ 'এনুৱেল ষ্টেটাছ অৱ এডুকেশ্বনেল ৰিপ'ৰ্ট'ৰ এক প্ৰতিবেদন মতে কামৰূপ জিলাৰ ৪৭ শতাংশ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে (ছাত্ৰ-ছাত্ৰী) আখৰ চিনি নাপায়। ৪৭ শতাংশই এটাও আখৰ পঢ়িব নোৱাৰে। ১৮.১ শতাংশই কেৱল আখৰহে পঢ়িব পাৰে। মাত্ৰ ১৬.৯ শতাংশইহে প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পাঠ্যপুথি আৰু অন্য পাঠ্যপুথি পঢ়িব পাৰে।

এয়ে আমাৰ দেশৰ, আমাৰ ৰাজ্যখনৰ বাস্তৱ ছবি, অথচ চৰকাৰে শিক্ষাক গুৰুত্বহীন বিভাগলৈ ৰূপান্তৰ কৰি বাজেটত প্ৰতিবছৰে শিক্ষাৰ শিতানত ধন কমাই গৈ আছে। যাৰ পৰিণতিত বেচৰকাৰী খণ্ডৰ ইংৰাজী মাধ্যমৰ বিদ্যালয় বাঢ়ি গৈছে। কম উপাৰ্জন কৰা ঘৰৰ সন্তানকো এতিয়া বেচৰকাৰী বিদ্যালয়লৈ পঠাবলৈ বাধ্য হৈছে। এয়া দেশৰ ভৱিষ্যতৰ বাবে শুভ লক্ষণ নহয়।

শিক্ষা. আৰু অ.ৰ্থ.নী.তি.

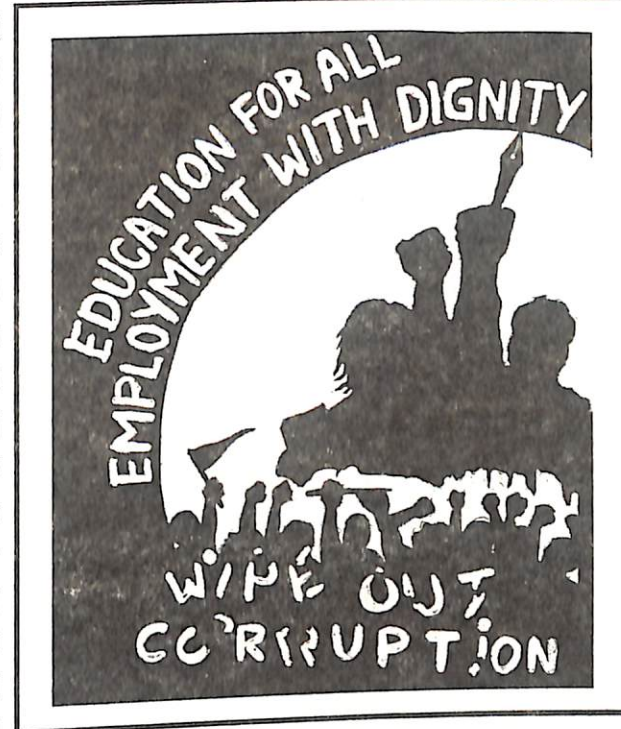
শিক্ষাৰ অধিকাৰ

আৰু সংস্থাপনৰ সংকট

নবোত্তম শৰ্মা

এটা ব্যক্তিগত অভিজ্ঞতাৰেই পাতনি মেলোঁ। আজিৰে পৰা প্ৰায় চাৰি বছৰৰ পূৰ্বে এটা বৰ্ষণমুখৰ আবেলি দুটি শিশুক লগ পাইছিলোঁ। সিহঁতৰ বয়স ৮-১০ৰ ভিতৰত। প্ৰাক প্ৰাথমিক পৰ্যায়ৰ ছাত্ৰ হোৱাৰ উপযোগী। বৰ্ষণমুখৰ আবেলিটোত সিহঁতৰ মাজৰে এটা শিশু মোৰ ছাতিৰ তলত সোমাইছিল। আনটোৱে বেপৰোৱা ভাবে বৰষুণত তিতি আগবাঢ়িছিল। মোৰ গন্তব্যস্থল আছিল ঘৰ আৰু সিহঁতৰ? জানিবৰ ইচ্ছা হৈছিল। মোৰ ধাৰণা আছিল সিহঁতে হয়তো ক'ৰবাত খেলিবলৈ গৈ ঘৰলৈ উভটিছে। মই সহজ ভাবেই মোৰ

সহবাত্ৰীক তাৰ গন্তব্যস্থলীৰ বিষয়ে সুধিলোঁ। সি উত্তৰ দিলে— “কামলৈ যাওঁ।” উত্তৰ শুনি চমকি উঠিলোঁ। উৎসুকতা দমাব নোৱাৰি মই পাঁচ মিনিটৰ যাত্ৰাত সিহঁত দুয়োৰে ব্যক্তিগত জীৱনৰ ভূ ল'লোঁ। সিহঁত দুয়ো প্ৰতিবেশী। সিহঁতৰ মাক-দেউতাকে কাম কৰে কাৰখানাত। সিহঁত দুয়োৰে বিস্কুট ভাটি এটাত কাম কৰে। মই সিহঁতে বিদ্যালয়লৈ যায় নে বুলি প্ৰশ্ন কৰাত সি এটা বৰ গভীৰ উত্তৰ দিলে — “পঢ়িবলৈ গ'লে পইচা ক'ত পাম?” প্ৰশ্নটোৰ উত্তৰ মোৰ ওচৰত নাছিল। সিহঁত নিজৰ গন্তব্যস্থল পাইছিলহি। কৰ্মস্থলীত লৰ মাৰি প্ৰবেশ কৰা ল'ৰা দুটাই মোক সেইদিনা জীৱনৰ সম্পৰ্কে আমি গ্ৰহণ কৰা দৃষ্টিভঙ্গী সলাবলৈ বাধ্য কৰালে। অৱশ্যে আমিও কোনো আৰ্থিক ভাবে স্বচ্ছল পৰিয়ালৰ সদস্য নহয়। শিক্ষাগ্ৰহণ আমাৰ বাবেও সদায়ে আছিল এক খৰচী প্ৰক্ৰিয়া। সৰ্বশিক্ষা মিছন কাৰ্যকৰীকৰণ হোৱাৰ পাছত প্ৰাথমিক আৰু মাধ্যমিক শিক্ষা বিনামূলীয়া হ'ল। বৰ্তমান আমাৰ ৰাজ্যখনৰ চৰকাৰে উচ্চ শিক্ষা দৰিদ্ৰ শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে বিনামূলীয়া কৰাৰ বাবেও পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিছে। কিন্তু ইয়াৰ পাছতো আন এটা প্ৰশ্ন নিৰ্মূল হোৱা নাই — “পঢ়িবলৈ গ'লে পইচা ক'ত পাম?”

ব্যৱস্থাৰ পৰ্যালোচনা চলোৱাটো জৰুৰী। সৰ্বশিক্ষা অভিযান মিছন আৰু ৰাষ্ট্ৰীয় উচ্চতৰ শিক্ষা অভিযানৰ অধীনত বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয় আৰু বিশ্ববিদ্যালয়সমূহৰ পাঠ্যক্ৰম ভিত্তিক শিক্ষা প্ৰদান কৰি থকা হৈছে। সমান্তৰাল ভাবে অনা-চৰকাৰী খণ্ডৰ বিভিন্ন প্ৰতিষ্ঠানতো নিৰ্ধাৰিত পাঠ্যক্ৰমভিত্তিক শিক্ষা ব্যৱস্থা প্ৰচলিত হৈ আছে। এই ব্যৱস্থাত নম্বৰভিত্তিক পৰীক্ষা এক অপৰিহাৰ্য অংগ হৈ ৰৈছে। সৰ্বশিক্ষা মিছন আৰু শিক্ষাৰ অধিকাৰ আইনৰ অধীনত পোনতে ৬-১৪ বছৰলৈ সকলোৰে বাবে শিক্ষা চৰকাৰে বাধ্যতামূলক কৰাৰ পাছতে বিভিন্ন শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে চৰকাৰী খণ্ডৰ বিদ্যালয় সমূহত ভৰি কৰে। এই সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে একেই পাঠ্যক্ৰমভিত্তিক শিক্ষা আৰু নম্বৰভিত্তিক পৰীক্ষা ব্যৱস্থাত অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হ'ল। সাধাৰণতে শ্ৰমজীৱী পৰিয়ালৰ সন্তানে পূৰ্বতে প্ৰচলিত শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ পৰা নিজকে নিলগাই ৰাখিছিল। ব্যতিক্ৰম নথকা নহয়। কিন্তু আমি সহজ সামাজিক দৃষ্টিভঙ্গীৰ কথাহে কৈছোঁ। এনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক শিক্ষাগ্ৰহণৰ প্ৰয়োজনীয়তা কথাহে কৈছোঁ। এনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক শিক্ষাগ্ৰহণৰ প্ৰয়োজনীয়তা অনুধাৱন কৰোৱাৰ লগতে পৰীক্ষাৰ পাছত পৰীক্ষা দি ইটোৰ পৰা সিটো

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ৫১

শ্ৰেণীলৈ উন্নীত হৈ গৈ থকাত অভ্যস্ত কৰি তোলাটো আছিল অতিকৈ প্ৰত্যাহ্বানমূলক। সেই প্ৰত্যাহ্বানসমূহ প্ৰকট হোৱাত শিক্ষানীতিত আমোল পৰিৱৰ্তন আহিল। মাত্ৰ কেইটামান বছৰৰ ভিতৰতে নামভৰ্তিৱেই নহয় পাঠ্যপুথি, বহি বিনামূলীয়া কৰা হ'ল। পৰীক্ষা পদ্ধতিৰ সংশোধন বাটোৱা হ'ল। নিৰ্দিষ্ট পৰীক্ষাতকৈ মৌখিক পৰীক্ষাক অগ্ৰাধিকাৰ দিয়া হ'ল। এটা শ্ৰেণীৰ পৰা আনটো শ্ৰেণীলৈ উত্তীৰ্ণ হ'বৰ বাবে পৰীক্ষাত নম্বৰ কৰ্মকৈ লাভ কৰিলেও বিশেষ অসুবিধা নোহোৱা হ'ল। আনহে নালাগে প্ৰাথমিক আৰু মাধ্যমিক পৰ্যায়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক বিদ্যালয়তে মধ্যাহ্ন ভোজনো যোগান ধৰা হ'ল। শিক্ষা প্ৰদান চৰকাৰৰ বাবে এটা অন্যতম খৰচী শিতান হৈ পৰিল আৰু সকলো শ্ৰেণীৰ নাগৰিকৰ বাবে বিনামূলীয়া। কিন্তু সকলোৱে বিনামূলীয়া ভোজন সহ শিক্ষাৰ প্ৰতি আগ্ৰহ নেদেখুৱালে। ফলত উচ্চ আৰু মধ্যবিত্ত পৰিয়ালে ব্যক্তিগত খণ্ডৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাক উদগনি যোগালে। চৰকাৰী খণ্ডত উত্তীৰ্ণ হ'বৰ বুদ্ধি কৰা শিক্ষা ব্যৱস্থা প্ৰচলিত হৈ থকাৰ সমান্তৰাল ভাবে ব্যক্তিগত খণ্ডত প্ৰতিযোগিতামূলক শিক্ষাদান ব্যাপক ৰূপত চলি থাকিল। ফলত নম্বৰভিত্তিক পৰীক্ষা ব্যৱস্থা আৰু যোগদাতাৰ মাপক পদ্ধতি একে ৰূপত প্ৰচলিত হৈ ৰ'ল। ইয়াৰ ফলত উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰখন এক শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে পুনৰ সংৰক্ষিত হৈ ৰ'ল। পৰ্যাপ্ত নম্বৰ আৰ্জনত ব্যৰ্থ হৈ আজিও আঁতৰি থাকে। ফলত সমাজত অৰ্দ্ধশিক্ষিত নিবনুৱাৰ সংখ্যা দিনক-দিনে বাঢ়িব লাগিছে। আনহাতে প্ৰাথমিক আৰু মাধ্যমিক পৰ্যায়ৰ শিক্ষানুষ্ঠান যিমান বাঢ়িছে সেই অনুপাতে উচ্চতৰ মাধ্যমিক আৰু স্নাতক, স্নাতকোত্তৰ শ্ৰেণীৰ আসন বৃদ্ধি হোৱা নাই। ফলশ্ৰুতিত দূৰ শিক্ষা পদ্ধতিৰে কিছুৱে শিক্ষাগ্ৰহণ কৰিছে যদিও বৃহৎ সংখ্যকে উচ্চ শিক্ষাৰ পৰা নিজকে বাৰণ কৰি ৰাখিছে। ইয়াৰ ফলত নিয়োগ ক্ষেত্ৰত কি সমস্যাৰ সৃষ্টি হৈছে? নিবনুৱাৰ সংখ্যা বৃদ্ধি আৰু সংস্থাপনৰ সংকট : ইতিপূৰ্বেই উল্লেখ কৰিছোঁ যে বৰ্তমান প্ৰচলিত শিক্ষা ব্যৱস্থাই দুই ধৰণৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সৃষ্টি কৰিছে। এক শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক চৰকাৰৰ আঁচনিৰে স্পনছৰ কৰিছে আনটো শ্ৰেণীক সচেতন অভিভাৱকে। এই প্ৰথম শ্ৰেণীটোৱে বিশ্ব তথা দেশৰ সন্মুখত ক্ৰমে দেশ আৰু ৰাজ্যখনৰ সাক্ষৰতাৰ হাৰ বৃদ্ধি কৰিবলৈ পাঠ্যক্ৰম ভিত্তিক শিক্ষাগ্ৰহণ কৰিবগলীয়া হৈছে। আমি ক'ব নিবিচাৰোঁ যে 'শিক্ষা' গ্ৰহণৰ অধিকাৰ তেওঁলোকৰ নাই; কিন্তু যি ধৰণৰ শিক্ষাই তেওঁলোকৰ সামাজিক স্থিতিক সলাই দিলেহেঁতেন তেনে শিক্ষাৰ চাহিদা থকা সত্ত্বেও তেওঁলোকে পাবলৈ সক্ষম হোৱা নাই। আজিও হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষা উত্তীৰ্ণ হোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে আসন পাবৰ বাবেই কলা শাখাক অগ্ৰাধিকাৰ দি আহিছে। বাণিজ্য আমাৰ ৰাজ্যখনত আজিও এক বিশেষ শ্ৰেণীৰ পচন্দৰ বিষয়। বিজ্ঞান শাখাত শিক্ষাগ্ৰহণ কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা আজিও উদ্বোধনক ভাবে তাকৰ। বৃত্তিমুখী শিক্ষাৰ আন্তঃগাঁথনি এতিয়াও কম। ডিপ্ল'মা ইঞ্জিনিয়াৰিং, উদ্যোগিক প্ৰশিক্ষণ কাৰ্যসূচীত হাইস্কুলীয়া শিক্ষা

সাং কৰিয়েই যোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আঙুলিৰ মূৰত লেখিব পাৰি। বহুতেই উচ্চতৰ মাধ্যমিক আৰু স্নাতক উত্তীৰ্ণ হৈ এইবোৰ প্ৰতিষ্ঠানলৈ যায়। অথচ মহাবিদ্যালয়ত আসন নোপোৱাৰ বাবেই আন একাংশই 'শিক্ষা' গ্ৰহণ বাদ দিয়ে। আজিৰ এজন শিক্ষিত নিবনুৱাৰ হাতত আপুনি বিচাৰিলে ভিন্ন ধৰণৰ অৰ্হতাৰ প্ৰমাণ পত্ৰ পাব। অথচ তেওঁৰ নিজা বিষয় বুলিবলৈ আপুনি একোৱে নাপাব! তেওঁ একেসময়তে ৰাজনীতি বিজ্ঞানৰ স্নাতক, কম্পিউটাৰৰ ডিপ্ল'মা, ইলেক্ট্ৰিচিয়ানৰ ট্ৰেড'ত প্ৰশিক্ষিত হ'লেও আচৰিত হ'বগলীয়া একো নাই। এনে কিয় হৈছে? দৰাচলতে এইক্ষেত্ৰত আমি পূৰ্বতে কোৱা সেই ন'ৰাজনৰ প্ৰশ্নটোৱে মুখ্য ভূমিকা পালন কৰে। যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে শিক্ষাগ্ৰহণত মনোনিৱেশ কৰে তেওঁলোকৰ বাবেই শিক্ষাই সংস্থাপনৰ বাট মুকলি কৰাটো জৰুৰী। কিন্তু বৰ্তমানেও আমাৰ ৰাজ্যত সংস্থাপনৰ ক্ষেত্ৰবোৰৰ সম্প্ৰসাৰণ হোৱা নাই। উদাহৰণস্বৰূপে শিক্ষাৰ কথাকে ধৰক ২০০১ চনৰ তুলনাত ২০২০ চনলৈ আমাৰ ৰাজ্যখনত শিক্ষাৰ চাহিদা বহুলাংশে বাঢ়িছে। কিন্তু বিনিয়োগ বাঢ়িছেনে? নাই! এয়াও চাহিদা অনুপাতে উন্নত শিক্ষানুষ্ঠান গঢ় লৈ উঠা নাই। শিক্ষিতৰ সংখ্যা বাঢ়িছে কিন্তু উক্ত শিক্ষিত সকলক লৈ শিক্ষাদানৰ প্ৰতিষ্ঠান গঢ় লৈ উঠা নাই। বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয়, আনকি বিশ্ববিদ্যালয় আৰু ব্যক্তিগত খণ্ডৰ অধীনত গঢ় লৈ উঠিছে কিন্তু সংস্থাপন সৃষ্টিত জানো সফল হৈছে। ৰাজ্যখনত স্নাতক, স্নাতকোত্তৰ আৰু আয়ত চলিবগলীয়া হৈছে। নিজ আৰ্জিত শিক্ষা প্ৰয়োগ কৰাৰ থলী নেপায় আন কৰ্মত নিয়োজিত হ'বগলীয়াত পৰিছে। শিক্ষা, উদ্যোগ, বন, পৰ্যটন, যাতায়াত ইত্যাদি প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰত কম মানুহ বেছি পাৰিশ্ৰমিক, বেছি শ্ৰমদান নীতি অৱলম্বন কৰা হৈছে। ফলত চাৰিজনৰ কাম এজনেই কৰিছে যদিও গুণগত দিশটোৰ প্ৰতি ভাবুকি আহিছে। সংস্থাপনহীনতাই শিক্ষাগ্ৰহণৰ বাবদ বিশৰ পৰা পঁচিশটা বসন্ত অৰাবত ব্যয় কৰিবলৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক উৎসাহিত কৰিব নোৱাৰা হৈছে। কাংক্ষিত শিক্ষা লাভৰ বিষয়লৈ নিজৰ কচি সলাই শিক্ষাগ্ৰহণ কৰি গৈছে। ইয়ে জন্ম দিছে হীনমুখ্যতাৰ। এই শিক্ষা ব্যৱস্থাক অনতিবিলম্বে সময়ৰ চাহিদা অনুপাতে উন্নতীকৰণ কৰাটো জৰুৰী। লগে লগে শিক্ষাখণ্ডত দেখা দিয়া অসমতা নিৰাময়ৰ অৰ্থে চৰকাৰী আৰু বেচৰকাৰী খণ্ডৰ শিক্ষাপ্ৰদান প্ৰণালী তথা পৰীক্ষা ব্যৱস্থা সংশোধন ঘটোৱাৰ প্ৰয়োজন আহি পৰিছে। সমান্তৰাল ভাবেই নিয়োগ সৃষ্টি আৰু সংস্থাপনৰ পৰিসৰ বৃদ্ধি কৰাটো জৰুৰী। এইক্ষেত্ৰত মহাবিদ্যালয় আৰু বিশ্ববিদ্যালয় পৰ্যায়ৰ বিকল্প সংস্থাপনৰ দিশবোৰৰ ওপৰত গৱেষণা হোৱাটো জৰুৰী। বৰ্ধিত জনসংখ্যা, সংকুচিত ভূমি, সংকুচিত প্ৰাকৃতিক সম্পদলৈ চাই এনেবোৰ সময়সাপেক্ষ গৱেষণা আৰু উপযোগী শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ বিকাশত গুৰুত্ব দিব লাগে। এয়া সময়ৰ আহ্বান।

শিক্ষা. আৰু অ.ৰ্থ.নী.তি.

গাঁৱৰ উন্নতিয়ে

দেশৰ উন্নতি

●●
বিমি ডেকা

ভাৰতৰ অধিকাংশ মানুহেই গাঁও অঞ্চলত বসবাস কৰে। গাঁৱৰ প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশ অতি মনোৰম। গছ-গছনি, খেতিপথাৰ আদি প্ৰাকৃতিক উপাদানেৰে ভৰপূৰ গাঁও এখন খুবেই আকৰ্ষণীয় যেন লাগে। এনে উপাদানেৰে সমৃদ্ধ হ'লেও চহৰৰ পৰা বেছি দূৰত থকা গাঁওসমূহত কিছুমান সমস্যাও নথকা নহয়। শিক্ষা, স্বাস্থ্য, কৰ্মসংস্থাপন আদি আধুনিক জীৱন প্ৰণালীৰ প্ৰয়োজনীয় সুবিধাৰ অভাৱে গাঁও অঞ্চলৰ মানুহক বৰ্তমান চহৰমুখী কৰি তুলিছে। ফলস্বৰূপে চহৰসমূহত জনসংখ্যা বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰিছে। সেইবাবে এক সুচিন্তিত আঁচনিৰ দ্বাৰা গ্ৰাম্য লোকসকলৰ জীৱনলৈ আমূল পৰিৱৰ্তন অনাৰ বাবে চৰকাৰে চেষ্টা চলাই আছে। বৰ্তমান ভাৰতবৰ্ষ এখন উন্নয়নশীল ৰাষ্ট্ৰ হৈয়ে আছে।

যিখন দেশৰ মানুহে ভাল খাদ্য খাবলৈ পায়, শৰীৰত পৰ্যাপ্ত পুষ্টিৰ কাৰণে গড় আয়ুস বাঢ়ে, শিশুৰ মৃত্যুৰ হাৰ কম হয়, পৰিস্কাৰ খোৱা পানীৰ ব্যৱস্থা থাকে, সাক্ষৰতাৰ হাৰ উচ্চ হয়, চিকিৎসাৰ ব্যৱস্থা সহজলভ্য আৰু উন্নত হয়, প্ৰতিজন ব্যক্তি সাক্ষৰ হ'বৰ বাবে শিক্ষানুষ্ঠানৰ সুবিধা থাকে, শিক্ষা ব্যৱস্থাত গুৰুত্ব দিয়া হয়, পৰিৱেশ পৰিস্কাৰ হৈ থাকিবৰ বাবে সকলো ব্যৱস্থা লোৱা হয়, সেই দেশখনকে উন্নত দেশ বুলি কোৱা হয়। ভাৰত চৰকাৰে ২০২০ চনৰ ভিতৰত ভাৰতবৰ্ষক এখন উন্নত দেশলৈ পৰিৱৰ্তন কৰাৰ উদ্দেশ্যে শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত সাক্ষৰতা অভিযান, স্ত্ৰী-শিক্ষা, প্ৰাপ্ত বয়স্ক শিক্ষা, আদৰ্শ শিক্ষক গঠন, তদুপৰি শিশু আৰু গৰ্ভৱতী মহিলাসকলৰ পৰ্যাপ্ত পুষ্টি লাভৰ বাবে বিভিন্ন খাদ্য বস্তু বিতৰণ কৰা হৈছে আৰু নিয়মীয়া স্বাস্থ্য পৰীক্ষাৰ ব্যৱস্থাও কৰি দিয়া হৈছে। বিদ্যালয়সমূহত বিনামূলীয়াকৈ

গাঁৱৰ উন্নতিয়ে

দেশৰ উন্নতি

••
বিমি ডেকা

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ৫৩

শ্ৰেণীলৈ উন্নীত হৈ গৈ থকাত অভ্যন্তৰীণ কৰি তোলাটো আছিল অতিকৈ প্ৰত্যাহ্বানমূলক। সেই প্ৰত্যাহ্বানসমূহ প্ৰকট হোৱাত শিক্ষানীতিত আমোল পৰিৱৰ্তন আহিল। মাত্ৰ কেইটামান বছৰৰ ভিতৰতে নামভৰ্তিহেই নহয় পাঠ্যপুথি, বহী বিনামূলীয়া কৰা হ'ল। পৰীক্ষা পদ্ধতিৰ সংশোধন ঘটোৱা হ'ল। লিখিত পৰীক্ষাতকৈ মৌখিক পৰীক্ষাক অগ্ৰাধিকাৰ দিয়া হ'ল। এটা শ্ৰেণীৰ পৰা আনটো শ্ৰেণীলৈ উত্তীৰ্ণ হ'বৰ বাবে পৰীক্ষাত নম্বৰ কমকৈ লাভ কৰিলেও বিশেষ অসুবিধা নোহোৱা হ'ল। আনহে নালাগে প্ৰাথমিক আৰু মাধ্যমিক পৰ্যায়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক বিদ্যালয়তে মধ্যাহ্ন ভোজনো যোগান ধৰা হ'ল। শিক্ষা প্ৰদান চৰকাৰৰ বাবে এটা অন্যতম খৰচী শিতান হৈ পৰিল আৰু সকলো শ্ৰেণীৰ নাগৰিকৰ বাবে বিনামূলীয়া। কিন্তু সকলোৱে বিনামূলীয়া ভোজন সহ শিক্ষাৰ প্ৰতি আগ্ৰহ নেদেখুৱালে। ফলত উচ্চ আৰু মধ্যবিত্ত পৰিয়ালে ব্যক্তিগত খণ্ডৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাক উদগনি যোগালে। চৰকাৰী খণ্ডত উত্তীৰ্ণ হাৰ বৃদ্ধি কৰা শিক্ষা ব্যৱস্থা প্ৰচলিত হৈ থকাৰ সমান্তৰাল ভাবে ব্যক্তিগত খণ্ডত প্ৰতিযোগিতামূলক শিক্ষাদান ব্যাপক ৰূপত চলি থাকিল। ফলত নম্বৰভিত্তিক পৰীক্ষা ব্যৱস্থা আৰু যোগদাতাৰ মাপক পদ্ধতি একে ৰূপত প্ৰচলিত হৈ ৰ'ল। ইয়াৰ ফলত উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰখন এক শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে পুনৰ সংৰক্ষিত হৈ ৰ'ল। পৰ্যাপ্ত নম্বৰ আৰ্জনত ব্যৰ্থ হৈ আজিও আঁতৰি থাকে। ফলত সমাজত অৰ্দ্ধশিক্ষিত নিবনুৱাৰ সংখ্যা দিনক-দিনে বাঢ়িব লাগিছে। আনহাতে প্ৰাথমিক আৰু মাধ্যমিক পৰ্যায়ৰ শিক্ষানুষ্ঠান যিমান বাঢ়িছে সেই অনুপাতে উচ্চতৰ মাধ্যমিক আৰু স্নাতক, স্নাতকোত্তৰ শ্ৰেণীৰ আসন বৃদ্ধি হোৱা নাই। ফলশ্ৰুতিত দূৰ শিক্ষা পদ্ধতিৰে কিছুৱে শিক্ষাগ্ৰহণ কৰিছে যদিও বৃহৎ সংখ্যকে উচ্চ শিক্ষাৰ পৰা নিজকে বাৰণ কৰি ৰাখিছে। ইয়াৰ ফলত নিয়োগ ক্ষেত্ৰত কি সমস্যাৰ সৃষ্টি হৈছে? নিবনুৱাৰ সংখ্যা বৃদ্ধি আৰু সংস্থাপনৰ সংকট : ইতিপূৰ্বেই উল্লেখ কৰিছোঁ যে বৰ্তমান প্ৰচলিত শিক্ষা ব্যৱস্থাই দুই ধৰণৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সৃষ্টি কৰিছে। এক শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক চৰকাৰৰ আঁচনিৰে স্পনছৰ কৰিছে আনটো শ্ৰেণীক সচেতন অভিভাৱকে। এই প্ৰথম শ্ৰেণীটোৱে বিশ্ব তথা দেশৰ সম্মুখত ক্ৰমে দেশ আৰু ৰাজ্যখনৰ সাক্ষৰতাৰ হাৰ বৃদ্ধি কৰিবলৈ পাঠ্যক্ৰম ভিত্তিক শিক্ষাগ্ৰহণ কৰিবগলীয়া হৈছে। আমি ক'ব নিবিচাৰোঁ যে 'শিক্ষা' গ্ৰহণৰ অধিকাৰ তেওঁলোকৰ নাই; কিন্তু যি ধৰণৰ শিক্ষাই তেওঁলোকৰ সামাজিক স্থিতিক সলাই দিলেহেঁতেন তেনে শিক্ষাৰ চাহিদা থকা সত্ত্বেও তেওঁলোকে পাবলৈ সক্ষম হোৱা নাই। আজিও হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষা উত্তীৰ্ণ হোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে আসন পাবৰ বাবেই কলা শাখাক অগ্ৰাধিকাৰ দি আহিছে। বাণিজ্য আমাৰ ৰাজ্যখনত আজিও এক বিশেষ শ্ৰেণীৰ পচন্দৰ বিষয়। বিজ্ঞান শাখাত শিক্ষাগ্ৰহণ কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা আজিও উদ্বেগজনক ভাবে তাকৰ। বৃত্তিমুখী শিক্ষাৰ আন্তঃগাঁথনি এতিয়াও কম। ডিপ্ল'মা ইঞ্জিনিয়াৰিং, উদ্যোগিক প্ৰশিক্ষণ কাৰ্যসূচীত হাইস্কুলীয়া শিক্ষা

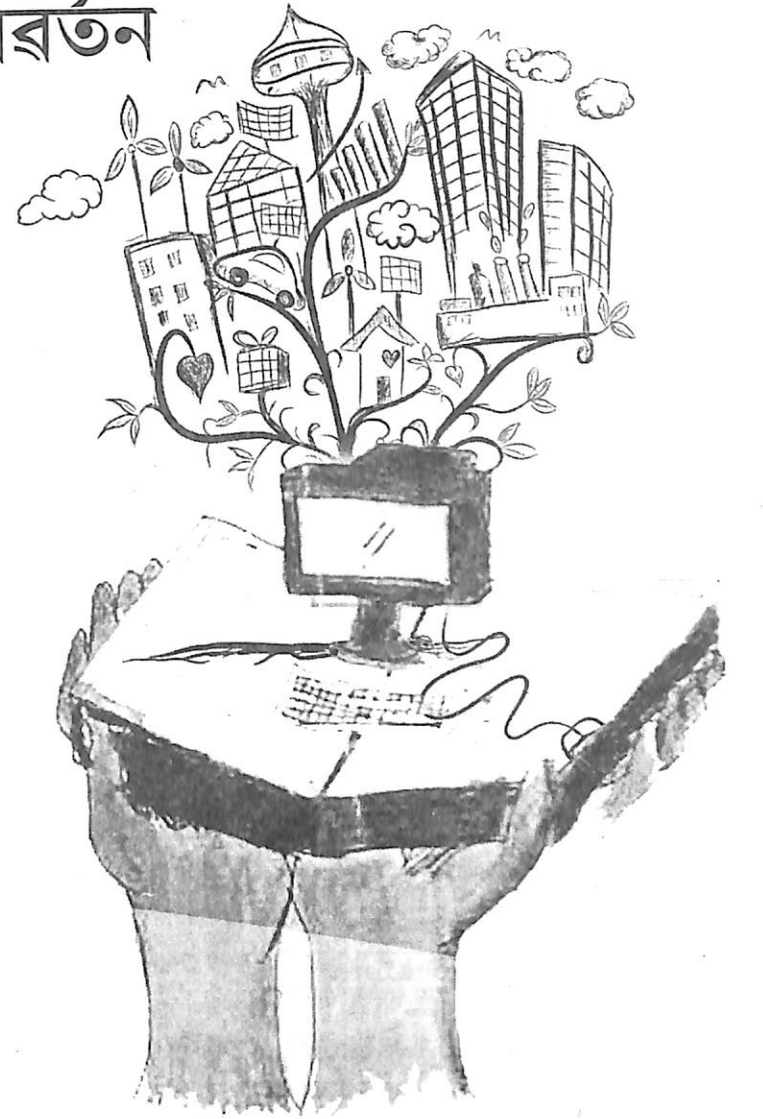
সাং কৰিয়েই যোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আঙুলিৰ মূৰত লেখিব পাৰি। বহুতেই উচ্চতৰ মাধ্যমিক আৰু স্নাতক উত্তীৰ্ণ হৈ এইবোৰ প্ৰতিষ্ঠানলৈ যায়। অথচ মহাবিদ্যালয়ত আসন নোপোৱাৰ বাবেই আন একাংশই 'শিক্ষা' গ্ৰহণ বাদ দিয়ে। আজিৰ এজন শিক্ষিত নিবনুৱাৰ হাতত আপুনি বিচাৰিলে ভিন্ন ধৰণৰ অৰ্হতাৰ প্ৰমাণ পত্ৰ পাব। অথচ তেওঁৰ নিজা বিষয় বুলিবলৈ আপুনি একোৱে নাপাব! তেওঁ একেসময়তে ৰাজনীতি বিজ্ঞানৰ স্নাতক, কম্পিউটাৰ ডিপ্ল'মা, ইলেক্ট্ৰিচিয়ানৰ ট্ৰেড'ত প্ৰশিক্ষিত হ'লেও আচৰিত হ'বলগীয়া একো নাই। এনে কিয় হৈছে? দৰাচলতে এইক্ষেত্ৰত আমি পূৰ্বতে কোৱা সেই ল'ৰাজনৰ প্ৰশ্নটোৱে মুখ্য ভূমিকা পালন কৰে। যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে শিক্ষাগ্ৰহণত মনোনিৱেশ কৰে তেওঁলোকৰ বাবেই শিক্ষাই সংস্থাপনৰ বাট মুকলি কৰাটো জৰুৰী। কিন্তু বৰ্তমানেও আমাৰ ৰাজ্যত সংস্থাপনৰ ক্ষেত্ৰবোৰৰ সম্প্ৰসাৰণ হোৱা নাই। উদাহৰণস্বৰূপে শিক্ষাৰ কথাকে ধৰক ২০০১ চনৰ তুলনাত ২০২০ চনলৈ আমাৰ ৰাজ্যখনত শিক্ষাৰ চাহিদা বহুলাংশে বাঢ়িছে। কিন্তু বিনিয়োগ বাঢ়িছেনে? নাই! এয়াও চাহিদা অনুপাতে উন্নত শিক্ষানুষ্ঠান গঢ় লৈ উঠা নাই। শিক্ষিতৰ সংখ্যা বাঢ়িছে কিন্তু উক্ত শিক্ষিত সকলক লৈ শিক্ষাদানৰ প্ৰতিষ্ঠান গঢ় লৈ উঠা নাই। বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয়, আনকি বিশ্ববিদ্যালয় আৰু ব্যক্তিগত খণ্ডৰ অধীনত গঢ় লৈ উঠিছে কিন্তু সংস্থাপন সৃষ্টিত জানো সফল হৈছে। ৰাজ্যখনত স্নাতক, স্নাতকোত্তৰ আৰু আন উচ্চ শিক্ষাৰ ডিগ্ৰীধাৰী লোকো কম আয়ত অথবা শূন্য আয়ত চলিবগলীয়া হৈছে। নিজ আৰ্জিত শিক্ষা প্ৰয়োগ কৰাৰ থলী নেপায় আন কৰ্মত নিয়োজিত হ'বলগীয়াত পৰিছে। শিক্ষা, উদ্যোগ, বন, পৰ্যটন, যাতায়াত ইত্যাদি প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰত কম মানুহ বেছি পাবিশ্ৰমিক, বেছি শ্ৰমদান নীতি অৱলম্বন কৰা হৈছে। ফলত চাৰিজনৰ কাম এজনেই কৰিছে যদিও গুণগত দিশটোৰ প্ৰতি ভাবুকি আহিছে। সংস্থাপনহীনতাই শিক্ষাগ্ৰহণৰ বাবদ বিশৰ পৰা পঁচিশটা বসন্ত অৰাবত ব্যয় কৰিবলৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক উৎসাহিত কৰিব নোৱাৰা হৈছে। কাংক্ষিত শিক্ষা লাভৰ বঞ্চিত হৈ বৃহৎ অংশ একোটাই বাধ্যত পৰি এটাৰ পৰা আনটো বিষয়লৈ নিজৰ কচি সলাই শিক্ষাগ্ৰহণ কৰি গৈছে। ইয়ে জন্ম দিছে হীনম্মন্যতাৰ। এই শিক্ষা ব্যৱস্থাক অনতিবিলম্বে সময়ৰ চাহিদা অনুপাতে উন্নতীকৰণ কৰাটো জৰুৰী। লগে লগে শিক্ষাখণ্ডত দেখা দিয়া অসমতা নিৰাময়ৰ অৰ্থে চৰকাৰী আৰু বেচৰকাৰী খণ্ডৰ শিক্ষাপ্ৰদান প্ৰণালী তথা পৰীক্ষা ব্যৱস্থা সংশোধন ঘটোৱাৰ প্ৰয়োজন আহি পৰিছে। সমান্তৰাল ভাবেই নিয়োগ সৃষ্টি আৰু সংস্থাপনৰ পৰিসৰ বৃদ্ধি কৰাটো জৰুৰী। এইক্ষেত্ৰত মহাবিদ্যালয় আৰু বিশ্ববিদ্যালয় পৰ্যায়ৰ বিকল্প জনসংখ্যা, সংকুচিত ভূমি, সংকুচিত প্ৰাকৃতিক সম্পদলৈ চাই এনেবোৰ সময়সাপেক্ষ গবেষণা আৰু উপযোগী শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ বিকাশত গুৰুত্ব দিব লাগে। এয়া সময়ৰ আহ্বান।

শিক্ষা

আৰু

সামাজিক পৰিৱৰ্তন

●● লীলা গগৈ

পশ্চিমীয়া শিক্ষাৰ বিজ্ঞানসন্মত আৰু ব্যৱহাৰিক গতি পদ্ধতিৰ লগত বজিতা খুৱাই ভাৰতীয় শিক্ষা-সংস্কৃতি তথা বৈজ্ঞানিক কলা-কৌশলৰো আমূল পৰিৱৰ্তন ঘটাইছে। ভাৰতীয় শিক্ষিত সমাজ, গৱেষক তথা বুদ্ধিজীৱীসকলে দেশ-বিদেশৰ শিক্ষা-সংস্কৃতি, চিন্তা-চেতনা, ধৰ্ম পদ্ধতিৰ লগত তুলনামূলক অধ্যয়ন অব্যাহত ৰখাৰ লগতে ভাৰতীয় শিক্ষা ব্যৱস্থাক অধিক কৰ্মমুখী আৰু বাস্তৱসন্মত কৰি তুলিবলৈ যত্ন কৰিছে।

সাম্প্ৰতিক যুগত শাৰীৰিক, মানসিক আৰু আধ্যাত্মিক বিকাশৰ মূল কেন্দ্ৰবিন্দু শিক্ষা। শিক্ষাই অতীত, বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যত এই তিনিটা কালৰ যোগসূত্ৰ বন্ধা কৰি সামাজিক বিৱৰ্তন তথা জীৱন-ধাৰণৰ প্ৰণালী সুদৃঢ়তৰ কৰে। শিক্ষাই মানুহৰ ব্যৱহাৰিক অন্ধতা দূৰ কৰাৰ উপৰিও ব্যক্তি চেতনা জগাই তোলে তথা সামাজিক বন্ধনশীলতাৰ সংস্কাৰ সাধনত বিশেষ ভূমিকা পালন কৰে। মানুহক, সমাজ আৰু সাংস্কৃতিক পৰম্পৰাৰ মাজত মানৱীয় পৰিসৰ বঢ়াই তোলাত সাহস তথা প্ৰেৰণা সুশিক্ষাইহে প্ৰদান কৰে। সাম্প্ৰতিক সময়ত সুশিক্ষাৰ অবিহনে জীৱনৰ কোনো অৰ্থ আৰু মূল্য নাই।

শিক্ষাৰ জৰিয়তে গভীৰ মাজত সমাজৰ বিস্তীৰ্ণ পৰিৱৰ্তন ঘটাইছে। বৰ্তমান সময়ৰ অনুসন্ধিৎসু, জ্ঞানপিপাসু আৰু প্ৰতিযোগীমুখী মানুহে কোনো দিনেই ৰক্ষণশীল স্থবিৰ সমাজৰ আৱেষ্টনীৰ মাজত থাকিব নোখোজে। আধুনিক সুশিক্ষণ, ব্যৱহাৰিক জ্ঞান-বিজ্ঞানৰ প্ৰত্যক্ষ অভিজ্ঞতা আহৰণ কৰি মানুহে সমাজৰ একোটা পৰিমার্জিত ৰূপ বিচাৰে।

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ৫৫

ইউনিফৰ্ম আৰু মধ্যাহ্ন ভোজনৰ ব্যৱস্থাও কৰা হৈছে। দেশৰ প্ৰতিখন গাঁও-চহৰৰ বাস্তৱ পদূলিৰ সুব্যৱস্থা, স্কুল-কলেজ প্ৰতিষ্ঠা, প্ৰাথমিক স্বাস্থ্য কেন্দ্ৰ প্ৰতিষ্ঠা, যাতায়াতৰ বাবে ৰে'ল সংযোগী বাস্তৱ, চহৰ সংযোগী বাস্তৱ, কম দূৰত তেলৰ ডিপো, দেশখনত উৎপাদিত বস্তু আমদানি-বপ্তা নৈ কৰিবৰ বাবে সুগম যাতায়াত ব্যৱস্থা আদি কৰি দি চৰকাৰে গাঁও আৰু চহৰ উভয় অঞ্চলৰ মানুহক সমানে উপকৃত কৰিছে।

গাঁওসমূহৰ উন্নতি হ'লেহে চহৰৰ উন্নতি হ'ব, আকৌ চহৰৰ উন্নতি হ'লেই বাজ্যখনৰ উন্নতি হ'ব আৰু এনেকৈয়ে এদিন আমাৰ দেশ ভাৰতবৰ্ষৰো উন্নতি হ'ব যিহেতু দেশৰ উন্নতিৰ বুনয়াদী স্তৰটো হৈছে গাঁও। সেইবাবে গাঁৱৰ উন্নতিকৈই প্ৰধান লক্ষ্য হিচাপে লৈ বৰ্তমান গাঁওসমূহত প্ৰতি ঘৰে ঘৰে বিদ্যুৎ সংযোগৰ ব্যৱস্থাও কৰি দিয়া হৈছে। তদুপৰি টেলিএডুকেশ্যন, ইণ্টাৰনেট, টেলিফোন ব্যৱস্থা, ই-ব্যৱসায়, ই-প্ৰশাসন আদি বিভিন্ন প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ ব্যৱহাৰে গ্ৰাম্য লোকসকলৰ জীৱনলৈ ক্ৰমান্বয়ে বৈপ্লৱিক পৰিৱৰ্তন কঢ়িয়াই আনিছে। কৃষিজাত উদ্যোগতো অধিক হাৰত উৎপাদিত সামগ্ৰীয়ে দেশৰ অৰ্থনীতি যথেষ্ট টনকিয়াল কৰি তুলিছে।

শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰখনত ভাৰতবৰ্ষক আগবঢ়াই নিবৰ বাবে গাঁও অঞ্চলৰ বিকাশৰ কথা চিন্তা কৰিব লাগিব। দেশৰ প্ৰগতি হ'বলৈ হ'লে এই বৃহৎ অংশটোৰ কথা প্ৰথমতেই আহি পৰিব। ইয়াৰ বাবে চৰকাৰ তথা গাঁওঅঞ্চলৰ অধিবাসী এই দুয়ো পক্ষৰ সজাগতাৰ প্ৰয়োজন হ'ব। ইয়াৰ বাবে প্ৰথম পদক্ষেপ হ'ব শিক্ষা আৰু স্বাস্থ্য সেৱাক গ্ৰামাঞ্চলত সুলভ কৰা। বৰ্তমান শিক্ষা আৰু স্বাস্থ্যৰ দিশত গাঁওসমূহৰ বহু উন্নতি হৈছে, যদিও আন বহু অঞ্চল এতিয়াও অন্ধকাৰত ডুব গৈ আছে। স্বাস্থ্য অথবা শিক্ষাৰ সজাগতাৰ জ্ঞান এই অঞ্চলবোৰে এতিয়াও পাব পৰা নাই। যাতায়াতৰ অসুবিধাৰ বাবেই এনেবোৰ অঞ্চললৈ শিক্ষাকৰ্মী অহা-যোৱাত বাধা পৰিছে। 'প্ৰধান মন্ত্ৰীৰ গ্ৰাম্য চড়ক যোজনা'ৰ অধীনত পৰা বহু গাঁৱে এই সমস্যাৰ পৰা অব্যাহতি পাইছে, যদিও বহু গাঁৱে এই যোজনাৰ ফল ভোগ কৰিবলৈ পোৱা নাই। যিহেতু, ইয়াৰ সম্পূৰ্ণ লক্ষ্য ২০২০ চনলৈ লোৱা হৈছে। গতিকে তেতিয়ালৈ ভাৰতৰ সমস্ত গ্ৰামাঞ্চলকে সামৰি লোৱা হ'ব বুলি আশা কৰা হৈছে। ভাৰতবৰ্ষক এখন উন্নত দেশলৈ পৰিণত কৰাৰ ক্ষেত্ৰত দেশৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ অৰ্থাৎ আমাৰ দায়িত্ব সকলোতকৈ বেছি। আমি সকলোৱে এতিয়া কঁকালত টঙালি বান্ধি ওলাই আহিব লাগিব, দেশখনৰ উন্নতিৰ হকে। কাৰণ, দেশৰ ডেকাশক্তিয়েই প্ৰধান শক্তি। তেওঁলোকে নিজৰ বল, শক্তি, বুদ্ধিমত্তাৰ পৰিচয় দিব লাগিব, এইক্ষেত্ৰত তেওঁলোকৰ ধনাত্মক তথা উচ্চ স্তৰৰ চিন্তাধাৰা প্ৰধান সহায়ক হ'ব। উচ্চ চিন্তাধাৰা হ'ল- উন্নত কৰ্মৰ চাবিকাঠী। ছাত্ৰ-জীৱনৰ সময়ছোৱাই হৈছে মানৱজীৱনৰ উন্নত বীজ সিঁচাৰ প্ৰধান কণীয়াতলী। যেনেদৰে সময়তে ভাল

সঁচৰ বীজ ৰোপণ কৰাৰ ফলত ভাল পুলি আৰু তাৰপৰা অধিক ফল পোৱা যায়, ঠিক তেনেদৰে সঠিক সময়ত চিন্তাৰ পথেদি বাট বুলিলে সুখময় জীৱনৰ সৈতে এখন সমৃদ্ধিশালী দেশৰ নাগৰিক হোৱাৰো গৌৰৱ অৰ্জন কৰিব পাৰি।

দেশ বা ৰাষ্ট্ৰএখনক আগবঢ়াই নিয়াৰ ক্ষেত্ৰত ইয়াৰ জনসাধাৰণৰো কাৰণীয় অলেখ। তেওঁলোকে দেশখনক সৰ্বদিশত মহান কৰি আগুৱাই নিব পাৰে। জ্ঞান হৈছে পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ উচ্চ সম্পদ। এই সম্পদ আহৰণ কৰিলেই মানুহে মহৎ শক্তি অৰ্জন কৰিব পাৰিব। নিজৰ মহান প্ৰচেষ্টাৰে জ্ঞান আহৰণ কৰি একো একোজন মানুহ মহৎ নাগৰিক হ'বলৈ সক্ষম হয়।

সুন্দৰ দেশ এখন গঢ়াৰ প্ৰথম বুনয়াদ হৈছে এটা সুস্থ পৰিয়াল আৰু এটা নিকা পৰিৱেশ। মন আৰু শৰীৰ উভয়ে উভয়ৰ পৰিপূৰক। গতিকে মন নহ'লে শৰীৰ অথবা শৰীৰ সুস্থ নহ'লে মন কোনোটোৱেই সম্পূৰ্ণ সুস্থ হ'ব নোৱাৰে। পৰিৱেশৰ ক্ষেত্ৰতো একেটা কথাই খাটে। সুস্থ চিন্তা-ধাৰাৰ লোকেৰে পৰিপূৰ্ণ এখন সমাজ, সেউজীয়া গছ-গছনিৰে ভৰা সুন্দৰ প্ৰকৃতি হাঁহি মুখৰ এজাক শিশু এই সকলো উপাদানেৰে পৰিপূৰ্ণ পৰিৱেশেই সুস্থ তথা নিকা পৰিৱেশ। আমি সদায় 'জয়ী হ'মেই বুলি মনটো আগুৱাই লৈ যাব লাগে। কম বয়সতে যি ডাঙৰ মানুহ হোৱাৰ সপোন দেখে, তেওঁ সেই সপোন বাস্তৱত ৰূপায়িত কৰিবলৈ নেৰানেপেৰাকৈ ব্ৰতী হ'লে জীৱনত নিশ্চয় জয়লাভ কৰিব পাৰিব।

এগৰাকী স্কুলীয়া ছাত্ৰীৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰত ডক্টৰ এ.পি.জে. আব্দুল কালামে কৈছিল যে শিশুৰ শ্ৰেষ্ঠতম আদৰ্শ ব্যক্তি হ'ল তেওঁলোকৰ মাক-দেউতাক আৰু বিদ্যালয়ৰ শিক্ষাগুৰুসকল। এওঁলোকে শিশুৰ কোমল মনত মূল্যবোধৰ চেতনা জগাই তুলিব পাৰে। প্ৰতি গৰাকী পিতৃ-মাতৃয়ে যদি তেওঁলোকৰ সন্তানক সৎ আৰু পৰিশ্ৰমী হিচাপে গঢ়ি তুলিবলৈ চেষ্টা কৰে, জীৱনত জয়ী হ'বলৈ সঠিক পথৰ নিৰ্দেশ দিব পাৰে। শিক্ষকজনে যদি ছাত্ৰৰ বাবে জ্ঞানৰ দুৱাৰ মুকলি কৰি দিব পাৰে, তেতিয়াহ'লে সেই শিশু বিপথে পৰিচালিত হোৱাৰ কোনো শঙ্কা থাকিব নোৱাৰে। তদুপৰি শিশুসকলৰ জীৱন গঢ় দিয়াৰ বাবে মাক-দেউতাক আৰু শিক্ষকে যথেষ্ট কষ্ট আৰু ত্যাগ স্বীকাৰ কৰিব লাগিব। ফলত এখন সুন্দৰ আৰু নিকা ভাৰত গঢ়িবলৈ বৰ বেছি সময়ৰ প্ৰয়োজন নহ'ব আৰু এনেকৈয়ে আমি সকলোৱে মিলি অৱদান আগবঢ়ালে আমাৰ দেশ ভাৰতবৰ্ষ এদিন বিশ্বপটত উজলি উঠিবলৈ সক্ষম হ'ব।

শেষত ইয়াকে কওঁ যে - প্ৰগতিৰ আধাৰশিলা সুস্থ পৰিৱেশ আৰু সবল স্বাস্থ্য ভাৰতবৰ্ষৰ উন্নতি আমাৰ লক্ষ্য।

ভাৰতীয় অর্থনীতি

পম্পী ডেকা

ভাৰতীয় অর্থনীতি হৈছে উন্নয়নশীল অর্থনীতি। ২১শ শতিকাৰ আৰম্ভণিৰ পৰা বহুবি জাতীয় আয় বৃদ্ধিৰ হাৰ শতাংশৰ পৰা ৭ শতাংশৰ ভিতৰত। কিন্তু ২০১৯ বৰ্ষৰ ভাৰতবৰ্ষৰ জাতীয় আয় ৪.৫% লৈ হ্ৰাস পায়।

ভাৰতৰ জাতীয় আয় পোৱাৰ ক্ষেত্ৰত বিভিন্ন কাৰকে প্ৰভাৱ পেলাইছে। বিশেষকৈ ভাৰত চৰকাৰে হাতত লোৱা বিভিন্ন অর্থনৈতিক নীতিয়ে তাৰ ভিতৰত পৰোক্ষ কৰ আহৰণৰ ক্ষেত্ৰত লোৱা দ্ৰব্য আৰু সেৱা কৰৰ প্ৰৱৰ্তন আৰু বিমুদ্রাকৰণে এক বিশেষ প্ৰভাৱ পেলাইছে।

২০১৯ চনত ভাৰতৰ পৰোক্ষ কৰ দ্ৰব্য আৰু সেৱা কৰৰ পৰা হোৱা সংগ্ৰহৰ পৰিমাণ ক্ৰমান্বয়ে হ্ৰাস পাইছে। ২০১৯ চনৰ ছেপ্তেম্বৰত মুঠ ৯১, ৯১৬ কোটি যিটো আগষ্ট মাহত G.S.T. পৰা হোৱা সংগ্ৰহ মুঠ ৯৮,২০২ কোটিতকৈ কম। G.S.T. হৈছে এক প্ৰকাৰৰ পৰোক্ষ কৰ ব্যৱস্থা। দ্ৰব্য আৰু সেৱা কৰৰ জৰিয়তে ভাৰতত প্ৰচলিত বিভিন্ন পৰোক্ষ কৰসমূহ একলগ কৰি এই কৰ গঠন কৰা হৈছিল। কিন্তু এক সুস্থ বা ভাল কৰ ব্যৱস্থাৰ প্ৰধান বৈশিষ্ট্য হৈছে বহুধা প্ৰকৃতিৰ কৰ ব্যৱস্থা। গতিকে ভাৰতত কৰ ব্যৱস্থা যি বিভিন্ন কৰক সংযুক্ত কৰা হৈছিল তাৰ বাবে জনসাধাৰণৰ ওপৰত কৰৰ বোজা

বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰে আৰু দ্ৰব্য আৰু সেৱাসমূহৰ দৰ বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰে। G.S.T.ৰ আশ্ৰয় লয় কিছুমান ব্যৱসায়ীয়ে দ্ৰব্য আৰু সেৱাৰ কৰ অধিক বৃদ্ধি কৰিবলৈ ল'লে। যাৰ ফলত উপভোক্তাৰ চাহিদা ক্ৰমান্বয়ে হ্ৰাস পাবলৈ ধৰিলে আৰু এইবোৰ কাৰণতো G.S.T.ৰ পৰা আহৰণ কৰা ৰাজহৰ পৰিমাণ হ্ৰাস পাবলৈ ধৰিলে।

দ্বিতীয়তে বিমুদ্রাকৰণৰ ফলত অর্থনীতিত মুদ্রাৰ পৰিমাণ বহু পৰিমাণে হ্ৰাস পালে। জনসাধাৰণৰ হাতত থকা তৰল মুদ্রা অচল পৰিল আৰু মুদ্রাসমূহ সলনি কৰিবলৈ সময়ৰ পৰিমাণ কম হোৱাৰ বাবে বহুতো মুদ্রা সাধাৰণ লোকৰ হাতত অচল হৈয়ে ৰৈ গল। যাৰ ফলত অর্থনীতিত বৃহৎ পৰিমাণৰ মুদ্রা হ্ৰাস পালে। আৰু মানুহৰ চাহিদা হ্ৰাস পাবলৈ ধৰিলে। যাৰ ফলত উৎপাদনকাৰীসকল লোকচানৰ সন্মুখীন হ'ল আৰু তেওঁলোকে উৎপাদন হ্ৰাস কৰিবলৈ বাধ্য হ'ল। আৰু কিছুমান ব্যৱসায়ী প্ৰতিষ্ঠান বন্ধ হৈ পৰিল। এনেদৰে বিমুদ্রাকৰণে ভাৰতীয় অর্থনীতিৰ ওপৰত বিৰূপ প্ৰভাৱ পেলালে।

ওপৰত উল্লেখ কৰা কাৰণসমূহৰ উপৰিও আন বিভিন্ন কাৰণ অথবা কিছুমান অশুদ্ধ অর্থনৈতিক পৰিকল্পনাৰ ফলত অর্থনীতি ক্ৰমান্বয়ে অৱনতি স্তৰলৈ গতি কৰিছে। বিশেষকৈ ২০১৯-২০ চনৰ বিত্তীয় বাজেটত বিভিন্ন অনুৎপাদনশীল ক্ষেত্ৰত বা শিতানত অত্যধিক ব্যয় কৰাৰ (যেনে- প্ৰতিৰক্ষা শিতানত ৩০০ কোটি) ফলত অর্থনীতি অৱনতিৰ স্তৰলৈ গতি কৰিলে। এনেধৰণৰ বিভিন্ন কাৰণৰ ফলত ২০১৯ চনৰ শেষৰ ফালে ভাৰতীয় অর্থনীতিত মন্দাৱস্থাই দেখা দিয়ে।

ভাৰতীয় অর্থনীতিক এই অর্থনৈতিক বিপৰ্যয় বা মন্দাৱস্থাৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ চৰকাৰে উপযুক্ত উৎপাদনশীল অর্থনৈতিক নীতি বা পৰিকল্পনা গ্ৰহণ কৰিব লাগিব। লগতে সাধাৰণ জনগণ দেশৰ বিভিন্ন অর্থনৈতিক পৰিকল্পনা সম্পৰ্কে সজাগ হ'ব লাগিব। আৰু মুদ্রাস্ফীতি বা মুদ্রাসংকোচনৰ কাৰণ সম্পৰ্কে জানিবলৈ বা অধ্যয়ন কৰিবলৈ আগ্ৰহী হ'ব লাগিব। তেতিয়াহে চৰকাৰৰ বিভিন্ন পৰিকল্পনাত থকা আসোঁৱাৰ বা ভুলসমূহ আঙুলিয়াই দি ইয়াৰ বিৰোধিতা কৰিব পাৰিব। তেতিয়া ভাৰতবৰ্ষৰ অর্থনীতি উন্নয়নৰ দিশত আগবাঢ়ি যাব পাৰিব।

প্ৰতিজন মানুহেই ধাৰমান হোৱাৰ ফলত পশ্চিমৰ ধ্যান-ধাৰণাও গভীৰ আৰু গুৰুতৰ হৈ পৰিছে। বৰ্তমান ভাৰতবৰ্ষৰ শিক্ষা ব্যৱস্থা স্থবিৰ হৈ থকা নাই। পশ্চিমীয়া শিক্ষাৰ বিজ্ঞানসন্মত আৰু ব্যৱহাৰিক গতি পদ্ধতিৰ লগত ৰজিতা খুৱাই ভাৰতীয় শিক্ষা-সংস্কৃতি তথা বৈজ্ঞানিক কল-কৌশলবোৰ আমূল পৰিৱৰ্তন ঘটিছে। ভাৰতীয় শিক্ষিত সমাজ, গৱেষক তথা বুদ্ধিজীৱীসকলে দেশ-বিদেশৰ শিক্ষা-সংস্কৃতি, চিন্তা-চেতনা, ধৰ্ম পদ্ধতিৰ লগত তুলনামূলক অধ্যয়ন অব্যাহত ৰখাৰ লগতে ভাৰতীয় শিক্ষা ব্যৱস্থাক অধিক কৰ্মমুখী আৰু বাস্তৱসন্মত কৰি তুলিবলৈ যত্ন কৰিছে। ভাৰতীয় শিক্ষা-ব্যৱস্থাৰ প্ৰকৃত ৰূপায়ণৰ ক্ষেত্ৰত সম্প্ৰতি সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষতে কাৰিকৰী আৰু বৃত্তিমুখী শিক্ষাৰ প্ৰৱৰ্তন কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। এই ক্ষেত্ৰত আমি পাশ্চাত্য প্ৰভাৱৰ কথা অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰোঁ।

সম্প্ৰতি সমাজ পৰিৱৰ্তনৰ দ্বিতীয়টো উল্লেখনীয় দিশ হৈছে উদ্যোগীকৰণ। স্বাধীনোত্তৰ কালৰ আগত ভাৰতবৰ্ষত কোনো ধৰণৰ উদ্যোগিক প্ৰতিষ্ঠান আদি গঢ়ি উঠা নাছিল। কিয়নো সেই সময়ত ভাৰতবৰ্ষৰ শিক্ষা-সংস্কৃতি আদিৰ দিশৰ আজিৰ দৰে প্ৰতিযোগিতা আৰু সজাগ-সচেতনতা নাছিল। ব্যৱহাৰিক তথা দূৰদৰ্শী চিন্তাৰ, গৱেষণাৰ উত্তৰণ হোৱাৰ লগে লগে দেশৰ বিভিন্ন ঠাইত বৃহৎ উদ্যোগ গঢ় লৈ উঠিছিল। বৰ্তমান সময়ত উদ্যোগীকৰণৰ গৱেষণা বাঢ়ি অহাৰ ফলত পৃথিৱীৰ ভিতৰে-বাহিৰে থকা সকলো ধৰণৰ কেঁচা সামগ্ৰী নানা ধৰণৰ প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰী তৈয়াৰ কৰাত ব্যৱহৃত হৈছে। বৃহৎ উদ্যোগবোৰৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি দেশৰ চুকে-কোণে বহুতো ক্ষুদ্ৰ উদ্যোগ গঢ় লৈ উঠিছে। যাৰ ফলস্বৰূপে সমাজ জীৱনৰ দ্ৰুত পৰিৱৰ্তন ঘটিছে।

'উদ্যোগীকৰণ' এই শব্দটোৰ লগত 'নগৰীকৰণ' কথাটো সাঙুৰ খাই আছে। উদ্যোগিক প্ৰতিষ্ঠান প্ৰতিষ্ঠা হোৱা ঠাইসমূহত পৰিকল্পিতভাৱে নগৰ-চহৰ গঢ় লৈ উঠিছে। বৰ্তমান সময়ত মানুহবোৰে যান্ত্ৰিকভাৱে গাঁও এৰি নগৰমুখী হ'বলৈ চেষ্টা কৰিছে। বহুলোকে সহজ-সৰল কৃষিজীৱী সমাজৰ পন্থা ত্যাগ কৰি পাশ্চাত্য অনুকৰণগামী জটিল নগৰীয়া সমাজৰ মেৰপাকত আবদ্ধ হৈ পৰিছে। গ্ৰাম্য পৰিৱেশৰ পৰা স্বাভাৱিকভাৱে ওলাই আহি আধুনিক নগৰীয়া জটিল আৱেষ্ণীৰ মাজত বসবাস কৰিবলৈ

লোৱাৰ লগে লগে আৰ্থিক, মানসিক, ব্যৱহাৰিক আদি দৈনন্দিন জীৱনৰ সকলো দিশত অনায়াসে পৰিৱৰ্তন ঘটিছে।

মানুহৰ দ্বাৰা পৰিচালিত সমাজ ব্যৱস্থা কেতবোৰ সুশৃংখলিত নীতি-নিয়ম, ধৰ্মীয় সংস্কাৰ, শিষ্টাচাৰৰ পৰিৱেষ্ণিত সীমাবদ্ধ। ধৰ্মীয় বা আধ্যাত্মিক পৰম্পৰাজনিত এনে কিছুমান নীতি-নিয়ম বা বিচাৰ-বিবেচনাৰ বাবেই ধৰ্মীয় ভিত্তিত প্ৰতিখন সমাজত কিছুমান ভিন্নতা পৰিলক্ষিত হয়। আধুনিক উচ্চশিক্ষাই ধৰ্মীয় বন্ধনশীল মনোভাৱক শিথিল কৰাই সমভাৱাপন্ন মনোভাৱক গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছে, যাৰ ফলত এনে কাৰ্যই সামাজিক পৰিৱৰ্তনত অৰিহণা যোগাইছে।

সমাজ তথা ইয়াত বসবাস কৰা মানুহৰ মন সদায় পৰিৱৰ্তনশীল। সংস্কাৰমুখী সমাজৰ সংস্কৃতি বোৱঁতী নদীৰ দৰে গতিশীল। সামাজিক প্ৰগতিত স্থবিৰতাই বাধাৰ সৃষ্টি কৰে। বৰ্তমান সময়ৰ শিক্ষা-দীক্ষা, চিন্তা, গৱেষণা, বিজ্ঞান, প্ৰযুক্তি কৌশল আদিয়ে সততে সমাজৰ সংস্কাৰ বা পৰিৱৰ্তনৰ বাবে আশাবাদী।

বিজ্ঞানৰ যুগান্তকাৰী প্ৰভাৱৰ ফলত বিশাল পৃথিৱীখনক যিদৰে ক্ষুদ্ৰ কৰি পেলাইছে তেনেকৈয়ে মানুহৰ জীৱন-জীৱিকা তথা কৰ্মময় গতি যন্ত্ৰৰ জৰিয়তে সি তেনেই সহজ হৈ উঠিছে। আধুনিকতাৰ জোৱাৰ আজি সকলো দিশতে বিস্তাৰিত। সমসাময়িক জীৱনৰ প্ৰতিটো ব্যৱহাৰ্য্য দিশতে আধুনিকতাৰ প্ৰলেপ বিদ্যমান। মানুহৰ থকা-খোৱাৰ ব্যৱস্থা, বিধি-ব্যৱস্থা, চিন্তা-চেতনা, আলাপ-আলোচনা, ধৰ্মীয় ধ্যান-ধাৰণা, পৰীক্ষা-গৱেষণা আৰু সৌন্দৰ্য প্ৰয়াসী আদি সকলো দিশতেই আজি আধুনিকতাৰ পৰশ পৰিছে।

সমাজৰ এনে পৰিৱৰ্তনৰ আঁৰত আলোচ্য সকলোবোৰ কাৰ্যকৰণৰ মূলতঃ হ'ল — শিক্ষা, বিজ্ঞান আৰু প্ৰায়োগিক কৌশলৰ প্ৰতি সচেতনতা। আজিৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত কোনো লোকেই নিৰক্ষৰ বা অজ্ঞ হৈ থাকিবলৈ শিকোৱা নাই। সমাজৰ প্ৰতিটো স্তৰত প্ৰত্যেক শ্ৰেণী, জাতি, ভাষা-বৰ্ণ সম্প্ৰদায়ৰ লোকেই শিক্ষিত কৰি তোলাৰ ক্ষেত্ৰতে চৰকাৰে বহু ব্যৱস্থা প্ৰৱৰ্তন কৰিছে আৰু উপযুক্ত পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিছে। এই সকলোবোৰ কাৰণৰ ফলস্বৰূপে বৰ্তমান সমাজত শিক্ষাৰ লগে লগে সামাজিক পৰিৱৰ্তন আহি পৰিছে যুলি ক'ব পাৰি।

Liberalizing Economy And The Management of *Human Resources*

••
Kishore Baruah

India is the world's second most populous and a comparatively young democracy. The Indian economy after liberalization in 1991, has transformed into a vibrant, rapidly growing consumer market, comprising over 300 million strong middle class with increasing purchasing power. Indian economy in terms of purchasing power parity with an equivalent GDP of US\$ 3.666 trillion is the fourth largest economy in the world after USA, China and Japan. In US Dollar Terms, it is the twelfth largest in the world, with a GDP of US \$719.8 billion. The Indian economy is expected to grow with more than or about five percent growth till 2050 as projected by BRIC Report (2003). In the recent past, the manufacturing sector has caught up and has been doing very well with more than ten percent growth per annum. Automobiles, automobile components industry, textile, white goods, steel and cement are some of the manufacturing industries that have grown at about 20 percent per annum for the last few years. Performance of India in the service sector has been much better

as compared to manufacturing and agriculture sector. Knowledge based service sectors such as IT and IT-enabled services, biotechnology and pharmaceuticals, and health services have significantly contributed towards the growth of export from the country.

Human Resource Challenges and Initiatives in Formal Sectors:-

The fast rate of growth both in service sector as well as in manufacturing sector in India has led to enormous shortage of talent. It is estimated that IT and IT-enabled service sector alone will hire about 400,000 people and financial service industry will hire about 100,000 people. Organizations experience a big challenge to attract, retain and engage the talented manpower. Since talent market has been demand driven, every talented person has multiple choices which has led to increase in attrition rates in most of the industries. In addition, after liberalization of Indian economy, the manufacturing sector as well as service sector being integrated to the world markets, they need to ensure that the products and

services being offered by them are world class. Hence, Indian organizations should have access to the latest knowledge and technology to remain competitive and to sustain growth. Some of the service sector such as organized retail is new to India. A number of new educational programme at degree level have been started to take care of the knowledge needs of the sector. Hospitality industry is another industry which has been experiencing phenomenal growth due to substantial increase in business, leisure and medical tourism to India. In the following section, we discuss some of the major human challenges being experienced by Indian organizations and approaches to overcome the problems.

Recruitment, Selection and Induction of the New Employees:-

Indian manufacturing and service organizations have been recruiting fresh graduates at the entrée level in very large numbers. The top few software organizations have plans to recruit at the entry level in the range of 15-35,000 employees. Such a large number of fresh employees are required partly to take care of large attrition rate and partly to provide for the business growth. It involves substantial work in resume sourcing, initial screening, referencing and selection process. Organizations need to reduce cycle time to ensure that the business gets the additional manpower in time and at the same time the selection process should ensure that the right candidates are being selected. Resume sourcing, initial screening work and referencing work is increasingly sub-contracted to recruitment agencies. Selection is increasingly competency based and managers who participate in selection interviews are trained in competency based interviewing skills. In fact, many organizations insist that a practicing manager cannot participate in a selection interview unless the person has attended a workshop on interviewing skills. Since the talented fresh graduates are hugely in demand, an interview

becomes an opportunity for the interview panel to market the organization to a candidate by sharing the excitement of working for the given organization. Organizations have increasingly realized the need for creating match between vision and values of an organization and the aspiration and values of potential employees. Hence, interview panels spend substantial effort to assess the aspiration and values of the interviewees. Organizations which are in service sector look for behavioural evidences for service orientation in the potential candidates. In addition, since in the present era existing knowledge is becoming obsolete very fast and new knowledge is evolving even faster, organizations give high importance to learning capability of the potential candidates. Since in the large organizations, twenty to thirty percent of the employees are young and fresh, organizations need to ensure that they are inducted to the organizational values and norms. And hence, organizations invest substantial amount of effort in inducting the new recruits to organizational values, systems and processes. The new entrants are made familiar with the intranet based information about various systems and processes of the organization. Organizations use buddy system for the first few months to make the new recruits comfortable. Since attrition is typically high for the first six months to one year, organizations take special care to get regular feedback from the new entrants after 30 days and again after 90 days.

Finishing School Training:-

Due to the shortage of qualified professionals, new economy businesses such as software organizations in India have been recruiting engineering graduates irrespective of their disciplines based on their analytical and learning capabilities. These fresh engineering graduates need to be given substantial inputs in software engineering. The computer and IT courses that are taught in different university colleges need to be expanded to cover not only

the fundamentals but also to expose the students to current practices in the software industry. Similar problems exist in other fields such as business process outsourcing (BPO), insurance, clinical research, organized retail and business analytics. Since university colleges do not provide enough knowledge about current tools, technique and industry practices, fresh graduates joining an organization need to be exposed to these aspects before they start taking work responsibilities. Industry associations and organizations have started a number of initiatives to take care of the finishing school training. Organized retail and insurance business organizations have started offering industry-practice related courses at different colleges. Software organizations have adopted engineering colleges and are teaching courses related to software engineering. Industry related courses offered by an organization facilitate students to acquire the industry specific relevant knowledge. In addition, it also contributes towards organizational brand building which helps an organization to attract talent from the partner college. Organizations have also created large in-house training facilities and young graduates are provided finishing school training for 3-6 months. In addition, e-learning is extensively used to supplement on the job learning for fresh graduates.

Performance and Reward Management for Talent:-

Talented employees are highly achievement-oriented and value learning, autonomy and professionalism. Hence, organizations need to ensure that talented people are put in their roles at the earliest and they are given big roles much early in the career. Further, leaders at multiple levels in an organization should take active interest in creating opportunity for the young talent to learn by socialization, dialogue and reflections. Leaders should ensure that the young talent is not hoarded by any one department and they should be job rotated. It facilitates the growth

of the young talent and everyone in the organization becomes aware about the talent. It further facilitates giving big responsibilities to the talent much early in the career which makes them feel good that they were trusted to handle big responsibilities. Talented employees like to receive feedback about how well they are doing and then they look forward to receiving rewards which are in congruence with the performance. High performing organizations typically provide formal feedback twice a year. Organizations having globally distributed employees rely on internet based performance management and feedback. Many organizations practice normalization of performance rating using a bell curve. Increasingly, organizations are using open performance appraisal system and self-appraisal by employees. Organizations invest efforts to train managers in coaching and counselling skills so that they can learn to give data based authentic feedback and feel comfortable to participate in appraisal interviews with team members. Indian organizations have been increasingly working towards enhancing the linkage between pay and performance. Organizations reward high performers as well those who have unique and relevant competencies. Senior and top management get much higher proportion of total salary as variable pay as compared to middle and junior managers. The fast growth of organizations, industry and the Indian economy as a whole makes the challenge of managing internal and external equity a big challenge. In the recent past, organizations have been finding themselves in peculiar situations where the fresh recruits would have to be paid higher salary as compared to employees working in the organizations for one year and more to maintain external equity for the new recruits, and which disturbs the internal equity for the experienced employees. Entry and the growth of multinational corporations in a big way in India who are willing to pay much more as compared to Indian companies; and the easy

mobility of the young talent from one industry to another industry due to their learning capabilities, make the task of reward management much more complex. Organizations have to review their salary structures every year and many-a-times twice a year to retain external equity.

Developing Leadership Pipeline:-

Indian organizations are investing substantial resources and efforts for career and succession planning. The process helps in nurturing leadership pipeline and at the same time helps in retaining talent. Early identification of talent using performance feedback and use of assessment centres is quite prevalent in fast growing organizations in traditional as well as new economy organizations. Usually, the external consultants are invited for design and conduct of assessment centres. The assessment centres are designed around the superior competencies required for a role. In addition, organizations provide career linked development and educational programme for identified employees. Organizations nominate mentors for talented employees. The mentors are expected to remain in touch with the mentees and help them to plan for their future growth and development.

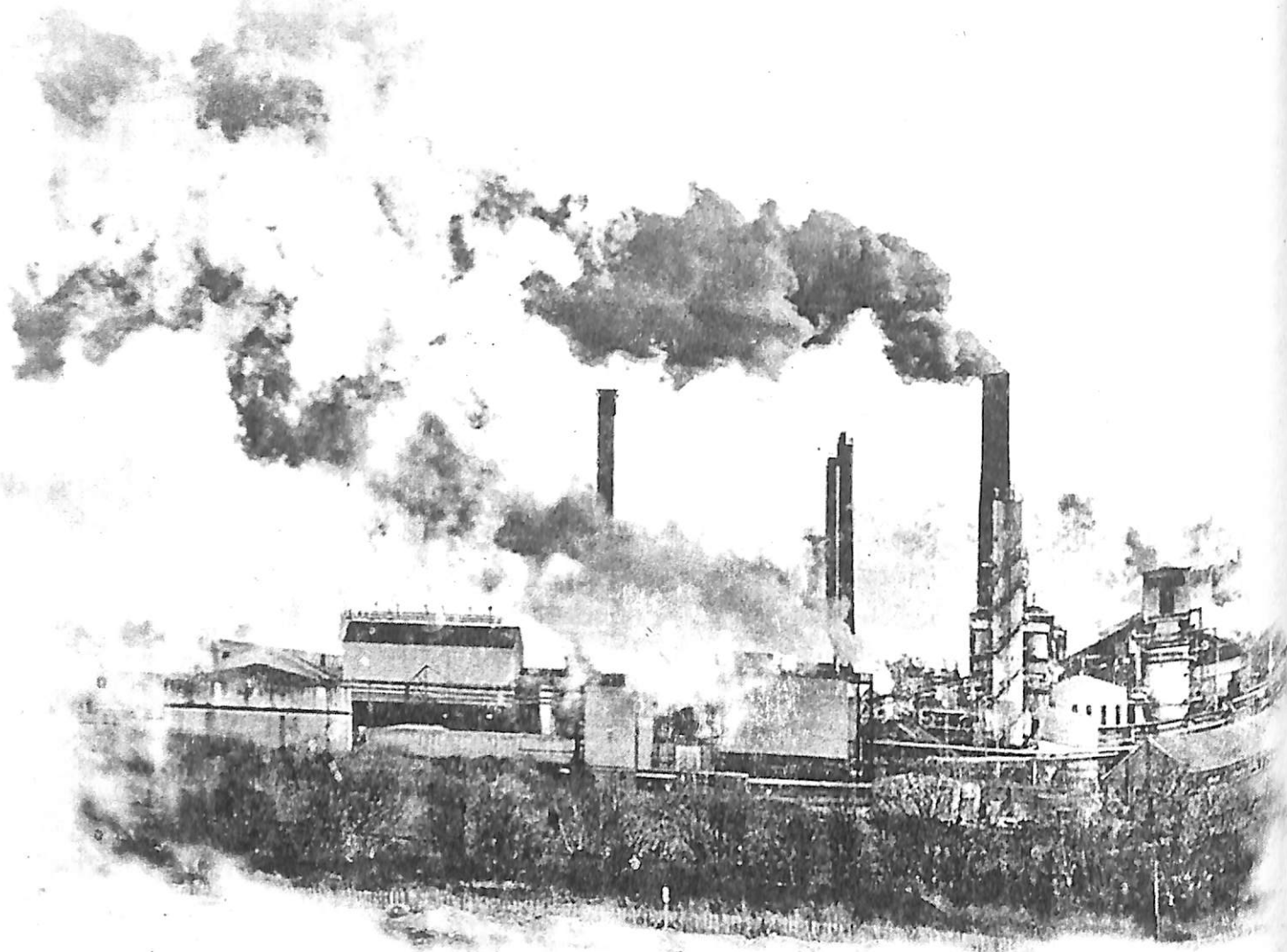
Nurturing Global Leadership and Diversity:-

Indian organizations are moving towards internationalization and globalization of the business. The success of such internationalization efforts require nurturing leaders who could work in cross-cultural settings. Indian organizations have been innovative in nurturing global leadership. Infosys, a software company started a global internship programme, 'instep' to attract international students from different parts of the world. Currently the programme attracts students from about eighty countries. The participants spend about two to six months working on live projects with Indian team members. Such an initiative helps in providing cross-cultural exposures to a much large number of Indians

working along with interns from different countries. Many multinational organizations are nurturing Indian talents as potential global leaders. Organizations are also nurturing diversity in a big way. Currently, the ratio of female employees in the IT and IT-enabled services companies is about 25 percent which will become about 40 percent in the next few years. ICICI Bank, the largest private sector bank in the country has been providing equal opportunities to its female professionals and today a large percentage of top and senior executives in the company are female. While providing reservations for people coming from backward castes in government organizations is compulsory, even private sector has been talking of proactive initiatives to provide out of turn employment opportunities for the people from backward classes.

Conclusion:-

India is a large democratic country and has tremendous diversity in terms of caste, language, religion and economic status. In spite of such a large diversity, the indications so far suggests that India has been successful in moving towards greater liberalization and globalization of its economy. The business leadership and HR systems and processes have played a vital role in making the change process a great success in context of Indian industries. However, the challenges of managing human resources for the sixty percent of the population which lives in villages and depends upon agriculture and allied activities are urgent and enormous. Leaders and people from the corporate sector who have benefitted from the liberalization of the Indian economy need to work towards ensuring a superior quality of life for people living in villages and those who have migrated from villages to cities in search of a better life in terms of education, health care, infra-structure and livelihood opportunities.

প্ৰদূষণ আৰু ইয়াৰ ভয়াৱহতা

সত্যজিৎ গগৈ

প্ৰদূষণ, প্ৰদূষণ, সৰ্বত্ৰ প্ৰদূষণ। আধুনিক মানৱ সভ্যতাই সৃষ্টি কৰা অন্য এক প্ৰধান সমস্যা হ'ল প্ৰদূষণ। পৃথিৱীৰ জল, স্থল, বায়ুমণ্ডল সকলোতে প্ৰদূষণৰ ভয়ানকভাৱে প্ৰভাৱ পৰিছে। মানৱ সভ্যতাৰ সৃষ্টিৰ পাতনিৰ পৰা কম-বেছি পৰিমাণে হ'লেও প্ৰদূষণ ঘটিছে আৰু ই বৰ্তমানেই ঘটিব ধৰিছে। বিশেষকৈ শিল্প বিপ্লৱ আৰু দ্বিতীয় মহাসমৰৰ পিছৰ পৰাই প্ৰদূষণে এক ভয়াৱহতাৰ ৰূপ ধাৰণ কৰিছে।

সাম্প্ৰতিক কালত পৃথিৱীৰ প্ৰদূষণৰ মূল কাৰণ জনসংখ্যাৰ দ্ৰুততম বৃদ্ধি। জনসংখ্যাৰ বৃদ্ধিৰ লগে লগে উৰ্বৰ বনভূমি মোকলাই তাক কৃষি ক্ষেত্ৰত, শিল্প-উদ্যোগ ক্ষেত্ৰত অথবা মানুহৰ বসতি স্থানলৈ ৰূপান্তৰিত কৰা হৈছে। বাঢ়ি অহা জনসংখ্যাই ভূমি, জল, বন, শক্তি এই সকলোবোৰ সীমিত প্ৰাকৃতিক সম্পদ অত্যন্ত আৰু অবিবেচকভাৱে আৰু অদূৰদৰ্শীভাৱে ব্যৱহাৰ কৰি আছে। বৰ্তমান পৃথিৱীৰ মানুহৰ

জনসংখ্যা ৭.৮ বিলিয়নৰো অধিক আৰু যি হাৰত বৃদ্ধি পাইছে অনাগত ভৱিষ্যতে প্ৰায় ১০ বিলিয়নৰো অধিক হ'ব পাৰে। জনসংখ্যা বৃদ্ধিমনেই প্ৰয়োজন হয় অধিক খাদ্য, অধিক থকা ঠাই আৰু জীৱন ধাৰণৰ সামগ্ৰী। সেইখিনি প্ৰয়োজন পূৰণ কৰিবলৈ গৈ আমি পৰিৱেশ দূষিক কৰি তুলিছোঁ, কম ঠাইত অধিক শস্য আৰু ফলমূল পাবৰ কাৰণে দিয়া কৃত্ৰিম ৰাসায়নিক সাৰ ছটিওৱা হয়, পতংগ মাৰক দ্ৰব্য, কম সময়ত অধিক উৎপাদন কৰিবলৈ স্থাপন কৰা হয় নানা ধৰণৰ কল-কাৰখানা আৰু যান-বাহন চলাবলৈ ভূ-গৰ্ভৰ পৰা উলিয়াই অনা হৈছে অধিক পৰিমাণৰ খনিজাত দ্ৰব্য। পৰিয়ালৰ সংখ্যা বাঢ়ি যোৱাৰ লগে লগে প্ৰয়োজন হয় নতুন ঘৰবাৰী। হয় খেতিৰ মাটি, নহয় হাবি-জংঘলৰ মাজত নতুন ঘৰ, নতুন গাঁও, নতুন নগৰ গঢ়ি উঠে। ঘৰ সজাৰ সামগ্ৰী, কাঠৰ আচবাব আৰু জুই জ্বলোৱাৰ কাৰণে অধিক কাঠৰ প্ৰয়োজন হয়। অত্যধিক গছ কটাৰ কাৰণে হাবিবোৰ লঠঙা হৈ পৰে। মানুহৰ এনে ধৰণৰ কৰ্মৰাজিৰ ফলতে পৰিৱেশ দূষিতকৰণৰ মাত্ৰা দিনক দিনে বাঢ়ি গৈ আছে।

নিৰ্মল পৰিষ্কাৰ বায়ুত নাইট্ৰ'জেন (৭৮%), অক্সিজেন (২১%), আৰ্গন (৯৪%), কাৰ্বন (০.০৬%) আৰু তেনে ক্ষুদ্ৰ পৰিমাণ ক্ৰিপ্টন জেনন, হিলিয়াম, হাইড্ৰ'জেন আদি থাকে। কিন্তু বৰ্তমান আমাৰ বায়ুমণ্ডলত যথেষ্ট পৰিমাণৰ ধূলিকণা, জলীয়বাষ্প, বিষাক্ত গেছ আদিয়ে পৰিপূৰ্ণ হৈ পৰিছে। ফলত জলবায়ু দূষিত হৈ পৰিছে। বিজ্ঞানীসকলৰ মতে যোৱা এশবছৰৰ ভিতৰত ১৬ নিযুত টন চিলিকন, ১.৫ নিযুত টন আৰ্চেনিক, ১ টনতকৈও বেছি নিকেল, ৭ লাখটন কোবাল্ট আৰু ৬ লাখ টন দস্তা বায়ুৰ লগত মিহলি হৈ বায়ুমণ্ডলত ধূলিৰ পৰিমাণ ৫০% বঢ়াই তুলিছে। গ্ৰীষ্ম কালৰ বাতিপুৰা শীতকালৰ বাতিপুৰাৰ দৰে কুঁৱলী পৰাৰ কাৰণে বায়ুমণ্ডলত ধূলিৰ পৰিমাণ বৃদ্ধি হোৱাটোৱেই। ইয়াৰ উৎকৃষ্ট উদাহৰণ হ'ল ১৯৫২ চনৰ ৫-৮ ডিচেম্বৰত লণ্ডনত হোৱা কৃত্ৰিম কুঁৱলী, যাৰফলত আশীকোটি জনসংখ্যাৰ লণ্ডনমহানগৰীৰ বহুসংখ্যক শ্বাসৰোগত ভোগে আৰু প্ৰায় চাৰিশজনৰ মৃত্যু হয়।

ভাপকলবোৰৰ পৰা ওলোৱা ধোঁৱা, ঘৰুৱা শিল্প আৰু উদ্যোগত তাপ উৎপাদনৰ ব্যৱহাৰ কৰা কয়লা আৰু তেলৰ দহন, যান-বাহনৰ পৰা ওলোৱা ধোঁৱা, কল কাৰখানাৰ আৱৰ্জনা, ব্যৱসায়িক আৰু সমূহীয়া কাম-কাজত ব্যৱহাৰৰ ফলত হোৱা কঠিন পদাৰ্থৰ আৱৰ্জনা, নানা ধৰণৰ দ্ৰব্য, ঔষধপাতি, কৃষি কাৰ্যত ব্যৱহৃত ৰাসায়নিক দ্ৰব্যৰ দহন ইত্যাদি উৎসসমূহৰ পৰা বায়ু প্ৰদূষণ হৈছে বুলি ক'ব পাৰি।

বৰ্তমান বায়ুত শতকৰা ১৯ ভাগ মান অক্সিজেন আছেগৈ। উদ্যোগপ্ৰধান নগৰসমূহৰ আশে আশে এই পৰিমাণ হয়তো আৰু কম হ'ব। বিজ্ঞানীসকলৰ মতে বৰ্তমান বায়ুমণ্ডলৰ

১০% মান বায়ুহে মানুহৰ শ্বাস-প্ৰশ্বাসৰ উপযোগী হৈ আছে। বায়ুৰ উপাদানসমূহৰ মিশ্ৰণৰ ইফাল-সিফাল হৈ তাপমাত্ৰা, বৃষ্টিপাত আদিৰো পৰিৱৰ্তন হৈছে। কল-কাৰখানাৰ চিমনীৰ পৰা ওলোৱা ধোঁৱা, ঘৰুৱা ৰন্ধা-বঢ়া কৰা জুইৰ ধোঁৱাই বায়ুমণ্ডলত ধোঁৱাৰ মাত্ৰা বঢ়াইছে। এই ধোঁৱাই বায়ুত যথেষ্ট পৰিমাণে চালফাৰ-ডাই-অক্সাইড, নাইট্ৰ'জেন-অক্সাইড, কাৰ্বন-ডাই-অক্সাইডৰ বৃদ্ধি কৰিছে। ১০০ বছৰৰ আগতে বায়ুত প্ৰতি একলাখ ভাগত ২.৫% ভাগহে কাৰ্বন-ডাই-অক্সাইড আছিল। কিন্তু বৰ্তমান ৩৯% ভাগ হৈছেগৈ। ফলত যোৱা এশবছৰৰ ভিতৰত পৃথিৱীৰ তাপ মাত্ৰা ৩০ চেলচিয়াচ মান বাঢ়িছে। কাৰ্বন-ডাই-অক্সাইডৰ দৰে চালফাৰ ডাই-অক্সাইডৰ মাত্ৰাও বাঢ়িছে। এই দুয়োবিধ গেছে জলীয় বাষ্পৰ লগত বিক্ৰিয়া কৰি কাৰ্বলিক এছিড আৰু চালফিউৰিক এছিডৰ সৃষ্টি কৰিছে। সিয়েই বৰষুণৰ লগত মিহলি হৈ আমাৰ গছ-বন, পশু-পক্ষী সকলোৰে অনিষ্ট কৰিছে। জলবায়ুৰ এই পৰিৱৰ্তনে ঠায়ে ঠায়ে প্ৰচণ্ড ধুমুহাবোৰ সৃষ্টি কৰিছে।

বৰ্তমান যান-বাহনৰ পৰাই বিশেষভাৱে বায়ু প্ৰদূষিত হয়। নগৰ-মহানগৰ বিলাকত ই ভয়াৱহ অৱস্থাৰ সৃষ্টি কৰিছে। বেলিৰ প্ৰখৰ ৰ'দে যান-বাহনৰ পৰা ওলোৱা ধোঁৱাৰ লগত এক জটিল আলোক ৰাসায়নিক প্ৰতিক্ৰিয়া ঘটায় আৰু ইয়াৰ ফলত চকুৰ আৰু নাকৰ অস্বস্তিকৰ পোৰণি হয়। শস্য পথাৰতো ইয়াৰ বিৰূপ প্ৰতিক্ৰিয়া হয় আৰু খাদ্য উৎপাদনত ব্যাঘাত জন্মে।

পৰিৱেশ প্ৰদূষণৰ ফলত হোৱা বায়ুমণ্ডলৰ কাৰ্বন-ডাই-অক্সাইডৰ বৃদ্ধি আৰু গ্লেচিফিয়াৰৰ অ'জন স্তৰৰ ক্ষয়ীভবনে এই পৃথিৱীক ভয়াৱহ পৰিস্থিতিৰ মাজলৈ টানি ধৰিছে। অ'জন স্তৰৰ শতকৰা এভাগ ক্ষয় হোৱা মানে এক হাজাৰ লোকৰ কেম্বাৰ হোৱা।

পৃথিৱীৰ প্ৰায় সকলো ঠাইতে জনসংখ্যা আৰু শিল্প উদ্যোগ বৃদ্ধিৰ লগে লগে নিৰ্মল পানীৰো অভাৱ ঘটিছে। গাঁও, চহৰ উভয় অঞ্চলতে পানী দূষিত হৈছে। এই প্ৰদূষণ কোনো ক্ষেত্ৰত আমাৰ ইচ্ছাকৃত অৱহেলাৰ কাৰণে আৰু কোনো কোনো ক্ষেত্ৰত অজ্ঞতাৰ কাৰণে ঘটিছে। কৃষি কাৰ্যত ব্যৱহাৰ কৰা সাৰ, বিভিন্ন কীট-নাশক, অপতৃণনাশক দ্ৰব্যই পুখুৰী, নদী, সাগৰ আদিৰ পানী দূষিত কৰিছে। চহৰৰ অঞ্চলৰ আৱৰ্জনা আৰু কল-কাৰখানাৰ পেলনীয়া পদাৰ্থবোৰো সাধাৰণতে কাষতে থকা নদীত পেলোৱা হয়। সেইবোৰে পানী দূষিত কৰে। এই দূষিত পানীয়ে মানুহ, পশু-পক্ষী, জলজ উদ্ভিদ, জলচৰ প্ৰাণী আদিৰ অপকাৰ সাধন কৰে। বৰ্তমান বিষাক্ত পদাৰ্থই প্ৰায়বোৰ নদীৰ পানী ভয়ঙ্কৰ ভাৱে প্ৰদূষিত কৰিছে। পানীত জমা হোৱা পাৰা, সীহ, কেডমিয়াম, তাম আদিয়ে জীৱদেহত বিষক্ৰিয়াৰ সৃষ্টি কৰে। এই ক্ষেত্ৰত পাৰাৰ বিষক্ৰিয়া বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য। পাৰাই বিশেষধৰণৰ

বেষ্টেৰিয়াৰ সহায়ত মিথাইল মাৰ্কাৰি নামৰ বিষাক্ত যৌগ সৃষ্টি কৰে। এই যৌগ সমূহৰ মাধ্যমতে মানুহৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি এবিধ মাৰাত্মক ৰোগৰ সৃষ্টি কৰে। তদুপৰি মাটিৰ পৰা আৰ্চেনিক, ৰেডন আদি খনিজসমূহৰ কম পৰিমাণে হ'লেও মিহলি হৈ পানীৰ জৈৱ ৰাসায়নিক অম্লজান চাহিদা এটা প্ৰদূষণ একক। এনেকুৱা পানীয়ে ইয়াৰ (গোটা পদাৰ্থৰ) সংস্পৰ্শলৈ অহা নিৰ্মল পানীৰ পৰা অম্লজান শুহি লয় আৰু জীৱ বাসস্থানৰ বাবে অনুপযোগী কৰি তোলে।

বৰ্তমান মহাসাগৰত নিষ্ক্ষেপিত আৱৰ্জনাৰ উদ্যোগিক পেলনীয়া, নগৰ-মহানগৰৰ পেলনীয়া, বিস্ফোৰণৰ অৱশিষ্ট

আদিক সামৰি লয়। অকল আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰই বছৰি ৫০ নিযুত টন পৰিমাণৰ আৱৰ্জনা মহাসাগৰত নিষ্ক্ষেপ কৰে। কিছুমান উদ্যোগিক বা কৃষিজাত পেলনীয়া পদাৰ্থ যথেষ্ট বিষাক্ত আৰু বহুসময়ত সিবিলাক উপকূলীয়া প্ৰাণীৰ মৃত্যুৰ কাৰণ হৈ পৰা দেখা যায়। মানুহ বা অন্য জীৱই তেনে প্ৰাণী ভক্ষণ কৰিলে ৰোগাক্ৰান্ত হৈ মৃত্যুৰ মুখত পৰে। আকৌ পাৰমাণৱিক উদ্যোগত পেলনীয়া পদাৰ্থসমূহ মহাসাগৰত নিষ্ক্ষেপ কৰে। সাধাৰণতে এনে পদাৰ্থ পাত্ৰত (Containers) ভৰাই গভীৰ সমুদ্ৰতলিত প্ৰচণ্ডচাপ আৰু পানীৰ ৰাসায়নিক ক্ৰিয়াই তেনে পাত্ৰ ভাঙি পানী প্ৰদূষিত কৰিব পাৰে। মুঠতে তেজস্ক্ৰিয় পদাৰ্থ যি ধৰণেই নিষ্ক্ষেপিত নহওক লাগে, সিবিলাকৰ পৰা ভৱিষ্যত প্ৰদূষণৰ পৰা হাত সৰা কঠিন। ইয়াৰোপৰি ভূগৰ্ভত ব্যৱহৃত ডি, ডি, টি, এলড্ৰিন, ডি-এলড্ৰিন আদি কীট নাশক দৰৱেও নদী বা বতাহৰ দ্বাৰা প্ৰবাহিত হৈ সামুদ্ৰিক পৰিৱেশ দূষিত কৰে। সামুদ্ৰিক প্ৰদূষণত খনিজ তেলৰ গুৰুত্ব সুদূৰ প্ৰসাৰী।

৬৪ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

বছৰি কিমান পৰিমাণৰ তেল মহাসমুদ্ৰৰ পানীত মিহলি হয় তাক হিচাপ কৰি উলিওৱা টান। সাধাৰণতে উপকূল অঞ্চলত অৱস্থিত তেল-শোধনাগাৰ সমুদ্ৰ তলিৰ তেল উদ্ঘাটন ক্ষেত্ৰ, তেলবাহী জাহাজৰ দুৰ্ঘটনাই মহাসাগৰৰ পানীত তেল মিহলি হয়। খনিজ তেলে সামুদ্ৰিক পানী, চৰাই আদিৰ মৃত্যু ঘটোৱাৰ উপৰিও মাছ আৰু মাছৰ কণী আৰু মাছৰ খাদ্য প্লেংকটন (Plankton) ধ্বংস কৰে।

অভূতপূৰ্ব ভাৱে খৰকৈ বাঢ়ি অহা জনসংখ্যা আৰু জনবসতি অঞ্চলৰ অপৰিকল্পিত ব্যৱহাৰেই উন্নয়নশীল দেশবোৰৰ তথা আমাৰ ভাৰতবৰ্ষৰ প্ৰায় সকলোবোৰ নগৰতেই বস্তু তৈয়াৰ হৈছে। ঘৰবোৰে জনসংখ্যাৰ লগত ফেৰ মাৰিব নোৱাৰাত কম ঠাইতে বহুলোকে ঠাই খাই থাকিব লগা হোৱাত এক অস্বাস্থ্যকৰ পৰিৱেশৰ সৃষ্টি হৈছে। এই বস্তু অঞ্চলত থকা মানুহখিনি দুখীয়াৰো দুখীয়া আৰু এই বস্তুবোৰ সাধাৰণতে পাহাৰৰ কাষ, চহৰৰ কোনো দুৰ্গন্ধময় নলাৰ কাষ বা বাস্তাৰ কাষৰ দ' অঞ্চল বা চহৰৰ ঠেক গলি আদিত গঢ়ি উঠিছে। এই মানুহবোৰ আটাইতকৈ ক্ষতিকাৰ প্ৰদূষণত আক্ৰান্ত হয় চৌকাৰ ধোঁৱাৰ পৰা। খৰিৰ ধোঁৱাতকৈ গোবৰ ধোঁৱাৰ প্ৰদূষণ অতি মাৰাত্মক। এই ধোঁৱাত পৰ্যাপ্ত পৰিমাণে কাৰ্বন-মন'-অক্সাইড থাকে। এই গেছ সেৱন কৰিলে তেজত থকা হিমগ্ল'বিন ধ্বংস কৰি হৃদপিণ্ডৰ দুৰ্বল কৰি ৰোগত আক্ৰান্ত কৰিব পাৰে। বসতিৰ উপযোগীৰ কাৰণে পৃথিৱীৰ বনাঞ্চল দ্ৰুতগতিত ধ্বংস কৰাৰ ফলত বহুত ঠাই খৰাং হৈ মাটি একেবাৰে নষ্ট হৈ গৈছে, বহুতো শস্য-শ্যামলা অঞ্চল মৰুভূমিত পৰিণত হৈছে।

বৰ্তমান যান্ত্ৰিক সভ্যতাৰ অৱধাৰিত ফলস্বৰূপে ক্ৰমবৰ্ধমান কোলাহল বিশ্বৰ পৰিৱেশ প্ৰদূষণ এক অন্যতম কাৰক হৈ পৰিছে। অহা শতিকাত কোলাহল শব্দ প্ৰদূষণেই উন্নয়নশীল দেশসমূহত বেছিভাগ ৰোগৰ কাৰণ হ'ব পাৰে বুলি পৰিৱেশ বিজ্ঞানীসকলে জনাইছে। নগৰ, মহানগৰ আদি ঠাইত শব্দ প্ৰদূষণৰ সৃষ্টিৰ ক্ষেত্ৰত শীৰ্ষস্থানীয়। মানুহে শব্দৰ প্ৰাবল্য সহ্য কৰিব পৰা সীমা হৈছে ৪৫ ডেচিবেল। শব্দ তৰংগ ৭০ ডেচিবেল প্ৰাবল্যৰ ভিতৰত থকাৰ পৰাই অনিষ্টকাৰক হৈ পৰে। অবিৰতভাৱে হৈ থকা কোলাহল আধিক্যৰ ফলত চিৰবধিৰ হোৱাৰ উপৰিও উচ্চ ৰক্তচাপ, হৃদৰোগ, পাকস্থলীৰ ঘা গেট্ৰ' ইণ্টেষ্টিনেল সমস্যা, এলার্জি উত্তেজকতা, বক্ষ্যাপ্ত, অনিদ্ৰা আদি আৰু বহুতো পীড়া আৰম্ভ হ'ব পাৰে। স্মৃতিশক্তি তথা মগজুৰ বিকৃতি ঘটিব পাৰে। অত্যধিক শব্দ প্ৰদূষণৰ ফলত মানুহৰ দেহ বিকাশৰ ওপৰতো কু-প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিব

পাৰে। অকল মানুহৰ জীৱনতে নহয় শব্দ প্ৰদূষণৰ প্ৰতিক্ৰিয়া জীৱ-জগতৰ ওপৰতো পৰে। ইয়াৰ ফলত হাঁহ-কুকুৰাৰ কণীৰ পৰিমাণ, গাই-গৰুৰ গাখীৰ কমি যায়। কল-কাৰখানা, অটম'বাইলচ, ট্ৰেইন, এৰোপ্লেন, ৰেডিঅ', ষ্টেৰিঅ' আদিয়ে জীৱজগতৰ ওপৰত বিধ্বংসী ভাৱে আঁচোৰ পেলাইছে।

শেহতীয়াভাৱে প্ৰদূষণৰ সৰ্বনাশী হাতখন মহাকাশৰ ফালেও প্ৰসাৰিত হৈছে। মহাকাশ যুগ আৰম্ভ হোৱাৰ পাছৰ যোৱা ডেৰকুৰি বছৰ পৃথিৱীৰ উন্নত আৰু উন্নয়নশীল দেশবোৰে যি ধৰণে মহাকাশ যান আৰু কৃত্ৰিম উপগ্ৰহ উৰুৱাত লাগিছে সি নিতৌ নতুন সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰিছে। মহাকাশযান বা কৃত্ৰিম উপগ্ৰহবোৰে দুই ধৰণ সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰিছে - এটা হ'ল মহাকাশ বিজ্ঞান বা মহাকাশ চৰ্চাৰ ক্ষেত্ৰত সৃষ্টি কৰা জটিলতা। আনটো হ'ল মানুহ আৰু অন্যান্য প্ৰাণী তথা প্ৰকৃতিৰ ওপৰত পেলোৱা সুদূৰ প্ৰসাৰী প্ৰভাৱ। এই ক্ষেত্ৰত পৰমাণু শক্তিৰ দ্বাৰা চালিত আৰু ধ্বংসপ্ৰাপ্ত মহাকাশ যানবোৰৰ পৰা নিৰ্গত হোৱা মাৰাত্মক বিকিৰণৰ প্ৰভাৱ উল্লেখযোগ্য। মহাকাশত হোৱা দুৰ্ঘটনা বা মহাকাশৰ বুকুত বিকল হৈ পৰা কৃত্ৰিম উপগ্ৰহ বকেট আৰু মহাকাশ যানৰ ভগা টুকুৰা নাট, বলু ধাতুখণ্ড

আদিয়ে আৱৰ্জনাৰ সৃষ্টি কৰিছে। এই ধ্বংস প্ৰাপ্ত বস্তুবোৰ পৃথিৱীত পৰি ভয়ঙ্কৰ দুৰ্ঘটনা ঘটাব পাৰে। মহাকাশৰ পৰা ভূপৃষ্ঠত পৰা বিকল মহাকাশযান, কৃত্ৰিম উপগ্ৰহ, বকেট আদিয়ে পোনপটীয়াভাৱে প্ৰদূষণ সৃষ্টি কৰে। ১৯৬৪ চনত এটা মাৰ্কিন কৃত্ৰিম উপগ্ৰহ মহাকাশৰ কক্ষপথত উপনীত হ'ব নোৱাৰাৰ ফলত ভাৰত মহাসাগৰত ভাগি পৰি গৈছিল। উপগ্ৰহৰ পৰা প্ৰচুৰ পৰিমাণে তেজস্ক্ৰিয় প্লুটোনিয়াম নিৰ্গত হৈছিল। এনেদৰে ধ্বংস প্ৰাপ্ত হৈ মহাসাগৰত তেজস্ক্ৰিয় জনিত প্ৰদূষণৰ সৃষ্টি কৰিছে। সাম্প্ৰতিকভাৱে মহাকাশ অভিযানৰ লগত সংযোজিত হৈছে লেজাৰ ৰশ্মিৰ মাধ্যমেৰে ষ্টাৰৱাৰৰ লেখীয়া ধ্বংসকাৰী পৰীক্ষা-নিৰীক্ষা। এই অত্যাধুনিক মাৰাত্মক পৰীক্ষা-নিৰীক্ষাই পৃথিৱীখনক ভয়াৱহ পৰিস্থিতিৰ মাজলৈ টানি নিব পাৰে।

জল, স্থল, বায়ুমণ্ডল প্ৰদূষিত হৈ আজি এক জটিল সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰিছে। লাহে লাহে পৃথিৱীখন আগবাঢ়িছে বসতিৰ অযোগ্য হোৱাৰ পিনে। আজি প্ৰদূষণৰ ভয়াৱহতাৰ মাত্ৰা এনে এটা পৰ্যায়ত উপনীত হৈছে যিটো পৰ্যায়ত প্ৰকৃতিৰ ভাৰসাম্য হেৰাই যোৱাৰ উপক্ৰম হৈছে। প্ৰদূষণৰ পৰা মুক্তি প্ৰত্যাশা কৰিব পৰা যাবনে, ই সম্ভৱনে?

(বিভিন্ন আলোচনী, কাকত আদিৰ পৰা সংগৃহীত)

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ৬৫

Indian societies are mainly known for its culture their utmost respect for women. In India women are given the position of goddess. But the scenario is totally different in the real world, here we do not see women as goddess. Rather we treat them as a commodity. Every place we see we say and pretend to follow the words of "respecting women" but behind the scene we disgrace them, chase them and push them to the dark corner of our society. Just because of the low standards of the male mentality not every man do the same but 80% of the male society disgrace women.

Another biggest flaw of this Indian Society is its shyness regarding the topic 'sex'. When we hear the word the first thought comes to our mind is something vulgar or negative. But if we try and try to change our perspectives regarding this topic then there is a hope getting a better Indian society.

Before that the budding youths need to muster proper knowledge regarding this topic so sex education plays that part but initiative needs to be taken for the fulfilment of this goal and it is important that we must understand our moral duty and take the initiative to build a better society where women will get the deserving position.

Role of Sex Education in Broadening Indian Mentality

Shubham Bhowmick

জাতিগত সংৰক্ষণ বনাম আৰ্থিক সংৰক্ষণ

••

জয়ন্ত বৰা

দেশে স্বাধীনতা লাভ কৰা প্ৰায় ৭৬ বছৰ পাৰ হোৱাৰ পাছতো আজিৰ তাৰিখতো ভাৰতবৰ্ষৰ সামাজিক আৰু ৰাজনৈতিক জীৱনত জাতি তথা জাতিবাদ এক প্ৰধান কাৰক হিচাপে চলি আহিছে। তত্ত্বগতভাৱে গণতান্ত্ৰিক, সমাজবাদী ৰাষ্ট্ৰ এখনত সমতা, ন্যায়, স্বাধীনতাৰ কথা কোৱা হৈছে যদিও প্ৰায়োগিক ক্ষেত্ৰত ইয়াৰ অভাৱ পৰিলক্ষিত হৈছে। আইনৰ দৃষ্টিত সকলো সমান, আইনে সকলোকে সমান সুৰক্ষা দিয়ে ইত্যাদি এই ধাৰাবোৰ আজিৰ তাৰিখত কেৱল মাত্ৰ সাংবিধানৰ পাততে সীমিত বুলি ক'লেও বঢ়াই কোৱা নহ'ব। সংবিধান প্ৰদত্ত সংৰক্ষণ ব্যৱস্থা অমূলক বুলি ক'ব নোৱাৰি, কিন্তু আজিৰ তাৰিখতো জাতিগতভাৱে পিছপৰি থকাটোহে মানি ল'বলৈ টান। ইয়াতকৈ আৰ্থ-সামাজিক দিশটোৰ কথাহে উল্লেখ কৰাটো। ভাৰতবৰ্ষৰ দৰে এখন দেশত পিছপৰি থকা লোকৰ অভাৱ নহয়, কিন্তু পিছপৰি থকা সকল জাতি-ধৰ্ম-ভাষা-বৰ্ণ নিৰ্বিশেষেহে। আৰ্থিকভাৱে পিছপৰি বোৱা এইসকল লোক কোনো এক নিৰ্দিষ্ট জাতি নহয়। তেনেক্ষেত্ৰত কেৱল মাত্ৰ জাতিগতভাৱে সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা কৰাটো আজিৰ শিক্ষিত সমাজৰ বাবে কিমান দূৰ গ্ৰহণযোগ্য?

সাম্প্ৰতিক সময়তো জাতি-ধৰ্ম-ভাষা-বৰ্ণ আৰু লিংগ নিৰ্বিশেষে বহুলোক আন কিছুমানৰ তুলনাত বহুগুণে পিছপৰি আছে। তেনে লোকসকলক ভাৰতীয় সাংবিধানিক ব্যৱস্থাৰ জৰিয়তে সংৰক্ষণৰ আওতাত ৰাখি বিশেষ সা-সুবিধা প্ৰদান কৰাটো অত্যন্ত প্ৰয়োজনীয়। বিচাৰ নকৰি সঁচা অৰ্থত আৰ্থিকভাৱে দুৰ্বল অথবা পিছপৰা শ্ৰেণীৰ সুৰক্ষা স্থাপন হ'ব আৰু প্ৰত্যেকৰে অধিকাৰে সুৰক্ষিত হ'ব। ভাৰতৰ দৰে এখন বিশাল দেশত আৰ্থ-সামাজিকভাৱে পিছপৰা বহুলোক আছে। কিন্তু সেইসকল কোনো বিশেষ জাতিৰ নহয়। দুৰ্গত, অনুন্নত আৰু অন্যান্য দিশত পিছপৰা অঞ্চলসমূহৰ লোকসকল কোনো নিৰ্দিষ্ট জাতিৰ নহয়। তেনেক্ষেত্ৰত কি যুক্তিৰ ভিত্তিত আজিৰ তাৰিখতো জাতিগত ধাৰণাটোৰে প্ৰাধান্য পাই আছে? কিয় কেৱলমাত্ৰ বিশেষ জাতিটোক গুৰুত্ব দি অন্যান্য দুৰ্গম বা পিছপৰা লোকসকলক আজিও মাহীআইৰ দৃষ্টিৰে বিবেচনা কৰিছে। অনুন্নত আৰু আৰ্থিকভাৱে পিছপৰা জেনেৰেল কাষ্ট (সাধাৰণ শ্ৰেণী)ৰ লোকসকলৰ ওপৰত কিয় আজিকোপতি প্ৰশাসনীয় ব্যৱস্থা সদয় হোৱা নাই। একবিংশ শতিকাৰ আজিৰ সভ্য সমাজ ব্যৱস্থাটো কিদৰে সেই ষাঠি-সত্তৰ বছৰৰ পূৰ্বৰ ধাৰণাকে

মানি চলা হৈছে। সকলো সাধাৰণ বা জেনেৰেল কাষ্টৰ লোকৰ আৰ্থিক অৱস্থা ভাল বুলি কয় আজিৰ তাৰিখতো আৰ্থিকভাৱে দুৰ্বল সাধাৰণ লোকসকলৰ ওপৰত শোষণ চলোৱা হৈছে। সাধাৰণ বা জেনেৰেল কাষ্টৰ ওপৰত আজিৰ তাৰিখৰ পৰা অনায়া-অবিচাৰ, অসমতা ইত্যাদি সকলোৱে জ্ঞাত। সকলো ক্ষেত্ৰতে কেৱল জেনেৰেল কাষ্টৰ লোকসকলেহে মুখঠেকেচা খাবলগীয়া হৈছে। অধ্যয়ন চাকৰি-বাকৰিকে আদি কৰি সকলো ক্ষেত্ৰতে আজিৰ সাধাৰণ শ্ৰেণীৰ লোকসকল চূড়ান্তভাৱে প্ৰভাৱিত হৈছে। আৰ্থিকভাৱে দুৰ্বল সাধাৰণ (জেনেৰেল) কাষ্টৰ লোকসকলৰ অধ্যয়ন অথবা চাকৰিৰ ক্ষেত্ৰত কোনো ধৰণৰ সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা আজিকোপতি দেখা নগ'ল। সাধাৰণ (জেনেৰেল) কাষ্ট হ'ল বুলিয়ে নিজৰ যোগ্যতা সত্ত্বেও মনে বিচৰা ধৰণে কোনো ক্ষেত্ৰতে থিয় দিব নোৱাৰা হোৱাটোৱে ভাৰতীয় গণতন্ত্ৰৰ প্ৰতি থকা বিশ্বাসকণো হেৰুৱাই পেলোৱাৰ উপক্ৰম হৈছে। ভাৰতীয় সংবিধানৰ আধাৰত অনুমত বুলি আজিৰ তাৰিখত যিসকল লোকে সংৰক্ষণত যোগেদি সুবিধা প্ৰধান কৰা হৈছে, তেওঁলোকৰ বেছিভাগেই ধনৱন্ত অথবা সামাজিক শ্ৰেণীৰ লোকতকৈ আগবঢ়া। তেনেক্ষেত্ৰত তেওঁলোকৰ সতি-সন্তানে সংৰক্ষণৰ জৰিয়তে শিক্ষা, চাকৰি আৰু অন্যান্য সুবিধা লাভ কৰি আছে। আনহাতে আৰ্থিকভাৱে দুৰ্বল মেধাৱী ল'ৰা-ছোৱালী কেৱল মাত্ৰ সাধাৰণ শ্ৰেণীৰ হোৱাৰ বাবেই তেনে বহু সুবিধাৰ পৰা বঞ্চিত হৈ আছে। আজিৰ তাৰিখৰ সাধাৰণ শ্ৰেণীটোক কেৱল মাত্ৰ শোষণ কৰিহে আহিছে। সাধাৰণ শ্ৰেণীত জন্ম গ্ৰহণ কৰাটোৱেই এই মেধাৱীসকলৰ দোষ নেকি?? একেদৰে একেখন দেশতে থাকিও এচামে ধনৱন্ত অথবা আৰ্থিকভাৱে শক্তিশালী হোৱাৰ পিছতো সংৰক্ষণৰ আওতাত থাকি সকলো সুযোগ-সুবিধা পাব আৰু এচামে সাধাৰণ শ্ৰেণীৰ হোৱাৰ বাবেই সকলো সুযোগ-সুবিধাৰ পৰা বঞ্চিত হ'ব ই কিমানদূৰ ন্যায়সংগত ??? এই সাধাৰণ শ্ৰেণীৰ লোকসকলৰ দোষ কি??? কিয় যোগ্যতা

থকাৰ পিছতো আজিকোপতি লাঞ্ছিত আৰু বঞ্চিত হ'বলগীয়া হৈছে শিক্ষা, চাকৰি অথবা অন্যান্য সুবিধাৰ পৰা? কেৱল সাধাৰণ শ্ৰেণীৰ মোহৰ এটা মূৰত মাৰি থোৱাৰ বাবেই এনেদৰে প্ৰভাৱিত আৰু বঞ্চিত হ'বলগীয়া হৈছে নেকি!

যি কাৰণতে এনেকুৱা নহওক, কিন্তু বৰ্তমান শিক্ষিক সমাজৰ বাবে ই অত্যন্ত লজ্জাজনক। ভাৰতৰ দৰে এখন শক্তিশালী গণতান্ত্ৰিক দেশৰ বাবে ইয়াতকৈ আৰু ডাঙৰ কুঠাৰাঘাত আন একো হ'ব নোৱাৰে।

এটা সময়ত দেশৰ পৰিস্থিতি দুৰ্বল আছিল আৰু তেনে পৰিস্থিতিৰ পৰিপ্ৰেক্ষিততে সংবিধান প্ৰণেতাৰ দৰে দেশৰ উন্নতিৰ কাৰণেই এনে ব্যৱস্থা কৰি সমতা প্ৰতিষ্ঠাৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল। কিন্তু পৰিৱৰ্তিত পৰিস্থিতিৰ লগত দেশখনো পৰিৱৰ্তন হৈছে। এতিয়া কেৱল জাতিগতভাৱে সুবিধা প্ৰদান কৰিলে সমতা প্ৰতিষ্ঠা নহয়, ই হ'ব লাগে জাতি-ধৰ্ম-বৰ্ণ নিৰ্বিশেষেহে। আজিৰ দিনত শ্ৰেণীৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি সুবিধা প্ৰদান কৰিবলৈ এটা বিশেষ শ্ৰেণীহে আগুৱাই যাব, যি দেশখনৰ উন্নতিত বাধা প্ৰদান কৰি আহিছে। আজিৰ তাৰিখত সুযোগ-সুবিধা সেই পূৰ্বৰ জাতি ভিত্তিক নহৈ মেধা আৰু আৰ্থিক দিশ চাইহে দিয়া উচিত। তেতিয়াহে প্ৰকৃত সমতা প্ৰতিষ্ঠা সম্ভৱ হ'ব। নহ'লে সমাজৰ সাধাৰণ শ্ৰেণীৰ লোকসকলৰ মেধা আৰু যোগ্যতাৰ মূল্য কোনো দিনেই নাপাব। ভাৰতীয় সংবিধান যিহেতু সংশোধনযোগ্য। বিভিন্ন সময়ত ইয়াৰ সংশোধন দেখা গৈছে। গতিকে সংৰক্ষণৰ ক্ষেত্ৰতো পশ্চিমীয়া দেশৰ আৰ্হিৰে উন্নয়নৰ ভেটি গঢ়িবলৈ হ'লে আজিৰ তাৰিখৰ কিছু সাংবিধানিক সংশোধনীৰ প্ৰয়োজনীয়তা আহি পৰিছে, যি নেকি এখন সুস্থ সবল ৰাষ্ট্ৰ গঠনত সহায়ক হ'ব। অন্যথা সমাজৰ সাধাৰণ শ্ৰেণীৰ লোকসকল মেধা আৰু যোগ্য হ'লেও বৰ্তমানৰ জাতিভিত্তিক সংৰক্ষণ ব্যৱস্থাৰ দ্বাৰা লাঞ্ছিত আৰু বঞ্চিত হৈয়ে থাকিব।

বা.জ.নী.তি.

আফিয়া বেগম

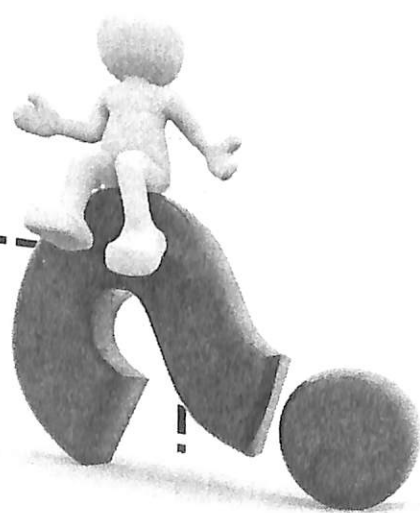
শান্তনু কৌশিক বৰুৱা আৰু প্ৰীতিমা কৌশিক বৰুৱাৰ গ্ৰন্থ ২০১৮-১৯ আৰু ২০ চনৰ 'নতুন জানেনে' নামৰ গ্ৰন্থখন পঢ়িলোঁ। এই গ্ৰন্থখনৰ ১৭৫ নং পঢ়ি মই অতি আনন্দিত হ'লো।

কিয়নো লেখক শান্তনু কৌশিক বৰুৱা আৰু লেখিকা প্ৰীতিমা কৌশিক বৰুৱাই ১৭৫ নং পৃষ্ঠাত উল্লেখ কৰিছে যে হিন্দী ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰীয় ভাষা নহয়, ই ভাৰতৰ চৰকাৰী ভাষাহে। এই গতিকে লেখক আৰু লেখিকাক সৰ্বপ্ৰথমে ধন্যবাদ জনালোঁ। আলোচনী 'প্ৰান্তিক'ত সমীৰ কুমাৰ সূত্ৰধৰেও ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰভাষা হিন্দী নহয় বুলি উল্লেখ কৰিছে। কিন্তু সেই লেখনীখিনিহে এই অধমৰ বোধগম্য নহ'ল, কাৰণ তেওঁ বহুতো গ্ৰন্থ, প্ৰবন্ধ আদি পঢ়ি ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰভাষা হিন্দী বুলি উল্লেখ কৰিছে। মোৰ বোধেৰে ভাৰতীয় সংবিধানত হিন্দী ভাষা ৰাষ্ট্ৰভাষা ৰূপে ক'তো উল্লেখ নাই।

মই লক্ষ্য কৰিছোঁ ভাৰতৰ বহু গ্ৰন্থ, প্ৰবন্ধ আদিত বহু লেখক-লেখিকাই এয়া উল্লেখ কৰিছে যে ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰভাষা হিন্দী। তেওঁলোকক মই এক প্ৰকাৰে ভুল বুলিও ক'ব নোৱাৰোঁ আৰু আন এক প্ৰকাৰে শুদ্ধ বুলিও ক'ব নোৱাৰোঁ। যিহেতু তেওঁলোকে বহুতো প্ৰবন্ধ পঢ়িছিল যদিও ভাৰতৰ সংবিধানখন পঢ়ি লিখাৰ কষ্ট কৰা নাছিল। এইটো কথা ঠিক যে ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰভাষা হিন্দী বুলি বহুতো গ্ৰন্থত উল্লেখ হৈছে কিন্তু মোৰ প্ৰশ্ন এটাই যে এওঁলোকে ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰভাষা হিন্দী বুলি ক'ত পাইছে? যিকোনো গ্ৰন্থ, প্ৰবন্ধত ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰভাষা হিন্দী বুলি উল্লেখ পালেই ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰভাষা হিন্দী হৈ যাব নেকি? প্ৰান্তিকত উল্লেখ থকা মতে, ২০১৫ চনত সুৰেশ কামদিয়া নামৰ এজন ব্যক্তিয়ে উচ্চ ন্যায়ালয়ত জনস্বার্থ জড়িত গোচৰ এটা তৰি ন্যায়ালয়ক প্ৰাৰ্থনা জনাইছিল, যাতে মাননীয় ন্যায়ালয়ে জনস্বার্থৰ বাবে কেন্দ্ৰীয় আৰু ৰাজ্য চৰকাৰসমূহক নিৰ্দেশ জাৰি কৰে যে যিকোনো উৎপাদিত বস্তুৰ বিষয়ে তথ্যসমূহ যেন হিন্দী ভাষাত লিপিবদ্ধ হৈ থাকে। তেতিয়া ন্যায়াধীশ এছ জে মুখোপাধ্যায় আৰু ন্যায়াধীশ এ এছ ডাৱেৰৰ গুজৰাট উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ গীঠ এখনে বিষয়টো অধ্যয়ন কৰি কয় যে এনে কৰিবৰ বাবে মেন্দামাছ নামৰ ৰিট জাৰি কৰিব নোৱাৰি। কাৰণ, ভাৰতীয় সংবিধানৰ কোনো অংশতেই হিন্দী ৰাষ্ট্ৰভাষা বুলি লিপিবদ্ধ নাই। ভাৰতীয় সংবিধানৰ ৩৪৩ নং

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ৬৯

Telugu
Sinhali
Assamese
Hindi
Nepali
Manipuri
Bodo
Malayalam
Kashmiri
Gujarati
Dogri
Bengali
Marathi
Kannada
English
Punjabi
Konkani
Urdu
Santhali

❖ অসতৰ পৰা যি উদ্ভৱ হয় সিও অসতৰে জন্ম দিয়ে। যি ভালৰ পৰা ওপজে, যাৰ উৎস সাহ আৰু সন্মান - সি সদায় সাহ আৰু সন্মান বিস্তাৰিত কৰে।

- ৰাফিন বণ্ড

৬৮ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

দেশৰ ২৯ খন ৰাজ্যৰ
উত্তৰত ১ খন ৰাজ্যৰ
চৰকাৰী ভাষা হিন্দী।
মুঠকেইখন হ'ল-বিহাৰ,
ছত্তিশগড়, হাৰিয়ানা,
হিমাচল প্ৰদেশ, ঝাৰখণ্ড
আৰু মধ্যপ্ৰদেশ।
বাকী ২০ খন ৰাজ্য
আৰু ৬ খন কেন্দ্ৰীয়
শাসিত অঞ্চলৰ ভাষা
হিন্দী নহয়।

অনুচ্ছেদৰ অন্তৰ্গত xvii নং অংশত হিন্দী আৰু ইংৰাজী চৰকাৰী ভাষাকপে স্বীকৃত হৈছে। কাৰণ এই অংশটো চৰকাৰী ভাষাৰ লগতে জড়িত, ৰাষ্ট্ৰভাষাৰ লগত নহয়। আজিপৰ্যন্ত ভাৰতত সংবিধান প্ৰদত্ত কোনো ৰাষ্ট্ৰভাষা নাই। (দৈনিক জনমভূমি ১৭ অক্টোবৰ, ২০১৬ বিশ্বজ্যোতি শৰ্মাৰ প্ৰবন্ধ) ২০১০ চনত গুজৰাট উচ্চ ন্যায়ালয়ে (there's no nation language in india) বুলি এক যুগান্তকাৰী ৰায় প্ৰদান কৰি থৈছে। (অসমীয়া খবৰ ১৯ এপ্ৰিল ২০১৩) ৰাষ্ট্ৰভাষা নহয়, হিন্দী ভাৰতৰ চৰকাৰী কাম-কাজৰ ভাষা। এই কথাষাৰ বুজিবলৈ ভাৰতবাসীৰ বহুতো বছৰ অতিবাহিত গৈ গ'ল। দেশৰ ২৯ খন ৰাজ্যৰ ভিতৰত ৯ খন ৰাজ্যৰ চৰকাৰী ভাষা হিন্দী। সেইকেইখন হ'ল- বিহাৰ, ছত্তিশগড়, হাৰিয়ানা, হিমাচল প্ৰদেশ, ঝাৰখণ্ড আৰু মধ্যপ্ৰদেশ। আকৌ, সেই ৰাজ্যকেইখনতো আছে মান্যতাপ্ৰাপ্ত আন চৰকাৰী ভাষা, যেনে-বিহাৰত উৰ্দু, হাৰিয়ানাত পাঞ্জাবী, ঝাৰখণ্ডত চাওতালী আৰু বাংলা, উত্তৰাখণ্ডত সংস্কৃত আৰু উত্তৰ প্ৰদেশত উৰ্দু। ৭ খন কেন্দ্ৰীয় শাসিত অঞ্চলৰ ভিতৰত কেৱল দিল্লীৰ চৰকাৰী কাম-কাজৰ ভাষা হিন্দী আৰু ইয়াতো আছে আন ৰাজ্যভাষাৰ মৰ্যাদাপ্ৰাপ্ত পাঞ্জাবী আৰু উৰ্দু। বাকী ২০ খন ৰাজ্য আৰু ৬ খন কেন্দ্ৰীয়শাসিত অঞ্চলৰ ভাষা হিন্দী নহয়।

সমগ্ৰ ভাৰততে মুঠতে ১,৭২১ টা বিভিন্ন ভাষা, উপভাষা আৰু দোৱান প্ৰচলিত। ইয়াৰে ২২টা ভাষা ভাৰতীয় সংবিধানৰ দ্বাৰা স্বীকৃত। সেইকেইটা হ'ল- অসমীয়া, বাংলা, হিন্দী, মাৰাঠী, তেলেগু, তামিল, গুজৰাটী, উৰ্দু, কানাড়া, মালায়ালম, উৰিয়া, পাঞ্জাবী, সিন্ধি, নেপালী, কোংকনি, মণিপুৰী, সংস্কৃত, কাস্মীৰী, বড়ো, ডোগৰী, মৈথলী আৰু ছাত্তালী।

দেৱনাগৰি লিপিৰ হিন্দী ভাষাই হ'ল ভাৰতৰ চৰকাৰী ভাষা। ভাৰতীয় সংবিধানে ইংৰাজী ভাষাকো ১৯৬৫ চনৰ ২৫ জানুৱাৰী পৰ্যন্ত চৰকাৰী কাম-কাজত ব্যৱহাৰ কৰাৰ অনুমতি দিছিল। কিন্তু তাৰ পাছতো হিন্দী ভাষাক সম্পূৰ্ণভাৱে চৰকাৰী কাম-কাজত ব্যৱহাৰ কৰিব নোৱাৰাত বৰ্তমানলৈকে ইংৰাজী ভাষাও সহযোগী চৰকাৰী ভাষাকপে ব্যৱহৃত হৈ আছে। ভাৰতৰ কোনো ৰাষ্ট্ৰভাষা নাই।

এই কথা আমি জনা প্ৰয়োজন। অনেক ভাষা-ভাষীৰ দেশ ভাৰতত কোনো এটা বিশেষ ভাষাক ৰাষ্ট্ৰভাষা হিচাপে স্বীকৃতি দিয়া হোৱা নাই।

অসমৰ উদ্যোগক লৈ কেন্দ্ৰীয় তথা ৰাজ্য চৰকাৰ কিমান সচেতন

●●
মায়াশ্ৰী ঠাকুৰ

বা.জ.নী.তি.

সৌন্দৰ্য পিয়াসী মানৱ মনত প্ৰকৃতিৰ সৌন্দৰ্য সন্তোষে যি আৱেগ-অনুভূতিৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰে, তেনে আৱেগ-অনুভূতিৰ সঞ্চাৰ আন একোৱেই কৰিব নোৱাৰে। অসম তেনে এখন প্ৰকৃতি সৌন্দৰ্যময় ৰাজ্য। যি সৌন্দৰ্যই আমাৰ কবিকুলক মোহিত কৰিছে। বিশেষকৈ অসম হৈছে প্ৰাকৃতিক সম্পদত চহকী ৰাজ্য। বনজ, খনিজ, জলজ ইত্যাদি বিভিন্ন প্ৰাকৃতিক সম্পদৰে ভৰপূৰ যি ৰাজ্য প্ৰাকৃতিক সম্পদত চহকী সেই ৰাজ্যৰ শিল্প বাণিজ্যও চহকী হয়। কিন্তু অসম ব্যতিক্ৰম। অসমত যি দুই-এটা উদ্যোগ বা শিক্ষানুষ্ঠান আছে তাকো চৰকাৰে অৱহেলা কৰা দেখা গৈছে। এই ক্ষেত্ৰত নামকপ সাৰ কাৰখানাৰ কথা উপস্থাপন কৰিব লাগিব। এই উদ্যোগটোৰ প্ৰতি আওকাণ কৰা দেখা গৈছে। ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে বহিঃৰাজ্যত দীৰ্ঘদিন ধৰি বন্ধ হৈ থকা ৰামাকুণ্ডম সিদ্ধি, বাৰাউনি উত্তৰ প্ৰদেশত থকা সাৰ উদ্যোগ কেইটা য'ত প্ৰাকৃতিক গেছকে ধৰি বহু অসুবিধা থকাৰ পাছতো চৰকাৰৰ তৎপৰতাত ক'ল ইণ্ডিয়া, ই. আই. এল., আৰ. পি. এফ. ইত্যাদি ৰাজহুৱা খণ্ডৰ প্ৰতিষ্ঠানৰ যোগেদি মূলধন ব্যয় কৰি বহুকেইটা নিৰ্মাণ কাৰ্য সমাপ্ত কৰি নিযুক্তি প্ৰক্ৰিয়াৰো আৰম্ভ কৰিছে। গতিকে এনেবোৰ কাৰ্যই প্ৰমাণ কৰে যে অসমক অন্য ৰাজ্যৰ লগত কেন্দ্ৰই কেনেদৰে তুলনা কৰে।

ইয়াৰ উপৰি নগাঁও আৰু কাছাৰ কাগজ কলৰ কথা উল্লেখ কৰিব লাগিব। এই দুটা উদ্যোগক লৈয়ো চৰকাৰে ডেকো-ভাওনা কৰা দেখা যায়। উদ্যোগ দুটাক লৈ চৰকাৰে মিছা প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়া দেখা গৈছে যিটো ইতিমধ্যে প্ৰমাণিত হৈছে। চৰকাৰে এই কাগজ কল দুটা চলাই নিবৰ বাবে যি পদক্ষেপ ল'ব লাগিছিল তাৰ পৰিৱৰ্তে এই উদ্যোগ দুটা নিলাম কৰাৰহে সিদ্ধান্ত লৈছিল। এই সিদ্ধান্তক প্ৰত্যাহ্বান জনাই কাগজ কল দুটাৰ চৰকাৰী কৰ্মচাৰীসকলে বিভিন্ন সময়ত প্ৰতিবাদী কাৰ্যসূচী ৰূপায়ণ কৰাও দেখা গৈছে National Company Law Tribunal (NCLT) য়ে কাগজ কল দুটা চলাই নিবৰ বাবে চৰকাৰক নিৰ্দেশ দিছিল। ইয়াৰ পিছতো চৰকাৰে এই নিৰ্দেশ অমান্য কৰি উদ্যোগ দুটা মৃত্যুৰ শ'লঠেকত পৰিণত কৰালে। অতি পৰিতাপৰ বিষয় যে, কল দুটা চলাই নিবৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় পুঁজি দিব নোৱাৰিব বুলিও চৰকাৰে আদালতত শপতনামা দাখিল কৰিছিল। ইয়াৰ উপৰিও কৰ্মচাৰীক দৰমহাৰ পৰা বঞ্চিত, আৱাসগৃহ দাখিল কৰিছিল। ইত্যাদি কথাৰ বাবে উদ্যোগ দুটাৰ লগত জড়িত খালী কৰি দিয়াৰ নিৰ্দেশ ইত্যাদি কথাৰ বাবে উদ্যোগ দুটাৰ লগত জড়িত কৰ্মচাৰীসকলৰ জীৱন অন্ধকাৰত পৰিণত হৈছে। সেইদিনা সংবাদ মাধ্যমত দেখিবলৈ পালোঁ এজনী ছোৱালীৰ P. hd. কৰাৰ আশা আছিল, কিন্তু দেউতাক দৰমহাৰ পৰা বঞ্চিত হোৱাৰ বাবে এবছৰ ব'ব লগা হ'ল। তথাপিও আজিকোপতি চৰকাৰে দৰমহাখিনি মুকলি কৰি দিয়া নাই। এসময়ত, মাননীয় নৰেন্দ্ৰ মোডী চৰকাৰে দৰমহাখিনি মুকলি কৰি দিয়া নাই। এসময়ত, মাননীয় নৰেন্দ্ৰ মোডী মনোদয়ে কৈছিল - “বেটী বচাও বেটী পঢ়াও” এয়া নেকি তেওঁলোকৰ দায়িত্ব নমুনা। অসমৰ উদ্যোগ কেইটাৰ ৰক্ষাৰ বাবে মাত মতাৰ পৰিৱৰ্তে কেন্দ্ৰৰ আঙুৰাহী অসমৰ মন্ত্ৰী, সাংসদসকলে অসমৰ জনতাৰ আৱেগ-অনুভূতিক মোহাৰি শেহতীয়াকৈ এখন জাতি ধ্বংসী নাগৰিকত্ব সংশোধনী আইন জাপি দিয়াত উঠি পৰি লাগিছে। অসমৰ মন্ত্ৰী, সাংসদ সকলে উদ্যোগ কেইটা ৰক্ষাৰ বাবে কোনো পদক্ষেপ লোৱা নাই আৰু ৰাজনীতিৰ চক্ৰবেহুত ক্ষমতাৰ লোভত কেন্দ্ৰৰ ওচৰত মূৰ তল কৰি আছে। প্ৰকৃত অৰ্থত যদি তেওঁলোক জনতাৰ নেতা হয়, তেনেহ'লে নিজস্বতাৰে অসমখনক জীয়াই ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰক।

নাগৰিকত্ব সংশোধনী বিধেয়ক সমাজত আৰু প্ৰভাৱ ভৱিষ্যত

দীপ্তি গুপ্তা

নাগৰিকত্ব সংশোধনী বিধেয়কখন ১৬ জুলাই ২০১৬ চনত প্ৰথমবাৰৰ বাবে বাজ্যসভাত চিনাক্ত হৈছিল। এই বিলখন ভাৰতত অবৈধভাৱে অহা লোকৰ সন্দৰ্ভত গৃহীত কৰা হৈছে। অসম চুক্তি যথাযথ ৰূপায়ণ প্ৰতিশ্ৰুতিৰ অৰ্থই চুক্তিখনৰ মুখ্য ভিত্তি বহুৰ ১৯৭১ চনৰ ২৪ মাৰ্চলৈ ভাৰতলৈ বা অসমলৈ অহা জাতি-ভাষা-ধৰ্ম নিৰ্বিশেষে সকলো বিদেশীক ভাৰতীয় নাগৰিকত্ব প্ৰদান, এন আৰ চি (NRC)খন উন্নীতকৰণ আৰু ১৯৭১ চনৰ মাৰ্চৰ পাছত ভাৰতত সুমুৱা ধৰ্ম-জাতি-ভাষা নিৰ্বিশেষে বিদেশী ঘোষণা কৰা। অসমীয়া তথা অসমৰ বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ লোকৰ দৃঢ়মত যে ১৯৭১ চনৰ ২৪ মাৰ্চৰ পাছত অহা অমুছলমান বিদেশীসকলক ভাৰতীয় নাগৰিকত্ব দিলে অসমীয়া তথা অসমৰ বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ অস্তিত্ব বিপন্ন হ'ব। কিন্তু যোৱা ১১ ডিচেম্বৰ ২০১৯ ত প্ৰণয়ন কৰা নাগৰিকত্ব সংশোধনী আইন ২০১৯ অনুযায়ী ২০১৪ চনলৈকে ভাৰতলৈ অহা সকলো অমুছলমান লোককে নাগৰিকত্ব দিয়া হ'ব আৰু এজন হিন্দু ধৰ্মীয়লোকে বেআইনীভাৱে ভাৰতলৈ প্ৰব্ৰজন কৰিলে ৬ বছৰ থকাত ভাৰতীয় নাগৰিকত্ব পাব।

যোৱা কেইমাহমান আগত অসম চুক্তিৰ প্ৰবল প্ৰতিবাদ হোৱা দেখা গৈছিল আৰু লগতে সকলো ৰাইজ একত্ৰিত হৈ আইনখনৰ বিৰোধিতা কৰিছে। দেশমাতৃৰ বাবেই গৌৰৱৰ

বিষয় যে ভাষা-সংস্কৃতি ৰক্ষাৰ বাবে সকলো সন্তান একলগ হৈ আন্দোলনত যোগদান কৰিছে আৰু প্ৰতিবাদৰ সমৰ্থন কৰি দেশমাতৃৰ ৰক্ষাৰ পথত আগুৱাই গৈছে। কিন্তু ইয়াৰ লগতে বৰ্তমান সময়ত অসমখনত সকলো ফালৰ পৰাই বিৰাজ কৰি আছে। দৈনন্দিন জনজীৱন সকলো পিনৰ পৰাই বাধাগ্ৰস্ত হৈ পৰিছে। প্ৰদূষণৰ মাত্ৰা বাঢ়িছে আৰু ই পৰিৱেশ দূষিত কৰিছে, যান-বাহন চলাচলৰ সংখ্যা বৃদ্ধি, শব্দ প্ৰদূষণ ইত্যাদিয়ে সমাজত বহুতো প্ৰভাৱ পেলাইছে। বয়-বস্ত্ৰৰ মূল্যবৃদ্ধিয়ে জনজীৱন কোণ্ডা কৰি পেলাইছে। খোৱা পানী সমস্যা বঢ়া লগতে ভেঁজাল খাদ্য-সামগ্ৰী অবাধ প্ৰচলন হৈছে। বিভিন্ন পেট্ৰল পাম্পসমূহত খনন আৰু উৎপাদন সম্পূৰ্ণভাৱে বন্ধ হৈ থকাত এশ কোটিৰো অধিক টকাৰ ক্ষতিৰ সন্মুখীন হোৱা দেখা গৈছে। বিশেষকৈ অইল ইণ্ডিয়া লিমিটেডৰ এল পি জি (LPG) প্লানটো দেখা গৈছে। এইদৰে বিভিন্ন লোকে বিভিন্ন ধৰণৰ সমস্যাৰ সন্মুখীন হ'ব লগা হৈছে।

নাগৰিকত্ব সংশোধনী বিধেয়ক দুয়োখন সংসদত গৃহীত হোৱা ফলত ৰাইজৰ ক্ষোভ বাঢ়ি গৈছে আৰু প্ৰতিবাদৰ মাত্ৰাও বাঢ়িছে। অসমীয়াৰ অস্তিত্বলৈ ভাবুকি কঢ়িয়াই অনা এই 'কা'ৰ

বিৰুদ্ধে ধাৰাবাহিকভাৱে প্ৰতিবাদ অব্যাহত আছে। স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে ওলাই আহিছে লাখ লাখ অসমীয়া আৰু সকলোৰে উদ্দেশ্য এই জাতিধ্বংসী আইনখন চৰকাৰে শীঘ্ৰেই মৰিচ কৰক। অসমৰ লগতে দেশৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত যেনে দিল্লী, উত্তৰ প্ৰদেশ, গুজৰাট, পশ্চিম বংগ সকলোতে প্ৰবলভাৱে আইনখন প্ৰতিৰোধ কৰা দেখা গৈছে। অসমীয়া ভাষা-সংস্কৃতিত সংকট দেখা দিয়াৰ লগতে পুনৰ অসমীয়া সকলৰ আইৰ মুখৰ ভাষা কাঢ়ি নিয়াৰ ভয়ো সকলোৰে মনত বাঢ়িছে। বাংলাদেশীক অসমত নাগৰিকত্ব দিলে অসমীয়া ভাষা সংখ্যাগৰিষ্ঠতা হয়। বাংলা ভাষাৰ প্ৰচলন বাঢ়িব, যি অতীতত ঘটিছিল, ইয়াৰ মূল কাৰণ আছিল শিক্ষিত বাংলাদেশী লোকৰ সংখ্যা বেছি বাবে বাংলা ভাষাৰ প্ৰচলন হৈছিল। ৰাজ্যভাষা অসমীয়া হ'লে বা সাংবিধানিক ৰক্ষাকৰচ থাকিলেও সংকটৰ সম্ভাৱনা আছে। যিদৰে ত্ৰিপুৰাত সাংবিধানিক ৰক্ষাকৰচ আছে, কিন্তু ত্ৰিপুৰাৰ ৰাজ্যভাষা বাংলা, যাতে অসম দ্বিতীয় ত্ৰিপুৰা নহয় ইয়াৰে প্ৰচেষ্টা চলাই প্ৰতিবাদী কাৰ্যসূচী আগবঢ়োৱা হৈছে। এটা কথা সত্য যে সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষকৈ অসমীয়া সংস্কৃতি বাবে মহাপুৰুষীয়া সংস্কৃতি অসমলৈ প্ৰব্ৰজন হোৱা হিন্দু লোকৰ জাতিয়ে গ্ৰহণ কৰা নাই, ইয়াৰ বিপৰীত অসমীয়া সকলেহে আন হিন্দু সংস্কৃতি লৈ নামঘৰৰ সলনি দুৰ্গা মন্দিৰ, কালি মন্দিৰ আদি বনাইছে। অসমলৈ অহা

কোনো লোকে শংকৰী সংস্কৃতি লৈ নামঘৰ বনোৱা নাই।

বংগবাসী শ্বেখ মজিবুৰ ৰহমানৰ হত্যা কাণ্ড, ১৯৭৫ চনৰ পিছত বাংলাদেশৰ হিন্দুসকলৰ ওপৰত অত্যাচাৰ বৃদ্ধি পাইছে আৰু ইয়াৰ বাবে হিন্দুসকল দেশ ত্যাগ কৰিবলৈ বাধ্য হয়। এতিয়া নাগৰিকত্ব আইনখন গৃহীত হ'লে বাংলাদেশৰ সংখ্যালঘুৰ ওপৰৰ সাম্প্ৰদায়িক নিৰ্যাতন, ভূমি বেদখল, ধৰ্মান্তৰকৰণ বৃদ্ধি পায়। ফলত তেওঁলোক বাংলাদেশ ত্যাগ কৰি ভাৰতলৈ অহাত বাধ্য হৈ পৰিব।

বৰ্তমান সময়ত দেশৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ সমস্যা হৈছে নিবনুৱা সমস্যা আৰু আইনখন কাৰ্যকৰী হ'লে জনসংখ্যা বিস্ফেৰণ হ'ব। ভৱিষ্যতে নিবনুৱা সমস্যা বৃদ্ধি নোপোৱাৰ কোনো কাৰণ নাই।

আমি বৰ্তমান চৰকাৰৰ পৰা পোৱা সুবিধাসমূহ সলনি হ'ব, যিহেতু নতুন নাগৰিকক সুবিধা দিব লাগিব, জনসংখ্যা বৃদ্ধি হোৱাৰ ফলত ভেটি বাঢ়িব আৰু চৰকাৰী মাটি কমিব।

ভৱিষ্যতত ইয়াৰো সম্ভাৱনা আছে, যিদৰে আজি এই চৰকাৰ হিন্দুসকলৰ বা অমুছলমানক নাগৰিকত্ব দিয়া বাবে CAB বা CAA আনিলে। সেইদৰে আন ৰাজনৈতিক দল শাসনত আহিলে তেওঁলোক মুছলমানসকলৰ বাবে শাসনৰ বলত এনে কৰিব আৰু দিনক দিনে সমস্যা বাঢ়িব।

নিলোৎপল বৰগোহাঁই, টিকেদ্রজিৎ মৰাণ,
টুটু দহোতীয়া, লোপাংকৰ সোণোৱাল, জানুকা উপধ্যায়

ভাৰতবৰ্ষই ১৯৪৭ চনত স্বাধীনতা লাভ কৰি সাত দশকৰো অধিককাল অতিক্রম কৰিলে। সাত দশকৰ এই যাত্ৰা বিভিন্ন সংঘাত আৰু উত্তেজনাৰে পৰিপূৰ্ণ। স্বাধীনতা লাভৰ ঠিক মুহূৰ্ততে হোৱা দেশ বিভাজন ৰাজশাসিত ৰাজ্যসমূহক ভাৰতবৰ্ষৰ সৈতে একত্ৰীকৰণৰ ক্ষেত্ৰত আহি পৰা প্ৰত্যাহ্বান, ভাষাভিত্তিক ৰাজ্য পুনৰ গঠনক কেন্দ্ৰ কৰি সৃষ্টি হোৱা জটিলতা- এই সকলোবোৰ সমস্যা আৰু প্ৰত্যাহ্বান ভাৰতবৰ্ষই মোকাবিলা কৰিব পাৰিবনে নোৱাৰে সেই সম্পৰ্কেও বহু পৰ্যবেক্ষকে সন্দেহ আৰু সংশয় ব্যক্তি কৰিছিল। বহুতেই ভৱিষ্যৎ বাণী কৰিছিল যে- ভাৰতবৰ্ষই দেশৰ ঐক্য আৰু সংহতি বেছি দিন বৰ্তাই ৰাখিব নোৱাৰিব। সৌভাগ্যৰ কথা ভিন্ন প্ৰত্যাহ্বান আৰু সংঘাতৰ পাছতো ভাৰতবৰ্ষৰ ঐক্য-সংহতি এতিয়াও অটুট আছে।

কিন্তু আঞ্চলিক প্ৰত্যাহ্বানৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি গঢ়ি উঠা জন জাগৰণ আৰু আন্দোলনে ভাৰতীয় ৰাষ্ট্ৰ ব্যৱস্থাৰ প্ৰতি প্ৰায়ে প্ৰত্যাহ্বানৰ সৃষ্টি কৰি আহিছে। আঞ্চলিক প্ৰত্যাহ্বানক কেন্দ্ৰ কৰি গঢ়ি উঠা দাবী আৰু উত্তেজনাক মোকাবিলা কৰিবৰ বাবে বিগত দশকত ভাৰতবৰ্ষত বিভিন্ন পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰি অহা হৈছে। কিন্তু এটা কথা নিশ্চিত যে এই সকলোবোৰ প্ৰচেষ্টাৰ পাছতো ভাৰতবৰ্ষত আঞ্চলিকতাবাদী চেতনাই সৃষ্টি কৰা সংঘাত, উত্তেজনা আৰু প্ৰত্যাহ্বান এতিয়াও অত্যন্ত গভীৰ।

৭৪ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

ইয়াৰে এটা প্ৰত্যাহ্বান জম্মু-কাশ্মীৰৰ সংঘাত। বিভিন্ন বৈশিষ্ট্যৰে সমাহাৰ ভাৰতীয় সংবিধানখন বিশ্বৰ ভিতৰতে এখন দীৰ্ঘতম আৰু লিখিত সংবিধান।

বিশ্বৰ ভিতৰতে দীৰ্ঘতম লিখিত সংবিধান ভাৰতীয় সংবিধানৰ আৰম্ভণিতে লিখিত ৩৯৬ টা অনুচ্ছেদ আৰু ৯ টা অনুসূচী আছিল যদিও সময়ে সময়ে বিভিন্ন পৰিস্থিতিৰ বাবে সংশোধনী কৰাৰ ফলত বৰ্তমান ইয়াত ৪৪১ টা অনুচ্ছেদ আৰু ১২ টা অনুসূচী আছে। সংবিধান সভাই ভাৰতৰ সংবিধান প্ৰণয়ন কৰিবৰ কাৰণে ২ বছৰ ১১ মাহ ১৭ দিন সময় লৈছিল। এই দীৰ্ঘতম লিখিত ভাৰতীয় সংবিধানত থকা অনুচ্ছেদৰ ভিতৰত জম্মু-কাশ্মীৰত প্ৰযোজ্য ৩৭০ বিতৰ্কিত অনুচ্ছেদ।

কাশ্মীৰক কেন্দ্ৰ কৰি ১৯৪৯ চনৰ ১৭ অক্টোবৰত ভাৰতবৰ্ষৰ সংবিধানত ৩৭০ ধাৰা সংযোজন ঘটোৱা হয়। ভাৰতীয় ৰাজনৈতিক ব্যৱস্থাত জম্মু-কাশ্মীৰে এক বিশেষ সাংবিধানিক মৰ্যাদা লাভ কৰি আহিছে। ভাৰতীয় সংবিধানত অন্তৰ্ভুক্ত ৩৭০ নং অনুচ্ছেদৰ দ্বাৰা এই মৰ্যাদা প্ৰদান কৰা হৈছে। এই অনুচ্ছেদৰ আধাৰত জম্মু-কাশ্মীৰে ভাৰতবৰ্ষৰ অন্য ৰাজ্যৰ তুলনাত অধিক স্বায়ত্ত লাভ কৰিছে।

ভৌগোলিক পৰিস্থিতি আৰু গাঁথনিৰ ফালৰপৰা জম্মু-কাশ্মীৰত তিনিটা পৃথক অঞ্চল আছে জম্মু, কাশ্মীৰ আৰু লাডাখ।

প্ৰধানতঃ কাশ্মীৰী ভাষা কোৱা আৰু সংখ্যাগৰিষ্ঠ মুছলিমলোক বসবাস কৰা কাশ্মীৰ উপত্যকাই ৰাজ্যখনৰ মূল অঞ্চল আছিল। কাশ্মীৰত অৱশ্যে কাশ্মীৰী ভাষা কোৱা সংখ্যালঘু হিন্দু লোকে আছিল। জম্মু আছিল পাহাৰৰ নামনি অংশ আৰু ভৈয়ামৰ এক সংমিশ্ৰণ।

সেই অঞ্চলত হিন্দু তথা শিখ ধৰ্মৰ লোক বসবাস কৰিছিল আৰু তেওঁলোকে ভিন্ন ভাষা কয়। বৌদ্ধ ধৰ্মী আৰু মুছলমান লোকে বসবাস কৰা সেৱেঙা বসতি প্ৰধান লাডাখ এক পৰ্বতীয়া অঞ্চল।

১৯৪৭ চনত দেশ বিভাজন সময়ছোৱাত ভাৰতবৰ্ষ আৰু পাকিস্তানৰ সীমাত অৱস্থিত এক বিপুল মুছলমান সংখ্যাগৰিষ্ঠ জম্মু-কাশ্মীৰ আছিল। এখন স্বাধীন ৰাজশাসিত ৰাজ্য। ৰাজ্যখনৰ ৰজা আছিল হিন্দু ডোগ্ৰা বংশৰ মহাৰাজ হৰিসিংহ। দেশ বিভাজনৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত ওচৰ চুবুৰীয়া স্বাধীন ৰাজ্যসমূহ ভাৰত চৰকাৰৰ 'instrument of accession' শীৰ্ষক সন্মতি পত্ৰত চহী কৰি ভাৰতৰ দেশৰ লগত চামিল হয়। কিন্তু হিন্দু ৰজা হৰি সিঙে ভাৰত অথবা পাকিস্তান কোনো এখন দেশৰ লগতে অন্তৰ্ভুক্ত হোৱাৰ পৰিৱৰ্তে স্বাধীনভাৱে কাশ্মীৰ শাসনৰ পোষকতা কৰিছিল। কাশ্মীৰ অঞ্চলৰ সংখ্যাগৰিষ্ঠ লোক মুছলিম হোৱা হেতুকে পাকিস্তানে জম্মু-কাশ্মীৰক সহজাত অংগ বুলি ভাবিছিল। আৰু পাকিস্তানৰ অন্তৰ্ভুক্তিৰ পোষকতা কৰিছিল।

কিন্তু ১৯৪৭ চনৰ ১৬ আগষ্টত ভাৰতক বিভাজিত কৰা ৰেডক্লিফ এৱাৰ্ড ঘোষিত হোৱাৰ পাছতো ৰজা হৰি সিঙে জম্মু-কাশ্মীৰ সম্পৰ্কে অন্তৰ্ভুক্তিৰ ক্ষেত্ৰত কোনো ধৰণৰ সিদ্ধান্ত লোৱা নাছিল। সেয়ে পাঠান জনজাতীয় লোকে অৰ্থাৎ হৈ পাকিস্তানৰ সামৰিক বিষয়াৰ অনানুষ্ঠানিক পৃষ্ঠপোষকতাত কাশ্মীৰ আক্ৰমণ কৰি ৰাজধানী শ্ৰীনগৰ নিজৰ দখললৈ নিয়ে। এনে এক অপ্ৰত্যাশিত পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হৈ ৰজা হৰি সিঙে কাশ্মীৰ ৰক্ষাৰ বাবে সেই সময়ৰ নেগ্ৰেনেল কনফাৰেন্সৰ শক্তিশালী নেতা শ্বেইখ আব্দুল্লাৰ সন্মতি লৈ জৱাহৰলাল নেহৰুৰ লগত জম্মু-কাশ্মীৰ ভাৰতৰ সৈতে চামিল হোৱাৰ ঘোষণা কৰে। তেতিয়ালৈকে যিহেতু ক্ষমতা হস্তান্তৰ হোৱা কেইদিনমানহে হৈছিল, ভাৰতবৰ্ষৰ লগত অন্তৰ্ভুক্তিৰ স্বাক্ষৰিত নোহোৱালৈকে যিহেতু ভাৰত চৰকাৰে কাশ্মীৰলৈ সেনা পঠাব নোৱাৰে গতিকে ২৬ অক্টোবৰ তাৰিখে মহাৰজাই ভাৰতবৰ্ষৰ লগত অন্তৰ্ভুক্তিৰ চুক্তি 'instrument of accession' ত স্বাক্ষৰ কৰে আৰু এই তিনিটা বিষয় যেনে ৰক্ষা, বৈদেশিক, যোগাযোগত ক্ষমতা দিয়া। এই সন্ধিক্ষণত ভাৰত চৰকাৰে এই কথা ক'লে যে পৰিস্থিতি স্বাভাৱিক হোৱাৰ পাছত জনসাধাৰণৰ পৰা এই ক্ষেত্ৰত চূড়ান্ত ৰায় গ্ৰহণ কৰা হ'ব। মহাৰজাই নেগ্ৰেনেল কনফাৰেন্সৰ নেতা শ্বেইখ আব্দুল্লাক ৰাজ্যৰ প্ৰশাসনৰ মুৰব্বী হিচাপে অধিষ্ঠিত কৰিবলৈকো সন্মতি প্ৰদান কৰে। সেই মৰ্মে ১৯৪৮ চনৰ মাৰ্চ মাহত শ্বেইখ আব্দুল্লাৰ জম্মু আৰু কাশ্মীৰৰ প্ৰধান মন্ত্ৰী হিচাপে নিযুক্তি দিয়ে।

ব্যতিক্ৰমভাৱে পাকিস্তানে কাশ্মীৰ উপত্যকা সদায় পাকিস্তানৰ অংশ অংশ হ'ব লাগে বুলি দাবী জনায়। ১৯৪৭ চনত জনজাতীয় আক্ৰমণৰ ফলস্বৰূপে ৰাজ্যখনৰ এটা অংশ পাকিস্তানৰ অধীনলৈ যায়। ভাৰতে এই অঞ্চলটো বে-আইনীভাৱে পাকিস্তানে অধিগৃহীত কৰিছে বুলি দাবী কৰিছে। পাকিস্তানে এই অঞ্চলটো 'আজাদ' কাশ্মীৰ বুলি ঘোষণা কৰিছে।

১৯৪৭ চনৰ পৰাই কাশ্মীৰক লৈ ভাৰত আৰু পাকিস্তানৰ মাজত বিবাদৰ এক প্ৰধান বিষয় হৈ আহিছে। ১৯৪৭ চনৰ ২৬ অক্টোবৰত জম্মু-কাশ্মীৰ ভাৰত ৰাষ্ট্ৰত চামিল হোৱাৰ 'instrument of accession' ত চহী হোৱাৰ সময়ত ভাৰতৰ সংবিধান প্ৰস্তুত হোৱা নাছিল। ১৯৪৯ চনৰ ২৬ নবেম্বৰত চূড়ান্ত সংবিধান খচৰাখন সংবিধান সভাই গ্ৰহণ কৰে। তাৰ পূৰ্বে জম্মু-কাশ্মীৰ ভাৰতৰ লগত চামিল হোৱাৰ চুক্তিৰ চৰ্ত হিচাপে কাশ্মীৰীসকলৰ স্বায়ত্তশাসনৰ দাবীৰ প্ৰতি সন্মান জনাই ভাৰতীয় সংবিধান সভাই ১৯৪৯ চনৰ ২৭ অক্টোবৰত জম্মু-কাশ্মীৰক আভ্যন্তৰীণ পূৰ্ণ স্বায়ত্ত শাসনৰ ক্ষমতা প্ৰদানেৰে ভাৰতীয় সংবিধানত ৩০৬ নং (কা) অনুচ্ছেদ হিচাপে গ্ৰহণ কৰিছিল। পিছলৈ সংশোধন কৰি ৩৬০ ক ৩৭০ নং অনুচ্ছেদ কৰা হয়। এই অনুচ্ছেদত জম্মু-কাশ্মীৰত স্বায়ত্ত শাসনৰ ব্যৱস্থা ৰূপ দিবলৈ বিশেষ ব্যৱস্থা বোৰক ভাৰতীয় সংবিধানৰ ৩৬ নং (ক) অনুচ্ছেদত সন্নিৱিষ্ট কৰা হয়। এনেকৈয়ে 'instrument of accession'ত চহী হোৱাৰ চুক্তিত অতি জটিল প্ৰক্ৰিয়াৰ মাজেৰে ৩৭০ নং অনুচ্ছেদ ভাৰত ৰাষ্ট্ৰৰ সংবিধানত অন্তৰ্ভুক্ত কৰে। যাৰ জৰিয়তে জম্মু-কাশ্মীৰে ভাৰতীয় ৰাজনৈতিক ব্যৱস্থাত এক বিশেষ মৰ্যাদা লাভ কৰিছিল। জম্মু-কাশ্মীৰে নিজ ৰাজ্যিক পতাকা ব্যৱহাৰ কৰা, বহিৰাগতই কাশ্মীৰত মাটি কিনিব নোৱাৰা, কাশ্মীৰ বিধান সভাই মাটি লোৱা আইনহে অত দিনে কাশ্মীৰত বৈধ হোৱা ইত্যাদি বিশেষ সুবিধা ৰাজ্যখনে অতদিনে ভোগ কৰি আহিছিল।

এই ব্যৱস্থা ১৯৫২ চনৰ ১৭ নবেম্বৰ পৰা কাৰ্যকৰী কৰা হয়। যাৰ জৰিয়তে কাশ্মীৰ এখন প্ৰকৃত পৃথক সাংবিধানিক ৰাজ্য হয়। ইয়াৰ নাম, ক্ষেত্ৰ আৰু সীমা কেন্দ্ৰ চৰকাৰে ৰাজ্য চৰকাৰ অনুমতি অবিহনে সলনি কৰিব নোৱাৰিব। চৰ্ত অনুসৰি ৰক্ষা, বিদেশী সমস্যা আৰু যোগাযোগ বাদে অন্য কোনো বিষয়তে ভাৰত চৰকাৰে হস্তক্ষেপ কৰিব নোৱাৰিব। সেই সময়ৰ পৰা কাশ্মীৰ ৰাজ্য খনৰ নিজা এক সংবিধান আছিল। সেয়েহে ভাৰতীয় সংবিধানৰ সকলো ধাৰা বা অনুচ্ছেদ জম্মু কাশ্মীৰত প্ৰযোজ্য নহৈছিল। ৰাজ্যিক বিধান সভাৰ অনুমতি সাপেক্ষেহে কেন্দ্ৰীয় সংসদনৰ দ্বাৰা গৃহীত আইন জম্মু কাশ্মীৰত প্ৰযোজ্য হয়। প্ৰশাসনিক কাম-কাজ সমূহ ভাৰতীয় সংবিধানৰ বিপৰীতে জম্মু-কাশ্মীৰ নিজস্ব সংবিধান অনুসৰি চলিছিল। জম্মু-কাশ্মীৰৰ দুখন পতাকা আছিল। এখন জম্মু-কাশ্মীৰৰ নিজৰ আৰু আন খন ভাৰতৰ। ইয়াৰ নাগৰিকে দ্বি-নাগৰিকত্ব লাভ কৰিছিল আৰু জম্মু-কাশ্মীৰ কোনো মহিলাই যদি ভাৰতীয়

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ৭৫

চহা জীৱনৰ জিলিঙনি

সাধন চন্দ্ৰ সোণোৱাল

অসম লৌকিক গীত-মাতৰ দেশ। অসমী আইৰ মন মোহনীয়া প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্যৰ আঁৰে আঁৰে, মুকলি আকাশৰ উন্মুক্ত পৰিৱেশৰ ছায়াত অলেখ গীত-মাতৰ সৃষ্টি হৈছিল। মানৱ অন্তৰত সৌন্দৰ্যবোধ চিৰবৰ্তমান। ই আদিম কালতো আছিল, বৰ্তমানো আছে আৰু ভবিষ্যতলৈও থাকিব। অতীজতে বৰবৰতাৰ মাজতো মানুহে গীত গাইছিল, গীতৰ ছেৰে-ছেৰে নাচিছিল। সংস্কৃতি সাধনা সৌন্দৰ্যবোধৰ দ্বিতীয় পৰ্যায় বুলি ক'ব পাৰি। দূৰ অতীতৰ পৰা অসমৰ গাঁৱে-ভূঞা, চুকে-কোণে যিবোৰ গীত-মাতো চহা জীৱনৰ আনন্দৰ খোৰাক যোগাই আহিছে, সেই বিলাকো তেওঁলোকৰ সংস্কৃতি সাধনাৰ ফল। আধুনিক শিক্ষা সভ্যতাৰ পোহৰ নোপোৱা চহা মনৰ মানুহৰ সৃষ্টি বাবেই হয়তো এইবোৰক লোকগীত আখ্যা দিয়া হৈছে। মৌখিক ভাৱে চলি অহা বাবে, এই গীতবিলাকৰ বহুতো সময়ৰ সোঁতত সমাজ বিৱৰ্তনৰ লগে লগে বিলুপ্ত হ'ল। সেই বিলাকৰো গইনা লৈ নতুন যুগৰ নতুন ভাৱধাৰা বহন কৰি পুনৰ ৰচিত হ'ল। এই গীত বিলাকৰ সৃষ্টিৰ বিষয়ে ড° নেওগে লিখিছে- মনত নপৰা কালৰে পৰা এই গীতবোৰ ৰচিত হৈ আহিছে আৰু আজিও সভ্যতাৰ কল্লোলৰ পৰা বহুত আঁতৰত তেনে গীত ৰচিত হৈছে। বৰ্তমান ক্ষয়িষ্ণু সমাজৰ পৰা আঁতৰত, চহা মনৰ মুক্ত প্ৰকাশৰ বাবেই এইবোৰ সহজ, সৰল আৰু আন্তৰিকতাপূৰ্ণ।

লোকগীতসমূহ প্ৰকৃততে অনাখৰী বা চহা কবি-সাহিত্যিক সকলৰ কবি প্ৰতিভাৰ নীৰৱ স্বাক্ষৰ। সহজ-সৰল, স্বভাৱৰ অজলা গাঁৱৰ ডেকা-গাভৰুসকলৰ মুখ নিসৃত এই গীতবোৰৰ মাধুৰ্য্য দেখিলে আচৰিত হ'ব লাগে। আধুনিক সাহিত্যৰ চিকমিকনি এইবোৰত সম্পূৰ্ণ অনুপস্থিত। তথাপিও ভাৱৰ ব্যঞ্জনা, সুমম ব্যৱহাৰ আৰু ভাষাৰ লালিত্যময় গতিৰে এইবোৰ অনুপম। ইংৰাজ কবি এইছ, ডবলিউ, লংফেচলাৰে এইবোৰৰ স্বৰূপ মূল্যায়ন কৰিছে। তেওঁ কৈছে, "Ballads are the gipsy children of song, born under green hedge-rows in baby lanes and by- paths of literature in genial summer time." চহা জীৱনৰ সুখ-দুখ, হাঁহি-কান্দোন, আশা অভিলাষ, বিৰহ ব্যথা আদি মানৱ সুলভ গুণৰাজি এই গীতবিলাকৰ মাজেদি প্ৰতিভাত হৈ উঠিছে।

অসমৰ প্ৰাচীন গাঁৱলীয়া জীৱন উৎসৱমুখৰ আছিল। আজিও অতীতৰ পৰম্পৰা অনুসৰি সেইবোৰ অতি অনুষ্টিপীয়াকৈ হ'লেও পালন কৰা হয়। কিন্তু বৰ্তমানৰ যান্ত্ৰিক যুগৰ হেঁচাত উৎসৱবিলাকৰ আগৰ প্ৰাণপ্ৰাচুৰ্য্য অন্তৰ্হিত হৈছে। অতীতত এই বিলাকৰ মাজেদি যি স্বতঃস্ফূৰ্ত আনন্দৰ জোৱাৰ উঠিছিল, আজি সেয়া আকাশ কুসুম। বসন্তৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱৰ লগে লগে গছ-লতিকা,

নাগৰিকলে বিবাহ হয় তেন্তে তেওঁ নাগৰিকত্ব কৰ্তন কৰি দিয়া হৈছিল। ইয়াৰ বিপৰীতে জম্মু-কাশ্মীৰৰ কোনো মহিলাই যদি পাকিস্তানৰ নাগৰিকলৈ বিবাহ হয় তেন্তে নাগৰিকত্ব কৰ্তন কৰি দিয়া হোৱা নাছিল। উল্লেখনীয় যে এই অনুচ্ছেদৰ প্ৰভাৱত যদি কোনো পাকিস্তানী নাগৰিকে জম্মু-কাশ্মীৰৰ নাগৰিকৰ সৈতে বিয়া পাতে তেন্তে তেওঁ ভাৰতবৰ্ষৰো নাগৰিকত্ব লাভ কৰিছিল। ভাৰতীয় সংবিধান অনুসৰি যদি কোনো ভাৰতীয় নাগৰিকে নিজ দেশ এৰি অন্য দেশলৈ যায় তেন্তে তেওঁৰ নাগৰিকত্ব কৰ্তন কৰি দিয়া হৈছিল। ইয়াৰ বিপৰীতে যদি কোনো জম্মু-কাশ্মীৰৰ নাগৰিকে নিজ দেশ এৰি আন দেশলৈ গৈ পুনৰ ঘূৰি আহে তেন্তে তেনে পুনৰ তেওঁৰ নাগৰিকত্ব প্ৰদান কৰা হৈছিল। অতি উল্লেখযোগ্য যে এই অনুচ্ছেদৰ আধাৰত জম্মু-কাশ্মীৰৰ নাগৰিকে ৰাষ্ট্ৰৰ সন্মানক অপমান কৰা কাৰ্য অপৰাধ কাৰ্যত ধৰা হোৱা নাছিল। ভাৰতবৰ্ষৰ অন্য অংগৰাজ্যৰ নাগৰিকে জম্মু-কাশ্মীৰত শিক্ষা গ্ৰহণ, ব্যৱসায় আৰু সম্পত্তি ক্ৰয় কৰিব নোৱাৰা আৰু কোনো বিত্তীয় সংক্ৰান্তীয় জৰুৰী অৱস্থা ঘোষণাৰ প্ৰভাৱ নপৰাৰ দৰে বিশেষ সুবিধা ৰাজ্যখনে ভোগ কৰিছিল।

কিন্তু, এই অনুচ্ছেদ নিয়ম-অনুসৰি জম্মু-কাশ্মীৰত উচ্চ উদ্যোগ প্ৰতিষ্ঠানৰ অভাৱৰ বাবে একাংশলোকে দৰিদ্ৰ কৰলত সন্ত্ৰাসবাদী কাৰ্যৰ প্ৰভাৱত পৰিছিল আৰু কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে ৰাজ্যখনৰ উন্নতিৰ বাবে অনুমোদন কৰা পুঁজি পাকিস্তান সমহীত কাশ্মীৰৰ শাসকসকলে জনসাধাৰণৰ কল্যাণৰ পৰিৱৰ্তে নিজৰ ব্যক্তিগত মুনাফা আৰু ৰাজ্যখনৰ গঢ়ি উঠা সন্ত্ৰাসবাদী কাৰ্যকলাপত ব্যৱহাৰৰ প্ৰমাণ পোৱা গৈছিল। বিশ্বদৰবাৰত ৰাজ্যখন সন্ত্ৰাসবাদী ৰাজ্য হিচাপে প্ৰতিষ্ঠিত হৈছিল। এনে পৰিস্থিতিত কাশ্মীৰক প্ৰদান কৰা বিশেষ মৰ্যাদা ৩৭০ অনুচ্ছেদক সংশোধনৰ প্ৰয়োজনীয়তা আহিছিল।

আভ্যন্তৰীণভাৱে, ভাৰতৰ সংবিধানৰ ৩৭০ নং অনুচ্ছেদ কাশ্মীৰক এক বিশেষ মৰ্যাদা প্ৰদান কৰিছে। ৩৭০ নং অনুচ্ছেদত জম্মু-কাশ্মীৰক ভাৰতৰ আন ৰাজ্যতকৈ স্বায়ত্ত শাসন বেছি। ৰাজ্যখনৰ ক্ষেত্ৰত ভাৰতীয় সংবিধানৰ সকলো অধ্যায় প্ৰযোজ্য নহয়, সংসদে গৃহীত কৰা আইন ৰাজ্যখনে মত দিলেহে কাৰ্যকৰী হয়।

এই বিশেষ মৰ্যাদাই দুটা বিপৰীত প্ৰতিক্ৰিয়াৰ সৃষ্টি কৰিছিল। জম্মু আৰু কাশ্মীৰৰ বাহিৰৰ এক শ্ৰেণী লোকে বিশ্বাস কৰে যে ৩৭০ নং অনুচ্ছেদে প্ৰদান কৰা বিশেষ মৰ্যাদাৰ বাবে ৰাজ্যখন ভাৰতৰ সৈতে একত্ৰীকৰণত বাধা আনিছে। এই সকলে ভাৱে যে ৩৭০ নং অনুচ্ছেদটো উঠাই দিব লাগে আৰু এই অঞ্চলটো আন ৰাজ্যৰ দৰে হ'ব লাগে।

আন এক শ্ৰেণীৰ বিশেষকৈ কাশ্মীৰীসকলে ভাৱে যে ৩৭০ নং অনুচ্ছেদৰ পৰা পোৱা স্বায়ত্ত শাসন পৰ্যাপ্ত নহয়। এক শ্ৰেণীৰ কাশ্মীৰৰ কমেও তিনিটা আৰোপ আছে।

প্ৰথমে জনজাতীয় আক্ৰমণৰ সৃষ্টি হোৱা পৰিস্থিতিৰ শাম কটাৰ পাছত ৰাজ্যৰ সংযোজন সম্বন্ধ জনগণৰ মতগ্ৰহণ কৰিব

৭৬ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

বোলা প্ৰতিজ্ঞা আজিও ৰক্ষা কৰা হোৱা নাই।

দ্বিতীয়তে, ৩৭০ নং অনুচ্ছেদত থকা বিশেষ যুক্তৰাষ্ট্ৰীয় মৰ্যাদা অঞ্চলটোক প্ৰদান কৰা নাই বুলি এক ভাৱ আছে। এই স্বায়ত্ত শাসন বা বৃহত্তৰ ৰাজ্যিক স্বায়ত্ত শাসনৰ স্থাপনৰ দাবী সৃষ্টি কৰিছে।

তৃতীয়তে, দেশৰ অন্য ৰাজ্যত গণতন্ত্ৰৰ প্ৰয়োগ কৰাৰ বিপৰীতে জম্মু আৰু কাশ্মীৰত তেনেকুৱা গণতন্ত্ৰ প্ৰয়োগ কৰা নাই। কিছুদিনৰ পূৰ্বে ৰাজ্যখনৰ ৰাজ্যপালে ৩৭০ নং অনুচ্ছেদ বাতিল কৰা নহ'ব বুলি ঘোষণা কৰিছিল। কিন্তু হঠাৎ ২০১৯ চনৰ ৫ আগষ্ট তাৰিখে জম্মু আৰু কাশ্মীৰৰ পৰা ৩৭০ বাতিল কৰা হ'ল। এই কাৰ্যসূচী কেন্দ্ৰীয় গৃহমন্ত্ৰী অমিত শ্বাহদেৱে আগবঢ়াইছিল। এই অনুচ্ছেদৰ বাতিলৰ পাছত ৰাজ্যসভাত ৰাজ্য পুনৰ গঠন বিষয়েক উত্থাপন কৰে। বিলখন ৰাজ্যসভাত উত্থাপনৰ লগ লাগি এক বিশৃংখলতাৰ পৰিৱেশৰ সৃষ্টি হৈছিল। ৩৭০ বাতিল কৰাৰ পাছত সংবিধানৰ ৩৬০ অনুচ্ছেদৰ আধাৰত ৰাজ্যখনত অৰ্থনৈতিক জৰুৰী অৱস্থা ঘোষণা কৰিব পাৰিব অৰ্থাৎ বৰ্তমান জম্মু আৰু কাশ্মীৰ ভাৰতৰ অন্য অংগ ৰাজ্যৰ আৰু অন্য ৰাজ্যৰ নাগৰিকে একক নাগৰিকত্ব লাভ কৰে আৰু অন্য ৰাজ্যৰ নাগৰিকে যেনে দৰে ব্যৱসায়, শিক্ষা, সম্পত্তি ক্ৰয় কৰাৰ দৰে সুবিধা লাভ কৰে।

৩৭০ নং অনুচ্ছেদ বাতিল কৰাৰ প্ৰধান দুটা কাৰণক স্বীকৃতি দিব পাৰি।

প্ৰথমে কাশ্মীৰ হৈছে ভাৰতৰ অংগ ৰাজ্য গতিকে ৰাজ্যখনৰ ক্ষেত্ৰত দেশৰ সংবিধান দিয়া ক্ষমতা প্ৰয়োগ কৰাৰ অধিকাৰ ভাৰত চৰকাৰৰ আছে।

দ্বিতীয়তে এই ব্যৱস্থাই ভাৰতক বাহ্যিক আৰু আভ্যন্তৰীণ ভাৱে যথেষ্ট প্ৰভাৱ পেলাইছিল।

৩৭০ বাতিল কৰাৰ পাছত জম্মু আৰু কাশ্মীৰ দুটা ভাগ হ'ল। জম্মু আৰু কাশ্মীৰ দুটা কেন্দ্ৰীয় শাসিত অঞ্চললৈ পৰিৱৰ্তন হ'ল। এটা হ'ল জম্মু কাশ্মীৰ আনটো লাডাখ।

জম্মু আৰু কাশ্মীৰ দিল্লীৰ দৰে কেন্দ্ৰীয় শাসিত অঞ্চল হ'ব আৰু তাত বিধান সভা থাকিব। লাডাখৰ জনসাধাৰণৰ বহুদিনীয়া দাবীৰ প্ৰতি সমৰ্থন জনাই কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে লাডাখক কেন্দ্ৰীয় শাসিত অঞ্চললৈ পৰিৱৰ্তন কৰিব কিন্তু তাত কোনো বিধান সভা নাথাকিব।

৩৭০ নং অনুচ্ছেদ বাতিলৰ পাছত ভাৰতৰ সামাজিক বিষয়া অজিৎ ডুৱালদেৱে জম্মু-কাশ্মীৰ লোকৰ সৈতে সাক্ষাৎকাৰ কৰে আৰু তেওঁলোকে পূৰ্বতকৈ বেছি সহযোগিতা কৰে। সামৰণিত ক'ব পাৰি যে ৩৭০ বাতিলৰ পাছত ভাৰতত বোধ হয় বাহ্যিক আৰু আভ্যন্তৰীণভাৱে সমস্যাৰ সমাধান পৰিব। কিন্তু ৩৭০ নং অনুচ্ছেদ বাতিলৰ পাছত চুবুৰীয়া ৰাষ্ট্ৰ পাকিস্তানৰ সন্ত্ৰাসবাদীসকল নিৰাপত্তাক লৈ চিন্তিত হৈ পৰিছে।

ফলে-ফলে জাতিস্বাৰ হয়। পশু-পক্ষী সকলো সালঙ্কতা প্ৰকৃতি বাণীৰ সান্নিধ্যত উদ্ভাৱল হৈ আছে। কিন্তু এতিয়াৰ বিহুত আৰু ডেকা-গাভৰুৰ সাতখন আঠখন নকৰে। ঢোলৰ মাত শুনি উজুটিত যঁতৰ ভঙাৰ উলাহ আৰু নাই। অতীতত কিন্তু ৰঙালী বিহু বুলিলে মন বাঁজাই কৰে। লোকগীতবিলাকৰ সৃষ্টিও এনে উলাহ-উছৰৰ মাজতে। পটুভূমি হৈছে গাঁও, পথাৰ আৰু হালোৱা হজুৱা মানুহৰ জীৱন ধাৰা। ডেকা-গাভৰুৰ আৱেগ-অনুভূতিৰ প্ৰকাশ এই গীতবোৰৰ ন্যূনতম বৈশিষ্ট্য। বিহুগীত-বনগীত গৰখীয়া ল'ৰাৰ গীত সকলোতেই চহা কবিসকলৰ অজানিতে নিজ সমাজ ব্যৱস্থাৰ চিত্ৰ ফুটি উঠিছে। গাঁৱলীয়া সমাজৰ সামাজিক, পাৰিবাৰিক আৰু অৰ্থনৈতিক অৱস্থাৰ নিদৰ্শন এই গীতবিলাকত পোৱা যায়। ভালকৈ ফঁহিয়াই চালে অতীতৰ পাৰ্শ্বই যোৱা জীৱনৰ ৰেঙনিও এইবোৰত পোৱা যায়। মনৰ আৱেগ-অনুভূতিৰ প্ৰকাশ মানুহৰ চিৰন্তন প্ৰবৃত্তি। চহা মনৰ সুন্দৰতম মুহূৰ্তবোৰত, হিয়াৰ অফুৰন্ত আৱেগ-অনুৰাগৰ প্ৰকাশৰ বাহন কাৰণেই স্বাভাৱিকতে নিজৰেই অভিব্যক্তি এই গীতবোৰত প্ৰকাশ পাইছে।

গাঁৱলীয়া জীৱন কৃষিজীৱী। গৰুহাল কৃষকৰ প্ৰধান সম্পদ। শকত-আৱত গলধন ধৰা গৰুহাললৈ তেওঁলোকে অপৰিসীম তৃপ্তিৰে চায়। গৰুহাল নহ'লে তেওঁলোক জীৱন্তে মৃতপ্ৰায়। নতুনকৈ অনা গৰুহালক তেওঁলোকে পদূলি মুখতে ভৰি ধুৱাই পৰম সন্তোষেৰে আদৰি আনে। এনেকুৱা আদৰৰ গৰুহাল যন্ত্ৰ লৈ তেওঁলোকৰ হেঁপাহ নপলায়। শকত-আৱত চালে চকুৰোৱা এনেকুৱা এহাল গৰু আনিবলৈ হয়তো কোনোবা বিহুবলিয়া ডেকাই "হালৰে আনিবলৈ কজলা কঁপিলা" বুলি গাইছে। হুঁচৰি গীততো গৰুক আগমাননি দিয়া হৈছে-

গৰুক নুবুলিব সৰু ঐ
দেউতা
গৰুক নুবুলিব সৰু
আকৌ গাঁৱলীয়া সমাজত
ম'হ খুঁটি থকা মানুহজন লেখৰ
মানুহ। চুটি চুটি নোমেৰে
চিকমিকাই থকা পূৰ্ণ ম'হজনীলৈ
তেওঁলোকে মোহনীয় দৃষ্টিৰে চায়।
সেয়েহে বনগীতত গাইছে-
ম'হতকৈ মোহিনী নাই ঐ
চেনাইটি
ম'হতকৈ মোহিনী নাই...।

গৰুহাল, ম'হজনীৰ পিছতে কৃষিৰ বাবে নাঙলটোৰ বিশেষ প্ৰয়োজন। সেয়েহে-
নাঙলৰ কুটিটো সুলকি পৰিলে
দিলা মাৰিত বিকিলে ঘূণে....।
আৰু
নাঙল নেচাচিবা তৰাকৈ সেজিয়া
বাৰলৈ নেলাগে ভাল....।
বিহুৰ ৰং-ৰহইচৰ মাজতো বিহুৱা ডেকাৰ মনত খেতিৰ হাড়ভঙা পৰিশ্ৰমৰ কথা
মনত পৰি বুকু হমহমাই যায়,-
বিহু গ'লে নাচনী হ'মে দুখৰ ভাগী
কৰিব খেতি.....।
আকৌ হালবাই থাকোঁতেও চেনাইলৈ মনত পৰি আবতৰীয়াকৈ হ'লেও বিহু গায়,-
কেৰাহিকৈ নেচাবি অ' মোৰে চেনাই ঐ
মনে মোৰ কেনেবা কৰে,
পথাৰৰ মাজতে হালবাই থাকোঁতে
তোৰে কথা মনতে পৰে।

বিহুৰ অফুৰন্ত আনন্দৰ মাজত বিহুবলিয়া ডেকাৰ নিষ্ঠুৰতা
মনৰ প্ৰকাশ এনেদৰে প্ৰকাশ পাইছে,-

বিহুৱতী চৰায়ে কৰে বিহু বিহু
আমাৰ বিহু কাপোৰ নাই,
সমনীয়াই সুখিলে কমে কি বুলি
সকতে মৰি গ'ল আই।

তাতশালখন গাঁৱলীয়া তিবোতাৰ অতি মৰমৰ বস্তু। পথাৰৰ
লখিমী চপাই-কোচাই লৈয়ে তাঁত বোৱাৰ ধুম উঠি যায়।
দোৰপতিৰ খটু খটু শব্দেৰে, উঘা-চেৰেকীৰ ঘৰ্ঘৰ শব্দেৰে
গাঁও মুখৰিত হয়। তাঁত-সূত নোবোৱা ছোৱালীক তেওঁলোকে
থুপৰী বুলি জোকায়। আদৰৰ তাঁতশালখনৰ অনাদৰ ছোৱাটো
তেওঁলোকে সহ্য কৰিব নোৱাৰে -

ভঁৰালৰ আগতে আমাৰ তাঁতৰ শাল
চৰায়ে চিঙিলে সূতা
ফেকুৰি ফেকুৰি নেকান্দ নাচনী
আনি দিম বজাৰৰ সূতা।

চহা জীৱনত বিহুৱানখনি বৰ মূল্যৱান। প্ৰকৃতিয়ে সাজ
পিন্ধি জাতিস্বাৰ হোৱাৰ লগে লগেই গাঁৱৰ গাভৰুৱেও প্ৰিয়জনক
মৰমৰ দীঘ দি চেনেহৰ বাণিৰে হেঁপাহৰ আঁচুৰে ভমকা ফুলীয়া
বিহুৱানখন দিবলৈ খদমদম লগায়। ভালৰো ভাল বিহুৱানখন
চেনাইলৈ বুলি টিপতে লুকুৱাই থয়,-

বাতি দুপৰলৈ কাটি সূতলাহি
চেনাইলৈ বিহুৱান বলোঁ
বাঙলী আঁচুৰে বাছি পানেকটা
টিপতে লুকুৱাই থলোঁ।

আকৌ
তোমালৈ যাবলৈ বুলি ঐ চেনাইটি
বলোঁ বিধে বিধে কাপোৰ,
ফুলামকৈ গামোচা বলোঁ জোৰে জোৰে
আৰু পাটৰ চেলেং কাপোৰ।
সময়মতে বিহুৱান নেপাই ওফোন্দ পতা গাঁৱলীয়া চহা
ডেকাৰ অভিমান,-

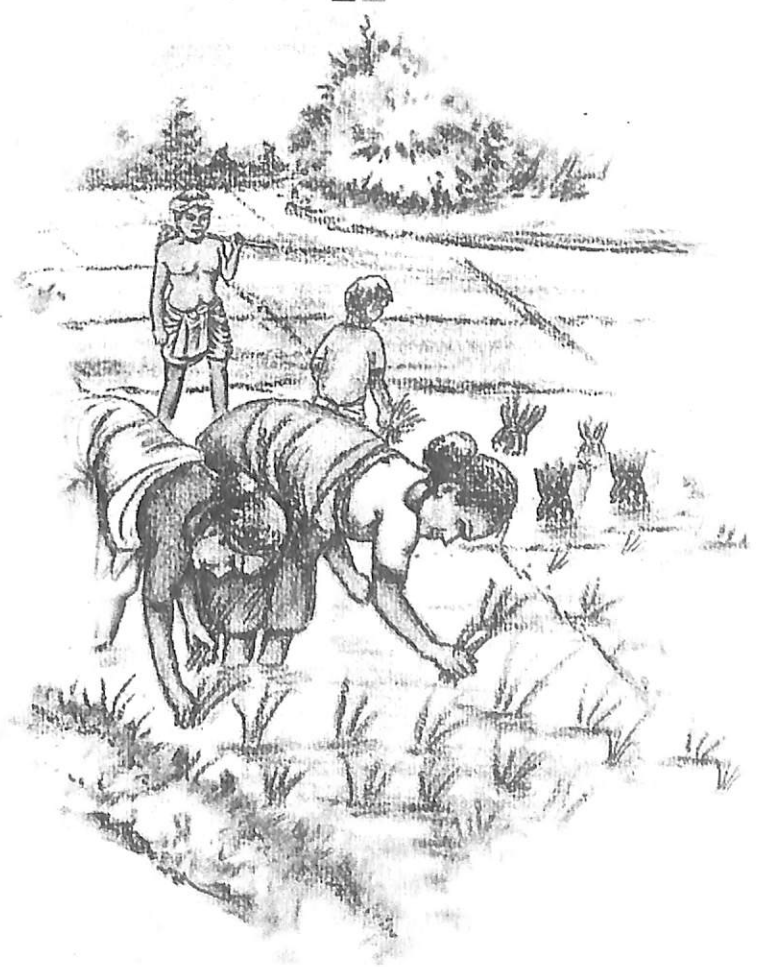
আৰু বেলি বিহুতে বিহুৱান খুজিলোঁ
এই বেলি কাটিছ পাৰ্জি,
বিহুচেৰা বিহুৱান নেলাগে নিদিবি
আনি লম তোতকৈও কাজী।

গাঁৱলীয়া সমাজত বৰগৰখীয়াৰ স্থান অতি উচ্চ। বিয়াই-
সবাহে এওঁ আগশাৰীত ঠাই পায়। বৰগৰখীয়াক বিয়া কৰিবলৈ
যন্ত্ৰ কৰি বিফল মনোৰথ হোৱা গাভৰুৰ আক্ষেপ,-
বহিবৰ মন গ'ল বৰগৰখীয়াত
কপালত নাহিলোঁ সাধি।
জাতিভেদৰ উৎকট গোন্ধে এসময়ৰ গাঁৱলীয়া সমাজখন

আবৰি আছিল। বেলেগ বেলেগ সম্প্ৰদায়ৰ মাজত বিয়া সবাহ
আদি অনুষ্ঠান নিষিদ্ধ আছিল। তেনে অৱস্থাত ডেকা-গাভৰুৰ
মাজত ভালপোৱা জন্মিলে মিলনৰ সম্ভাৱনাতকৈ বিচ্ছেদৰ
আশঙ্কাহে বেছি! তথাপিও ভালপোৱা জন্মিলে বাৰু উপায় কি?
তেনে অৱস্থাত গায়,-

তোমালৈ চাওঁতে জপনা দেওঁতে
বিকিলে অঘৈয়া হলে,
তোমাৰ মনে গ'লে মোৰো মনে গ'লে
কি কৰিব জাতি কুলে।

বিহুগীত, বনগীতৰ মাজেদি প্ৰকাশ পোৱা এই সমাজখন
হৈছে চহা সমাজ। চহা অন্তৰৰ নোপোৱাৰ বেদনা, পোৱাৰ
অতৃপ্তি, বিহুৰ ব্যথা আদি গীতবিলাকত অনুৰণিত হৈছে।
এই গীতবিলাকৰ সৌন্দৰ্য আছে, প্ৰাণ আছে। পদুম ফুলে
বোকাতে জন্মি গেৰেকনিখনকে বিতোপন কৰি তোলাৰ দৰে,
অশিক্ষিত চহা সমাজত উৎপত্তি হৈ এই গীতবিলাকে
তেওঁলোকৰ মনৰ সৌন্দৰ্য তথা পৰিস্ফুট কৰি তুলিছে। এনেকুৱা
বহুত গীত গাঁৱলীয়া সমাজত মুখে মুখে প্ৰচলিত হৈ আহিছে।
সেইবোৰ প্ৰকাশৰ বাটলৈ আনিব পাৰিলে অসমীয়া সাহিত্যৰ
ভঁৰাল চহকী হোৱাৰ লগে সাহিত্য কাননৰ সৌৰভে
আমোলমোলাই তুলিব।

সকলো মানুহেই সুখত জীয়াই থাকিব বিচাৰে। সেয়া হ'লেও আমি বিভিন্ন কাৰণত সুখত নাথাকোঁ। মানুহেই নহয় আন আন ইতৰ প্ৰাণী, কীট-পতঙ্গ আদিয়েও আনকি শান্তিত জীয়াই থাকিব বিচাৰে। আন প্ৰাণী, পশু-পক্ষী ইত্যাদিয়ে প্ৰকৃতি, মানুহ আৰু সিহঁতৰ সহচৰ অথবা প্ৰতিদ্বন্দ্বীৰ পৰাই প্ৰধানত অসুবিধাৰ সন্মুখীন হয়। সাধাৰণতে এইবোৰ প্ৰকৃতিৰ অনুকূল আৰু প্ৰতিকূল পৰিৱেশৰ লগত তালমিল বজাই ৰাখি জীয়াই থাকে। উল্লেখ নকৰিলেও হ'ব যে মানুহৰ দ্বাৰা প্ৰকৃতিৰ অবাধ ধ্বংস যন্ত্ৰ আৰু বিভিন্ন ধৰণৰ দুৰ্যোগৰ কাৰণেই জীৱ-জন্তু, পশু-পক্ষী, কীট-পতঙ্গ আদিবোৰ বিপদৰ সন্মুখীন হৈ আহিছে।

আনহাতে, মানুহৰ কথা অৱশ্যে সম্পূৰ্ণ সুকীয়া। আমিৰোৰ সুখত কম আৰু দুখত বেছি জীয়াই থকাৰ অভ্যাস গঢ়ি তুলিছোঁ। আনকথাত আমি সুখত জীয়াই থকাৰ কলা আয়ত্ত কৰিব পৰা নাই। বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ অভূতপূৰ্ব অগ্ৰগতিয়েও আমাক স্থায়ী বা দীৰ্ঘম্যাদী সুখ আৰু শান্তিৰ সন্ধান আজিকোপতি দিব পৰা নাই। আমি কেৱল পাৰ্থিৱ

বৈষয়িক সুখ আৰু অনুলব্ধিক উন্নতিৰ কাৰণেহে ঢাপলি মেলিছোঁ। ভোগবাদ, বস্তুবাদ, মুক্ত বজাৰ আৰু ক্ৰটিপূৰ্ণ তথাকথিত শিক্ষাই আমাক জীৱনৰ উদ্যম, সত্যৰ সন্ধান আৰু উপলব্ধিৰ পৰা বহু আঁতৰাই ৰাখিছে। বিশেষকৈ অৰ্থনৈতিক, ৰাজনৈতিক আৰু প্ৰতিষ্ঠা লাভৰ ভোক আৰু লালসাই আজিৰ সমাজত নানান বেমেজালিয়ে ছানি ধৰিছে। যাৰ কাৰণে আমাৰ দেশৰ লগতে বিশ্বৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত আজি নানান অসুখ-অপ্ৰীতি আৰু হাঁহঁকাৰ সৃষ্টি হৈছে। অৱশ্যে জনসংখ্যাৰ অস্বাভাৱিক বৃদ্ধি, কৰ্ম সংস্থাপন, খাদ্য-বস্ত্ৰ, উপযুক্ত-প্ৰকৃত শিক্ষা, স্বাস্থ্য, বাসস্থান আদিৰ অভাৱে মানুহক সময়ত নকৰিবলগীয়া কামো কৰিবৰ কাৰণে বাধ্য কৰাই আহিছে। দিনে দিনে বাঢ়ি অহা ধনী-দুখীয়াৰ ব্যৱধানো আজিৰ এই অসন্তোষিত পৰিস্থিতিৰ এক অন্যতম কাৰক, আনহাতে বৃহত্তৰ স্বাৰ্থৰ কথা আওকাণ কৰি কেৱল মাথোঁ ব্যক্তিগত স্বাৰ্থ পূৰণত মত্ত হোৱাৰ কাৰণেও আজি আমাৰ সমাজত নানান বেমেজালিৰ

আমি কিয় সুখী নহওঁ

ড° কমলেশ কলিতা

বিপৰীতে কথাবোৰ ঘটিব ধৰে, তেতিয়াই আমি অশান্তি আৰু অসুখী হওঁ। গতিকে আমি আনৰ পৰা সুখ বিচাৰি ফুৰিলে দৰাচলতে দুখহে পোৱাৰ সম্ভাৱনা প্ৰকট হৈ পৰে।

জীৱনৰ প্ৰকৃত বহস্য আৰু সত্যৰ সন্ধানৰ বাবে আমি বাহিৰলৈ বেছি গুৰুত্ব নিদি অন্তৰলৈহে ধ্যান দিয়াটো যুগুত। সহজ জীৱন ধাৰণেই সুখৰ প্ৰধান মন্ত্ৰ। জীৱনত সুখী আৰু অনাবিল আনন্দ লভিবলৈ হ'লে আমি সুখ নিবিচাৰিবলৈ শিকিব লাগিব। বিচাৰি ফুৰিলে সুখ পোৱা নাযায়। সেয়ে হয়তো কৰিয়ে কাহানিবাই লিখি থৈ গ'ল-

সুখ সুখ বুলি মানুহ বলিয়া
নেদেখে সুখৰ মুখ,
সুখ বিচাৰোঁতে পায় সংসাৰত
দুখৰ ওপৰি দুখ।

সৃষ্টি হৈছে। ই যিকি নহওক, আমি ব্যক্তিগতভাৱে কিয় সুখত থাকিব নোৱাৰোঁ তাৰ প্ৰধান কাৰণ দুটাৰ বিষয়ে সংক্ষেপে উল্লেখ কৰিব বিচাৰিছোঁ, যি আজিৰ পৃথিৱীৰ সৰহ সংখ্যক মানুহৰে দুখৰ মুখ্য কাৰণ বুলি অভিহিত হৈছে।

১) আমি যদি আমাৰ পৰিয়াল আৰু সমাজৰ বিভিন্নবৰ্গৰ লোকক আমাৰ ব্যৱহাৰ আৰু কৰ্মৰাজিৰে সুখ দিব বিচাৰিছোঁ আৰু আমি নিজেও ইয়াৰ দ্বাৰা সুখত থাকিব বিচাৰিছোঁ তেতিয়াহ'লে এই কথাটো কেতিয়াও সম্ভৱপৰ হৈ নুঠে। কাৰণ কিবা নহয় কিবা কাৰণত কোনোবা নহয় কোনোবা আমাৰ ওপৰত অক্ষুণ্ণ বা অসুখী হোৱাটো ধুকপ। যিয়ে আমাক প্ৰত্যক্ষ বা পৰোক্ষভাৱে প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰে। আমাৰ সুখ-শান্তি বিঘ্নিত কৰে। গতিকে আমি সকলোকে সুখী কৰিব বিচাৰোঁ অলীক কল্পনা।

২) আকৌ আমি যদি পৰিয়াল বা সমাজৰ আন সদস্যৰ পৰা কথাই কথাই সুখ বিচাৰোঁ তেনেহ'লে সেই কথাটোও কেতিয়াও সম্ভৱপৰ হৈ নুঠে। কাৰণ পৰিয়াল আৰু সমাজৰ সকলো কথাই আমাৰ মন আৰু মতৰ স'তে একে হ'ব নোৱাৰে। যেতিয়াই আমাৰ মন আৰু মতৰ

গাঁৱৰ চিন্তা

গ্ৰাম্যাঞ্চলত শৈক্ষিক, সামাজিক, সাংস্কৃতিক বিকাশত ৰাইজ,
যুৱক-যুৱতী আৰু শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ ভূমিকা

তিলক ফুকন

সাম্প্ৰতিক অসমৰ গ্ৰাম্যাঞ্চলৰ শিক্ষা-সংস্কৃতি আৰু সামাজিক দিশত আজিও বহুত পিছপৰি ৰ'ল। য'ত আন আন ৰাজ্যৰ তুলনাত অসমৰ গ্ৰাম্যাঞ্চলৰ শিক্ষা, সংস্কৃতি আৰু সামাজিক দিশত উত্তৰণৰ পৰিৱৰ্তে বিপৰীত ফালেহে গতি কৰিছে। য'ত আজি বিজ্ঞানৰ জয়যাত্ৰাৰ যুগত আৰু আধুনিকীকৰণৰ গতিৰ লগত খাপ খুৱাই আগবাঢ়িব লাগিছিল, তদনুৰূপভাৱে ইয়াৰ বিকাশ নোহোৱাটো দুৰ্ভাগ্যজনক। গ্ৰাম্যাঞ্চলৰ শিক্ষানুষ্ঠান এৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী নগৰলৈ ঢাপলি মেলিছে। সামাজিক ক্ষেত্ৰত মানুহ ব্যক্তি-কেন্দ্ৰিক হৈ পৰিছে। শিক্ষানুষ্ঠানসমূহ ব্যক্তিগত প্ৰতিষ্ঠানলৈ ৰূপান্তৰিত হৈছে। পৰিতাপৰ বিষয় -সমাজত অন্ধবিশ্বাসত মত্ত একাংশ লোকে নিজৰ সমাজ, সংস্কৃতিৰ প্ৰতিও ভাবুকি মাতি আনিছে। সমাজৰ প্ৰতি থকা কৰ্তব্যখিনিকো পাহৰি পেলাইছে। নিজৰ কৃষ্টি, সংস্কৃতি নাইবা ইয়াৰ আমোদ-প্ৰমোদত মত্ত হ'ব লাগিছে। ফলস্বৰূপে, গ্ৰাম্যাঞ্চলৰ শিক্ষাৰ মানদণ্ড নাইবা ইয়াৰ প্ৰসাৰ আৰু বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত বহু পিছপৰি ৰোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। একেধাৰে ক'বলৈ গ'লে গ্ৰাম্যাঞ্চলৰ শিক্ষাৰ মান নিম্নগামী হৈ আহিছে। আজি বিশ্বৰ দৰবাৰত নিজকে ফেৰ মাৰিবলৈ হ'লে গ্ৰাম্যাঞ্চলৰ শিক্ষা-

সংস্কৃতিৰ প্ৰাৰম্ভিক অৱস্থাৰ পৰাই শিক্ষাৰ প্ৰকৃত ভেটি গঢ়িব লাগিব। কিন্তু ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে এচাম সুবিধাবাদীচক্ৰ নাইবা চৰকাৰৰ মাফিয়াই গ্ৰাম্যাঞ্চলৰ শিক্ষা-সংস্কৃতিৰ প্ৰতি ভাবুকি মাতি অনাৰ লগতে সৰ্বশিক্ষাৰ নামত লাখ লাখ টকা খৰচ কৰি শিক্ষাৰ প্ৰকৃত জ্ঞান বিকাশত প্ৰতিবন্ধকতা আগবঢ়াই আহিছে। গতিকে, এনেক্ষেত্ৰত সমাজ তথা অঞ্চল বিশেষে যুৱক-যুৱতী আৰু শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলৰ যথেষ্ট প্ৰয়োজনীয় দায়িত্ব আছে। এনে সমস্যাৰ বিৰুদ্ধে সচেতন সংগঠন, বাইজে উঠি অহা প্ৰজন্মক শিক্ষা সমাজ আৰু আন আন কেতবোৰ সংস্কৃতিৰ বিষয়ত আগবঢ়াই নিবলৈ হ'লে কিছু নিৰ্দেশনা প্ৰস্তুত কৰিব লাগিব। আজি গ্ৰাম্যাঞ্চলত শিক্ষা, সংস্কৃতিৰ বিকাশত চৰকাৰে প্ৰয়োজনীয় পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰাৰ বিপৰীতে গ্ৰাম্যাঞ্চলৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত প্ৰয়োজনীয়ভাৱে শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী নিয়োজিত নকৰাটোৱেও শিক্ষা বিকাশৰ এক প্ৰধান অন্তৰায় বুলি ক'লেও অত্যাুক্তি কৰা নহয়। এইক্ষেত্ৰত অঞ্চলটোৰ নিষ্ঠাৱান সমাজ সচেতক নাইবা শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলে গ্ৰাম্যাঞ্চলত চলি থকা এনে অসুবিধাসমূহ দূৰীকৰণৰক্ষেত্ৰত প্ৰয়োজনীয় পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিবলৈ বিভাগীয় কৰ্তৃপক্ষ নাইবা চৰকাৰক সময়ে সময়ে দাবী জনোৱাটো নিতান্তই প্ৰয়োজন বুলি ব্যক্ত কৰিব পাৰি। অন্যহাতে, শিক্ষাৰ বিকাশ অবিহনে সমাজ তথা সংস্কৃতিৰ বিকাশ সম্ভৱ নহয়। সমাজখনক আগবঢ়াই নিয়াৰ লগে লগে অঞ্চলটোত চলি থকা অন্ধবিশ্বাস, দুৰ্নীতি আৰু আন কেতবোৰ অসামাজিক কামৰ বিৰুদ্ধে বাইজ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী নাইবা যুৱক সংঘৰ যুৱক-যুৱতীসকলে আগবাঢ়ি নাহিলে দিনক দিনে শিক্ষা-সংস্কৃতিৰ দিশত এক ভাবুকিস্বৰূপ হৈ পৰিব। সময় থাকোঁতেই অঞ্চলটোৰ সামাজিক, আৰ্থ-ৰাজনৈতিক নাইবা শিক্ষা-সংস্কৃতিৰ বিকাশ আৰু উন্নয়নৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰয়োজনীয় পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিব লাগিব। নহ'লে গ্ৰাম্যাঞ্চলত বিভিন্ন সুবিধা চৰকাৰীভাৱে আহি থাকিলেও এচাম সুবিধাবাদীয়ে কাঢ়ি লোৱাৰ সম্ভাৱনাই বিৰাজ কৰিছে। বিশেষকৈ অঞ্চলটোৰ সামাজিক অনুষ্ঠানৰ সমাজ সচেতন যুৱক-যুৱতী নাইবা শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলে তলৰ বিষয় কেইটিৰ ওপৰত বিশেষভাৱে দৃষ্টি নিবদ্ধ ৰাখিব লাগিব।

- ১। গ্ৰাম্যাঞ্চলত কিমানজন লোক কৃষি কৰ্মৰ সৈতে জড়িত। কৃষি কৰ্মত নিয়োজিত ব্যক্তিসকলে প্ৰয়োজনীয়ভাৱে চৰকাৰী সাহায্য পাইছেনে নাই? যদি পোৱা নাই, তেন্তে বিভাগীয় কৰ্তৃপক্ষক দৃষ্টি আৰোপিত কৰিব লাগে।
- ২। শিক্ষাৰ দিশত কিমানজন লোক উচ্চ শিক্ষিত। এই শিক্ষিত লোকসকলে সংস্থাপনপ্ৰাপ্ত হৈছে নে নাই? যদি পোৱা নাই কেনেধৰণ আৰু কি পৰিস্থিতিত

সংস্থাপন পোৱা নাই নাইবা নিজকে আত্মনিৰ্ভৰশীল কৰিব পাৰিছেনে? অন্যহাতে কিমান জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে গ্ৰাম্যাঞ্চলৰ বিদ্যালয়ত শিক্ষাগ্ৰহণ কৰিছে আৰু কিমানজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে গাঁও এৰি নগৰ চহৰলৈ চাপলি মেলিছে? বিদ্যালয়সমূহত শিক্ষাৰ মান নিম্নগামী হৈছে নেকি? নাইবা শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ অভাৱ ঘটিছে নেকি? এনেক্ষেত্ৰত বিভাগীয় কৰ্তৃপক্ষক সময়ে সময়ে দাবী উত্থাপন কৰা হৈছে নে নাই? এনে বিলাকৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিব লাগিব।

- ৩। গ্ৰাম্যাঞ্চলত চৰকাৰী আঁচনিৰে সাহায্য পাইছেনে নাই? এই সাহায্যৰ পৰা কিমানজন লোক উপকৃত হৈছে নাইবা চৰকাৰী সাহায্যপ্ৰাপ্ত আঁচনিৰ দুৰ্নীতি হৈছে নেকি? আলি-পদূলিসমূহ চৰকাৰী সাহায্যপ্ৰাপ্ত আঁচনিৰ যোগেদি সঠিকভাৱে নিৰ্মাণ হৈছে নে নাই - এইবিলাক বিষয়ত পৰ্যৱেক্ষণ আৰু দৃষ্টিগোচৰ কৰিব লাগিব।
- ৪। গ্ৰাম্যাঞ্চলত সাংস্কৃতিকভাৱে কিমানজন লোক সংস্কৃতিপৰায়ণ নাইবা কেইজন লোক গায়ক, অভিনেতা, কবি নাইবা আন আন সাংস্কৃতিক দিশত জড়িত এইবিলাক বিষয়ত দৃষ্টিগোচৰ কৰি সংস্কৃতিৰ দিশটো আগুৱাই নিবলৈ যিকোনো প্ৰচেষ্টাক অগ্ৰাধিকাৰ দিয়াটো অতীব প্ৰয়োজন।

উপৰি-উক্ত বিষয়ত পৰিস্থিতি আৰু পৰিৱেশৰ বিষয়ে বিস্তৃতভাৱে চিন্তা-চৰ্চা কৰাটো প্ৰত্যেকজন নিষ্ঠাৱান সমাজ সচেতক ব্যক্তি, অভিভাৱক নাইবা যুৱক-যুৱতীৰ গধুৰ দায়িত্ব আহি পৰিছে। আজি বিভিন্ন অঞ্চলত গাঁৱে-ভূঞা টি.ভিৰ বিভিন্ন চেনেল উঠি অহা প্ৰজন্মক বাককৈয়ে প্ৰভাৱিত কৰা পৰিলক্ষিত হৈছে। এনেকৈয়ে সৎ, নিষ্ঠাৱান সমাজকৰ্মী, যুৱক-যুৱতী আগবাঢ়ি আহি ইয়াৰ সুদূৰ-প্ৰসাৰী প্ৰভাৱৰ বিষয়ে বাইজক বা জনসাধাৰণক বুজাই দিব লাগিব। অন্যথাই সময়ে কাকো ক্ষমা নকৰে। সন্তীয়া আমোদ-প্ৰমোদে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক মানসিক, শাৰীৰিক, শিক্ষা-সংস্কৃতিৰ আদি বিভিন্ন দিশত বিৰূপ প্ৰভাৱ পেলাইছে। এনেক্ষেত্ৰত অঞ্চলটোৰ সমাজ সচেতক অনুষ্ঠানবিলাক আগবাঢ়ি আহিব লাগিব। ইয়াৰ পৰা মুক্ত কৰি শিক্ষা, সমাজ আৰু দেশৰ-দহৰ কাৰণে নিজকে আত্মনিয়োগ কৰিলেহে অনাগত দিনবিলাকত গ্ৰাম্যাঞ্চলৰ পৰাই বহু প্ৰতিভাধৰ ব্যক্তি ওলাব এই কথা নিসন্দেহে ব্যক্ত কৰিব পাৰি।

প্ৰ.ব.ক্ৰ. ভি.ন. গ.দ্য.

সমাজ ব্যৱস্থাৰ ক্ষেত্ৰত

নৱ প্ৰজন্ম আৰু ছাত্ৰ-সমাজৰ ভূমিকা অতুলনীয়

পাপলু গগৈ

দেশৰ বিশিষ্ট ব্যক্তিসকলে সদায় এখন সুন্দৰ পৰিৱৰ্তনৰ সমাজ গঢ় দিয়াত অহৰহ প্ৰচেষ্টা চলাই আহিছে। কিন্তু ফলপ্ৰসূ হোৱাত ব্যৰ্থ হোৱা দেখা গৈছে। কেৱল বিশিষ্ট ব্যক্তিসকলৰহে পৰিৱৰ্তনৰ এখন সুন্দৰ সমাজ গঢ়াৰ সপোন নে? নৱপ্ৰজন্ম আৰু ছাত্ৰ-সমাজৰ কাম্য আৰু দায়িত্ব আছে এখন পৰিৱৰ্তনৰ সুন্দৰ সমাজ গঢ় দিয়াৰ ক্ষেত্ৰত। এতেকে আমি জ্যেষ্ঠলোকৰ পৰা কনিষ্ঠ লোকলৈকে সুন্দৰ সমাজ গঢ়াৰ বাবে গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰিব লাগিব। আজিৰ শিশু কাইলৈ দেশৰ ভৱিষ্যত বা নাগৰিক। এই আদৰ্শগত অৰ্থযুক্ত বাক্যশাৰী

নৱপ্ৰজন্ম আৰু ছাত্ৰ-সমাজৰ ক্ষেত্ৰত বাককৈয়ে প্ৰযোজ্য। এখন সুস্থ সবল আৰু শক্তিশালী সমাজ গঢ় দিবলৈ হ'লে মানৱৰ মানসিকতাত পুহি ৰখা অপ্ৰীতিকৰ ভাৱধাৰা, অপকৰ্মৰ বিনাশ ঘটাব লাগিব। এখন দেশৰ সমাজ ব্যৱস্থা উন্নত কৰিবলৈ যাওঁতে বিভিন্ন দিশৰ ব্যাপক জ্ঞানৰ প্ৰয়োজন আছে। দৰাচলতে আমি জ্যেষ্ঠ ব্যক্তিসকলৰ পৰা সমাজৰ নানা ধৰণৰ কথা জানিব পাৰোঁঁক। ইয়াৰ উপৰিও শিক্ষাগুৰু, শিল্পী-সাহিত্যিক, লেখক-গৱেষক, বুদ্ধিজীৱী আদি লোকৰ দিহা-পৰামৰ্শ আৰু গভীৰ অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজনীয়তা আছে। অধ্যয়ন নকৰাকৈ আমি

সাম্প্ৰতিক সময়ত ইণ্টাৰনেট আৰু ছ'চিয়েল মিডিয়াৰ বিষয়ে নতুনকৈ কোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। ইণ্টাৰনেট আৰু ছ'চিয়েল মিডিয়া খাই নে পিন্ধে নজনা মানুহ বোধকৰোঁ নোলাব। আনকি আমাৰ ককা-আইতাহঁতে ইয়াৰ ভূ-ভতং বুজি নাপালেও এই সন্দৰ্ভত তেওঁলোকৰো এটা সম্যক জ্ঞান আছে। বিভিন্ন সামাজিক মাধ্যম (Social media) যেনে ফেচবুক, হোৱাটচএপ, টুইটাৰ, ইউটিউব আদি বৰ্তমান সময়ত জনজীৱনৰ অবিচ্ছেদ্য প্ৰায়োগিক আহিলা। নিঃসন্দেহ দিনক দিনে ইয়াৰ জনপ্ৰিয়তা বৃদ্ধি পাই আহিছে। কোনো কোনোৰ মতে আজিকালি হোৱাটচএপ, ফেচবুক ব্যৱহাৰ নকৰা মানুহ নায়েই। গুগলৰ তথ্য অনুসৰি ভাৰতত প্ৰায় চাৰিশ মিলিয়ন হোৱাটচএপ ব্যৱহাৰকাৰী, দশ এককল্লিশ মিলিয়ন ফেচবুক ব্যৱহাৰকাৰী আৰু প্ৰায় দশ পঁইষষ্ঠি মিলিয়ন ইউটিউব ব্যৱহাৰকাৰী আছে। ইয়াৰ যুৱচামৰ সংখ্যাই সৰহ।

বৰ্তমানৰ যুৱসমাজক বিভিন্নজনে বিভিন্ন কাৰণত দোষাৰোপ কৰা দেখা যায়। তাৰ ভিতৰত অন্যতম হৈছে- আজিকালিৰ ল'ৰাই কেৱল ম'বাইল, ইণ্টাৰনেট আৰু ছ'চিয়েল মিডিয়া আদিত বস্তু থাকে। লগতে যুৱ উচ্ছৃংখলতাৰ দিশটো আছেই। তাৰ বাবেও জগৰীয়া এই ছ'চিয়েল মিডিয়াসমূহ। ছ'চিয়েল মিডিয়াৰ ব্যৱহাৰে যুৱক-যুৱতীসকলক অধিক বিশৃংখল, অমনোযোগী আৰু সন্তীয়া উপভোগৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত কৰা বুলি বহু সময়ত অভিযোগ উত্থাপিত হয়।

হয়তো ইয়াৰ প্ৰধান কাৰণ এয়ে যে যদিও সকলো বস্তুৰে ভাল আৰু বেয়া দুয়োটা দিশ থাকে। তথাপি আমাৰ যুৱ প্ৰজন্ম বেছিকৈ বেয়াৰ প্ৰতিহে ঢাল খোৱা দেখা যায়। যাৰ ফলত বৰ্তমান আমাৰ সমাজ ব্যৱস্থাত উচ্ছৃংখলতাৰ মাত্ৰা বৃদ্ধি পাইছে। ইণ্টাৰনেটৰ জৰিয়তে বহুতো লোকে বিভাজনমূলক কিছুমান লেখাৰ জৰিয়তে বিভিন্ন ধৰ্মৰ মাজত বিভাজনৰ সৃষ্টি কৰা দেখা যায়। যিহেতু, ইণ্টাৰনেট ব্যৱহাৰকাৰীৰ ক্ষেত্ৰত যুৱক-যুৱতীৰ সংখ্যাই বেছি আৰু অতি সহজতেই তেওঁলোক এনেধৰণৰ দেশ-জাতিৰ ক্ষেত্ৰত আৱেগিক হৈ পৰে আৰু ভুলৰ বাস্তাবে আগবাঢ়ে। গতিকে ইণ্টাৰনেট বা ছ'চিয়েল মিডিয়া ব্যৱহাৰ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত আমাৰ যুৱ প্ৰজন্ম সচেতন হোৱাটো প্ৰয়োজন লগতে অভিভাৱক সকলো সচেতন হ'ব লাগিব। নহ'লে তেওঁলোকৰ ভৱিষ্যত

অন্ধকাৰৰ দিশে গতি কৰাটো খাটাং। তেওঁলোকে নিজৰ মনটোক সৰল কৰি আকৰ্ষণীয় কিন্তু বেয়া দিশবোৰৰ পৰা আঁতৰি থাকি ভাল দিশবোৰৰ প্ৰতি নিজকে ধাৰিত কৰিব লাগিব।

আজিকালি তথ্য যোগান আৰু যোগাযোগৰ ক্ষেত্ৰত সামাজিক মাধ্যমসমূহৰ গুৰুত্ব অপৰিসীম। ইয়াৰ উপৰি বহু যুৱক-যুৱতীয়ে বিভিন্ন মাধ্যম যেনে আদিৰ সহায়ত উপাৰ্জনৰ উৎস বিচাৰি পাইছে। লগতে অঞ্চল বিশেষে ইণ্টাৰনেটৰ সহায়ত বিভিন্ন ধৰণৰ বাতৰিৰ চেনেলসমূহো গঢ় লৈ উঠিছে, যাৰ লগত জড়িত হৈ নতুন চামে জনসংযোগ মাধ্যমৰ অ-আ, ক-খ শিকাৰ সুযোগ ল'ব পাৰিছে।

সময়ৰ লগে লগে কোনো এবিধ সামগ্ৰীৰ প্ৰতি মানুহৰ ধাৰণা সলনি হয়। কিছুদিন আগলৈকে বহুতো অভিভাৱকৰ মতে সন্তানক ম'বাইল দিয়াটো ইণ্টাৰনেট ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ দিয়াটো এটা ডাঙৰ মূৰ্খামি। এনে এটা ধাৰণা আছিল যে ম'বাইল বা ইণ্টাৰনেট ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ পোৱাৰ লগে লগে ল'ৰাটো বা ছোৱালীজনীৰ পঢ়াৰ প্ৰতি ধাউতি কমি যাব আৰু নৈতিক স্বলন ঘটিব। কিন্তু সময়ৰ দাবীত, প্ৰয়োজনীয়তাৰ তাগিদাত বৰ্তমান সময়ত অধ্যয়নৰ ক্ষেত্ৰত ইণ্টাৰনেট এক অপৰিহাৰ্য অংগ। গতিকে কোনোবাখিনিত সেই পুৰণি ধাৰণা এতিয়া নস্যাৎ হয়। ঠিক তেনেদৰে ইণ্টাৰনেট আৰু ছ'চিয়েল মিডিয়াৰ ব্যৱহাৰৰ প্ৰতি থকা কিছুমান ধাৰণা এতিয়া সলনি হ'বলৈ আৰম্ভ কৰিছে। আশা কৰোঁ এটা সময়ত যুৱসমাজৰ উচ্ছৃংখলতা আৰু সামাজিক মাধ্যমৰ ঋণাত্মক দিশসমূহলৈ আঙুলিয়াই উত্থাপিত হোৱা অভিযোগসমূহো নাইকিয়া হ'ব। তাৰ বাবে যুৱসমাজেই আগভাগ ল'ব লাগিব। আমাৰ মনোবৃত্তি সলনি কৰিব লাগিব। তাৰ বাবে দৃষ্টান্ত দাঙি ধৰাৰ দায়িত্বও যুৱসমাজৰ।

বৰ্তমান তথ্য আৰু প্ৰযুক্তিৰ যুগত এই মাধ্যমসমূহৰ ভূমিকা নুই কৰাৰ ধৃষ্টতা কাৰো নাই। সেইবুলি ইয়াৰ জখে মখে ব্যৱহাৰ কৰিলে যে নিজৰ ভৱিত নিজেই কুঠাৰ মৰাৰ দৰেই হব, সেয়া ধুকপ। এনে অলেখ উদাহৰণ পোৱা যায়। গতিকে ইণ্টাৰনেট আৰু ছ'চিয়েল মিডিয়াৰ সঠিক, সংযমী আৰু উপযুক্ত ব্যৱহাৰে নিজৰ লগতে দহজনৰো উপকাৰ সাধিব পাৰে, সেই কথা মনত ৰাখি আগবঢ়াটো সাম্প্ৰতিক সময়ত খুবেই দৰকাৰী।

ইণ্টাৰনেট, ছ'চিয়েল মিডিয়া
আৰু যুৱ সমাজ

নিঃস্বার্থভাৱে কোনো তথ্যই উপস্থাপন কৰিব নোৱাৰিম। অধ্যয়নৰ অভাৱত বহুতো তথ্য আধৰুৱা হৈ ৰ'ব। জ্ঞানীলোকৰ জীৱনী আঁৰত গভীৰ অধ্যয়নৰ বৰ্ণনা পোৱা যায়। অধ্যয়নৰ অবিহনে কোনো লোকেই পাণ্ডিত্য প্ৰাপ্ত বা জ্ঞানীলোক হোৱা নাই। ঠিক একেদৰে আমিও অধ্যয়নক আদৰ্শৰূপে বাছি লোৱা উচিত। তেতিয়াহে আমি আমাৰ লক্ষ্যত উপনীত হ'ব পাৰিম।

অতীজৰে পৰা আমাৰ দেশৰ বিভিন্ন সমস্যাবাজি আজিও সমাধানৰ সূত্ৰ উদ্ভৱ নহ'ল। বৰঞ্চ ইটোৰ পাছত সিটো সমস্যাই দেশৰ বিভিন্ন দিশতে প্ৰভাৱ পেলাব ধৰিছে। সাম্প্ৰতিক সময়ত দেখা পোৱা চৰকাৰৰ শাসন ব্যৱস্থাই দেশৰ অৰ্থনৈতিক, ৰাজনৈতিক, শৈক্ষিক, ক্ৰীড়া, সাংস্কৃতিক আদি সকলো দিশতে প্ৰভাৱ পেলাব লাগিছে। এসময়ত সমগ্ৰ দেশবাসীক আশা, প্ৰতিশ্ৰুতি দি অৱশেষত প্ৰলোভনৰ ৰাজনীতিৰ ৰূপ। এই ক্ষেত্ৰত ৰাজনৈতিক নেতা-পালিনেতাৰ অধ্যয়নৰ প্ৰতি থকা শ্ৰদ্ধা আৰু আদৰ্শ লয় পোৱাত তেওঁলোকৰ মানসিকতাত পুহি ৰখা অপ্ৰীতিকৰ আৰু অপৰ্কৰ্মৰ বুদ্ধিয়েই শাসন ব্যৱস্থাত অসুবিধাৰ সন্মুখীন হৈছে। ইয়াৰ উপৰি যদি আমি ভালকৈ চাওঁ তেন্তে নিশ্চয় কোনোবা এটা দিশৰ অভাৱ নতুবা প্ৰভাৱত পৰি হৈছে। আজিৰ দিনত বিশ্বৰ আন আন দেশবোৰৰ তুলনাত আমাৰ দেশে যিমান আগবাঢ়িব লাগিছিল সিমান কিন্তু আগবঢ়া নাই। ইয়াৰ মূলতে মতভেদ, স্বাৰ্থজনিত কৰ্ম, গভীৰ জ্ঞানৰ অভাৱ। দুৰ্ভাগ্যজনক যে ভূত-প্ৰেত, যাদু-মন্ত্ৰ, ঐন্দ্ৰজালিক প্ৰথা, ডাইনী হত্যা আজিও দেশত বোধ কৰিব পৰা নগ'ল। অন্ধ বিশ্বাসৰ বলি হৈ সমাজ ব্যৱস্থাত ক্ষতি সাধন কৰাৰ বিপৰীতে এইসমূহৰ অন্য কোনো প্ৰাসংগিকতা আছে বুলি মনে নধৰে। বৰ্তমান আমি একেবাৰে আধুনিক ঠাইৰ মানুহ। আধুনিকতাত বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিৰ প্ৰভাৱ অতিকৈ বেছি। বহুতে বৰ্তমান সময়ক আধুনিক যুগক বৈজ্ঞানিক যুগ বুলিয়েই অভিহিত কৰিছে। যদিও বৈজ্ঞানিক যুগতো আজি সমাজ ব্যৱস্থাসমূহ অন্ধবিশ্বাসত ডুব গৈ আছে। এজন মানুহ হঠাৎ পৰি গ'লে মানুহে মূৰ্তি গৈছে বুলিয়ে ভাবে। অন্যথা সেই লোকজনৰ মূৰ কামোৰণি বা শাৰীৰিক অসুস্থতাক স্বীকাৰ কৰোঁ। কিন্তু কিছুমান সমাজত এতিয়াও প্ৰচলিত যে পৰি যোৱা লোকজনৰ গাত ভূত-পিশাচ লুপ্তিছে বা অন্য কোনো বাহিৰা বস্তুৰে লুপ্তিছে বুলি কয়। শেষত লোকজনৰ শাৰীৰিক অসুস্থতাক লৈ অন্ধবিশ্বাসৰ কিছুমান কথাৰ পৰা বেলেগ মানুহে সেই বোগী লোকজনৰ পৰা বিৰত থাকে। বোগীক আৰোগ্য কৰাটো বাদেই বোগীজনৰ কাষ চাপিবলৈয়ো ভয় কৰে একাংশ অন্ধবিশ্বাসী লোকে।

শিক্ষাৰ অবিহনে জীৱন বৃথা। এইয়াৰ ময়ো স্বীকাৰ কৰোঁ আৰু সত্য বুলি ভাবোঁ। ইয়াত শিক্ষাক ব্যাপকভাৱে ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে। ইয়াত কেৱল স্কুলীয়া শিক্ষা বা আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ কথা ব্যক্ত কৰা নাই, ইয়াত আনুষ্ঠানিক-অনানুষ্ঠানিক, কাৰিকৰী আদি সকলো শিক্ষাকে সামৰি লোৱা হৈছে। লাহে লাহে শিক্ষাৰ প্ৰতি থকা শ্ৰদ্ধাভাৱ হেৰাবলৈ ধৰিছে যেন অনুভৱ হয়। বহুতো সমাজত সৰু-সৰু ল'ৰা-ছোৱালীয়ে স্কুল ত্যাগ কৰি কিছুমানে কৰ্মত যোগদান কৰিছে, কিছুমানে আকৌ ম'বাইল স'তে খেলা কৰি দিন নিয়াইছে। কিছুমানে কৰ্মত লিপ্ত হৈছে। কিছুমানে আকৌ বাল্য বিবাহত আবদ্ধ হৈছে। ঠায়ে ঠায়ে আজি বাল্য বিবাহ, মাদক দ্ৰব্য সেৱনৰ স্থলী বৃদ্ধিয়ে সমাজ ব্যৱস্থাক আৰু তললৈ লৈ যোৱাটো নিশ্চিত। ভাৱ হয় যে প্ৰত্যেক পিতৃ-মাতৃ বা জ্যেষ্ঠলোকসকলে কোৱা কথাবোৰ একেবাৰে অপ্ৰীতিকৰ নেকি?

পৃথিৱীত একেবাৰে শীৰ্ষ স্থান দিয়া হৈছে মানৱজাতিক। জীৱশ্ৰেষ্ঠ বুলি কৈছে মানুহক। কিন্তু জীৱশ্ৰেষ্ঠ শব্দৰ 'জীৱটোৱে' কেৱল পৃথিৱীত থাকিলে নহ'ব। জীৱ হৈ কিছুমান সুকৰ্ম কৰি যাব লাগিব। তেতিয়া আপোনা-আপুনি শ্ৰেষ্ঠতাই লগ দিব।

সাম্প্ৰতিক সময়ত ইণ্টাৰনেট আৰু ছ'চিয়েল মিডিয়াৰ বিষয়ে নতুনকৈ কোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। ইণ্টাৰনেট আৰু ছ'চিয়েল মিডিয়া খাই নে পিন্ধে নজনা মানুহ বোধকৰোঁ নোলাব। আনকি আমাৰ ককা-আইতাহঁতে ইয়াৰ ভূ-ভতং বুজি নাপালেও এই সন্দৰ্ভত তেওঁলোকৰো এটা সম্যক জ্ঞান আছে। বিভিন্ন সামাজিক মাধ্যম (Social media) যেনে ফেচবুক, হোৱাটচএপ, টুইটাৰ, ইউটিউব আদি বৰ্তমান সময়ত জনজীৱনৰ অবিচ্ছেদ্য প্ৰায়োগিক আহিলা। নিঃসন্দেহ দিনক দিনে ইয়াৰ জনপ্ৰিয়তা বৃদ্ধি পাই আহিছে। কোনো কোনোৰ মতে আজিকালি হোৱাটচএপ, ফেচবুক ব্যৱহাৰ নকৰা মানুহ নায়েই। গুগলৰ তথ্য অনুসৰি ভাৰতত প্ৰায় চাৰিশ মিলিয়ন হোৱাটচএপ ব্যৱহাৰকাৰী, দুশ একচল্লিশ মিলিয়ন ফেচবুক ব্যৱহাৰকাৰী আৰু প্ৰায় দুশ পঁইষষ্ঠি মিলিয়ন ইউটিউব ব্যৱহাৰকাৰী আছে। ইয়াৰ যুৱচামৰ সংখ্যাই সৰহ।

বৰ্তমানৰ যুৱসমাজক বিভিন্নজনে বিভিন্ন কাৰণত দোষাৰোপ কৰা দেখা যায়। তাৰ ভিতৰত অন্যতম হৈছে- আজিকালিৰ ল'ৰাই কেৱল ম'বাইল, ইণ্টাৰনেট আৰু ছ'চিয়েল মিডিয়া আদিত ব্যস্ত থাকে। লগতে যুৱ উচ্ছৃংখলতাৰ দিশটো আছেই। তাৰ বাবেও জগৰীয়া এই ছ'চিয়েল মিডিয়াসমূহ। ছ'চিয়েল মিডিয়াৰ ব্যৱহাৰে যুৱক-যুৱতীসকলক অধিক বিশৃংখল, অমনোযোগী আৰু সন্তীয়া উপভোগৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত কৰা বুলি বহু সময়ত অভিযোগ উত্থাপিত হয়।

হয়তো ইয়াৰ প্ৰধান কাৰণ এয়ে যে যদিও সকলো বস্তুৰে ভাল আৰু বেয়া দুয়োটা দিশ থাকে। তথাপি আমাৰ যুৱ প্ৰজন্ম বেছিকৈ বেয়াৰ প্ৰতিহে ঢাল খোৱা দেখা যায়। যাৰ ফলত বৰ্তমান আমাৰ সমাজ ব্যৱস্থাত উচ্ছৃংখলতাৰ মাত্ৰা বৃদ্ধি পাইছে। ইণ্টাৰনেটৰ জৰিয়তে বহুতো লোকে বিভাজনমূলক কিছুমান লেখাৰ জৰিয়তে বিভিন্ন ধৰ্মৰ মাজত বিভাজনৰ সৃষ্টি কৰা দেখা যায়। যিহেতু, ইণ্টাৰনেট ব্যৱহাৰকাৰীৰ ক্ষেত্ৰত যুৱক-যুৱতীৰ সংখ্যাই বেছি আৰু অতি সহজতেই তেওঁলোক এনেধৰণৰ দেশ-জাতিৰ ক্ষেত্ৰত আৱেগিক হৈ পৰে আৰু ভুলৰ ৰাস্তাৰে আগবাঢ়ে। গতিকে ইণ্টাৰনেট বা ছ'চিয়েল মিডিয়া ব্যৱহাৰ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত আমাৰ যুৱ প্ৰজন্ম সচেতন হোৱাটো প্ৰয়োজন লগতে অভিভাৱক সকলো সচেতন হ'ব লাগিব। নহ'লে তেওঁলোকৰ ভৱিষ্যত

অন্ধকাৰৰ দিশে গতি কৰাটো খাটাং। তেওঁলোকে নিজৰ মনটোক সৰল কৰি আকৰ্ষণীয় কিন্তু বেয়া দিশবোৰৰ পৰা আঁতৰি থাকি ভাল দিশবোৰৰ প্ৰতি নিজকে ধাৰিত কৰিব লাগিব।

আজিকালি তথ্য যোগান আৰু যোগাযোগৰ ক্ষেত্ৰত সামাজিক মাধ্যমসমূহৰ গুৰুত্ব অপৰিসীম। ইয়াৰ উপৰি বহু যুৱক-যুৱতীয়ে বিভিন্ন মাধ্যম যেনে আদিৰ সহায়ত উপাৰ্জনৰ উৎস বিচাৰি পাইছে। লগতে অঞ্চল বিশেষে ইণ্টাৰনেটৰ সহায়ত বিভিন্ন ধৰণৰ বাতৰিৰ চেনেলসমূহো গঢ় লৈ উঠিছে, যাৰ লগত জড়িত হৈ নতুন চামে জনসংযোগ মাধ্যমৰ অ-আ, ক-খ শিকাৰ সুযোগ ল'ব পাৰিছে।

সময়ৰ লগে লগে কোনো এবিধ সামগ্ৰীৰ প্ৰতি মানুহৰ ধাৰণা সলনি হয়। কিছুদিন আগলৈকে বহুতো অভিভাৱকৰ মতে সন্তানক ম'বাইল দিয়াটো ইণ্টাৰনেট ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ দিয়াটো এটা ডাঙৰ মূৰ্খামি। এনে এটা ধাৰণা আছিল যে ম'বাইল বা ইণ্টাৰনেট ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ পোৱাৰ লগে লগে ল'ৰাটো বা ছোৱালীজনীৰ পঢ়াৰ প্ৰতি ধাউতি কমি যাব আৰু নৈতিক স্বলন ঘটিব। কিন্তু সময়ৰ দাবীত, প্ৰয়োজনীয়তাৰ তাগিদাত বৰ্তমান সময়ত অধ্যয়নৰ ক্ষেত্ৰত ইণ্টাৰনেট এক অপৰিহাৰ্য অংগ। গতিকে কোনোবাখিনিত সেই পুৰণি ধাৰণা এতিয়া নস্যাৎ হয়। ঠিক তেনেদৰে ইণ্টাৰনেট আৰু ছ'চিয়েল মিডিয়াৰ ব্যৱহাৰৰ প্ৰতি থকা কিছুমান ধাৰণা এতিয়া সলনি হ'বলৈ আৰম্ভ কৰিছে। আশা কৰোঁ এটা সময়ত যুৱসমাজৰ উচ্ছৃংখলতা আৰু সামাজিক মাধ্যমৰ ঋণাত্মক দিশসমূহলৈ আঙুলিয়াই উত্থাপিত হোৱা অভিযোগসমূহো নাইকিয়া হ'ব। তাৰ বাবে যুৱসমাজেই আগভাগ ল'ব লাগিব। আমাৰ মনোবৃত্তি সলনি কৰিব লাগিব। তাৰ বাবে দৃষ্টান্ত দাঙি ধৰাৰ দায়িত্বও যুৱসমাজৰ।

বৰ্তমান তথ্য আৰু প্ৰযুক্তিৰ যুগত এই মাধ্যমসমূহৰ ভূমিকা নুই কৰাৰ ধৃষ্টতা কাৰো নাই। সেইবুলি ইয়াৰ জখে মখে ব্যৱহাৰ কৰিলে যে নিজৰ ভৱিত নিজেই কুঠাৰ মৰাৰ দৰেই হ'ব, সেয়া ধুকপ। এনে অলেখ উদাহৰণ পোৱা যায়। গতিকে ইণ্টাৰনেট আৰু ছ'চিয়েল মিডিয়াৰ সঠিক, সংযমী আৰু উপযুক্ত ব্যৱহাৰে নিজৰ লগতে দহজনৰো উপকাৰ সাধিব পাৰে, সেই কথা মনত ৰাখি আগবঢ়াটো সাম্প্ৰতিক সময়ত খুবেই দৰকাৰী।

যুৱ সমাজৰ উচ্ছৃংখলতা

●●
অৰ্চনা গগৈ

বৰ্তমান সময়ত সততেই প্ৰশ্ন উত্থাপন হয় যে যুৱ প্ৰজন্মৰ নৈতিক স্থলন ঘটিছে, তেওঁলোকৰ বিচাৰ-বিবেচনা, বিবেক-বুদ্ধিৰ অপমৃত্যু ঘটিছে আৰু তেওঁলোকৰ পৰা এখন সুস্থ সমাজৰ পৰিকল্পনা কৰাটো অসম্ভৱ হৈ পৰিছে, ইত্যাদি ইত্যাদি। কিন্তু, বহুতেই ইয়াৰ প্ৰকৃত কাৰণটো বিচাৰিবলৈ চেষ্টা নকৰে।

যুৱ সমাজেই হৈছে আমাৰ সমাজখনৰ উন্নতিৰ মূল জখলা, যিডাল জখলা বগায়েই আমাৰ জাতিটোৱে, আমাৰ সংস্কৃতিটোৱে এটা নতুন দিশলৈ ধাৰমান হ'ব পাৰে। কিন্তু যদিহে সেই জখলাটোতেই ঘূৰে ধৰে, তেতিয়া আৰু সমাজৰ উন্নতিৰ কল্পনা কৰিব পৰা নাযায়। এই জখলাডাল ঘূৰে ধৰাৰ মূল কাৰণটোৱেই হ'ল 'যুৱ-সমাজৰ উচ্ছৃংখলতা'। এখন সমাজ সুন্দৰকৈ গঢ় দিবলৈ হ'লে প্ৰথমতে, যুৱ-সমাজে নিজৰ জীৱনটো সুন্দৰকৈ গঢ় দিব পাৰিব লাগিব আৰু জীৱনটো সুন্দৰ কৰিবলৈ হ'লে শৃংখলাবোধৰ বাৰুকৈয়ে প্ৰয়োজন। কিয়নো, ৰীতি-নীতি আৰু শৃংখলাবোধেই হৈছে উচ্ছৃংখলতা দূৰ কৰাৰ মূল অস্ত্ৰ। কিন্তু আজিৰ যুৱ-প্ৰজন্মৰ মাজত মানৱতাৰ

মূল্যবোধৰে সংপথেৰে নগৈ উচ্ছৃংখল জীৱনৰ প্ৰভাৱ পৰা দেখিবলৈ পোৱা যায়। উচ্ছৃংখলতাৰ মূল কাৰণেই হৈছে পশ্চিমীয়া সংস্কৃতিৰ প্ৰভাৱ আৰু বিজ্ঞান প্ৰযুক্তিৰ অপব্যৱহাৰ। এইটোও নোহোৱা নহয় যে, আধুনিক ন ন বিজ্ঞান প্ৰযুক্তিয়ে আমাক বহু পৰিমাণে আগুৱাই নিছে। কিন্তু অপ্ৰিয় সত্যটো হ'ল, যুৱ-সমাজে প্ৰযুক্তিৰ ঋণাত্মক দিশটোৰ প্ৰতিহে আকৰ্ষিত হয়। যিয়ে মানৱ জাতিটোলৈ বৰবহি কঢ়িয়াই আনিছে। যুৱ-সমাজেই হ'ল আমাৰ ভাষা-সংস্কৃতিৰ মূল বক্ষক। কিন্তু পশ্চিমীয়া সংস্কৃতিৰ কবলত পৰি, তেওঁলোকে যিটো সময়ত নিজা সংস্কৃতি বক্ষা কৰিব লাগে, ঠিক সেই সময়ত নিজা সংস্কৃতি হেৰুৱাবলৈকে ব্যগ্ৰ হৈ উঠিছে।

সমাজৰ যুৱ-উচ্ছৃংখলতাৰ মূল কাৰণটো হৈছে, নিচাযুক্ত দ্ৰব্যৰ ব্যৱহাৰ। গুটুখা, মদ, ভাং, চিগাৰেট আদিবিলাকে যুৱ-প্ৰজন্মৰ চিন্তা শক্তিৰ অপমৃত্যু ঘটোৱাৰ লগতে মৰণৰ পথলৈ ঠেলি দিছে। এইবিলাকৰ মাৰাত্মক অপকাৰিতাৰ বিষয়ে তেওঁলোক নিজেই জ্ঞাত, তথাপি সজ্ঞদোষত পৰি এবাৰ সেৱন কৰাৰ পাছত একেবাৰে এৰিব নোৱাৰা অৱস্থাত পৰিছে।

ফলশ্ৰুতিত আমাৰ জাতিটো একেবাৰে কোঙা হৈ পৰিছে। দৰাচলতে এইক্ষেত্ৰত নিচাদ্ৰব্যৰ ব্যৱসায়ীসকলেই জগৰীয়া। যুৱ প্ৰজন্মৰ পৰা অধিক লাভ হোৱাৰ ফলত তেওঁলোকে গুপ্তভাৱে অৰ্থাৎ চোৰাংকৈ নিচাদ্ৰব্য বিক্ৰী কৰিবলৈ ভয় নকৰা হৈছে। যিটো সময়ত যুৱ-প্ৰজন্মই সমাজৰ ধ্বংসকাৰীস্বৰূপ এই ব্যৱসায়ীসকলক নিশেষ কৰি সমাজখন উদ্ধাৰ কৰিব লাগিছিল, ঠিক সেইসময়ত এই ব্যৱসায়ীসকলেহে যুৱকসকলক নিশেষ কৰিছে, মৃত্যুমুখলৈ ঠেলি দিছে। দ্বিতীয়তে, যুৱ-সমাজত উচ্ছৃংখলতাত প্ৰভাৱ পেলোৱা কাৰণটো হ'ল - অত্যধিক পৰিমাণে ম'বাইল ফোনৰ ব্যৱহাৰ, ইণ্টাৰনেটৰ ব্যৱহাৰ। মই এইটো ক'বলৈ যোৱা নাই যে, ম'বাইলৰ ব্যৱহাৰে কেৱল কু-প্ৰভাৱ পেলাইছে, কিন্তু ইয়াৰ দুৰ্ব্যৱহাৰে নিশ্চয়কৈ জাতিটোক ধ্বংসৰ পথলৈ ঠেলিছে। যিটো সময়ত, যুৱপ্ৰজন্মই ন ন চিন্তাৰে সমাজখনক সাফল্যমণ্ডিত কৰিব লাগিছিল, সেই সময়ত তেওঁলোকে গোটেই দিনটো ফোনটোত ব্যস্ত হৈ থাকি সময়বিলাকৰ অপব্যৱহাৰ কৰি আছে অশ্লীল ছবি চাই - ধৰ্ষণ, হত্যা আদি লোমহৰ্ষক কাৰ্যত লিপ্ত হ'বলৈও কুণ্ঠাবোধ নকৰা হৈছে। যিটো সময়ত তেওঁলোক নাৰীৰক্ষক হ'ব লাগিছিল, ঠিক সেইসময়ত তেওঁলোক ক্ৰমাৎ নাৰীৰ ভক্ষক হৈ পৰিছে। ফলশ্ৰুতিত আজিৰ নাৰীসকল নিজৰ সমাজখনৰ ওচৰতে অসুৰক্ষিত হৈ পৰিছে।

তদুপৰি যুৱ-সমাজৰ একাংশই দুসাহসিক কাৰ্যত লিপ্ত হ'বলৈ আগ্ৰহী। দুৰন্ত গতিত যানবাহন চলাই পৰম তৃপ্তি লাভ কৰে, যাৰ ফলত যথেষ্ট-মধ্যে দুৰ্ঘটনা সংঘটিত হয়। আনকি বিচৰা বস্তু নোপোৱাৰ ফলত মাক-দেউতাককো মাৰপিট কৰিবলৈ কুণ্ঠাবোধ নকৰে তেওঁলোকে। এইটো এটা অপ্ৰিয় সত্য যদিও মই ক'বলৈ বাধ্য যে, আজিৰ পিতৃ-মাতৃসকল নিজৰ সন্তানৰ হাততেই অসুৰক্ষিত হৈ পৰিছে। মোৰ বোধেৰে এইবিলাকৰ মূল কাৰণটো হৈছে আজিৰ যুৱ-সমাজে নিজৰ মগজুৰে সম্পূৰ্ণৰূপে চিন্তা কৰিবলৈ বাদেই দিছে। যিকোনো সৰু সৰু কথাত সোনকালেই আৱেগিক হৈ পৰিছে আৰু উগ্ৰ হৈ পৰিছে, অলপতেই হতাশ হৈ পৰা পৰিলক্ষিত হৈছে। শাৰীৰিকভাৱে যদিও গজগজীয়া ডেকা, কিন্তু চিন্তাবিলাক একো একোজন আশীৰহৰীয়া বৃদ্ধৰ দৰে হৈ পৰিছে। সকলোবিলাক কথা সূক্ষ্মভাৱে চালিজাৰি চোৱাৰ প্ৰয়োজনবোধেই নকৰে তেওঁলোকে। জাতিৰ বক্ষককপী যুৱ-প্ৰজন্মৰ এনে কোঙাৰূপ দেখি বিদেশীয়ে আমাৰ জাতিটোক ধ্বংস কৰি আমাৰ নিজা

ঠাইডোখৰত খোপনি পুতিবলৈ উঠি পৰি-লাগিছে। এইটো জানো ভাল কথা হৈছে?

মুঠৰ ওপৰত আমাৰ জাতিটোক, আমাৰ সংস্কৃতিক মৃত্যুমুখৰ পৰা ওভোটাৰ আনিবলৈ যুৱ-উচ্ছৃংখলতাৰ দমনৰ সময় ইতিমধ্যেই আহি পৰিছে। উচ্ছৃংখলতা দমন কৰিবলৈ আমাৰ হাতত এতিয়াও সময় আছে। ইয়াৰ বাবে প্ৰয়োজন যুৱ-প্ৰজন্মৰ সুস্থ মানসিক ধাৰণা আৰু নিজক সংযম কৰিব পাৰিলেহে তেওঁলোকে নিজক পুনৰ গঢ় দিবলৈ সক্ষম হ'ব পাৰিব। আত্ম সচেতনতা জাগ্ৰত কৰি উগ্ৰ- উত্তেজক পোচাক পৰিধান কৰা, লজ্জিত কাৰ্যকলাপ, অশালীন ব্যৱহাৰ, অসামাজিক কাম, অন্যায় আচৰণ আদিৰ পৰা বিৰত থাকিব পাৰিব লাগিব। সঁচা অৰ্থত, মই নিজেও যুৱপ্ৰজন্মৰ মাজৰেই এজন, গতিকে মই বিচাৰোঁ যে আমাৰ যুৱ-সমাজখন সকলোৰে বাবে আদৰ্শ হৈ ৰওক। এবাৰ বক্তৃতা প্ৰতিযোগিতাত এজন বক্তাৰ কথাত মই বাৰুকৈয়ে অনুভৱ কৰিছিলোঁ যে আমি নজনাকৈয়ে অনুজসকলে প্ৰতিমুহূৰ্ততে আমাকহে অনুসৰণ কৰি আছে, ডাঙৰে কৰি যোৱাৰ বাবেই বহু কাম সৰুৱে কৰিবলৈ কুণ্ঠাবোধ নকৰে সেয়া লাগিলে বেয়াই নহওক কিয়। গতিকে, আমিহেই আমাৰ অনুজসকলক ভাল পথবোৰ দেখুৱাই যাব নালাগিব জানো। মই কোৱা নাই যে যুৱ-প্ৰজন্মৰ প্ৰত্যেকেই উচ্ছৃংখলতামূলক কাৰ্য কৰি আছে, কাৰণ আজিও আমাৰ সমাজত সঁচা বিবেক কঢ়িয়াই ফুৰা যুৱক-যুৱতী আছে। মাথোঁ তেওঁলোকৰ চিন্তাধাৰা বিলাকক সঠিক দিশত আগুৱাই নিবলৈ এজন নেতাৰ অভাৱ। যুৱ-প্ৰজন্মৰ মাজত ইমানেই শক্তি সঞ্চিত হৈ আছে যে তেওঁলোকে পাৰিলে গোটেই পৃথিৱীখনক সলাই পেলাব পাৰে। য'ত উচ্ছৃংখলতা থাকে তাত সৌন্দৰ্য, শক্তি, উন্নতি, ন্যায় আদি বক্ষা কৰিব নোৱাৰি। গতিকে এই উচ্ছৃংখলতাৰ কলংকবোৰ দূৰ নকৰিলে সৰ্বব্যাপী দেশখনতেই মানৱ জাতিলৈ উদ্বিগ্নতা আহিব আৰু ভৱিষ্যতে অসভ্য সমাজত পৰিণত হোৱাটো নিশ্চিত হৈ পৰিব। কিন্তু তাৰ বাবে 'আমি কি কৰা উচিত?' আৰু মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস যিদিনাখন আমি এই 'মই কি কৰা উচিত?' আৰু 'মই কি কৰি আছোঁ?' এই দুয়োটা প্ৰশ্নৰ উত্তৰৰ মাজত সাদৃশ্য বিচাৰি পাম সেইদিনাৰ পৰাই আৰম্ভ হ'ব এখন সুস্থ সমাজ গঠনৰ প্ৰক্ৰিয়া।

সেয়েহে মহান বাণীত উল্লেখ আছে যে, আত্মসংযম, জ্ঞান, পৱিত্ৰ চৰিত্ৰ এই তিনিটাই বক্ষা কৰচৰ দৰে কাম কৰে, তেতিয়াই শৃংখলিত জীৱন গঢ়াৰ সাহস পায়।

যুৱ প্ৰজন্ম আৰু নিবনুৱা সমস্যা

ৰূপজ্যোতি খাটনীয়াৰ

বৰ্তমান সমগ্ৰ দেশৰ লগতে অসমৰ এক জ্বলন্ত সমস্যা হৈছে নিবনুৱা সমস্যা। নিবনুৱা সমস্যাই দেশৰ অৰ্থনীতি হেঙাৰ স্বৰূপে দেখা দিয়া পৰিলক্ষিত হৈছে। অসমো এই ক্ষেত্ৰত ব্যতিক্ৰম নহয়। নিবনুৱাৰ ভিতৰত শিক্ষিত নিবনুৱাৰ সংখ্যাই সৰ্বাধিক হোৱা দেখিবলৈ পোৱা যায়।

ল'ৰা-ছোৱালী বিলাকে উচ্চ শিক্ষা সমাপ্ত কৰি কৰ্ম সংস্থাপনৰ অভাৱত ঘৰতে বহি থাকিব লগীয়া হোৱা দেখা যায়। চাকৰিৰ নিযুক্তিৰ ক্ষেত্ৰতো দুৰ্নীতি হোৱাৰ ফলত উপযুক্ত ল'ৰা বা ছোৱালী সেই চাকৰিৰ পৰা বঞ্চিত হৈ ৰয়। আমাৰ দেশৰ শিক্ষা ক্ষেত্ৰতো বহুতো শুধৰণি ঘটোৱাৰ প্ৰয়োজন আছে বুলি মই ভাবোঁ। ল'ৰা-ছোৱালীবোৰক ব্যৱহাৰিক শিক্ষাৰ লগতে কাৰিকৰী শিক্ষা গ্ৰহণ কৰাৰ ক্ষেত্ৰতো আগ্ৰহী কৰি তুলিব লাগে যাতে ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে এনে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি নিজস্ব প্ৰচেষ্টাৰে উপাৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হয়। চৰকাৰেও এই ক্ষেত্ৰত মাজে মাজে ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰে যদিও আৰু সবলভাৱে ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিব লাগে, এনেধৰণৰ ব্যৱস্থাৰ জৰিয়তেহে আমি আমাৰ সমাজ ব্যৱস্থাৰ পৰা নিবনুৱা সমস্যা দূৰ কৰিব পাৰিম। এটা কথা ঠিক যে সকলোৱে যদি কেৱল চাকৰিৰ আশাতে বৈ থাকে, তেতিয়া হ'লে সমাজৰ পৰা হয়তো নিবনুৱা সমস্যা কেতিয়াও দূৰ নহ'ব। সকলো নিজে নিজৰ উপাৰ্জনৰ পথ বাছি ল'ব লাগিব।

নিবনুৱা সমস্যা সমাধানৰ বাবে আমাৰ সমাজত বহুতো পথ থকা দেখিবলৈ পোৱা যায় আৰু যি সকলে সেই পথসমূহ বাছি উলিয়াব পাৰে, তেওঁলোকেহে জীৱন সংগ্ৰামত আগবাঢ়ি যাব পাৰিব। নিবনুৱা সমস্যা সমাধানৰ কিছুমান পথ হ'ল যেনে- কৃষি কৰ্ম, পশুপালন, ক্ষুদ্ৰ উদ্যোগ স্থাপন ইত্যাদি।

উঠি অহা যুৱক-যুৱতীসমূহে চাকৰিৰ আশা পৰিহাৰ কৰি সমবায় ভিত্তিত কৃষি কৰি সামগ্ৰী উৎপাদনৰ যোগেদি

আত্ম নিয়োজনৰ পথ বাছি ল'ব পাৰে।

ঠিক একেদৰে পশুপালন যেনে- হাঁহ, কুকুৰা, ছাগলী, গাহৰি ইত্যাদি পালন কৰি মাংস আৰু কণী উৎপাদনৰ জৰিয়তেও যুৱক-যুৱতী আত্মনিৰ্ভৰশীল হ'ব পাৰে। যুৱতীসমূহে বোৱা-কটা কৰি বিভিন্ন ধৰণৰ কাপোৰ ইত্যাদি বৈয়ো স্বাৱলম্বিতাৰ নিদৰ্শন দাঙি ধৰিব পাৰে।

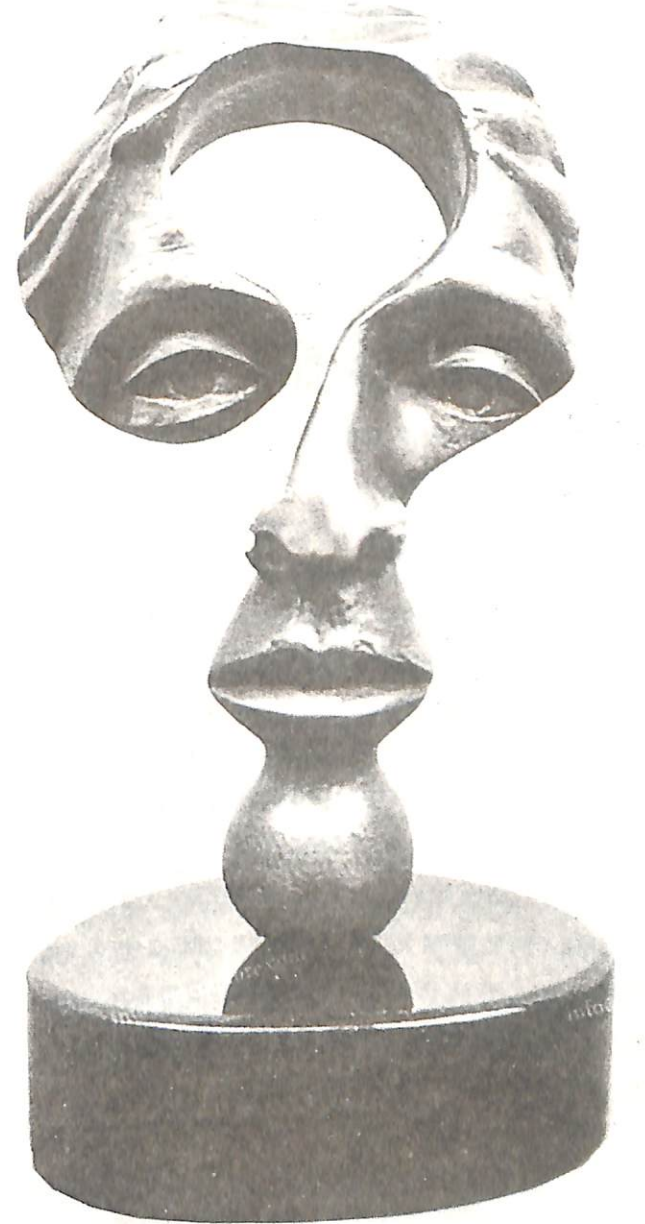
বহুতে সৰু-সুৰা দোকান-পোহাৰ খুলিও স্বাৱলম্বিতাৰ পথত অগ্ৰসৰ হ'ব পাৰে।

যিসকল যুৱক-যুৱতীয়ে বাঁহ-বেতৰ জৰিয়তে বিভিন্নধৰণৰ প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰী তৈয়াৰ কৰিব পাৰে, সেইসকলে সমবায়ৰ জৰিয়তে এক কুটীৰ উদ্যোগ স্থাপন কৰি সামগ্ৰীসমূহ উৎপাদনৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিব লাগে যাতে যুৱক-যুৱতীসকল আত্মনিৰ্ভৰশীল হৈ উঠে।

এনেদৰে দেখা যায় যে বহুতো ল'ৰা-ছোৱালীয়ে এনেবোৰ কৰ্মৰ জৰিয়তে নিজৰ লগতে পৰিয়ালকো প্ৰতিপালন কৰি আহিছে। চৰকাৰেও এনে ল'ৰা-ছোৱালীবোৰক উৎসাহ প্ৰদানৰ বাবে ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিব লাগে যাতে তেওঁলোকে ভৱিষ্যতলৈও এনেদৰে নিজৰ কাৰ্যসমূহ কৰি যাব পাৰে। ইয়াৰ লগতে চৰকাৰে বিভিন্ন সাহায্য প্ৰদানৰ আঁচনি বা প্ৰশিক্ষণৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিব লাগে যাতে আন বহুতো নিবনুৱা যুৱক-যুৱতী এনেধৰণৰ কামৰ প্ৰতি আগ্ৰহী হৈ উঠে আৰু স্বাৱলম্বিতাৰ পথত যাতে আগবাঢ়িব পাৰে।

ঠিক একেদৰে সমাজৰ লোকসকলৰো যথেষ্ট কৰণীয় আছে। যেনে কোনো যুৱক-যুৱতীয়ে যদি নিজৰ চেষ্টাৰ বলত আত্মনিৰ্ভৰশীল হোৱাৰ লগতে পৰিয়ালকো পোহপাল দিবলৈ সক্ষম হৈছে, তেনে ধৰণৰ যুৱক-যুৱতীসমূহক অঞ্চলটোৰ লোকসকলে সমাজৰ আগত চিনাকী কৰাই দিয়াৰ লগতে উৎসাহ প্ৰদান ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিব লাগে যাতে তেনে যুৱক-যুৱতী আন দহজন নিবনুৱা যুৱক-যুৱতীৰ বাবে প্ৰেৰণাৰ উৎস হৈ পৰে।

এনেধৰণৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণৰ জৰিয়তে আমি আমাৰ সমাজৰ পৰা নিবনুৱা সমস্যাক আঁতৰ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ম আৰু যুৱ প্ৰজন্মক কৰ্মমুখী কৰি তুলিব পৰা যাব। কাৰণ কৰ্মৰ প্ৰতি আগ্ৰহী হোৱা লোকসকলেহে সমাজৰ লগতে ৰাজ্য বা দেশৰ অৰ্থনীতি উৰ্ধমুখী হোৱাত বৰঙনি যোগায়।

যুৱ প্ৰজন্ম আৰু নিবনুৱা সমস্যা

••
ৰূপজ্যোতি খাটনীয়াৰ

বৰ্তমান সমগ্ৰ দেশৰ লগতে অসমৰ এক জ্বলন্ত সমস্যা হৈছে নিবনুৱা সমস্যা। নিবনুৱা সমস্যাই দেশৰ অৰ্থনীতি হেঙাৰ স্বৰূপে দেখা দিয়া পৰিলক্ষিত হৈছে। অসমো এই ক্ষেত্ৰত ব্যতিক্ৰম নহয়। নিবনুৱাৰ ভিতৰত শিক্ষিত নিবনুৱাৰ সংখ্যাই সৰ্বাধিক হোৱা দেখিবলৈ পোৱা যায়।

ল'ৰা-ছোৱালী বিলাকে উচ্চ শিক্ষা সমাপ্ত কৰি কৰ্ম সংস্থাপনৰ অভাৱত ঘৰতে বহি থাকিব লগীয়া হোৱা দেখা যায়। চাকৰিৰ নিযুক্তিৰ ক্ষেত্ৰতো দুৰ্নীতি হোৱাৰ ফলত উপযুক্ত ল'ৰা বা ছোৱালী সেই চাকৰিৰ পৰা বঞ্চিত হৈ ৰয়। আমাৰ দেশৰ শিক্ষা ক্ষেত্ৰতো বহুতো শুধৰণি ঘটোৱাৰ প্ৰয়োজন আছে বুলি মই ভাবোঁ। ল'ৰা-ছোৱালীবোৰক ব্যৱহাৰিক শিক্ষাৰ লগতে কাৰিকৰী শিক্ষা গ্ৰহণ কৰাৰ ক্ষেত্ৰতো আগ্ৰহী কৰি তুলিব লাগে যাতে ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে এনে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি নিজস্ব প্ৰচেষ্টাৰে উপাৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হয়। চৰকাৰেও এই ক্ষেত্ৰত মাজে মাজে ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰে যদিও আৰু সবলভাৱে ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিব লাগে, এনেধৰণৰ ব্যৱস্থাৰ জৰিয়তেহে আমি আমাৰ সমাজ ব্যৱস্থাৰ পৰা নিবনুৱা সমস্যা দূৰ কৰিব পাৰিম। এটা কথা ঠিক যে সকলোৱে যদি কেৱল চাকৰিৰ আশাতে বৈ থাকে, তেন্তিয়া হ'লে সমাজৰ পৰা হয়তো নিবনুৱা সমস্যা কেতিয়াও দূৰ নহ'ব। সকলো নিজে নিজৰ উপাৰ্জনৰ পথ বাছি ল'ব লাগিব।

নিবনুৱা সমস্যা সমাধানৰ বাবে আমাৰ সমাজত বহুতো পথ থকা দেখিবলৈ পোৱা যায় আৰু যি সকলে সেই পথসমূহ বাছি উলিয়াব পাৰে, তেওঁলোকেহে জীৱন সংগ্ৰামত আগবাঢ়িব পাৰিব। নিবনুৱা সমস্যা সমাধানৰ কিছুমান পথ হ'ল যেনে- কৃষি কৰ্ম, পশুপালন, ক্ষুদ্ৰ উদ্যোগ স্থাপন ইত্যাদি। উঠি অহা যুৱক-যুৱতীসমূহে চাকৰিৰ আশা পৰিহাৰ কৰি সমবায় ভিত্তিত কৃষি কৰি সামগ্ৰী উৎপাদনৰ যোগেদি

আত্ম নিয়োজনৰ পথ বাছি ল'ব পাৰে।

ঠিক একেদৰে পশুপালন যেনে- হাঁহ, কুকুৰা, ছাগলী, গাহৰি ইত্যাদি পালন কৰি মাংস আৰু কণী উৎপাদনৰ জৰিয়তেও যুৱক-যুৱতী আত্মনিৰ্ভৰশীল হ'ব পাৰে। যুৱতীসমূহে বোৱা-কটা কৰি বিভিন্ন ধৰণৰ কাপোৰ ইত্যাদি বৈয়ো স্থাৱলস্বিতাৰ নিদৰ্শন দাঙি ধৰিব পাৰে।

বহুতে সৰু-সুৰা দোকান-পোহাৰ খুলিও স্থাৱলস্বিতাৰ পথত অগ্ৰসৰ হ'ব পাৰে।

যিসকল যুৱক-যুৱতীয়ে বাঁহ-বেতৰ জৰিয়তে বিভিন্নধৰণৰ প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰী তৈয়াৰ কৰিব পাৰে, সেইসকলে সমবায়ৰ জৰিয়তে এক কুচীৰ উদ্যোগ স্থাপন কৰি সামগ্ৰীসমূহ উৎপাদনৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিব লাগে যাতে যুৱক-যুৱতীসকল আত্মনিৰ্ভৰশীল হৈ উঠে।

এনেদৰে দেখা যায় যে বহুতো ল'ৰা-ছোৱালীয়ে এনেবোৰ কৰ্মৰ জৰিয়তে নিজৰ লগতে পৰিয়ালকো প্ৰতিপালন কৰি আহিছে। চৰকাৰেও এনে ল'ৰা-ছোৱালীবোৰক উৎসাহ প্ৰদানৰ বাবে ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিব লাগে যাতে তেওঁলোকে ভৱিষ্যতলৈও এনেদৰে নিজৰ কাৰ্যসমূহ কৰি যাব পাৰে। ইয়াৰ লগতে চৰকাৰে বিভিন্ন সাহায্য প্ৰদানৰ আঁচনি বা প্ৰশিক্ষণৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিব লাগে যাতে আন বহুতো নিবনুৱা যুৱক-যুৱতী এনেধৰণৰ কামৰ প্ৰতি আগ্ৰহী হৈ উঠে আৰু স্থাৱলস্বিতাৰ পথত যাতে আগবাঢ়িব পাৰে।

ঠিক একেদৰে সমাজৰ লোকসকলৰো যথেষ্ট কৰণীয় আছে। যেনে কোনো যুৱক-যুৱতীয়ে যদি নিজৰ চেষ্টাৰ বলত আত্মনিৰ্ভৰশীল হোৱাৰ লগতে পৰিয়ালকো পোহপাল দিবলৈ সক্ষম হৈছে, তেনে ধৰণৰ যুৱক-যুৱতীসমূহক অঞ্চলটোৰ লোকসকলে সমাজৰ আগত চিনাকী কৰাই দিয়াৰ লগতে উৎসাহ প্ৰদান ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিব লাগে যাতে তেনে যুৱক-যুৱতী আন দহজন নিবনুৱা যুৱক-যুৱতীৰ বাবে প্ৰেৰণাৰ উৎস হৈ পৰে।

এনেধৰণৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণৰ জৰিয়তে আমি আমাৰ সমাজৰ পৰা নিবনুৱা সমস্যাটোক আঁতৰ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ম আৰু যুৱ প্ৰজন্মক কৰ্মমুখী কৰি তুলিব পৰা যাব। কাৰণ কৰ্মৰ প্ৰতি আগ্ৰহী হোৱা লোকসকলেহে সমাজৰ লগতে ৰাজ্য বা দেশৰ অৰ্থনীতি উৰ্দ্ধমুখী হোৱাত বৰঙনি যোগায়।

টেৰী ফক্সৰ কথাৰে - জীৱন অপৰাজেয়

খিকজিত ফুকন

পৃথিৱীৰ দ্বিতীয় বৃহত্তম দেশ কানাডা। দেশখনৰ পূব প্ৰান্তৰ আটলাণ্টিকৰ পাৰৰ নিউফাউণ্ডলেণ্ডৰ ছেইণ্ট জনছ নামৰ ঠাইৰ পৰা পশ্চিমৰ প্ৰশান্ত মহাসাগৰৰ পাৰৰ ব্ৰিটিছ কলম্বিয়াৰ ভিক্টোৰিয়াৰ মাজৰ প্ৰায় দহখন প্ৰদেশে সামৰা আঠ হেজাৰ কিলোমিটাৰ দৈৰ্ঘ্যৰ ৰাজপথ। সেই ৰাজপথৰ দুয়োকাষে কোনোবা নহয় কোনোবা অংশত বৈ প্ৰতিদিনে দেশৰ জনতাই বাট চাইছিল তেওঁলোকৰ ছুপাৰ হিৰোজনে। পথত ঠায়ে ঠায়ে পাৰি দিছিল ফুলৰ দলিচা। গোলাপৰ পাহিৰে পথত নাম লিখিছিল তেওঁলোকৰ প্ৰিয় মহানায়কজনৰ। সেই মহানায়কজনৰ ৰূপত সেই বাটেৰেই যে বাট বুলিব পৃথিৱীৰ মানুহৰ প্ৰচণ্ড আশাবাদ আৰু দুৰ্জয় সাহসে।

তেওঁৰ নাম টেৰী— টেৰী ফক্স। সম্পূৰ্ণ নাম টেৰেন্স ষ্টেনলি ফক্স (Terrance Stanley Fox)। বিনন্দীয়া পৃথিৱীত তেওঁ দেখিছে মাথোঁ বাইশটা বসন্ত। কিন্তু হাৰিবলৈ জন্ম হোৱা নাছিল টেৰীৰ। নিচেই সীমিত সময়তো তেওঁ জীৱনক সাৱটি তীব্ৰ জৰুৰীৰে আওকাণ কৰিলে মৃত্যুৰ প্ৰত্যাহ্বানক। সপোন বহুবৰ্ণী পাখি পিন্ধা শৈশৱতে টেৰীয়েও সপোন বচিলে এজন বাস্কেটবল খেলুৱৈ হোৱাৰ। কিন্তু খৰ্বকায় শৰীৰৰ বাবে টেৰীৰ প্ৰশিক্ষক বব্ মেৰ্গিলে তেওঁক দীৰ্ঘ দূৰত্বৰ দৌৰাবিদ হ'বৰ বাবে উৎসাহিত কৰিলে। অনীহা সত্ত্বেও কেৱল প্ৰশিক্ষকৰ কথা ৰাখিয়ে তেওঁ দৌৰকো আঁকোৱালি ল'লে যদিও তেওঁৰ প্ৰথম প্ৰেম কিন্তু হৈ ৰ'ল বাস্কেটবলেই।

৯০ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

কিন্তু নিয়তিয়ে এই টেৰীৰ জীৱনী লিখিছিল একেবাৰেই অন্যধৰণেৰে।

ওঠৰ বছৰ বয়সত এদিন টেৰীয়ে তেওঁৰ সোঁ আঁঠুত এক বিষ অনুভৱ কৰিলে। প্ৰথমে তেওঁ সেই বিষক সাধাৰণভাৱে আওকাণ কৰিলেও সি ঘনাই পুনৰাবৃত্তি হোৱাত তেওঁ চিকিৎসকৰ কাষ চাপিল। পৰীক্ষা কৰি চিকিৎসক নিশ্চিত হ'ল যে টেৰীৰ আঁঠুৰ সেই বিষ কোনো সাধাৰণ বিষ নহয়। সেয়া হ'ল সকলো ৰোগৰ সম্ৰাট কেম্পাৰ, চিকিৎসা শাস্ত্ৰৰ ভাষাত যাক কোৱা হয় Osteosarcoma। চিকিৎসকৰ পৰামৰ্শমতে কাটি পেলোৱা হ'ল তেওঁৰ ভৰিখন। অস্ত্ৰোপচাৰৰ আগদিনা মনোবল নেহেৰুৱাবলৈ টেৰীৰ হাতত তুলি দিয়া হৈছিল ডিকট্ৰমৰ বিষয়ে এখন ৰচনা, যি এখন কৃত্ৰিম ভৰিৰেই নিউয়ৰ্ক চিটি মাৰাথনত জয়ী হৈছিল। ডিকট্ৰমৰ সংগ্ৰামে গভীৰভাৱে অনুপ্ৰাণিত কৰিছিল টেৰীক আৰু এখন কৃত্ৰিম ভৰিৰেই তেঁৱো নামি পৰিল তেওঁৰ প্ৰিয়তম সপোনৰ অন্বেষণত।

টেৰীয়ে সিদ্ধান্ত ল'লে মানুহৰ মাজত কেম্পাৰৰ প্ৰতি সজাগতা সৃষ্টি আৰু তাৰ গৱেষণাৰ বাবে সাধ্য অনুসৰি অৰ্থ সংগ্ৰহৰ বাবে তেওঁ এক দৌৰত অংশ ল'ব। তেওঁ দৌৰিব দেশৰ পূবৰ পৰা পশ্চিম প্ৰান্তলৈকে প্ৰায় আঠ হেজাৰ কিলোমিটাৰ। তেওঁ আশা কৰিছিল যে সেই যাত্ৰাপথত তেওঁ দেশৰ প্ৰায় ছাব্বিশ নিযুত নাগৰিকৰ প্ৰতিজনৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰিব এক ডলাৰকৈ আৰু সেই অৰ্থ তেওঁ দান কৰিব কেম্পাৰৰ

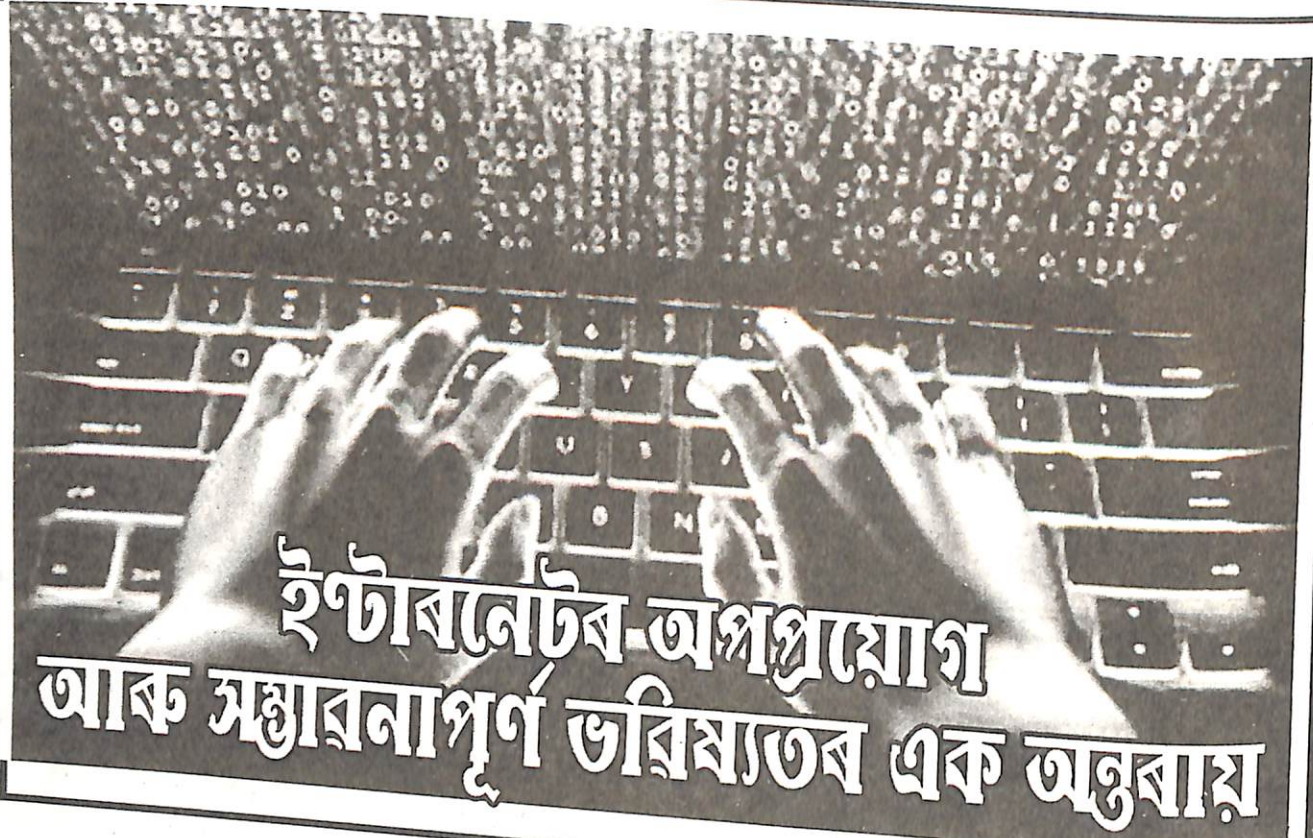
গৱেষণাৰ বাবে। যেতিয়া তেওঁ এই আঁচনিৰ কথা মাকক ক'লে, মাকে তেওঁক নিৰাশ কৰিলে। সাধাৰণ মাতৃৰ মমতাৰে মাকে ঠিকেই বুজিছিল যে এখন ভৰিৰে সি কেতিয়াও সম্ভৱ হ'ব নোৱাৰে। টেৰীয়ে তেওঁৰ আঁচনিৰ কথা দেউতাকক ক'লে। দেউতাকে ভালকৈয়ে জানে যে কৰিম বুলি ভবা কাম টেৰীয়ে কৰিবই। সেয়ে নিৰাশ নকৰি তেওঁ মাথোঁ সুখিলে কেতিয়া?

টেৰী ফক্সে আৰম্ভ কৰিলে তেওঁৰ সপোনৰ যাত্ৰা, যাক তেওঁ অভিহিত কৰিলে Marathan of Hope নামেৰে। সঁচাই সেয়া কেৱল টেৰীৰ বাবেই নহয়, পৃথিৱীৰ মানুহৰ বাবেই ই আছিল প্ৰচণ্ড আশাবাদৰ অন্য নাম। হয়, মানুহৰ চিৰশত্ৰু কেম্পাৰৰ বিৰুদ্ধে যুঁজত জয় লাভৰ আশা। পূবৰ আটলাণ্টিক স্পৰ্শ কৰি পশ্চিমৰ প্ৰশান্ত মহাসাগৰ চুবলৈ তেওঁ আগবাঢ়িল। শৰীৰৰ অসহনীয় বেদনা, প্ৰচণ্ড কাহ, প্ৰতিকূল বতৰ সকলোকে আওকাণ কৰি গ'ল টেৰীয়ে। ভগ্নপ্ৰায় শৰীৰেই প্ৰতিদিনে তেওঁ দৌৰিছিল প্ৰায় বিয়াল্লিশ কিলোমিটাৰ পথ। তেওঁৰ হাতত সময় কিমান ভালকৈয়ে জানিছিল টেৰীয়ে আৰু সেয়ে নিজৰ জন্মদিনতো তেওঁ বিশ্ৰাম লোৱা নাছিল। যাত্ৰাপথত হৃদয়ৰ সৰ্বস্বৰে আদৰিছিল তেওঁক দেশৰ জনতাই, অকুণ্ঠচিত্তে বৰঙনি আগবঢ়াইছিল তেওঁলৈ। ছেপ্টেম্বৰৰ এক তাৰিখে তেওঁ দৌৰি থাকোঁতেই তেওঁ বুকুত অনুভৱ কৰিলে অসহনীয় বেদনা। তথাপি স্তব্ধ নহ'ল তেওঁৰ গতি। কেইকিলোমিটাৰ মান যোৱাৰ পিছত তেওঁৰ শৰীৰ প্ৰায় অসাৰ হৈ আহিল, চুটি হৈ আহিল উশাহ। চিকিৎসালয়লৈ লৈ যোৱা হ'ল এই মহাবীৰক। পিছদিনা এখন সংবাদমেলত তেওঁ ব্যক্ত কৰিলে যে কেম্পাৰে ইতিমধ্যে তেওঁৰ সৰ্বশৰীৰ অধিকাৰ কৰি পেলাইছে। আৱেগিক হৈ উঠুপি উঠিছিল জনতাৰ হৃদয়ৰ মহানায়ক, উঠুপি উঠিছিল দেশৰ জনতায়ে। সেই মুহূৰ্তলৈকে তেওঁ ১৪৩ দিনত অতিক্ৰম কৰিছিল ৫,৩৭০ কিলোমিটাৰ পথ আৰু কেম্পাৰৰ গৱেষণাৰ

বাবে বৰঙনি সংগৃহীত হৈছিল প্ৰায় বিশ নিযুত ডলাৰ। তেওঁৰ হৈ মাৰাথন অৱ হপৰ বাকী ৰোৱা দূৰত্ব সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ বহু চেলেক্ৰিটি আগবাঢ়ি আহিছিল যদিও কেতিয়াও হাৰ মনা নাছিল টেৰীয়ে। তেওঁ কৈছিল যে শৰীৰে বাধা দিলেও তেওঁ চুচৰি হ'লেও আগবাঢ়িব তেওঁৰ লক্ষ্যস্থানলৈ। দেশবাসীয়ে কিবা চমৎকাৰৰ আশাত ঈশ্বৰৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনাইছিল। কিন্তু সকলোকে কন্দুৱাই আঁতৰি গৈছিল বাইশ বছৰীয়া মহানায়কজন।

এটা কৃতজ্ঞ জাতিৰ পৰিচয় দি দেশে সৰ্বোচ্চ সন্মান যাচিছিল জনতাৰ মহানায়ক টেৰী ফক্সলৈ। তেওঁৰ নামেৰে নামকৰণ কৰা হৈছিল অসংখ্য পথ, স্কুল-কলেজ। দেশৰ পৰিধি ভাঙি বিশ্বত বিয়পি পৰিল মহানায়কজনৰ নাম। প্ৰচণ্ড আশাবাদী টেৰীয়ে মৃত্যুৰ পূৰ্বে আশা ব্যক্ত কৰি কৈছিল যে তেওঁৰ মৃত্যুৰ পিছতো যেন তেওঁৰ সেই প্ৰচেষ্টাক আগবঢ়াই নিয়া হয়। দেশৰ মানুহে তেওঁলোকৰ প্ৰাণৰো আপোন নায়কজনৰ আশাবাদৰ প্ৰতি সহঁৰি জনালে আশাতীতভাৱে। তেওঁৰ মৃত্যুৰ প্ৰথম বাৰ্ষিকীত অনুষ্ঠিত টেৰী ফক্স ৰাণত তিনি লক্ষাধিক লোকে অংশ লৈছিল আৰু কেম্পাৰৰ গৱেষণাৰ বাবে সংগ্ৰহ কৰিছিল প্ৰায় চাৰে তিনি নিযুত ডলাৰ, যিটো পৰিমাণ কেইবছৰমানৰ ভিতৰতে বাঢ়ি ছশ নিযুত ডলাৰৰ সীমা চুইছিলগৈ। আৰু আজি বিশ্বৰ সত্তৰখন দেশত অনুষ্ঠিত হোৱা বাৰ্ষিক টেৰী ফক্সৰাণ পৃথিৱীৰ সৰ্ববৃহৎ এদিনীয়া ইভেণ্টত পৰিগণিত হৈছে। মৃত্যুৰ সময়ত টেৰীৰ বয়স হৈছিল মাত্ৰ বাইশ বছৰ এঘাৰ মাহ। কিন্তু সেই মৃত্যুৰ বাবে আজি টেৰী পৃথিৱীৰ মানুহৰ বাবে প্ৰেৰণাৰ উৎস ৰূপে পৰিগণিত হৈ অহা নাই। তেওঁ অমৰ জীৱনৰ বাবেহে। কেম্পাৰ কঢ়িয়াই অনা মৃত্যুভীতিত বিহ্বল হৈ তেওঁ জীৱনৰ অৰ্থৰ সন্ধান কৰাটো অমূলক বুলি বিবেচনা কৰি মৃত্যুৰ ওচৰত নিজকে সমৰ্পণ কৰা হ'লে আজি পৃথিৱীত টেৰী ফক্সৰ কোনো প্ৰাসংগিকতাই নাথাকিলহেঁতেন। বিপৰীতে তেওঁ মৃত্যুৰ ফালে পিঠি স্থাগতম জনালে জীৱনক আৰু তেওঁ হাতত থকা এবছৰতকৈও কম সময়ছোৱাতেই পৃথিৱীবাসীৰ সমুখত যি নিদৰ্শন ৰাখি গ'ল সি যুগ যুগলৈ পৃথিৱীৰ মানুহক দুৰ্ভাগ্য বা নিয়তিৰ স'তে সাহসেৰে যুঁজিবলৈ প্ৰেৰণা দি যাব। কোনো পৰিস্থিতিতেই পৰাজয় স্বীকাৰ কৰিবলৈ সন্মত নোহোৱা জীৱনৰ অন্য নাম টেৰী ফক্স। প্ৰকৃততে টেৰীৰ দৰে অপৰাজেয় মনোবলৰ গৰাকী তথা দূৰন্ত সাহসী লোকসকলেই মহিমামণ্ডিত কৰে জীৱনক। ইয়েই প্ৰকৃতাৰ্থত মানুহ হোৱাৰ গৌৰৱ।

ইণ্টাৰনেটৰ অপপ্ৰয়োগ আৰু সম্ভাৱনাপূৰ্ণ ভৱিষ্যতৰ এক অনুবাদ

ধৰিত্ৰী শইকীয়া

Robert Bly য়ে ইণ্টাৰনেট সন্দৰ্ভত এটি মন্তব্য আগবঢ়াইছে— "Internet is possibly one of the most famous among the anti internet crowds today. Indeed, there are many groups that heartily berate the mainstreaming of the internet into everyday society because they believe it is encouraging laziness and lessening true thinking."

এই মন্তব্যৰ পৰা বুজিব পাৰোঁ যে ইণ্টাৰনেটে বৰ্তমান সমাজক কোন দিশে ঠেলি নিছে। আজিৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত জ্ঞান আহৰণতকৈ ছ'চিয়েল নেটৱৰ্কিং চাইটসমূহে বেছি গুৰুত্ব পাইছে।

ইণ্টাৰনেট বৰ্তমান মানৱ সমাজলৈ এক বৃহৎ আশীৰ্বাদস্বৰূপ। বৰ্তমান সফল ব্যক্তিসকলৰ সফলতাৰ আঁৰত যে ইণ্টাৰনেটৰ ভূমিকা বিদ্যমান তাক নুই কবিব নোৱাৰি। ইণ্টাৰনেটে জীৱনশৈলী একেবাৰে সহজ কৰি তুলিছে। ইণ্টাৰনেটৰ অবিহনে বৰ্তমান পৃথিৱী অচল। ৱেবচাইটৰ সহায়েৰে বিশ্বৰ যিকোনো খবৰ মুহূৰ্ততে পাব পাৰি। ইণ্টাৰনেটৰ কেইটামান উল্লেখযোগ্য সেৱা হৈছে— ই-মেইল, ডাউনলোড, সংবাদ আদান প্ৰদান, ই-বেংকিং, অনলাইন টিকট সেৱা আদি।

৯২ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

ইণ্টাৰনেটৰ অজস্ৰ যোগাত্মক দিশ আছে। তথাপিও ইয়াৰ অপপ্ৰয়োগে বৰ্তমান যুৱ সমাজক এক অন্ধকাৰ জগতলৈ ঠেলি নিছে। বিশেষকৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মূল্যবান সময় অপচয় হৈছে। সকলো বস্তুৰে ভাল বেয়া দুটা দিশ থাকে। আজিকালি সকলোৰে হাতত আটকধুনীয়া ম'বাইল ফোন। বিশেষ সুবিধা থকা আধুনিকতাৰ পৰিচয় দিয়া এই ফোনবোৰৰ যোগেদি ল'ৰাৰ পৰা বুঢ়ালৈকে সকলোৱে ইণ্টাৰনেট ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰে। গতিকে ঘণ্টাৰ পাছত ঘণ্টা ম'বাইলত ব্যস্ত হৈ পৰে।

ইণ্টাৰনেটে দূৰদূৰণিৰ মানুহক একতাৰ ডোলেৰে বান্ধিবলৈ সক্ষম হৈছে। কিন্তু ইয়াৰ অপপ্ৰয়োগে সমাজত কালিমা সানিছে। Online Chatting ৰ বহুতো উপকাৰিতা দেখিবলৈ পোৱা যায়। দূৰ দূৰণিত থকা আত্মীয় স্বজন, বন্ধু-বান্ধৱীৰ লগত ভাব আদান-প্ৰদান কৰাৰ সুবিধা কম খৰচতে প্ৰদান কৰিছে কোম্পানীসমূহে। বিদেশী কোম্পানীসমূহেও গ্ৰাহকৰ লগত Chatting ৰ সহায়েৰে আৱশ্যকীয় তথ্যসমূহ লাভ কৰে। ইয়াৰ বিপৰীতে স্কুল-কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে তেওঁলোকৰ অমূল্য সময়বোৰ পাৰ কৰে Online Chatting ত নিজৰ মনোৰঞ্জনৰ বাবে। অচিনাকি লোকৰ সৈতে বন্ধুত্ব গঢ়ি বিভিন্ন সময়ত বিপদতো পৰে। আমি প্ৰায়ে বাতৰি কাকত, টেলিভিছ্যন আদিত দেখা

"Internet is possibly one of the most famous among the anti internet crowds today. Indeed, there are many groups that heartily berate the mainstreaming of the internet into everyday society because they believe it is encouraging laziness and lessening true thinking."

পাওঁ ইণ্টাৰনেটৰ সঠিক ব্যৱহাৰ নকৰাৰ বাবে বহুতো যুৱক-যুৱতীৰ নিৰ্যাতনৰ বলি হ'বলগীয়া হয়।

এক কথাত ক'বলৈ গ'লে নতুন প্ৰজন্মই ইণ্টাৰনেটৰ প্ৰতি আসক্ত হৈ ভালৰ লগতে বহুতো বেয়া কামত লিপ্ত হৈছে। এইখিনিতে হেঁচাৰ কথা উল্লেখ কৰিব পাৰি। হেঁচা হৈছে এবিধ আইন বিৰুদ্ধ কাৰ্যকলাপ। যদিও হেঁচা বেআইনী কিন্তু দেশৰ সুৰক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত বা পুলিচৰ অপৰাধ বিভাগক সঠিক তথ্য বিচাৰি উলিওৱাত কিছুক্ষেত্ৰত ই সহায় কৰে। এই ধৰণৰ কামত হেঁচাৰ সহায় লোৱা হয়। অতি দুখৰে ক'ব লগা হৈছে যে এই হেঁচা ব্যৱস্থাই বহুতো মানুহক জীয়াতু ভোগাইছে।

আজিকালি প্ৰায়বিলাক মানুহেই ব্যৱসায়-বাণিজ্যৰ বা বেংকৰ ব্যক্তিগত নথি-পত্ৰ প্ৰয়োজনীয় সকলো ডাটা কম্পিউটাৰত জমা ৰাখে নিজৰ সুবিধাৰ্থে। কিন্তু হেঁচাৰে কিছুমান চফ্টৱেৰৰ যোগেদি কম্পিউটাৰটোৰ সকলো ডাটা সংগ্ৰহ কৰি তাৰ দুৰ্য্যৱহাৰ কৰে। এই অপকৰ্ম সাধাৰণতে কলেজীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়েই সংঘটিত কৰে। Online Banking ব্যৱস্থাই বেংকৰ ক্ষেত্ৰখনত এটি বিপ্লৱ আনি দিলে। ঘৰতে বহি সকলো কাম কৰিব পৰা হ'ল। মানুহৰ সুবিধাৰ্থে এই ব্যৱস্থাৰ প্ৰচলন হ'ল কিন্তু দুৰ্য্যৱহাৰে মুহূৰ্ততে লাখ লাখ টকা নাইকিয়া কৰি দিয়ে।

আমাৰ ল'ৰালিৰ খেলবোৰ যেনে— কড়ি, ঘিলা, লুকাভাকু আদি খেলবোৰৰ ঠাই ল'লে Online Game সমূহে। সোণালী শৈশৱ আবদ্ধ হৈ পৰিল মোবাইল, লেপটপৰ ভিতৰত।

Online Game সমূহৰ দৰে Online Shopping হৈছে এক জনপ্ৰিয় ব্যৱস্থা। ইণ্টাৰনেটৰ সহায়ত ঘৰতে বহি সকলো বস্তু ক্ৰয় কৰিব পাৰে। ই মানুহৰ কষ্ট বহু পৰিমাণে লাঘৱ কৰিছে। অন্যহাতেদি ই থলুৱা ব্যৱসায়ীসকলক মাধমাৰ সোধাইছে। আজিকালি যুৱ সমাজে অধিক সময় অথবা ব্যয় কৰে Online Shopping ত।

ইণ্টাৰনেটৰ অপব্যৱহাৰ বৰ্তমান সমাজত এক মাৰাত্মক ব্যাধি হিচাপে দেখা দিছে। ইণ্টাৰনেটে মুহূৰ্ততে গোটেই পৃথিৱীখন একেলগে কৰি পেলাব পাৰে কিন্তু তাৰ বিপৰীতে ইয়াৰ অপপ্ৰয়োগে যুৱসমাজৰ ভৱিষ্যতৰ সমাজখনো ধ্বংসস্তপত পৰিণত কৰিব পাৰে।

হেঁপাহৰ ভোগালীৰ নিবিচৰা ছবিখন

●● ঋতুৰাজ দত্ত

অসমীয়াৰ বাপতি-সাহোন তিনি বিহুৰ অন্যতম হেঁপাহৰ ভোগালী বিহু। খেতি চপাই উঠাৰ পাছত প্ৰতিজন কৃষিজীৱী অসমীয়াৰ বাবে সেই দিনকেইটা হৈ পৰে ভোগৰ দিন। ভোগ আৰু সমৃদ্ধিৰে ভৰি পৰে অসমীয়াৰ ঘৰ। ধান, মাহ, শাক-পাচলিৰে উঠেনদী হৈ পৰা অসমীয়াই এই সময়খিনিতোই সাধাৰণতে অপেক্ষা কৰে ভোগৰ উৎসৱ ভোগালীক আদৰিবলৈ।

এইবাৰ জাতিৰ সংকটময় অৱস্থাৰ মাজতে পাৰ হৈ গ'ল অসমীয়াৰ হেঁপাহৰ ভোগালী। কিন্তু বিগত বৰ্ষসমূহৰ দৰে এইবাৰ সচেতন সমাজত ভোগালীক লৈ বৰ বিশেষ উৎসাহ-উদীপনা পৰিলক্ষিত নহ'ল। জাতিৰ প্ৰতি অহা অশনি সংকেতৰ কালত নিজৰ স্বকীয় সংস্কৃতি কিমান দিনলৈ অটুট থাকিব সেয়াও এতিয়া সন্দেহৰ আৱৰ্তত। ইতিমধ্যে আধুনিকতাৰ পৰশ লাগি বিহুৰ স্বকীয় ঐতিহ্য বহু পৰিমাণে হ্ৰাস হৈ পৰা পৰিলক্ষিত হৈছে। ভোগালীৰ বিশেষ অংশ হৈছে ভেলাঘৰ। এই ভেলাঘৰ পথাৰৰ পৰা নবা কাটি তৈয়াৰ কৰা বেৰাৰে নিৰ্মাণ কৰাৰ সলনি সম্প্ৰতি ভেলাঘৰ পৰিৱৰ্তন হৈ ঠিক মধ্য সজাৰ দৰে হৈছেগৈ। এই ভেলাঘৰসমূহৰ তাৎপৰ্য পাহৰি এতিয়া ঐতিহ্যপূৰ্ণ ৰংঘৰ, কাৰেংঘৰ, মন্দিৰ, গামোচা-শৰাইৰ আৰ্হিত জাক-জমকীয়া ৰূপত সজাই পৰাই প্ৰতিযোগিতাৰ ৰূপ দি নিজৰ সংস্কৃতিক বিপথে পৰিচালিত কৰা হৈছে। ভেলাঘৰ, মেজি নিৰ্মাণৰ নামত বহুদিনৰ আগৰে পৰা যিবোৰ অযোযিত প্ৰতিযোগিতা চলি থাকে তাৰ বাবেই মানুহে এক কৃত্ৰিম সংস্কৃতিৰ পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰিবলৈ বাধ্য হৈছে। বিভিন্ন কীৰ্তিচিহ্ন, মন্দিৰ, অট্টালিকা আদিৰ আৰ্হিত তৈয়াৰী এনে ভেলাঘৰ হয়তো বিহুৰ উদ্দেশ্যৰ নহৈ প্ৰদৰ্শনীমূলক ভাবে বহুৰৰ আন সময়ত সাজিলেও সেয়া এক আদৰ্শীয় পদক্ষেপ হ'ব। কিন্তু প্ৰকৃত ভোগালীৰ ভেলাঘৰ এনেদৰে সজাটোৱে বিহুৰ নিজস্বতাহিনি নাইকিয়া কৰি পেলাইছে নেকি, সেয়াও এক প্ৰশ্ন। আকৌ এক বৃহৎ পৰিমাণৰ বাঁহগছক ব্যৱহাৰ কৰি তৈয়াৰ কৰা এনে ভেলাঘৰ বিনাদ্বিধাই পুৰি পেলোৱাটো আৰ্থিক আৰু প্ৰাকৃতিক উভয়ফালৰ পৰাই লোকচানজনক নহয়নে? বিহু উদ্‌যাপনৰ নামত নিৰ্মাণ কৰা বিভিন্ন আকৃতিৰ ভেলাঘৰ, মেজিয়ে হেঁপাহৰ বিহুৰ ঐতিহ্য আৰু পৰম্পৰাক বিকৃত কৰি কৃত্ৰিমতা অনা পৰিলক্ষিত হৈছে।

আকৌ আজিকালি বহুতেই উৰুকাৰ তাৎপৰ্য পাহৰি ৩১ ডিচেম্বৰৰ নিশাৰ দৰেই উৰুকাৰ নিশাও সুৰাৰ বাগিত মতলীয়া

৯৪ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

হৈ উচ্চস্বৰত গান-বাজনা লগাই উদ্‌দাম নৃত্যৰে এক উচ্ছৃংখল পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰি আনবোৰ শান্তি বিঘ্নিত কৰা দেখা গৈছে। ভোগালী বিহু উদ্‌যাপনৰ পুৰণিকলীয়া পৰম্পৰা ঐতিহ্য সাম্প্ৰতিক সময়ৰ আধুনিকতাৰ পৰশ পাই হেৰাই যোৱাৰ উপক্ৰম হৈ গৈছে।

ভোগালী মানেই ভোগৰ সমাহাৰ। চিৰা, পিঠা, সান্দহ, লাক, আখৈ আদি কৰি সকলো বস্তুৰে ভৰপূৰ হৈ থাকে কৃষিজীৱী অসমীয়াৰ ঘৰ। বিহুৰ বহু আগৰে পৰা কিছু কিছু ঠাইত গাঁৱৰ জীৱী-বোৱাৰীৰ টেকীৰ মাতত গাঁৱৰ চৌদিশ ৰজনজনাই উঠাৰ কথা শুনিছোঁ। প্ৰধানত বিহুৰ বতৰত তাঁতশাল আৰু টেকীশাল একাকাৰ কৰি অসমীয়া মানুহে কঠোৰ পৰিশ্ৰমেৰে নিজৰ কাম সম্পন্ন কৰে। কিন্তু দুখৰ বিষয় যে বৰ্তমান অসমীয়াৰ আত্মপৰিচয় টেকী আৰু তাঁতশাল যেন পাহৰণিৰ গৰ্ভত। তাৰ ঠাইত যান্ত্ৰিক আধুনিক যন্ত্ৰই স্থান পাইছে। যাৰ ফলত বহু অসমীয়াই পাহৰি গৈছে অসমীয়া জা-জলপান, পিঠা-পনাৰ সোৱাদ। আন কিছুমানে বজাৰত পেকেটত উপলব্ধ পিঠা-পনা, লাক ক্ৰয় কৰি আনিবলৈ ভোগৰ উৎসৱ পাতিছে। এনেদৰেই আমাৰ ঐতিহ্য-পৰম্পৰা ক্ৰমান্বয়ে হ্ৰাস পাই আহিছে। এতিয়া টেকী টেকীশালৰ পৰা গৈ মিউজিয়ামত স্থান লাভ কৰিছে।

অসমীয়াৰ ভোগালীৰ নিজস্বতাহিনি এনেকৈয়ে সলনি হৈ হৈ এদিন শেষ হৈ যাবগৈ নেকি, সেয়া এক সন্দেহৰ বিষয়। কেৱল কিতাপৰ পাতত বা বিহুৰ ৰচনাতে সীমাবদ্ধ হ'ব নেকি মাঘৰ বিহুৰ উল্লাস। বিশ্বদৰবাৰত 'অসমীয়া' বুলি চিনাকি দিবলৈ যুঁজা আমিৰোৰে অসমীয়াৰ হিয়াৰ আমঠুকেই পাহৰি যাম নেকি? হয়তো সকলোৱে ইয়াৰ নঞৰ্থক উত্তৰেই দিব। কিন্তু এয়া নহ'বলৈ আমাৰ কৰণীয়খিনি আমি কৰি যাব লাগিব। বিহুক যাতে কোনো দুষ্কৃতিয়ে গ্ৰাস কৰিব নোৱাৰে তাৰ প্ৰতি প্ৰতিজন অসমীয়াই সদা সচেতন হ'ব লাগিব। সময়ৰ সোঁতত অহা বাহিৰা সংস্কৃতি গ্ৰহণত সদায় সচেতন হোৱাৰ লগতে নিজৰ সংস্কৃতিক জিলিকাবলৈ অহোপুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব। বিশ্বায়নৰ দিনত বিহু সংস্কৃতিক জাতীয় স্বকীয়তাৰে জীয়াই ৰাখিবলৈ গৱেষণালব্ধ আৰু প্ৰণালীবদ্ধ বৈজ্ঞানিক চিন্তাৰ খুৰেই প্ৰয়োজন, নহ'লে সাংস্কৃতিক প্ৰদূষণত জাতিৰ জাতীয় স্বকীয়তা হেৰাই যোৱাৰ সম্ভাৱনাই অধিক।

কৰ'না ভাইৰাছ

●● প্ৰসেনজিৎ কুমাৰ কাকতী

কৰ'না ভাইৰাছ এবিধ জীৱাণু যি মানুহ বা জন্তুৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে। ই মানুহ বা জন্তুৰ যি কোষ আছে তাত সোমাই আৰু শৰীৰত থিতাপি লয় তেতিয়াই মূল প্ৰাণীকোষৰ পৰা অজস্ৰ জীৱাণু সৃষ্টি কৰে।

কৰ'না ভাইৰাছ এবিধ সাধাৰণ সংক্ৰামক ৰোগ। ই প্ৰথমে শৰীৰৰ উপৰি ভাগ যেনে নাক কাণ ডিঙি আদিত প্ৰৱেশ কৰে তাৰ পাছত নিজ ক্ৰিয়া আৰম্ভ কৰে। ই এবিধ সাংঘাতিক সংক্ৰামক ৰোগৰ বীজ। বিশেষ বিষাক্ত বীজাণু। এইবিধ বিশেষ বিষাক্ত বীজাণু ২০১৯ চনত বিশ্ব স্বাস্থ্য সংস্থাই চিনাকি কৰিছিল। এই নতুন সংক্ৰামক ৰোগ বিধ প্ৰথমে চীনদেশত আৱিষ্কাৰ হৈছিল আৰু এই ৰোগত আক্ৰান্ত হৈ ইতিমধ্যেই ৩০০ লোকৰ মৃত্যু ঘটিছে। ইতিমধ্যে বিশ্ব স্বাস্থ্য সংস্থাই জৰুৰী অৱস্থা ঘোষণা কৰিছে।

প্ৰাপ্ত তথ্য অনুসৰি কৰ'না ভাইৰাছ ১৯৬০ চনত প্ৰথম আৱিষ্কাৰ কৰিছিল। ইয়াৰ নাম কৰ'না হোৱাৰ মূল কাৰণ আছিল (Crown) ৰাজমুকুট বা মূৰৰ ওপৰৰ ভাগ, শৰীৰৰ ওপৰৰ ভাগৰ প্ৰথমে আক্ৰমণ কৰে সেয়েহে হয়তো ইয়াক কৰ'না ভাইৰাছ বুলি কয়। ই মানুহ আৰু জন্তুৰ দুয়োৰে শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে।

ইয়াৰ লক্ষণসমূহ হ'ল। কাহ, জ্বৰ, চৰ্দি। কেতিয়াবা ই যদি শৰীৰৰ নিম্ন অংশত প্ৰৱেশ কৰে, তেতিয়া শ্বাস-প্ৰশ্বাসৰ নলী, হাওঁফাওঁ লৈকো বিয়পি পৰে। উশাহ-নিশাহ লোৱাত তেতিয়া কষ্ট হয়। ই বিশেষকৈ বয়োজ্যেষ্ঠসকলৰ মাজত বেছিকৈ বিয়পে আৰু হৃদযন্ত্ৰ বন্ধ হৈ যায়- মানুহ মৃত্যুৰ মুখত পৰে।

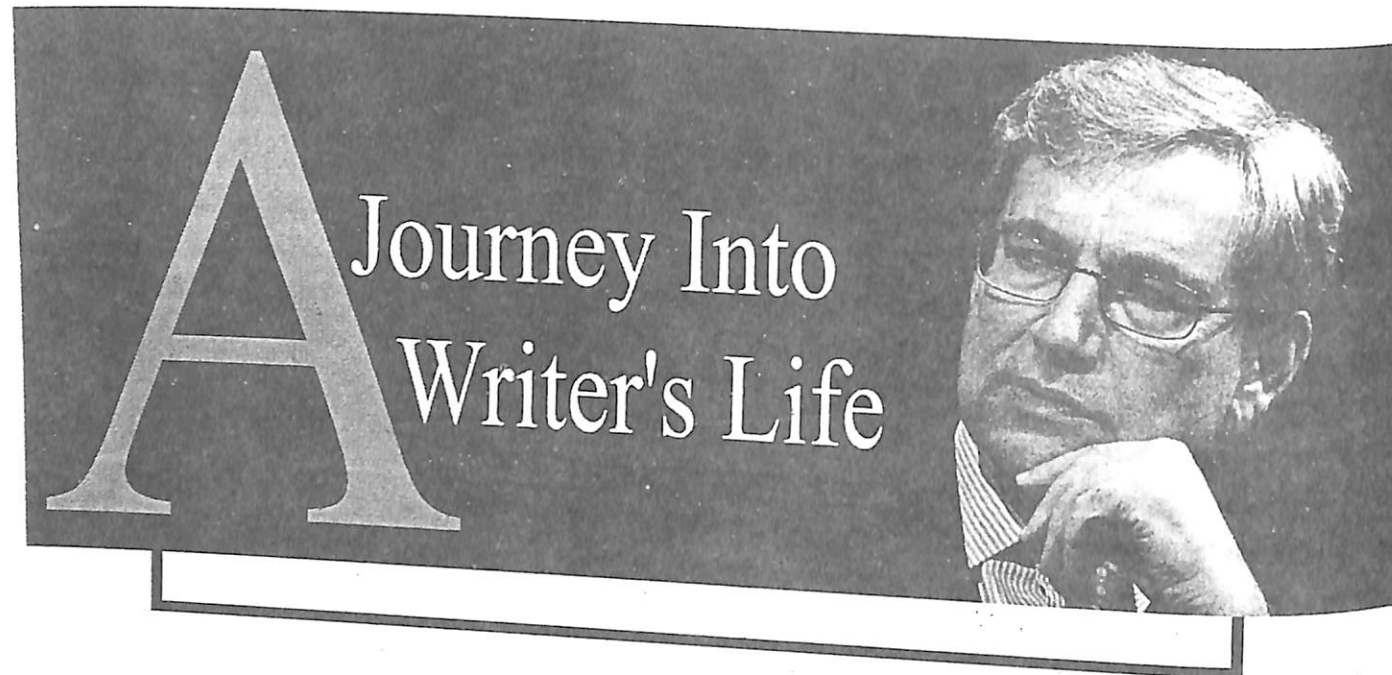
আজি পৰ্যন্ত কৰ'না ভাইৰাছৰ কাৰণে কোনো ধৰণৰ ছিটা বা টিকা আৱিষ্কাৰ হোৱা নাই। কিন্তু কিছু সাৱধানতা অৱলম্বন কৰিলে এই বিধ সাংঘাতিক সংক্ৰামক ৰোগৰ পৰা হাত সৰা কিছু উপায় আছে। যেনে :- হাত দুখন পৰিষ্কাৰ কৈ ধুব লাগে। নাক আৰু মুখত হাত লগাব নালাগে। পানী লগা, কাহ চৰ্দি হোৱা মানুহৰ পৰা দূৰত্ব বজাই ৰাখিব লাগে। জিৰণিৰো প্ৰয়োজন আছে। পানী প্ৰচুৰ পৰিমাণে খাব লাগে। ঠাণ্ডাপানী নহয় কুছমীয়া গৰম পানী ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে।

মানুহে সদায় বেমাৰৰ বীজাণুৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ যুক্তিয়েই আছে। বহু সাংঘাতিক ধৰণৰ বেমাৰৰ বীজাণুৰ পৰা মানুহে অহৰহ সংগ্ৰাম কৰিয়েই আছে আৰু এবিধ ভয়ংকৰ সংক্ৰামক ৰোগ হৈছে ইব'লা। ই প্ৰথমে চুদান কংগো উপত্যকাত আৰম্ভ হৈছিল ১৯৭৬ চনত। ই তেজৰ দ্বাৰা সংক্ৰমণ হয়। ১৯১৪ চনত এইবিধ বেমাৰে পুনৰ সাৰ পাই উঠে কিন্তু বিশ্ব স্বাস্থ্য সংস্থাই ইয়াক প্ৰতিৰোধ কৰিবলৈ সক্ষম হয়।

কৰ'না ভাইৰাছৰ প্ৰথম জন্ম হৈছিল পশ্চিম চীন দেশৰ হুৱান নামৰ ঠাইত। জন্তু বিক্ৰী কৰা এখন বজাৰৰ পৰা য'ত জন্তু বা জন্তুৰ মাংস অবৈধভাৱে বিক্ৰী কৰে। প্ৰায়বোৰ মানুহৰ মৃত্যু হৈছে এই ৰোগত আক্ৰান্ত হোৱা। বিশেষকৈ হাওঁফাওঁ উশাহ-নিশাহ লোৱাত কষ্টৰ ফলত হৃদযন্ত্ৰ ক্ৰিয়া বন্ধ হৈ মৃত্যুৰ মুখত পৰে নতুবা আন আন অংগ-প্ৰত্যংগও বিকল হৈ যায়।

গতিকে এইবিধ বেমাৰৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ মানুহ সজাগ, সচেতন হ'ব লাগিব। সজাগতাইহে ইয়াক ৰক্ষা কৰিব পাৰিব। নহ'লে কৰ'না ভাইৰাছৰ ফলত অধিক লোকৰ মৃত্যুৰ আশংকা আছে। বৰ্তমান কৰ'না ভাইৰাছক লৈ বিশ্বজুৰি স্বাস্থ্য সম্পৰ্কীয় জৰুৰী অৱস্থা ঘোষণা কৰিছে। বিশ্ব স্বাস্থ্য সংস্থা। গতিকে সজাগতাই ভাইৰাছ বিধ বিয়পি পৰাত প্ৰতিৰোধ কৰিব পাৰে।

প্ৰাপ্ত তথ্য অনুসৰি কৰ'না ভাইৰাছ ১৯৬০ চনত প্ৰথম আৱিষ্কাৰ কৰিছিল। ইয়াৰ নাম কৰ'না হোৱাৰ মূল কাৰণ আছিল (Crown) ৰাজমুকুট বা মূৰৰ ওপৰৰ ভাগ, শৰীৰৰ ওপৰৰ ভাগৰ প্ৰথমে আক্ৰমণ কৰে সেয়েহে হয়তো ইয়াক কৰ'না ভাইৰাছ বুলি কয়।

Rupam Kumar Boro

An author is generally defined to be writer of books in the most common terms. The journey and the 'world' of a writer is slightly uncommon from non writers. We, as readers, might be in a cobweb of imagination that a writer, especially of literature, are above human-genes and posses supernatural talent. However on a close frame of inspection we will find that the qualities that moulds them into a writer are tremendous hard-work, zeal for writing, establishment of their thoughts and ideas to view the world newly for the readers and myriad of elements.

A reader ought to know the toils and pains devoted for writing novel, story, poem, drama/ play cannot be finished within a single straight process. A novel may take six to nine months for completion. It can also take several years to complete. For instance, in an interview the interviewer asked as to how David Grossman* could maintain the same tone and energy when he takes four to five years for writing a novel.

The time-period taken to write and finish up a novel involves lots of struggle for writer.

An author has to select the apt words, sentences construction and literary techniques to opine his views and ideas. He or she has to some times struggle to give the finest shape to his creativity of works. A world has to be created where there is no place for falsifying. By 'magic - realism' we tend to create an imaginative history or 'world' that again can not be denied. Such is the power of this literary device that truth and untruth merge into a complete new one where the real vision place the readers into an aura of a different sphere. The readers very comfortably lose themselves in the writing of 'magic - realism' and cociously seeks a plethora of new taste.

Our effort is to bring the readers as close as possible to delve into the mind of the author. It can be possible only if someone enquires about the author's trait of writing. An interviewer with an analytical probe and sharp(not harsh) way of asking and that, too, in a intelligent way will provide an enchanting and riveting pleasure to read and feel the conversation.

The Paris Book of Interviews is one of

those laudable books who have for decades asked, enquired, analysed and have presented before us the most meticulous way of knowing a writer's creative approach. Renowned literary figures ranging from T.S. Eliot, Harold Bloom, Graham Greene, Toni Morrison, Salman Rushdie and others have expressed their views on writings, habits and disciplines and their philosophy.

We have choosen Orhan Pamuk as an example to show how does a writer gets involved in his massive creative task.

Readers are asked to go through this interview sections patiently. As Salman Rushdie had said in his selfgiven introduction to the Thae Paris Review Interviews (Vol. IV) "If you aren't a writer, don't worry: this book won't teach you how to be one. If you are a writer, I suspect it will teach you a lot. Either way, it's a treasure chest, and a delight. Begin."

We can unhesitatingly agree to this remark made by the renowned contemporary author.

The following interview was taken by Angel Gurria-Quintana who is historian, literary translator and journalist. His work has appeared in The Observer, The Economist, Prospect and Brick. He writes regularly about books for London's Financial Times. The interviews were held in 2004 and 2005.

Orhan Pamuk was the first Turkish citizen to be awarded the Nobel Prize in Literature in 2006. His major works include My Name is Red (1998), Snow(2002) and Istanbul: Memories and the City(2003).

(The interview presented in this article covers only a few questions for lack of space. However no change or omission is done for the selected questions and answers. The authenticity is strictly maintained- writer)

INTERVIEWER

Where do you write?

PAMUK

I have always thought that the place where you sleep or the place you share with your partner should be separate from the place where you write. The domestic rituals and details somehow kill the imagination. They kill the demon in me. The domestic, tame daily routine makes the longing for the other world, which the imagination needs to operate, fade away. So for years I always had an office or a little place outside the house to work in. I always had different flats.

But once I spent half a semester in the U.S. while my ex wife was taking her Ph.D. at Columbia University. We were living in an apartment for married students and didn't have any space, so I had to sleep and write in the same place. Reminders of family life were all around. This upset me. In the morning I used to say goodbye to my wife like someone going to work. I'd leave the house, walk around a few blocks, and come back like a person arriving at the office.

Ten years ago I found a flat overlooking the Bosphorus with a view of the old city. It has, perhaps, one of the best views of Instabul. It is a twenty-five-minute walk from where I live. It is full of books and my desk looks out onto the view. Every day I spend, on average, some ten hours there.

INTERVIEWER

Ten hours a day?

PAMUK

Yes, I'm hard worker. I enjoy it. People say I'm ambitious and maybe there's truth in that too. But I'm in love with what I do. I enjoy sitting at my desk like a child playing with his toys. It's work, essentially, but it's fun and games also.

INTERVIEWER

Orhan, your namesake and the narrator of snow, describes himself as a clerk who sits down at the same time everyday. Do you have the same discipline for writing?

PAMUK

I was underlining the clerical nature of the novelist as opposed to that of the poet, who has an immensely prestigious tradition in Turkey. To be a poet is a popular and respected thing. Most of the Ottoman sultans and statesmen were poets. But not in the way we understand poets now. For hundred of years it was a way of establishing yourself as an intellectual. Most of these people used to collect their poems in manuscripts called divans. It was a sophisticated and educated way of writing things, with many rules and rituals. Very conventional and very respective. After Western ideas came to Turkey, this this legacy was combined with her romantic and modern idea of the poet as a person who burns for truth. It added extra weight to the prestige of the poet. On the other hand, a novelist is essentially a person who covers distance through his patience, slowly like an ant. A novelist impresses us not by his demonic and romantic vision, but by his patience.

INTERVIEWER

Would you say that writing prose has become easier for you over time?

PAMUK

Unfortunately not. Sometimes I feel my character should enter a room and I still don't know how to make him enter. I may have more self-confidence, which sometimes can be unhelpful because then you're not experimenting, you just write what comes to the tip of your pen. I've been writing fiction for the last thirty years, so I should think that I've improved a bit. And yet I still sometimes come to a dead end where I thought there never I thought there never would be one. A character can not enter a room, and I don't know what to do. Still! After thirty years. The division of a book into chapter is very important for my way of thinking. When writing a novel, if I know the whole story line in advance and most of the time I do - I divide it into chapters and write all the others in order. When I'm

blocked, which is not a grave thing for me, not enjoying it I skip to number fifteen and continue from there.

INTERVIEWER

Do you mean that you map out the entire book in advance?

PAMUK

Everything. My Name is Red, for instance, has many characters, and to each character I assigned certain number of chapters. When I was writing, sometimes I wanted to continue "being" one of the characters. So when I finished writing one of Shekure's chapters, perhaps chapter seven, I skipped to chapter eleven, which is her again. I liked being Shekure. Skipping from one character or persona to another can be depressing.

But the final chapter I always write at the end. That is definite. I like to tease myself what the ending should be. I can only execute the ending once. Towards the end, before finishing, I stop and rewrite most of the early chapters.

INTERVIEWER

Do you ever have a reader while you are working?

PAMUK

I always read my work to the person I share my life with. I'm always grateful if that person says, Show me more, or Show me what you have done today. Not only does that provide a bit of necessary pressure, but it's like having a mother or father pat you on the back and say, Well done. Occasionally, the person will say, Sorry, I don't buy this. Which is good. I like that ritual. I'm always reminded of Thomas Mann, one of my role models. He used to bring the whole family together, his six children and his wife. He used to read to all his gathered family. I like that. Daddy telling a story.

INTERVIEWER

When you are young you wanted to be a painter. When did your love of painting give way to your love of writing?

PAMUK

At the age of twenty-two. Since I was seven I had wanted to be a painter, and my family had accepted this. They all thought that I would be a famous painter. But then something happened in my head - I realized that a screw was loose and I stopped painting and immediately began writing my first novel.

INTERVIEWER

A screw was loose?

PAMUK

I can't say what my reasons were for doing this. I recently published a book called Istanbul. Half of it is my autobiography until that moment and the other half is an essay about images and Landscapes last sentence of the book reads, "I don't want to be an artist", I said. "I'm going to be a writer." And it's not explained. Although reading the whole book may explain something.

INTERVIEWER

Was your family happy about this decision?

PAMUK

My mother was upset. My father was somewhat more understanding because in youth he wanted to be a poet and translated Valery into Turkish, but gave up when he was mocked by the upper-class circle to which he belonged.

INTERVIEWER

Your family accepted you being a painter, but not a novelist?

PAMUK

Yes, because they didn't I would be a full-time painter. The family tradition was in civil engineering. My grandfather was a civil engineer who made lots of money building railroads. My uncles and my father lost the money, but they all went to the same engineering school, Istanbul Technical University. I was expected to go there and I said, All right, I will go there. But since I was the artist in the family the notion was that, I should become architect. It seemed to be a school

I suddenly quit painting and began writing novels.

INTERVIEWER

Did you already have your first novel in mind when you decided to quit? Is that why you did it?

PAMUK

As far as I remember, I wanted to be a novelist before I knew what to write. In fact, when I did start writing I had two or three false starts. I still have the notebooks. But after about six months I started a major novel project that ultimately got published as Cevdet Bey and His sons.

INTERVIEWER

That hasn't been translated into English.

PAMUK

It is essentially a family saga, like the Forsyte Saga or Thomas Mann's Buddenbrooks. Not long after I finished it I began to regret having written something so outmoded, a very nineteenth-century novel. I regretted writing it because, around the age of twenty-five or twenty-six, I began to impose on myself the idea that I should be a modern author. By the time the novel was finally published, when I was thirty, my writing had become much more experimental.

INTERVIEWER

The opening line of The New Life is, "I read a book one day and my whole life was changed." Has any book had that effect on you?

PAMUK

The Sound and the Fury was very important to me when I was twenty-one or twenty-two. I bought a copy of the Penguin edition. It was hard to understand, especially with my poor English. But there was a wonderful translation of the book into Turkish, so I would put the Turkish and the English left a mark on me. The residue was the voice that I developed. I soon began to write in the first person singular. Most of the time I feel better when I'm impersonating someone else rather than writing in the third person.

INTERVIEWER

When you're experimenting with ideas, how do you choose the form of your novels? Do you start with an image, with a first sentence?

PAMUK

There is no constant formula. But I make it my business not to write two novels in the same mode. I try to change everything. This is why so many of my readers tell me, I liked this novel of yours, it's a shame you didn't write other novels like that, or, I never enjoyed one of your novels until you wrote that one - I've heard that especially about *The Black Book*. In fact I hate to hear this. It's fun, and a challenge, to experiment with form and style, and language and mood and persona, and to think about each book differently.

The subject matter of a book may come to me from various sources. With *My Name Is Red*, I wanted to write about my ambition to be a painter. I had a false start; I began to write a monographic book focused on one painter. Then I turned the painter into various painters working together in an atelier. The point of view changed, because now there were other painters talking. At first I was thinking of writing about a contemporary painter, but then I thought this Turkish painter might be too derivative, too influenced by the West, so I went back in time to write about miniaturists. That was how I found my subject.

Some subjects also necessitate certain formal innovations or storytelling strategies. Sometimes, for example, you've just seen something, or read something, or been to a movie, or read a newspaper article, and then you think, I'll make a potato speak, or a dog, or a tree. Once you get the idea you start thinking about symmetry and continuity in the novel. And you feel, Wonderful, no one's done this before.

Finally I think of things for years. I may have ideas and then I tell them to my close friends. I keep lots of notebooks for possible novels I may

write. Sometimes I don't write them, but if I open a notebook and begin taking notes for it, it is likely that I will write that novel. So when I'm finishing one novel my heart may be set on one of these projects; and two months after finishing one I start writing the other.

INTERVIEWER

Many novelists will never discuss a work in progress. Do you also keep that a secret?

PAMUK

I never discuss the story. On formal occasions, when people ask what I'm writing, I have a one sentence stock reply: A novel that takes place in contemporary Turkey. I open up to very few people and only when I know they won't hurt me. What I do is talk about the gimmicks I'm going to make a cloud speak, for instance. I like to see how people react to them. It is a childish thing. I did this a lot when writing *Istanbul*. My mind is like that of little playful child, trying to show his dad how clever he is.

INTERVIEWER

Do you believe that there is a canon or that one should even exist? We have heard of a Western canon, but what about a non-Western canon?

PAMUK

Yes, there is another canon. It should be explored, developed, shared, criticized, and then accepted. Right now the so-called Eastern canon is in ruins. The glorious texts are all around but there is no will put them together. From the Persian classics, through to all the Indian, Chinese, and Japanese texts, these things should be assessed critically. As it is now, the canon is in the hands of Western scholars. That is the center of distribution and communication.

INTERVIEWER

Snow is your most political book yet published. How did you conceive of it?

PAMUK

When I started becoming famous in Turkey in the mid-1990s, at a time when the war

against Kurdish guerrillas was strong, the old leftist authors and the new modern liberals wanted me to help them, to sign petitions - they began to ask me to do political things unrelated to my books.

Soon the establishment counterattacked with a campaign of character assassination. They began calling me names. I was very angry. After a while I wondered, What if I wrote a political novel in which I explored my own spiritual dilemmas - coming from an upper-middle-class family and feeling responsible for those who had no political representation? I believed in the art of the novel. It is a strange thing how that makes you an outsider. I told myself then, I will write a political novel. I started to write it as soon as I finished *My Name Is Red*.

INTERVIEWER

Your commitment to fiction has gotten you into trouble. It is likely to get you into further trouble. It has meant severing of emotional links. It's a high price to pay.

PAMUK

Yes, but it's a wonderful thing. When I'm travelling, and not alone at my desk, after a while I get depressed. I'm happy when I'm alone in a room and inventing. More than a commitment to the art or to the craft, which I am devoted to, it is a commitment to being alone in a room. I continue to have this ritual, believing that what I am doing now will one day be published, legitimising my daydreams. I need solitary hours at a desk with good paper and a fountain pen like some people need a pill for their health. I am committed to these rituals.

INTERVIEWER

For whom, then are you writing?

PAMUK

As life gets shorter, you ask yourself that question more often, I've written seven novels. I would love to write another seven novels before I die. But then, life is short. What about enjoying it more? Sometimes I have to really force myself.

Why am I doing it? What is the meaning of all of it? First, as I said, it's an instinct to be alone in a room. Second, there's an almost boyish competitive side in me that wants to attempt to write a nice book again. I believe less and less in eternity for authors. We are reading very few of the books written two hundred years ago. Very few will be read. In two hundred years, perhaps five books written today will be alive. Am I sure I'm writing one of those five? But is that the meaning of writing? Why should I be worrying about being read in the future? I think of all these things and I continue to write. I don't know why. But I never give up. This belief that your books will have an effect in the future in the only consolation you have to get pleasure in this life.

INTERVIEWER

Istanbul conveys the sense that you have always been a very lonely figure. You are certainly alone as a writer in modern Turkey today. You grew up and continue to live in a world from which you are detached.

PAMUK

Although I was raised in a crowded family and taught to cherish the community, I later acquired an impulse to break away. There is a self-destructive side to me, and in bouts of fury and moments of anger I do things that cut me off from the pleasant company of the community. Early in life I realized that the community kills my imagination. I need the pain of loneliness to make my imagination work. And then I'm happy. But being a Turk, after a while I need the consoling tenderness of community, which I have destroyed my relationship with my mother - we don't see each other anymore. And of course I hardly ever see my brother. My relationship with the Turkish public, because of my recent comments, is also difficult.

INTERVIEWER

How Turkish do you feel yourself to be, then?

PAMUK

First, I'm a born Turk. I'm happy with that. Internationally, I am perceived to be more Turkish than I actually see myself. I am known as a Turkish author. When Proust writes about love, he is seen as someone talking about universal love. Especially at the beginning, when I wrote about love, people would say that I was writing about Turkish love. When my work began to be translated, Turks were proud of it. They claimed me as their own. I was more of a Turk for them. Once you get to be Turkishness is

underlined by Turks themselves, who reclaim you. Your sense of national identity becomes something that other manipulate. It is imposed by other people. Now they are more worried about the international representation of Turkey than about my art. This causes more and more problems in my country. Through what they read in the popular press, a lot of people who don't know my books are beginning to worry about what I say to the outside world about Turkey. Literature is made of good and bad, demons and angels, and more and more they are only worried about my demons.

* David Grossman was born in Jerusalem in 1995. He was awarded the EMET Prize in 2007 and the Geschwister School Prize in 2008. His work has been translated into more than twenty languages. His major works include *See Under: Love* (1986), *Be My Knife* (2003), *The Myth of Samson* (2006) and other.

REFERENCE:

1) Gourevitch, Philip, ed. *The Paris Review Interviews*. Vol. IV. N.Y.: Picador, 2009

১০২ • তিনচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বর্ষ

প্র.ব.ক. ভি.ন. গ.দ্য.

বর্তমান সময়ের অনুভব

অন্তরা দত্ত

চাৰিওফালে প্ৰকৃতিয়ে সৌন্দৰ্য বিৰাজ কৰা অসম ৰাজ্য। তাহানিৰ অসম ৰাজ্যখনৰ আজি হৈছে কি? এই অসমত আজি শংকৰ-মাধৱৰ দৰে মহা-মহা পুৰুষৰ মহান বাণী নাই। আছে মাথোঁ দুৰ্নীতি, দুৰাচাৰৰ তাণ্ডলীলা। চাৰিওফালে আকাশে-বতাহে মাথোঁ হিংসাৰ জুই জ্বলিব ধৰিছে। কেনিও চাব নোৱাৰি; ক'লৈকো যাব নোৱাৰি, কাৰো কথা শুনিব নোৱাৰি। ক'তো যেন ঠাই নাই শান্তিৰে এটা উশাহ লবলৈ। মানুহৰ দয়া-মমতা, আত্মীয়তা, মানৱতাবোধ সকলো যেন নাইকিয়া হৈছে। নাইকিয়া হৈছে অনেকৰ মাজৰ একতা। কাৰ স্বার্থত কোনে হিংসাৰ জুই জ্বলাইছে আৰু কাৰ লাভ হৈছে কাৰ লোকচান হৈছে?

প্ৰথমেই মোৰ মনত উদয় হয় আমি বাক কেতিয়াবা মানুহ হ'ব পাৰিমনে। প্ৰকৃত মানুহৰ সংজ্ঞা কি? আমি যিখন সমাজত বাস কৰোঁ। ই যিখন সমাজক আমি মানৱযুক্ত সমাজ বুলি পৰিচয় দিব বিচাৰোঁ - য'ত এজন ব্যক্তিয়ে আন এজন ব্যক্তিক মানুহ হিচাপে গণ্য নকৰে, যিখন সমাজত হিন্দু-মুছলমান, শিক্ষিত-নিৰক্ষৰ, বগা-ক'লা, ধনী-দুখীয়া, উচ্চ-নীচ, কিছুমান সস্তীয়া শব্দৰে ভাগ কৰি আহিছে আৰু কৰে সেইখন জানো আমাৰ প্ৰকৃত মানৱ সমাজ?

আলুৰ বস্ত্ৰত বেয়া আলু এটা গেলিলে যিদৰে তাক আঁতৰ নকৰিলে নহয় আৰু বাকীখিনিও গেলে ঠিক সেই দৰে আমাৰ দেশখনৰ অৱস্থাও তেনে হোৱাৰ সম্ভাৱনাই হৈছে। দেশৰ ৰাজনীতি গেলিছে; মানুহৰ মনবোৰ গেলিছে; শাসকসকলটো গেলি পটি শেষেই হ'ল। এই গেলা গোন্ধ আঁতৰ কৰিব নোৱাৰিলে আমাৰ সংস্কৃতি আমাৰ ভাষা, আমাৰ মাটি, আমাৰ একতা সকলো হেৰাই যাব।

মানুহে পৰিৱৰ্তন বিচাৰে, সময়ৰ পৰিৱৰ্তনবোৰ দেশৰ মানুহে চাই আছে, চাই আছে শাসকসকলৰ কু-কৰ্মবোৰ। দেশৰ ৰাইজে পাহৰা নাই বিসকলৰ বীৰৰ নিজ বলিদানেৰে নিজৰ দেশখনক মানুহৰ আশা-আকাংক্ষা পূৰণ হ'ব বুলি ভাবিছিল। যিসকল তিবোতাই নিজৰ ডিঙিৰ হাতৰ খাৰু-মণি খুলি দেশ স্বাধীনতাৰ

বাবে অবিহণা যোগাইছিল, আজি ক'ত গ'ল সেই আশা-আকাংক্ষাবোৰ। ভবা নাছিল প্ৰাকৃতিক সম্পদেৰে ভৰপূৰ চহকী ৰাজ্যখনৰ এনে অৱস্থা হ'ব বুলি। বৰ্তমান মানুহৰ বাক স্বাধীনতা অৰ্থনৈতিক স্বাধীনতা খৰ্ব কৰা শাসকসকলৰ অপশাসনৰ মাত মাতিবলৈ গৈ হৈ পৰে একোজন 'দেশদ্ৰোহী'। আনহাতে যদি নিজৰ কৃষ্টি-সংস্কৃতি সকলো পাহৰি বহিৰাগতক আদৰি অসমক শক্তিশালী অসম গঢ়িব বুলি দঙালি মাৰি নিজক মহান সজাৰ খোজা সেই শাসকসকলৰ গাৰ বৰণ সলনি হোৱা দেখি লাজ পাইছে অসমৰ জনসাধাৰণে।

দুৰ্নীতিৰে ভৰা অসমৰ ৰোজাক যেন এই শতিকাতোৱে বুটলি ল'বলৈ অপাৰগ। প্ৰাণ আহুতি দিয়া সকলৰ তেজৰ চেকুৰাখিনিয়ে জানো ধুই নিকা কৰিব পাৰিব? ধৰ্মৰ নামত, ভাষাৰ নামত, সম্প্ৰদায়ৰ নামত ধ্বংস হোৱা অসমৰ জনসাধাৰণক কোনে শান্তিৰ বাট দেখুৱাব। জনসাধাৰণৰ বাক স্বাধীনতা খৰ্ব কৰা শাসকসকলৰ এনে পৰিৱৰ্তন কোনেও আশা কৰা নাছিল। কল্পনাৰো অতীত আছিল। ভোক্তা দিন নিয়াৰ কথা; ভবা নাছিল ভাতৃঘাতী সংঘাতৰ কথা, ভবা নাছিল বিবস্ত্ৰা তিবোতাৰ কথা। অসমৰ জনসাধাৰণে আশা কৰা নাছিল পৰিৱৰ্তনৰ নামত বহিৰাগতক দলিচা পাৰি দি অসমৰ জাতি, মাটি, সংস্কৃতি হেৰুৱাব লাগিব। এই ভয় হৈছে অসম মাতৃৰ আৰু অসমৰ জনসাধাৰণৰ।

মোৰ অনুভৱ হয় আমাৰ সমাজৰ দক্ষ লোকৰ অভাৱ নাই ঠিকেই, সকলো ক্ষেত্ৰত যেন যোগ্য প্ৰাৰ্থীৰহে অভাৱ ঘটিছে। ভয় হয় আমাৰ ভৱিষ্যৎ প্ৰজন্ম কোন দিশে গতি কৰিব ধৰিছে।

সময়ৰ পৰিৱৰ্তনবোৰলৈ লক্ষ্য ৰাখি আমিও পৰিৱৰ্তন বিচাৰি থিয় দিব হ'ল। দক্ষ আৰু যোগ্য প্ৰাৰ্থীৰ সহায়ত সমাজৰ দুৰ্দীনবোৰ আঁতৰ কৰি নতুন অসম গঢ়াৰ প্ৰতিশ্ৰুতি যেন গ্ৰহণ কৰে। এই পৰিৱৰ্তনশীল অসমখনত যেন শান্তি বিৰাজ কৰে, অসমৰ কলা-কৃষ্টি-সংস্কৃতি, ভাষা মাটি সকলো সুৰক্ষিত কৰি নতুন অসম গঢ়াৰ সংকল্পৰে সকলো যাতে আগবাঢ়ি আহে।

তিনচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বর্ষ • ১০৩

PAMUK

First, I'm a born Turk. I'm happy with that. Internationally, I am perceived to be more Turkish than I actually see myself. I am known as a Turkish author. When Proust writes about love, he is seen as someone talking about universal love. Especially at the beginning, when I wrote about love, people would say that I was writing about Turkish love. When my work began to be translated, Turks were proud of it. They claimed me as their own. I was more of a Turk for them. Once you get to be Turkishness is

underlined by Turks themselves, who reclaim you. Your sense of national identity becomes something that other manipulate. It is imposed by other people. Now they are more worried about the international representation of Turkey than about my art. This causes more and more problems in my country. Through what they read in the popular press, a lot of people who don't know my books are beginning to worry about what I say to the outside world about Turkey. Literature is made of good and bad, demons and angels, and more and more they are only worried about my demons.

* David Grossman was born in Jerusalem in 1995. He was awarded the EMET Prize in 2007 and the Geschwister School Prize in 2008. His work has been translated into more than twenty languages. His major works include See Under : Love (1986), Be My Knife (2003), The Myth of Samson (2006) and other.

REFERENCE:

- 1) Gourevitch, Philip, ed. The Paris Review Interviews. Vol. IV. N.Y. : Picador, 2009

চাৰিওফালে প্ৰকৃতিয়ে সৌন্দৰ্য বিৰাজ কৰা অসম ৰাজ্য। তাহানিৰ অসম ৰাজ্যখনৰ আজি হৈছে কি? এই অসমত আজি শংকৰ-মাধৱৰ দৰে মহা-মহা পুৰুষৰ মহান বাণী নাই। আছে মাথোঁ দুৰ্নীতি, দুৰাচাৰৰ তাণ্ডলীলা। চাৰিওফালে আকাশে-বতাহে মাথোঁ হিংসাৰ জুই জ্বলিব ধৰিছে। কেনিও চাব নোৱাৰি; ক'লৈকো যাব নোৱাৰি, কাৰো কথা শুনিব নোৱাৰি। ক'তো যেন ঠাই নাই শান্তিৰে এটা উশাহ লবলৈ। মানুহৰ দয়া-মমতা, আত্মীয়তা, মানৱতাবোধ সকলো যেন নাইকিয়া হৈছে। নাইকিয়া হৈছে অনেকৰ মাজৰ একতা। কাৰ স্বাৰ্থত কোনে হিংসাৰ জুই জ্বলাইছে আৰু কাৰ লাভ হৈছে কাৰ লোকচান হৈছে?

প্ৰথমেই মোৰ মনত উদয় হয় আমি বাক কেতিয়াবা মানুহ হ'ব পাৰিমনে। প্ৰকৃত মানুহৰ সংজ্ঞা কি? আমি যিখন সমাজত বাস কৰোঁ। ই যিখন সমাজক আমি মানৱযুক্ত সমাজ বুলি পৰিচয় দিব বিচাৰোঁ - য'ত এজন ব্যক্তিয়ে আন এজন ব্যক্তিক মানুহ হিচাপে গণ্য নকৰে, যিখন সমাজত হিন্দু-মুছলমান, শিক্ষিত-নিৰক্ষৰ, বগা-ক'লা, ধনী-দুখীয়া, উচ্চ-নীচ, কিছুমান সস্তীয়া শব্দৰে ভাগ কৰি আহিছে আৰু কৰে সেইখন জানো আমাৰ প্ৰকৃত মানৱ সমাজ?

আলুৰ বস্ত্ৰত বেয়া আলু এটা গেলিলে যিদৰে তাক আঁতৰ নকৰিলে নহয় আৰু বাকীখিনিও গেলে ঠিক সেই দৰে আমাৰ দেশখনৰ অৱস্থাও তেনে হোৱাৰ সম্ভাৱনাই হৈছে। দেশৰ ৰাজনীতি গেলিছে; মানুহৰ মনবোৰ গেলিছে; শাসকসকলটো গেলি পটি শেষেই হ'ল। এই গেলা গোন্ধ আঁতৰ কৰিব নোৱাৰিলে আমাৰ সংস্কৃতি আমাৰ ভাষা, আমাৰ মাটি, আমাৰ একতা সকলো হেৰাই যাব।

মানুহে পৰিৱৰ্তন বিচাৰে, সময়ৰ পৰিৱৰ্তনবোৰ দেশৰ মানুহে চাই আছে, চাই আছে শাসকসকলৰ কু-কৰ্মবোৰ। দেশৰ ৰাইজে পাহৰা নাই যিসকলৰ বীৰৰ নিজ বলিদানেৰে নিজৰ দেশখনক মানুহৰ আশা-আকাংক্ষা পূৰণ হ'ব বুলি ভাবিছিল। যিসকল তিবোতাই নিজৰ ডিঙিৰ হাতৰ খাৰু-মণি খুলি দেশ স্বাধীনতাৰ

বাবে অবিহণা যোগাইছিল, আজি ক'ত গ'ল সেই আশা-আকাংক্ষাবোৰ। ভবা নাছিল প্ৰাকৃতিক সম্পদেৰে ভৰপূৰ চহকী ৰাজ্যখনৰ এনে অৱস্থা হ'ব বুলি। বৰ্তমান মানুহৰ বাক স্বাধীনতা অৰ্থনৈতিক স্বাধীনতা খৰ্ব কৰা শাসকসকলৰ অপশাসনৰ মাত মাতিবলৈ গৈ হৈ পৰে একোজন 'দেশদ্ৰোহী'। আনহাতে যদি নিজৰ কৃষ্টি-সংস্কৃতি সকলো পাহৰি বহিৰাগতক আদৰি অসমক শক্তিশালী অসম গঢ়িব বুলি দস্তালি মাৰি নিজক মহান সজাব খোজা সেই শাসকসকলৰ গাৰ বৰণ সলনি হোৱা দেখি লাজ পাইছে অসমৰ জনসাধাৰণে।

দুৰ্নীতিৰে ভৰা অসমৰ বোজাক যেন এই শতিকাতোৱে বুটলি ল'বলৈ অপাৰগ। প্ৰাণ আহুতি দিয়া সকলৰ তেজৰ চেকুৰাখিনিৰে জানো ধুই নিকা কৰিব পাৰিব? ধৰ্মৰ নামত, ভাষাৰ নামত, সম্প্ৰদায়ৰ নামত ধ্বংস হোৱা অসমৰ জনসাধাৰণক কোনে শান্তিৰ বাট দেখুৱাব। জনসাধাৰণৰ বাক স্বাধীনতা খৰ্ব কৰা শাসকসকলৰ এনে পৰিৱৰ্তন কোনেও আশা কৰা নাছিল। কল্পনাৰো অতীত আছিল। ভোকত দিন নিয়াৰ কথা; ভবা নাছিল ভাতৃঘাতী সংঘাতৰ কথা, ভবা নাছিল বিবস্ত্ৰা তিবোতাৰ কথা। অসমৰ জনসাধাৰণে আশা কৰা নাছিল পৰিৱৰ্তনৰ নামত বহিৰাগতক দলিচা পাৰি দি অসমৰ জাতি, মাটি, সংস্কৃতি হেৰুৱাব লাগিব। এই ভয় হৈছে অসম মাতৃৰ আৰু অসমৰ জনসাধাৰণৰ।

মোৰ অনুভৱ হয় আমাৰ সমাজৰ দক্ষ লোকৰ অভাৱ নাই ঠিকেই, সকলো ক্ষেত্ৰত যেন যোগ্য প্ৰাৰ্থীৰহে অভাৱ ঘটিছে। ভয় হয় আমাৰ ভৱিষ্যৎ প্ৰজন্ম কোন দিশে গতি কৰিব ধৰিছে।

সময়ৰ পৰিৱৰ্তনবোৰলৈ লক্ষ্য ৰাখি আমিও পৰিৱৰ্তন বিচাৰি থিয় দিব হ'ল। দক্ষ আৰু যোগ্য প্ৰাৰ্থীৰ সহায়ত সমাজৰ দুৰ্দীনবোৰ আঁতৰ কৰি নতুন অসম গঢ়াৰ প্ৰতিশ্ৰুতি যেন গ্ৰহণ কৰে। এই পৰিৱৰ্তনশীল অসমখনত যেন শান্তি বিৰাজ কৰে, অসমৰ কলা-কৃষ্টি-সংস্কৃতি, ভাষা মাটি সকলো সুৰক্ষিত কৰি নতুন অসম গঢ়াৰ সংকল্পৰে সকলো যাতে আগবাঢ়ি আহে।

Nature Or Humans:

Who's ruling whom?

●●
Sneha Singh Pawar

*"He is Richest who is content with the least,
for contentment is the wealth of Nature"*

— Socrates

We live in a kingdom of God. Conventionally it is believed that whatever we see in our surrounding is actually creation of God, and we call it as 'Nature'. Nature is considered as gift of God to us, the human beings. But the question is very significant, that we, the human need to ask ourselves, "Do we own the Nature? Are we the owner of the Nature or even we are a part of it?" What is "Nature connectedness"?

It is nothing, but how we feel related to Nature and to what extent we are close to Nature, and how we accept it as our own identity. Schultz describes three components that make up the Nature connectedness construct:-

- i) The cognitive component is the core of it and refers to how integrated one feels with nature.
- ii) The affective component is an individual's sense of care for nature.
- iii) The behavioral component is an individual's commitment to protect the nature environment.

If we compare the relationship of Nature and human with time it has changed a lot.

Earlier people used to think that we were a part of Nature and it was the only responsible thing for running our lives. Whether it be in case of food, shelter, clothes, furniture, medicines and other essentials, we are dependent on our Mother Nature. People used to worship trees and other natural components and shared a very sacred relation, that they actually feared to cause any kind of change or amendment with their Mother Nature. But as generations changed, people

became civilised, educated, different development took place, people started exploring Nature and tried to find out the hidden gems from it and eventually today, we are in a position where, we have started taking Nature as granted, we are acting like we are ruling the Mother Nature. No doubt we developed various techniques and lavish things for our benefits, for us harmful for Nature. According to Smithsonian Magazine, many scientists refer to the current geological time period as "The Anthropocene Era", meaning "The new period of Man". The most significant environmental issues today result from burning fossil fuels for energy, leading to land water pollution, ecosystem, damage importantly climate change. 'The intergovernmental panel', in its 2013 report on climate change declared 95 % certainly that global warming since 1950 is man-made. And not to forget one of the biggest environmental impacts of human activities is the degrading air quality. Air pollution, along with its deadliest effects has taken home on our planet. But, now it's quite alarming time for us, where we humans need to wake up and realise that Nature and humans are two sides of the same coin, and need to walk side by side, no one can rule over the other. This is the time where we need to protect and balance our relation with our Mother Nature once again. Or at last we will end up with nothing, but would be found "digging our own grave".

SMERALDO

A Sincerity Remained Undelivered

●●
Umarani Panging

It is said that Smeraldo stands for the sincerity that could not be delivered.

It represents an entangled love story having a tragic ending filled with yearning, sadness and a sincerity that remained undelivered.

According to the story, there once lived a man in a secluded castle in the city- La Citta di Smeraldo. He was the love child of the duke of Florence who fell in love with a poor gardener's daughter. She passed away at child birth leaving her child alone in the cold world.

Being born out of wedlock he was the source of misery to the wife and children of the duke, who were constantly trying to end his life. So he hide himself in solitude at an old castle away from society and wore a mask to hide his ugliness. He thought he was very ugly probably because of all the hatred he received at his early age. If anyone tried to approach him he would hide himself away in anger and distrust. His only joy was to grow beautiful flowers in his garden inside the castle. It made him happy and content. But things took a beautiful turn which left a trace of beautiful memory but also a sorrowful scar in his heart forever.

One day a girl appeared near his castle in ragged clothes, she climbed over the fence and stole some flowers off his garden.

The man was furious her for stealing. the precious flowers that he raised. So next day, he spent his whole right guarding the garden, but in his brief moment of sleep the girl would pick up some flowers and run away.

Several night passed so on until the man has enough. He pretended to be asleep and watched her stealing. He got curious.

Who was she? Why does she steal flowers? Without realising the man followed her, disguising himself with a cloak and a mask.

After following her to a village nearby he found, she stole flowers at his garden. to sell them because she was very poor and had no other way to provide herself a living.

He felt pitiful and wanted to help her. He wanted to teach her every method of growing flowers that he knew. Without his knowledge love crept all the way to his heart drowning him with a bitter sweet emotion he never felt before.

He started growing many flowers for her and made sure they were of the best quality. He wished to show up in front of her and confess his feelings but he could not.

She would be scared of him. He must hide Because he was ugly. She would not love an ugly monster like him.

So he never got the courage to confess his emotion in front of her.

At the end, the only thing he could do was to keep growing and taking care of the flowers that she would keep coming to his garden.

Then he decided that he should grow the most expensive flower (smeraldo) for her to sell. That was the only way he could deliver his sincerity to her. So he locked himself in the castle. After many attempts, he succeed in making the flower-smeraldo. It was something that never existed in the world.

He filled his garden with this precious flower and waited for her return, bashfully with anticipation.

'When will she come?

Will she like the new flower?

Will she like my sincerity?'

But she was nowhere to be seen. No matter how much he waited the girl he loved did not return to his garden. It made him anxious. So he visited the village, he followed her to.

But how cruel fate played.

Unfortunately the girl passed away before she could receive the flowers he so carefully cultivated.

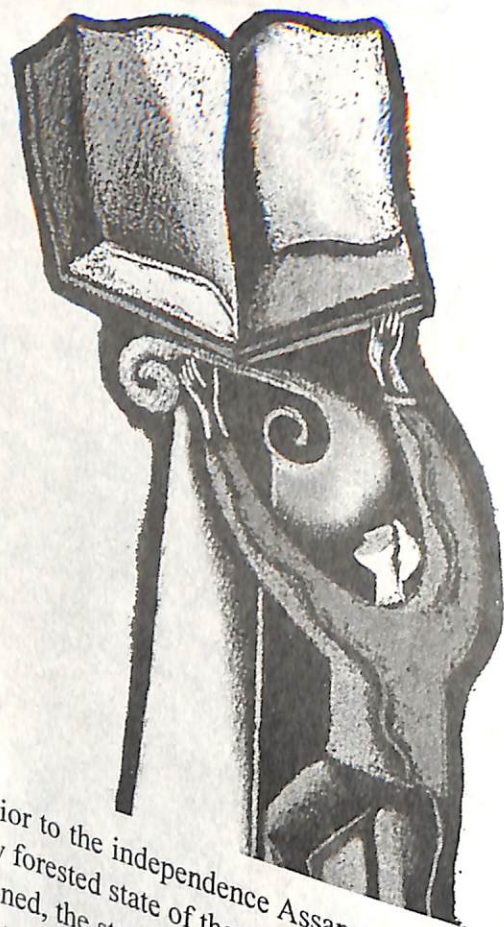
Thus the sincerity he wanted to convey (through the flower smeraldo) never got delivered.

This story tells us about our fear to face ourselves i.e. to show our true self.

The man in this story always hid himself away in fear of rejection.

'If the man had the courage to face her
Could it lead to a different ending?'

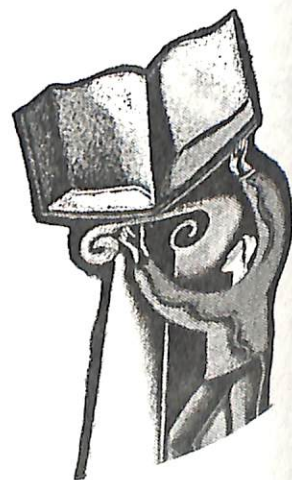
ROLE OF STUDENTS In Conservation Of Forest In Assam

In the present world of destabilised ecological balance everyone ought to have by now heard the call "PLANT A TREE AND MAKE INDIA GREEN". But we see that it has just remained a call and measures for its effective implementation are still a far cry, what is required in our present environment to cope up with the declining situation is not just a call but in fact a roar accompanied by thunderous action from all corner's. Now as the context centres around Assam, the primary question arises what role can be played by our people in fighting the deforestation menace and when the word people come to the limelight, the first and the foremost stands the student community, which shall we say is the most energetic, effective, and vigorous army for the implementation of all action, plan, policies and programmes. The success of Assam agitation has already demonstrated the inherent capacity and strength of the student of our state.

Prior to the independence Assam was considered to be one of the most heavily forested state of the country. But as the light of freedom dawned and brightened, the state seems to have been gripped by the epidemic of ruthless deforestation. The political freedom brought along with it freedom from duties and this is what has led to the present situation. People come into Assam and out of our vast and varied natural resources extracted money for themselves. From Paupers they turned into millionaires by exploiting our resources with both hands but didn't allow even drops to drip back from the corners of their fingers and our people, who for the first time tasted freedom, slept soundly and allowed their houses to be robbed. If such parasitic condition be prevalent for a few more decades the evident result will be impoverishment of our nature directly and our people indirectly for all bad and good has its incidence on the people.

Now back to the Subject what can the students do or what can be their

role in the conservation of forests in Assam? We all know that the depletion of forest leads to aridity, soil erosion and silting. The soil loses its moisture and the atmosphere loses its only agent of oxygen replenishment. Mother earth loses her crowning robes. All this havoc is being seen in the state in recent years. The depletion of forest in the hills has led to large scale floods in the plain which are causing more intensive damage in recent years. The disastrous result of a depletion in the Ozone Layer are Known to almost every educated person. An ozone hole may lead to extermination of all life forms from the earth.

The government of Assam took a revolutionary step towards conservation of forest by closing down all forest operation. But to what extent has it been successful? Has it helped our forest in anyway? No not at all. It has rather aided some vested interest and antisocial element of our society in making money by underhand means at the cost of our forests and the various by-products there from. Isn't it a matter of shame for us that our whole forest Department has been branded as a bunch of cheats, robbers and blood suckers. The student can do a lot by tracing out the real culprits and helping the government in putting them behind bars. By doing this the student community shall not only remove a blemish from among our midst but also help the cause of humanity by saving the forest from their devilish designs and aims their segregation and punishment shall aid the cause of the forests and those living therein and therefrom.

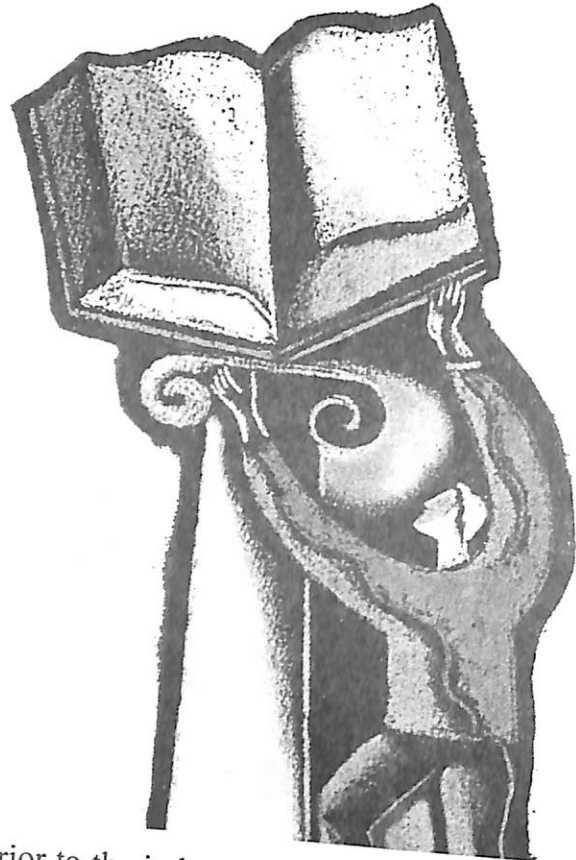
The student community is the most educated and dynamic section of our society. It has the best understanding of modern trends and problems. It is rational in its thinking and scientific in its belief and approach. It has both the guts and strength of questioning the existing social order, custom, superstitions and tradition. Students are aware of the fact that forests are our friends and the most essential link between the living and non living world. It is the forest that convert the inorganic substances into organic living matter.

In order to forward the cause of the forest, the student community ought to come forward and join the National Literacy Mission. In their leisure along with educating the people and giving them knowledge about the forest plantation. The students can make the uneducated section of the community aware of the necessity of the forest for sustenance of

ROLE OF STUDENTS In Conservation Of Forest In Assam

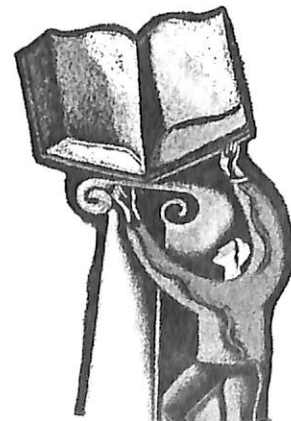
●●
Haridesh Kr. Agarwal

In the present world of destabilised ecological balance everyone ought to have by now heard the call "PLANT A TREE AND MAKE INDIA GREEN". But we see that it has just remained a call and measures for its effective implementation is measures for making it practical are still a far cry, what is required in our present environment to cope up with the declining situation is not just a call but in fact a roar accompanied by thunderous action from all corner's. Now as the context centres around Assam, the primary question arises what role can be played by our people in fighting the deforestation menace and when the word people come to the timelight, the first and the foremost stands the student community, which shall we say is the most energetic, effective, and vigorous army for the implementation of all action, plan, policies and programmes. The success of Assam agitation has already demonstrated the inherent capacity and strength of the student of our state.

Prior to the independence Assam was considered to be one of the most heavily forested state of the country. But as the light of freedom dawned and brightened, the state seems to have been gripped by the epidemic of ruthless deforestation. The political freedom brought along with it freedom from duties and this is what has led to the present situation. People come into Assam and out of our vast and varied natural resources extracted money for themselves. From Paupers they turned into millionaires by exploiting our resources with both hands but didn't allow even drops to drip back from the corners of their fingers and our people, who for the first time tasted freedom, slept soundly and allowed their houses to be robbed. If such parasitic condition be prevalent for a few more decades the evident result will be impoverishment of our nature directly and our people indirectly for all bad and good has its incidence on the people.

Now back to the Subject what can the students do or what can be their

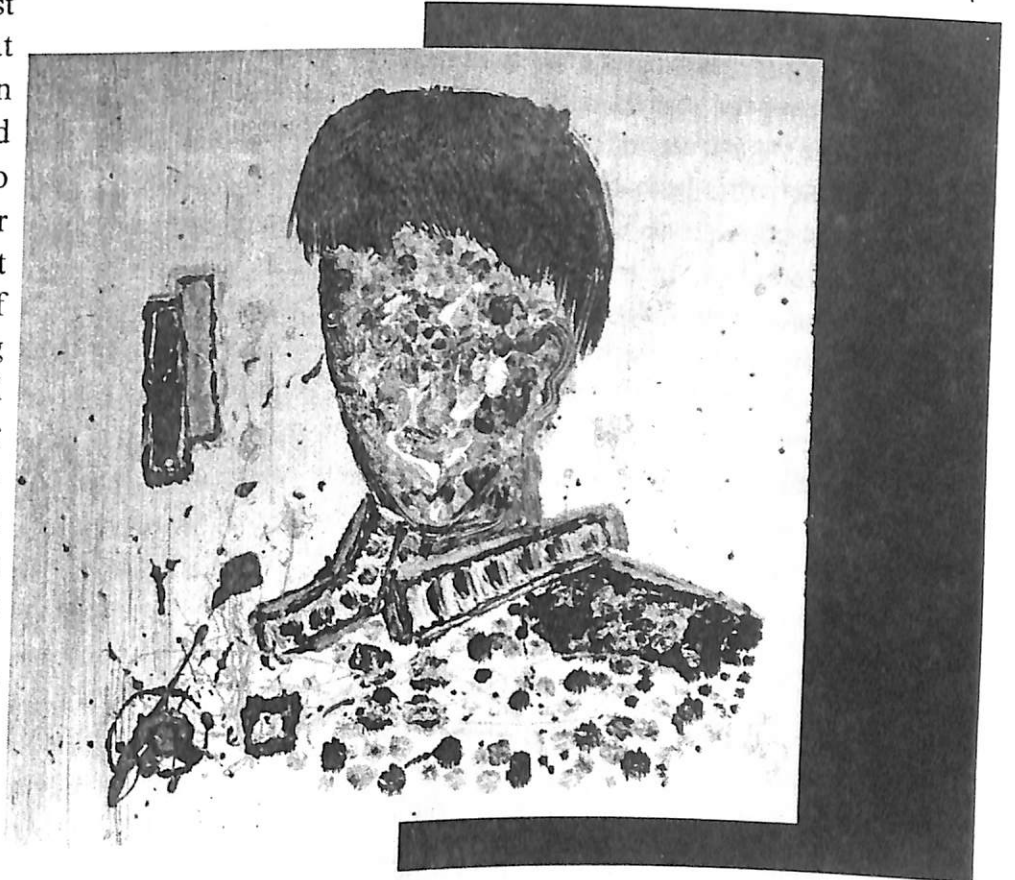

role in the conservation of forests in Assam? We all know that the depletion of forest leads to aridity, soilerosion and silting. The soil loses its moisture and the atmosphere loses its only agent of oxygen replenishment. Mother earth loses her crowning robes. All this havoc is being seen in the state in recent years. The depletion of forest in the hills has led to large scale floods in the plain which are causing more intensive damage in recent years. The disastrous result of a depletion in the Ozone Layer are Known to almost every educated person. An ozone hole may lead to extermination of all life forms from the earth.

The government of Assam took a revolutionary step towards conservation of forest by cl sing down all forest operation. But to what extent has it been successful? Has it helped our forest in anyway? No not at all. It has rather aided some vested interest and antisocial element of our society in making money by underhand means at the cost of our forests and the various by-products there from. Isn't it a matter of shame for us that our whole forest Department has been branded as a bunch of cheats, robbers and blood suckers. The student can do a lot by tracing out the real culprits and helping the government in putting them behind bars. By doing this the student community shall not only remove a blemish from among our midst but also help the cause of humanity by saving the forest from their devilish designs and aims their segregation and punishment shall aid the cause of the forests and those living therein and therefrom.

The student community is the most educated and dynamic section of our society. It has the best understanding of modern trends and problems. It is rational in its thinking and scientific in its belief and approach. It has both the guts and strength of questioning the existing social order, custom, superstitions and tradition. Students are aware of the fact that forests are our friends and the most essential link between the living and non-living world. It is the forest that convert the inorganic substances into organic living matter.

In order to forward the cause of the forest, the student community ought to come forward and join the National Literacy Mission. In their leisure along with educating the people and giving them knowledge about the forest plantation. The students can make the uneducated section of the community aware of the necessity of the forest for sustenance of

human life. The people ought to be told of the dangers that shall result from deforestation. The people should be made to know about the bonds between forest and man. The student community can play an eye openers role by educating the poor ignorant masses. What is required is a glimpse of the goal and the people, however weak they are will find their own paths to the destination.

The student community is that section of the society which enjoys the maximum leisure, This is enjoyed as Play time, Movie time, Gossip time and Story time all over the year and also in the form of vacations. The student can make use of this leisure in purposeful activities instead of just idling away. Tree plantation programme can be taken up, these programme can help in increasing the volume of forest in the state. Each student should plant atleast one tree and care for it till the tree is strong enough to grow with out help, assistance and care and then begin with another tree or group of trees because what is required is not just plantation trees but also looking after and caring for them.

The student community in our state could organise itself in a fashion something like that of the "GREENS" of Europe and fight for the sacred cause of our forests. By organising themselves the student can make a mass struggle of their movement against the exploiters of the forests, who like the while ants are busy in hallowing the base of our existence. As a voice of a single individual may not be heard or when a single note falls on deaf ears a mass organised voice of the whole student community may succeed in arousing the feeling and sentiments of the people in favour of our demands. An organised student community can make the older generation realise that the forest and all other natural resources are infact the property of the future generation and hence they have no right to exploit them. The present has to be given awareness about their responsibility to the future. They must be told that if not for their interest, atleast to protect the interest of the comming generation, they are to save the forest and stop the ruthless exploitation. The forest are an heirloom, a legacy for the comming generation

and the present has to act only as care takers and handover what they have received to the rightful owner in proper condition.

The forest serve as the chief source of energy in the state. They supply firewood for domestic purposes as well as for use in certain industries. The student community can do a lot in this context. By advocating and preaching the use of alternative sources of energy the student can save the forest from the prying eyes of the forest cutters. The use of Bio-gas as an alternative source of energy has not yet been introduced in the state effectively. Students can learn these and such other techniques and thus create a revolution involving the use of non-conventional enrgy sources. The availability of cheap renewable teachniques means and sources of energy shall reduce the dependence of our people on the forest. They shall divert the attention of the people from the forest and thus their exploitation as a source of fuel shall be stopped.

It can be concluded that students can play a very vital role in the conservation of forests. May the student of Assam join hands and shoulders, forget the narrow racial walls and fight unitedly with only one aim inview of conservation of forests. May they place themselves in the vanguard of the 'operation conservation' and set example not only for India but for the whole world. instead of demanding a Bodoland and a separate Cachar may they concentrate their effort in preserving the identity of our people, our forests for a lost identity can never be regained without forest the earth will be turned into a barren planet May the Good God bless and guide the student community towards the goal for the call of the day in SAVE TREE SAVE MAN'.

প্র.ব.ক. ভি.ন. গ.দ্য.

India's Obsession with Fair Skin

●● Alisha Bhorali

Fair skin- a type of skin tone that has low melatonin pigmentation and which has been adapted to low levels of UV radiation. Thus fair skin tone was initially found in regions further away from the equator; but now due to migration these demographics has definitely changed. India being a country in the tropical region, majority of its inhabitants have brown skin tones. Inspite of being called browns, Indians are more attracted to whiter skin tones, despite fair skin being an attribute in a much fewer portion of the Indian population.

Historically, this fair skin superiority probably arose due to the caste system that was in place. The upper caste people were usually paler while those of the lower castes were of dark skin tones, which was obvious as the lower caste people were involved in manual labour and spent much time out in the hot sun. Moreover, most of India's conquerors in history have been fair skinned, like the Aryans, the Mughals, the Portugese and most importantly, the British who used colorism to justify their discrimination against others of darker skin tones, particularly the blacks. This must have led to the belief that fair skin is superior. And unfortunately this belief has remained deeply intact in our society even today.

Although this fair skin obsession of Indians dates long back in history, the monetising of this obsession with fairness only occurred in 1919 with the introduction of India's first fairness cream called as 'Afghan Snow'. In 1975, 'Fair And Lovely' by Unilever hit the market, followed by Emami 'Naturally Fair' in early 1990s, 'Fairever' in 1998, and 'Fairglow' from Godrej in 1999, and the list just goes on. And now the fairness cream industry in India is estimated at half a billion dollars. In fact, most of the products in the market has in its description some sort of adjective (like lightening, tan removing, brightening, etc) that ultimately means skin whitening. However the fairness industry has a very negative impact on the society. The ubiquitous tube of Fair and Lovely (which is not cheap) is found in a huge number of households, even in the poor ones which indicates the priority of making the skin lighter. Not only these creams not do much for skin

MAP OF SOUL

Umarani Panging

Swiss psychiatrist Carl Jung drew map of the human soul that describes the psyche in all of its dimensions.

Psyche
Saiki
the human soul mind
on special
place from where our
thoughts come from
not the ... brain but it is
that generates all our
thoughts and emotions.
The human psyche is
divided into consciousness
and unconsciousness. By confronting the parts
of unconsciousness one could obtain self
knowledge and bad to self betterment.

The main elements of the psyche are
PERSONA, EGO, SHADOW

Persona :
Is one of the elements present in the conscious part of the psyche the very outer layer. It is the mask on character that one puts on when they are exposed to the outer world. It is a compromise between the individual personality

and what the society thinks one should be. The persona is nothing real. It is just a borrowed personality or character that one puts on in certain situations and takes off when they are out of that situation.

However one must realise the difference of the real and fake identity. Some times people suffer from the inflation (pretense) of this persona and they over identify themselves with this mask which results in the mask (persona) taking control of their true psyche.

fairness, they may contain harmful substances which can eventually cause various skin problems like acne, uneven complexion or even skin cancer.

This fair skin obsession has been there for a long time now, and so have its negative impacts. Darker skinned people are often advised by people to try this cream or that home remedy to make themselves fairer. And this begins at an early age. Also in many matrimonial ads fairness is one of the first traits looked for in a potential spouse (mostly for brides). And like many things in society, women face the blunt side even here in this obsession for fairness.

The often heard envious compliment 'You're so fair' or that person is really fair, which in first place should not even be a compliment, reflects how being fair is considered more desirable. So much so that even the lady at the cosmetic store would often recommend foundation a shade lighter-because what would be the use of a foundation if it won't make you a shade fairer. Speaking of which, there are hardly any cosmetics of suitable shades for even medium brown tones. Not only there's hardly any foundations for brown skin in mainstream media and even any representation of brown skin in mainstream media and entertainment industry, even though a large portion of India's population is dark skinned. Even if there is, it's mostly not in a good light. The villains in movies and dramas are often dark skinned, with the heroes and heroines mostly being light skinned. Even in the Indian cartoon, Chota Bheem, the dark skinned character Kalia portrays a negative role.

This obsession has serious consequences, often lowering the self esteem of the dark skinned people, having them believe this false notion that dark skin can't be beautiful. Although recently there have been improvements, from having representation of dark skinned people in the media to various movements, like 'Dark is Beautiful' and calling out of this discrimination against the darker people, but we still have a long way to go. Till then just remember that whether you're fair or not, you're just lovely in your own skin tone.

Being rewarded for our persona makes us more and more inclined to believing the persona as the real self. Getting appreciated for our persona will surely make us happy but not content, we would tend to get a little uncomfortable as we know the fact, the one getting awarded is not the one we truly are.

EGO

Another element is the ego and resides in the centre of consciousness. It is what the consciousness believes and views itself to be essentially the character that one thinks he or she would be (regardless of what others believe unlike the persona).

Ego is a Latin word meaning 'I'. However this is not the true admire self, it is the character what we and wish to be. The difference of the persona and the ego is that the persona is the character we display to please the people around at the particular situation whereas the ego is the character that we force on ourselves regardless of others' opinion, like fans following their favourite celebrities (in terms of personality and lifestyle). Just like persona many end up identifying themselves with the ego itself which suppresses the true self of such individuals.

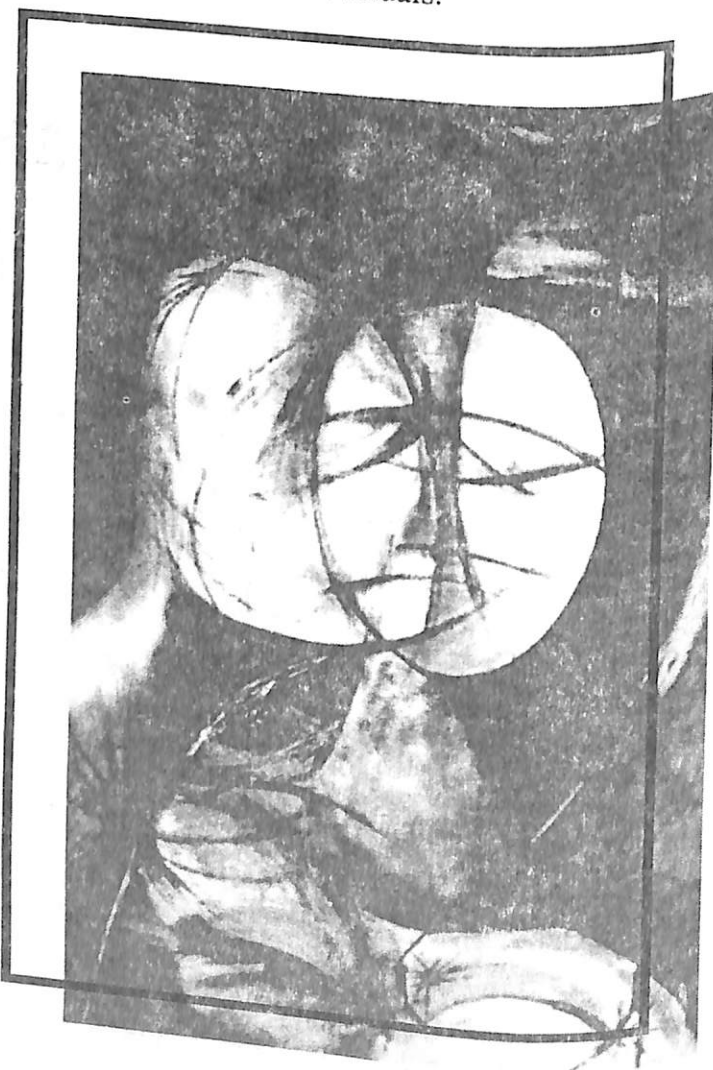
SHADOW

Is an element of the unconsciousness. It is the sum of traits that are pushed back deep away from the consciousness (outer world) into the unconsciousness (inner world) mostly due to negative reactions (feed back) from others. These are the hidden aspects of an individual that the ego has suppressed or never really recognized. They are mostly characteristics that one is not proud of and does not wish to acknowledge. The persona restricts the realisation of the shadow to the outer world.

For example :

A doctor will not smoke in front of his patient as his persona as a healer and a respected persona among the patients restricts him from smoking. Because the patients (outer world) do not want to or does not expect to perceive that, so his persona restricts his shadow's urge to do as he wants or wishes to.

One must keep in mind that the knowledge of the psyche is not same as the experience. At the best it can be a useful tool to those who seek orientation and guidance.

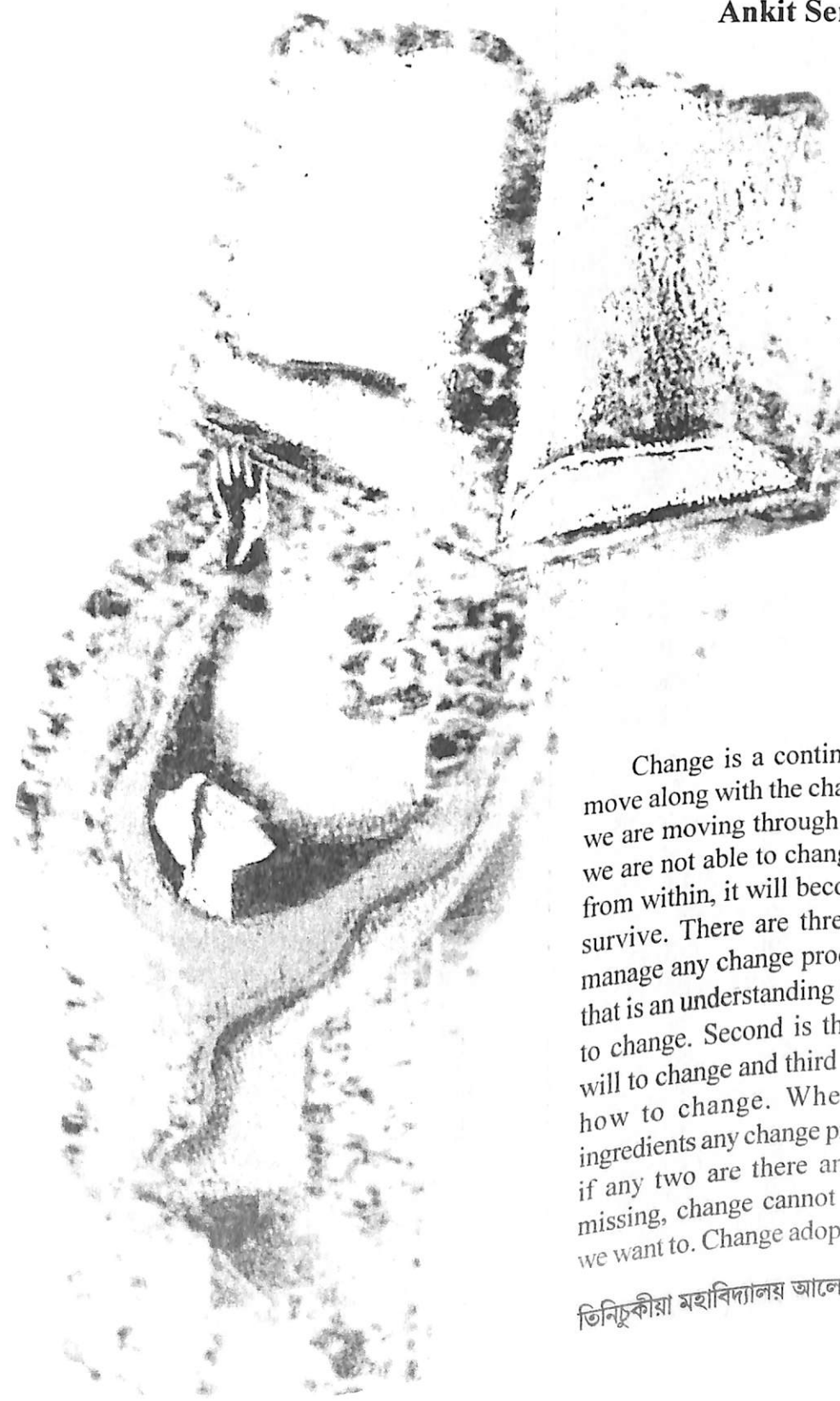

প্র.ব.ক. ভি.ন. গ.দ.

Managing Change

••

Ankit Sen

Change is a continuous process. We have to move along with the changing times constantly. As we are moving through rapidly changing times, if we are not able to change and empower ourselves from within, it will become very difficult for us to survive. There are three things that we need to manage any change process. They are knowledge, that is an understanding of what to change and why to change. Second is the desire to change or the will to change and third are the skills that show us how to change. When we have these three ingredients any change process can be accurate. But if any two are there and the third ingredient is missing, change cannot take place in the manner we want to. Change adopted in a systematic method

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বর্ষ • ১১৩

according to the need of the hour brings enthusiasm and newness.

Normally, whenever time has demanded change from people there are five types of people with five types of reactions towards change, There are-

1. People who resist change.
2. People who try to flee away from change.
3. People who ignore change.
4. People who deny, they don't want to change.
5. People who embrace change and adopt it in the way it comes.

Every event, situation and problem demands a creative response from individuals from time to time and when people do not realise the necessity of time to adopt creative measures or develop a clear focus towards it they react to the situations and events as they come up in the same old ways.

There are two circles which affect an individual's life. The circle of influence and circle of concern. The circle of influence is where we have control and the circle of concern is where we do not necessarily have direct control, but it is concerned with all our dealings. We cannot control everything outside ourselves, but we can contest our own internal self to lead change. the circle of influence is the internal circle of our own values, vision, beliefs, attitude, assumption, thoughts, etc. The circle of concern is the external circle comprising the government policies, economic conditions, global competition, which is beyond our control.

However, when we expand our inner circle of influence that is, our values, visions, thought process, assumptions, beliefs, the gap between the circle of influence and the circle of concern gets reduced and this is where we become proactive- which means we are able to focus on

the things that we have direct contact over and which produce positive energy waves.

The challenge of the time is to move confidently and powerfully through self-transformation. When we are in a powerful awareness no upheaval in the atmosphere, people, situations or circumstances can affect us. The most significant breakthrough occurs when there is a change in our perception. There are two ways to change. The hard way and the easy way.

The hard way is where we are forced to change. If we are slow to change, the real world forces us to re-think and we are forced into making adjustments which are not always pleasant. On the other hand, the easy way is the change that can be exhilarating when we take up the challenge of being

pro-active and plan to change before time. The best time for change is when we are changing, growing and learning. When we are at peak performance and level of satisfaction is high, everybody would like to grow, learn and change and no one would like to be stuck-up and remain stagnant.

At present, the emphasis is therefore shifting towards managing ourselves and finding inner competencies, our latent powers and specialities that make us effective in this new environment. We need to harness our personal power to bridge the gap between what we have to do and what we are actually doing by overcoming our inner shortcomings. To be powerful is to have the ability to handle all situations and apply the right powers at the right time. Hence, we require self-realization and not merely self-knowledge to manage the change.

দ.শ.ন. আর বি.জা.ন.

GENERIC DRUG :

PRICE WARS

Medicine herb it covers diagnosis, treatment, and prevention of disease, medicinal research, and many other aspects of health. Based on the manufacturing unit medicines are of branded form and generic form. They have the same active ingredients or salt, but a slight difference in packaging and absence or presence of strong patent. Cost is the main difference in between generic and brand name prescription drugs.

Generic medicines are those which contain the same active ingredients (the ingredient, which act to cure the condition the medicine, is used to treat), in the same quantity as a brand-name medicine. Generic medicines therefore have the same effect on the body in terms of curing diseases as the brand-name medicines, which they copy.

However, generic medicines are sold using a different name and may contain different inactive ingredients (ingredients that give the product its taste, shape, texture, smell, but which do not affect the body to relieve health conditions) compared with their branded counterparts. We should not get confused with counterfeit medicines, which are illegally manufactured because not all branded medicine may have its generic form. One must always ponder of buying generic medicine prescribed by a physician. In correspondence to generic medicine, a very good example is paracetamol whose branded form is crocin that is been sold in the market.

The availability and utilization of generic alternatives to brand-name drugs have had significant effect on cost savings for health care consumers.

Generic version crops up almost immediately after the patent on a brand name drug expires.

●●
Kaberi Sonowal

"Wherever the art of medicine is loved, there is also a love of humanity."

Hippocrates

The floodgates opened in 1984 with the passage of the Drug Price Competition and Patent Term Restoration Act, commonly known as the Hatch Waxman Act. The act dramatically changed the face of medicine. Generic drugs now account for about 50% of all prescriptions, saving consumers \$8 billion to \$10 billion every year. We have come a long way since the time when 'generic aspirin' first hit the shelves. Moreover, for consumers worried about the high cost of medications, that is a real relief.

An Economic and Policy Analysis of Generic Medicine

Pharmaceutical companies that develop new branded drugs generally invest only in drug candidates with strong patent protection as a strategy to recoup their costs of the drug development and to make a profit. The average cost to a brand-name company of discovering, testing, and obtaining regulatory approval for

a new drug, with a new chemical entity, was estimated to be as much as Rs80 crores in 2003 and Rs260 crores in 2017. Large pharmaceutical companies often spend millions protecting their patents from generic competition.

Generic drugs are usually sold for significantly lower prices than their branded equivalent and at lower profit margins. One most important reason is that the competition increases among producers when patents no longer protect a drug. Generic companies incur lesser costs in creating drugs (only drug manufacturing, without drug development and drug discovery) and are therefore able to maintain profitability at a lower price. For example, Thailand has imported millions of doses of a generic version drug Plavix (used to help prevent heart attacks) from India, the leading manufacturer of generic drugs, at a cost of Rs 2.15 per dose.

India is a leading country in the world's generic drugs market exporting Rs 1730 crores worth of drugs in the 2017-2018 (April-March) years. India exports generic drugs to the United States and the European Union.

In the UK, generic drug pricing is controlled by the government's reimbursement rate. The NHS (National Health Service) spent about 4.3 billion pounds on generic medicine. In 2012, 84% of prescription in US were filled with generic drugs, and in 2014, the use of generic drugs in the United States led to US\$254 billion in health care savings. Recently India Government has also put much effort on doctors for prescribing generic drugs for medication.

Beliefs and Attitude towards Generic Medicines in India

With the escalating cost of healthcare facilities, many people in India started to opt for generic medicines. The solution of generic medicines is much cheaper than branded drugs

and is backed by the Government of India, which made it mandatory for the physician to prescribe the generic names. Generic medicines are usually identical as proprietary drug that has a branded name because of which the chemical composition of the medicines sold. As per Indian household the term 'generic' implies the drug is a cheaper, less effective and duplicate version of the branded name product. In reality, generic drugs are of the same quality and as effective as of the branded medicine. There are different phases through which a drug is developed or reviewed. As per the FDA (Food and Drug Administration), the authority is responsible for the evaluation of the drugs as a generic medicine. India is counted amongst the largest supplier of generic drugs across the world and the pharmaceutical industry has helped in reducing the healthcare costs of many nations by exporting the medicines.

Healthcare expenses push 60 million Indians beneath the poverty line in the year 2011. Therefore,

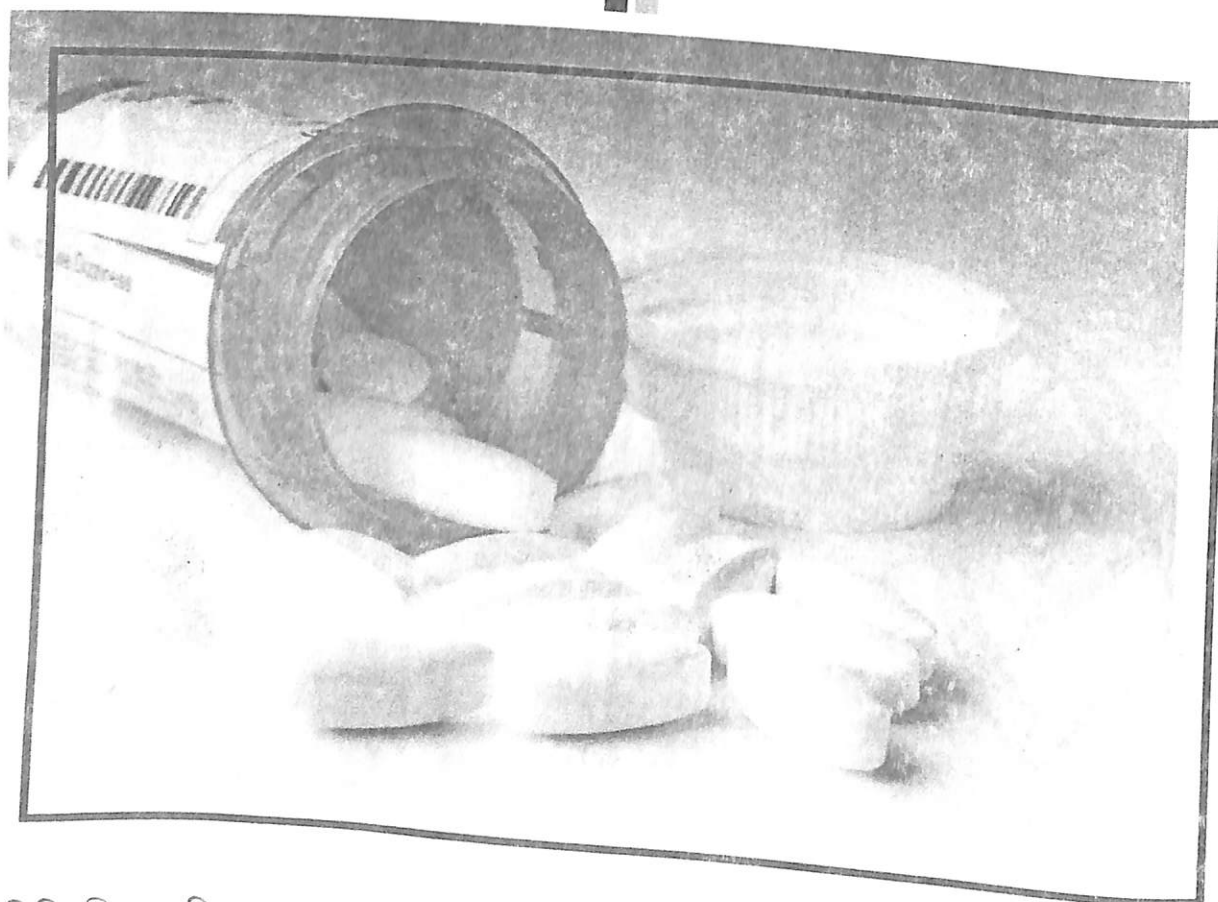
even the slightest drop in the medicine prices will free several households from medical poverty. Inexpensive medicines are one of the most important factors for reducing healthcare cost. On April 2017, the Medical Council of India released a notification, which stated it is mandatory for the physician to prescribe generic names.

Exposure to the environment, personality, and beliefs have a huge impact on the perception formation. Any action taken by a person is highly influenced by a particular event. Factors such as economic status, cultural society, and educational status also shape up the perception of generic medicine over branded drug. According to WHO (World Health Organization) all the essential medicines should be accessible to the public equally.

Journal of Drug Delivery and Therapeutics conducted a study as per which 62% of healthcare providers want to substitute generic drugs but not for all the cases they treat, thus indicates the efficacy of the two classes of

medicine. In addition, physicians are doubtful about the efficiency of generic medicines, which implies the lack of confidence and the knowledge for its usage. 92% of the people had heard about the generic drugs while 8% did not have any idea about it. Out of 92, 70% of them understand the difference between branded and generic drugs while 14% of 92 believed that generic drugs were not cheaper than branded drugs. 50% of people prefer to purchase generic over branded medicines while 47.8% believed branded drugs are more effective than generic.

The Conclusion of the above study shows the Government of India has implemented several policies to ensure the healthcare amenities are affordable through the promotion of generic drugs but the ignorance of public about medicines did not let them understand the different facets of healthcare. This can be rectified through Government campaigns, physicians and pharmacists because the public perceives them as an authentic source of information.

দ.শ.ন. আরু বি.জ্ঞা.ন.

Need for a synthesis of Philosophy, Science and Religion

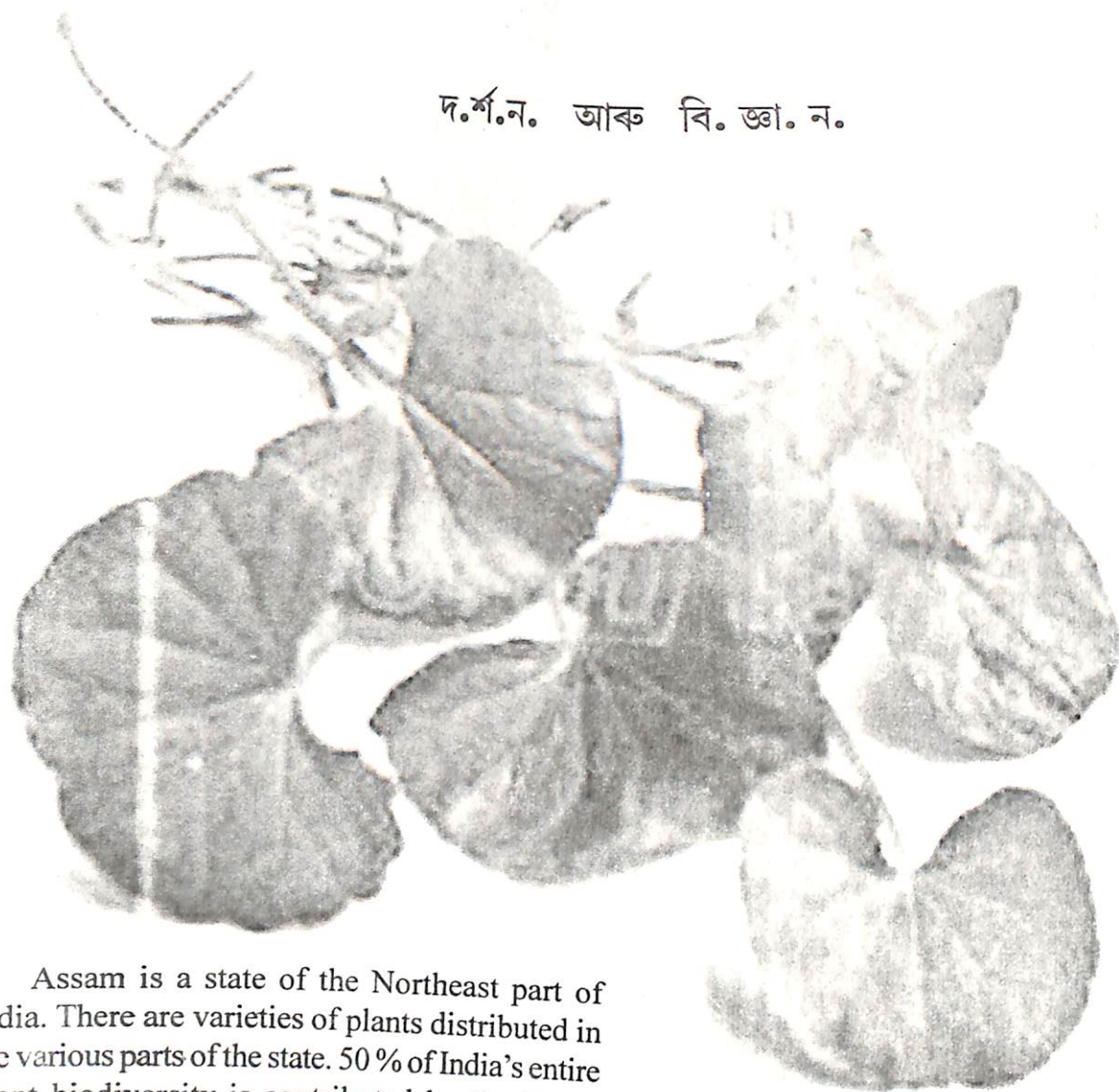
●● Bijay Hati Boruah

Civilised humanity, perhaps, will reach its apex when the three branches of knowledge – philosophy, science and religion, will flourish in equal proportion in the domain of human knowledge in a co-operative spirit. Art and literature if added to these major sources of allround development of mankind and if there is simultaneous progress in all these aspects of human culture, then the picture of the world would turn into a heavenly abode. Human mind is so constituted as it shares in a certain proportion the influence of these three thought processes. Since a definite thinking is always accompanied by any scientific course. Since the dawn of civilisation man is concerned with religion, science and philosophy. At the very flash of the light of knowledge the wonder and mystery of nature provoked him to surrender himself to some mysterious being in a sense of awe and reverence; and this is his religious spirit. He also began to enquire into Nature to suit his physical being and thus science appeared. Then he was

impelled to think about his existence destiny and meaning which in the rudimentary form, is called philosophising.

Indeed, the development of civilisation is determined by the growth of these things in the scheme of man's life. Art, culture and literature are the outcome of the prevailing general condition created by the concurrent growth as well as impact of philosophy, science and religion. They, taken together, shape the complete pattern of human organisation. Now, the need of the day is for a rational synthesis of these three department essentially ingrained in the civilised human brain. A proper adjustment of them in the wide and complicated scheme of life and a rationally guided cultivation of them in course of life are vitally required to remodel humanity aimed at ushering in an age of regeneration.

Philosophy in the widest and broadest sense, means a reflective and reasoned attempt to infer the character.

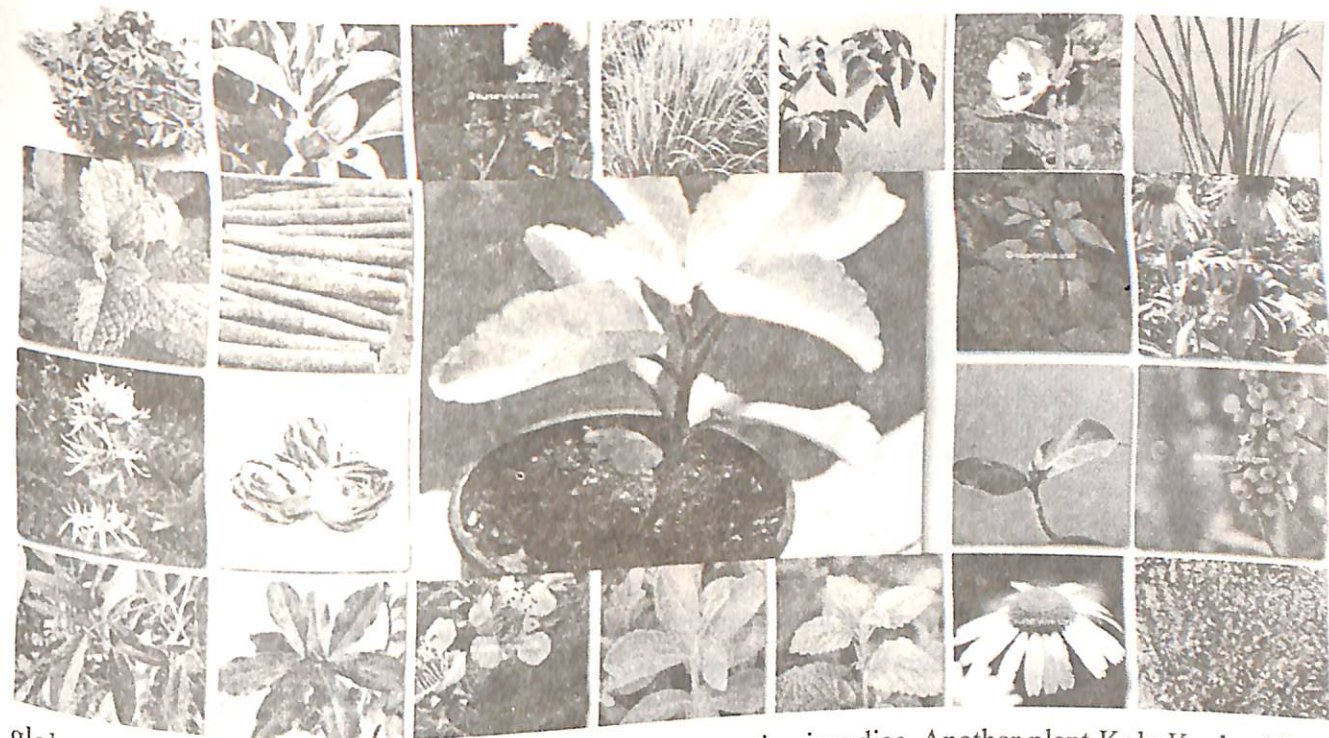

Assam is a state of the Northeast part of India. There are varieties of plants distributed in the various parts of the state. 50 % of India's entire plant biodiversity is contributed by the North Eastern states i.e Manipur, Mizoram, Sikkim, Tripura including Assam. The Ministry of Environment and Forest (MOEF), Government of India in 1980s recorded two hundred and eighty six (286) species of plants from Assam, used by the tribes of Assam for treatment of forty (40) different diseases.

Most of the medicinal plants used by local people and tribes of the state. Assam are indigenous, not known to the vast world of phytochemical science and research. The active ingredients and potent phytochemicals with promising pharmacological properties present in those plants are yet to be explored. May be some life saving miracle drug formulation can be discovered from one or some of those indigenous plants of Assam which are being used with trust and confidence by thousands of people, the tribal and the non-tribal villagers residing in Assam and can be a landmark in the world of Pharmaceutical science and a blessing to mankind all over the

Medicinal Herbs of Assam

••
Debojay Dey

globe. Climate of Assam is sub-tropical monsoon type. The temperature during summer is 35°C on an average and that in winter is 25°C. Temperature during night falls to minimum of 10°C. The hot rainy season lasts from May to October and dry climate persists in Assam from November to April.

India is considered one of the seventeenth 'megabiodiverse countries' around the world. Assam is a part of Eastern Himalayan Biodiversity of India and is one among the twenty five 'megabiodiverse' regions of Earth. The state of Assam covers an area of 78,434 km² of which 35.48% in forest area.

The forest in Assam are classified as Tropical wet Evergreen Forest, Tropical Semi Evergreen forest, Tropical Moist Deciduous forest, Sub tropical pine forest, Littoral and Swamp forest. Tropical wet Evergreen forest are distributed in the district of Golaghat, Jorhat, Sivasagar, Tinsukia, Dibrugarh etc. The tallest tree of Assam Hollong (Dipterocarpus macro corpus) also known as the 'State Tree' is found in these forests. Some of the medicinal plants of Assam such as Latumoni (Abrus precatorius) is used to help in hair growth, leaves are used in fever and cough & cold, Bar-Kachu (Alocasia macrorrhiza) is used to treat knee joint pain and headache, Dhekia (Blechnum orientale) is used to treat stomach ache, urinary bladder infection and skin diseases, Taljapori (Nymphoides indica), here the plant's juice is consumed for

treating jaundice. Another plant Kola Kochu (Colocasia esculenta) corms and runners are consumed and are believed to treat piles and tonsillitis, Nilakontho (Thunbergia coccinea) Root juice is used to treat stomach infection and sterility. There are many other species in Assam which are used traditionally for treating various disease conditions. Some of the plants are well known around the globe. Neem (Azadirachta indica) is used to treat several pathological conditions including infections, skin diseases and also has anticancer, antimalarial, antiulcer, hypoglycemic activities. Leaves, twig, seeds, flowers, roots, bark every part of the plant have potent medicinal use in Ayurveda. Several compounds have been isolated from various parts of the neem plant. Murraya Koinigii i.e. curry patta is very popular for spicy herb and known for its aroma, it has hepato protective, antioxidant, antidiabetic and anticancer properties and mostly used in cooking. Emblica officinalis is known as 'amlakhi' in Assamese has multiple medicinal uses. Medicinally Amla has antidiabetic and cardioprotective activities.

Assam consists of rich varieties of medicinal plants and herbs and some of the plants with medicinal values are yet to be discovered. Hence it is important to protect those herbs and spread awareness about this among the people which will be an effective way to increase the number of useful herbs in upcoming days.

CURIOSITY TO KNOW

••
Rohit Dutta

Curiosity is a strong desire to know something, which is a very good and distinct thing for developing a brighter future. 'Curiosity is a special term to me because it is a great way to develop or create something extra ordinary or uncommon which will be very usefull to everyone. Being curious it can benefit the mankind and to spread knowledge or gain through it from other resources. I am very curious to know everything around me which gives me satisfaction and many things to know. It is a key to make your future brighter but if you are not curious or refuse to know about the topic, you may fail to be a great personality. To me curious or refuse to know about the should always try to get inspired from great leaders who have great knowledge and try discovering something uncommon, which would shock the minds of millions. Motivation to any work leads to succes, as same as curiosity. The salient and the notable point is that "Make yourself curious about anything, which are knowledgeable. "Similarly in studies, curiosity should be there every student. Then the students' problems wouldn't arise and everything will be clear to us. Sometimes I am very curious about many great scientists and their lives and want to know how they were inspired and got an idea for discovery. In my point of view, we should be interested towards everything which could later improve an individual to develop his skill and abilities.

Naturally, I want to make my future as bright as I can and the best way to make it succcessfull could be by following my curiosity. There are many examples and many great leaders who made their fame and future because of their curiosity. Like benjamin franklin who had been very curios about electricity, later proved and who was curious about how man would be able to fly, later he invented the first flying machine. If the curiosity increases among all the people in this universe it will give a greater benefit to the creation of the mankind. Thus why it is said that "Curiosity is a sign of creation idea" wheres an "Idea is the crrency of the present".

Thanking you

The BrAin And Memory

••
Radhey Shyam Fogla

For an organism to respond successfully to a change in external environment, it is desirable that it should have some means of comparing the information regarding the change and response it made earlier to a similar change or a slight different all the past experiences and their relative success or failure, so as to make an appropriate response to the new situation. For this man has a highly developed brain. Man domains over all other mammalian species due to his highly developed brain. Brain is evelved in the mechanism of recording and recalling. Memory is a mental reaction of man, which recalls past incidents of man, when it comes in contact with the present. When any incident occurs, then Engrams of the past-experiences excite in the mind of man, which are related with the present. In this way man becomes cautious towards them and use them according to his own will and intelligence. Memory is a reaction of mental- it. Where here is deficiency of past-experince, there is deficiency of memory also. A young baby

has neither experience nor memory.

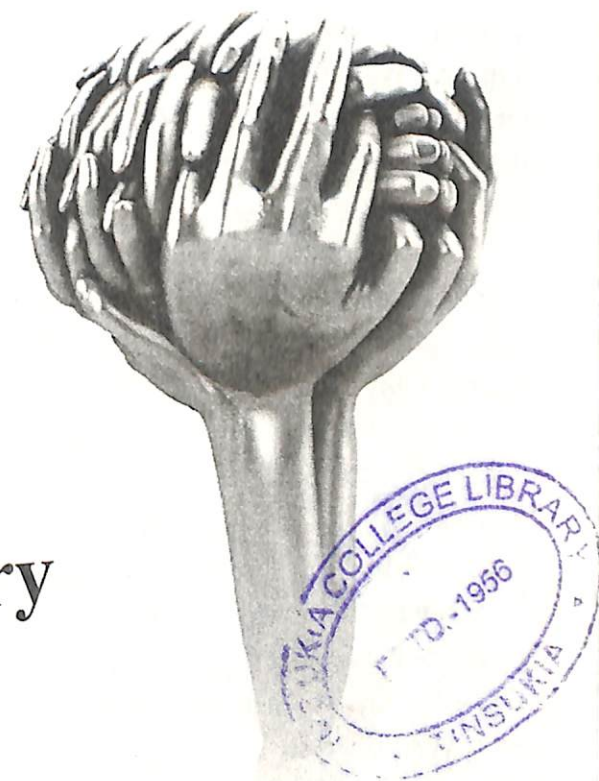
In real sense, the memory is the shape of different reactions and mental conditions of man. These reactions and mental conditions are as followa :-

- 1) Memorising ;
- 2) Retention;
- 3) Recognition; and
- 4) Recall.

The first two i.e. memorising and retention, are the pillars of the memory and the latter two i.e. recognition and recall, are the evidences of the memory.

A man has fremendous progress in understanding the physical world around him but knows very little about him-self. To know exactly how were member anything which we have experienced before; we have to answer three inter-related problems: 1) how the record is fixed into the brain store, 2) In what form it is stored and 3) how it is read out from the store whenever required.

The brain is the anterior part of the central

Why Your Attitude Is Everything

••
Chandana Das

১২৬ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বর্ষ

One of the most important steps you can take towards achieving your greatest potential in life is to learn to monitor your attitude and its impact on your work performance, relations and everyone around you.

We all have a choice. we can choose an inner dialogue of self encouragement and self motivation. or we can choose one of self defeat and selfpity. It's a power we all have. Each of us encounter hard times, hurt feelings, heartache, and physical and emotional pain. The key is to realize it's not what happens to you that matters, it's how you choose to respond.

HERE ARE 10 STRATEGIES OF ATTITUDE TOOL KIT TO IMPROVE YOUR ATTITUDE.

1. Self-coaching Through Affirmations

Affirmation repeated several times each day, everyday. Serve to reprogram your Subconscious with positive thinking. An affirmation is made up of words charged with power, conviction and faith.

2. Self- motivation Through Discovering your motives.

Discover what motivates you-what incites you to take action to change your life. Basic motives include love, self preservation, anger, financial gain and fear. Self motivation requires enthusiasm a positive outlook, a positive physiology and a belief in yourself and your God-given potential.

3. The power of Visualization.

Studies of the psychology in the peak performance have found that most great athletes, surgeons, engineers and artists use affirmations and visualizations either consciously or subconsciously to enhance and focus their skills.

4. Attitude Talk for Positive Internal Dialogue

Attitude talk is a way to override your past negative programming by erasing or replacing it with a conscious, positive internal voice that helps face new directions.

5. The Power of Word Now

Once released to the universe, our words cannot be taken back. Learn the concept of wow- watch our words. What we speak reflects what is already in our hearts based upon all things we have come to believe about ourselves.

6. The Power in a Positive Greeting

Most people enjoy working and living with others who try to live life for what it is- a beautiful gift.

7. Enthusiasm : Vital Tool for Saying Motivated.

Enthusiasm is to attitude what breathing is to life. Enthusiasm enables you to apply your gifts more effectively. Enthusiasm means putting yourself in motion. It's an internal spirit that speaks through your actions from your Commitment and your belief in what you are doing.

8. Connecting to your Spiritual Empowerment

The ultimate level at human need extends into the spiritual realm. Just as we feed our bodies in response to our primary need to survive physically we need to feed our spirit because we are spiritual beings. Many people form powerful and positive motivation in their faith. It happens to be one of them.

9. Lighten Up your life with Humour

Humour is a powerful motivator. The more humour and laughter in your life, the less stress you'll have, which means more positive energy to help you put your attitude into action. There are also health benefits to lightening up.

10. Exercising will Help Keep you Motivated

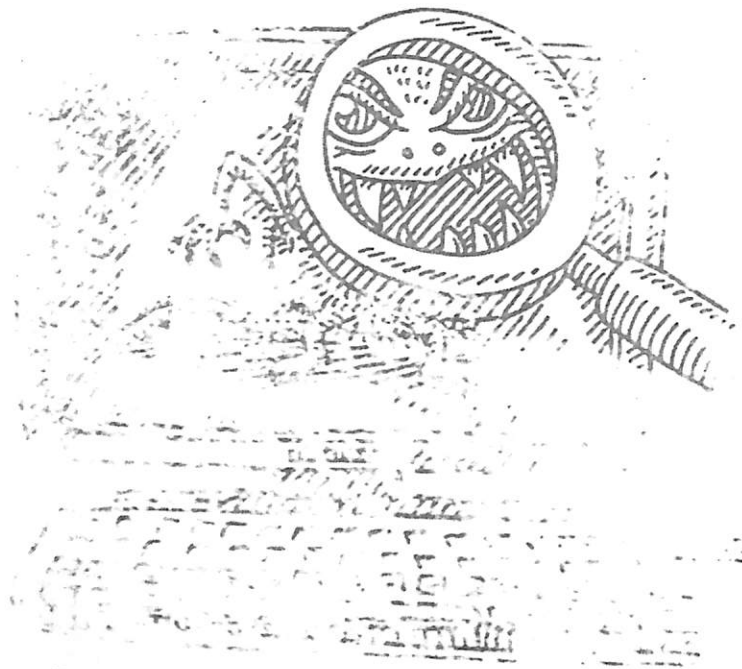
One of the best ways to move to a more positive and motivated frame of mind is to exercise. A regular exercise routine can provide relatively quick positive feed back in the form of weight loss, muscle development and a sense of doing Something Positive for Yourself.

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বর্ষ • ১২৭

COMPUTER VIRUS

A dangerous pollutant of the computer environment

Nilanjan Bhowmik

The word "Virus" has a long history in the English language, coming from a Latin word meaning Slime or . Poison. be a word always associated with some disease or harmful name computer virus for self replicating programs. It was considered to influences. Fred Cohen coined the "A Biological Virus - may be defined as an ultra microscopic disease producing nucleoprotein particle that can multiply only within living organism. A computer virus, on the other hand, is a program (or software) with a set of coded instructions to carry out the desired disorder and destruction as also to replicate it self. Though the computer virus is non living and artificially created, it has some similarities with biological counterpart, including the name. Three meaningful similarities between the computer and Biological virus are as follows.

1. Both forms of Viruses contain coded instructions to carry out a set of activities. The Biological virus has its coded instruction in strains, each computer Virus has its signature.
2. Both of them spread themselves when they are in host through their coded instructions.

3. The patient or host infected by either virus exhibits a set of symptoms,

There are various forms of infection symptoms of computer viruses. The Viruses can do many thing, such as follows.

1. Virus may change one name for another, or when ever a particular name crops up, add an obscenity to it.
 2. Many Viruses slow down the computing operations
 3. The viruses also can steal data.
 4. The Viruses can roam through the system closing itself.
 5. When we save a file, the Virus might change the command to FOR MAT, destroying all the data on the disk.
 6. As well as changing commands, Viruses may also define the very keys with which all try to issue those commands.
 7. Often the viruses also flashes apparently funny messages on the screen etc.
- computer viruses normally infect one the following areas;
1. The hard disk partition table.

2. Boot or FAT (File Allocation Table)
3. System operating and executable files

CLASSIFICATION OF VIRUSES

Depending upon the nature the virus resides on disk, it may be classified as follows-

Master boot record virus.

Boot sector virus.

File virus.

Some viruses which account for an estimated 90 percent of the reported P.C infection till the end of 1989 are listed below-

1. April First (many version)
 2. Rain Cascade or Gravity
 3. Den Zuk
 4. Jerusalem (Many version)
 5. Pakistani Brain (C- Brain)
 6. Stoned (Marijuana)
 7. Yale or Almeda
 8. Ashar
 9. Datacrime (1280 / 1168)
 10. Fu Manchu
 11. Lehigh
 12. Ping Pong or Bouncing Ball
 13. Vienna (Dos 62) Versions A & B)
- Many other Viruses have also been detected and Identified. The list is increasing day by day.

How computer viruses work and spread-

1. Computer viruses are Programs that may Intentionally destroy or affect information in other computers, although some viruses are completely harmless. They can be stored on diskettes with other programs and thus spread by unsuspecting users
2. The virus programmer can distribute a virus through the phone lines or, by knowing a secret access code, through net who is that link the computers of Government departments, companies and/ or universities.
3. A computer will "read" the tiny virus program it has received. The virus may cause the computer to do several things. For example, if on a screen a message on the screen which says " stoned, Legalize Marijuana "or" Happy Birthday". you can be sure that the stoned or Joshi Virus has fine morning your computer suddenly flash struck.

Why would any one want to create a computer virus?

Writing a program that will assume a life of its own and spread, reproduce, and carry out the

tasks that you instruct it to do is fascinating intellectual challenge. so, many viruses are created by responsible researchers or experimenters, and these some times escape accidentally in to the general computing environment.

Which is the single factor causing most viral infections ?

Contaminated disks probably cause most virus infections.

What is virus scan? How does it work? Virus can work by searching your system for evidence of typical virus activity and, if it finds any, comparing this evidence with its data base of characteristics of virus.

What is the best weapon against any kind of virus.

A well-planned backup system is the best weapon against any kind of virus-past, present or future ?

Remedy against computer virus:

Vaccines and Anti Dotes are used to heal the damage caused by the computer virus, but the virus activities itself is not affected, Vaccines is an abbreviation that stands for :

VIRUS affected computer's cure and Innoculation Executor.

After detecting a virus, a specific Vaccine is used to eradicate its presence. But, they don't prevent the system from further infection.

Anti Dote is used to immunise the computer system from further infection of some viruses.

Computer Virus in India

Viruses landed in India in late 1988. Some viruses developed in India are Happy Birthday Joshi', Print Screen Virus' and Changu-mangu' on the other hand the Doctor Shah's utilities', anti-viral products. series, Jhankar Na shot' etc. are some Indian anti-viral products.

A computer virus can breed and spread more rapidly than any living organism. For example, the Escherichia coli bacterium that flourishes in our intestines can divide once every 15 minutes but it is a sluggard compared to a computer virus that can replicate itself several times in less than a second.

Epidemic of computer virus is running out of control. A co-ordinated effort is necessary to invent a stable solution of the problem throughout the entire world.

Big Brains Or Big Guts

●●
Shikha Gupta

A global comparing 2062 birds finds that, in highly variable environments, birds tend to have either larger or smaller brains relative to their body size. Birds with smaller brains tend to use ecological strategies that are not available to big-brained counterparts. Instead of relying on grey matter to survive, these birds tend to have large bodies, eat readily available food and have lots of babies.

The fact is there are a great many species that do quite well with small brains. The resident species with intermediate brain size are almost completely absent from high latitude environments. The species that don't go all in on either of the extreme strategies are forced to migrate to more benign climates during the winter.

Having a large brain is typically associated with strong energetic demands and a slower life history. Free from these constraints, species with small brains can exhibit traits and lifestyles that are never seen in large brained ones. Alternative ecological strategies that either increase or decrease investment in brain tissue are equally capable of coping with the challenges of living in high latitude environments.

The Devastating Bushfires of Australia 2019-20

●●
Ankita Gogoi

There are different Australian regions:- Australian capital Territory, New South Wales, Northern Territory, Queensland, South Australia, Tasmania, Victoria and Western Australia. But the life threatening bushfire mainly occurs in South east Australia. A bushfire is a wildfire that occurs in the bush (collective term for forest, scrub, wood land or grassland) which tends to be most common and most severe during summer and autumn, in drought years and particularly in El Nino years (it's a complex weather pattern resulting from variation in ocean temperatures in the equatorial Pacific. El Nino is the warm place of ENSO cycle (scientific term that describes the temperature fluctuations between the ocean and atmosphere in the east central equatorial Pacific approximately between international lines and 120 degrees west). EL Nino episodes typically last nine to 12 months, but some prolonged events may last for years.

The impacts of EL nine have been more severe in recent years because of global warming, and these impacts will be worse as temperature continues to rise according to a recent study in the journal "Geophysical Research Letters."

The most Bushfire in Australian History :
i) **Black Saturday Bushfire (victorian 2009)** It was one of Australia's worst natural disasters ever recorded.

Burnt area – 4,500 km²
Dates – & Feb 2009 - 14 Mar. 2009
Destroyed area – Urban / Rural Fringe Areas, Farmland, Forest Reserves, National Parks along with 2,029 houses.

Causes :- Arson, Lightning.

ii) **Ash Wednesday Bushfires : (South Australia & Victoria 1,983)**

1st bush fire in Australia :

Date : 16 feb 1983

Cause : Faulty powerlines, arson.

iii) **Black Tuesday Bushfire (Tasmania 1967)**

Burnt area :- 2, 643 km²

Start date :- 7 feb 1967

Causes:- Heat wave, Arson.

This year bushfire started on November started in north east, which spread to 15,000 hectares (37,000 acres) the fire was believed to have started from sparking electrical transformer. It destroyed 1,298 homes and killed 20 people as on 5 January 2020. Ecologist from the University of Sydney estimated 480 million animals, birds and reptiles were lost since September with concerns entire species of plants and animals may have been wiped out by bushfires.

Government taking measures :-

i) Calling out upto 3,000 Defence Force Reservists to help in fire affected areas.

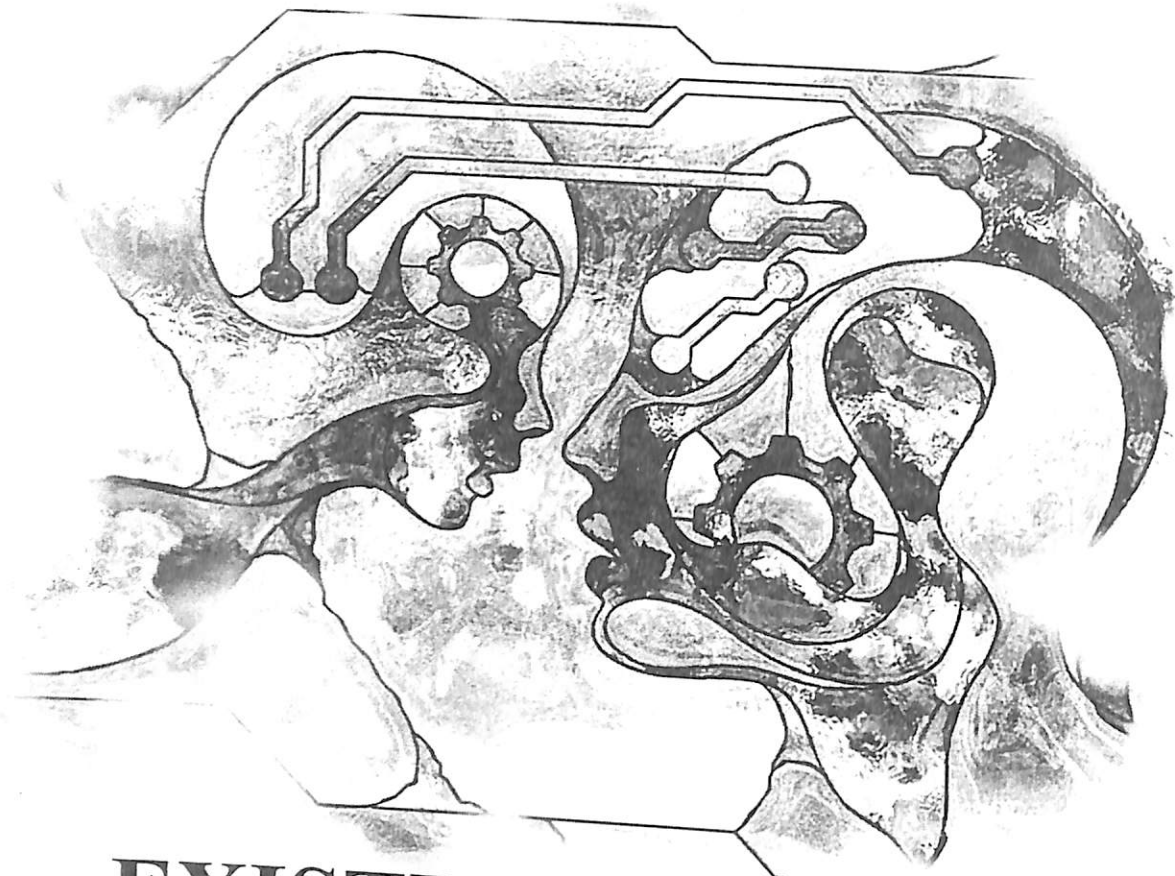
ii) Deployed three Australian navy ships and multiple defence planes and helicopters to assist the states with the response.

iii) Extra \$20 million to lease four new fire fighting planes for current and future requests.

iv) Paying volunteer firefighters upto \$6,000 for lost income.

v) Five million P2 face masks made available for bushfire smoke.

vi) Emergency payments to those who have lost homes or incomes due to fires.

EXISTENTIALISM : Trampling Of An Absurd Land

Shuvajit Choudhury

Life, it was defined as a play, in which we are acting our formulated roles.

In the earlier era, when people were innocent and unaware about the science and technology; the great philosopher Aristotle looked life through the shades of Essentialism according to which life runs according to prescribed formula; he compares the plot of a play with life as simile, which has a proper "Beginning - Middle - End". "A beginning is that which is not certainly necessarily after anything else, and which has naturally something else after it; an end with nothing else after it." ~ Aristotle.

১৩২ • তিহিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

But after the World War 1 there came modern period; with World War 2 there came Post-modern period which subscribed scepticism, anti-humanism. With the rise of science and technology there was a breakdown of ideas and the idea of Existentialism was coined by the philosophers Soren Kierkegaard, Jean Paul Sartre and Friedrich Nietzsche according to which there was a big question in Human Existence. Life was not seen from Aristotle's view but from Existentialist's view.

According to existentialists, man is more important than rules, regulations, laws, principles

or values. In the play "The Chairs" there are two characters on the stage who are waiting for other persons to arrive, they play the role of different characters for whom they are waiting, sometimes of their sister other time of their friend, and with each annectation the number of chairs are increasing; at a certain time there are so many chairs on the stage that there is no space for the characters, the two characters comes out of the stage, leaving the materialistic chair on the stage alone which proves that Men while achieving their materialistic identity, lose their existential identity, man's existence is essentially miserable, lonely, alienated.

In modern world in order to attain materialism human are ready to unsubscribe humanism, the owners use to exchange labours as goods; for some money they are assassinating others, robbing others, torturings labours; human think that they are controlling machines but in reality machines are leading them to absurdity; in modern world there is a huge space between appearance and reality; the desire for happiness is a myth and there is no escape of man from suffering. Man in order to attain material comfort employ under the struggle by unsubscribing mental comfort, they can't feel the natural beauty which provides mental comfort, with their materialistic senses. In the play "Myth of Sisyphus" by Albert Camus, the character Sisyphus tries to roll a huge rock up the upland in order to cut a chair out of it, but the rock rolls down as soon as released; he repeats the same action; he atlast dies while performing this action only. This act of Sisyphus is similar to our modern life where we run for materialistic comfort and die in struggle for it; our minds are inscribed with the idea that man is born to suffer, and he must suffer or else should kill himself.

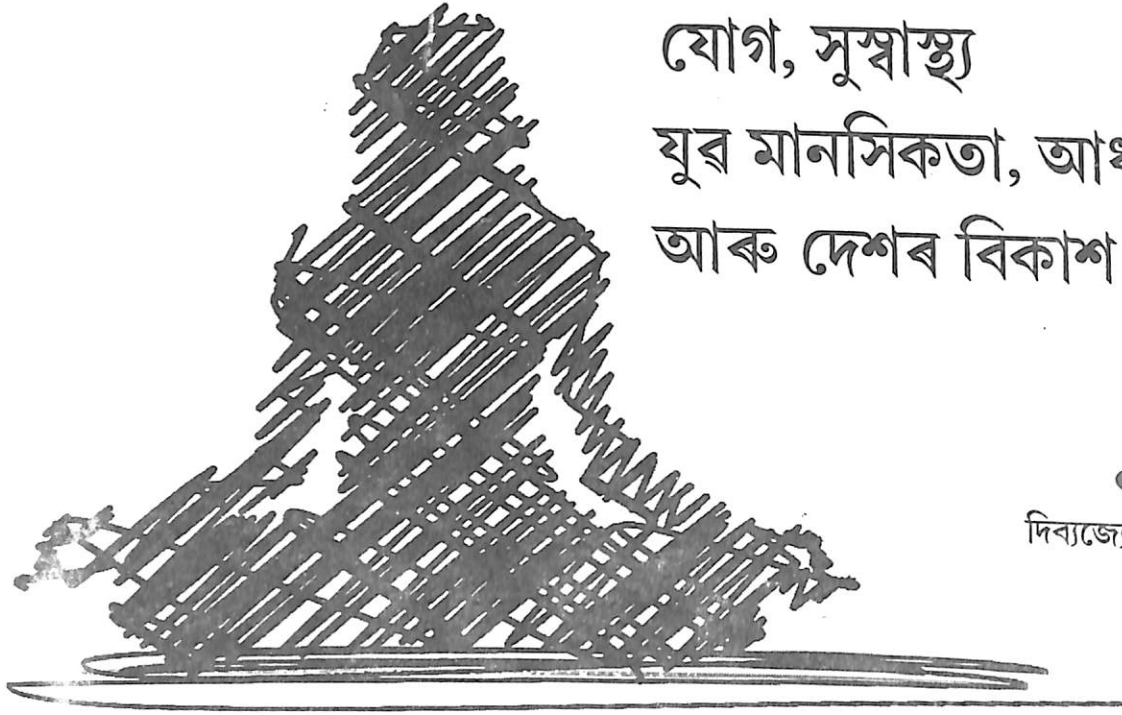
The play "Waiting for Godot" exemplified our life, absence of existentialism in life and proves that life is an Absurd, it is a radarless ship. The play deals with clock time as well as subjective time. The protagonists of the play are placed in a

very unhappy predicament; they have to live like serfs. They are not happy, even the master is unhappy. The world is full of boredom, meaninglessness and life is without purpose. Man may wait ceaselessly for the end of his suffering and misery, yet he would find that there is no end for human misery. The two characters produce in us a sense of battled helplessness which we experience when forced to remain in a situation which is beyond our control. The two characters Vladimir and Estragon during their period of waiting did many stupid acts to pass their time, in our practical life also we tend to pass the time with some works to earn wealth although we are aware that we cannot carry that wallet while moving for the eternal sleep. "If we are active, we tend to forget the passage of time, we pass the time, but if we are merely passively waiting, we are confronted with the action of time itself" what the characters of the play are doing. At a time the characters become so much bored of waiting that they tend to kill themselves but again skip the idea with a hope of Godot's appearance in future.

The ordeal of having to wait for that mysterious person Godot is in itself tragic enough, here in our life 'Godot' might be success, peace, answer to the question of existentialism and many more. Like as the play "Waiting for Godot" ends in waiting for the mysterious character Godot but he never arrives like that only we also ends our life in waiting for Godot. In our life waiting never ends but life ends in waiting leaving the mysterious Godot alone.

Hence, it is proved that the entire human race lives in a world of misery. We humans are anguished and have existential tendencies. The whole life is an absurd stage in which we are hopelessly and helplessly marching in an unlit tunnel for the bright end which is the eternal rest, leaving alone those materialistic achievements.

তিহিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ১৩৩

যোগ, সুস্বাস্থ্য যুৱ মানসিকতা, আধ্যাত্মিকতা আৰু দেশৰ বিকাশ

দিব্যজ্যোতি বৰুৱা

যোগ হ'ল ভাৰতৰ ঋষি-মহৰ্ষিসকলৰ গৱেষণাৰ এক অপূৰ্ব অৱদান। যোগ বুলিলে প্ৰাণায়াম, আসন, নাড়ী বিজ্ঞান, ধ্যান আদিৰ সমাহাৰ। শৰীৰ, মন, আধ্যাত্মিক, ভৌতিক আদিৰ পূৰ্ণতা হয় যোগৰ দ্বাৰা।

যোগৰ মহিমা হ'ল মনুষ্য নিৰ্মাণ। যোগ সকলো কামৰে আধাৰ হ'ব লাগে। অশ্ৰদ্ধা, অকৰ্মণ্যতা, অজ্ঞানতা, অভাৱ নাইকিয়া কৰিব পাৰে যোগে। জীৱনৰ পৰা দম্প, দৰ্প, অভিমান, ক্ৰোধ, নিন্দা, মিছা কোৱা, ব্যৰ্থ কথা কোৱা, কঠোৰতাৰ বাক্য আদি যোগেহে আঁতৰাব পাৰে। অভাৱ, অপূৰ্ণতাৰ অভাৱেই হ'ল মুক্তি। যোগেই হ'ল হঠযোগ, ৰাজযোগেই হ'ল সমাধি যোগ। প্ৰাণায়াম কৰি ক্ৰিয়া যোগ কৰিব লাগে। ভগৱান থকাৰ অনন্ত প্ৰমাণ, কিন্তু নথকাৰ প্ৰমাণ নাই। ঈশ্বৰ আছে। যোগ হ'ল দিব্য জীৱনৰ আধাৰ। ব্যৱহাৰিক কালৰ যোগ হ'ল সকাৰাত্মক। ভিতৰৰ পৰা সদায় পূৰ্ণ শান্ত হৈ থাকিব আৰু বাহিৰৰ পৰা পূৰ্ণ ক্ৰিয়াশীল আৰু পুৰুষাৰ্থময় হৈ থাকিব। সদায় যোগস্থ হৈ, ধ্যানস্থ হৈ কৰ্ম কৰিব। অকৰ্মণ্যতাই হ'ল দস্যু। যি চেতনাত আছে তাৰেই যোগ আৰম্ভ কৰিব। লক্ষ্যৰ পৰা আঁতৰি নাযাব।

সদায় সমগ্ৰতাত জীয়াই থাকিব। সমগ্ৰতাত জীৱন সত্য হয়। যুৱসকলে কমপক্ষেও ১২ টা আসন কৰিব। শীৰ্ষাসন আৰু সৰ্বাংগাসনৰ ভিতৰত এটা হ'লেও বাছি ল'ব পাৰে। বিধি, যোগাভ্যাসক্ৰম কুশলতাপূৰ্বক কৰিব। যৌগিক জগিং, সূৰ্য্য নমস্কাৰ, দন বৈঠকো কৰিব লাগে।

যোগ এক অনুষ্ঠানৰ দৰে কৰিব। যোগত থকা সময়ত মনৰ ভিতৰতে ওম্ ওম্ উচ্চাৰণ কৰি থাকিব। উশাহ নিশাহত চকু ৰাখিব। প্ৰাণায়ামৰ তপ, ঔমকাৰৰ জপ, ঐকান্তিক ধ্যান, সাধনা কালৰ যোগৰ মাধ্যমত Mass Movement কৰিব। সততা ৰক্ষা কৰিব। মিছাৰ আশ্ৰয় নল'ব। নিজৰ কাম নিজে কৰিব। যি কৰিব শ্ৰেষ্ঠতম ৰূপে কৰিব। সদায় যজ্ঞৰ আয়োজন কৰিব। নিজকে ডাঙৰ বা বৰ এজন বুলি গণ্য নকৰিব। আনক কিবা কোৱাৰ আগতে দহবাৰ ভাবিব যাতে এই বাক্যই দেশৰ অপকাৰ নকৰে। সেৱা কৰিবলৈ পালে সৌভাগ্যৰূপে গণ্য কৰিব, বোজাকপে নহয়। সংকল্প কৰিলেই মুক্তি পাব পাৰি। অখণ্ড জ্ঞান, নিষ্ঠা, যোগেই সকলোৰে মূল তত্ত্ব। যোগৰ কোনো সীমা নাই। যোগ হ'ল সাৰ্বভৌম। যোগ হ'ল সম্পূৰ্ণ বিজ্ঞান। যোগ হ'ল পৰাবিজ্ঞান। যোগ হ'ল সম্পূৰ্ণ জীৱন পদ্ধতি। Yoga is Extreme Medicine. যোগ সকলো দিব্যতাৰ উদ্ধৃত। অমানৱীয় দোষৰ, অন্তৰৰ ক্ৰুৰতা যোগ হ'ল শেষ স্বভাৱ। যোগত আত্মজ্যোতি, ব্ৰহ্মজ্যোতিৰ লগত একাত্ম, অতিদ্রিয় শক্তি পোৱা যায়। যিহেতু কোনেও দুখত ভুগিবলৈ নিবিচাৰে, যোগে মুক্তি দিয়ে। আত্মাৰ পুকাৰ বা আহ্বান, মনৰ বিকাৰ, ভালৰ বোধ আৰু বেয়াৰ বিশ্লেষণ কৰিব। কোনো কাৰণতে বেয়া কাম নকৰিব। উপযুক্ততাৰে ইয়াক যোগে শিকায়। একক্ষণলৈও বিমুখ নহ'ব। Life is a celebration. সদায় গুৰুমুখী হ'ব। যোগত সদায় সম্পূৰ্ণ অন্তৰ্মুখী হ'ব। মিথ্যা প্ৰয়োগ, হিংসা, লোভ, ক্ৰোধ, মোহৰ পৰা দূৰত থাকিব।

অনাচাৰৰ পৰা আঁতৰি থাকিব। যোগ কৰি থাকোঁতে দিব্যতাত প্ৰতিষ্ঠিত হ'ব। ভগৱান থকাৰ অনেক প্ৰমাণ আছে। ভগৱান নথকাৰ একো প্ৰমাণ নাই। যাকেই চাব ব্ৰহ্মদৃষ্টিৰে চাব। এক ব্ৰহ্ম দৃষ্টিৰে সদায় দেখিব। ইয়েই যোগৰ দৃষ্টি, গুৰুৰ দৃষ্টি, আত্মদৃষ্টি। সদায় জ্ঞানেৰে, শ্ৰদ্ধাৰে, কৰ্মৰে লিপ্ত হৈ থাকিব। মনত ৰাখিব সমস্ত সৃষ্টিয়েই হ'ল ভগৱানৰ সৃষ্টি। সন্ন্যাসীৰ দুটি সম্প্ৰদায়- শিশুৰ পক্ষে এটা, আনটো গৃহস্থী সম্প্ৰদায়। মাতৃৰ নিচিনা অনন্ত কৰুণা, পিতাৰ নিচিনা অনন্ত ধৈৰ্য্য, গুৰুৰ নিচিনা অনন্ত জ্ঞান হওক। একমাত্ৰ ভগৱানেই হ'ল সত্য, বাকী সকলো নিমিত্ত মাথোন। আত্মীয়-স্বজন সকলো ভগৱান। পৰিত্ৰতাত জীয়াই থাকক ব্ৰহ্মভাৱত জীয়াই থাকিব। চৌদিশে ভগৱানৰ আৱৰণ অনুভৱত তথা বিশ্বাস ৰাখিব। ভগৱানৰ এই পৰিচয় সদায় মনত ৰাখিব। যথাযোগ্য ভাৱ, ব্যৱহাৰ বিবেকপূৰ্ণ হওক। দৃষ্টি সদায় মুক্ত তথা বিবেকপূৰ্ণ হওক।

Yoga is a combination of scientific exercises [along with breathing]. It can decrease Stress which is one of the main causes of all diseases. নাড়ীশুদ্ধি প্ৰাণায়াম [Soundless breathing] বিশেষভাৱে Nerve, SLE, Brain, Neuron, Auto Immune disease আদিৰ ৰোগত কামত আহে।

“মইহে সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ”- কথাষাৰ হ'ল বিষাক্ত ভাইৰাচ। “আমি সকলোৰেই সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ” হ'ল সুন্দৰ আৰু গ্ৰহণযোগ্য উক্তি। যোগৰ তিনিটা অৰ্থ শৰীৰ, মনৰ ভাৰসমতা। শৰীৰৰ চেল, হ'ৰমন, Degeneration ৰ পৰা Regenerate হ'ব। সংস্কাৰযুক্ত হৈ পৰিব। হ'ব শুদ্ধিকৰণ।

যিমান বিদ্যা আছে ইয়াৰ মূলতে হ'ল বেদ। আমাৰ মূল ভৰসা হ'ল বেদ। বেদানুকূল আচৰণ কৰিবলৈ বেদৰ বিষয়ে অধ্যয়ন কৰিব।

অথ যোগানুশাসনম : সময় নিশ্চিত কৰি লওক — খোৱা-বোৱা, শোৱা, জাগা। সময়ত আধাঘণ্টাৰ যোগ-বিরোগ হ'ব পাৰে। ৰাতি ১১ ৰ পৰা পুৱা ৪ লৈকে শোৱাৰ অভ্যাস ৰাখিব পাৰিলে উত্তম।

আহাৰ আৰু বিচাৰত সদায় ধ্যান দিব। আশাত জীয়াই থাকিব। একক্ষণো ভুল আহাৰ আৰু বিচাৰ নকৰিব। আহাৰত সদায় দুটাই স্তৰ মনত ৰাখিবলগীয়া, কঠিন আৰু পনীয়া।

জীৱনত কেৱল হৰা-জিকাৰ পিচতে দৌৰিদি, উচিত অনুচিত আৰু সময়োপযোগী হৈছে নে নাই তাৰ ওপৰতো চকু ৰাখিব। নিজৰ ভাল লাগে বুলিয়েই সকলো কাম নকৰিব। তাৰ বৈজ্ঞানিক বিশ্লেষণ কৰিব।

ভৱামতে ফলাফল নাপালেই দুখী নহ'ব। চকু মেলি ৰাখিব, আপোনাৰ আগলৈ চাব, ন-পথ খোল খাই আছে। শীতল মস্তিষ্কৰে আৰু উজ্জীৱিত হৈ সিদ্ধান্ত ল'ব।

বাৰেবাৰে ব্ৰংকাইটিছ, হাওঁফাওঁৰ ৰোগ, খোনা, শোওঁতে

নাকৰ শব্দ, থায়ৰয়ড, কাহ আদি ৰোগ আৰু গায়ক হ'বলৈ মাত ভাল কৰিব খুজিলে উজ্জীৱী প্ৰাণায়াম কৰিব। ঠিক তেনেদৰে, ভ্ৰামৰী প্ৰাণায়াম কৰি অনিদ্ৰা, স্মৰণ, একাগ্ৰতা, হিম'গ্ল'বিন বঢ়োৱা, চকু আদি সম্পৰ্কীয় অসুবিধাসমূহ দূৰ কৰিব পাৰি।

মাজে মাজে সকলোৰে জীৱনযাত্ৰাত স্থিৰতা আহে বা আহিব পাৰে বিভিন্ন কাৰণত। ন-জ্ঞানেৰে আত্মবিত্ত হৈ জীৱন নিৰন্তৰতাৰে আগবঢ়াবলৈ চেষ্টা কৰিব। সেয়েহে, গুৰুৰ কাষলৈ তপোভূমিলৈ গুৰু জ্ঞানেৰে সমৃদ্ধ হ'বলৈ, ভাগৱত জ্ঞান প্ৰাপ্তিৰ বাবে সময়ে সময়ে অহা অতীৰ প্ৰয়োজনীয় হয়। স্ব-অনুশাসন প্ৰাপ্তিৰ বাবেও এই যোগ যাত্ৰাই এক উপযুক্ত বাতৰণ সৃষ্টি কৰে।

মনত ৰাখিবলগীয়া ছয়টা শব্দ — মতি, ভক্তি, কৃতি, প্ৰকৃতি, প্ৰগতি আৰু বিকাশ। সমৃদ্ধি - আধ্যাত্মিক আৰু ভৌতিক -স্বাত্বিকতা। ধ্যান আৰু সমাধি, অভ্যাস, ঈশ্বৰ প্ৰণিধান। সংকল্প -সমাধি, আসন তদপ্ৰতিষ্ঠা। পুৰুষাৰ্থ আৰু প্ৰাৰ্থনা। অখণ্ড তপ অবিহনে যোগ নহয়। সক্রিয় ধ্যান কপালভাতি, অনুলোম বিলোমৰ সৈতে। “তপ” - বাণীৰ তপ (দৈনিক অলপ সময় মৌনতা অৱলম্বন কৰিব), সম্বন্ধৰ তপ (সংস্কাৰযুক্ত), আহাৰৰ তপ (উপযুক্ত খাদ্যৰ বাছনি, সময়ে সময়ে উপবাস), বিদ্যা যজ্ঞ, দান, ৰাজনীতি, খেতি, সংগীত আদি পূৰ্ণ পৰিত্ৰতাৰে কৰা কামেই হ'ল তপ। প্ৰাণায়ামো তপ, স্বাধ্যায়ো তপ।

জীৱনত দ্বন্দ্ব হ'বই। কেতিয়াবা ভিতৰৰ পৰা, কেতিয়াবা বাহিৰৰ পৰা। ৰব নালাগিব। চৰৈৰতী, চৰৈৰতী...।

আনে কৰা কাম নিজে কৰা বুলি ফিতাহি নামাৰিব। সংসাৰৰ উপকাৰ কৰিব। সংযম লাগিবই, লগতে উপকাৰ কৰিব সংসাৰৰ। প্ৰমাদ যোগী নহ'ব। স্বাৰ্থপৰ যোগী নহ'ব। পাৰ্শ্বী! ভণ্ড যোগী নহ'ব। দন্দুৰা যোগীও নহ'ব। কেৱল যোগী নহ'ব। সমগ্ৰতাতহে যোগী হ'ব। পলায়নবাদী যোগী নহ'ব। কুতকী যোগী নহ'ব। ঋষি পৰম্পৰাৰ যোগী হ'ব। দম্প যোগী নহ'ব।

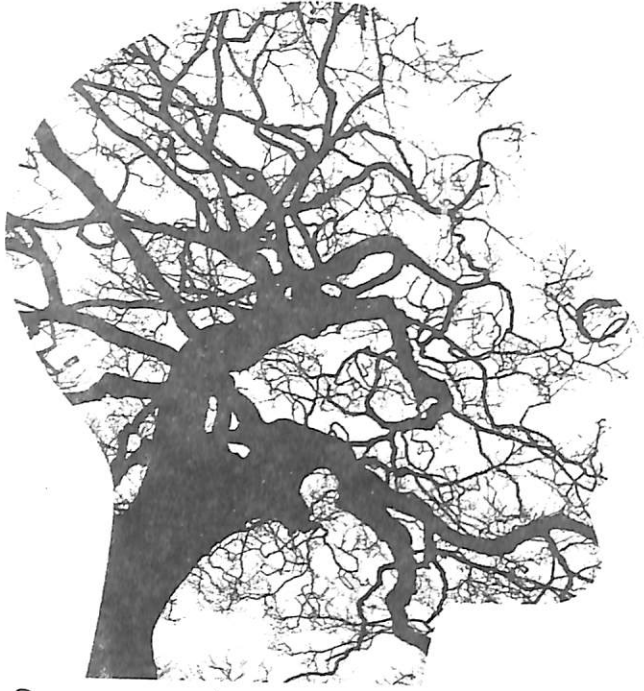
বোধঃ সত্য যোগী হ'ব। ভগৱানৰ শৰণাগত যোগী হ'ব।

যোগ শিক্ষকে যোগ শিৰি কৰি, যোগৰ শ্ৰেণী চলাওঁতে সপ্তাহত অন্ততঃ তিনি দিন ধ্যান যোগ কৰাব। নিজে ভালদৰে ধ্যান শিকিব। ধ্যানযোগত কি কি কৰিব লাগিব তাকো শিকাব।

মনুষ্যৰ সংৰচনা এনে যে সংবেদনশীলতা আমাৰ অংগ হৈ থাকে। সকলো সময়তে ভাল কাম কৰাৰ আগ্ৰহ আহি থাকে। গোটেই জীৱন কুশলতাত, পৰিপূৰ্ণতাত থাকিব।

ব্ৰহ্ম পূৰ্ণ সত্য। ৰাষ্ট্ৰবাদী হ'ব, অল্লহাবী হ'ব অৰ্থাৎ বেছি নাথাক, নোখোৱাকৈ নাথাকিব, যুক্তাহাবী হ'ব।

কেতিয়াও পূৰ্ণতাৰ অভাৱ অনুভৱ নকৰিব। সদায় নিজ জন্মদিনৰ আনন্দেৰে মহীয়ান হৈ থাকিব। মৃত্যুলৈ ভয় নকৰিব। জ্ঞানৰ প্ৰতীক মস্তিষ্ক স্তৰত, ভাৱৰ প্ৰতীক হৃদয়ত। কৰ্মৰ প্ৰতীক বাহুত। সদায় সংস্কাৰযুক্ত হৈ নিজত্বত থাকিব। আচৰণ! স্বভাৱৰ স্তৰত তললৈ নানামিব। কৰ্ম ইন্দ্ৰিয়ৰ প্ৰমাদ আহিব নালাগে।

জীৱনৰ শেষ সময়লৈকে কাম কৰিব, যিকোনো সংগঠনত বিবাদ থাকিলেও সুস্থ কৰ্ম চলাই থাকিব। সন্মুখত থকা আন লোকক ৰাখি বিবাদ বা তৰ্কৰ অৱতাৰণা নকৰিব।

সাধন আৰু সাধ্য সদায় পৱিত্ৰ হ'ব লাগে। প্রশংসা সকলোৰে আগত আৰু বদনাম কৰিবলগীয়া থাকিলে গঠনমূলকভাৱে অকলে ক'ব। নিজ বাহুবলত আগবাঢ়িব। যিমান অসুবিধা হ'লেও নিজৰ দায়িত্ব কাম নেৰিব। কুশলতা হ'ল- একক্ষণত নিজৰ স্বৰূপত ঘূৰি আহিব। ই প্ৰকৃতিৰ স্বভাৱ। নিজ শক্তিৰ! উৰ্জাৰ গতি বঢ়াব। প্ৰত্যেক ঘৰতে গৈ যোগৰ ব্যাপক প্ৰচাৰ চলাব। ঘৰে ঘৰে গৈ নিমন্ত্ৰণ কৰি যোগ শিকাৰ। কৰ্মলৈ যোৱাৰ আগে পিচে যোগ শিকোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰক। সেৱা সন্মাসী হ'ব। যজ্ঞ কৰিব। বাতাৱৰণ শুদ্ধ হ'ব নিৰাশজনক কথা নক'ব। সুস্থ শৰীৰ আৰু সুস্থ মন আমাৰ জন্মসিদ্ধ অধিকাৰ। স্বদেশীৰ প্ৰতি আগ্ৰহ বঢ়াব। যোগ নিৰন্তৰত আৰু ব্যাপকতাত কৰিব আৰু কৰাব। যোগ এক আন্দোলন ৰূপে গঢ়ি তোলক। যোগাসনক খেল হিচাপে আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় স্বীকৃতি লাভৰ বাবে কাম কৰক। ইতিমধ্যে বিশ্বস্তৰত প্ৰতিষ্ঠা হৈছে। আশাবাদী যে অচিৰেই অলিম্পিক খেলত অন্তৰ্ভুক্তি হ'ব। ২১ জুনৰ বিশ্ব যোগ দিৱস আগত দেশত যোগ প্ৰতিযোগিতা আৰম্ভ হ'ব। প্ৰতিযোগিতাৰ বাবে কিছু বিশেষ আসনৰ প'জ বাছি উলিওৱা হৈছে। যোগ ছ'চাইটি তৈয়াৰ হৈছে। আগতে খেল-প্ৰেমালিত পাৰদৰ্শিতা থকা হ'ব লাগে সকলো।

এতিয়ালৈকে পতঞ্জলি যোগপীঠে যোগৰ ক্ষেত্ৰত ৫ টা গীনিজ বিশ্ব ৰেকৰ্ড বুকত নাম লিখাবলৈ সক্ষম হৈছে।

আগলৈ সকলো Institution ত Yog Leader প্ৰয়োজন হ'ব। যোগ ছ'চাইটিৰ নামকৰণ হ'ব। প্ৰতিযোগিতা নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলৈ যোগ্য ব্যক্তিক বাছি উলিওৱা হ'ব। পতঞ্জলি যোগপীঠৰ নিৰ্দেশাৱলীত তথা তত্ত্বাৱধানত এই

প্ৰতিযোগিতাসমূহ হ'ব। Yog Certification Board তৈয়াৰ হৈছে। Yog Society ওঠায়ে ঠায়ে তৈয়াৰ হৈছে। ভবিষ্যতে Medical College, Civil Hospital, Public Health আদিত Yog Therapist 1 প্ৰয়োজন হ'ব (উপযুক্ত শিক্ষাগত অৰ্হতা থাকিব লাগিব)। Yog Certification ৰ বাবে ১১ দিনীয়া আৰু ২১ দিনীয়া পাঠ্যক্ৰম অনতিপলমে হৰিদ্বাৰত আৰম্ভ হ'ব। Self Discipline ত থাকিব Self Realisation কৰাৰ অভ্যাস কৰিব।

বিকল্পৰহিত সংকল্প কৰিব। সদ কামৰ সদায় পৰাকাষ্ঠাত (Extreme) আহিব। জীৱনৰ দুটা দোষ-অকৰ্মণ্যতা (আলস্য আৰু প্ৰমাদ)-ই হ'ল ব্যক্তিগত জীৱনৰ দোষ আৰু দীৰ্ঘ-ই হ'ল ব্যৱহাৰিক জীৱনৰ দোষ দুয়োটাৰে জীৱনৰ পৰা আঁতৰাব।

আহ! পতঞ্জলি যোগপীঠ, হৰিদ্বাৰৰ প্ৰশিক্ষণেৰে যোগৰ অনুশীলনী কৰি স্বাস্থ্যৰ বিকাশ কৰোঁ। লগতে ৰোগমুক্ত সমাজ গঢ়ি তোলোঁ।

যোগাভ্যাসক্ৰমঃ

ক) যৌগিক জগিং-(১২ টা) প্ৰতিটো ১ মিনিটকৈ

১। দৌৰাসন- ১ একে ঠাইতে লাহে লাহে দৌৰা

২। দৌৰাসন-২ একে ঠাইতে মধ্যম গতিত দৌৰা

৩। দৌৰাসন- ৩ একে ঠাইতে খৰকৈ দৌৰা

৪। আধা উঠা - বহা, ৰাজহাঁড় চিধা ৰাখিব।

৫। ভৰি দুইকাষলৈ মেলি এফাল এফালে উঠা বহা বীৰ ভদ্রাসন

ভদ্রাসন

৬। ভৰি সন্মুখলৈ মেলি এবাৰ পিচলৈ ঘূৰি কৰ্কাঁলত ধৰি সন্মুখৰ ফালে বহা অৰ্থাৎ অশ্বসঞ্চালাসন।

৭। বক্ষ বিকাশ। ভৰি দুটা মেলি দুই হাত মেলি

৮। পাদহস্তাসন

৯। ত্ৰিকোণাসন

১০। কোণাসন

১১। পাৰ্শ্ব কোণাসন

১২। শৰীৰ টুইষ্টিং

খ) সূৰ্য্য নমস্কাৰ (১২ টা ভংগিমা)

১। প্ৰণাম আসন

২। উৰ্দ্ধ হস্তাসন

৩। পাদহস্তাসন

৪। দক্ষিণ অশ্ব সঞ্চালাসন

৫। পৰ্বতাসন

৬। সাপ্তাংগ আসন

৭। ভুজংগাসন

৮। পৰ্বতাসন

৯। বাম অশ্ব সঞ্চালাসন

১০। পাদহস্তাসন

১১। উৰ্দ্ধ হস্তাসন

১২। প্ৰণাম আসন

প্ৰাণায়াম :

১। ভট্টিকা ৫ মিনিট ২। কপালভাতি সাধাৰণতে ৫ মিনিটকৈ ১৫ মিনিট, অসাধ্য ৰোগত ৩০ মিনিটৰ পৰা ৬০ মিনিট পৰ্য্যন্ত ৩। বাহ্য বা ত্ৰিবন্ধ বা মহাবন্ধ ৩-৫ বাৰ ৪। উজ্জায়ী ৫-১১ বাৰ ৫। অনুলোম বিলোম সাধাৰণতে ৫ মিনিটকৈ ১৫ মিনিট, অসাধ্য ৰোগত যিমান বেছি কৰিব পাৰে। ৬। ভ্ৰামৰী

৭। ঔম কাৰ বা উদ্গ্ৰীথ ৫-১১ বাৰ

৮। প্ৰণৱ (ধ্যান) ৫ মিনিটৰ পৰা ৩০ মিনিট

সহযোগী প্ৰাণায়াম:

১। চন্দ্ৰভেদী ২। সূৰ্য্যভেদী ৩। অভ্যন্তৰ ৪। শীতলী

৫। সীতকাৰী ৬। কৰ্ণ ৰোগান্তক ৭। নাড়ী শোধন।

উল্লেখ কৰা আসনৰ উপৰিও সাধাৰণতে কৰিবলগীয়া আসন: পদ্মাসন, সূখাসন, সিদ্ধাসন বা বজ্ৰাসনত বহি আসন কৰিব পাৰে।

থিয় হৈ:

১। তাড়াসন ২। তিৰ্য্যক তাড়াসন ৩। বৃক্ষাসন ৪। ধ্ৰুৱাসন ৫। গড়ুৰাসন

বহি:

১। চাক্কি আসন ২। স্থিত কোণাসন

৩। পশ্চিমোত্তানাসন ৪। মণ্ডুকাসন ৫। শশকাসন

৬। ৰত্নাসন ৭। গোমুখাসন

তললৈ পেট পেলাই শুই:

১। মকৰাসন ২। ভুজংগাসন ৩। শলভাসন ৪। ধনুৰাসন

ওপৰলৈ মূৰ কৰি শুই:

১। অৰ্দ্ধ হল্যাসন ২। পাদবৃদ্ধাসন ৩। দ্বিচক্ৰিকাসন

৪। পৰন মুক্তাসন ৫। মৰ্কটাসন ৬। শৱাসন

৭। কন্দৰ্বাসন ৮। কটি উত্তানাসন আদি।

কঠিন আসন:

১। সৰ্বাংগাসন ২। শীৰ্ষাসন ৩। বকাসন ৪। ময়ূৰাসন ৫। পদ্মাসন ৬। উথিত পদ্মাসন ৭। বদ্ধ পদ্মাসন আদি।

আকুপ্ৰেচাৰ: হাতৰ তলুৱা আৰু ভৰিৰ তলুৱাত থকা বিন্দুসমূহত হেঁচা দিও শাৰীৰিক, মানসিক ৰোগৰ পৰা মুক্তি পাব পাৰি।

দৈনিক বজ্ৰাসন ১-৫ মিনিটকৈ কৰি Diabetes ৰোগ ভাল কৰক। Spinal cord, Gastric, Constipation, Stomach problem, মধুমেহ ৰোগ থিক হয়।

পশ্চিমোত্তানাসন : শৰীৰৰ বিভিন্ন অংগ! অংশ যেনে- মূৰদণ্ড, বুক, হৃদয়, পেট, মেটাবলিজম আৰু হজম, যৌন সম্বন্ধীয় লাভ হয়। শিশুৰ উচ্চতা বৃদ্ধি।

বিনম্ৰতা আৰু পৰিশ্ৰমেই হ'ল সফলতাৰ পুঁজি।

আচল জ্ঞান মানুহৰ মনতহে কিতাপত নহয়।

আপোনাৰ দয়া আৰু অন্তৰৰ কোমলতা বিলাব।

আহাৰ আৰু বিচাৰত সদায় ধ্যান দিব। আশাত জীয়াই থাকিব। একক্ষণো ভুল আহাৰ আৰু বিচাৰ নকৰিব। আহাৰত সদায় দুটা স্তৰ মনত ৰাখিব — কঠিন আৰু পনীয়া।

কৰ্ণ ৰোগান্তক (কাণৰ পূজ! পানী ওলালে নকৰিব)।

নিষ্ঠা: সদায় বেদনিষ্ঠ, ৰাষ্ট্ৰনিষ্ঠ, গুৰুনিষ্ঠ, সেৱানিষ্ঠ, কৰ্মনিষ্ঠ, ধৰ্মনিষ্ঠ হৈ থাকিব। সদায় ব্যৱস্থিত হৈ থাকিব, সজাগতাত জীয়াই থাকিব।

শিক্ষকক সন্মান কৰিব। সহনশীলতাত ধ্যান ৰাখিব। লালসাত নপৰিব। সদায় শালীনতা বজাই তৰ্ক কৰিব। অতীৰ প্ৰয়োজনতহে দণ্ড প্ৰয়োগ কৰিব। সদায় অনুশাসিত হ'ব। খোৱা-বোৱাত অত্যন্ত সাৱধান হ'ব। প্ৰয়োজনত পিচলৈ অহাটোও ভাল। সদায় নিজ স্বৰূপত জীয়াই থাকিব। জীৱনৰ পৰিভাষা সমগ্ৰতা আৰু সন্তুলন।

কম বয়সতে দুৰ্বল আৰু বুঢ়া যেন লাগিলে ১ চামুচকৈ শতমূলৰ শিপাৰ চূৰ্ণ দিনে ২ বাৰকৈ গাখীৰত মিলাই খাব। চেহেৰা ভাল হৈ থাকিব। নক্সিৰ ৰোগ বা নাকৰ পৰা তেজ ওলালে ৰোগীক গুৱাই পিপল বা আঁহত পাতৰ ৰস ৪-৪ টোপালকৈ নাকত দিব। লগে লগেই আৰাম হ'ব। তুলসীয়ে প্ৰদূষণ দূৰ কৰে। ৰোগমুক্ত কৰে। তমোগুণ নাইকিয়া কৰে। ৰজোগুণ উন্নত কৰে। বমি হ'ব খুজিলে ৪ পাত মোহাৰি ৰস উলিয়াই মৌৰ সৈতে মিলাই খাব। পিপল বা আঁহত গছৰ ভিতৰৰ ছাল পিহি ঘাত লগালে পুৰণা ঘা ভাল হয়। চেহেৰাতো একেধৰণে মৌৰ সৈতে লগালে চেহেৰা উজ্জ্বল হয়। শৰীৰৰ কোনো ঠাইত টেমুনা উঠিলে বা কোনো অংশ ফুলি থাকিলে পিপল বা আঁহতৰ পাত পিহি লগাব। চৰ্মৰোগ, ঘাত পাত পিহি লগাব। দাঁতৰ বিষত তুলসী পাত পিহি জালুক মিলাই দাঁতত লগাব। দাঁতৰ বিষত তুলসী পাত পিহি জালুক মিলাই দাঁতত ৰাখিব। আলু ফুলি থাকিলে জালুক মিশ্ৰিত তুলসীৰে মালিচ কৰিব।

তুলসী (Holy Basil) ওকণিৰ সমস্যাতে পাত পিহি চুলিৰ গুৰিত ভালকৈ ঘঁহিব। চুলিও মজবুত হ'ব।

তুলসী পাত সিঁজাই ঘা ধূলে ভাল।

কেটাৰেষ্ট / গ্লুকমা / ৰেটিনা! কুকুৰীকণা ৰোগৰ যতন

প্ৰাণায়াম : কপালভাতি, অনুলোম-বিলোম ৩০ মিনিটকৈ, ভ্ৰামৰী ১১বাৰ দিনে দুবাৰকৈ।

- পানী খাব ৩-৪ লিটাৰ প্ৰতিদিনে।
- ঘাঁহত খালী ভৰিৰে খোজ কাঢ়িব।
- সেউজীয়া শাক - পাচলি খাব।
- আমলখি যিকোনো ৰূপত খাব।
- অমৃত ৰসায়ন খাব, আমলখি পাব।
- গাইৰ ঘিউ দিনে দবাৰত দুচামুচকৈ খাব।
- পতঞ্জলি যোগপীঠ, হৰিদ্বাৰৰ দ্বাৰা অনুমোদিত চকুৰ

দৰৰ “দিব্য দৃষ্টি” চকুত ২ টোপালকৈ দিনে দুবাৰ দিব।

ঘৰত চকুৰ এই দৰৰ বনাব খুজিলে ১ চামুচ আদাৰ বস, ১ চামুচ নেমুৰ বস, চামুচ পিঁয়াজৰ (বগা পিঁয়াজ বেছি উপকাৰী) বস, ৩ চামুচ মৌ মিহলাই তৈয়াৰ কৰি ল'ব পাৰে।

প্রাকৃতিক চিকিৎসা :

পুৱা সুকুৰ আৰু নিশা জোনৰ সহায় ল'ব পাৰে চকুৰ ৰোগ নাইকিয়া কৰিবলৈ বা চকুৰ ক্ষমতা বঢ়াবলৈ... বেলি উদয় হোৱাৰ সময়ত বঙচুৱা হৈ থাকিলে অপলক দৃষ্টিৰে অলপ অলপ সময় অভ্যাস কৰি ৫ মিনিটলৈকে বেলিলে চাই থাকিলে চকুৰ লাভ হয়। ঠিক তেনেদৰে পূৰ্ণিমাৰ আৰু তাৰ আশে-পাশে দিনকেইটাত জোনটো ৫-১০ মিনিটকৈ চাব। তাৰ পিছত কিছু সময় চকু মুদি থাকিব। লাহে লাহে চকু মেলিব।

পতঞ্জলি যোগপীঠৰ পৰা অনুমোদিত চকুৰ দৰৰ। (চিকিৎসকৰ পৰামৰ্শ অনুযায়ীহে দৰৰ খাব।)

- দিব্য আমলখি ৰসায়ন ২০০ গ্ৰাম

দিব্য সপ্তামৃত লৌহ ২০ গ্ৰাম

দিব্য মুক্তাচুক্তি ভস্ম ১০ গ্ৰাম

দিব্য গিলয় সত্ত্ব ১০ গ্ৰাম

দিব্য মতি পিষ্ট ০৪ গ্ৰা

সকলো মিহলাই ল'ব। মিশ্ৰণৰ ১-১ চামুচকৈ পুৱা - গধূলি একাপকৈ কুহুমীয়া পানীত মিহলাই খালী পেটত খাব।

- চকুৰ ব্যায়াম কৰিব।

- ডিঙিৰ তথা স্পণ্ডাইলিচিট অৰ্থাৎ কান্ধৰ ব্যায়াম, সূক্ষ্ম ব্যায়াম কৰিব নিয়মিয়াকৈ।

মাজে মাজে চকুক জিৰণি দিব।

মুখত পানী ভৰ্তি কৰি হাতেৰে চকুত পৰিষ্কাৰ পানী মাৰিব।

বাহিৰৰ পৰা ভ্ৰমণ কৰি আহিলেই পাত্ৰ এটাত পানী লৈ তাত চকু ভৰাই চকুৰ পলক মাৰিব অৰ্থাৎ চকু খুলিব আৰু বন্ধ কৰাৰ অভ্যাস কৰিলে ধূলি বালি থাকিলে ওলাই যাব।

- সুবিধা পালেই চকু বাৰে বাৰে ধুব। চকুত পানী মাৰিব।

- অত্যন্ত কম বা অত্যন্ত বেছি উজ্জ্বল পোহৰত পঢ়া-শুনা নকৰিব।

- শুই, পেট পেলাই বা সাধাৰণভাৱে অথবা বেঁকাৰেই হৈ পঢ়া-শুনা নকৰিব।

- টিভিৰ জোখ অনুযায়ী নিৰ্দিষ্ট দূৰৈৰ পৰাহে চাব।

- দীঘলীয়া সময় কম্পিউটাৰত একেৰাহে কাম নকৰিব। আধাঘণ্টাৰ মূৰে মূৰে সেউজীয়া গছ-গছনি বা নীলা আকাশলৈ চাব।

একেথৰে চাই চকুৰ ব্যৱহাৰ নকৰিব। চকুৰ পিৰিকনি মাৰি থাকিব (Blink your eyes)।

- চকুত হাতৰ তলুৱাৰ উষণতা দিব।

- আকুপ্ৰেছাৰ কৰিব - হাত আৰু ভৰিৰ তলুৱাত তৰ্জনী

আৰু মধ্যমা আঙুলিৰ তলৰ পাব, লগতে দুই আঙুলিৰ মাজত তলুৱাত প্ৰয়োজন অনুসাৰে ২-৫ মিনিটকৈ এৰি এৰি টিপিব (Intermittent pressure)।

- চকু বিষালে বা পুৰিলে নিম্ন পাত খেতালি লাডু বনাই চকুৰ ওপৰত দি থব।

- তিয়হ কাটি চকুৰ ওপৰত ৰখিব।

- প্ৰচুৰ গাজৰ খাব।

- গৰুৰ গাখীৰ খাব।

- LIVER ঠিক ৰাখিব।

- চকুত যিকোনো বস্তু পৰিলে চকু নোমোহাৰিব। প্ৰথমেই ঠাণ্ডা পানীৰ ব্যৱহাৰেৰে শীতল কৰিব।

- চকুত জ্বলন হৈ থাকিলে বা পুৰি থকাৰ পৰা শীতলতা প্ৰদান কৰিবলৈ ঘৰৰ পৰা আঁতৰত থকা উই হাফলুৰ ১-২ ফুট তলৰ মাটি সংগ্ৰহ কৰিব। অলপ মাটি পানীত দি থব, ২ ঘণ্টামান বোকাৰে পৰিৱৰ্তন হোৱালৈকে। ৮-১০ টোপালমান নেমুৰ বস দি ল'ব পাৰে। পাচত চকুৰ কোটৰত এই বোকাৰে প্ৰলেপ দিব। ঢাকি দিব। চকু ঢাকি ল'বলৈ পাতল কাপোৰো ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰে। প্ৰত্যেক ৩ মিনিটমানৰ মূৰে মূৰে বোকাখিনি সলনি কৰি নতুন মাটিৰে চকু ঢাকি থব। ২০-২৫ মিনিট কৰাৰ পিছত চকু ধুই পেলাব। দিনে ১ বাৰ ২ মাহ মান দিব।

- Conjunctivitis হ'লে হালধি মিশ্ৰিত পানীৰে ধুই কষ্টৰ পৰা আৰাম পাব পাৰি।

কোনো কাৰণতে চকুৰ চিকিৎসকৰ পৰামৰ্শ নোলোৱাকৈ নাথাকিব। ছমাহ বা বছৰত চিকিৎসকৰ পৰামৰ্শ নিশ্চয় ল'ব। চকুত দুখ পালে বা বিশেষ অসুবিধা পালে চিকিৎসকৰ পৰামৰ্শ নোলোৱাকৈ থাকি ভুল নকৰিব।

অত্যধিক ঘাম, অধিক গৰম, ডিঙিৰ সমস্যা, খোনা আদি ৰোগত শীতলী, সীতকাৰী প্ৰয়োজন অনুসাৰে ক্ৰমান্বয়ে বঢ়াই কৰিব।

উপযুক্ত ব্যায়াম কৰিলে শৰীৰ, মন, ৰোগৰ ওপৰত বিজয়ী হ'ব। অন্ততঃ আধাঘণ্টা প্ৰাণায়াম, ১০-২০ মিনিট ব্যায়াম, কিছু সূক্ষ্ম ব্যায়াম, অলপ সময় ধ্যান আৰু স্বাধ্যায় কৰিব।

Overbleeding ত পিপল গছৰ তলত ৩-৪ ঘণ্টা নোখোৱাকৈ বহিলেই লাভ হয়।

পীপল পাতৰ বস ৫-৬ চামুচ (মিচিৰি, মৌ, পানী মিলাব পাৰে) খাব।

মুখৰ দুৰ্গন্ধত কেইটামান তুলসী পাত (থাৰিৰে সৈতে), ২-৩ টা লং, ৩-৪ টা জালুক খেতেলি, সৈন্ধক লৱণ মিলাই কুলকুলি কৰিব।

থিয় হৈ থাকোঁতে আঁঠু লাগি গ'লে গড়ুৰাসন, গোমুখাসন, বাটাৰফ্লাই, ওলোটাকৈ খোজকঢ়াৰ অভ্যাস ৰাখিব। ফ্ৰেটফুট হ'লে তাড়াসন, ধ্ৰুৱাসন, পদ্মাসন কৰক।

বিনম্ৰতা আৰু পৰিশ্ৰমেই হ'ল সফলতাৰ পুঁজি।

আচল জ্ঞান মানুহৰ মনতহে কিতাপত নহয়। জীৱন সদ বিচাৰেৰে আৰম্ভ হৈ সদ আচৰণেৰে শেষ হয়। জীৱনত আচৰণ, আহাৰ, নিদ্ৰা, বিশ্রাম, ধ্যান বিধিপূৰ্বক হব লাগে। দয়া আৰু অন্তৰৰ কোমলতা বিলাব।

স্বাস্থ্য সম্পৰ্কে সচেতনতা ও সতৰ্কতা :
মিনাৰেল তেল থকা তেল চুলিত নথিহিব। ই কৰ্কট ৰোগৰ কাৰক হ'ব পাৰে।

কেমিকেলী ৰিফাইণ্ড তেল বৰ্জন কৰিব। ফিজিকেলী ৰিফাইণ্ড তেল ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰে।

মিঠাতেল, বাদামৰ তেল, ব্যৱহাৰ কৰিব।

বেছি তেলত ভজা খালে কলেষ্টৰেল হোৱাৰ সম্ভাৱনা আৰু কলেষ্টৰেল বেছি হ'লে গল ব্লাডাৰ স্টোন, উচ্চ ৰক্তচাপ আদিৰ সম্ভাৱনা।

গৰুৰ ঘিউ দিনে দুচামুচ খাব। দৈনিক প্ৰয়োজনীয় চৰ্বি ২ চামুচ গৰুৰ ঘিউয়ে পূৰ কৰে।

প্ৰাকৃতিক তেল খাব।

খোৱাৰ উপযোগী ঘোষিত নাৰিকল তেল পুৱা

খালীপেটত এচামুচকৈ খালে হাড় মজবুত হ'ব।

সদায় একেধৰণৰ তেল নাখাব।

একেধৰণৰ অনাজ নাখাব।

মাল্টিগ্ৰেইন আটা খাব।

চাউলো বেলেগ বেলেগ খাবৰ ব্যৱস্থা কৰিব।

সদায় একেধৰণৰ দাইল নাখাব।

মিশ্ৰিত দাইল খাব।

সদায় একেধৰণৰ শাক- পাচলি নাখাব। পাচলি

নিমখেৰে ঘাঁহি গৰম পানীত আধাঘণ্টামান ডুবাই থব। সদায়

একেধৰণৰ প্ৰাতঃ জলপান নাখাব। সলনি কৰি কৰি খাব।

পুৱা ফলমূল খাব। পুৱা দালিয়া খাব। যৰ দালিয়া, ঘেঁহু দালিয়া,

চিৰা, চুজিৰ উৎপাদন, মিশ্ৰিত দালিয়া অৰ্থাৎ মাল্টিগ্ৰেইন

দালিয়া খাব। সদায় একেধৰণৰ দালিয়াও নাখাব। মুঠতে খাদ্য

পৰিৱৰ্তন কৰি কৰি খাব। লগতে যোগ-প্ৰাণায়াম, সূক্ষ্ম ব্যায়াম

কৰিব।

যোগ কৰক নিৰোগী হৈ থাকক। নিচামুক্ত, সুস্থ সমাজ

যোগৰ দ্বাৰাই সম্ভৱ।

চ.ল.চি.ত্র.

সমাধি খান্দি উলিওৱা ভূমুনিয়াহৰ কাহিনী

‘इडा’

নিজবা বাজকুমারী

পোলেণ্ডৰ পৰিচালক পাওৱেল পাৱলিক ৱেশ্কিৰ (Pawel Pawlikowski) ক'লা-বগা 'ইডা' চাইছিলোঁ কেইবাবছৰ আগত, ছবিখনে ২০১৫ চনৰ অস্কাৰত বিদেশী ভাষাৰ শ্ৰেষ্ঠ ছবিৰ শিতানত বঁটা লাভ কৰাৰ ঠিক পাছতে। প্ৰতিবছৰে আমাৰ দেশত দ্যা অস্কাৰছ বা একাডেমী বঁটাই খলকনি তুলিলেও চিনেমাৰ ভালপাবলৈ লোৱাৰ পাছত কান চলচ্চিত্ৰ মহোৎসৱত শ্ৰেষ্ঠ অৰ্জন কৰা ছবিসমূহৰ উপৰি অস্কাৰৰ বিদেশী ভাষাৰ শ্ৰেষ্ঠ ছবিখনে (এই শিতানত মনোনয়ন লাভ কৰা ছবিসমূহেও) মোক আকৰ্ষণ কৰিবলৈ ধৰিলে। অলপতে একেজন পৰিচালকৰ ২০১৮ চনৰ কান চলচ্চিত্ৰ মহোৎসৱত শ্ৰেষ্ঠ পৰিচালকৰ সন্মান লাভ কৰা পোলিচ-ফ্ৰেন্স ভাষাৰ পিৰিয়ড চিনেমা ক'ল্ড ৱাৰ চাই পুনৰ 'ইডা' মনৰ মাজত সজীৱ হৈ উঠিল। ইডা চাই ভাল পাইছিলোঁ। প্ৰতিটো ফ্ৰেম মনত হাহাকাৰ সিঁচি দিয়াৰ লগতে পৰিচালকৰ চলচ্চিত্ৰ বোধ ভাষাই বাৰুকৈয়ে আকৰ্ষণ কৰিছিল। তাতে ক্ৰিষ্ট'ফাৰ ন'লানৰ 'ডানকাৰ্কে' ই হওক বা পাৱলিক ৱেশ্কিৰ ইডা, ক'ল্ডৱাৰেই হওক দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধৰ গোন্ধ থকা ছবিবোৰৰ প্ৰতি একধৰণৰ আগ্ৰহ অনুভৱ কৰোঁ। ইডা দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধৰ সময়ত পানী কেঁচুৱাতে সৰ্বস্ব হেৰুৱাই অনাথ হৈ পৰা এগৰাকী ইহুদি মানে গাভৰুকালত পিতৃ-মাতৃ, পৰিয়ালৰ অৱশেষ বিচাৰি অহাৰ মৰ্মস্পৰ্শী কাহিনী।

খিৰিকী এখনৰ ফ্ৰেমত খাজ খাই পৰিছে বাহিৰৰ এজোপা লঙঠা গছ, ভিতৰৰ পৰা চালে কোনো দক্ষ শিল্পীৰ হাতৰ এখন পেইন্টিং যেন বোধ হয়। মধ্য বয়সীয়া মহিলা এগৰাকীয়ে বাজি থকা সংগীতৰ ভলিউম

★★★★
"Powerful and poignant."

"EXQUISITE."
—JOE MORRISSEY, Wall Street Journal

Ida

a film by PAWEŁ PAWLAK

AGATA KLESZKA AGATA TRZEBUCHOWSKA DAWID OBOJONIK JERZY TRZELA ADAM
PAWEŁ PRZYLIBONSKI REBECCA LENDIEWICZ ANNA NUTA KIESZCZYŃSKA
ALEKSANDRA SZUSTO KATARZYNA SOBANSKA MARCEL SŁOWINSKI
KRISTIAN SELIN BOMES ANDERSEN JAROSŁAW KAMINSKI PSJA LUKASZ KAC BYCZAK
MAGALENA MAJER KRISTIAN GALEMBERG MANN EDY ADAMIANI POKRZYWIECZ
MATEJ PRZYLIBONSKI

[illegible]

বৃদ্ধৰ পুত্ৰই ইডাই নগৰত দু-
মাতৃৰ সমাধি দেখুৱাই দিব, বিনিময়ত ইডাই তাইৰ ঘৰ-মাটিৰ অধিকাৰ
বিচাৰিব নালাগিব আৰু বৃদ্ধজনক আমনি নকৰাকৈ শান্তিত মৰিবলৈ দিব

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বর্ষ . ১৪১

লাগিব। চৰ্ত অনুসৰি কুঁৱলী সনা পুৱা এটাত হত্যাকাৰীজনে সমাধিৰ মাটি খান্দিবলৈ ল'লে। পাৰত হাত খামুচি বহি থাকিল ইডা আৰু ৰাণ্ডা। ৰাণ্ডাৰ কণমানি সন্তানৰ কংকাল উদ্ধাৰ হ'ল। যন্ত্ৰণাৰে গধুৰ হৈ থকা মাকজনীৰ মুখৰ পৰা এটা শব্দও নোলাল। ইডাই সুধিলে — “এই গাঁতটোত তাৰ লগত মই কিয় আহিকিলোঁ? কথাটো ইমান সময়ে ময়ো ভাবি আছিলোঁ — একেলগে থকা ইডাক কিয় মাৰি পেলোৱা নহ'ল। তাই কেনেকৈ বাচি গ'ল?” — দেউতাই নহয়, মইহে তেওঁলোকক হত্যা কৰিছিলোঁ। তুমি তেনেই পানী কেঁচুৱা আছিল। তোমাক ইহুদি বুলি কোনেও নাজানিব, সেয়ে মই তোমাক পুৰোহিতৰ ওচৰত থৈ আহিলোঁ। ল'ৰাটো আছিল Dark, circumcised তাক মাৰি পেলালে।” গাঁতটোৰ ভিতৰত বহি বহিয়েই যুদ্ধৰ সময়ৰ হত্যাকাৰীটোৱে কৈ গ'ল কথাবোৰ। তাৰ পাছত লাবলিনলৈ বুলি ৰাণ্ডাই গোটেই বাতি গাড়ী চলালে, পৰিয়ালৰ পুৰণি কবৰস্থানত দুয়ো মিলি গাত খান্দিছে আৰু হাড়-মূৰবোৰ সমাধিস্থ কৰিলে। কনভেণ্টলৈ ঘূৰি অহাৰ পাছত পিছে ইডাৰ চৰিত্ৰত কিছু পৰিৱৰ্তন পৰিলক্ষিত হ'ল। অতি সংযমী ইডাৰ গা পুই থকা সমনীয়া নানৰ বুকুলৈ চকু গ'ল, মাথোঁ চামুচৰ শব্দহে শুনা ডাইনিং হলত অকাৰণে ইডাৰ খুক খুককৈ হাঁহি উঠিল। ইফালে শপত গ্ৰহণৰ সময়ো সমাগত। মাহীয়েকে হয়তো ঠিকেই কৈছিল, সম্পূৰ্ণ সন্ন্যাসিনী হৈ যোৱাৰ আগতে ইডাই কিছুমান পাৰ্থিৱ সুখৰ অভিজ্ঞতা লভা উচিত। পৰিয়ালৰ সমাধি সন্ধানৰ পাছত দুয়ো নাৰীৰ মনোজগতলৈ অহা পৰিৱৰ্তন সঁচাই বিস্ময়কৰ। প্ৰভু যীশু প্ৰতিমূৰ্তিৰ তলত বৈ ইডাই ক'লে — “মোক ক্ষমা কৰিবা, শপত গ্ৰহণৰ বাবে মই এতিয়া প্ৰস্তুত নহয়।” সংযমী ইডা ক্ষম্তকৰ বাবে হ'লেও চঞ্চল, জীৱনমুখী হ'ল আৰু সুৰা, যেন তাত ডুবি থকা প্ৰচণ্ড জীৱন বিলাসী ৰাণ্ডাই জীৱনৰ প্ৰতি মোহেই হেৰুৱাই পেলালে। মই ওপৰত

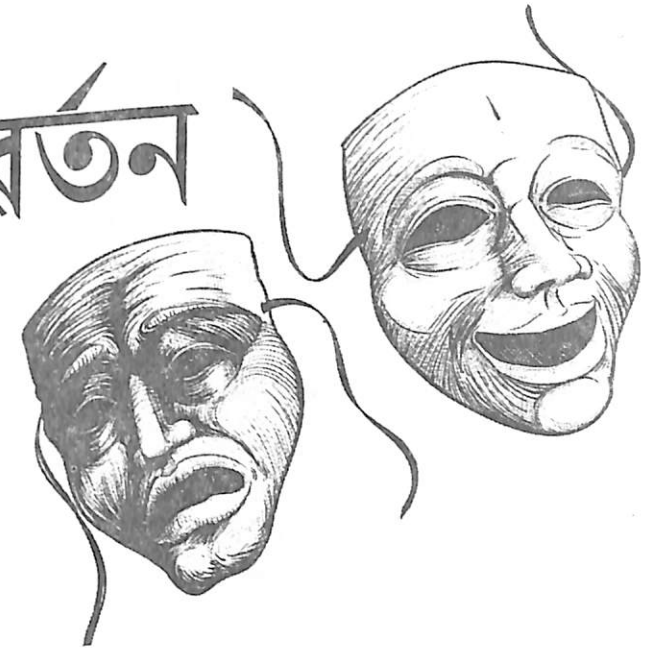
১৪২ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

উল্লেখ কৰি অহা ছবি যেন ধুনীয়া থিৰিকীখনেৰে জঁপিয়াই আত্মহত্যা কৰা, যুদ্ধোত্তৰ নতুন পোলেণ্ড গঠনত অবিহণা যোগোৱা কমবেড ৰাণ্ডাৰ শেষকৃত্যলৈ আহি ইডাই মাহীয়েকৰ হাঁহিল পিন্ধি খোজকাটিবলৈ, টিগাৰেট ছপিবলৈ চেষ্টা কৰিলে। মদ খালে, মাহীয়েকৰ লগত ঘূৰি ফুৰোঁতে চিনাকি হোৱা চেম্প'ফোন বজোৱা ডেকাটোৰ লগত নিশা কটালে। আৰু পুৱা তাইৰ লগত ঘৰ-সংসাৰ-সন্তানৰ সপোন দেখা ল'ৰাটোক বিছনাতে এৰি সন্ন্যাসিনীৰ পোছাক পিন্ধি তাই পুনৰ পূৰ্বৰ জীৱনলৈ উভতি গ'ল। একেধাৰে ক'বলৈ বাধ্য হৈছিলোঁ যে পোলিছ-ফ্ৰেন্স-লেটিন ভাষাৰ ইডা পাৰলিকৱেস্কিৰ অনন্য সৃষ্টি। পোলেণ্ডৰ সেই সময় আৰু স্থানক দুই প্ৰজন্মৰ দুগৰাকী নাৰীৰ বাথাবে আকৰ্ষণীয়কৈ তুলি ধৰাৰ লগতে তেওঁৰ আয়ত্তত থকা শক্তিশালী চলচ্চিত্ৰীয় ভাষাও উল্লেখনীয়। দুই চৰিত্ৰত Agata Kulesza (ৰাণ্ডা গ্ৰজ) আৰু পৰিচালক-চিত্ৰনাট্যকাৰ-সাংবাদিক Agata Trzebuchowska (ইডা)ৰ অভিনয় মনত বৈ যোৱা। ইডাইত থকা হোটেলখনত সংগীতানুষ্ঠান পৰিৱেশন কৰা দলটোৰ গায়িকা আছিল Joanna Kulig, এটা অতি সৰু চৰিত্ৰ। পোলেণ্ডৰ চিনেমা-টেলিভিছন-মঞ্চৰ অভিনেত্ৰী জোৱান্না এগৰাকী কণ্ঠশিল্পীও, যিয়ে পাৰলিকৱেস্কিৰ শেহতীয়া ‘ক'ল্ডৱাৰ’ৰ মুখ্য নাৰী চৰিত্ৰ (জুলা)ত অভিনয় কৰি লাভ কৰিছে বিশ্বজোৰা খ্যাতি। বাফটা, ইউৰোপিয়ান ফিল্ম এৱাৰ্ড আদিকে ধৰি কেইবাটাও উল্লেখযোগ্য বঁটা সন্মানৰ অধিকাৰী “ইডা” বিদেশী ভাষাৰ শ্ৰেষ্ঠ ছবি শিতানত অস্কাৰ লাভ কৰা প্ৰথম পোলিচ চিনেমা। ২০১৬ ত বিশ্বৰ ১৭৭ চিনেমা সমালোচকৰ অংশগ্ৰহণেৰে অনুষ্ঠিত নিৰ্বাচন প্ৰক্ৰিয়াত একবিংশ শতিকাৰ ৫৫ সংখ্যক শ্ৰেষ্ঠ ছবি হিচাপে পৰিগণিত হৈছে ইডা।

না.ট.ক.

একাংকিকা নাট -

পৰিৱৰ্তন

চৰিত্ৰ -

১. প্ৰজন্ম
২. অসমী
৩. পশ্চিমী
৪. আধুনিকতা (প্ৰজন্মৰ মাক)
৫. সময় (প্ৰজন্মৰ বাপেক)
৬. বিহু (প্ৰজন্মৰ ভায়েক)

(এখন পাৰ্কৰ দৃশ্য। অসমীয়ে তাৰে বেঞ্চ এখনত বহি থাকিব)

অসমী : (স্বগতোক্তি) আমাৰ প্ৰভুৰ যে কত লীলা, আমাক আৰু প্ৰকৃতিক প্ৰয়োজন হোৱা প্ৰত্যেক বস্তু যে তেখেতে দি গৈছে, আৰু আমাৰ অসমীয়া জাতিটোৰ পিতৃস্বৰূপ গুৰু দুজনাই এইসমূহকে নাট, ভাওনা, নৃত্য, গীত আদিসমূহৰ দ্বাৰা আমাক চিনাকি কৰাই দি থৈ গৈছে। আজিৰ এই পৰিৱেশতো যে ইমান মনোমোহা হৈ পৰিছে। এনেকুৱা সুন্দৰ পৰিৱেশত আমাৰ গুৰুজনাৰ বৰগীত এটা মনলৈ আহিছে... (বৰগীত এটি জুৰিব)

প্ৰজন্ম : (কাণত এডাল ডাঙৰ হেডফোন লৈ, হিন্দী নতুবা এটা চিএফি চিএফি গাই আহিব) আৰে Baby, মই ভাবিছিলোঁ তুমি আহোঁতে দেৰি কৰিবা নেকি? সেইকাৰণে, Justin Biber নতুন গান এটা শুনি ল'লোঁ।

অসমী : ঘাছতি এবাৰ! এখেত বাক কোন ঠাইৰ। তেখেত কোনোবা দেশ বা জাতিৰ গুৰু হয়নেকি? সংগীতৰ গুৰু নে নৃত্য-গীত-ভাওনাৰ গুৰু? আমাৰ গুৰু দুজনাৰ দৰে তেখেতো বহুমুখী প্ৰতিভাৰ আকৰ নেকি?

প্ৰজন্ম : what, তুমি Justin Biberক নাজানা? Seriously, তুমি Baby, baby, baby o...baby baby o...শুনা নাই?

অসমী : নাই শুনা। মই বুজিয়েই পোৱা নাই কি কৈছা এইবোৰ, কি হৈছে তোমাৰ?

প্ৰজন্ম : Justine Biber yar, he is a famous singer of the world। ইমান এজন বিখ্যাত গায়কক তুমি নাজানা?

অসমী : নাজানো। কিন্তু মই আমাৰ জাতিটোক চহকী কৰা, সংগীতক জাতিষ্কাৰ কৰা বহুত ভূপালী, বসন্ত, আশোৰাৰী, শ্ৰীৰাগত বন্ধা বৰগীত জানো।

প্ৰজন্ম : www.youtube ত নতুন গান release দিলে আৰু মই শুনা নাই। কোৱাচোন কোৱাচোন তুমি কোৱা এই গানবোৰৰ singerৰ নামটো কোৱা?

অসমী : ম...ম...ম... মানে কি কৈছা?

প্ৰজন্ম : আৰে বাবা, গায়কৰ নামটো কোৱা?

অসমী : মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ আৰু শ্ৰীশ্ৰীমাধৱদেৱ।

প্ৰজন্ম : (ম'বাইলটো হাতত লৈ) মহাপুৰুষ...ৰ'বা ৰ'বা ৰ'বা, ১ মিনিট। এই দুইজনটো আমাৰ অসমৰে। তুমিয়েই

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ১৪৩

অসমী : উম...তুমিয়েইচোন কৈছিল। বিখ্যাত গায়কৰ কথা। আমাৰ গুৰুজনা সমগ্ৰ পৃথিৱীতে বিখ্যাত। তেখেতে সৃষ্টি কৰি থৈ যোৱা খোল, মৃদুগৰ চৰ্চা এতিয়া সমগ্ৰ পৃথিৱীয়েই কৰে। আৰু...

প্ৰজন্ম : এ, হ'ব হ'ব ব'বা। তোমাৰ সেই একেখিনি ডাইলগ মোক সদায় সদায় দি নাথাকিব। আৰে বাবা কাণ নপকাবা ৰে ইমানকে।

অসমী : হ'ব দিয়া ইমান খঙ নকৰিব। গুৰুজনাই কৈ গৈছে "খঙ নামেই চণ্ডাল।"

প্ৰজন্ম : হ'ব হ'ব। (ফোটোটোলৈ চাই) আৰু তোমাক একেটা কথাৰে কিমানবাৰ ক'ব লাগে কোৱাচোন?

অসমী : কি কৰিলোঁনো মই?

প্ৰজন্ম : এই ফোটডালনো কিহৰ কাৰণে লগাই আহিব লাগে? অলপ standard maintain কৰিব নোৱাৰা নেকি?

অসমী : এনেকে নক'বা দেই! এইটো আমাৰ অসমীয়া জীয়াৰীৰ মূল প্ৰতীক হয় বুজিলা। আমাৰ আজোককাইতৰ দিনৰ পৰাই এইবোৰ পৰম্পৰা চলি আহিছে।

প্ৰজন্ম : এ... থোৱাহে তোমাৰ পৰম্পৰা। এইবিলাক outdated কথা মোৰ আগত নক'বা। আৰে darling তুমি Aliya, Anushka হ'তক নাই দেখা, কিমান ধুনীয়াৰে থাকে... আৰু তুমি...

অসমী : মইনো কি কৰোঁ কোৱা? আমাৰ পৰম্পৰাসমূহ আমিয়েই ধৰি ৰাখিব লাগিব।

প্ৰজন্ম : সেইবোৰ ধৰিব বাদ দিয়া। 1st এইফালে আহ। (হাতত ধৰিব খোজে)

অসমী : ইছ... কি কৰিছা বাক তুমি।

প্ৰজন্ম : আৰে কি কৰিলোঁনো। just হাততহে ধৰিছোঁ।
অসমী : মমম মায়ে কৈছিল বিয়াৰ আগত বোলে হাতত ধৰিব নাপাই।

১৪৪ * তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

প্ৰজন্ম : কি ফাল্ট। কিয় নাপায়?

অসমী : বিয়াৰ আগত বোলে হাতত ধৰিলে কেঁচুৱা হয়।
প্ৰজন্ম : অ' ভাই মাৰ' মোৰো মাৰ'.....!

অসমী : কি হৈছে তোমাৰ?

প্ৰজন্ম : ৰ'বা ৰ'বা, কোনোবাই যদি ভয়ানক কথা কয় নহয় তেতিয়া মোৰ Highpotharmiya হয়।

অসমী : হায়প'.....কি কৈছিল?

প্ৰজন্ম : হে বাদ দিয়াহে তুমি। চাওঁ শুনাছোন! বহা, না আৰে বাবা ইয়াত বহা। মোৰ মানে তোমাক কথা এটা ক'বলগীয়া আছে।

অসমী : কি কথা? কোৱা ক'?

প্ৰজন্ম : মমম মানে... ২

অসমী : মানে...২ (প্ৰজন্মৰ পিতৃ সোমাই আহে)

বাপেক : অই, তঁহতে ইয়াত কি কৰি আছ হা। মাৰে তোক গোটেই পৃথিৱীখন চলাথ কৰি আছে, আৰু তই ইয়াত বহি আছ। পাৰি আজি বহ, তাতে আকৌ বাছবলী চাই আহিছে। কটাপাৰ খঙতো তোৰ ওপৰতেই উলিয়াব।

প্ৰজন্ম : আৰে পাপা তুমিচোন ম'মক জানাই, অকল খেং খেঙাই থাকে বুলি।

বাপেক : আৰে জানো কাৰণেইত' আগে আগে আহি সতৰ্ক কৰি দিছোঁহি। আৰু মোক এই পাপা ছাপা বুলি মাতি নাথাকিব। (অসমীক) আৰু আই তোৰ ভালনে?

অসমী : ভালেই খুৰাদেউ।

প্ৰজন্ম : দেখিছই ন', দিনকালবোৰ কোনফালে গতি কৰিছে। (চিঞৰি চিঞৰি প্ৰজন্মৰ মাক)

মাক : হেৰি ক'ত গৈ মৰিলনো?

বাপেক : ৰ'বা ৰ'বা গৈছোঁ,

মাক : (ফোনত কথা পাতি আহে) Mrs. Boruahni

এইবাৰ আমি Parish trip fix কৰিছোঁ। হয়, হয় thnak you, thank you so much. oky, um থিক আছে বাক। আপুনি নাজানে নেকি যে? মই ৰ'দত ওলাব নোৱাৰোঁ বুলি, কিমান effect কৰে জানেনে?

বাপেক : চিধা চিধা নোকোৱা কিয় আটাবোৰ গুছি যাব বুলি ভয় লাগে বুলি।

মাক : কি ক'লে, কি ক'লে?

বাপেক : নাই নহয় মানে মই কৈছোঁ ই আমাৰ ধনে ইয়াতে আহি বহি আছেহি।

মাক : dhun... ৰ'দত কিয় বহি আছাহি বাক কোৱাচোন? ক'লা হৈ যাবা! (অসমীক) আৰু এইজনী। এইজনীক লগ নকৰিবা বুলি কিমান বাৰ ক'লোঁ। এই গাঁৱলীয়া backward বোৰে মোৰ ল'ৰাটোক blackmagic কৰিলে যেন পাওঁ।

প্ৰজন্ম : mom, BP কিয় high কৰি আছা বাক। চোৱা অসমী, মোক মায়ে তোমাৰ লগত ব্ৰেকআপ দিব কৈছে।

অসমী : ব্ৰেকআপ মানে।

প্ৰজন্ম : তুমি ব্ৰেকআপ মানে কি নাজানা? o m g। তুমি মোক মাৰি নেপেলোৱা কিয় হে?

অসমী : আৰে তুমিচোন জানাই মই সৰুৰ পৰাই অসমীয়া মাধ্যমৰ বুলি, কেনেকৈনো এইবোৰ বুজি পাম কোৱা?

প্ৰজন্ম : হ'ব হ'ব, থোৱা তোমাৰ অসমীয়া speech বোৰ ইয়াতে। papa, তুমিয়েই বুজাই দিয়াচোন।

বাপেক : কিনো বুজাম আই, ইয়াৰ মাকে ইয়াৰ কাৰণে বেলেগ ছোৱালী বিচাৰিছে... মই বহুত চেষ্টা কৰিলোঁ আই... কিন্তু ইহঁতৰ চিন্তাধাৰা বিলাক সলনি কৰাত মই ব্যৰ্থ হ'লোঁ... এই আধুনিকৰ লগত লগ হ'বৰে পৰা মোৰ পৰিয়ালটি যেন ধ্বংসৰ মুখলৈহে যাব ধৰিছে...

অসমী : আপুনি কি ক'ব বিছাৰিছে মই একো ধৰিবই পৰা নাই দেউতা

মাক : উফ ৰাম... অই ছোৱালী শুন... মই মোৰ ল'ৰাৰ কাৰণে এজনী perfect ছোৱালী বিচাৰি পাইছোঁ। তোক

প্ৰথমতে ভাল লাগিছিল। কিন্তু, তই বহুত booring মানে গাঁৱলীয়া। কিন্তু, তাইক লগ পোৱাৰে পৰা আমি বহুত নজনা কথা শিকিলোঁ, নতুন ষ্টাইল শিকিলোঁ। so, তাইক মই নিজৰ বোৱাৰী বনাবলৈ ready হৈছোঁ।

অসমী : আপুনি এনেকৈ কিয় কৈছে। আপুনিচোন জানেই মই প্ৰজন্মৰ...

প্ৰজন্ম : হে ৰ'বাহে কি লাগে নো তোমাক। আছা mom তাই অহাৰ কথা আছিল নহয়। আহিছে নেকি?

মাক : অ'মোৰ লাজুকী বান্দৰটো। কেনেকৈ লাজ কৰিছে চোৱা। ৰ'বা মাতি দিচো। Baby...babyyy

বেবী : Comming sasumom... (হাতত এটা ম'বাইল লৈ টিকটক বনাই বনাই আহিব)

মাক : কিবা নতুন Challenge আহিছে নেকি?

বেবী : mom আহা আমি একেলগে বনাওঁ। umm... Ready নহ (টিকটক বনাব)। hy baby, মোৰ new টিকটক video টো তুমি কিয় চোৱা নাই। মই কিন্তু বেয়া পাইছোঁ।

প্ৰজন্ম : ৰ'বা ৰ'বা চাই আছে। এয়া লোৱা লাইক আৰু ক'মেণ্টো কৰি দিলোঁ।

বেবী : অৱৰৰ.. you are so sweet..thank you baby...

অসমী : (প্ৰজন্মক টানি আনি) কি কৰি আছা তুমি।

প্ৰজন্ম : কি কৰিছা মানে। চাওঁ এৰি দিয়া।

বেবী : Who is she? দোকানী নেকি?

প্ৰজন্ম : হ'ব পাৰে I don't know।

অসমী : তুমি কি সঁচাকৈ পাহৰি যাবা আমি যে একেলগে গাঁওৰ নামঘৰত ভাওনা চাইছিলোঁ?

মাক : এতিয়াও চাব, Gold cinema hall ত বহি।

অসমী : তুমি কি পাহৰি যাবা আমি যে ৰাতি এপৰলৈকে বিহ নাচিছিলোঁ।

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ১৪৫

মাক : এতিয়াও নাচিব New year party ত।

অসমী : দেউতা আপুনি নুবুজায় কিয়? আপুনিতো সকলো জানে। দেখিও নেদেখাৰ ভাও কিয় ধৰিছে দেউতা... বুজাওক না অলপ...

বাপেক : নাকান্দিবি অ' আই, মোৰ যে হাত দুখন সংসাৰৰ মোহ-মায়াই বান্ধি ৰাখিছে। এটা অনাকাঙ্ক্ষিত সমস্যাত পৰিবলৈ গৈ আছে বুলি জানিও যেন মই একো কৰিবই পৰা নাই অ'। একেটা ঘৰতে দুটাকৈ ল'ৰা থাকে। সৰুটো ইমান ভাল ভদ্ৰ, ডাঙৰক সন্মান কৰিব জানে, নিজৰ সংস্কৃতিখিনি ধৰি ৰাখিব জানে, আৰু ডাঙৰটো এনেকুৱা। ভয় লাগে ও, কাইলৈ যদি সৰু এনেকুৱাই হৈ যায়, তেন্তে তোৰ কি হ'ব।

অসমী : মানে দেউতা...

বাপেক : তোক ত' মই অকলশৰীয়া কৰি পেলাব নোৱাৰো। তই চিন্তা নকৰিবি, এই সময় ইমানো নিষ্ঠুৰ নহয়।

মাক : তোমালোকৰ যদি নাটক কৰা হ'ল, তেন্তে আমি যাব পাৰোঁ। মানে মোৰ অলপ Shopping কৰিব লগীয়া আছে।

বেবী : darling, ব'লা আমি গৈ থাকোঁ।

প্ৰজন্ম : ব'লা। (যাবলৈ লয়) এক মিনিট, এক মিনিট। হাত ধৰিলেই বাচ্চা নহয় বুজিলা। ক'তা নহ'লচোন।

মাক : অ' ৰি ব'লক, দেৰি হৈছে।

বাপেক : তোমালোকে গৈ থাকা, মোৰ অলপ কাম আছে।

মাক : ইমান চোকা ৰ'দত মই কেনেকৈ যাম? আৰে ব'লাহে ছাতি কোনে ধৰিব। ব'লা এই অদৰকাৰী কামসোপাত লাগি থাকিব নালাগে। জানাইচোন এইসোপাৰ একো উন্নতি নাই বুলি। ব'লা, আৰে ব'লা

বাপেক : ধেং যোৱাহে তুমি জহ্নামত যোৱা, য'ত যোৱা গৈ থাকা। আনক কিয় সদায় টানি থাকা। গোটেই ঘৰখনক কিয় সদায় টানি থাকা।

মাক : আওওও তুমি মোক এনেকৈ কৈছা?

বাপেক : কিয় নক'ম হা, কিয় নক'ম? নিজৰ ঘৰখন

১৪৬ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

চকুৰ সন্মুখতে ধ্বংস হ'ব দিম নেকি। কিমান মৰ্যাদাসম্পন্ন এখন ঘৰ আছিল আমাৰ। সমগ্ৰ অঞ্চলটোতে সকলো ফালৰ পৰাই সৌন্দৰ্যময় আছিল আমাৰ ঘৰখন। আইয়ে মৰমতে ঘৰটোৰ নাম ৰাখিছিল অসম। আৰু এতিয়া তোমালোকৰ চল-চক্ৰান্তত পৰি সমগ্ৰ ঘৰখনেই থান-বান হৈ গৈছে, বিভেদ সৃষ্টি হৈছে। কিয়, কিয় নোৱাৰা তুমি তাঁত বব, সূতা কাটিব। কিন্তু, তুমি যি নাজানা এই ছোৱালীজনীয়ে ভালদৰে জানে। সেইকাৰণে, মই এইক মোৰ বোৱাৰী কৰিহে এৰিম।

মাক : মানে? এইবিলাক আপুনি কি কৈছে?

বাপেক : হয়। মই সৰু হ'বলৈ মাতি পঠাইছিলোঁ। আহি পাবহিয়েই এতিয়া।

মাক : বিহুৰ আৰু কিয় এইবিলাকত সোমোৱাৰ লাগে।

বাপেক : কিয়, তাকো তোমাৰ নিচিনাই কৰিম বুলি ভাবিছা নেকি।

মাক : নহয় মানে...

বাপেক : ভুলতো নাভাবিবা...

প্ৰজন্ম : আৰে mom, Dad ব'লা ক, তেতিয়াৰ পৰা ৰৈ আছে।

বাপেক : আৰু তয়ো শুন। তইতো আগতে ভালৈই আছিলি। এতিয়া কি হ'ল- মানে সেইসমূহ আদৰ্শৰ? আধুনিকতাৰ গ্ৰাসত পৰিছ। যেতিয়া কিবা বিপদ আহিব, তেতিয়া তোৰ অসমীলৈ মনত পৰিব। ধ্বংস অ ধ্বংস হৈ গৈছে তই।

প্ৰজন্ম : দেউতা...

বাপেক : নামাতিবি মোক। (বিহু সোমাই আহে। প্ৰজন্ম আৰু বেবী ওলাই যায়)

বিহু : দেউতা...কি হ'ল দেউতা।

বাপেক : নহয় অ'...ককায়েৰৰ উন্নতিত স্মৃতি লাগিছে অ'। ইমান যে মৰম কৰিলোঁ তাৰ ফলাফল পাইছোঁ অ' মই।

অসমী : দেউতা অলপ শান্ত হওকচোন।

বাপেক : আই তই মোৰ এটা অনুৰোধ ৰাখিবিনে আই?

অসমী : কওক দেউতা...ৰাখিম।

বাপেক : তই আমাৰ সৰুৰ লগত মানে মোৰ সৰু পুত্ৰ বিহুৰ লগত গোটেই জীৱনটো কটাব পাৰিবিনে আই? তই আমাৰ লাহে লাহে ভাঙি যোৱা ঘৰখনক আকৌ সাজিব পাৰিবিনে আই? ক আই? পাৰিবিনে?

অসমী : পাৰিম দেউতা। আপোনাৰ ঘৰখনক সেই আগৰ দৰে জাকত-জিলিকা, এখন মৰ্যাদাসম্পন্ন ঘৰলৈ পৰিণত কৰিবলৈ মই চেষ্টা কৰিম দেউতা। দুষ্কৃতিয়ে গ্ৰাস কৰা আপোনাৰ ঘৰখনত কৃষ্টিৰ পোহৰ বিলাই মানুহবোৰৰ চিন্তাধাৰাসূহ সলনি কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিম। কিমান পৰিমাণ নাজানো, কিন্তু আপোনাৰ ঘৰখনক মই কেতিয়াও সমাজত অপমানিত হ'ব নিদিওঁ।

বাপেক : সৰু। তই কিবা কৰি ৰোপাই?

বিহু : মইনো কি ক'ম দেউতা। সৰুৰে পৰাই ককা, আইতাহঁতৰ আদৰ্শৰে অনুপ্রাণিত হৈ আহিছোঁ। আপোনাৰ সকলো কথা শুনি আহিছোঁ। আৰু ভৱিষ্যতলৈও শুনি যাম। ককাইদেউ, মাহঁতৰ চিন্তাধাৰাসূহ সলনি কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি যাম। (মাকৰ অনুশোচনাত চকুলো ওলায়)

বাপেক : কি হ'ল মেমচাহাব? কান্দিছে যে আপুনি?

মাক : আই অসমী। তোক অজানিতে বহুত কিবা কিবি ক'লোঁ। পাৰিলে মোক ক্ষমা কৰি দিবি অ' আই। নিজৰ অজানতাৰ বাবেই আজি মোৰ এই অবস্থা। হেৰি, মোক ক্ষমা কৰি দিব।

বাপেক : আচলতে এই অনুতপ্ত বোলা বস্তুটো বহুত দৰকাৰ এখন ঘৰ তথা এখন সমাজ আগবাঢ়ি যাবলৈ। ভাল লাগিছে। বহু পলমকৈ হ'লেও যে তুমি ঘৰখনৰ কথা চিন্তা কৰিছা।

প্ৰজন্ম : মোকো পাৰিলে মাফ কৰি দিবা অসমী। তোমাক মই অজানিতে ধেই গালি পাৰিলোঁ। কিবা অজান নতুনতাই মোৰ চকু ঢাকি পেলাইছিল। কিন্তু, আজিৰ পৰা মোৰ চকু

মুকলি হ'ল। অসমী মোকো তুমি গুৰুজনাৰ সৃষ্টি বৰগীত শিকাবানে?

অসমী : শিকাম। কিয় নিশিকাম।

বাপেক : সেইবোৰ বাদ দে। অই সৰু, প্ৰথমতে মাৰে গাড়ীৰ দিগিত ভৰাই থৈ দিয়া ঢোলটো আনগে যা। বহুত দিন আমাৰ এখেতেও বিহু এপাক নচা নাই। পাহৰিলেই হবলা।

মাক : এনেকে নক'ব দেই। মই এতিয়াও ধুনীয়াকে বিহু নাচিব জানো। তাতে আকৌ এতিয়া ইমান ধুনীয়াকে নাচিব জনা বোৱাৰী পাইছোঁ যেতিয়া পাহৰিলেও শিকি ল'ম।

সৰু : পিতাই, আজি কিন্তু ককাইদেৱে বজাব লাগিব কৈ দিলোঁ।

বাপেক : দে দে তাকে দে, বজা। নাচনী সাজু নে?

মাক-অসমী : আমি সাজু হৈয়ে আছোঁ।

প্ৰজন্ম : আৰে দেউতা মই ভালকৈ নাজানো নহয়।

সৰু : আৰে ককাইদেউ মই শিকাই দিম নহয়। প্ৰথমতে এনেকে লওক (ঢোলটো ল'বলৈ শিকাই দিয়ে, প্ৰজন্মই প্ৰথমতে বাপেকক সেৱা কৰে আৰু বজাবলৈ লয়)

সৰু : তিখিনিতি ঘিন ঘিন, তিগিনিতে ঘিনতাও

বেবী:- mom মই ইমান দেৰি তাত অকলে অকলে টিকটক বনাই আছোঁ। বলক।

মাক : অই ছোৱালী নাচ, বিহু নাচ।

বেবী : ইয়ো মই নাজানো এইবোৰ।

মাক : কি নাজানো, কি নাজানো। তই ইয়াত থাকি বিহু নজানিলে হ'ব নেকি। নাচ কৈছোঁ নহয় নাচ। অই বজা আকৌ....

বাপেক, সৰু, প্ৰজন্ম : অহ.....(ঢোলৰ চাপৰ বাজিব, মাক আৰু অসমীয়ে নাচি নাচি বেবীকো নচুৱাবলৈ চেষ্টা কৰিব আৰু সামৰণিত ফ্ৰীজ হৈ যাব)
ঃঃ সমাপ্ত ::

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ ১৪৭

বিহু স্বৰূপ

●●
নোমল গগৈ

ব্যুৎপত্তি :
বিহু অসমৰ জাতীয় উৎসৱ। শব্দটোৰ ব্যুৎপত্তি সঠিককৈ কোৱা টান। বিহুৰ শব্দৰ লগত ইয়াৰ কোনো সম্পৰ্ক নাই। বিহুৰ লগত ইয়াৰ উৎপত্তিৰ ধাৰণা সম্পূৰ্ণ লোক-নিকৰ্ত্তিমূলক। বিহু, বিহু, পীহু শব্দৰ লগত বিহুৰ সাদৃশ্য কিন্তু মন কৰিবলগীয়া। তাই ভাষাত উৎসৱক ‘পয়’ বোলে। অসমীয়া বঙালী, কঙালী আৰু ভোগালী বিহু কেইটাক তাই ভাষাত যথাক্ৰমে পয় ছাং কেন, পয় কাখিন আৰু পয় মাই ক ছুম ফাই বোলে। তাই ভাষাত ‘পীহু’ শব্দই বছৰৰ আৰম্ভণি বুজায়। এই দিশৰ পৰা চালে ‘পয় পীহু’ মানে বছৰৰ আৰম্ভণিৰ উৎসৱ অৰ্থাৎ ব’হাগ বা বঙালী বিহু হ’ব। বৌদ্ধ ধৰ্মী তাই সকলে ব’হাগ বিহুক পয় ছাং কেন বোলে। গতিকে বিহু শব্দৰ ব্যুৎপত্তি বিচৰা আৰু পৰ্বতত কাছৰ কণী বিচৰা একে কথা। তথাপি বিহু মানেই আমি প্ৰধানকৈ বঙালী বিহুকে বুজাওঁ।

বিহু তিব্বত-বৰ্মী আৰু তাই উৎসৱ :
অসমত বসবাস কৰা তিব্বত-বৰ্মী আৰু তাই জাতিৰ এক আনন্দ উৎসৱ হৈছে বিহু। বিহুৰ আনুষঙ্গিক বাদ্যযন্ত্ৰসমূহ বিশ্লেষণ কৰিলে এই কথা প্ৰতীয়মান হয় যে বিহু আৰ্য সংস্কৃতি নহয়। অসমৰ ঢোলৰ নিৰ্মাণ আৰু বাদন পদ্ধতি পৃথিৱীৰ কোনো জাতিৰ লগত নিমিলে। ভোৰ

তাল বা ভোট তাল মঙ্গলীয় বাদ্য। টকা, পেঁপা, গগনা আৰু বাঁহী বাঁহেৰে নিৰ্মিত। এই আটাইকেইটা উপাদানেই মঙ্গলীয় বাঁহ সংস্কৃতিৰ (Bamboo Culture) অৱদান। ম’হৰ শিঙৰ পেঁপা নিৰ্মাণ, ম’হেৰে হাল বোৱা আৰু ম’হৰ পিঠিত উঠি পেঁপা বজাই ৰং-ৰহইচ কৰা দক্ষিণ-পূব এচিয়াৰ সংস্কৃতি। ইউৰোপীয় পণ্ডিতসকলে গৱেষণাৰ যোগে দেখুৱাইছে যে বাঁহেৰে নিৰ্মাণ কৰা গগনাৰ উৎপত্তিস্থলো চীনৰ য়ুন্নান প্ৰদেশ আৰু উজনি ব্ৰহ্মদেশ। খ্ৰীষ্টীয় ১৬ শতিকাত গগনা ইউৰোপলৈ যায়। বৰ্তমান পৃথিৱীত লোহাৰ পাত্ৰেৰে নিৰ্মাণ কৰি উলিওৱা গগনাই বাঁহৰ গগনাৰ সমান সুন্দৰ মাত নিদিয়।

বাদ্যযন্ত্ৰ সম্বন্ধীয় বিহু গীতসমূহ বিশ্লেষণ কৰিলে কেইটামান সিদ্ধান্ত আমি কৰিব পাৰোঁ।

(ক) ঢোল নিৰ্মাণ বিদ্যা মৰাণ অথবা মৰাণছিগা নাইবা মৰাণ সম্প্ৰদায়ৰ লগত পূৰ্বতে জড়িত আছিল -

ঢোলৰ নাম উৰুলি ঢোলৰ নাম কুৰুলি
ঢোলতো বিকিলে ঘূণে,
মৰাণ মুচিয়াৰ ঘৰত নাইকিয়া
ঢোল চাই দিব কোনে?

(খ) ঢোলৰ উৎপত্তি স্থল ভৈয়াম। মিৰি বা মিচিং সম্প্ৰদায়ৰ লগত ইয়াৰ সম্পৰ্ক পিছৰ যুগত গঢ়ি উঠা -

মিৰিৰ বৰচাঙত বাজে বৰ কাঁহ
ভৈয়ামত বাজিলে ঢোল,

(গ) ম’হৰ শিঙৰ পেঁপা আৰু টকা বজোৱা বিদ্যা আহোম স্বৰ্গদেৱসকলৰ দিনত নগা আৰু ডফলাসকলৰ মাজতো সমাদৃত হৈছিল -

নগাৰে চাঙতে পেঁপাটি বাজিলে
ডফলাই ধৰিলে টকা,
ল’ৰা বুঢ়া ডেকা ৰঙতে বলিয়া
অসমৰ বিহুৱা ডেকা।

ওপৰৰ তিনিটা গীতৰ পৰা এই কথা প্ৰতীয়মান হয় যে বৰ্তমান যুগৰ হৃদয়হীন ৰাজনীতিকৰ অন্তঃসাৰশূন্য ৰাজনৈতিক ধ্বনি (Slogan) অথবা বক্তৃতাৰ যোগে আৱেগিক আনুভূতিক ঐক্য সাধিক নহয়। বৃহত্তৰ অসমৰ জাতি-গোষ্ঠীসমূহে মধ্যযুগত স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱেই এক উমৈহতীয়া মঞ্চত সমবেত হৈ বৰ্তমানৰ অসমীয়া জাতি গঠন কৰিছিল।

বিহু প্ৰকৃতি উৎসৱ :
এচিয়া মহাদেশৰ চীনা, তাই আৰু তিব্বত-বৰ্মী জাতিৰ মাজত পোৱাৰণীৰ অতীত কালৰে পৰা দুটা প্ৰধান উৎসৱ উদ্‌যাপিত হৈ আহিছে। এটা বসন্তোৎসৱ, আনটো শাৰদীয় উৎসৱ। ইয়াৰ লগতে কৃষি উৎসৱ খেতি চপোৱা (Harvest home) আৰু নখোৱা অনুষ্ঠানো যোগ হৈ তিনি বিহুৰ পৰম্পৰা গঢ় লৈ উঠে। এই জাতিসমূহ কৃষিজীৱী হ’লেও তেওঁলোকৰ কৃষি পদ্ধতি একে নহয়। তিব্বত-বৰ্মী জাতিসমূহ কৃষিৰ আৰম্ভণি আৰু তাই জাতিয়ে শালি ধানৰ খেতি কৰে। তিব্বত-বৰ্মীসকলে জাতিয়ে আহুধানৰ আৰু তাই জাতিয়ে Shal cultivation) আৰু মাঘ-ফাগুনত বুম পদ্ধতি (Slash-and-burn অথবা Terrace cultivation) আৰু মাঘ-ফাগুনত মাটি চাহ কৰি শুকান মাটিত ধান খেতি (Dry-Rice) কৰে। আনহাতে তাই জাতিয়ে দ মাটিত শালি খেতি (irrigated wet-rice) কৰে। কৃষি পদ্ধতিৰ লগত সামঞ্জস্য ৰাখি তেওঁলোকে বেলেগ ধৰণেৰে বেলেগ সময়ত এই কৃষি উৎসৱ পাতে। মিচিং জাতিয়ে ফাগুন মাহত আলি আই লুগাং নামৰ কৃষি উৎসৱ পাতে। তাই

জাতিৰ লোকে এই বিহু উৎসৱ ব'হাগ মাহত উদ্‌যাপন কৰে।

অসমীয়া মানুহে বঙালী, কঙালী আৰু ভোগালী এই তিনিটা উৎসৱ পাতে। ব'হাগ মাহত বসন্ত কালত উদ্‌যাপন কৰা বঙালী বিহু বঙৰ উৎসৱ। বিহু বুলিলে সাধাৰণতে আমাৰ মনলৈ ব'হাগ বিহুৰ ধাৰণাই প্ৰথমে আহে। বসন্তৰ মনোৰম প্ৰকৃতিয়ে ডেকা-গাভৰুৰ যৌৱন সাগৰত উদ্‌দাম জোৰাৰ তোলে। চ'ত গৈ ব'হাগ পোৱাৰ লগে লগে গছে-লতিকাি ফুৰিপাত ফুল মেলি জাতিস্কাৰ হয়। নাহৰ, তগৰ, কপৌ, কেতেকী আদি তীব্ৰগন্ধী ফুলৰ সৌৰভেৰে দশোদিশ আমোল মোলায়। যোৰপাতি উৰি ফুৰা চৰাই চিৰিকটিয়ে মানৱ মনতো যৌন-বাসনা জাগৰুক কৰি তোলে। ডেকা-গাভৰুৰ মন কমোৱা তুলাৰ দৰে উৰিব ধৰে। আকাশ-বতাহ মুখৰিত কৰি ধ্বনিত হোৱা সুৰীয়া বিহুগীতৰ তানে ডেকা-গাভৰুৰ দুখন হৃদয় প্ৰেমৰ এক অদৃশ্য এনাজৰীৰে বান্ধিবলৈ প্ৰেৰণা যোগায়। গাভৰুৱে উজটিত যঁতৰ ভাঙে। “বহৌ তাতৰ পাতত চকু আলিবাটত মাকো সৰি সৰি পৰে” অৱস্থা হয়। ডেকাৰ হয় – “নেখাই তিনি সাঁজি থাকিব পাৰোঁ মই বঙালী বিহুৰে লগত।” বঙালী বিহু প্ৰকৃততে উৰ্বৰতা অনুষ্ঠান (Fertility cult)।

গছতলৰ বিহু : ৰাতিবিহু

আজিকালি বঙালী বিহুক মুকলি বিহু, জেংবিহু আদি নামবৰণ কৰা হৈছে যদিও ই পূৰ্বতে গছ তলৰ বিহু বা ৰাতি বিহু নামেৰেহে জনাজাত আছিল। মুকলি আকাশৰ তলত বৰ তল, বাঁহ তলত আশ্ৰয় কৰি এই বিহু ৰাতিহে অনুষ্ঠিত হৈছিল। আহোঁ বৰৰ তলে

যাওঁ বৰৰ তলে

বৰৰে ঢপলা পাত,

বৰৰে তলতে

মোকে নোজোকাবি
ওলাব মই মাত।

বাঁহৰ তলে তলে

বাঁহীটি বজালোঁ

শাহু আয়ে শুনকহি বুলি,

শাহু আয়ে শুনিলে মিচিকিয়াই হাঁহিলে

জোঁৱাই ধেমেলীয়া বুলি।।

জেংবিহু নামৰ এক অনুষ্ঠান আজিকালি মঞ্চত পৰিৱেশন কৰিবলৈ লৈছে যদিও ই প্ৰতীক ধৰ্মী গছতলৰ বিহুহে।

ইয়ে বোলে বৰুৱা

সিয়ে বোলে বৰুৱা

বৰুৱা কেহলৈ গ'ল,

টিপচাকি ছলাই লৈ

বৰুৱানীক আগ কৈ

ৰাতিবিহু চাবলৈ গ'ল।।

মঞ্চবিহুৰ পৰম্পৰা :

বহুতে ভবাৰ নিচিনাকৈ মঞ্চবিহু আধুনিক পাশ্চাত্য সভ্যতাৰ দান নহয়। গড়গাঁও আৰু বংপুৰ নগৰত কাৰেং আৰু বংঘৰ নিৰ্মাণৰ দিন ধৰি বিহু সন্মিলন আৰু মঞ্চবিহুৰ পৰম্পৰা চলি আহিছে। আহোম স্বৰ্গদেৱ আৰু ডা-ডাঙৰীয়া

সকলে বিহু উৎসৱক ৰাজকীয় পৃষ্ঠপোষকতা দান কৰি জাতীয় উৎসৱৰ মৰ্যাদা দিয়ে। গীতেও বিহু মোট সলালে। বিহু গীতত ৰজা, ডা-ডাঙৰীয়াৰ প্ৰশস্তি সোমাল :

স্বৰ্গদেৱ ওলালে বাট চ'ৰাৰ মুখলৈ

দুলীয়াই পাতিলে দোলা,

কাণত জিলিকিল নৰা জাংফাই

গাত গোমছেঙৰ চোলা।

বংঘৰৰ পদূলি উদুলি মুদুলি

আহিলে ৰঙৰে বেলা,

ঢোলে ডগৰেৰে গিজতাও গিজতাও

ৰঙালী বিহুৰে মেলা।

বৰ্তমান মঞ্চবিহুৰ যোগেদি বিহু-বিহুৱাৰ ব্যক্তিগত পাৰদৰ্শিতা নিৰ্ধাৰণ পদ্ধতি যথার্থ হোৱা নাই। মঞ্চবিহুৰ বিপৰীতে মুকলি বিহুৰ মাধ্যমত বিহু-বিহুৱাৰ সামূহিক আৰু দলগত যোগ্যতা নিৰ্বাচন কৰা ব্যৱস্থাইহে প্ৰকৃত যোগ্যতা নিৰ্ধাৰণ কৰিব পাৰিব।

বিহুনাচ আৰু বলডেঙ : অশ্লীলতা

বিহুনাচ ডেকা-গাভৰুৰ মুক্ত প্ৰেম নিবেদন তথা আৱেগ-অনুভূতিৰ স্বতঃস্ফূৰ্ত প্ৰকাশ। ই অনাবিল আৰু কৃত্ৰিমতাশূন্য। বিহু নাচৰ লগত পাশ্চাত্য বলডেঙৰ তুলনাই হ'ব নোৱাৰে। তথাপি ব্ৰিটিছৰ আগমনৰ সময়ত অসমৰ তথাকথিত কেইবাজনো বুৰঞ্জীবিদে বিহুগীত-নৃত্যক জঘন্য, অশ্লীল আৰু জুগুপ্সিত বুলি নিন্দা কৰি গৈছে। ডেকা-গাভৰুৱে পৰম্পৰে পৰম্পৰৰ প্ৰতি আকৃষ্ট হৈ উন্মুক্তভাৱে প্ৰেম নিবেদন কৰা আৰু নৃত্য-গীতৰ পৰিণতি ৰূপে জীৱনৰ লগৰী নিৰ্বাচন কৰি সুখে-সন্তোষে ঘৰ-গৃহস্থী পাতি জীৱন নিৰ্বাহ কৰা প্ৰবৃত্তি নিশ্চয় অশ্লীল অথবা নিন্দনীয় হ'ব নোৱাৰে।

বিহু আৰু বয়ন শিল্প :

বিহুৰ লগত বয়ন শিল্পৰ এবাৰ নোৱাৰা সম্পৰ্ক। কৃষিৰ সামৰণি ভোগালী বিহুৰ পিছৰ পৰাই অসমীয়া গাভৰু-বোৱাৰী শিপিনীয়ে “মৰমৰ দীঘ দি চেনেহৰ বাণি বৈ হেঁপাহৰ আগুৰে বোলোৱা” ফুলাম বিহুৱান প্ৰিয়জনলৈ বৈ উলিওৱাৰ লগতে ঘৰখনৰ সকলোৰে বাবে চেলেং, বিহা, মেখেলা, গামোচা, বৰ কাপোৰ, খনীয়া, এড়ীমুগা-পাটৰ বিধে বিধে বৈ-কাটি প্ৰকাৰান্তৰে দেশখনৰ অৰ্থনৈতিক সমস্যা সমাধানৰ ক্ষেত্ৰতো নিজস্ব বৰঙনি আগবঢ়ায়। বোৱা-কটা নজনা গাভৰু বোৱাৰীৰ সামাজিক সন্মান নাই, তেওঁলোকক ‘খুপৰী’ বুলি সকলোৱে হাঁহে। বয়ন শিল্প সম্বন্ধীয় অসংখ্য বিহুগীত আছে :

মই যে যামগৈ

ডিবুৰু হাটলৈ

আনিমগৈ কপাহৰ জোলা

তুমি বৈ ল'বা

বিহাকৈ মেখেলা

মোকো বৈ দিবা চোলা।

ল'বৰ মন গ'ল চিটিকি চেলেংখন

তাতনো নহ'লোঁ কাজী,

যাবৰ মন গ'লে পিলিঙা ডেকালৈ

কপালত নাহিলোঁ সাধি।

ঘোৱা বেলি খুজিলোঁ গুটি ফুলৰ গামোচা

এই বেলি বাটিছা পাঁজি,

তোমাৰে হাঁচটি আমাকো নালাগে

তোমাতকৈ আনি লম কাজী।

বিহুগীতত তামোল-পাণ :

তামোল-পাণ অষ্ট্ৰনেচীয় সংস্কৃতিৰ অপৰিহাৰ্য উপাদান। O. Prakash নামে এজন গৱেষকে Food And Drinks In Ancient India নামৰ গ্ৰন্থ লিখিছে :

There is little doubt that 'betel chewing' originated in Southeast Asia. It was introduced to India probably not earlier than the first or second century A. D. অসমীয়া মানুহৰ দৈনন্দিন জীৱনত এই তামোল-পাণৰ প্ৰভাৱ অপৰিসীম। ডেকা-গাভৰুৰ প্ৰেম-নিবেদনৰ ক্ষেত্ৰতো খুৰীয়া তামোল গ্ৰহণ-বৰ্জনৰ ইঙ্গিত বহন কৰে -

দলৌ কানমাৰি তিনি কৈ পবালি

কাণত কেঁচা কলৰ ভাৰ,

জনমে জনমে শুজিব নোৱাৰোঁ

খুৰীয়া তামোলৰ ধাৰ।

বিৰিণাৰ জোপাতে তামোল থৈ আহিছোঁ

হেৰাই পালোঁ বুলি খাবি

তামোলৰ আমোলে মোল

ক'ৰ পৰা আহিলি দেৱাছালি খোৱাটো

তামোলৰ নুবুজ মোল।

লুইতৰ পাৰতে নাৰায়ণ শিমলু

আমাৰ খৰি লুৰা ঠাই,

উটুৱাই নিনিবা ব্ৰহ্মপুত্ৰ দেৱতা

তামোল দি মাতোতা নাই।

বিহুগীত আৰু অসমীয়া সংস্কৃতি :

পৃথিৱীৰ সকলো সংস্কৃতিৰে দুটা দিশ। এটা ঐহিক বা বস্তুধৰ্মী আনটো আধ্যাত্মিক। বিহুৰে অসমীয়া সংস্কৃতিৰ ঐহিক দিশটো প্ৰতিফলিত কৰে। প্ৰকৃতপক্ষে বিহুগীত অসমীয়া সংস্কৃতিৰ সৰ্বতোময় অভিব্যক্তি। বিহুগীতত অসমৰ জাতীয় জীৱনৰ প্ৰয়োজনীয় সকলো দিশৰে সন্তোষ পোৱা যায়। খাদ্য-পানীয় ৰাজনীতি, আচাৰ-ব্যৱহাৰ, প্ৰাত্যহিক জীৱন বিহুগীতে প্ৰতিফলন কৰে। প্ৰায় প্ৰতিটো বিহুগীততে আমাৰ সংস্কৃতিৰ একো একোটি সম্পদ প্ৰকাশ পায় :

ব'হাগৰ বিহুটি

অতিকৈ ৰঙালী

কঙালী কাতিৰে বিহু

মাঘৰে বিহুটি ভোগৰে সঁফুৰা

ডেকাৰে ভোগালী বিহু।

তোমালৈ বুলি খুন্দো পিঠাগুৰি

পৰুৱা পিপৰাই খায়,

চাব দিয়া গাখীৰত মোলান পৰিলে

সোন্দাকল মৰহি যায়।

বিহুগীতৰ দৰ্শন :

বিহুগীতৰ দৰ্শন বস্তুবাদী। বৈষ্ণৱ যুগত জীৱন-যৌৱন ধনৰ অসাৰত্ব প্ৰতিপাদন কৰা দুই-চাৰিটা বিহুগীত ৰচিত হ'লেও শতকৰা নিৰানব্বৈটা বিহুগীত ঐহিক জীৱনক লৈ ৰচিত। ইয়াৰ মাজেদি প্ৰতিফলিত হোৱা দৰ্শনো বস্তুবাদী। বিহুগীত ডেকা-গাভৰুৰ প্ৰেমৰ দৰ্শন -

গা ধুই ভকতে গুৰু সেৱা কৰে

ঘাটে সেৱা কৰে নাও,

মই চিন্তা কৰোঁ মোৰে চেনাইটিক

কেনেকৈ অকলে পাওঁ।

একেটি দেহৰে দুটি মন চৰাই

দুয়োৰে দুয়োটি বৰণ

নেদেখি থাকিলে থাকিব পাৰোঁ মই

দেখিলে লাগি যায় মৰম।

বৈষ্ণৱ যুগত সংযোজিত বিহুগীত বা দেহ বিচাৰ

গীতৰ নমুনা -

ধনে ধনে কৰি ধনকে ঘটিল

পৰমে যতন কৰি,

ধন গ'ল উচলি মন গ'ল পিছলি

লগত গ'ল দুচলি খৰি।

বিহুগীতৰ সাহিত্য :

সাহিত্যিক দিশৰ পৰাও বিহুগীতবোৰ অনবদ্য। বিহুগীত অসমৰ লোক-সাহিত্যৰ এক অমূল্য সম্পদ। সহজ সৰল চিত্ৰধৰ্মী প্ৰাঞ্জল ভাষাত দুলালী ছন্দত ৰচিত এনে বিহুগীতৰ সংখ্যা ড° লীলা গগৈৰ মতে তিনি হাজাৰৰ অধিক। ব'হাগী, আকুল পথিক, বিহুগীত আৰু বনঘোষা এই তিনিটা সংকলনত সংগৃহীত নোহোৱা অলেখ বিহুগীত আছে। আজিও বিহু-বিহুৱাৰ স্বভাৱ কবি বিলাকে ৰচনা কৰিয়েই আছে।

বিহুগীতবোৰত উপমা অলংকাৰৰ সংখ্যা বেছি। চহা স্বভাৱ কবিয়ে নিজৰ মনৰ গোপন গহুৰত উদয় হোৱা ভাববাশিক প্ৰকৃতি জগতৰ গছ-লতা, ফুল-ফল, চৰাই-চিৰিকটি, জীৱ-জন্তু জোন-বেলি-তৰাৰ চিনাকি সহজ-সৰল উপমাৰ সহায়েৰে প্ৰকাশ কৰিবলৈ যাওঁতেই বিহু গীতৰ জন্ম হয়।

দুই-এটা বিহুগীতৰ মাজেদি অপ্ৰস্তুত প্ৰশংসা, উৎপেক্ষা আদি জটিল অলংকাৰো প্ৰকাশ পোৱা দেখা যায়।

উদাহৰণ -

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ১৫১

১৫০ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

“কেলেই ফুলিলি ৰূপহী মদাৰ ঐ
কেলেই পেলালি কলি,
গুৰুতো নেলাগ ভকতত নেলাগ
থাক তলভৰি গেলি।”
“আহোঁতে দেখো ধন যাওঁতে দেখো ধন
বগী জামুকৰে পুলি,
থোৱাৰো নহ’লি পিন্ধাৰো নহলি
বুকুৰে পুৰণি হ’লি।”

বিহুগীত, জাতনাম, যোজনা, হুঁচৰি :

বিহুগীতসমূহৰ দুটা প্ৰধান ভাগ। এভাগত প্ৰকৃতি
জগতৰ ফুল, ফল, গছ, লতা আদিৰ আলমত ডেকা-গাভৰুৰ
মনৰ সুকুমাৰ অনুভূতি আৰু প্ৰকৃতি প্ৰীতিয়ে আত্মপ্ৰকাশ কৰে।
আনভাগত মুকলি পথাৰ, অৰণ্য, ধাননিৰ মাজত অকলে
অকলে সুৰ ধৰি গাব পৰা দেহজ প্ৰেমৰ অভিব্যক্তি দেখা যায়।
এই শ্ৰেণীকে মাধৱদেৱৰ ‘নামঘোষা’ পুথিৰ আৰ্হিত ‘বনঘোষা’
নামে অভিহিত কৰা হৈছে। আদিত এই বিভাজন নাছিল।

আহোম স্বৰ্গদেৱ আৰু ডা-ডাঙৰীয়াসকলে বনৰীয়া
বিহুগীত বাজকাৰেং আৰু নিজৰ চোতাললৈ আদৰি অনাৰ পিছতহে
বিহুগীত হুঁচৰি গীত আৰু গৰখীয়া নাম এই দুভাগত বিভক্ত
হ’ল। ৰাজদৰবাৰ, ডাঙৰীয়াৰ চোতালত শাসক, বয়োজ্যেষ্ঠ, পিতৃ-
মাতৃ, ককাই-বাই-ভনীৰ আগত পৰিৱেশন কৰিব লগা হোৱাত
বিহুগীতৰ অন্তৰ্গত অংশ বাদ পৰি গৰখীয়া নাম হ’ল। সকলোৰে
আগত গাব পৰাখিনি হুঁচৰিনাম ৰূপে পৰিগণিত হ’ল।

হুঁচৰি নামবোৰ বৈষ্ণৱ যুগত ঘোষা আৰু পদৰ আৰ্হিত
গোৱাৰ নিয়ম হ’ল। হুঁচৰি নামবোৰ নিৰ্দোষ ধেমালি আৰু ৰং
আনন্দৰ কাৰণে ৰচিত -

হুঁচৰি ল ধান খেবৰ ছাই,
অতি চেনেহৰে ব’হাগৰ বিহুটি
হাতত মলঙি যায়।
ওপৰৰ দেৱতা শুনা কাণ পাতি
আমি যে হুঁচৰি গাওঁ,
বিহুৰ বৰঙনি আজি ভালে কৰি
খুঁচৰি খুঁচৰি চাওঁ।
আজি বাৰ মাহ হুঁচৰি গোৱা নাই
ডিঙি চেৰ চেৰ কৰে,
ঢোলত ভাল কৰি কোবকে নপৰে
কাৰৰে পাঁজৰে পৰে।

সমনীয়া অথবা ধেমেলীয়া গৃহস্থক লৈ ৰচিত আন
এটা হুঁচৰি গীতৰ নমুনা -

হুঁচৰি বাই ঐ দলৌ চৰাই
ৰূপ চাৰি টকা তামোল শৰাই।
হুঁচৰি বাই ঐ চেপা নিলে চোৰে,

কেনেকৈনো পাতিছিল বাপেৰে পুতেৰে?
পাতিছিলোঁ পাতিছিলোঁ জেংজাবৰ দি,
চোৰ পৈয়েৰে চেপা নিলে মই কৰিম কি?
হেঁচি হেঁচি পাতিছিলোঁ চপৰা দলি দি,
চোৰ পৈয়েৰে লৈ গ’ল মই কৰিম কি?
চা চোন বোৱাৰী কি কি নিলে,
দুমোনীয়া শিলটো কাণতকৈ নিলে।
চা চা বোৱাৰী আৰু কি নিলে
মানুহজনী থৈ মেখেলাখন নিলে। ইত্যাদি।
বিহুগীতবোৰ স্বয়ংসম্পূৰ্ণ একোটা গুটীয়া কবিতা।

অৱশ্যে যোবানাম বোৰৰ ইটোৰ লগত সিটোৰ সংগতি থাকে।
হুঁচৰি অনুষ্ঠান সৰ্বজনীন ৰূপত প্ৰচলিত হোৱাৰ লগে লগে
ঘোষা-কীৰ্তন আৰু মাৰ্গসঙ্গীতৰ আৰ্হিত বিহুতো জাত নামৰ
প্ৰচলন হ’ব ধৰে। একোখন ঘৰত এঘণ্টা বা ডেৰঘণ্টা হুঁচৰি
পৰিৱেশন কৰোঁতে ঘোষা দি জাত নাম গোৱা প্ৰথা চলিব
ধৰে। উদাহৰণ -

এদেহী ঢোলৰে বৰটি হায় ঐ জালি জাপি
এদেহী ঢিলা সমনীয়া হায় ঐ জালি জাপি
ঢোলৰে বৰটি ঢিলা নো জালি জাপি ঐ
(ভাঙোনো শালি কাঠী) ২ নিয়ৰতে নিতিয়াওঁ ভৰি।
কিনো তোৰ অমাতৰ (মাত্ৰ মইনাকণ) ২
কিনো তোৰ অমাতৰ মাত

চেলং বাখৰ ঐ মলখু মদাৰৰ পাত
চেলং বাখৰ ঐ মলখু মদাৰৰ পাত।

এ জান ঐ টোপনি নধৰে ৰাতি

জান ঐ ঘামে গৈ পালেগৈ মাটি

জান ঐ মাৰি দিয়া বিচনি ছাটি। ইত্যাদি।

হুঁচৰিৰ জা নামৰ যতি পেলাই মাজে মাজে যোজনা
একোটা দি ঢোলৰ নতুন চাপৰ একোটাৰে বিহুতলী ল’ৰা-
বুঢ়া, ডেকা-গাভৰু সকলোৰে কাৰণে আনন্দৰ থলী হৈ উঠে।
বিহুৰ সামৰণিত বিহুৱাৰ আশীৰ্বাদবোৰো ধেমেলীয়া।
যেনে -

“লাউ দিলে হেন্দালি জিকা দিলে জেং
বছেৰেকৰ বিহুত ফুৰিবৰ নিয়ম।
গোহালিত গৰু, ভঁৰালত ধান, হওক।”

গৃহস্থৰ সকলো প্ৰকাৰে জয় জয় ময় ময় হওক।”

আশীৰ্বাদৰ অন্তত গৃহস্থই তামোল-পাণ, পইচা, আৰু
গাভৰু-বোৱাৰীয়ে চেলং, গামোচা, বৰ কাপোৰ দি বিহুৱাক
সন্মান জনায়।

বিহুগীত হুঁচৰিয়ে যুগে যুগে অসমীয়া জাতিক জীৱনী
শক্তি দান কৰি আহিছে। ভৱিষ্যত প্ৰজন্মকো বিহুৱে অনুপ্ৰেৰণা
দি যাব বুলি আশা কৰিব পাৰি।

লোকগীতত মানৱ জীৱনৰ প্ৰভাৱ

●●
ৰূপান্তৰিত ভূঞা

অসমীয়া লোকগীতৰ ঐশ্বৰ্য প্ৰদানৰ ক্ষেত্ৰত বিহুগীত,
জিকিৰ-জাবি, গোৱালপৰীয়া জনজাতিৰ গীতসমূহে হৃদয়ৰ
যি অনুৰূপ ভাৱ প্ৰতিফলন কৰিছে, সেইবোৰে অসমৰ ধৰ্মীয়
আৰু সাম্প্ৰদায়িক সম্প্ৰীতিৰ উজ্জ্বল চানেকি বহন কৰিছে।
সমাজ-জীৱনলৈ জোনাক ছটিয়াই মানুহক মুগ্ধ কৰি ব্যক্তি
আৰু সমষ্টি জীৱনৰ কথা প্ৰকাশ কৰা, বিভিন্ন জনজাতিৰে
ভবপূৰ লোকগীতসমূহৰ সকলোবোৰ দিশ আলোকপাত কৰা
সম্ভৱ নহয়।

মানৱ জীৱনৰ লগত সৰ্বদা সম্পৰ্কিত লোকগীতসমূহ
জীৱন সংগ্ৰাম আকাংক্ষা আৰু প্ৰচেষ্টাৰ লগতে প্ৰাকৃতিক অসুখ
বিলাকৰ লগত সংগ্ৰাম কৰি যি সহ অৱস্থানৰ মাজেৰে মৰ্মবস্ত
প্ৰকাশিত হৈছে, ইয়াৰ ফলতেই ব্যক্তিৰ যৌথ প্ৰচেষ্টাৰে স্বতঃ
স্ফূৰ্ত অৱদান উজলিত হৈ উঠিছে। সমাজৰ নাতি-কমলতেই
সৃষ্টি হোৱা লোকগীতসমূহে সমাজ-জীৱনৰ ইতিহাসৰ সৈতে
ওতপ্ৰোতভাৱে জড়িত।

অসমীয়া সমাজৰ সাংস্কৃতিক ধ্যান-ধাৰণাৰ আভাস পোৱা
লোকগীতসমূহে সমাজ-জীৱনৰ ব্যাপক আৰু সৰ্বাত্মক

প্ৰতিফলন ঘটাই সময়ৰ স্মৃতি বহন কৰি আহিছে। সামগ্ৰিকভাৱে
অসমীয়া সমাজৰ শ্ৰমজীৱন আৰু শ্ৰমদানৰ প্ৰতিফলন লোকগীতত
পোৱা যায়।

অসমীয়া লোকগীতৰ ঐশ্বৰ্য প্ৰদানৰ ক্ষেত্ৰত বিহুগীত,
জিকিৰ-জাবি, গোৱালপৰীয়া জনজাতিৰ গীতসমূহে হৃদয়ৰ
যি অনুৰূপ ভাৱ প্ৰতিফলন কৰিছে, সেইবোৰে অসমৰ ধৰ্মীয়
আৰু সাম্প্ৰদায়িক সম্প্ৰীতিৰ উজ্জ্বল চানেকি বহন কৰিছে।
সমাজ-জীৱনলৈ জোনাক ছটিয়াই মানুহক মুগ্ধ কৰি ব্যক্তি
আৰু সমষ্টি জীৱনৰ কথা প্ৰকাশ কৰা, বিভিন্ন জন-জাতিৰে
ভবপূৰ লোকগীতসমূহৰ সকলোবোৰ দিশ আলোকপাত কৰা
সম্ভৱ নহয়। সামাজিক আৰু ধৰ্মীয় লোকাচাৰৰ পটভূমিত সৃষ্টি
হোৱা এই গীতসমূহৰ অস্তিত্ব জীয়াই ৰাখিবলৈ মানৱ সমাজ
সচেতন হোৱা উচিত। “তেজ ধুলে উটে কিন্তু মঙহ ধুলে নুটে”
এই কথাষাৰে সমাজৰ জাতীয় চেতন্য আৰু সমন্বয়ৰ মনোভাৱ
অন্তৰ্নিহিত হৈ আছে।

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ১৫৩

বেবীলিনা বৰুৱা

অসমৰ বৰলুইত যিমান পুৰণি সিমানেই পুৰণি তাৰেই পাৰত বসবাস কৰা বুৰঞ্জীয়ে ঢুকি নোপোৱা আদিম ভূমিপুত্ৰ মৰাণ জাতি। কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰে তথা সক্রিয় বৈশিষ্ট্যৰে বিৰাজমান। মৰাণ জাতিও পৰিৱৰ্তনৰ ধামখুমীয়াত হেৰুৱাই পেলাবলৈ আগবাঢ়িছে নিজস্ব সভা, নিজস্ব স্থিতি। খিলঞ্জীয়া ভূমিপুত্ৰ মৰাণ জনজাতিসকলৰ জীৱন নদীৰ পাকচক্ৰ চাকনৈয়াত বহুতো জোৱাৰভাটা, নানা ঘাত-প্ৰতিঘাত অতিক্ৰমি বৰ্তমান নিজৰ চহকী বিশাল মেটমৰা সুপ্ৰাচীন সংস্কৃতিৰ কিছু বিলুপ্তি ঘটিলেও বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ ঐশ্বৰ্যশীল মৰাণ লোক-সংস্কৃতি আজিও হিমালয় পৰ্বতৰ দৰে উচ্চ হৈ আছে। এই মৰাণ লোক-সংস্কৃতিৰ ভিতৰত বিহুৱেই হৈছে মৰাণসকলৰ প্ৰধান আৰু মুখ্য জাতীয় উৎসৱ। মৰাণ জনগোষ্ঠী বিহু সংস্কৃতিৰ ভিতৰত অনুপম লোককৃষ্টি হ'ল ধৰ্ম-সংস্কৃতি। এটা নিৰ্দিষ্ট বছৰৰ মূৰত গাঁৱৰ ডেকা, ভকতবৈষ্ণৱে লগ লাগি ধৰ্ম-হুঁচৰি গাবৰ বাবে গোসাঁইৰ পৰা বা গাঁৱত গোসাঁই নাথাকিলে নামঘৰত বিহুপতা তিথিৰ দিনা ভকতৰ পৰা গৰখীয়া ডেকাই তামোল-পাণৰ খুম আগবঢ়াই সেৱা সন্মানেৰে যথাৰীতি মতে ধৰ্ম-হুঁচৰি খুজি আনি গায়। অৱশ্যে যি বছৰত ধৰ্ম-হুঁচৰি যিখন গাঁও বা অঞ্চলত গাবলৈ থিৰাং কৰা হয়, সেই গাঁৱত বিহুৰ ১৫-২০ দিনৰ আগৰে পৰা বুঢ়া-মেথাৰ আজ্ঞা লৈ ধৰ্ম-হুঁচৰিৰ আখৰা কৰে। গৰু-বিহুৰ দিনাখন বিহুখোলাত উঠন পূৰণকৈ হুঁচৰি মাৰি প্ৰথমে গোসাঁইৰ পদূলিত বা গাঁৱত গোসাঁই নাথাকিলে, গাঁৱৰ মুৰব্বী বৰগাঁওবুঢ়া (ধৰ্মীয় গাঁওবুঢ়া,

চৰকাৰী গাঁওবুঢ়া নহয়) বা বৰবুঢ়াৰ পদূলিত ধৰ্ম-হুঁচৰি আৰম্ভ কৰি গাঁৱৰ এঘৰো বাদ নপৰাকৈ বিৰতিহীনভাৱে গোৱা হয়। বৈষ্ণৱী হোৱাৰ আগতে গাঁৱৰ মুৰব্বীজনৰ ঘৰত হুঁচৰি পাতনি মেলা হৈছিল। প্ৰধানকৈ অশৰণীয়া গৰখীয়া ল'ৰাই ধৰ্মীয় নীতি-নিয়মৰ কটকটীয়া বান্ধোনত এই হুঁচৰি গায়। শৰণ নোলোৱা বিবাহিত লোকেও ধৰ্মহুঁচৰিত ঘূৰিব পাৰে যদিও হুঁচৰি গোৱা দিনকেইটাত পত্নীৰ স'তে একেখনে বিহুনাত শোৱাটো নিষিদ্ধ। নিজ মাতৃ বা আন সদস্যৰ মাতৃ অথবা বান্ধনীৰ সিদ্ধ আহাৰৰ বাহিৰে আন কাৰো হাতৰ আহাৰ-পানী খোৱাটো নিষেধ। আনহে নালাগে আনৰ হাতৰ তামোল-পাণ পৰ্যন্ত মুখত দিব নোৱাৰে। ধৰ্ম-হুঁচৰিৰ দলত সাক্ষাৎ শ্ৰীকৃষ্ণ (বৈষ্ণৱায়নৰ আগতে কেঁচাইখাঁতী; অৱশ্যে সেই বিশ্বাস বৰ্তমানেও প্ৰচলিত) ঘূৰে বুলি জনবিশ্বাস আছে। ধৰ্ম-হুঁচৰিৰ অপাৰ মহিমা আছে। ইয়াক আগভেটা কৰিব নেপায়, বেয়াকৈ চাব নেপায়; বেয়াকৈ ক'ব নেপায় বুলি লোক-বিশ্বাস আছে। এনে কৰিলে হাতে হাতে ফল পোৱা যায়; মূৰ আচন্দ্রাই কৰি ঢলি পৰে আৰু তেজ বমি কৰিব; পাছত অচিন ৰোগ হ'ব পাৰে। ৰোগীজনৰ হৈ খুম অৰিহণা আগবঢ়াই দায়-দোষ ভাঙিবলৈ হুঁচৰি দলক সেৱা কৰিলে, দলে জয়ধ্বনি দি জাননী বাক্য কৰিলে ৰোগীজনৰ পুনৰ আগৰ দৰে চলা-ফুৰা কৰিব পাৰে। এনেবোৰ কাৰণতে এই হুঁচৰিক ধৰ্ম-হুঁচৰি বোলা হয়। হুঁচৰি গোৱা কোনো সদস্যই সেই দিন কেইটাত উপস্থিত থাকিব নোৱাৰিলে আগতীয়াকৈ তামোলৰ টোপোলা দি ছুটি ল'ব লাগে। সদস্যসকলে অখাদ্য

খাব নোৱাৰে আৰু ৰাতি কাকো নোকোৱাকৈ পলাই আহিব নোৱাৰে। লোকবিশ্বাসত আছে যে ধৰ্মহুঁচৰি গোৱা কেইদিন ভাগৰ নালাগে।

ধৰ্ম-হুঁচৰি আশিস পালে মনোবাঞ্ছা পূৰ্ণ হয়। সেয়েহে আন গাঁও বা দূৰ-দূৰণিৰে পৰা ধৰ্ম-হুঁচৰিৰ বৰ (আশীৰ্বাদ) খুজিবৰ বাবে ভাৰ-ভেটি লৈ ৰাইজৰ সমাগম হোৱা দেখা যায়। এই ভাৰত হাঁহ বা পাৰ এটোম চাউলৰ টোপোলা, পাচলি, বস্ত্ৰ, অৰিহণা আদি থাকে। ধৰ্ম-হুঁচৰিত গোৱা কৃষ্ণভকতে ঢোল কোবাই বৰ খোজাজনক যথাৰীতি মতে বৰ প্ৰদান কৰে। বহু সন্তানহীন দম্পতীয়ে ধৰ্ম-হুঁচৰিৰ আশীৰ্বাদ পাই সন্তান লাভ কৰিছে, বহু দুৰাৰোগ্য ৰোগীয়ে আৰোগ্য লাভ কৰিছে। ইয়াৰ আশীৰ্বাদ পালে বেৰৰ মাটি, চালৰ কুটা সৰি নপৰাকৈ; গছৰ আগ যেন দিন, মূৰৰ চুলি সমানে আয়ুস লাভ কৰি মনোবাঞ্ছা পূৰ্ণ হৈ থি-থি বি-বি, অপায় অমঙ্গল নোহোৱাকৈ সুখে সন্তোষে দিন পাৰ কৰিব পাৰে। অন্যান্য অসমীয়াৰ দৰে মৰাণে হুঁচৰি গাবলৈ ঘোঁৰা দলটিক পদূলিমুখৰ পৰা আগবঢ়ায় নিনিয়। হুঁচৰি দলটো অহাৰ উমান পালে দুৱাৰ মুখত বা পদূলিত এটা লেম বা চাকি জ্বলাই থৈ ঘৰৰ দুৱাৰখন বন্ধ কৰি থয়। হুঁচৰি দলেও আন হুঁচৰি দলৰ দৰে ঢোল-তাল বা গীত গাই গৃহস্থৰ পদূলিটোলৈ নাহি, নীৰৱে আহে। গৃহস্থৰ পদূলিত হুঁচৰি দলটিৰ সকলো সদস্যই মনে মনে এপাক ঘূৰিব পাছতহে 'গৃহস্থ কুশল' বুলি প্ৰধান নামতিয়ে কৈ গিৰিমকৈ ঢোলৰ কোব মাৰি হুঁচৰি আৰম্ভ কৰে। তেতিয়াহে গৃহস্থই দুৱাৰ খোলে।

ধৰ্ম-হুঁচৰি যিসকলে পদ ধৰি মাজত গাই, তেওঁলোকক নামতি বোলে। চাৰিওফালে ঘূৰণীয়া হৈ পালিসকলে ভাগ লয়। পালিসকলৰ ভিতৰত ঢুলীয়া, তালীয়া, তামুলী, ধনভঁৰালী গেছভাৰী, ছাতিভাৰী, ভাৰভাৰী, পহৰীয়া আদিসকল থাকে। নামতি আৰু পালিসকলৰ জাতীয় পোচাকৰ ভিন্নতা দেখা যায়। নামতিসকলে মূৰত বিশেষধৰণৰ মথুৰা পাগ মাৰি একাচল পিঠিকালে কঁকাললৈকে ওলোমাই ৰাখে। পুৰণি দিনত নামতিয়ে ছগুণ ছোলা, বৈ পৰা পাগুৰি, গাত চেলেং চাদৰ, ডিঙিত মুগাফুলীয়া ফুলাম গামোচা, কঁকালত টঙালি, ভৰিৰ সৰু গাঁঠিলৈকে ধুতি পৰিধান কৰিছিল। ছগুণ চোলাৰ ঠাইত বৰ্তমান বগা বা মুগা কামিজ পৰিধান কৰে। পালিসকলৰ পৰিধেয় বস্ত্ৰসম্ভাৰ হ'ল বগা কামিজ, কলাফুলীয়া ধুতি, ডিঙিত বা মূৰত আৰু কঁকালত মুগাফুলীয়া গামোচা। পদ ধৰোঁতা নামতি সাধাৰণতে চাৰিজনতকৈ কম হ'ব নোৱাৰে আৰু গৃহস্থৰ পদূলি ডাঙৰ হ'লে ১৮ জন বা ততোধিক যুৰীয়াকৈ থাকিব পাৰে। নামতিসকলে পদ লগাই বিভিন্ন মুদ্ৰা আৰু ভংগীৰে ৯ টাকৈ নৃত্য ভংগীমাত নাচে।

ধৰ্ম-হুঁচৰিৰ বিভিন্ন ধৰণৰ পদসমূহ আছে এনেধৰণৰ :

পদ :-

“ৰাইজৰ নামঘৰ দেখাতেই ভয়কৰ
বাঙলী ৰেতৰ গাঁঠি
গোপাল গোৱিন্দাই ৰাম।”

“শ্ৰীচতুৰ্ভুজ অ’ হৰি ৰাম
দোমাহীত পাতিলে অ’ হৰি ৰাম
আমিহে মাৰিছোঁ গাই অ’ হৰি ৰাম
গোপাল গোৱিন্দ ৰাম।”

“হাচতি ঐ মইনা পক্ষী ৰাতিটো কটালোঁ হুঁচৰি।”
“গৃহস্থৰ পদূলিত তুলসী পুলি
হুঁচৰি গাওঁতে ওলালে বেলি।” — ইত্যাদি

একেধৰণৰ ধৰ্ম-হুঁচৰিত গোৱা পদ মৰাণ সমাজত ঠাহ খাই আছে। প্ৰথমে বিলম্বিত দীঘলীয়া সুৰ আৰু গতিৰে অংগ সঞ্চালন কৰি উচ্চ স্তৰৰ মাত্ৰালৈ ক্ৰমান্বয়ে যায়। এই পদৰ মাজে মাজে মণিকোঁৱৰ আৰু ফুলকোঁৱৰ গীত পৰিৱেশন কৰা হয়। পালিসকলে গীত-পদৰ লহৰে লহৰে ঢোল, তালৰ সংমিশ্ৰণ ঘটাই বিভিন্ন তালত খোজ ৰাখে আৰু গীতসমূহ নামতিৰ পিচে পিচে ধৰি গায়। উল্লেখযোগ্য যে ধৰ্ম-হুঁচৰিত প্ৰেম-পীৰীতিৰ গীত আৰু ছোৱালীৰ স্থান নাই।

শংকৰদেউ বজাৰ পুতেক মণি কোঁৱৰ
খেলাতে খতিখন নাই।

এবেলা দোলাত এবেলা ঘোঁৰাত
ঘিলা খেলিবলৈ যায়।।

খেলাকে খেলিয়ে ৰঙকে নাপালে
নদীত গা ধুবলৈ যায়।

এগাঁঠি পাৰীৰে কোঁৱৰই গা নোখোৱে
একলাফুল পানী যায়।

একলাফুল পানীতে কোঁৱৰই গা নোখোৱে
এ আঁঠু পানীলৈ যায়।।

(এইদৰে শৰীৰৰ প্ৰতিটো স্তৰলৈ যাব)

এচকুৰ পানীতে কোঁৱৰই গা নোখোৱে
একপাল পানীলৈ যায়।

একপাল পানীতে কোঁৱৰই গা নোখোৱে
এমুৰ পানী লৈ যায়।।

এজাবুৰ মাৰিলে ঠানুৱা কোঁৱৰে
ৰাপেকৰ নগৰলৈ চাই

আৰু জাবু মাৰিলে ঠানুৱা কোঁৱৰে
কাচনমতীৰ মুখলৈ চাই।

আৰু জাবু মাৰিলে ঠানুৱা কোঁৱৰে
নিলে জলকোঁৱৰে হৰি।।

এনে গীতত নামতি-পালি সকলোৱে বিহু নাচে। ধৰ্মহুঁচৰি যোজনা গালে হালি-জালিকৈ কঁকালত হাত থৈ আৰু ওপৰলৈ

তুলি টাকুৰী শিঙিয়ালৈ পুৰুষসুলভ ভংগিমাতে নাচে আৰু
পৰম্পৰাগত ঢোল-তালৰ গুৰুগুৰনিত নাচোনৰ লয়লাসে
মেদিনী কঁপাই তোলে। ধৰ্ম হুঁচৰিৰ যোজনাসমূহ এনেধৰণৰ-

“ৰামো কান্দিলে লক্ষ্মণো কান্দিলে
সীতানো কেনি গ’ল বুলি।
ডালৰ হনুমন্তই ডালতে কান্দিলে
ৰাৱণে হৰি নিলে বুলি।”

ধৰ্ম-হুঁচৰিৰ ভূমিকা পৰিলে গৃহস্থক বৰ প্ৰদান কৰে। এই
বৰ প্ৰদান অনুষ্ঠানত হুঁচৰিৰ দলে দুৱাৰমুখতে বৈ বৰ দিয়ে
আৰু ঘৰৰ গিৰিহঁতনীয়ে চেলেং কাপোৰৰ আঁচলেৰে কোঁচ
পাতি বৰ গ্ৰহণ কৰে। হুঁচৰিৰ দলপতিয়ে বৰ প্ৰদানত ঢোল
কোবাই কয় গোহালিত গৰু, বাকীসকলে ক’ব ‘হওক’ ‘পুখুৰীত
মাহ’, ‘হওক’ ‘ধনে-ধানে’ - ‘হওক’ ‘বাৰীত তামোল পাণ’,
‘হওক’, ‘আগে পিছে’ - ‘হওক’, ‘দুটি ভঁৰাল’ - ‘হওক’,
‘নদন বদন’ - ‘হওক’ ‘জয়ৰাম’ গিৰিমকৈ ঢোল কোবাই
ঘৰৰ সমস্ত সা-সম্পত্তি বৃদ্ধি হৈ ঐশ্বৰ্যশালী হ’বলৈ সপৰিয়ালে
কুশলে-মঙ্গল থাকিবলৈ বৰ (আশীৰ্বাদ) দিয়ে। হুঁচৰি গোৱা
বাকী সদস্যসকলে উক্ত ‘হওক’ বুলি প্ৰতিবাৰে সমস্তৰে ধ্বনি
দিয়ে। বৰ প্ৰদানৰ অন্তত গৃহস্থই বাকচৰ পৰা উলিয়াই খোৱা
নতুন চেলেং কাপোৰ আৰু হুঁচৰি দলৰ কৃষ্ণভকতে পদূলিত
বহিবলৈ দিয়ে। নুজুৰিলে ঢবা, চৰি আদিবো ব্যৱস্থা কৰে।
আনহাতে গৃহিণীয়ে কোঁচভৰি ‘বৰ’ লোৱা চেলেংখন আলফুলে
জাপি ভৰাই থয়। গৃহস্থই সপৰিয়ালে ন-বস্ত্ৰৰ মান, দক্ষিণা
আৰু তামোল-পাণৰ খুম (শবাই) আগবঢ়াই কৃষ্ণকপী
গৰখীয়াসকলক সেৱা কৰি আহিবলগীয়া তিনিশ তিনি কুৰি
দিনত সকলো প্ৰকাৰে কুশলে মঙ্গলে ৰাখিবলৈ, খেতিয়ে-
বাতিয়ে, গৰুৱে-ম’হে, ধনে-ধানে, সুখে-সন্তোষে থাকিবলৈ
জনায়ে। হুঁচৰি দলে ঢোল কোবাই গৃহস্থৰ পৰিয়ালক নতুন
বহুৰটোৰ আহিবলগা দিনকেইটাত ভালে-কুশলে পাৰ হ’বলৈ
খেতি-বাতি নদন-বদন, হ’বলৈ গৰু-ম’হ আদি জীৱ-জন্তুৰ
বেমাৰ আজাৰ নহ’বলৈ বেৰমাটি চালৰ কুটা সৰি নপৰাকৈ
গছৰ আগ যেন দিন, মূৰৰ চুলিৰ সমান আয়ুস দি, থি থি-বি
বি, অপায় অমঙ্গল নহ’বলৈ, নিলগৰ টো নিলগতে মাৰ নিয়াই
দিম বোলাজনক ওচৰ চপাই, খাম বোলাজনক দূৰ কৰি
সকলো প্ৰকাৰ অসুয়া-অমঙ্গল আঁতৰাই উজ্জ্বল ভৱিষ্যত সমৃদ্ধি
আৰু উন্নতি কামনা কৰি আশীৰ্বাদ দিয়ে। সেৱাৰ অন্তত তামুলীয়ে
খুমৰ তামোল-পাণ হুঁচৰি দলক গ্ৰহণ কৰিবলৈ দিয়াৰ উপৰিও
গৃহস্থকো এটা তামোল আৰু এখিলা পাণ দি তামোল খাবলৈ
জাননী দিয়ে।

ধৰ্ম-হুঁচৰি দলক কোনো গৃহস্থই ভোজ-ভাতো খুৱাব
পাৰে। আগতীয়াকৈ নিমন্ত্ৰণ জনালে হুঁচৰি দলে নিজা তামুলীকে
বন্ধা-বঢ়া কৰিব বাবে পঠায়। গৃহস্থই হুঁচৰি দললৈ আগবঢ়াই

খোৱা ভোজৰ সা-সামগ্ৰী বান্ধনিক গতাই দিয়াৰ পাছত বান্ধনিয়ে
খোলাত বা বৰষুণ হ’লে চ’ৰাঘৰ নতুবা ডাঙৰ এখাশালী
(ভাতখোৱা মজিয়া) থাকিলে তাত খুঁটি মাৰি টোত বন্ধা বঢ়া
কৰি হুঁচৰি দল, গৃহস্থ আৰু আত্মীয়-স্বজনক ভোজ খাবলৈ
দিয়ে। গৃহস্থৰ ঘৰত যদি হুঁচৰি মৰা নাই সেইদিনা হুঁচৰিও
মাৰে। ধৰ্মহুঁচৰি গোৱা সময়ত যিমানবোৰ ভাৰ উঠে সকলোবোৰ
মিলাই হুঁচৰিৰ অন্তত বৰভোজ খোৱা পৰম্পৰা আছে। এই
ভোজত গাঁৱৰ বুঢ়া-মেথা আদহীয়া শৰণীয়া বোৱাৰী, ডেকা-
গাভৰু, ল’ৰা-ছোৱালী সকলোৱে মিলি খায়। হুঁচৰি গাই পোৱা
ধন বিহু ঘৰ নিৰ্মাণ বা মেৰামতি, গাঁৱৰ নামঘৰলৈ নতুবা
গৰখীয়া ভোজ, যুৱ অনুষ্ঠানলৈ আলোচনা মৰ্মে আগবঢ়োৱা
হয়। গোটেই গাঁওখনত ধৰ্ম-হুঁচৰি খাই শেষ হ’লে - নামঘৰত
ভকতে বিহু উকুৱা তিথি পাতে। গাঁৱত সত্ৰ থাকিলে সত্ৰৰ
নামঘৰত পাতে। সেই বিহু উকুৱা তিথিৰ দিনাই অন্তিমখন
হুঁচৰি নামঘৰৰ ওচৰৰ মুকলি ঠাইত বা নামঘৰৰ পদূলিত মাৰি
ঢোল-তাল বা নামঘৰৰ পদূলিতে ৰাখি ধৰ্ম-হুঁচৰিৰ সদস্যসকলে
গোসাঁই ভকতক সেৱা জনাই ধৰ্ম-হুঁচৰিখন ঘূৰাই দিয়ে। গোসাঁই
ভকতে ল’ৰাহঁতে ধৰ্ম-হুঁচৰি গোৱা ভাগৰ আঁতৰাবলৈ আশীৰ্বাদ
কৰাৰ লগতে খেতিৰ দিন চমু চাপি অহাত খেতি-খোলাত মন
দি লাগিবৰ বাবে, নিজ নিজ কৰ্মত মনোযোগ দিবৰ বাবে,
ঘৰ-সংসাৰত মনোনিৱেশ কৰিবলৈ উপদেশ আৰু আশীৰ্বাদ
প্ৰদান কৰে। সেইদিনাৰ পৰা ঢোল-তাল আটোমটোকাৰিকৈ
ঘৰৰ ঘোঁৱা চাঙত তুলি খোৱা হয়।

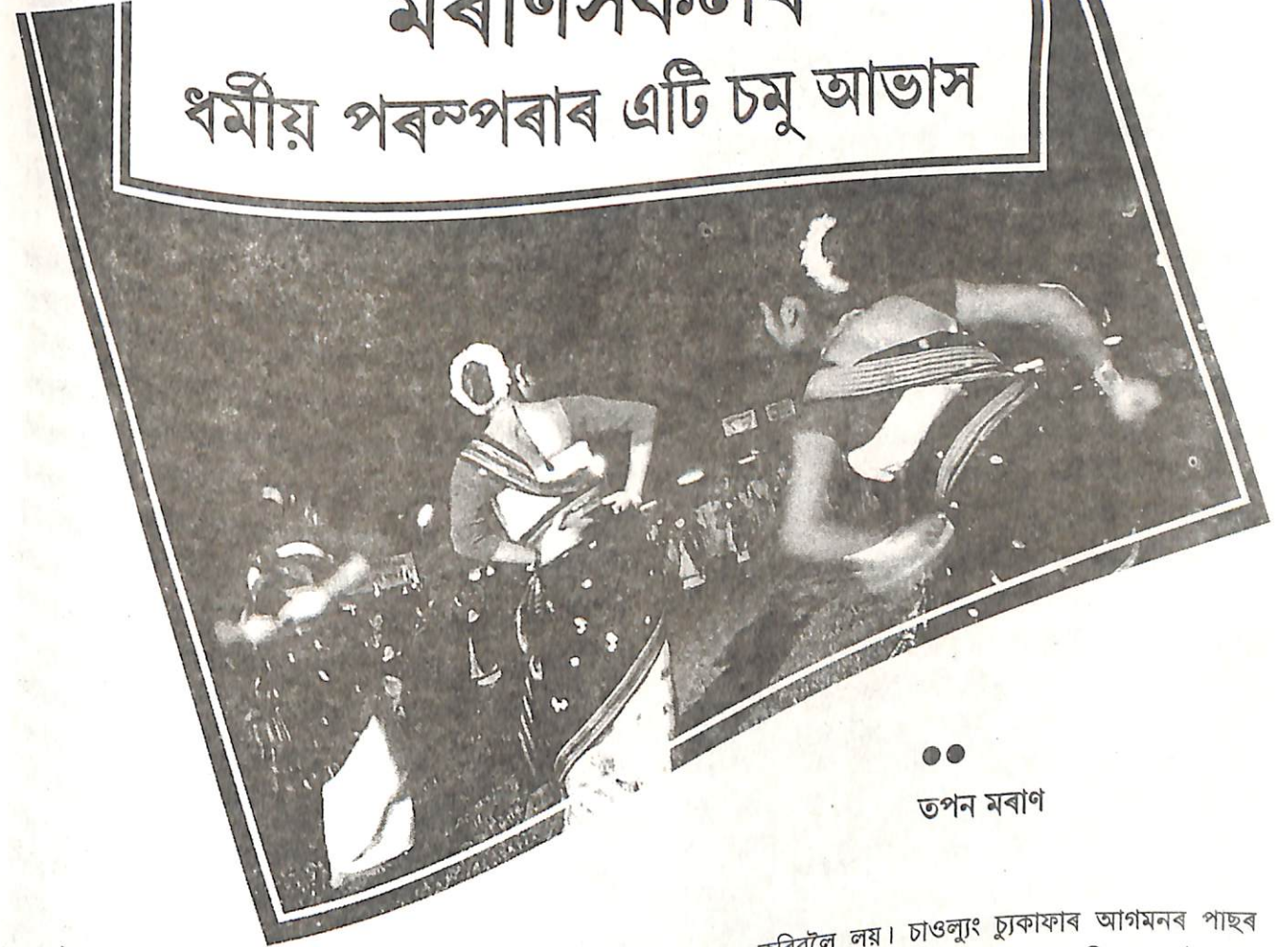
ধৰ্ম-হুঁচৰিয়ে অসমীয়াৰ বাপতি-সাহোন বিহুলৈ অনবদ্য
অৱদান আগবঢ়াইছে। কৃষিজীৱী মৰাণ গ্ৰাম্য সমাজে আজিও
নিভাঁজ, নিখুঁত ৰূপত ধৰ্ম-হুঁচৰিক জীয়াই ৰাখিছে। অতি পৰিতাপৰ
কথা যে এই হুঁচৰিৰ নৃত্যৰ ভঙ্গিমা সময়ৰ লগে লগে প্ৰৱীণ চামৰ
সৈতে ক্ৰমে হেৰাই যাব ধৰিছে। পূৰ্বতে নামতিৰ ১৮ টা বিভিন্ন
নৃত্যৰ খোজ বা ভঙ্গিমা আছিল। বৰ্তমান ৯ টা বিভিন্ন ভংগিমাতে
ধৰ্ম-হুঁচৰিৰ অনুপম নৃত্যশৈলীৰ মূল্যায়ন কৰাৰ সময় আহি পৰিছে।
একেধৰণৰ অমূল্য সাংস্কৃতিক সম্পদৰ অৱলুপ্তিয়ে আমাক
সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰত নি কি কৰিব। এইক্ষেত্ৰত সামাজিক-সাংস্কৃতিক
সংগঠন আৰু চৰকাৰী সাংস্কৃতিক বিভাগে উপযুক্ত পদক্ষেপ লৈ
ইয়াৰ উৎকৰ্ষ সাধন বহুল প্ৰচাৰ আৰু সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰা
উচিত। ধৰ্ম-হুঁচৰি সংৰক্ষণে অসমীয়া জাতিৰ জাতীয় উৎসৱ
বিহু সংস্কৃতি অধিক সমৃদ্ধিশালী কৰি তুলিব।

(থুলেশ্বৰ চুতীয়াদেৱৰ সমল গ্ৰন্থৰ
পৰা সহায় লৈ।)

১৫৬ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

লোক শিল্প •• সাহিত্য •• সংস্কৃতি

মৰাণসকলৰ ধৰ্মীয় পৰম্পৰাৰ এটি চমু আভাস

তপন মৰাণ

মানৱ জাতিৰ বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ লোকসকলৰ কোনো এটা
প্ৰজাতিয়েই একে ঠাইতে অনন্ত কাল ধৰি বসবাস নকৰে।
এঠাইৰ পৰা গৈ আন এঠাইত বসবাস কৰা, এক কৃষ্টি-সংস্কৃতি
ত্যাগ কৰি আন কৃষ্টি-সংস্কৃতি গ্ৰহণ কৰাটো মানৱ জাতিৰ
স্বাভাৱিক নিয়ম।

মানৱ জাতিৰ বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ জাতি-জনগোষ্ঠীৰ
লোকসকলৰ দৰে মৰাণ জনজাতিৰ লোকসকলেও এঠাইৰ
পৰা আন ঠাইলৈ বাসস্থান বদলি কৰি ঘূৰি ফুৰিছিল।

মৰাণসকলে এঠাইৰ পৰা আন এঠাইলৈ বাসস্থান বদলি
কৰি ফুৰোঁতে ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাত উপস্থিত হ’ল। ব্ৰহ্মপুত্ৰ
উপত্যকাৰ শদিয়াক কেন্দ্ৰ কৰি বুঢ়ীদিহিং, দিচাং, ন-দিহিং,
টেচা, টেঙাপানী, ডিব্ৰু-ডাঙৰী, দিৰাক আদি বিভিন্ন সৰু বৰ
নৈ-উপনৈৰ পাৰৰ সাকুৱা সমতল ভূমি আৰু উত্তৰপাৰৰ
লক্ষীমপুৰ, নাৰায়ণপুৰ, বিহপুৰ, ধেমাজি আদি বিভিন্ন অঞ্চলত

বসবাস কৰিবলৈ লয়। চাওলুং চ্যুকাফাৰ আগমনৰ পাছৰ
পৰাহে মৰাণসকলৰ বাসস্থান থিৰাংকৈ জানিব পৰা গৈছে।
চ্যুকাফাই পাটকাই পাৰ হৈ সৌমাৰখণ্ডত প্ৰৱেশ কৰা সময়ত
মৰাণসকলৰ ৰজা আছিল বদৌচা। সেই সময়ত মৰাণসকলৰ
ৰজা বদৌচা ৰাজ্যখনৰ চাৰিসীমা আছিল পূৰ্বে চফ্ৰাই নদী,
পশ্চিমে ব্ৰহ্মপুত্ৰ, উত্তৰে বুঢ়ীদিহিং, দক্ষিণে দিচাং নদী
(বৰগোঁহাই বংশাৱলী) চ্যুকাফাই মৰাণ ৰাজ্যত প্ৰৱেশ কৰিয়েই
ৰজা বদৌচাৰ ওচৰলৈ মানুহ পঠালে। “পাচে ৰজাই মানুহ
পঠাই বোলে, আমিহেৰে দেখা-দেখি হওঁ আহক। আমি
উজনি ৰাজ্যৰ পৰা আহিছো সিৰোৰ হৈছে স্থানগিৰি আমি
আলহি, আমাক গাঁও-ভুঁই পৰিচয় কৰাব লাগে।” বেণুধৰ
শৰ্মা, বুৰঞ্জী সঁফুৰা-পৃঃ ৪০৮।
বুঢ়া-বুঢ়ী থান আৰু কেঁচাইখাঁতী শালৰ পূজা-পাতলঃ-
শদিয়াক কেন্দ্ৰ কৰি ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকা, বুঢ়ীদিহিং, টেচা,

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ১৫৭

ন-দিহিং, ডিব্ৰু-ডাঙৰী, টেঙাপানী, দিৰাক আদি বিভিন্ন নৈ-উপনৈৰ পাৰৰ নাৰায়ণপুৰ-বিহপুৰ, ধেমাজি আদি বিভিন্ন ঠাইত বসবাস কৰা মৰাণসকলে শদিয়াৰ বুঢ়া-বুঢ়ী থান আৰু কেঁচাইখাঁতি শালৰ উপাসক হোৱাৰ পাছত বোম্বাৰ-আজাৰ, প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ, যক্ষ-যশিনী, হাতি-আলখনি, মহ, আলখনি খেতৰ, ভূত-প্ৰেত, খোৰা-খুবুনী অদিৰ কৃপাদৃষ্টিৰ পৰা ৰক্ষা পোৱা, পোহনীয়া জীৱ-জন্তুৰ কুশল-মংগল, খেতি-পথাৰত শস্যৰ শ্ৰীবৃদ্ধি, ধন-সম্পদ লাভ, চিকাৰত হানি-বিধিনি নোহোৱাকৈ চিকাৰ লাভ কৰা, যুদ্ধ-বিগ্ৰহত জয়লাভ, আদি এশ এটা কাৰণত ব'হাগৰ প্ৰথম বুধবাৰে বুঢ়া-বুঢ়ী থানত ম'হ, হাঁহ, পাৰ ইত্যাদি বলি দি পূজা-পাতল কৰাৰ পাছত কেঁচাইখাঁতি শালত বৰবলি (নৰবলি) দি সাত দিন-সাত ৰাতি নাচ-বাগ কৰি পূজা-পাতল কৰিছিল। চ'তৰ সংক্ৰান্তিৰ পিছৰ প্ৰথম বুধবাৰে মৰাণসকলে শদিয়াৰ কেঁচাইখাঁতি থানত সমবেত হয় আৰু উক্ত দিনাই দেশ আৰু সমাজৰ হিতৰ বাবে মংগল কামনা কৰাৰ উদ্দেশ্যে শান্ত ৰীতি অনুসৰি এজন স্বাস্থ্যৱান যুৱক উক্ত থানত দেৱীৰ আগত বলি-বিধান দি পূজা-পাতল কৰে।

বিহু ভাত : ঐতিহাসিক কালৰ পৰা বৰ্তমানে চলি থকা
কিছুমান পৰম্পৰা :-

বিহু চলি থকাৰ মাজতে (সাতদিনাৰ ভিতৰত) প্ৰতিঘৰ
মৰাণলোকে বয়োজ্যেষ্ঠ, বন্ধু-বান্ধৱক, মিত্ৰ-কুটুম নিমন্ত্ৰণ
জনাই বিহু ভাত খাই হাঁহৰ মাংসৰে বিহু ভাত বান্ধি বান্ধনীয়ে
এটি খুম আগবঢ়াই সেৱা কৰি নিমন্ত্ৰিতসকলক বিহু ভাতৰ
চাউল ল'বৰ বাবে (ভাত খাবলৈ) জাননী দিয়ে। নিমন্ত্ৰিত
সকলৰ জ্যেষ্ঠ এজনে মাত লগাই ভাল হৈছে যোৱা বছৰ
দৰে অহা বছৰটিও ভাল-কুশলে ৰাখিব পালিব। চাউল ল'বৰ
সময়তো আহাৰ গ্ৰহণ কৰোঁতাসকলে দেখা-নেদেখা সকলোৱে
চাউল লওক বুলি কৈ খোৱা আৰম্ভ কৰে। গোটেই বছৰটো
সৰ্বদিনাত ভাল-কুশলে ৰাখিবৰ বাবে কেঁচাইখাঁতী শালত
বলি-বিধানৰে ৰাজহুৱাভাৱে পূজা-পাতল কৰাৰ উপৰিও
ঘৰত হাঁহৰ মাংসৰে দেৱীৰ আশীৰ্বাদৰ বাবে বিহু ভাত খায়।
জী-জোঁৰাই বিহু ভাত

জী-জোঁরাই বিহু ভাৰ :- এজনী ছোৱালী বিয়া হোৱাৰ পাছত সাতদিনীয়া বিহুৰ শুক্ৰবাৰ দিনা এটা তামোল-পাণৰ টোপোলা, এটোম চাউল, এটা পাচলি, এজনী হাঁহৰ এখন ভাৰ ছোৱালীৰ মাকৰ ঘৰলৈ নিয়া হয়। এৰি থৈ অহা ঘৰখনৰ দেৱ-দেৱীৰ পৰাও আশীৰ্বাদ বিচাৰি নিয়া এই ভাৰখনক বিহু ভাৰ বোলে।

বৰমগা : কেঁচাইখাঁতী শাল, বৰ্তমান সত্ৰ বা নামঘৰৰ
পৰা বিহু নমাই বিহু ঘৰত বিহু গাই থকা ডেকা-গান্ধৰুৰ গাত
শ্ৰীকৃষ্ণ, শিৱ আৰু কেঁচাইখাঁতী দেৱী লগী থাকে বুলি বিশ্বাস
কৰা হয়। কোনো লোকে ডাঙৰ বিপদত পৰিলে তাৰ পৰা
ৰক্ষা পোৱা নৰিয়াত পৰি থাকিলে আৰোগ্য হ'ব বাবে,

১৫৮ • তিনচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বর্ষ

আকাংক্ষিত সম্পদ লাভ কবির বারে আৰু সন্তানহীন হ'লে
সন্তান লাভ কবিলৈ বিহুৱা ডেকা-গাভৰু পৰা বৰ মগা
হয়। বৰ মাগিবৰ বাবে বিহু ঘৰত বিহু গাই থকা গাভৰু
একাংশই বৰ মাগিব বিচৰা জনাৰ ঘৰলৈ গৈ চোতালত বিহু
পদ জোৰে আৰু বিহু নাম গাই নাচ-বাগ কৰে।

জী-জোঁৱাইব-পেটপুৰা ভাৰ আৰু জেঙামৰা ভাৰ :-
ডেকা-গাভৰুৱে যুগ্ম জীৱন (বিবাহ) আৰম্ভ কৰাৰ পাছত
দবাঘৰৰ পৰিয়ালে নিজ বংশ পৰিয়াল, মিতুৰ কুটুম, বন্ধু-
বান্ধৱক নিমন্ত্ৰণ জনাই মিতু পতা পাতে। মিতুৰ পতা হোৱা
দিনাই বংশৰ মাকৰ বাবে এসাজ কাপোৰ, এখনী মাইকী হাঁহ,
এটোম চাউল, এটা পাচলিৰ পেটপুৰা ভাৰ আৰু ঘৰ উঠা দিনা
জেঙা মৰাৰ নামত মতা হাঁহেৰে জেঙামৰা ভাৰ নিয়া হয়।
পেটপুৰা ভাৰত কচুথুৰি, জালুক নিয়া হয়।

গছালোৱাঃ— খেতিৰ মাটিডবা চহাই শালিধান ৰোৱাৰ উপযোগী কৰি কঠীয়াৰ তৰা, কচু, মেটেকা ৰুই গছালোৱা হয়। গছা লওঁতা জনে তামোল-পাণ, চাউল বা বা পিঠা কল, গুড়, চেনি, প্ৰসাদৰ এটা ভাগ লখিমীৰ নামত আগবঢ়াই দিয়ে। প্ৰসাদৰ ভাগটো আগবঢ়াই খেতিডবাক বেমাৰ-আজাৰ ৰক্ষা কৰি তৰাগছৰ দৰে ওখ, কচুৰ দৰে পুলি-পোখা দি মেটেকাৰ দৰে দোপত দোপে বাঢ়ি গৈ খেতিৰ পথাৰখন নদন-বদন হ'বৰ লখিমীৰ নামত তুতি-প্ৰাৰ্থনা কৰা হয়।

ন-খোৱা :- মৰাণসকলে বুয় খেতিৰ (আহুধান) ন-চাউলেৰে ভাদ মাহত আৰু শালিধানৰ ন-চাউলেৰে আঘোণ মাহত শদিয়াৰ কেঁচাইখাঁতী গোসাঁনী শাল আৰু পাছলৈ দেওশাল, দেওচাং সমূহৰ পূজাত বলিৰ মাংসৰে যজ্ঞ পাতিছিল। পূজালৈ যোৱা সকলোৱে যজ্ঞৰ ভোজত আহাৰ গ্ৰহণ কৰিছিল। কেঁচাইখাঁতী শাল আৰু দেওশাল, দেওচাং সমূহৰ পূজাৰ যজ্ঞশালত লগোৱা খেতিয়ক ৰাইজে ঘৰে ঘৰে ন-খোৱা পাতিছিল। ন-খোৱালৈ ওচৰ-চুবুৰীয়া বন্ধু-বান্ধৱ আৰু মিতৰি-কুটুম্বক নিমন্ত্ৰণ জনোৱা হয়। ন-খোৱাত হাঁহৰ মাংস আৰু মাছ লাগিবই। বৰ্তমান প্ৰায়বোৰ মৰাণলোকে সত্ৰত ন-চাউল শোধোৱাৰ পাছতহে ন-খোৱা পাতে। সত্ৰত ন-চাউল শোধোৱাসকলে গুৰুক ন-চাউলৰ লগত মাজৰ ভাৰ এখন শোধাই।

গাতিয়াল ডাঙৰীয়াৰ সকামঃ- কোনো নতুন ঠাইত
অস্থায়ীভাৱে হ'লেও থাকিবলগীয়া হ'লে ডাঙৰ গছ-গছনি
কাটিব লগা হ'লে তামুলী শাল পতি গাতিয়াল ডাঙৰীয়াৰ
নামত তামোল-পাণ কাটি খোৱা হয়। এখন যুৰীয়া তামোল
গাতিয়াল ডাঙৰীয়াৰ নামত আগবঢ়োৱা হয়। মাহ মাৰিবলৈ
গ'লে বা পহ চিকাৰলৈ গ'লে ডাঙৰীয়াৰ লগতে মাছৰ দেৱতা
মহুদই, পহৰ দেৱতা বুঢ়া-বুঢ়ীৰ নামত একোখনকৈ যুৰীয়া
তামোল আগবঢ়োৱা হয়।

হাতী পানন আৰু হাতী চিকাবৰ পূজা-পাতল :- আদিম

কালত চিকাৰেই আছিল মানুহৰ প্ৰধান জীৱিকা। বনৰীয়া জীৱ-
জন্তু, মাছ-পুঠি, চিকাৰ কৰি প্ৰয়োজনীয় খাদ্য যোগাৰ কৰিছিল।
আদিম মানৱে কেৱল মাছ-মাংসই খাইছিল এনে নহয়। হাবি-
জংঘলত পোৱা বিভিন্ন ধৰণৰ ফল-মূল খাদ্যৰূপে ব্যৱহাৰ
কৰিছিল। পাছত খাম বুলি থোৱা আহাৰ বা জীয়াই-জীয়াই
ধৰি অনা জীৱ-জন্তুবোৰ এদিন ঘৰচীয়া হৈ পৰিছিল। সিহঁতৰ
বংশ বৃদ্ধিও হৈছিল। আহত অৱস্থাত বা কৌশলেৰে জীয়াই
জীয়াই ধৰি অনা হাতীও এদিন ঘৰচীয়া হ'ল। ঘৰচীয়া হাতীক
এঠাইৰ পৰা সিঠাইলৈ যাবৰ বাবে বয়-বস্ত কঢ়িয়াবলৈ অন্যান্য
জীৱ-জন্তু চিকাৰ, যুদ্ধ-বিগ্ৰহৰ বাহন হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা
হ'ল। অন্যান্য জীৱ-জন্তুৰ তুলনাত হাতী ডাঙৰ আৰু বলৱান।
সেয়েহে হাতীক বধ কৰা জীয়াই জীয়াই ধৰিব বাবে সাহস,
বুদ্ধি কলা-কৌশলৰ প্ৰয়োজন।

গৰখীয়া ভোজ :- গ্ৰাম্য খেতিয়কসকলৰ বাবে গৰু আৰু
ম'হ আটাইতকৈ প্ৰয়োজনীয় উপকাৰী জন্তু। ঘৰৰ গৰু-ম'হ
কেইটা ভালে থাকিবৰ বাবে গৰুৰ দেৱতা গোবৰ্দ্ধন আৰু
ম'হৰ দেৱতা কালিকাৰ নামত মাঘ/ ফাগুন মাহত গৰখীয়া
ভোজ পতা হয়। একোটা চুবুৰি বা একোখন গাঁৱৰ ৰাইজে
একগোট হৈ প্ৰতিঘৰে চাউল, শাক-পাত আৰু একোটাকৈ
মতা হাঁহ বা পাৰ চৰাই আগবঢ়াই নদীৰ পাৰত বা পথাৰত
খুলা দি পকা সাজৰে গৰখীয়া ভূজ পাতে। গৰখীয়া ভোজত
বিয়া-বাক নকৰা ডেকা ল'ৰাইহে বন্ধা-বঢ়া কৰে। গৰু-ম'হ
বখীয়াক গৰখীয়া বোলে। মৰাণ সমাজত বিয়া-বাক নকৰা
ল'ৰাক গৰখীয়া ল'ৰা বুলি কোৱা হয়। গৰু-ম'হ বখীয়া,
গৰখীয়া আৰু বিয়া-বাক নকৰা গৰখীয়া ল'ৰাই ভোজ পতাৰ
বাবেই এই ভোজক গৰখীয়া ভোজ বোলে।

আইমতা :- ঘৰ এখনৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়েই হওঁক বা বুঢ়া-বুঢ়ীয়েই হওক কাৰোবাৰ বেমাৰ-আজাৰ হ'লে ঔষধ পাতি খোৱা বা জৰা-ফুকা কৰাৰ আগতে দুই / তিনিজনী গোপিনীক ঘৰলৈ নিমন্ত্ৰণ জনাই প্ৰথমে তামোল খোৱা বা চালিখোৱা পাতে। গোপিনীসকলে তামোল-পাণ কাটি এখন তামোল ৰোগী জনকো দিয়ে। ৰোগীজনৰ আৰোগ্য কৰিবলৈ আই-ভগৱতীক তুতি-প্ৰাৰ্থনা কৰে। তামোল এখন কাটি নোখোৱাকৈ ঔষধ খালে বা জৰা-ফুকা কৰিলে আই-ভগৱতীয়ে দোষ ধৰিব বুলি ভাৱে। তামোল-পাণ কাটি খোৱা দুই / চাৰিদিনৰ পাছত আইমাতালৈ চাৰি / পাঁচজনী গোপিনীক ঘৰলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰি তামোল-পাণ, পিঠা, কল, গুৰ, চেনি, গাখীৰ দি এখন তামুলী শাল পাতি আই পাৰ্বতীক গোপিনী সকামৰ মাজেৰেই এগৰাকীয়ে তামুলী আই পাৰ্বতীক গোপিনী সকামৰ মাজেৰেই বিতৰণ কৰে।

বিশ্বিনি বিয়পা সবাহ :- জেঠৰ বাৰ খৰ অৰ্থাৎ জেঠ
পঞ্চম ব'দৰ পাহুত আহাৰৰ পৰা অহা বৰষুণ আৰু

ৰ'দত আৰু গৰমত বেমাৰ-আজাৰ আৰম্ভ হয়। সেয়েহে জেঠৰ বিধিনি (বেমাৰ) বিয়পা সবাহ পতা হয়। বিধিনি বিয়পা সবাহ বুঢ়া-মেথা আৰু গোপিনীসকলে ভাগে ভাগে পাতে। পূজাত কেঁচাইখাঁতী শালত বেমাৰ-বিধিনিৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ হাঁহ, পাৰ, ছাগলী বলি দি পূজা-পাতল কৰিছিল। অনিৰুদ্ধদেৱৰ মায়ামৰা নাম-ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰাৰ পাছত কৃষ্ণভুজে প্ৰতিষ্ঠা কৰা চিপুক থানৰ সত্ৰসমূহত বিধিনি বিয়পা সবাহ পাতে। বিধিনি বিয়পা সবাহত বাইজৰ ফালৰ পৰা এটা ছাগলী আৰু হাঁহ যজ্ঞৰ বাবে দিয়া হয়। নামঘৰত দিনৰ ভাগত চাউল, মাহ, কল আদিৰে এখন তামুলী শাল পাতি গায়ন-বায়নেৰে নামকীৰ্তন কৰে। সন্ধিয়া ভকতসকলে (নিৰ্বাচিত ১২ জন ভকতে) যজ্ঞত চাউল গ্ৰহণ কৰে।

লখিমী সবাহ :- আহিন আৰু কাতি হ'ল ধান গৈব
হোৱাৰ সময়। মাহ, সবীয়হ, আলু, কচু, ঘীমৰু, চিৰাল সিঁচাৰ
সময়। সেয়েহে কাতি মাহত শস্যৰ শ্ৰীবৃদ্ধি আৰু শস্যউৰাক
বোমাৰ-আজাৰৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ পূৰ্বতে কেঁচাইখাতী শালত
ছাগলী, হাঁহ, পাৰ বলি দি লখিমীৰ সন্তষ্টিৰ বাবে পূজা-পাতল
কৰা হৈছিল। অনিৰুদ্ধদেৱৰ মায়ামৰা নামধৰ্মৰ কৃষ্ণভূজে প্ৰতিষ্ঠা
কৰি টিপুক থানৰ সত্ৰসমূহত যজ্ঞ পাতিও লখিমী সবাহ পাতে।
লখিমী সবাহ দিনৰ বেলাত মাহ-প্ৰসাদ দি গায়ন-বায়নেৰে
নাম-কীৰ্তন কৰা লগতে নিৰ্বাচিত ১২ জন ভকতে যজ্ঞ শালত
চাউল গ্ৰহণ কৰে।

চাউল গ্ৰহণ কৰে।
 ভঁৰাল উঠা : পথাৰত পকা ধান ভঁৰালত জমা কৰাৰ
 পাছত মাঘ মাহৰ পাছতহে ভঁৰাল উঠে। ভঁৰাল উঠাৰ আগলৈকে
 খাবৰ বাবে বাহিৰতে ধান থৈ লোৱা হয়। কেইগৰাকীমান
 গোপিনীক নিমন্ত্ৰণ কৰি ভঁৰাল উঠিবৰ বাবে ভঁৰালৰ আগত
 লখিমী সৰু পতা হয়। গোপিনীসকলে ভঁৰালৰ গাত এখন
 তামুলী শাল পাতে। তামুলী শালত তামোল-পাণ, পিঠা, কল,
 গুড়, গাখীৰ দিয়ে। গোপিনীসকলৰ মাজৰ এজনীয়ে তামুলী
 হৈ প্ৰসাদ বিতৰণ কৰে।
 তিললী, দহা আৰু কাজ :- কোনো পুৰুষ

হৈ প্রসাদ বিতৰণ কৰে।
শ শংকাৰ, তিলনী, দহা আৰু কাজ :- কোনো পুৰুষ
বা মহিলাৰ মৃত্যু হ'লে পোৱা দি (এটা বাকচত ভৰাই গাঁতত
কবৰ দিয়া) আৰু দাহ কৰি শ শংকাৰ কৰা হয়। অনিৰুদ্ধদেৱ
প্ৰণীত মায়ামৰা নামধৰ্ম গ্ৰহণ কৰাৰ পাছত শৰণীয়া শ্ৰৱণ-
কীৰ্ত্তন কৰা ভকত, ডা-ডাঙৰীয়া, গুৰু আদিৰ ক্ষেত্ৰত বহু
নিয়ম প্ৰচলন হ'ল।
ডাঙৰীয়া বা ডাঙৰীয়া লোকৰ মৃত্যু হ'লে গায়ন-

নিয়ম প্রচলন হ'ল।
শবগীয়া-ভজনীয়া বা ডাঙৰীয়া লোকৰ মৃত্যু হ'লে গায়ন-
বায়নে শ-যাত্ৰা কৰে। শ্মাশানত এখন অস্থায়ী খুলা পাতি
তামুলী শাল পাতে আৰু গায়ন-বায়নে সামৰে। কবৰ দিয়া বা
দাহ কৰাৰ শেষত মৃতকতকৈ বয়স বা সম্বন্ধত সৰু সকলোৱে
সেৱা কৰে। গোসাঁইৰ মৃত্যু হ'লে শয়ন-শয্যাৰ কাষতেই
১০১৮-১৯ বৰ্ষ • ১৫৯

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বর্ষ • ১৫৯

মহাপুৰুষ (ভতিয়াবলৈ ঘোষা) থাপনা কৰি পাঠ মেলা হয় আৰু ভকতসকলে অ' হৰি, অ' বাম মোৰ গুৰুক আকৌ এবাৰ শ্ৰবণ কৰি নাম লয়। গুৰুজনাৰ শ চোতালত গা ধুৱাই একেবাৰে আগত মহাপুৰুষ পাছে পাছে দুয়োৰ গায়ন-বায়নেৰে মন্দিৰলৈ নিয়ে। মন্দিৰৰ পৰা মহাপুৰুষক আগত লৈ দুয়োৰ গায়ন-বায়নেৰে শ দাহ কৰিব লগা ঠাইলৈ নিয়ে। চিতাত ৯ জাপ খৰি দিয়া হয়। থানৰ ওচৰতে পাতি লোৱা তামুলীশালত মহাপুৰুষক থাপনা কৰে আৰু গায়ন-বায়ন চলি থাকে। শ দাহ শেষ হোৱাত সকলোৱে তামুলি শালত আৰু গুৰুজনাৰ সোৱা কৰে। গুৰুৰ সমাধিক থান বুলি কোৱা হয়।

মৃতকৰ আত্মাৰ সংগতি আৰু মৰাচুৱা (অন্ত্যচি) গুচাবলৈ তিনিদিনত তিলনি পাতে। পুত্ৰ, কন্যা ঘৰত নাথাকিলে বা বিশেষ এবাৰ নোৱৰা কাৰণত ৫ দিনীয়াকৈ তিলনি পাতে। তিলনিলৈ ঘৰে ঘৰে গৈ তামোল-পাণৰ টোপোলা দি নিমন্ত্ৰণ কৰা নহয়। খবৰ পালেই তিলনিলৈ যোৱাটো কৰ্তব্য বুলিয়েই সকলোৱে ভাৱে। তিলনিলৈ আহোঁতে পাণ-তামোল, চাউল, গুড়, মাহ লৈ যাব লাগে।

বহেৰেকীয়া সবাহ / চাউলখোৱা :- একোখন ঘৰ বা একোটা পৰিয়ালৰ সকলো নব দেহা বেমাৰ-অজাৰৰ পৰা ৰক্ষা হৈ ভালে-কুশলে থকা, খেতি-পথাৰ নদন-বদন হোৱা, পোহনীয়া জীৱ-জন্তু কেইটা ভালে-কুশলে থকা, ব্যৱসায়-বাণিজ্যত সফল হোৱা, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে পঢ়া-শুনাত সুনাম কৰাৰে আদি কৰি সকলো দিশত শুভ হ'বৰ বাবে প্ৰতিঘৰ মৰাণলোকেই বছৰত এখন হ'লেও ঘৰুৱা সকাম পাতে।

১৬০ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

কিছুমান পৰিয়ালে গায়ন-বায়নেৰে, কিছুমানে কেৱল ভাগৱত (আদ্য ঈশ্বৰ বা নিত্যনিশ্বৰ) পাঠ কৰি আন কিছুমানে হাঁহৰ চাউলখোৱা পাতি এনে সকাম পাতে। কিছুমানে মাক-দেউতাকক বহেৰেকীয়া সকলোৱে মাক-দেউতাকৰ বহেৰেকীয়া নাপাতে।

ভোজনী খুওৱা :- সন্তান জন্ম হোৱাৰ আগে আগে ভোজনী খুওৱা হয়। জহা চাউল, মগুমাহ, কল, চেনি, গাখীৰৰে ভোজনী খুওৱা হয়। গৰ্ভৱতী মাতৃ আৰু জন্ম হ'বলগা নৱজাতকৰ কুশল মঙ্গলৰ কামনা কৰা হয়। গৰ্ভাৱস্থাৰ শেষ সপ্তাহত এই সকাম পতা হয়। প্ৰচলিত বিশ্বাসমতে সূৰ্য গ্ৰহণ, চন্দ্ৰ গ্ৰহণ অন্যান্য প্ৰাকৃতিক পৰিঘটনা আৰু কিছুমান অশুভ প্ৰভাৱ মানুহৰ গাত পৰে। এনে অশুভ প্ৰভাৱ যাতে জন্ম হ'বলগা নৱজাতকৰ কোনো অনিষ্ট নহয় আৰু ঘৰ পিৰালি -বেৰ, খুঁটাইও গম নোপোৱাকৈ সন্তান জন্ম হয় তাৰ বাবে আই ভগৱতীক প্ৰাৰ্থনা জনোৱা হয়। আই ভগৱতীৰ ওচৰত কিবা দায়-দোষ লাগিছে যদিও তাক দায় ভঙা হয়। ভোজনী খুওৱা গোপিনীসকলৰ লগত গৰ্ভৱতী মাতৃগৰাকীৰ বাহিৰে অন্যলোক উপস্থিত থাকিব নোৱাৰে।

যদিও মৰাণসকলে কৰা কাম-সকামবোৰ আজিৰ সময়ত বিস্তাৰকৈ প্ৰচলন হোৱা নাই, অতীতত এই সকলোবোৰেই জাতিটোৰ মেৰুদণ্ড আছিল। বৰ্তমানৰ বিজ্ঞানৰ যুগৰ লগত যদি তুলনা কৰা হয়, কম-বেছি পৰিমাণে বিজ্ঞানসন্মত আৰু কিছু পৰিমাণে দৈনন্দিন জীৱনত প্ৰকৃতিৰ সৈতে জড়িত হৈ থকা সম্পৰ্ক প্ৰতিফলন হয়।

অসমীয়া সংস্কৃতি বিহুত ব্যৱহাৰ কৰা বাদ্যযন্ত্ৰসমূহ

••
বন্দিতা খাটোৱাল

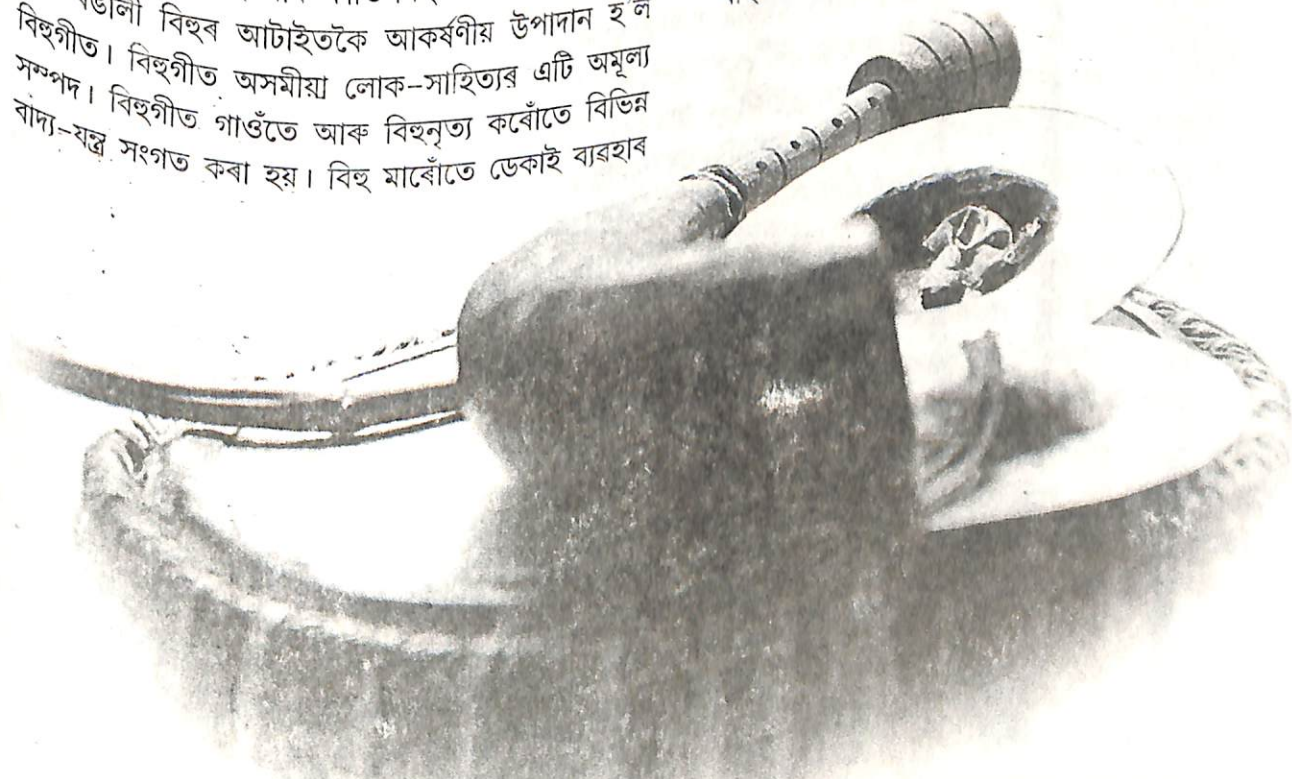
'সংস্কৃতি' কোনো এটা নিৰ্দিষ্ট জাতি বা জনগোষ্ঠীৰ একচেটিয়া সম্পত্তি নহয়। ই মানৱসৃষ্ট আৰু মানুহৰ মাজত পৰিৱৰ্তিত তথা পৰিবৰ্তিত ৰূপত জীয়াই থাকে। পৃথিৱীৰ প্ৰত্যেকটো জাতি বা জনগোষ্ঠীৰ নিজ নিজ সংস্কৃতি আছে। ঠিক তেনেদৰে ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ দৰে অসমীয়া সংস্কৃতিও এক সমন্বয় বা মিলনৰ বস্তু।

অসমীয়া সংস্কৃতিৰ 'বিহু'ক অসমৰ জাতীয় উৎসৱ বুলি জনা যায়। বিহু অসমীয়া সংস্কৃতিৰ প্ৰাণ। বিহুৰ এক বৈশিষ্ট্য হ'ল ই জাতি, ধৰ্ম, বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে সকলো লোকে একেলগে উদ্‌যাপন কৰিব পৰা উৎসৱ। অসমত বছৰি তিনিটা বিহু উদ্‌যাপন কৰা হয়— ব'হাগ বিহু বা ৰঙালী বিহু, মাঘ বিহু বা ভোগালী বিহু আৰু কাতি বিহু বা কঙালী বিহু।

ৰঙালী বিহুৰ আটাইতকৈ আকৰ্ষণীয় উপাদান হ'ল বিহুগীত। বিহুগীত অসমীয়া লোক-সাহিত্যৰ এটি অমূল্য সম্পদ। বিহুগীত গাওঁতে আৰু বিহুনৃত্য কৰোঁতে বিভিন্ন বাদ্য-যন্ত্ৰ সংগত কৰা হয়। বিহু মাৰোঁতে ডেকাই ব্যৱহাৰ

কৰা বাদ্যবোৰ হ'ল - ঢোল, তাল, পেঁপা, বাঁহী, গগনা, গাভৰুৱে ব্যৱহাৰ কৰা বাদ্য হ'ল গগনা, টকা আৰু সুতুলি।

ঢোল :- বিহুগীতত ব্যৱহাৰ হোৱা অতি প্ৰয়োজনীয় বাদ্য হ'ল ঢোল। আম, কঁঠাল, ক'লা জামু আৰু গমাৰি আদি গছৰ পৰা ঢোলৰ খোলাটো সজোৱা হয় আৰু দুয়োটা মূৰ দমৰা বা চেঁউৰী গৰুৰ চামৰাৰে চোৱা হয়। ঢোলৰ কোবনিৰ ছালখন জাতি বাঁহৰ এটা বাওঁ সাজি তাত টানকৈ ছালখন মেৰিয়াই খোলাটোৰ মুখত লগোৱা হয় আৰু তালিফালৰ ছালখনৰ লগত মজবুত বৰটিৰে (বুঢ়া গৰু ছালৰ ডাঠ ৰছী) কোবনিৰ ফালৰ লগত টানকৈ বন্ধা হয়, যাতে বৰটিবোৰ যিমানৈ টনা হয় ঢোলৰ সুৰো উচ্চ গ্ৰামলৈ গৈ থাকে। কোবনিৰ ছালখন তালিৰ ফালে আহিব নোৱাৰাকৈ এটা খাঁজ কাটি বাঁহৰ কিছুমান ফৰিঙা লগোৱা হয়। কোবনি বাঁহৰ বাওঁটোক

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ১৬১

মলোৱা আৰু তালি ফালৰ বৰটিৰে পকাই গঁথাক গুঁঠনি বোলে। ঢোলটোক কান্ধত ওলোমাবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা বহীডালক কান্ধজৰী বোলে। বিহুঢোলৰ মাৰিডালক মাহিতা বোলে। অসমৰ অতিকৈ আদৰৰ এই ঢোলত বিভিন্ন লাগ, সাত, জুৰণি, বগৰ, চুচনি, বিভিন্ন ছেদ, চালনা, ওজাহাত আদি বজোৱা হয়।

বাঁহী :- বিহুৰ আন এবিধ জনপ্ৰিয় বাদ্য হ'ল বাঁহী। ইয়াক ফু দি বজোৱা হয়। বাঁহী বাঁহৰ চুঙাৰে সজা হয়। ইয়াৰ ভিতৰটো ফোপোলা আৰু নিৰ্দিষ্ট দূৰত্বত কিছুমান বিন্ধা থাকে। মিচিংসকলে বাঁহীক কুৰুলি পুলি, বড়োসকলে চিফুং বোলে। তিৱাসকলৰ বাঁহী দুবিধ - পাংছি আৰু থুৰাং।

তাল :- বিহুত ব্যৱহাৰ কৰা আন এবিধ বাদ্য হ'ল তাল, এই বিধ বাদ্য ধাতুৰে নিৰ্মিত। নৃত্যগীতত তাল ৰাখিবৰ বাবে এই বিধ বাদ্য ব্যৱহাৰ কৰা হয়। তাল সাধাৰণতে অকলে ব্যৱহাৰ কৰা নহয়। ঢোলৰ লগত তালযোৰ ব্যৱহাৰ নকৰিলে ঢোলৰ ছেওবোৰ উকা উকা লাগে। অসমৰ এই লোকবাদ্য বিধ কেইবাপ্ৰকাৰৰ খুটি তাল, ভোৰ তাল আদি।

পেঁপা :- ব'হাগ বিহুত বজোৱা লোকবাদ্যসমূহৰ ভিতৰত ঢোলৰ পাছতে পেঁপা। বিহু সংস্কৃতিৰ বৰষুণত ম'হৰ শিঙৰ পেঁপাটো লাইখুঁটা স্বৰূপ। ম'হৰ শিঙৰ পেঁপাত সুৰৰ লহৰ বুলিবলৈ বিজুলী বাঁহৰ আগৰ পৰা চাৰি আঙুল মানৰ এপাৰ কাটি তাত বিন্ধনাৰে চাৰিটা বিন্ধা উলিয়াই লোৱা হয়, ইয়াক নলিচা বোলে। এই নলিচা ডালৰ এফালে নল আৰু এফালে গাঁঠি থকা পাব এটা পাতলকৈ ফালি 'চুপহি' সাজি মুখেৰে ফু দি বজোৱা হয়। ম'হৰ শিঙৰ পেঁপা বজাওঁতে যতি নপৰে। বিহুত এবাৰ নোৱাৰা এইবিধ বাদ্য কেৱল পুৰুষেহে বজোৱা হয়।

গগনা :- বিহুগীত আৰু বিহুনৃত্যত মুখেৰে ফু দি বজোৱা আন এবিধ বাদ্যযন্ত্ৰ হ'ল গগনা। আগলি বাঁহৰ লাহৰি গগনাই এক বিশেষ স্থান অধিকাৰ কৰি আহিছে। বিহু পৰম্পৰা অনুসৰি কপহী নাচনীয়ে যেনেকৈ প্ৰিয়জনক মৰমৰ বিহুৱানখন নিদিয়ালৈকে হৃদয় শাঁত নপৰে ঠিক তেনেকৈ বিহুৱা ডেকাটিয়ে নিজ হাতে সজা লাহৰি গগনাখন নিদিয়ালৈকে যেন মনত শান্তি নাই। গগনাক দাঁতেৰে কামুৰি ধৰি আঙুলিৰে কঁপাই বজোৱা হয়। গগনা দুবিধ - গাভৰুৱে বজোৱা গগনাক লাহৰি গগনা আৰু ডেকাই বজোৱা গগনাক ৰামধন গগনা বোলে।

টকা :- বিহুৰ নাচ-গানৰ অধিক তালবন্ধ আৰু উৎসাহ যোগোৱা আন এবিধ বাদ্য হ'ল 'টকা'। বিহুগীত-নৃত্যক অধিক প্ৰাণৱন্ত আৰু জীপাল কৰি তোলা এই টকা নামৰ বাদ্যবিধ জাতি বা বিজুলী ৱাহেৰে তৈয়াৰ কৰে। টকা হাতেৰে বজোৱা হয়, বজাওঁতে টকা টক শব্দ কৰে বাবে এই বাদ্যযন্ত্ৰক টকা নাম দিয়া হ'ল।

সুতুলি :- বাঁহীৰ দৰে ফু দি বজোৱা আন এবিধ বাদ্যযন্ত্ৰ হ'ল সুতুলি। বিহুৰ বাদ্য হিচাপে সুতুলিৰো অসমীয়া সমাজত এক সুকীয়া আসন আছে। নাচনীসকলে কঁকালৰ খোঁচনিত সুমুৱাই অনা মাটিৰ সুতুলিটোৱে আমাৰ বিহুখনিৰ জেউতি চৰাই। সুতুলি মাটিৰে তৈয়াৰ কৰা হয়। সুতুলি সাজিবলৈ আলতীয়া মাটি লৈ দুহাতেৰে চেপেটা কৰি মাজত খালী ঠাই থৈ চাৰিওফালে বন্ধ কৰি এবেলমান ব'দত শুকুৱাই তাত তিনিটা বিন্ধা কৰি ল'লেই সুতুলি সজা হয়। সুতুলি মহিলাই বজোৱা বাদ্য।

মিচিং জনগোষ্ঠী

শিৱানী তাৰাক

মিচিংসকল মঙ্গোলীয় গোষ্ঠীৰ লোক। তেওঁলোকৰ ভাষা তিব্বতবৰ্মীয় ভাষা পৰিয়ালৰ অন্তৰ্গত। এওঁলোক ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ স্থায়ী বাসিন্দা। বিশেষকৈ ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ দুয়োপাৰৰ লখিমপুৰ, ধেমাজি, তিনিচুকীয়া, ডিব্ৰুগড়, যোৰহাট, মাজুলী, ঢকুৱাখনা, শোণিতপুৰ আদি জিলাত স্থায়ীভাৱে বহুকাল আগৰ পৰা থকাৰ উপৰিও বৰ্তমান অসমৰ বিভিন্ন ঠাইত সিঁচৰতি হৈ পৰিছে। বৰ্তমান সময়ত উজনি অসমৰ পৰা গুৱাহাটী পৰ্যন্ত মিচিংসকলৰ বসতি প্ৰধান অঞ্চল হৈ পৰিছে।

মিচিংসকলে ঘাইকৈ কৃষিজীৱী। কৃষিৰ ওপৰত ভিত্তি কৰিয়েই প্ৰধানতঃ এওঁলোকে জীৱিকা নিৰ্বাহ কৰি আহিছে। এওঁলোকৰ জাতীয় পৰিচায়ক পৰম্পৰাগত সাজপাৰ আছে যদিও আধুনিক কালত তেওঁলোকে পশ্চিমীয়া সংস্কৃতিৰ আৰ্হিত সাজপাৰ পৰিধান কৰা দেখা যায়। এওঁলোক সাধাৰণতে নৈৰ পাৰত বসবাস কৰে। পানীৰ লগত তেওঁলোকৰ আজন্ম সম্পৰ্ক। সেইবাবে নৈৰ মুকলি বতাহ আৰু পানী উভয়েই বৰ প্ৰিয়।

মিচিংসকলৰ নিজা ধৰ্ম বিশ্বাস অনুসৰি তেওঁলোকে নিজকে চন্দ্ৰ-সূৰ্যৰ (দাঐ প'ল)ৰ বংশধৰ বুলি চিনাকি দিয়ে। সেয়ে

দাঐ প'লৰ পূজা এওঁলোকৰ মাজত প্ৰচলন আছে। এওঁলোকৰ সাংস্কৃতিক জীৱনৰ পৰিচয় দিব পৰাকৈ অনেক উৎসৱ-পাৰ্বণৰ প্ৰচলন হৈ আহিছে। সেইবোৰৰ ভিতৰত আলি আই লিগাং, ডুবুৰ বা চাং কোবোৱা, পৰাগ আদি উৎসৱ উল্লেখযোগ্য।

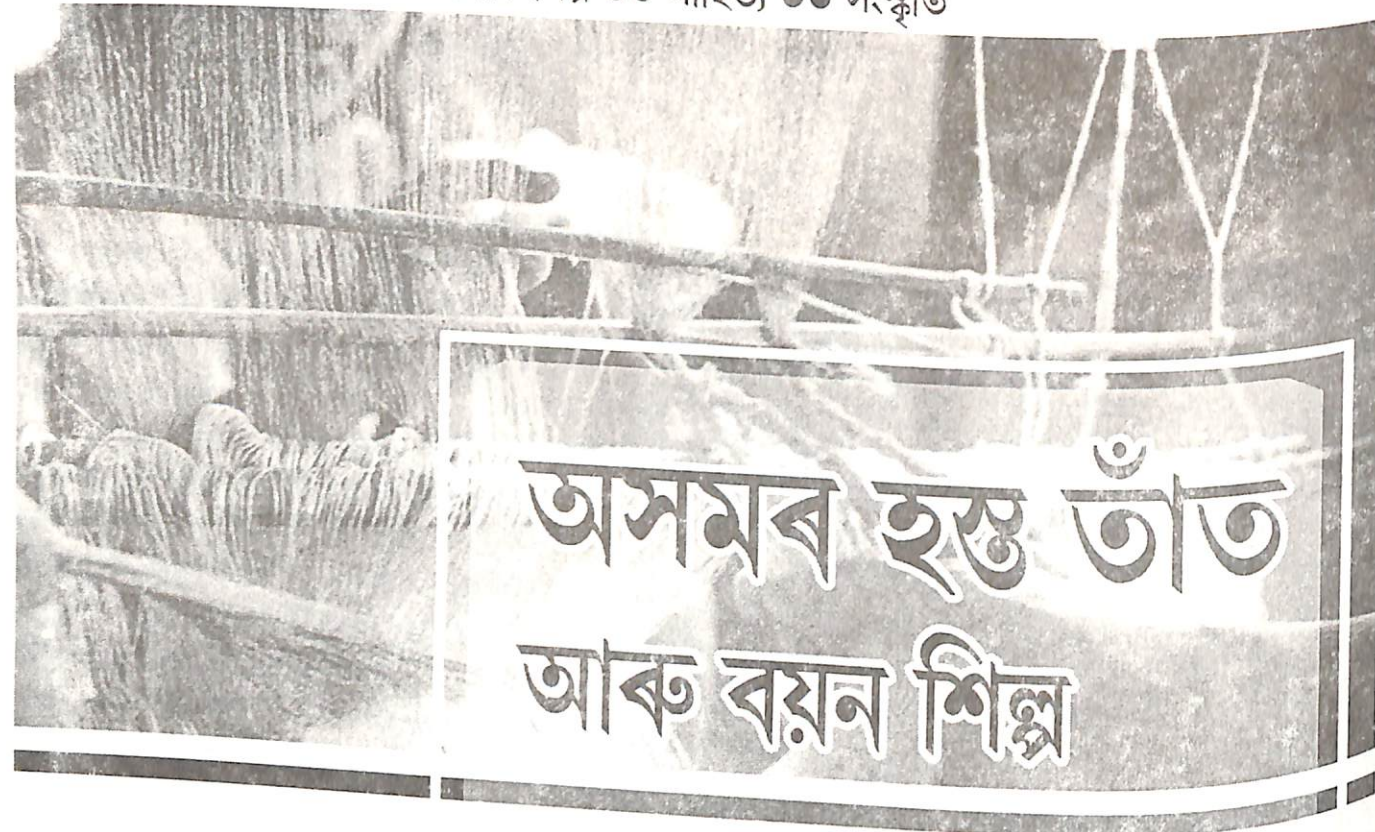
আলি আই লুগাং অসমৰ সংস্কৃতি মূলতঃ কৃষিকেন্দ্ৰিক বুলিব পাৰি। অসমৰ প্ৰথম নৃগোষ্ঠীৰ লোক ৰূপে পৰিচিত বুলিব পাৰি। অসমত প্ৰথম কৃষি সভ্যতাৰ পাতনি মেলে। অষ্ট্ৰিক সকলেই অসমত প্ৰথম কৃষি সভ্যতাৰ পাতনি মেলে। আলি আই লুগাং প্ৰতিবছৰে ফাগুন মাহৰ প্ৰথম বুধবাৰে অনুষ্ঠিত কৰে। মিচিংসকলে বুধবাৰটোক অতি পবিত্ৰ দিন বুলি গণ্য কৰে। আলি আই লিগাং এটি কৃষি ভিত্তিক উৎসৱ। ইয়াৰ অৰ্থ হ'ল গুটি সিঁচা উৎসৱ। শব্দগত অৰ্থ বিচাৰ কৰিলে দেখা যায় আলি মানে আলু জাতীয় শস্য, যেনে- ... আলু (চিংগালি) তৰা আলু (বামৰালি) আদি। আয়ী মানে - গছত হোৱা ফল বা গুটি, লুগাং মানে সিঁচা বা বোৱা কাৰ্য (লুগাং অৰ্থ সিঁচা)।

সন্দভত

৩। কিনাৰ বা চাঁতী

দ্বাৰাহে তালৰ পাৰ্চৰ উল্লিহ পাতা।
ভাৰতৰ চাৰি প্ৰকাৰৰ বাদ্যযন্ত্ৰ আছে, যেনে - (ক)
তত্ৰ বাদ্য (খ) সুৰিৰ বাদ্য (গ) অৱনদ্ধ বাদ্য (ঘ) ঘন বাদ্য।
তবলা হ'ল অৱনদ্ধ বাদ্য। কাৰণ যিবোৰ বাদ্যযন্ত্ৰত চামৰাৰ
আৱৰণেৰে তৈয়াৰী কৰা আৰু সেই চামৰাৰ ওপৰত হাতৰ
আঙুলিৰে বা কাঠ, বাঁহৰ মাৰিৰ দ্বাৰা আঘাত কৰি ধ্বনিৰ
উৎপন্ন কৰা হয়, পাখোয়াজ বা মৃদঙ্গ, ঢোল, খোল, নাগাৰা,
দৰা, ডম্বৰু, খনজৰী, ঢাক, তভিল, কাড়া ইত্যাদি এই শ্ৰেণীৰ
বাদ্যযন্ত্ৰ।

অসমৰ হস্ত তাঁত আৰু বয়ন শিল্প

●● গোবিন ডেকা

অসমৰ জাতি-জনজাতি তথা অসমীয়া শিপিনীসকলৰ বাবে তাঁতশালখনৰ এক বিশেষ ভূমিকা আছে। প্রতিগৰাকী গ্ৰাম্য অসমীয়া মহিলা জন্মগত শিপিনী। অসমৰ গাঁওবোৰৰ প্ৰতিখন ঘৰতেই একোখন তাঁতশাল আছে বুলি ক'ব পাৰি। অসমৰ জীয়াৰী, বোৱাৰীসকলৰ বাবে তাঁতশালখন অতিকৈ মৰমৰ, অতিকৈ সাদৰৰ হিয়াৰ আমঠু। তাঁতশালখন অসমীয়া সংস্কৃতিৰ এৰাব নোৱাৰা আপুৰুগীয়া সম্পদ।

তাঁতশালখন কেনেকৈ আৰু কেতিয়াৰ পৰা প্ৰচলন হৈছিল সঠিক উত্তৰ ক'ব নোৱাৰি। তথাপি শংকৰ-মাধৱৰ দ্বাৰা পৰিচালিত তাঁতকুছিত (বৰপেটা) সৃষ্টি হোৱা পৃথিৱীৰ ভিতৰত তাঁত শিল্পৰ শ্ৰেষ্ঠ নিদৰ্শন বৃন্দাবনী বস্ত্ৰখনৰ পৰাই অনুমান কৰিব পাৰি যে এই শিল্প প্ৰায় পাঁচশ বছৰ আগৰ পৰাই প্ৰচলিত আছিল। (এই বস্ত্ৰ তিনি কুৰি হাত পুতল ছকুৰি হাত দীঘল) প্ৰাচীন কামৰূপৰ বস্ত্ৰ শিল্পত মানৱ কথা স্পষ্টকৈ আছে। কোটিল্যৰ অৰ্থশাস্ত্ৰত উল্লেখিত 'সুৱৰ্ণ কুঞ্জ' আৰু 'পত্ৰোৰ্ণ' শব্দই আমাৰ এই শিল্পৰ প্ৰাচীনত্বৰ ইংগিত দিয়ে। তাঁতশাল পূজাও এবিধ ঋতুকালীন উৎসৱ। দুৰ্গা পূজাৰ বিজয়া দশমীৰ দিনা দেৱী বিসৰ্জন দিয়া আগতে এই পূজা কৰা হয়। আইলা পূজাটো বোৱা-কটা সম্পৰ্কীয় গীত-মাত গোৱা হয়। সপ্তম শতিকাৰ বজা কুমাৰ ভাস্কৰ বৰ্মনৰ উপ টোকনৰ মাজত মিহি, উৎকৃষ্ট খাপৰ ৰেচমী কাপোৰৰ নাম উল্লেখ আছে। সূতা কটা, বোৱা-কটা আদিৰ বিষয়ে ঋক বেদতো উল্লেখ আছে। আহোম যুগৰ অন্যান্য উল্লেখনীয় দিশসমূহৰ ভিতৰত আহোমৰ

ৰমণীসকলৰ বয়ন শিল্পৰ প্ৰতি অৱদান দেখা যায়। ৰাজ্যৰ বাণীৰ পৰা আৰম্ভ কৰি সাধাৰণ তিৰোতাও বয়ন কাৰ্যত ওতপ্ৰোতভাৱে জড়িত হোৱা বৰ্ণনা বুৰঞ্জী মেলিলেই সততেই পোৱা যায়। অতীজৰে পৰা বয়ন শিল্পই বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীসমূহক সুন্দৰকৈ গঢ় দি সজাই পৰাই বাস্তৱ জগতত জাতিটোক প্ৰতিষ্ঠা কৰাত এক উল্লেখযোগ্য ভূমিকা পালন কৰিছে। ভিন ভিন জাতি-জনগোষ্ঠীসমূহে আত্ম পৰিচয় দিবলৈ যাওঁতে প্ৰথমে পৰম্পৰাগত সাজপাৰ শোভাযিত হয়। সেই জাতি জনগোষ্ঠীসমূহৰ চাল-চলনা, খাদ্যাভ্যাস লগতে শিল্প নিপুণতাই জাতিটোক মহামণ্ডিত কৰি আহিছে। সাজপাৰ, পিন্ধন-উৰণত একো একোটা জাতি-জনজাতিৰ স্বকীয় বৈশিষ্ট্য বহুখিনি নিৰ্ভৰ কৰে। এই ক্ষেত্ৰত মহিলাসকলে হস্ত তাঁতৰ ওপৰত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰে।

তাঁত শিল্প প্ৰাচীন গৌৰৱময় গ্ৰাম্য কুটীৰ শিল্প। অসমৰ জাতীয় শিল্প। সকলো জনজাতিয়ে তাঁতশালত কাপোৰ বয়। মানুহে কথাত কয় — “মতাই বৰ হাল, মাইকীয়ে বৰ শাল।” কৃষিৰ পাছতে বয়ন শিল্পৰ স্থান দ্বিতীয় বুলি ক'লেও ভুল কোৱা নহ'ব। সাধাৰণতে তাঁতশালৰ সা-সৰঞ্জাম বাঁহ আৰু কাঠেৰে নিৰ্মিত। তাঁতশালৰ সঁজুলিসমূহ হ'ল — উৰা, গৰকা, শলা, ককিলা মাৰি, কান মাৰি, কাচনি, কুমাৰা, গৰকা, গৰকা জৰী, গৰকা টিপনি, গৰকা কাৰি, টোলোঠা, টোলোঠা লৰি, ডাংমাৰি, চালি মাৰি, চিপ কাঠী, চেৰী, চেৰেকী, জাকি, তলবন্ধা জাকি, তাঁতৰ খুঁটা, তাঁতৰ চাং, দোপতি, দোপতি জৰী, দোপতি

পথ, নাচনী, নাচনী জৰী, পুতল, ফুল কাঠী, ফুল শলা, ব চকু, বচুঙা, ব ধৰা, চেৰেকী, বৰ চেৰেকী, সৰু চেৰেকী, বিহা, মছৰা, মছৰা থোৱা নাওৰা, মাকো, মাকোৰ টুপ, মাকোৰ ককচ, মাকো শলা, যঁতৰ, যঁতৰ ঘিলা, যতৰ হাতোৰা, ৰাচ, ৰাচ চলোৱা কুচি, লেটাই, শলা, শালি, হাকোটা শলা, হাত মাৰি, হাত শালি ইত্যাদি। ইয়াৰ উপৰিও তাঁতশালখন বৰলৈ শিপিনীসকলে বিভিন্ন সূতা ব্যৱহাৰ কৰে। সেইবোৰ হ'ল — মাচৰাইচ, কলাম, কবিতলা, পোন্ধৰ তলা, তেৰ'তলা, দহ তলা, পকোৱা সূতা, কেঁচা সূতা, ষাঠি সূতা, বৰ সূতা, পাট সূতা ইত্যাদি।

অসমৰ জীয়াৰী-বোৱাৰীহঁতৰ হাতে বোৱা কাপোৰৰ মান দেখি মহাত্মা গান্ধীয়ে ভূয়সী প্ৰসংসা কৰিছিল। জাতিৰ পিতা মহাত্মা গান্ধী অসমলৈ আহি অসমীয়া শিপিনীৰ তাঁতশালৰ নিপুণ হাতৰ ফুল তোলা দেখি আচৰিত হৈ কৈছিল — “অসমৰ শিপিনীয়ে তাঁতশালত সপোন ৰছে।” অসমৰ শিপিনীয়ে তাঁতশালত বিভিন্ন কাপোৰ বয়। যেনে — চাদৰ, মেখেলা, লুঙী, কমাল, চেলেং, কঁকাল মৰা, টঙালি বন্ধা, বিহা, চোলা, চুৰিয়া, বৰ-কাপোৰ, সিংহাসনৰ কাপোৰ, চন্দ্ৰতাপ ইত্যাদি। ইয়াৰ উপৰিও শিপিনীসকলে বেলপতীয়া লতা, লিহিৰি, কাষৰি, কেকমলখীয়া ফুল, আঠপহীয়া ফুল, ছপহীয়া ফুল, চাৰি পহীয়া ফুল, জোন, তৰা, জাপি, গছা, বন্তি, শৰাই, ধূপদানি, ৰাম নাম, ময়ূৰ, উৰণীয়া মইনা, শেন নাৰিকল গছ, কল গছ আদি বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ ফুল অনায়াসে কাপোৰত চিত্ৰ তোলা দেখা যায়। ঘৰৰ হাত-বন কাটি কৰি মাঘ-ফাগুনৰ পৰাই জীয়াৰী-বোৱাৰীসকলে বিহুৱানৰ বাবে তাঁতশালখন বৰলৈ ধৰে। অসমৰ স্বাভিমান তথা অসমৰ সন্মান বিহুৱান হৈছে গামোচা। অসমৰ জীয়াৰী-বোৱাৰীসকলে নিপুণ হাতেৰে ফুলাম গামোচা বৈ ডাঙৰসকলক সন্মানেৰে উপহাৰ দি গৌৰৱ অনুভৱ কৰে। অসমৰ জীয়াৰীসকলে নিজ হাতেৰে বোৱা বিহুৱানখন চেনাইলৈ বুলি উপহাৰ যাচে। বিহুগীতত তাঁতশালৰ বিষয়ে বহুতো গুণা-গথা পোৱা যায় —

তাঁতৰ পাতত বহি

ভৰি গৰকাতে

তই চেনাই আহিব

এইবাৰ ব'হাগতে।

তাঁতৰশালত বহি লৈ

গৰকাতে ভৰি থৈ

মনত পৰে চেনাইলৈ

চকুনো যায় আলি লৈ

মাকোনো সৰি সৰি পৰে। আদি।

শুৱালকুছিৰ হস্তশিল্পৰ এক দীঘলীয়া ইতিহাস আছে। শুৱালকুছিৰ উৎপাদিত বস্ত্ৰৰ মূল বজাৰ অসম। মুঠ উৎপাদনৰ

২০ শতাংশ কলকাতালৈ যায়। পাট-মুগাৰ মেখেলা চাদৰবোৰৰ সৈতে অসমীয়াৰ পাৰম্পৰিক চেতনা প্ৰথা আৰু আৱেগ জড়িত হৈ আছে। বিয়া এখনৰ আয়োজন আৰম্ভ হয় পাট-মুগাৰ মেখেলা চাদৰে। সেইবাবে অসমৰ শুৱালকুছি বস্ত্ৰ নগৰী হিচাপে খ্যাত। অসমৰ বিভিন্ন শিপিনী যেনে জ্যোতি বৰা দত্তকে ধৰি বিভিন্ন শিপিনীয়ে শংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱৰ নামঘোষা আৰু গুণামালাৰ কিছু খণ্ড গামোচাত শিপিনীৰ হাতৰ পৰশত প্ৰাণ পাই উঠিছিল। আনকি অসমৰ হাতে বোৱা ১.৫০ কিঃমিঃ দীঘল গামোচাখনে বিভিন্ন সন্মান আজুৰি আনিবলৈ সক্ষম হয়। এই গামোচাখনত অসমৰ বিভিন্ন কীৰ্তি চিহ্ন যেনে — ৰংঘৰ, কাৰেংঘৰ, কামাখ্যা মন্দিৰ, গড় ইত্যাদি চিত্ৰ অংকন কৰা হৈছে। অসমৰ ফুলাম গামোচাই 'ভৌগোলিক পৰিচয় চিহ্ন' (GI Tag) ৰ বাবে অনুমোদন লাভ কৰে। ভাৰতৰ উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চল ফেছন আৰু ডিজাইন পৰিষদে অসমৰ হস্ততাঁত শিপিনীসকলে প্ৰস্তুত কৰি উলিওৱা পোচাক প্ৰদৰ্শনৰে এক ফেছন শ্বু আয়োজন কৰিছিল। অসম তথা উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ পৰম্পৰাগত সাজ-পাৰ বিশ্বদৰবাৰত প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ এই আয়োজন কৰা হয়। উত্তৰপূৰ্বাঞ্চলৰ বিভিন্ন সাজ-পাৰ পৰিধান কৰা পৰিলক্ষিত হয় মডেল কেইগৰাকীক। উল্লেখযোগ্য যে এই অনুষ্ঠানটোৱে যোৱা কেইবাবছৰ ধৰি আমেৰিকা, লণ্ডনৰ এই অনুষ্ঠানটোৱে যোৱা কেইবাবছৰ ধৰি আমেৰিকা, লণ্ডনৰ লগতে বিভিন্ন প্ৰান্তত 'লেকমি ফেছন উইক'ত বিশ্বদৰবাৰত অসমৰ পৰম্পৰাগত সাজ-পাৰ পৰিধান কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। অসমৰ পৰম্পৰাগত সাজ-পাৰ পৰিধান কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। ইয়াৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত অসমৰ পৰম্পৰাগত সাজ-পাৰ এৰি মুগা-পাট আদিয়ে যথেষ্ট সমাদৰ লাভ কৰিছে।

অসমৰ ধনী-দুখীয়া, জাতি, ধৰ্ম, বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে সকলো অসমীয়াই ঘৰখনৰ যাৱতীয় সাজ-পোচাকখিনি বোৱন কৰ্মৰ যোগেদি নিজে তৈয়াৰ কৰাৰ উপৰিও জীৱিকা উপাৰ্জনৰ আহিলা হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিছিল। কিন্তু লক্ষণীয়ভাৱে সাম্প্ৰতিক সময়ৰ আধুনিক ধ্যান-ধাৰণাৰ মাজত এই পুৰণি শিল্পটোৰ লগত জড়িত লোকৰ সংখ্যা ক্ৰমাৎ হ্ৰাস পাই আহিছে। মুষ্টিমেয় জড়িত লোকৰ দ্বাৰাই অসমৰ বয়ন শিল্পৰ মূৰ্যাদা বৰ্তি থকা পৰিলক্ষিত হয়। হস্ত তাঁত হৈছে অসমৰ সাংস্কৃতিক ঐতিহ্য আৰু সেয়েহে এই খণ্ডটোৰ সুৰক্ষা, সামগ্ৰিক ৰিকাশ আৰু প্ৰচাৰৰ হকে চৰকাৰে কিছুমান পদক্ষেপ ল'ব লাগে। সাম্প্ৰতিক সময়ত বস্ত্ৰ বজাৰৰ প্ৰত্যাহ্বানসমূহৰ সৈতে মোকাবিলা কৰাৰ ক্ষেত্ৰত শিপিনীসকলৰ দক্ষতা বৃদ্ধিৰ ক্ষেত্ৰত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিব লাগে। এই বস্ত্ৰশিল্পই অসমৰ আৰ্থসামাজিক দিশত এক ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে। গ্ৰামাঞ্চলৰ লোকসকলৰ মাজত জনপ্ৰিয়তা আৰু আকৰ্ষণ বৃদ্ধি পাই অহা এই শিল্পটিৰ সামগ্ৰিক উন্নতিৰ ফলত যে অসমৰ গ্ৰাম্য জীৱনৰ অৰ্থনৈতিক বুনিয়াদ টনকিয়াল কৰি তোলাত যথেষ্ট সহায়ক হ'ব তাত কোনো সন্দেহ নাই।

(উৎস — সন্তাৰ, দৈনিক জনমভূমি)

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ১৬৭

সোণোৱাল কছাৰীসকলৰ

শ্ৰীং শ্ৰীং বাইথ' পূজা

পল্লৱ গোহাঁই

অসম তথা সমগ্ৰ উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চল বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ সময়ক্ষেত্ৰ। ইয়াত বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠী, ভাষা-সম্প্ৰদায়ৰ লোকে বসবাস কৰে। অসমৰ চৌদিশে বিয়পি থকা আহোম, মৰাণ, মটক, কছাৰী, চুতীয়া, মিচিং, বড়ো, ৰাভা আদি জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলৰ কৃষ্টি-সংস্কৃতি আৰু পৰম্পৰাই অসমৰ সাংস্কৃতিক জগতখনক চহকী কৰিছে। অসমৰ এনে এক বৰ্ণাঢ্য জনগোষ্ঠী হৈছে কছাৰীসকল। কছাৰীসকল সম্ভৱত অসমৰ পুৰণি বাসিন্দাসকলৰ ভিতৰত অন্যতম। অসমৰ ইতিহাসতো কছাৰী ৰজাসকলৰ ৰাজ্য আৰু ৰাজত্বৰ উদাহৰণ লিপিবদ্ধ আছে। এওঁলোক মংগোলীয় নৃগোষ্ঠীৰ লোক। কছাৰীসকলক মূলতঃ ছটা মুখ্য ভাগত ভাগ কৰিব পাৰি। এইকেইটা হৈছে - বড়ো কছাৰী, ডিমাছা কছাৰী, লালুং কছাৰী, সোণোৱাল কছাৰী, ঠেঙাল কছাৰী আৰু মেছ কছাৰী।

কছাৰীসকলৰ এটা ঠাল হৈছে - সোণোৱাল কছাৰীসকল। অসমৰ তৃতীয় বৃহৎ প্ৰাচীন জনগোষ্ঠী সোণোৱালসকল ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ তিনিচুকীয়া, ডিব্ৰুগড়, শিৱসাগৰ, যোৰহাট, ধেমাজী আৰু লখিমপুৰ জিলাত বসবাস কৰে। এটা জাতি হিচাপে সোণোৱালসকলৰ ইতিহাস, ঐতিহ্য, সমাজ-সংস্কৃতি, ধৰ্মীয় আদৰ্শ, ৰীতি-নীতি, ভাষা-সাহিত্য, লোককথা আদিৰ স্বকীয় বৈশিষ্ট্য আছে। সোণোৱালসকলৰ মাজত নিজস্ব বৈশিষ্ট্যসম্পন্ন গীত-মাত তথা লোক পৰম্পৰা যেনে - হাইদাং গীত, হুঁচৰি গীত, নিচুকনি গীত, অংপেপুৰী গীত, বিহু নাম, বহুৱা নৃত্য, হুগী নৃত্য, লেচৰী বিহু, লগ বিহু, হকদৈ পূজা, লখিমী সকাৰ, বাইথ' পূজা আদি দেখিবলৈ পোৱা যায়।

সোণোৱাল কছাৰীসকলৰ ধৰ্মীয় জীৱনৰ ঘাই হৈছে

- শ্ৰীং শ্ৰীং বাইথ' পূজা। সোণোৱাল কছাৰীসকলৰ সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰখনত বাইথ' পূজাক শীৰ্ষস্থান প্ৰদান কৰা হয় আৰু সেয়েহে সোণোৱাল কছাৰী বসতি প্ৰধান অঞ্চলত ইয়াত জাতীয় লোক উৎসৱ ৰূপে পালন কৰা হয়। তিনিচুকীয়া জিলাৰ ডাঙৰী বৰপথাৰস্থিত সোণোৱাল কছাৰীসকলৰ মূল বাইথ' মন্দিৰত কেন্দ্ৰীয়ভাৱে এই উৎসৱ উদ্‌যাপন কৰা হয়। সোণোৱাল কছাৰীসকলৰ ধৰ্ম হৈছে বাইথ' ধৰ্ম। বাইথ' হৈছে হিন্দুকৃত দেৱতা শিৱৰ প্ৰাচীন ৰূপ। শ্ৰীং ৰজা হৈছে তেওঁলোকৰ প্ৰধান ইষ্ট দেৱতা। বাইথ' পূজাত চাৰিজন উপাস্য দেৱতা ক্ৰমে - শ্ৰীং, গজাই, মনাই আৰু ফুলকোঁৱৰক পূজা অৰ্পন কৰা হয়। জনশ্ৰুতি মতে শিৱৰ উপস্থৰ পৰা তিনিজোপা গছৰ সৃষ্টি হৈছিল - শিজু, গন্ধসৰৈ আৰু জামু। এই গন্ধসৰৈ গছৰ কাঠেৰে বাইথ' মন্দিৰৰ মূলস্তম্ভটোৰ নিৰ্মাণ কৰা হয়। এই স্তম্ভটোৱে মন্দিৰৰ মুখচ অতিক্ৰম কৰি যায়। ইয়াৰ অৰ্থ হৈছে - "অনন্তলৈ গতি কৰা।" মূলস্তম্ভৰ নিম্নাংশত স্থাপিত দুডাল হেতামাৰিত চাৰিখপীয়া দুখন চাকি জ্বলোৱা হয়। ইয়াৰে এখন প্ৰতীক ৰূপত পুৰুষ আৰু আনখন হৈছে প্ৰকৃতি। পুৰুষ আৰু প্ৰকৃতিৰ মিলনৰ ফলতেই সৃষ্টি হয় আৰু সেই সৃষ্টিক জীয়াই বাখিবলৈ সংগ্ৰাম কৰিব লাগে। এই সিদ্ধান্ত সাৰোগত কৰি যি পূজা কৰা হয়, সেয়াই হৈছে সোণোৱাল কছাৰীসকলৰ বাইথ' পূজা। পুৰুষ পূজা মূল মন্দিৰত ৰাজগুৰুৰ দ্বাৰা কৰা হয় আৰু প্ৰকৃতি পূজা ভূকলী শালত শইকীয়াৰ দ্বাৰা কৰা হয়।

শ্ৰীং শ্ৰীং বাইথ' পূজা প্ৰতি বছৰে দৌল পূৰ্ণিমাৰ শুক্লপক্ষৰ দ্বিতীয় সোমবাৰে অনুষ্ঠিত কৰা হয়। এই উৎসৱ চাৰিদিনীয়া। দেওবাৰৰ দিনটোত দেও নমোৱা হয়, সোমবাৰৰ নিশা শ্ৰীং শ্ৰীং বাইথ' পূজা, মঙ্গলবাৰৰ দিনা হাইদাং গীত পৰিৱেশন, বিহু আৰু হুঁচৰি আহান আৰু বুধবাৰৰ দিনা শ্ৰীশ্ৰীবাঘদেও পূজা। অৱশ্যে ইংৰাজী কেলেণ্ডাৰ অনুসৰি বাইথ' পূজাৰ এটা নিৰ্দিষ্ট দিন ধাৰ্য্য কৰা সহজ নহয়। ই দৌলপূৰ্ণিমা অনুসৰি কেতিয়াবা ফাগুন আৰু কেতিয়াবা চ'ত মাহত পৰে।

দেও নমোৱা বা দেৱতা আহান :

দেওবাৰৰ দিনা সন্ধিয়া ভূকলী শালৰ মূল খান্দাখন নমাই মাধ'পুৰুষৰ বসেৰে ধুই এই পক্ষী উচৰ্গা কৰা হয়। মূল মন্দিৰত বাইজ গোট খাই একুৰা জুই ধৰি চাৰিওকাষে বহে। দালি আগবঢ়োৱা কৰ্মীজনে শ্ৰীং ৰজা, গজাই, মনাই, ফুলকোঁৱৰ, ভূকলী ভাবুকী, চাৰিবিটু, চাৰিশাল গোসানী, সৰস্বতী আৰু টকা-বাঁহীৰ নামত ন'টা টোপোলা বান্ধে। হাইদাং গীতৰ সামগ্ৰীসমূহ মন্দিৰলৈ লৈ অনা হয়। ইয়াৰ পাছত ৰাজগুৰু বা তেওঁৰ আজ্ঞাবাহীয়ে এটি আলুৰা ৰঙা পক্ষী সিদ্ধ কৰি মাধ'পুৰুষৰ বসৰ সৈতে বিতৰণ কৰে। ৰাজগুৰুৰ বা তেওঁৰ আজ্ঞাবাহীয়ে কেইফাকিমান যোজনা গায় আৰু কোনোৱে তাৰ অৰ্থ ব্যাখ্যা কৰিব নোৱাৰিলে তেওঁ সেই নৈবদ্য গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰি।

শ্ৰীং শ্ৰীং বাইথ' পূজা :

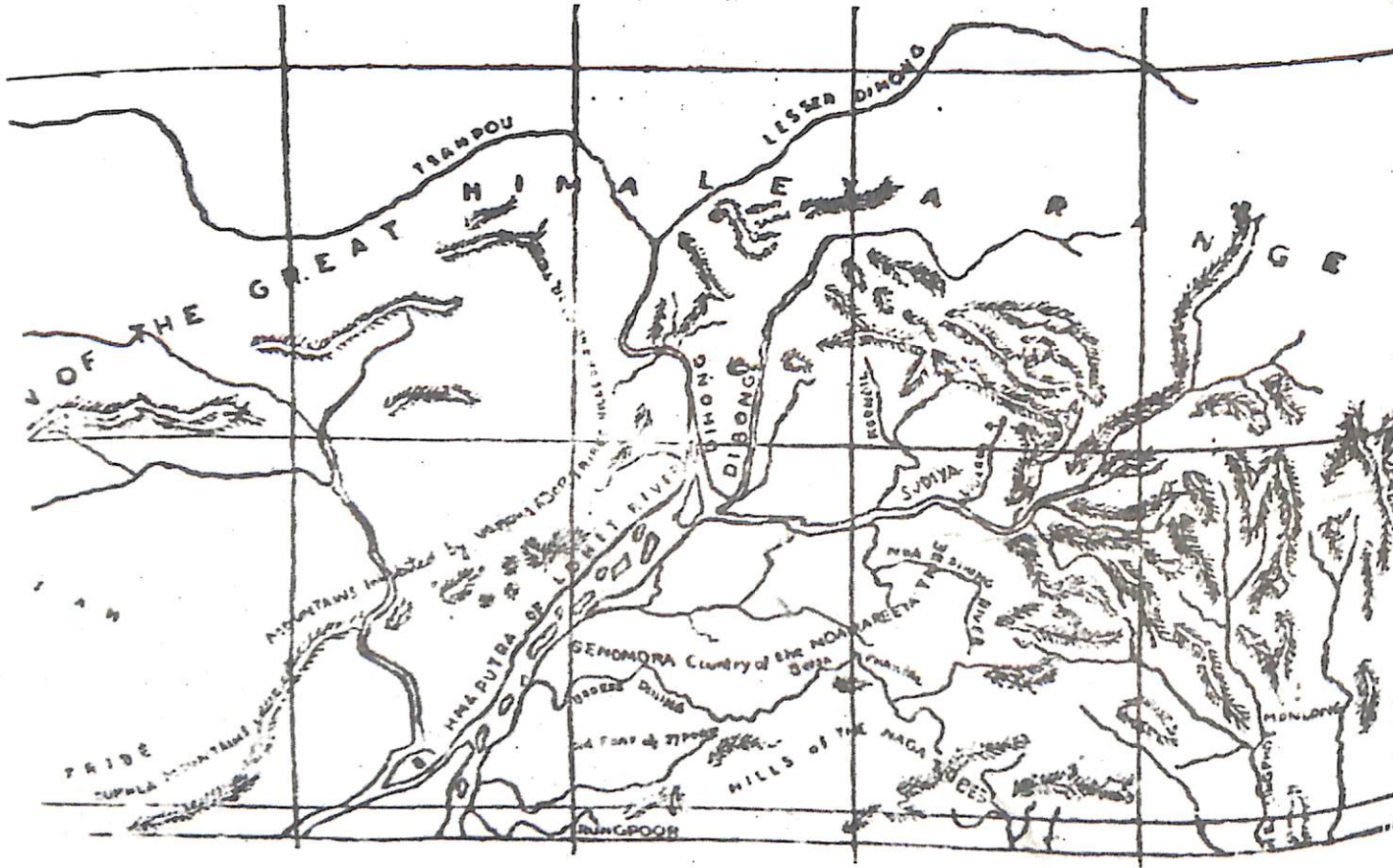
সোমবাৰৰ দিনা প্ৰথমে ৰাজগুৰুৰ ঘৰত লখিমী দিয়াৰ পৰম্পৰা আছে। ইয়াৰ পাছতে মূল বাইথ' মন্দিৰত বাইজৰ ফালৰ পৰা আৰু তাৰ পাছতহে ব্যক্তিগতভাৱে ৰঙা আলুৰা পক্ষী আগবঢ়োৱা হয়। মনৰ বিভিন্ন বাঞ্ছা পূৰণ হ'বৰ বাবে ভূকলী শালত সেৱা আগবঢ়াব পাৰি। ভূকলী শালত ব্যক্তিগত পূজা আৰু সেৱাভাগ শেষ হোৱাৰ পাছত শইকীয়াই এযোৰ মতা পহু (গাহৰি)ৰ বৰবলিৰ কৃত সমাপন কৰে। ৰাজগুৰুৰ ঘৰত বাইজৰ ভাৰত অহা চাউলেৰে ৭ জন বা ১৪ জন ভকতক এসাজ খুওৱা হয় আৰু দ্বিতীয় দিনাৰ কাৰ্যসূচী সামৰা হয়।

হাইদাং গীত পৰিৱেশন, বিহু আৰু হুঁচৰি নমোৱা :

মঙ্গলবাৰৰ দিনা মূল বাইথ' মন্দিৰত হাইদাং গীত পৰিৱেশন কৰা হয়। হাইদাং গীতত ময়ূৰ পাখি ব্যৱহাৰ কৰা দেখা যায়। আশীৰ্বদীয়াই আশীৰ্বাদ প্ৰদান কৰাৰ পাছত গায়কসকলে প্ৰথমে বহি আৰু পাছত মূলস্তম্ভৰ ৯ কোণীয়া বেৰত ন'পাক ঘূৰি বাহিবলৈ ওলাই আহি দুপাক বিহু মাৰে। হাইদাং গোৱা লোকসকলক দালি লৈ ৰাজগুৰুৰ ঘৰলৈ আগবঢ়াই লৈ যোৱা হয় আৰু ন' জন ডেকা-গাভৰুৱে বিহু নমায়। হাইদাংৰ লোকসকল ভিতৰত প্ৰৱেশ কৰাৰ লগে লগেই ৰাজগুৰুৰ চোতালত ন'গৰাকী ডেকা-গাভৰুৱে লগ বিহু মাৰে। ভিতৰত বিহু গোৱা লোকসকলৰ সাজযোৰ শুদ্ধ বগা আৰু বাহিবত বিহু গোৱা লোকসকলৰ সাজযোৰ মটীয়া হ'ব লাগে। যেতিয়া হাইদাং গোৱা লোকসকল বাহিবলৈ ওলায় আহে তেতিয়া বিহুমা ডেকা-গাভৰুসকল আঁতৰি যায় হাইদাং গোৱা লোকসকলে হুঁচৰি আৰম্ভ কৰে।

অসমৰ কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰ এক অপৰিহাৰ্য অংগ সোণোৱাল কছাৰীসকলৰ বাইথ' পূজা। ই বৰ্তমান সময়ত পৰ্যটনৰ কেন্দ্ৰবিন্দু হৈ পৰাও পৰিলক্ষিত হৈছে। বাইথ' পূজাই প্ৰতিফলিত কৰিছে সোণোৱাল কছাৰীসকলৰ অন্য এক ধৰ্মীয় দৰ্শন। হাজাৰ হাজাৰ ভক্তপ্ৰাণ ৰাইজে এই অনুষ্ঠানত অংশগ্ৰহণ কৰাৰ লগতে বহুতো পৰ্যটকেও বাইথ' পূজাৰ দৰ্শনৰ উদ্দেশ্যে আহি ভিৰ কৰেহি। সোণোৱাল কছাৰীসকলৰ এই আপুৰুগীয়া লোকসংস্কৃতিৰ প্ৰচাৰ, প্ৰসাৰ, সংৰক্ষণ আৰু গৱেষণাৰ জৰিয়তে জনগোষ্ঠীটোৰ সম্পদসমূহক অনন্তকাললৈকে জীয়াই ৰাখিব পৰা যাব লগেত এক অন্যতম পৰ্যটনক্ষেত্ৰ ৰূপে গুঢ়ি তুলিব পৰা যাব।

১. শ্ৰীং শ্ৰীং বাইথ' সংস্কৃতিৰ পুৰাতনীয় তথ্য সম্ভাৰ, ২০১৭ - প্ৰমোদ সোণোৱাল
২. পৰ্যটন উদ্যোগ হিচাপে বৰপথাৰ গাঁওত অনুষ্ঠিত সোণোৱাল সকলৰ মূল বাইথ' মন্দিৰ আৰু বাইথ' পূজা, ২০১৮ - অপূৰ্ব সোণোৱাল

মটক ৰাজ্যৰ ইতিহাস

জ্যোতিষ্ময় গোহাঁই

মটক ৰাজ্যৰ ইতিহাস চাবলৈ গ'লে বৰ্তমান ডিব্ৰুগড় আৰু তিনিচুকীয়া জিলাৰ পুৰণি নাম আছিল বেংমৰা।

এই মটকসকলে অতীজৰে পৰা সংস্কৃতি, নীতি-নিয়ম, সংগ্ৰাম, পৰিশ্ৰমেৰে চহকী এটি জনগোষ্ঠী। সাধাৰণতে এই জনগোষ্ঠীটোৰ বিষয়ে বহুতো পুথিত বিভিন্ন লেখক, গৱেষকৰ দ্বাৰা সবিশেষভাৱে প্ৰচাৰিত যদিও বৰ্তমানেও সৰ্বসংখ্যক লোক ইয়াৰ ইতিহাস তথা বৰ্তমানৰ অসমখনত প্ৰাচীন কালৰে পৰা অৱদান কি ধৰণৰ সেয়া হয়তো ভালদৰে জ্ঞাত নহয়। সেইবাবে সামৰ্থ্য অনুযায়ী বিভিন্ন মাধ্যমৰ দ্বাৰা কিছুমান গুৰুত্বপূৰ্ণ তথ্য আহৰণ কৰি এই লেখাটোৰ জৰিয়তে যুগুতোৱাৰ এটি মাথোঁ প্ৰচেষ্টা চলোৱা হৈছে।

আহোমৰ আদি ৰজা চাওলুং চ্যুকাফাই ১২২৮ খ্ৰীষ্টাব্দত সৌমাৰখণ্ডলৈ আহিয়েই বিসকল লোকক পোন প্ৰথমে লগ পাইছিল সেয়াই আছিল মটক আৰু মৰাণ জনগোষ্ঠীৰ

১৭০ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

লোক। ইয়াৰ পৰাই মটক জনগোষ্ঠীৰ ইতিহাস কিমান প্ৰাচীন অনুমান কৰিব পৰা যায়।

বায় বাহাদুৰ গোলাপচন্দ্ৰ বৰুৱাৰ দ্বাৰা আহোম ভাষাৰ পৰা ইংৰাজীলৈ অনূদিত 'আহোম বুৰঞ্জী'ত মটকসকলৰ অৱস্থিতিৰ বিষয়ে উল্লেখ কৰি মটকসকলক 'তাই মঙ্গোলীয় গোষ্ঠী'ৰ 'ফুখাও' পৰিয়ালৰ লোক বুলি চিনাকি দাঙি ধৰিছে। সাধাৰণ অসমীয়া ভাষাত 'ফুখাও' মানে বগা বস্ত্ৰ পিন্ধা শস্য সিঁচা মূলৰ পৰা অহা এটা শাখা, যিয়ে মটকসকলক কৃষি সভ্যতাৰ পাতনি মেলা তাই মঙ্গোলীয় মূলৰ এটা জনগোষ্ঠী ৰূপে প্ৰতিপন্ন কৰে।

পিছে মটক নামটো হ'ল কেনেকৈ বিচাৰিব গ'লে বহুলোকৰ দ্বাৰা অনেক বিশ্লেষণ পোৱা যাব। তাৰে ভিতৰত প্ৰথম আৰু সৰ্বোচ্চেনীয় তথ্যটোৱেই হৈছে 'ধৰ্মীয় বিশ্বাসত একমত' অৰ্থাৎ মত + এক (মতেক) যাৰ দ্বাৰা মটক শব্দৰ

সৃষ্টি হৈছে। মটক -মতেকৰ অপভ্ৰংশ যি শব্দই নিৰ্দিষ্ট এক ধৰ্মাৱলম্বী লোকক বুজায়। ইয়াৰ পৰাই বুজিব পৰা যায় যে 'মটক' এক নিৰ্দিষ্ট ধৰ্মাৱলম্বী গোষ্ঠী বা সম্প্ৰদায় য'ত এই সম্প্ৰদায়ৰ শিষ্য-ভকতে নিজ গুৰুৰ বাদে আনৰ প্ৰতি মূৰ নোদোঁৱাই বুলি ইতিহাসত উল্লেখিত। তদুপৰি 'মটক' ১২২৮ খ্ৰীষ্টাব্দত তাই আহোমসকলে সৌমাৰখণ্ডত প্ৰৱেশ কৰিয়েই লগ পোৱা এচাম মানুহক দিয়া তাই ভাষাৰ এটি নাম বুলিও কোৱা হয়। যাৰ অৰ্থ হ'ল 'ম' - বুদ্ধিমান বা জ্ঞানী, 'টক' - উপযুক্ত ভাবি লোৱা অৰ্থাৎ জ্ঞানী বুদ্ধিমন্ত তুল্য বা উপযুক্ত বংশ।

মটক (বেংমৰা) ৰাজ্য :

১৭৮৬ খ্ৰীষ্টাব্দৰ পৰা আৰম্ভ হোৱা তৃতীয় মোৱামৰীয়া বিদ্ৰোহৰ ফলশ্ৰুতিত ১৭৮৮ খ্ৰীষ্টাব্দত মটক ৰজা সৰ্বানন্দ সিংহই বঙাগড়াত ৰাজধানী পাতি ৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা কৰে আৰু পৰৱৰ্তী পৰ্যায়ত ১৭৯১ খ্ৰীষ্টাব্দত বেংমৰা (তিনিচুকীয়া)লৈ ৰাজধানী তুলি আনি প্ৰায় ১৮০২ খ্ৰীষ্টাব্দলৈ সুখ্যাতিৰে ৰাজত্ব কৰে। তথ্য অনুযায়ী বেংমৰা ৰাজ্যই বৰ অসমৰ শেষৰখন ব্ৰিটিছ সাম্ৰাজ্যত অন্তৰ্ভুক্ত হোৱা শেষ ৰাজ্য। অৰ্থাৎ ক্ৰমান্বয়ে ভাৰতৰ সকলো স্বাধীন ৰাজ্য এখন দুখনকৈ ব্ৰিটিছ সাম্ৰাজ্যৰ অধীনলৈ যায় যদিও ভাৰতৰ পূৰ্বপ্ৰান্তৰ এই স্বাধীন মটক ৰাজ্যখন সৌ-সিদিনা ১৮৪২ চনতহে ইংৰাজৰ হাতলৈ যায় যিটো মাথোঁ মটকৰ বাবেই নহয় তথা সমগ্ৰ ভাৰতীয়ৰ বাবে গৌৰৱৰ বিষয়।

মটক ৰাজ্যৰ সৰ্বমুঠ শাসন কাল ৫৪ বছৰ। ১৭৮৮ খ্ৰীষ্টাব্দৰ পৰা ১৮৪২ খ্ৰীষ্টাব্দ লৈকে।

সৰ্বানন্দ সিংহ - ১৭৮৮ৰ পৰা ১৮০২ খ্ৰীষ্টাব্দলৈকে = ১৪ বছৰ।

মাটিৰ সেনাপতি - ১৮০২ৰ পৰা ১৮৩৯ খ্ৰীষ্টাব্দলৈকে = ৩৭ বছৰ।

ভগীৰথ (মাজু গোহাঁই) - ১৮৩৯ ৰ পৰা ১৮৪২ খ্ৰীষ্টাব্দলৈকে = ৩ বছৰ।

মটক ৰাজ্যৰ অৱস্থিতি :

১৭৯১ খ্ৰীষ্টাব্দত বেংমৰা (তিনিচুকীয়া) লৈ ৰাজধানী তুলি অনাৰ সময়ত স্বৰ্গদেউ সৰ্বানন্দ সিংহৰ ৰাজ্যৰ সীমা উত্তৰে ডফলা পৰ্বত, দক্ষিণে শিৱসাগৰ জিলাৰ দিচাং নৈ লৈকে, পূবে উত্তৰ-পূৰ্ব সীমান্ত অঞ্চল, পশ্চিমে উত্তৰ লখিমপুৰ মহকুমা আছিল। মটক ৰাজ্যখন সমগ্ৰ বুঢ়ীদিহিং আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ মাজৰ অঞ্চল সাঙুৰি প্ৰায় ১৮০০ বৰ্গ মাইল অঞ্চল বিস্তৃত হৈ আছিল।

মটক ৰাজ্যৰ কীৰ্তিচিহ্নৰ এটি চমু আভাস : ১৭৯১ খ্ৰীষ্টাব্দত বেংমৰা (তিনিচুকীয়া) লৈ ৰাজধানী তুলি আনি গড়, কাৰেংঘৰ, চ'ৰাঘৰ, মেলঘৰ ইত্যাদি কৰি

চৌবিছটা পুখুৰী ৰাজধানীৰ বাহিৰে-ভিতৰে খন্দোৱাইছিল। ইয়াৰোপৰি ৰাজ্যৰ সীমাৰ বাবে শিল আদিও পুতিছিল। তাৰে কিছুমান কীৰ্তিচিহ্নৰ তথ্য দাঙি ধৰা হ'ল -

পুখুৰীসমূহ :

তিনিচুকীয়া পুখুৰী, বেংমৰা পুখুৰী, দেৱী পুখুৰী, গা ধোৱা পুখুৰী, চাউলধোৱা পুখুৰী, মাহধোৱা পুখুৰী, কেৰাহীধোৱা পুখুৰী, ন-পুখুৰী, শেলুকীয়া পুখুৰী, বাটৰপুখুৰী, গোধা পুখুৰী, হাঁহচৰা পুখুৰী, শুকান পুখুৰী, কদমণি পুখুৰী, ৰূপহী পুখুৰী, লেমটেম পুখুৰী, কুন্তী পুখুৰী ইত্যাদি।

তিনিচুকীয়া পুখুৰী :

তিনিচুকীয়া চহৰৰ মাজ মজিয়াত অৱস্থিত এই পুখুৰীটোৰ নাম অনুসৰিয়েই তিনিচুকীয়া নাম দিয়া হয়। এই পুখুৰীটো স্বৰ্গদেউ সৰ্বানন্দ সিংহৰ আদেশত প্ৰধানমন্ত্ৰী গোপীনাথ বৰুৱা ওৰফে গোধা বৰবৰুৱাই খন্দোৱাইছিল।

বেংমৰা পুখুৰী :

তিনিচুকীয়া চহৰৰ ৰাজহুৱা শাসনখনৰ সন্মুখতে অৱস্থিত এই পুখুৰীটো। তাইমূলৰ শব্দ 'বেংমৰা'ৰ অৰ্থ হৈছে মটক-মৰাণসকলৰ আদি বাসস্থান। এই পুখুৰীটোৰ নাম অনুসৰিয়েই ঠাইডোখৰৰ নামো বেংমৰা হয়গৈ। আন এক লোকশ্ৰুতি মতে এবাৰ ৰাজ্যত অনাবৃষ্টিৰ হেতুকে ৰজাই এই বৃহৎ পুখুৰীটোত বেং মৰি আছিল। যাৰ বাবে পুখুৰীটোৰ নাম বেংমৰা হয়গৈ।

ন-পুখুৰী :

মটক ৰাজ্যৰ সৰ্ববৃহৎ পুখুৰীটোৱেই হৈছে ন-পুখুৰী। স্বৰ্গদেউ সৰ্বানন্দ সিংহই খন্দোৱা এই পুখুৰীটোৰ চৌপাশে সৰু-বৰ মুঠ নটা পুখুৰী একত্ৰিত হৈ আছে। যাৰ বাবেই এই পুখুৰীটো ন-পুখুৰী নাম দিয়া হয়। বৰ্তমান সময়ত গোটেই চৌপাশ সামৰি 'মৰুৎ নন্দন কানন' নামকৰণে এক উদ্যান গঢ়ি তোলা হৈছে যিয়ে পুখুৰীটোৰ সৌন্দৰ্য বৰ্ধনত বিশেষ মাত্ৰা প্ৰদান কৰিছে।

দেৱী পুখুৰী :

তিনিচুকীয়া উন্নয়ন প্ৰাধিকৰণ কাৰ্যালয়ৰ কাষতে অৱস্থিত মটক ৰাজ্যৰ এই প্ৰাচীন পুখুৰীটো। দেৱী পুখুৰীত উদ্ধাৰ হোৱা এটা অষ্টভুজ দেৱীৰ মূৰ্তি বৰ্তমান গুৱাহাটী সংগ্ৰহালয়ত সংৰক্ষিত হৈ আছে।

বাটৰ পুখুৰী :

বৰগুৰিৰ যুৰীয়া নামঘৰৰ কাষত এই পুখুৰীটো অৱস্থিত। পুখুৰীটোৰ পৰা নাতিদূৰত সৰ্বানন্দ সিংহ ষ্টেডিয়াম অৱস্থিত।

শেলুকীয়া পুখুৰী :

তিনিচুকীয়া দুৰ্গাৰাঙীৰ পৰা পূৱে কিছু দূৰত্বত শেলুকীয়া

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ১৭১

কেপ্তেইন সুবথ সেনাপতিৰ সমাধি ক্ষেত্ৰ

স্বৰ্গদেউ সৰ্বানন্দ সিংহৰ সমাধি ক্ষেত্ৰ

পুখুৰী অৱস্থিত।

চাউলধোৱা পুখুৰী :

ৰজাৰ ৰাজহাউলিৰ কাষতে চাউল তথা অন্যান্য খাদ্য সামগ্ৰী ধোৱা মেলাত ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ এই পুখুৰীটো খন্দোৱা হৈছিল। বৰ্তমান তিনিচুকীয়া চহৰৰ চেনাইৰাম উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ পাছফালে এই পুখুৰীটো অৱস্থিত।

ৰূপহী পুখুৰী :

মাটিবৰ বৰসেনাপতিৰ ৰাজত্বকালত মানব দ্বিতীয় আক্ৰমণত মটক ৰাজ্যৰ ৰূপহী গাভৰুক মান ৰজালৈ বিয়া দি দেশ-জাতিক ৰক্ষা কৰি দুয়োখন দেশৰ মাজত সমন্বয়ৰ সাঁকো গঢ়ি তুলিছিল। সেই ৰূপহী গাভৰুৰ স্মৃতিত এই পুখুৰীটো 'ৰূপহী' নামেৰে নামকৰণ কৰা হয়। বৰ্তমান তিনিচুকীয়া চহৰৰ ওচৰৰে পানীতোলা চাহ বাগিচাত এই পুখুৰীটো অৱস্থিত।

গোথা পুখুৰী :

তিনিচুকীয়া নগৰৰ পৰা প্ৰায় ১ কিলোমিটাৰ আঁতৰত অৱস্থিত এই পুখুৰীটো স্বৰ্গদেউ সৰ্বানন্দ সিংহৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী গোথা বৰুৱা ওৰফে গোপীনাথ বৰবৰুৱাই খন্দোৱাইছিল।

ৰজাৰ ৰাজহাউলি :

স্বৰ্গদেউ সৰ্বানন্দ সিংহৰ ৰাজহাউলি বৰ্তমান তিনিচুকীয়া চহৰৰ চেনাইৰাম উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয় থকা ঠাইখনতে

আছিল। ৰাজহাউলিৰ চৌপাশে ওখ গড়ে আগুৰি আছিল।

মতা টুকুৰা বৰুৱাৰ সমাধি :

মতা টুকুৰা বৰুৱা মটক জনগোষ্ঠীৰ এজন বীৰ আছিল। এই বীৰজনাৰ প্ৰতি সন্মান জনাই বৰ্তমান পানীতোলা গাঁৱত সামাধিটো সংৰক্ষণ কৰি ৰখা হৈছে।

সুবথ সেনাপতিৰ সমাধি :

মাটিবৰ সেনাপতিৰ চতুৰ্থ পুত্ৰ সুবথ সেনাপতিৰ সমাধি তিনিচুকীয়া চহৰৰ গাতে লাগি থকা কাপ্তানচুক গাঁৱত অৱস্থিত।

স্বৰ্গদেউ সৰ্বানন্দ সিংহৰ মৈদাম :

স্বৰ্গদেউ সৰ্বানন্দ সিংহৰ সমাধিস্থল পূৰ্বতে তিনিচুকীয়া নগৰৰ পৰা প্ৰায় ১০ কিলোমিটাৰ আঁতৰত ডিব্ৰু নদীৰ পাৰত ৰঙাগড়া চাহ বাগিচাত আছিল। বৰ্তমান কিছু প্ৰাকৃতিক ব্যাঘাতৰ হেতুকে মৈদামটোৰ সুৰক্ষাৰ্থে তিনিচুকীয়াৰ বৰগুৰিৰ সমীপৰ পদুমণিলৈ স্থানান্তৰিত কৰা হয়। ২৪ মে' দিনটো স্বৰ্গদেউ সৰ্বানন্দ সিংহৰ মৃত্যু দিৱস হিচাপে পালন কৰা হয়।

এইবোৰৰ ওপৰিও মটক ৰাজ্যৰ শাসন কালত প্ৰজাৰ সুবিধাৰ্থে বিভিন্ন পথ যেন গোধানাথ বৰুৱা পথ (বৰ্তমানৰ G.N.B Road) ৰঙাগড়া আলি, বৰ আলি ইত্যাদি নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল।

সূত্ৰ :

মটক বুৰঞ্জী

'মেজেবা', 'বেংমবা বৈভৱ'

ই.তি.হা.স.

শদিয়াৰ ঐতিহাসিক ৰূপৰেখা

ছয়নিকা গগৈ

সতফুলৰ দেশ শদিয়া ...

উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ অন্তৰ্গত অসম ৰাজ্যৰ এখন সৰু নগৰ শদিয়া। অতীজতে আমাৰ সমাজৰ যি বুনিয়াদী আছিল তাৰেই একো একোটা চাপ থাকি গৈছে এই শদিয়াত। সতফুলৰ দেশ শদিয়াত বহুতো লোকে সতফুলৰ সাৰমৰ্ম বিচাৰি আহি হাহাকাৰ কৰিছে। সতফুলৰ প্ৰকৃত অৰ্থ বিচাৰি গ'লে আচলতে শদিয়াৰ নিবাসী সাধাৰণ চহা লোকৰ পৰিত্ৰ মনটোক কোৱা হয়। ইজনৰ-সিজনৰ প্ৰতি থকা মান-সন্মান, দায়-দায়িত্ব, মৰম-চেনেহ তথা আত্মীয়তা। এয়াই অতীতক গৌৰৱ ৰূপত লৈ আগুৱাই যোৱা সতফুলৰ দেশ শদিয়া।

এখনি পুৰণিকলীয়া ঐতিহ্যমণ্ডিত ঠাই শদিয়াত বহুতো ঐতিহাসিক কীৰ্তিচিহ্নৰ দৰ্শন কৰিবলৈ পোৱা যায়। আদি স্তৰৰ পৰা সভ্য স্তৰলৈকে আঁত নিদিয়াকৈ শদিয়াৰ বেছিভাগ স্থানতেই একো একোটা ঐতিহাসিক কাহিনী জড়িত হৈ আছে। এই শদিয়াৰ মাটিতে মিহলি হৈ আছে ৰুপনি-কৃষ্ণ কাহিনী। শদিয়া আছিল ১১৮৭ খ্ৰীষ্টাব্দত চুতীয়া ৰাজ্যৰ ৰাজধানী। তদুপৰি মহাভাৰতৰ যুগত শদিয়া 'বিদৰ্ভ ৰাজ্য' নামেৰে জনাজাত আছিল।

পৌৰাণিক কীৰ্তিচিহ্নৰে জিলিকি থকা শদিয়াৰ অতিকৈ উল্লেখনীয় স্থানৰ ভিতৰত হ'ল শদিয়াৰ চাৰিশাল। শদিয়াৰ এই উল্লেখনীয় আৰু বহুসময় শাল কেইখন হৈছে - বুঢ়া-বুঢ়ী শাল, কেঁচাইখাঁতী শাল বা তাম্ৰেশ্বৰী মন্দিৰ, পাত শাল আৰু বলিয়া বাবাৰ শাল। এই শালকেইখনৰ ভিতৰত বুঢ়া-বুঢ়ী শালত নাৰী নিষিদ্ধ বুলি জনা যায়। শদিয়াত অতীজৰে পৰা চুতীয়াসকলৰ দেউৰী-চুতীয়া আৰু পৰৱৰ্তী সময়ত আহোমসকলে এই শালকেইখনত পূজা-অৰ্চনা কৰি আহিছে। প্ৰতি বছৰে ব'হাগ, আহাৰ বা শাওণ, কাতি আৰু মাঘ মাহত বলি-বিধানৰে পূজা কৰা হয়। তিনি বছৰৰ মূৰে মূৰে চতুৰ্থ বছৰত ম'হ বলি দিয়া হয়। অতীতত এই শালসমূহত নৰবলি দিয়া হৈছিল। অতীতৰ পৰা সভ্য স্তৰলৈকে আঁত নিদিয়াকৈ পুৰণি পৰম্পৰাক দেউৰীসকলে এতিয়াও পূজাৰীৰ কাম কৰি আছে। প্ৰত্যেকখন শালৰ পূজা-অৰ্চনাৰ কাৰ্য এতিয়াও গাঁওবাসীসকলে চলাই আছিলে পূজাৰ কাৰ্যসমূহ নিয়াৰিভাৱে

হৈ নগ'লে এতিয়াও গোসাঁনীয়ে দেখা দিয়ে বুলি গাঁওবাসীয়ে ক'ব খোজে। শদিয়াৰ ঐতিহাসিক ৰূপৰ কথা ক'বলৈ গৈ থাকিলে পুৰণিকলীয়া স্মৃতি স্বৰূপে চুতীয়াৰ ৰাজত্ব কালত খন্দোৱা কেইবাটাও পুখুৰী নিমজ্জিত ৰূপত দেখিবলৈ পোৱা যায়। শদিয়াৰ চুতীয়াসকলৰ স্মৃতি স্বৰূপে স্বীকৃত পুখুৰী কেইটা হ'ল - আহোম পুখুৰী, পদুম পুখুৰী, আম পুখুৰী, বৰ পুখুৰী, নৌ বহৰং পুখুৰী। এই নৌ বহৰং পুখুৰী সদৃশ এই নৌবহৰটোক বৰ্তমানৰ সভ্য স্তৰত লাচিত ষ্টেডিয়াম নামেৰে জনাজাত। শদিয়াৰ ঐতিহাসিক যুগৰ একো একোটা কাহিনী জড়িত হৈ থকা ঐতিহ্যমণ্ডিত ঠাইসমূহ আৰু কীৰ্তিচিহ্নৰ ভিতৰত কিছু আছুতীয়াকৈ আছে যদিও অতীতৰ সত্য কাহিনী জড়িত কেইখনমান ঠাই আছে। তাৰে ভিতৰত হ'ল - বৈৰাগী বাবাৰ মন্দিৰ বৈৰাগী থান, প্ৰতিমা গড়, যুৰীয়া মেডাম ইত্যাদি। যুৰীয়া মেডাম শদিয়াৰ বিষ্ণুপুৰ নামে গাঁৱত দেখিবলৈ পোৱা যায়। শদিয়াৰ সকলোবোৰ চমকপ্ৰদ ঐতিহ্যমণ্ডিত ঠাইৰ ভিতৰত জনপ্ৰিয় নহ'লেও এটা কথা সঁচা যে - শদিয়াৰ ন-পতীয়া নামৰ গাঁৱৰ সিমূৰত পাতিভৰা নামে মন্দিৰ এটা দেখিবলৈ পোৱা যায়। সেই বহুসময় মন্দিৰটোৰ ঠাইত আদিত্তৰত পাৰ্বতীৰ দেহৰ পৰা চিটিকি পৰা এটা অংশৰ স্বীকৃতিত নিৰ্মিত মন্দিৰ বুলি জনা যায়। এই চমকপ্ৰদ পাতিভৰা মন্দিৰত বহু আশা লৈ যোৱা ব্যক্তিৰ মনোবাঞ্ছা পূৰণ হয় বুলি গাঁৱৰ নিৱাসীসকলৰ পৰা জানিব পাৰি।

মুঠৰ ওপৰত শদিয়া এখন পৌৰাণিক স্থান হ'লেও লাহে লাহে গৈ আছে অজানাৰ দিশে। ভাৰত তথা দক্ষিণ এছিয়াৰ দীৰ্ঘতম সেতু ভূপেন হাজৰিকা সেতুৱে শদিয়া যে আধুনিকতাৰ ওপৰত মূৰ তুলি থাকিব পৰা হ'ল সেয়া প্ৰমাণ কৰে। বৰ্তমানৰ সময়ত শদিয়াৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত ঠাইসমূহৰ উপৰিও শদিয়া জিলিকি উঠাৰ মূলতে হ'ল ভূপেন হাজৰিকা সেতু। ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ উপনদী লোহিত নদীৰ ওপৰেদি নিৰ্মিত ভূপেন হাজৰিকা সেতুৰ মুঠ দৈৰ্ঘ্য ৯.১৫ কিলোমিটাৰ। প্ৰস্থ ১২.৯ মিটাৰ। ঐতিহাসিক প্ৰত্নতাত্ত্বিক স্থান শদিয়াই পৌৰাণিক মধুৰ স্মৃতি, হাজাৰ দ্বিধা দ্বন্দ্বৰ সাক্ষী হৈ ৰৈ গ'ল ঐতিহ্যমণ্ডিত ঠাইসমূহ। এয়েই শদিয়াৰ সতফুলবাসীৰ গৌৰৱ।

আহোম ৰাজত্বকালৰ খটখটী

• •
বিম্বী ডেকা

প্রায় ডের মিটার বহন আৰু মাটিৰ পৰা এফুট দৈৰ্ঘ্য ওলাই থকা এই শিলাখণ্ডৰ আন কেইবাটাও অংশ পাহাৰৰ বুকুত সোমাই থাকিব পাৰে বুলি সন্দেহ কৰা হৈছিল। যিহেতু, জয়পুৰ অঞ্চলটো আহোম ৰাজত্বকালত এক গুৰুত্বপূৰ্ণ অঞ্চলৰূপে পৰিগণিত হৈছিল। গতিকে এই শিলাখণ্ড যে আহোম ৰাজত্বকালৰে তাক যুক্তিৰে প্ৰতিপন্ন কৰাৰ সম্পূৰ্ণ থল আছে। তদুপৰি, অসমলৈ অহা মান সেনা বোধ কৰিবলৈ আহোম স্বৰ্গদেৱে পাতলং বৰবৰুৱাৰ দ্বাৰা গড় নিৰ্মাণ কৰিছিল। গতিকে পূব দিশতো নিশ্চয় এনে এক গড় নিৰ্মাণ কৰাইছিল, যিটো এতিয়ালৈকে জনমানসৰ দৃষ্টিৰ পৰা সম্পূৰ্ণৰূপে অন্ধকাৰত আছে। আকৌ আহোমসকলৰ ৰাজত্ব কালছোৱাত টিপাম

কিন্তু অতি আশ্চৰ্যজনক তথা লজ্জাজনক কথা এই যে, ইতিহাসক সন্মান কৰিব নজনা এচাম তথাকথিত অসমীয়াৰ হাততে পুনৰবাৰ ধ্বংসৰ পথত আগবাঢ়িছে এই খটখটীটো। হাস্যকৰ যে খটখটীটো উদ্ধাৰ হোৱাৰ পিছত অঞ্চলটোৰ এজন স্বয়ম্ভু নেতাই দাবী কৰিছিল যে, তেওঁহে চোমদেৱে দেখুওৱা সপোন অনুসৰি উদ্ধাৰ কৰিছিল এই খটখটী। তেওঁ আনকি নিজৰ দাবী প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ মানসেৰে আহোমসকলৰ স্বগোষ্ঠীয় সংগঠন আটাছুৰ দ্বাৰা তাত পূজাও কৰায়। তদুপৰি উক্ত সময়ত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আৰু গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ দলেও আহি পৰিস্থিতিৰ বুজ লৈছিলহি। কিন্তু কোনোটা পক্ষই গ্ৰহণ নকৰিলে ইয়াক সংৰক্ষণ কৰাৰ বাস্তৱিক পদক্ষেপ। যাৰ ফলত আনকি বৰ্তমান জয়পুৰ চাহ বাগিচাৰ কৰ্তৃপক্ষই বাগিচাৰ পৰিসৰ বৰ্ধনৰ বাবে এই খটখটীটো ধ্বংস কৰি দিলেও আশ্চৰ্যজনক বিষয় নহ'ব নিশ্চয়! অতি শীঘ্ৰে যদি দিয়াৰ সংৰক্ষণ নহয়, তেন্তে ই যে এদিন ইতিহাসৰ পাততহে ৰ'বগৈ, সেয়া নিশ্চিত হৈ পৰিছে।

পরাগজ্যোতি শইকীয়া

'Tiger Reserve' হিচাপে ইয়াক স্বীকৃতি দিয়া উত্তৰ-পূব হিমালয়ৰ মিছিমি পাহাৰ অন্তৰ্গত ডফাবোম ভেড়াৰ ৰেঞ্জৰ মাজত নামডফা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানখন অৱস্থিত। উল্লেখযোগ্য যে, এই ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান পূব সীমাত ডফাবোম শৃংগ অৱস্থিত। ইয়াৰ উচ্চতা হৈছে ৪৫৭১ মিটাৰ। নামডফাৰ ভিতৰতে ই সুউচ্চ শৃংগ আৰু বৰ্তমানলৈকে বহুতো পৰ্বত আৰোহীয়ে এই শৃংগ বগাবলৈ চেষ্টা কৰিছে যদিও এই শৃংগ বগাবলৈ সক্ষম হোৱা নাই। নামডফা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানৰ মাজেৰে বহুতো

সৰু-বৰ নদ-নদী বৈ গৈছে। ইয়াৰ মূল নদীকেইখন হৈছে 'ন-দিহিং নদী' আৰু 'দাইয়োন নদী'। যি কেইখন চৌখাম পাছত উৎপত্তি হৈ ইন্দু-ম্যানমাৰ সীমাৰ পৰা পূবা-পশ্চিমাকৈ বৈ গৈ অৱশেষত ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীত মিলিত হৈছে। আন এখন নদী হৈছে নামডফা নদী যাৰ উৎপত্তি স্থান ফৰগাপাচ আৰু এইখন ন-দিহিং নদীৰ লগত মিলিত হোৱাৰ আগত উত্তৰা-দক্ষিণাকৈ বৈ গৈছে। এই প্ৰধান নদীসমূহৰ উপৰিও এই অঞ্চলত বহুতো নদী আছে। তাৰে কিছুমান চিৰপ্ৰবাহী আৰু আন কিছুমান অস্থায়ী নদী। কিছুমান নদী ঋতু অনুযায়ী শুকাই যায় যাৰ ফলত শুকান হৈ থাকে। তদুপৰি ইয়াত অসংখ্য প্ৰাকৃতিক খাল আছে। দাইয়োন আৰু ন-দিহিং নদীৰ উপত্যকাই হৈছে নামডফা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানৰ উল্লেখযোগ্য উপত্যকা। নামডফা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানৰ উল্লেখযোগ্য উপত্যকা। নামডফা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানখন সাম্প্ৰতিক কালত গঠন হোৱা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান। যিখন হিমালয় পৰ্বতৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ অন্তিম ভাগত অৱস্থিত। এই অঞ্চলটো 'Tertiary Period' ত ভৌগোলিকভাৱে গঠিত হৈছিল। যিটো নাগালেণ্ডৰ পৰা উজনি অসমলৈ অৱস্থিত। ভৌগোলিক বা ভূ-তাত্ত্বিকভাৱে এই অঞ্চলটো পৰিৱৰ্তনশীল। যাৰ কাৰণ হ'ল ফলক বিৱৰ্তন।

এই অঞ্চলত ঠায়ে ঠায়ে বালিচহীয়া মাটি পোৱা যায় য'ত পদাৰ্থবোৰ বহুত ভাল আৰু খেতি-বাতিৰ বাবে অতি উপযোগী। এই ধৰণৰ মাটি বিশেষকৈ উপকূলীয় অঞ্চলত পোৱা যায় আৰু এই মাটি গছ-গছনিৰ বাবে উপযোগী আৰু তেনে অঞ্চলবোৰত ডাঙৰ গছ-গছনি অত্যধিক। এই অঞ্চলত অত্যধিক বৰষুণ হোৱাৰ বাবে পাহাৰৰ অত্যধিক ঢালৰ খনিজ পদাৰ্থসমূহ সৰু সৰু নদীত উঠি আহি মূল নদীত পৰেহি।

নামডফা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান ২৭০ উত্তৰ বিষুৱ ৰেখা অঞ্চলত অৱস্থিত আৰু ই Sub-Tropical অঞ্চলত পৰে আৰু এই অঞ্চলটোত Sub-Tropical জলবায়ু পোৱা যায়। তদুপৰি ইয়াৰ জলবায়ু ঠায়ে ঠায়ে বেলেগ বেলেগ দেখা যায়। কাৰণ ইয়াৰ ঠাইসমূহৰ মাজত উচ্চতা ভিন্নতা দেখা যায়। যিটো ২০০ মিটাৰৰ পৰা ৪৫৭৫ মিটাৰলৈকে পোৱা যায় আৰু বিস্তৃত বৰষুণ অঞ্চলত পৰা অঞ্চলবোৰত পাহাৰীয়া জলবায়ু পোৱা যায় আৰু সমতল ভূমি অঞ্চলবোৰত Tropical জলবায়ু পোৱা যায়। ঋতুসমূহক এই অঞ্চলটোত প্ৰধানকৈ চাৰিটা ভাগত ভাগ কৰিব পাৰি।

- ১) শীত ঋতু। (ডিচেম্বৰৰ পৰা ফেব্ৰুৱাৰী লৈকে)
- ২) প্ৰাক-মৌচুমী ঋতু। (মাৰ্চৰ পৰা মে লৈকে)
- ৩) দক্ষিণ-পূব মৌচুমী ঋতু। (জুনৰ পৰা ছেপ্তেম্বৰলৈকে)
- ৪) আন্ত-মৌচুমী ঋতু। (অক্টোবৰৰ পৰা নৱেম্বৰলৈকে)

বৰষুণৰ পৰিমাণ ডিচেম্বৰ আৰু জানুৱাৰী মাহত সাধাৰণতে কম হয়। মাৰ্চ, এপ্ৰিল আৰু মে হৈছে প্ৰাক মৌচুমী ঋতুৰ সময়। অক্টোবৰৰ পৰা নৱেম্বৰলৈকে হৈছে আন্ত-মৌচুমী ঋতুৰ সময় য'ত অতি কম পৰিমাণৰ বৰষুণ দেখা যায়।

৭৫ শতাংশ বাৰ্ষিক বৰষুণ দক্ষিণ-পূব মৌচুমী ঋতুৰ সময়ত দেখা যায় যিটো ঋতু জুন মাহৰ পৰা ছেপ্তেম্বৰ মাহলৈকে বিস্তৃত

ডিচেম্বৰ আৰু জানুৱাৰী হৈছে শীতল মাহ য'ত উপত্যকাটোৰ উত্তাপৰ পৰিমাণ হৈছে ৫° চেলচিয়াচৰ পৰা ২০° চেলচিয়াচ। তেনেদৰে পাহাৰৰ ওপৰৰ অংশবোৰত সম্পূৰ্ণ এটা দিনৰ উত্তাপ বিয়োগ শূন্য ডিগ্ৰী তলত থাকে। মাৰ্চৰ পৰা জুলাইলৈকে উত্তাপ বাঢ়িবলৈ আৰম্ভ হয়। জুলাই আৰু আগষ্ট মাহত গৰম হোৱা দেখা যায় য'ত প্ৰতিদিন উত্তাপ ৩৭° লৈকে বাঢ়ি যায়। ছেপ্তেম্বৰ আৰু অক্টোবৰ মাহলৈকে উত্তাপ কমিবলৈ ধৰে। দুৰ্লভ ভৌগোলিক অৱস্থানৰ লগতে ভিন্ন ভৌগোলিক গঠন আৰু অত্যধিক বাৰ্ষিক বৰষুণ গোটেই বছৰ হোৱা বাবে এই ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানৰ উদ্ভিদৰ ভিন্নতা বহুত বেছি উচ্চ।

প্ৰকৃতিৰ ৰম্যভূমি মতাপুং মাগুৰি বিল

মানৱ চুতীয়া

প্ৰকৃতিৰ মনোমোহা অপূৰ্ব প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্যৰে ভৰপূৰ তিনিচুকীয়া জিলা সদৰৰ ওচৰৰ ডিব্ৰু-ছৈখোৱা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানৰ পূৰ্ব দিশত থকা বাৰেকুৰি অঞ্চলৰ কাষৰ আৰ্দ্ৰভূমিখনেই হ'ল মতাপুং মাগুৰি বিল। মতাপুং মাগুৰি বিলখন ২৭°৩৪'৪৯.৯২' 'ৰ পৰা ২৭°৩৪'৩৪.৯৮" উত্তৰ অক্ষাংশ লৈ আৰু ৯৫°২৪'১১.৩৯ পূব দ্ৰাঘিমাংশলৈ বিস্তৃত। মতাপুং মাগুৰি বিলখনক পৰিভ্ৰমী পক্ষীৰ আৱাসস্থলী IBA (Important Bird Area) হিচাপে BNHS (Birdlife International and Bombay Natural History Society) নামৰ এটা বেচৰকাৰী সংস্থাই আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয়ভাৱে স্বীকৃতি প্ৰদান কৰিছে। বিলখন শেহতীয়াকৈ ডিব্ৰু-ছৈখোৱা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানৰ জৈৱ সংমণ্ডলৰ পৰিৱেশ সংবেদনশীল অঞ্চল (Eco Sensitive Zone) হিচাপে স্বীকৃতি প্ৰদান কৰিছে।

প্ৰকৃতিৰ উমাল পৰশত জীপাল হৈ উঠা জৈৱ-বৈচিত্ৰ্যৰে পূৰ্ণ তিনিচুকীয়া জিলাৰ পৰিৱেশ পৰ্যটনৰ প্ৰচুৰ সম্ভাৱনা থকা অন্যতম বৃহৎ আৰ্দ্ৰভূমিখনেই হ'ল মতাপুং-মাগুৰি বিল। পক্ষীৰ বাবে পোনতে নাম ল'ব লগা তিনিচুকীয়া জিলাৰ এক

উল্লেখযোগ্য স্থান এই মতাপুং-মাগুৰি বিলখন। এই বিলখন পক্ষীৰ সম্পৰ্কত গৱেষণা কৰা দেশ-বিদেশৰ বিভিন্ন স্থানৰ গৱেষকৰ বাবে উপযুক্ত স্থান। এই বিলখনত বৰ্তমানলৈকে ২৯০ তাতকৈ অধিক দেশী-বিদেশী স্থানীয় আৰু পৰিভ্ৰমী পক্ষীৰ তথ্য সংগ্ৰহ কৰা হৈছে। প্ৰায় ১০ বৰ্গ কিঃ মিঃ বিস্তৃত হৈ থকা বিলখনত বছৰৰ ছেপ্তেম্বৰ-অক্টোবৰ মাহৰ পৰা বিলখনলৈ পক্ষীৰ আগমন ঘটে আৰু মাৰ্চ-এপ্ৰিল মাহলৈকে বিলখনত বিচৰণ কৰে। স্থানীয় পক্ষীসমূহ বছৰৰ সকলো সময়তে বিলখনত প্ৰত্যক্ষ কৰিবলৈ পোৱা যায়।

বৰ্তমান সময়ত মতাপুং-মাগুৰি বিলখন এখন বিল হিচাপে স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত যদিও ইয়াত কেইবাখনো বিল সংলগ্ন হৈ আছে। ইয়াৰ মুখ্য হিচাপে মতাপুং আৰু মাগুৰি দুখন বিল আছে। ইয়াৰ সংলগ্ন হৈ থকা আন সৰু-ডাঙৰ বিল কেইখন হ'ল- বৰবিল, সৰুবিল, বনগুৰি, মৃদংপৰা, ভাটিদিয়ামুলি, বোকাবিল আদি। সৰুবিল, বনগুৰি, মৃদংপৰা, ভাটিদিয়ামুলি, বোকাবিল আদি। এসময়ত এই বিলসমূহ পৃথক আছিল যদিও বৰ্তমান সময়ত বানপানী নতুবা অন্য প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগৰ কাৰণত সংলগ্ন হৈ একেলগে মতাপুং-মাগুৰি বিল হিচাপে স্বীকৃতি হ'ল।

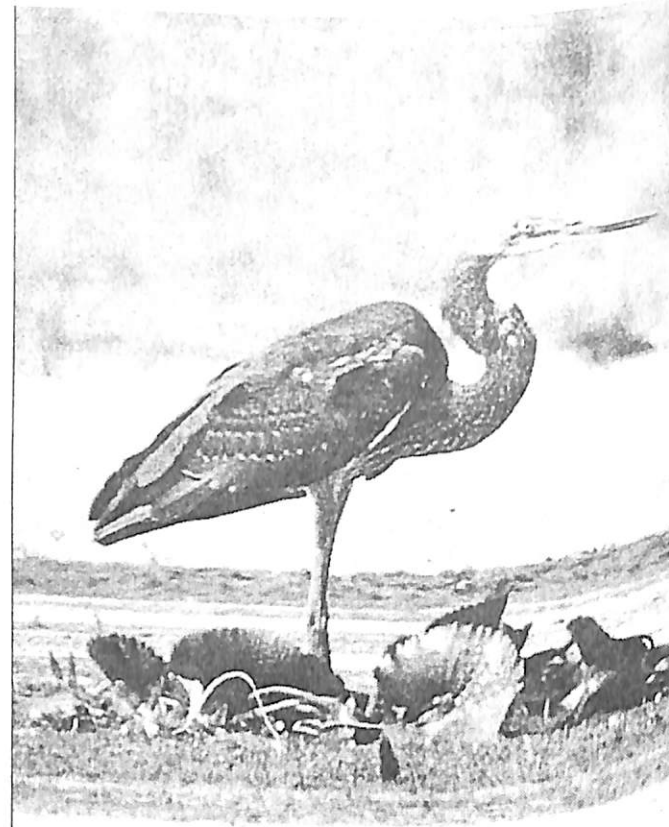
তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ১৭৭

মতাপুং আৰু মাগুৰি বিল দুখনৰ সৃষ্টিৰ প্ৰচলিত কাহিনী এই খিনিতো বৰ্ণনা কৰিব বিচাৰিছোঁ। ডিব্ৰু-ছৈখোৱা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানৰ কাষতে লাগি থকা ডিব্ৰু নদীৰ দক্ষিণ পাৰৰ মৰাণ জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলৰ বসতি স্থল গাঁও আৰু নদী পথৰ ঘাট আছিল আনুমানিক ১৬ শ শতিকাত। ঘাটৰ পূৰ্ব দিশত আছিল এখন ডাঙৰ বিল। বিলৰ কাষত থকা নদীপথৰ ঘাটেদি সেই সময়ত ব্যৱসায়-বাণিজ্য কৰা হৈছিল। উল্লেখ্য যে ইংৰাজেও ভূমভূমৰ পৰা ডিব্ৰু নদীৰ পাৰৰ এই ঘাটেদি কোম্পানীৰ ব্যৱসায় চপাইছিল। এই বিলৰ কাষত লুগীয়া পানী উৎপত্তিৰ এটা স্থল আছিল। তেতিয়াৰ লোকসকলে ইয়াক নিমখৰ পুং বুলি কৈছিল, যিটো বৰ্তমানেও বিলত বিদ্যমান।

মৰাণ জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলে সেই সময়ত নগা বণিকসকলৰ পৰা নিমখ ক্ৰয় কৰিছিল। নগাসকলে স্থানীয় মৰাণ জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলৰ হাবি জংঘল কাটি খেতি মাটি মুকলি কৰিবলৈ ঠিকাৰ কাম কৰিছিল। নগালোকসকলে কাম কৰিবলৈ আহোঁতে হাতত নিমখ লৈ আহিছিল আৰু স্থানীয় লোকসকলে সেই নিমখ ক্ৰয় কৰিছিল। নগালোকসকলৰ পৰা ক্ৰয় কৰা নিমখ স্থানীয় লোকসকলৰ অতি আদৰৰ আৰু প্ৰয়োজনীয় আছিল। নগা লোকসকলৰ পাহাৰীয়া দুৰ্গম অঞ্চলৰ পৰা নিমখ যোগান ধৰাত কেতিয়াবা পলম হৈছিল। নিমখ নাটনি হোৱাৰ সময়ত গাঁৱৰ লোকসকলে বিলত থকা সেই লুগীয়া পানীৰ পুঙৰ পৰা নিমখৰ অভাৱ পূৰণ কৰিছিল। এদিন হাবিকটা নগা লোকসকলে কাম কৰি পিয়াহত আতুৰ হৈ বিলৰ লুগীয়া পানীৰ সেই অংশৰ পৰা পানী খালে। সেই পানী খাই নগালোকসকলে বিলখনৰ লুগীয়া পানীৰ কথা গম পালে। এই কথা এদিন নগা ব্যৱসায়ীসকলে গম পাই ভাবিলে স্থানীয় লোকসকলে যদিহে বিলৰ লুগীয়া পানীৰ পৰা নিমখৰ অভাৱ পূৰণ কৰে তেন্তে তেওঁলোকৰ নিমখৰ ব্যৱসায় বন্ধ হ'ব। সেয়েহে নগালোকসকলে এই নিমখৰ পুঙটো বন্ধ কৰিবলৈ থিৰাং কৰিলে। এই নিমখৰ পুঙটো বন্ধ কৰিবলৈ নগাসকলে পূজাৰ আয়োজন কৰিলে। তেওঁলোকে তাত এটা বগা মতা ম'হ বলি দি নিমখৰ পুঙটো বন্ধ কৰিলে। কথিত আছে যে বিলৰ সেই নিমখৰ পুঙত মতা ম'হ বলি দিয়াৰ কাৰণে পুঙটো মতাপুং বুলি নামকৰণ কৰিলে আৰু কালক্ৰমত এই পুঙটোৰ নামানুসৰিয়ে বিলখনৰ নাম মতাপুং বিল আৰু ইয়াৰ কাষৰীয়া গাঁওখনৰ নাম মতাপুং নামৰে পৰিচিত হ'ল।

মতাপুং বিলৰ ওচৰতে ইয়াৰ পশ্চিম দিশত এখন বৃহৎ খেতি পথাৰ আছিল। ইয়াত স্থানীয় কৃষিজীৱী লোকসকলে ধান, সৰিয়হ, শাক-পাচলি আদিৰ খেতি কৰিছিল। মতাপুং বিলৰ কাষতে লাগি থকা এই পথাৰখনত 'মাদুৰি' নামৰ এবিধ (ঘাঁহজাতীয়) বন আছিল। পথাৰখনত 'মাদুৰি' বন প্ৰচুৰ পৰিমাণে আছিল কাৰণে স্থানীয় লোকসকলে পথাৰখনকে মাদুৰি পথাৰ বুলি কৈছিল। ১৯৫০ চনত অসমত এটা ডাঙৰ ভূমিকম্প

হৈছিল। উক্ত ভূমিকম্পৰ প্ৰভাৱ ডিব্ৰু নদীৰ কাষৰীয়া এই অঞ্চলসমূহতো পৰিছিল। সেই ভূমিকম্পৰ ফলশ্ৰুতিতে বা অন্য কিবা প্ৰাকৃতিক কাৰণতে হওক ডিব্ৰু নদীৰ এই কাষৰীয়া অঞ্চলসমূহত বানপানী হ'বলৈ ধৰিলে আৰু মতাপুং বিলৰ লগতে মাদুৰি পথাৰখন পানীয়ে বুৰাই পেলালে। এনেদৰে প্ৰতিবছৰে পানী বাঢ়ি থকাৰ ফলত পথাৰখনত খেতি কৰিব নোৱাৰা হ'ল। স্থানীয় লোকসকলে মাদুৰি পথাৰখনক মাদুৰি

বিল হিচাপে নামকৰণ কৰিলে। উল্লেখযোগ্য যে বাঢ়নী পানীৰ ফলত এদিন মাদুৰি পথাৰখনৰ পৰা মাদুৰি নামৰ বনজোপা নিশ্চিহ্ন হৈ পৰিল। এই মাদুৰি বিলখনেই কালক্ৰমত মাদুৰি নাম সলনি হৈ মাগুৰি বিল হিচাপে পৰিচিত হ'ল। প্ৰতিবছৰে হৈ থকা বানপানীৰ ফলত এই মতাপুং আৰু মাগুৰি বিল দুখন একেলগ হৈ পৰিল আৰু এই বিল দুখনেই বৰ্তমান পক্ষীবিদ হিচাপে আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় খ্যাতি লাভ কৰি মতাপুং-মাগুৰি বিল নামেৰে স্বীকৃত হ'ল।

বহুতো প্ৰজাতিৰ দুস্প্ৰাপ্য পক্ষীৰ বিচৰণস্থলী হিচাপে মতাপুং মাগুৰি বিলত পৰিৱেশ পৰ্যটনৰ পূৰ্ণ সম্ভাৱনা আছে। পৰিৱেশ পৰ্যটনৰ যথেষ্ট সমল থকা বিলখনত অলপ গুৰুত্ব দিলেই পৰ্যটন উদ্যোগ গঢ়ি তুলিব পৰা প্ৰচুৰ সম্ভাৱনা আছে। জৈৱ-বৈচিত্ৰ্যৰ চহকী ডাঙাৰ এই বৃহৎ আকাৰৰ বিলখনত কেইবাটাও প্ৰজাতিৰ দুস্প্ৰাপ্য পক্ষী, একাধিক প্ৰজাতিৰ কাছ, সৌন্দৰ্যবৰ্ধক মাছ, জলজ উদ্ভিদ আদিক লৈ পৰিৱেশ পৰ্যটন উদ্যোগ গঢ়ি তুলিব পৰা যথেষ্ট থল আছে। এসময়ত এই মতাপুং-মাগুৰি বিলখন অতিকৈ বিৰল প্ৰজাতিৰ দেওহাঁহৰ

কাৰণে বিখ্যাত আছিল। বৰ্তমান ইয়াত কেইবাটাও বিপদাপন্ন পক্ষীৰ নাম সংযোজন হৈছে। বিলখনত বিচৰণ কৰা দুস্প্ৰাপ্য পক্ষীসমূহৰ অন্যতম হ'ল- ফালকাডেউ দাক, মাৰ্চ বাবলাৰ, চোৱন প্ৰিনিয়া, বিয়েৰ পোচাৰ্ড, হুৱাইট বিল্ড হেৰন ইত্যাদি। উক্ত বিপদাপন্ন পক্ষীসমূহৰ উপৰিও মতাপুং-মাগুৰি বিলখনত বিচৰণ কৰা বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ স্থানীয় আৰু পৰিভ্ৰমী পক্ষী আছে। সেইবোৰ হ'ল- শৰালি হাঁহ, ধূতৰাজ, চাকৈ-চকোৱা, বিলাতী হাঁহ, ঘিলা হাঁহ, আমবলীয়া হাঁহ, কপালী হাঁহ, শিৱ হাঁহ, দীঘলনেজীয়া হাঁহ, খন্তীয়া হাঁহ, ৰঙামূৰী হাঁহ, পাতি হাঁহ, বামুণীয়া হাঁহ, কামচৰাই, শামুকভঙা, পানী কাউৰী, দৈকলা মণিয়ৰী, বালিঘোঁৰা, চাতক, মাছৰোকা, পানী শালিকা, গঙা চিলনী, চিলনী, দলপোঙা, কৈলাঙী, জলময়ূৰ, ডাউক, নলতেকৰ, বাহিমাহী, ঈগল, নলখাগৰি, ভাটো, বগলী, কণামুচৰি ইত্যাদি। বৰ্তমানলৈকে বিলখনত ২৯০ বিধতকৈ অধিক চৰাই চিনাক্ত কৰা হৈছে। ইয়াৰোপৰি বিলখনত দেখা পোৱা বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ মাছ-কাছ, সৌন্দৰ্যবৰ্ধক মাছ, বনৰীয়া ম'হ, সৰিসূপ আদিক লৈ পৰিৱেশ পৰ্যটন উদ্যোগ গঢ়ি তুলিব পৰা পূৰ্ণ সম্ভাৱনা আছে। এই মতাপুং-মাগুৰি বিলখনলৈ বছৰৰ ছেপ্তেম্বৰ-অক্টোবৰ মাহৰ পৰা পৰিভ্ৰমী পক্ষীসমূহৰ আগমন ঘটে আৰু মাৰ্চ-এপ্ৰিল মাহলৈকে বিলখনত বিচৰণ কৰে। বিলৰ পাৰৰ নল-ইকৰাৰ হাবিবোৰতো যথেষ্ট চৰাই দেখিবলৈ পোৱা যায়। বিলখনত অতি সহজতে হাত নাৱেৰে পৰিভ্ৰমণ কৰি পক্ষীসমূহ পৰ্যবেক্ষণ কৰিব পৰা যায়। মতাপুং-মাগুৰি বিলখনৰ স্থানীয় আৰু পৰিভ্ৰমী পক্ষীৰ লগতে মাছ-কাছ, বনৰীয়া ম'হ, জলজ উদ্ভিদ আদিক লৈ পৰিৱেশ পৰ্যটন উদ্যোগ গঢ়ি তুলিব পৰা পূৰ্ণ সম্ভাৱনা আছে যদিও আজি পৰ্যন্ত চৰকাৰৰ তেনে পদক্ষেপ পৰিলক্ষিত হোৱা নাই। বৰ্তমান বিলখনত কেইজনমান প্ৰকৃতিপ্ৰেমী ব্যক্তিৰ প্ৰচেষ্টাত পৰিৱেশ পৰ্যটন গঢ়ি তোলাৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰা হৈছে। চৰকাৰে তথা বিভাগীয় কৰ্তৃপক্ষই তেওঁলোকক সহায়-সহযোগিতা আৰু দিহা-পৰামৰ্শ দি আগবঢ়াই নিয়াৰ দায়িত্ব ল'লে বিলখনে ব্যাপক প্ৰচাৰ আৰু খ্যাতি লাভ কৰাৰ লগতে পৰ্যটন উদ্যোগৰ ৰূপ লাভ কৰিব লগতে সম্ভাৱ্যভাৱে স্থানীয় নিবনুৱাসকলেও ইয়াত জড়িত হৈ কিছু উপাৰ্জন কৰিব পাৰিব আৰু চৰকাৰেও কিছু পৰিমাণে হ'লেও ৰাজহ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব।

জৈৱ-বৈচিত্ৰ্যৰে পূৰ্ণ মতাপুং-মাগুৰি বিলত পৰিৱেশ পৰ্যটন গঢ়ি তুলিব পৰা যথেষ্ট উৎস আৰু সমল আছে। মতাপুং-মাগুৰি বিলত বিচৰণ কৰা বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ স্থানীয় আৰু পৰিভ্ৰমী পক্ষীসমূহক লৈ পৰিৱেশ পৰ্যটন গঢ়ি তুলিব পৰা যায়। মতাপুং-মাগুৰি বিলত পৰিৱেশ পৰ্যটন গঢ়ি তুলিব পৰা আন উৎসসমূহ হ'ল বিলখনৰ কাষৰীয়া ঘাঁহনি অংশবোৰত থকা সৰু সৰু বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ চৰাই, গ্ৰেট টাৰ্টল, ৰোফ টাৰ্টলকে ধৰি ৪৫ টা প্ৰজাতিৰ কাছ, কেইবাটাও প্ৰজাতিৰ

সাপ, সৰিসূপ, উভচৰ প্ৰাণী, পতংগ, পখিলা, বনৰীয়া ম'হ তথা অন্য বন্যপ্ৰাণীক লৈ পৰিৱেশ পৰ্যটন গঢ়ি তুলিব পৰা যায়। তদুপৰি মতাপুং-মাগুৰি বিলখনৰ কাষৰীয়া মৎস্যজীৱী লোকসকলে মাছ ধৰা পদ্ধতিকো পৰ্যটনৰ উৎস হিচাপে উপস্থাপন কৰিব পৰাৰ থল আছে। কিয়নো ইয়াৰ স্থানীয় লোকসকলে পৰিৱেশ তথা জৈৱ-বৈচিত্ৰ্যৰ ওপৰত বিৰূপ প্ৰভাৱ নপৰাকৈ পৌৰাণিক পদ্ধতিৰে মাছ ধৰি বৰ্তমান সময়তো জীৱিকা আৰ্জন কৰি আহিছে। মতাপুং-মাগুৰি বিলৰ মুখ্য জলভাগৰ কাষৰীয়া অঞ্চলৰ দলনি-দপনিৰ অংশসমূহত স্থানীয় কৃষিজীৱী লোকসকলে ধান খেতি কৰে। পানীত উপাঙি থকা মাটিত কৰা এই ধান খেতিক লৈও পৰিৱেশ পৰ্যটন গঢ়ি তুলিব পৰা যায়। এই ধান খেতিক লৈও পৰিৱেশ পৰ্যটন গঢ়ি তুলিব পৰা যায়।

প্ৰকৃতিৰ এক অনৱদ্য অৱদান মতাপুং-মাগুৰি বিলত পৰিভ্ৰমণৰ সুবিধা আছে।

১) মতাপুং-মাগুৰি বিলখনত হাত নাওৰ জৰিয়তে অতি সহজতে পক্ষীসমূহ পৰ্যবেক্ষণ কৰিব পৰা যায়।

২) মতাপুং-মাগুৰি বিলৰ কিছুমান নিৰ্বাচিত ঠাইত একেলগে জাক-জাক পৰিভ্ৰমী আৰু স্থানীয় পক্ষী পৰ্যবেক্ষণ কৰিবলৈ অতি সহজ।

৩) বিলখনত পৰিভ্ৰমী পক্ষীসমূহ বছৰৰ ছেপ্তেম্বৰ-অক্টোবৰ মাহৰ পৰা মাৰ্চ-এপ্ৰিল মাহলৈকে সকলো সময়তে চোৱাৰ সুবিধা হয়।

৪) মতাপুং-মাগুৰি বিলখনৰ স্থানীয় পক্ষীসমূহ বছৰৰ বিভিন্ন সময়ত বিলখনত বিচৰণ কৰা দেখা পোৱা যায়।

৫) মতাপুং-মাগুৰি বিলখনত বাৰিষাৰ সময়তো কিছুমান পৰিভ্ৰমী পক্ষী দেখিবলৈ পোৱা যায়।

প্ৰকৃতিৰ উমাল পৰশত জীপাল হৈ উঠা তিনিচুকীয়া জিলাৰ এক অন্যতম বৃহৎ বিল মতাপুং-মাগুৰি বিলখন বৰ্তমান সময়ত বিভিন্ন সমস্যাই দেখা দিছে। বৰ্তমান সময়ত বিলখনৰ প্ৰধান সমস্যা হিচাপে চিনাক্ত কৰা সমস্যা তথা অসুবিধা সমূহ হ'ল-

১) প্ৰতিবছৰে অহা বাৰিষাৰ বানপানীয়ে মতাপুং-মাগুৰি বিলখনৰ সমস্যা হিচাপে দেখা দিছে। বানপানীৰ ফলত ডাঙৰী নদীৰ বাঢ়নী পানীয়ে উটুৱাই অনা পলস ডিব্ৰু-নদীৰে উজাই আহে। সেই পলস সমূহে মতাপুং-মাগুৰি বিলখনৰ পশ্চিম দিশৰ পৰা পুতি আনি বিলখন ক্ৰমান্বয়ে বাম কৰি আনিছে। ইতিমধ্যে মাগুৰি বিলখনৰ বেছি অংশই পলসে পুতি বাম কৰিলে। পলসে মতাপুং বিলৰো কিছু অংশ পুতি পেলাইছে।

২) মতাপুং-মাগুৰি বিলত দেখা দিয়া আন এটা সমস্যা হ'ল দুষ্কৃতিকাৰী পক্ষী নিধন। মতাপুং-মাগুৰি বিলখনত কিছুমান দুষ্কৃতিকাকৈ পক্ষীসমূহ চোৰাংকৈ নিধন কৰে। কিছুমান দুষ্কৃতিকাৰীসকলে ৰাতি জাতি পাতি আৰু 'ফুৰাডন' জাতীয় দুষ্কৃতিকাৰীসকলে ৰাতি জাতি পাতি আৰু 'ফুৰাডন' জাতীয় বিষাক্ত দ্ৰব্য দি বিলৰ পক্ষী নিধন কৰে। এনেদৰে পক্ষীৰ নিধনযজ্ঞ চলি থাকিলে মতাপুং-মাগুৰি বিলখনৰ কিছুমান পক্ষী অস্তিত্ব সংকটত পৰিব। ইয়াৰোপৰি বিলখনৰ কাষৰীয়া অঞ্চলত

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ১৭৯

বিচৰণ কৰা বনৰীয়া ম'হ দুগুণতকৈয়ো নিখন কৰাৰ ফলত ম'হৰ সংখ্যা দ্ৰুতগতিত কমি আহিছে।

৩) মতাপুং-মাগুৰি বিলৰ আন এটা সমস্যা হ'ল - ডুমডুমা, বৰহাপজান আদিত ডিব্ৰুগড়ত পেলাই দিয়া পলিথিন জাতীয় সামগ্ৰী সমূহ। এই সামগ্ৰীসমূহৰ পৰা মতাপুং-মাগুৰি বিলৰ পৰিৱেশতন্ত্ৰত যথেষ্ট প্ৰদূষণ সৃষ্টি কৰিছে। উল্লেখ্য যে ডুমডুমা দলঙৰ তলত থকা ডিব্ৰু নদীখন মতাপুং-মাগুৰি বিলত সংলগ্ন হৈছে। সেয়েহে ডিব্ৰুগড়ত পেলাই দিয়া পেলনীয়া সামগ্ৰী সমূহ আহি বিলখনত পৰেহি। ইয়াৰোপৰি বিলৰ কাষৰীয়া চাহ বাগিচাত কীটনাশক তথা অপতৃণনাশক বিষাক্ত দ্ৰব্য বাগিচাৰ নলায়েদি আহি (বাগিচাৰ কিছুমান নলা বিলত পৰাকৈ খন্দা আছে) বিলত পৰাৰ ফলত বিলৰ পৰিৱেশ প্ৰদূষণ হৈছে। উল্লেখ্য যে কিছুমান ঠাইত ডিব্ৰুগড়ৰ পাৰত শ্মশান আছে আৰু ইয়াৰ আধা জ্বলা শৰদেহ তথা খৰিবোৰ নদীত পেলাই দিয়াৰ ফলত এইবোৰ আহি বিলত পৰেহি যিবোৰেও বিলৰ পৰিৱেশ বিনষ্ট কৰে।

৪) মতাপুং-মাগুৰি বিলৰ এটা অন্যতম প্ৰধান সমস্যা তথা অসুবিধা হ'ল বিলখনৰ একেবাৰে উজনিৰ অংশত অইল ইণ্ডিয়া লিমিটেডে বায়জান তৈলখাদৰ পৰা দুলীয়াজানৰ মধুৰন লৈ স্থাপন কৰা তৈল আৰু গেছ পৰিবাহী পাইপ লাইন। অইলৰ এই পাইপ লাইনৰ পৰা মতাপুং-মাগুৰি বিলখনৰ বিস্তৰ ক্ষতিসাধন হোৱাৰ পূৰ্ণ সম্ভাৱনা আছে। ইতিমধ্যে বিগত ১৪-৯-২০১৮ তাৰিখে উক্ত পাইপ লাইনডাল ফুটি খাৰুৱা তৈল নিৰ্গত হৈ বিলখনৰ ব্যাপক ক্ষতিসাধন হ'ল। শেহতীয়াকৈ অইল ইণ্ডিয়াই ইয়াতকৈ এডাল ডাঙৰ পাইপলাইন স্থাপনৰ কাম পূৰ্ণ গতিত কৰি আছে। স্থানীয় লোকসকলে বিলখনৰ পৰিৱেশ বিনষ্ট হোৱাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি পাইপলাইনৰ বিৰোধিতা কৰি আহিছে যদিও অইল তথা জিলা প্ৰশাসনেও একো গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা নাই। ইয়াৰ কু-ফল বিলৰ পৰিৱেশতন্ত্ৰই এদিন ভোগ কৰিব লাগিব। তদুপৰি অইলৰ বায়জান তৈলখাদত নিৰ্গত হৈ থকা গেছৰ জুইৰ পৰা ওলোৱা ধোঁৱাৰ ফলত ইয়াৰ কাষৰীয়া অঞ্চলৰ বায়ুমণ্ডল কিছু পৰিমাণে হ'লেও প্ৰদূষিত কৰিছে।

মতাপুং-মাগুৰি বিলখন মাছ, কাছৰ লগতে পশু-পক্ষীৰ এক উত্তম আৱাসস্থলী। বিলখনৰ জলজ উদ্ভিদসমূহে মাছ-কাছৰ খাদ্যৰ লগতে এক সুচল আৱাসস্থলীৰ সৃষ্টি কৰিছে। বিলৰ জলজ উদ্ভিদ আৰু সৰু-ডাঙৰ মাছবোৰ পক্ষীসমূহে খাদ্য হিচাপে গ্ৰহণ কৰে। পৰ্যাপ্ত খাদ্য আৰু আৱাসস্থল থকাৰ কাৰণে বিলখনলৈ প্ৰতিবছৰে অসংখ্য চৰাই-চিৰিকটিৰ আগমন ঘটে। মতাপুং-মাগুৰি বিলখনৰ জলজ উদ্ভিদ আৰু কাষৰীয়া দলনি-দপনিসমূহত মাছ-কাছৰ কাৰণে উপযুক্ত বাসস্থান আছে যাৰ ফলত বিলত বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ মাছ আৰু কাছৰ সংখ্যা বৃদ্ধি পাই আহিছে। ইয়াৰোপৰি বিলখনৰ কাষৰীয়া ওখ ঠাইৰ চাপৰি আৰু দলনি-দপনিৰ ঘাঁহনিবোৰত বনৰীয়া ম'হ অন্য

বন্যপ্ৰাণী, সৰীসৃপ, উভচৰ প্ৰাণী আৰু চৰাই-চিৰিকটিবোৰৰ কাৰণে চৰণীয়া ঠাইৰ লগতে আৱাসস্থল আছে যাৰ বাবে মতাপুং-মাগুৰি বিলখনে জৈৱ-বৈচিত্ৰ্যৰ এক উল্লেখযোগ্য অঞ্চল হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিছে। বিলখনলৈ প্ৰতিবছৰে আগমন ঘটাবলৈ পক্ষীসমূহ এটা সময়ত নিজা ঠাইলৈ যায়গৈ যদিও ইয়াৰ স্থানীয় পক্ষীসমূহ নিজ নিজ আৱাসস্থলত থাকে তাতে বংশ বৃদ্ধি কৰে। বিলখনৰ ভৌগোলিক অৱস্থানেও ইয়াৰ আৱাসীসমূহৰ কাৰণে উপযুক্ত আৱাসস্থলৰ সৃষ্টি কৰিছে।

দেশী-বিদেশী নানান ধৰণৰ স্থানীয় আৰু পৰিভ্ৰমী পক্ষী আৰু মতাপুং মাগুৰি বিলখনৰ মুখ্য আকৰ্ষণ। এসময়ত এই বিলখন দুস্প্ৰাপ্য দেওহাঁহৰ বিচৰণস্থলী হিচাপে বিখ্যাত আৰু স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত আছিল যদিও বৰ্তমান সময়ত বিলখনত দেওহাঁহৰ বিচৰণ কৰা দেখিবলৈ পোৱা নাই। ইয়াৰ অন্যতম কাৰণ হ'ল প্ৰতিবছৰে অহা বানপানী আৰু স্থানীয় লোকসকলে বিলখনৰ ওখ ডাঙৰ গছ বিলাক কাটি অথবা বানপানীৰ কৱলত পৰি শেষ হৈ গ'ল। যিহেতু দেওহাঁহে ডাঙৰ গছৰ খোৰোঙত বাহ সাজি বাস কৰে আৰু বিলৰ ডাঙৰ গছবিলাক ক্ৰমান্বয়ে শেষ হৈ যোৱাত বিলৰ এই দুস্প্ৰাপ্য দেওহাঁহো ইয়াৰ পৰা আঁতৰি দূৰ-দূৰণিলৈ আশ্ৰয়স্থল বিচাৰি গুছি গ'ল। কিন্তু বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ দেশী-বিদেশী স্থানীয় আৰু পৰিভ্ৰমী পক্ষীবোৰ বিলখনৰ আকৰ্ষণীয় সম্পদ। মতাপুং-মাগুৰি বিলখনে পৰিভ্ৰমী পক্ষীসমূহৰ কাৰণেই আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পক্ষীবিদ হিচাপে স্বীকৃতি লাভ কৰিছে। [Motapung Maguri Bill is an IBA (Important Bird Area) site signified by BNHS, Bombay Natural Historical Society in Important Bird Area of India edited by BNHS, and included under Dibru-Saikhowa National Park Complex, IN- AS-13] এই আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত পক্ষীবিদখনত শীতকালত পক্ষীসমূহৰ আকৰ্ষণীয়ভাৱে বিচৰণ কৰি ফুৰে। বিলখনৰ একোটা অংশত জাক জাক হাঁহ জাতীয় পৰিভ্ৰমী পক্ষীসমূহ বিচৰণ কৰে। এই পক্ষীসমূহৰ সু-মধুৰ কোলাহলে পৰ্যটকসকলৰ মনত এক অনাবিল সুখ প্ৰদান কৰে। যাৰ বাবে বিলখনলৈ বছৰে বহুতো পৰ্যটকে প্ৰকৃতিৰ সুন্দৰতা উপভোগ কৰিবলৈ আহে। মতাপুং-মাগুৰি বিলখনৰ পৰিভ্ৰমী পক্ষীবোৰ বিলখনৰ শোভাবৰ্ধন কৰিছে। বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ পক্ষীসমূহৰ উপৰিও মাছ, কাছ আৰু জলজ উদ্ভিদ আৰু বন্যপ্ৰাণীবোৰেহে বিলখনৰ আকৰ্ষণ বৃদ্ধি কৰিছে।

প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ জৈৱ-বৈচিত্ৰ্য আৰু পাৰিপাৰ্শ্বিক ভাৰসমতা ৰক্ষা কৰা এক উল্লেখযোগ্য অংগ হ'ল এই জলাভূমি (বিল) সমূহ। জলাভূমিসমূহৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি মাছ-কাছৰ লগতে বিভিন্ন পশু-পক্ষী, চৰাই-চিৰিকটি জলজ উদ্ভিদ আদিয়ে জৈৱ-বৈচিত্ৰ্য আৰু পাৰিপাৰ্শ্বিক ভাৰসমতা ৰক্ষা কৰি আহিছে। সেইটো দিশৰ পৰা এই বিলসমূহৰ প্ৰভাৱ তথা গুৰুত্ব জীৱকুল

আৰু উদ্ভিদজগতৰ কাৰণে অপৰিসীম। বৰ্তমান গোটেই বিশ্বতেই এই জলাভূমিসমূহ সংৰক্ষণ কৰাৰ প্ৰচেষ্টা চলিছে। এই বিলসমূহে কেৱলমাত্ৰ পশু-পক্ষী তথা মৎস্য আৰু উদ্ভিদ জগতকেই সুৰক্ষা নিদিয়ে বৰঞ্চ ই মানৱ জাতিৰো বহু উপকাৰ সাধন কৰে। বৰ্তমান গোটেই বিশ্বতেই জনসংখ্যা বৃদ্ধি আৰু পৃথিৱীৰ গোলকীয় উষ্ণতা বৃদ্ধিৰ লগে লগে বিলসমূহ সংকুচিত তথা ধ্বংস হৈ অহাৰ ফলত জৈৱ-বৈচিত্ৰ্যৰ ওপৰত কু-প্ৰভাৱ পেলাইছে। এই বিলসমূহৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি কাষৰীয়া লোকসকলেও জীৱন নিৰ্বাহ কৰে। গতিকে জৈৱ-বৈচিত্ৰ্য আৰু জীৱন নিৰ্বাহ এই দুয়োটা দিশৰ পৰাই এই বিলসমূহৰ জীৱজগতৰ এক প্ৰাণস্বৰূপ। সেয়েহে এই বিলসমূহ সংৰক্ষণ কৰাটো অতিকৈ প্ৰয়োজনীয় আৰু জীৱ জগতৰ ওপৰত ইয়াৰ প্ৰভাৱ অপৰিসীম।

তিনিচুকীয়া জিলাৰ অন্যতম এখন বৃহৎ জলাভূমি হ'ল মতাপুং-মাগুৰি বিল। আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পক্ষীবিদ হিচাপে স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত এই বিলখনে জৈৱ বৈচিত্ৰ্য আৰু পাৰিপাৰ্শ্বিক ভাৰসমতা বহু পৰিমাণে ৰক্ষা কৰিছে। মতাপুং-মাগুৰি বিলখন বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ মাছ-কাছ, চৰাই-চিৰিকটি, পশু-পক্ষী, জলজ উদ্ভিদ উভচৰ প্ৰাণী আদিৰ কাৰণে উপযুক্ত বাসস্থান। এই বিলখনৰ বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ স্থানীয় আৰু পৰিভ্ৰমী পক্ষীৰ লগতে বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ মাছ, একাধিক প্ৰজাতিৰ মাছ, একাধিক প্ৰজাতিৰ কাছ বিভিন্ন জলজ উদ্ভিদ, সৌন্দৰ্যবৰ্ধক মাছ, বনৰীয়া ম'হ, বান্দৰ, পহু, নেউল, পানীউট, সাপ, ভেকুলী আদিয়ে জৈৱ-বৈচিত্ৰ্য তথা পাৰিপাৰ্শ্বিকতালৈ যথেষ্ট অৱদান আগবঢ়াইছে। সেই দিশৰ পৰা মতাপুং-মাগুৰি বিলখনৰ পৰিৱেশৰ ওপৰত গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰভাৱ আছে।

মতাপুং-মাগুৰি বিলখনে কেৱলমাত্ৰ জীৱকুল, মৎস্যকুল আৰু উদ্ভিদ জগতলৈ উপযুক্ত আৱাসস্থলৰ সৃষ্টি কৰা নাই বৰঞ্চ বিলখনে ইয়াৰ কাষৰীয়া জন-জীৱনৰ কাৰণেও উল্লেখযোগ্য অৱদান আগবঢ়াইছে। মতাপুং মাগুৰি বিলখনৰ

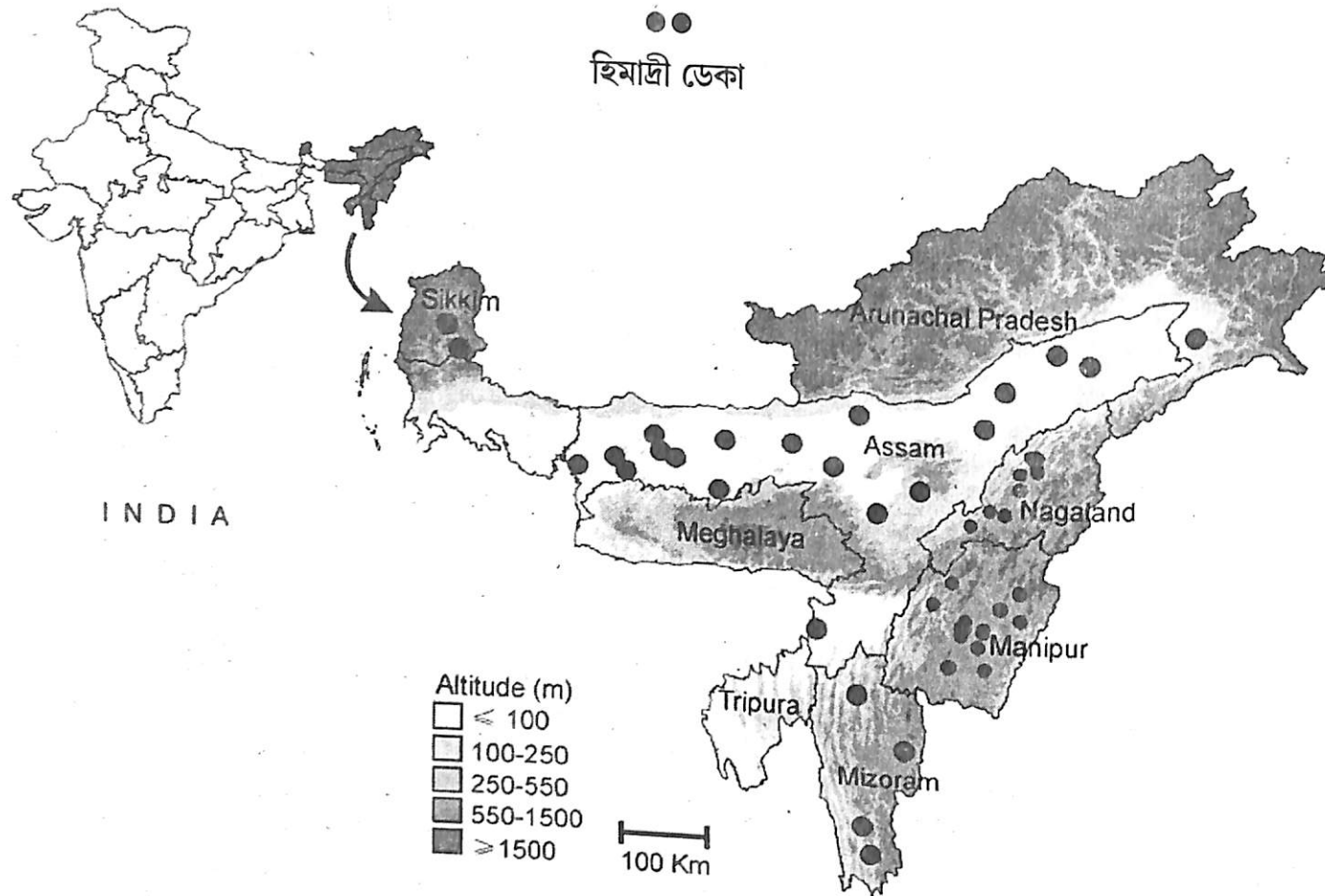
কাষৰীয়া জনজীৱনৰ অধিক সংখ্যকেই দৰিদ্ৰ সীমাৰেখাৰ তলৰ লোক। বিশেষকৈ মৰাণ আৰু চাহ-জনগোষ্ঠীৰ লোক বিলখনৰ কাষৰীয়া অঞ্চলত আছে, অন্য জনগোষ্ঠীৰো কিছুলোক আছে। বিলৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি কাষৰীয়া লোকসকল অৰ্থনৈতিকভাৱে যথেষ্ট লাভৱান হৈছে। ইয়াৰ কাষৰীয়া লোকসকলে বিলৰ ওপৰত যথেষ্ট লাভৱান হৈছে। ইয়াৰ কাষৰীয়া লোকসকলে কিছু পৰিমাণে লাভাৱিত উপঙা মাটিৰ খেতি কৰিও লোকসকলে কিছু পৰিমাণে লাভাৱিত হৈছে। উল্লেখ্য যে বিলৰ কাষৰীয়া মাটিসমূহ ওপঙি থকা কাৰণে বানপানীয়ে ধান খেতি অনিষ্ট কৰিব নোৱাৰে। তদুপৰি বিলৰ কাষৰ ওখ ঠাইসমূহত স্থানীয় বাসিন্দাসকলৰ গৰু, ম'হ, ছাগলী আদিৰ কাৰণে চৰণীয়া পথাৰ আছে। এনেদৰে বিলখনে কাষৰীয়া লোকসকলক যথেষ্ট অৱদান আগবঢ়াইছে।

মতাপুং-মাগুৰি বিলখনৰ কাষৰীয়া সমাজ-জীৱনৰ লোকসকলে বিলখনৰ কোনো অনিষ্ট নকৰাকৈ মাছ ধৰি পৰিয়াল পোহপাল দিছে। শান্ত আৰু সহজ-সৰল লোকসকলে বিলখনৰ পৰিৱেশ ধ্বংস কৰিবলৈ কোনোদিনে চেষ্টা কৰা নাই। লোকসকল বিলখন সম্বন্ধে যথেষ্ট সজাগ। সেয়েহে বিলখন বৰ্তমানেও ধ্বংস নোহোৱাকৈ সুন্দৰভাৱে আছে। এটা কথা স্বীকাৰ যে মাজে সময়ে দুগুণতকৈয়ো বিলখনৰ পক্ষী তথা অন্য সম্পদ ধ্বংস কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে যদিও স্থানীয় লোকসকলে ইয়াক বাধা প্ৰদান কৰি আহিছে। যাৰ ফলত বিলখন বৰ্তমান দিনতো সুৰক্ষিত হৈ আছে।

চৰকাৰে উচিত আৰু ফলপ্ৰসূ আঁচনি আৰু সঠিক পৰিকল্পনা গ্ৰহণ কৰি ৰূপায়ণৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিলে মতাপুং-মাগুৰি বিলখনত পৰিৱেশ পৰ্যটনে উদ্যোগ হিচাপে গঢ় লৈ উঠিব। লগতে বিলৰ কাষৰীয়া অঞ্চলৰ জনসাধাৰণৰ আৰ্থিক আৰু সামাজিক ব্যৱস্থা পৰিৱৰ্তন হোৱাৰ লগতে নিবনুৱা সমস্যাবোৰ কিছু পৰিমাণে হ'লেও সমাধান হ'ব। তাৰ সমান্তৰালভাৱে চৰকাৰে ৰাজহ সংগ্ৰহ কৰাৰ লগতে স্থানীয় জনসাধাৰণেও স্বচ্ছলতাৰে জীৱন নিৰ্বাহ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব।

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ১৮১

উত্তৰ-পূৱ ভাৰতৰ ভৌগোলিক অঞ্চলসমূহ

ভৌগোলিক অৱস্থিতি :

৯০° ডিগ্ৰী পূৱ আৰু ৯৫° ডিগ্ৰী পূৱ দ্ৰাঘিমাংশ আৰু ২২° ডিগ্ৰী উত্তৰ আৰু ২৮° ডিগ্ৰী উত্তৰ অক্ষাংশই আগুৰি থকা ভূমি খণ্ডই হৈছে ভাৰতৰ উত্তৰ-পূৱ অঞ্চল।

অসম, মণিপুৰ, নাগালেণ্ড, অৰুণাচল, মেঘালয়, মিজোৰাম আৰু ত্ৰিপুৰা এই কেইখন ৰাজ্যৰে এই অঞ্চলটো গঠিত। উত্তৰ-পূৱ ভাৰতৰ প্ৰাকৃতিক আৰু ভৌগোলিক লক্ষণসমূহ অতি বিচিত্ৰ। সমতলভূমি, মালভূমি আৰু পাৰ্বত্যভূমিৰে অঞ্চলটো ভৰা। ইয়াৰ প্ৰাকৃতিক লক্ষণ আৰু ভৌগোলিক অৱস্থাৰ মাজত সামঞ্জস্য ইমান বেছি যে সেই সামঞ্জস্যলৈ লক্ষ্য কৰি অঞ্চলটো পাঁচটা প্ৰধান প্ৰাকৃতিক অঞ্চলত বিভক্ত কৰা দেখা গৈছে।

১৮২ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

- ১) অসম-হিমালয় অঞ্চল,
 - ২) ব্ৰহ্মপুত্ৰ-উপত্যকা অঞ্চল,
 - ৩) শ্বিলং-সমভূমি অঞ্চল,
 - ৪) বৰাক উপত্যকা অঞ্চল,
 - ৫) দক্ষিণ-পূৱ পাৰ্বত্য অঞ্চল (মণিপুৰ, নাগালেণ্ড, মিজোৰাম)
 - ৬) অসম-হিমালয় অঞ্চল :
- বিশাল হিমালয় গিৰিমালাৰ একেবাৰে পূৱৰ অংশটোৱেই হৈছে- অসম-হিমালয় অঞ্চল। চিকিমৰ তিস্তা নদীৰ পৰা ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ কাষে কাষে চীন পৰ্যন্ত এই অঞ্চলটো বিস্তৃত হৈ আছে। দীঘলে ই প্ৰায় ৭২০ কিলোমিটাৰ। এই অঞ্চলটোৰ অধিবাসীসকলৰ সৰহভাগেই হৈছে-মংগোলীয় গোষ্ঠীৰ। অসম-হিমালয়ৰ পাদদেশত এই লোকসকলে বাস কৰে। একো একোটা

জনজাতিৰ বসতি এক নিৰ্দিষ্ট ভৌগোলিক সীমাৰ ভিতৰত আবদ্ধ আৰু তেওঁলোকৰ নাম অনুযায়ী তেওঁলোকে বাস কৰা পৰ্বতবিলাকৰ নামকৰণ কৰা হৈছে। যেনে :- ভূটান, ডফলা, মিৰি, মিচিমি, অঁকা, আবৰ আৰু খামতি পৰ্তমালা। উত্তৰ-পূৱ অঞ্চলত এই পৰ্বত মালাই এটা ভাঁজ লৈ ব্ৰহ্মদেশৰ আৰাকান পৰ্বত পৰ্যন্ত গৈছে। এই পৰ্বত মালাসমূহ ইমান থিয় যে সেইবিলাকৰ পৰা ওলাই অহা নৈ বিলাকৰ উৎসস্থল অতি ওখত অৱস্থিত। সেইবাবে নৈ বিলাকৰ বেগ অতি প্ৰবল আৰু সমতল ভূমিলৈ নামি আহি বিভিন্ন শাখা-প্ৰশাখাত নৈ বিলাক বিস্তৃত হৈ পৰে।

২) ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকা :

এই উপত্যকাটোক অসম উপত্যকা বুলিও কোৱা হয়। ইয়াক দুটা ভাগত ভগাব পাৰি। যেনে :- উজনি অসম আৰু নামনি। নামনি অসমৰ ভূমিখণ্ড বিভিন্ন পৰ্বত-পাহাৰেৰে ভৰা কাৰণে খণ্ডিত হৈ পৰিছে, কিন্তু উজনি অসমৰ ভূমিখণ্ড অভগ্ন অৱস্থাত আছে। উত্তৰ-পশ্চিমত হিমালয়ৰ পৰা দক্ষিণ-পূৱত নগা পৰ্বত পৰ্যন্ত এই অঞ্চল বিস্তৃত। বিশাল ব্ৰহ্মপুত্ৰ আৰু ইয়াৰ অসংখ্য উপনদীয়ে যুগ যুগ ধৰি কঢ়িয়াই অনা পলস পৰি পৰিয়েই ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকা অঞ্চল গঠিত হৈছে।

৩) শ্বিলং সমভূমি অঞ্চল :

উত্তৰ-পূৱ অঞ্চলৰ সোঁ মাজত অৱস্থিত এই পৰ্বতলানিক অসম উপত্যকা অৰ্থাৎ ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকা আৰু বৰাক উপত্যকাৰ অৱবাহিকা বুলিব পাৰি। এই মালভূমি অঞ্চলৰ উচ্চতা ৪০০০

ফুটৰ পৰা ৫০০০ ফুট পৰ্যন্ত। দীঘে ই প্ৰায় ২৫০ মাইল আৰু বহলে ২৫ মাইল। এই মালভূমিত হোৱা প্ৰবল বৰষুণৰ বাবেই নদী-উপত্যকাবিলাক একোটা গভীৰ নলাৰ দৰে হৈ পৰিছে। প্ৰায়বিলাক নৈৰে তলি শিলাময় হোৱাৰ কাৰণে সেইবিলাকৰ সোঁত অতি প্ৰবল। ইয়াৰ ফলত এজাক ডাঙৰ বৰষুণ দিলে একোখন সামান্য জুৰিও পানীৰে ওফন্দি উঠে।

৪) বৰাক উপত্যকা অঞ্চল :

বৰাক উপত্যকাৰ অধিকাংশই হৈছে জলহুৱা সমতলভূমি। মাজে মাজে কিছুমান ওখ পাহাৰ দেখিবলৈ পোৱা যায়। উত্তৰে গাৰো পাহাৰেই হৈছে এই উপত্যকাৰ সীমা। এই সীমাৰ মণিপুৰৰ পৰা ত্ৰিপুৰালৈকে গোটেই অঞ্চলটো পৰ্বতীয়া। তাৰ মাজে মাজে কিছুমান উপত্যকা দেখিবলৈ পোৱা যায়। উপত্যকাটোৰ দক্ষিণ আৰু পশ্চিম গোটেই খণ্ড হিমালয় পাৰ্বত্য ভূমি। উপত্যকাটোৰ বহুতো অঞ্চল অগাধ অৰণ্যেৰে ভৰা। সমতলভূমি বালিচহীয়া আৰু পলসুৱা। ইয়াৰ নদীবিলাকৰ গতি অতি বেঁকা-বেঁকি।

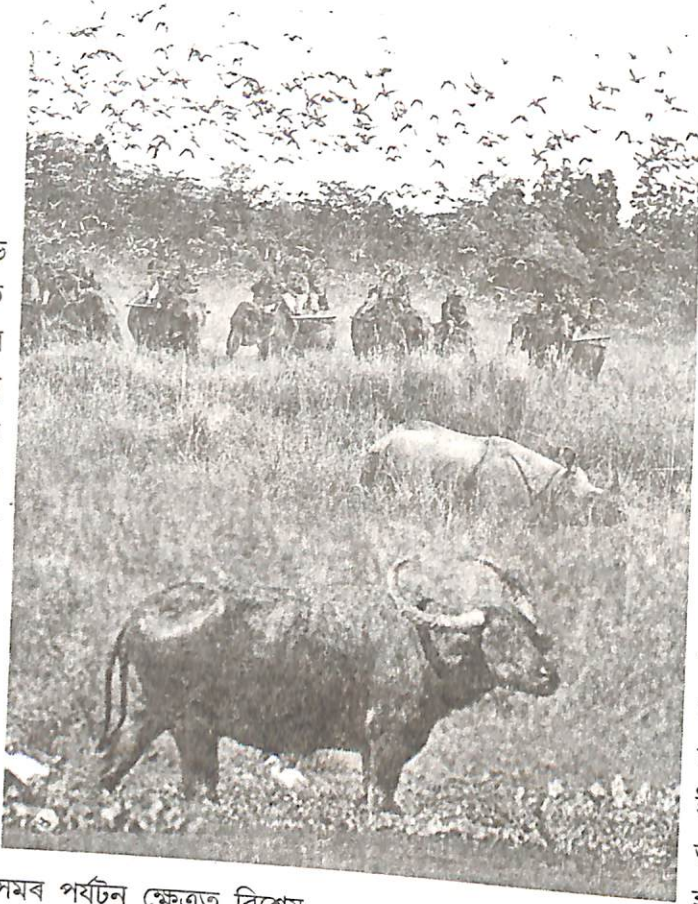
৫) দক্ষিণ-পূৱ পাৰ্বত্য অঞ্চল :-

ঘাইকৈ নগা, মণিপুৰ আৰু মিজো পৰ্বতক লৈয়ে এই অঞ্চল গঠিত হৈছে। মণিপুৰৰ বাহিৰে ইয়াৰ বাকী পাৰ্বত্য অঞ্চলবিলাকত সমভূমি নাই বুলিলেই হয়। ইয়াৰ পৰ্বতমালাৰ উচ্চতা প্ৰায় ৩,০০০ ফুট (৯১৫ মি), কিন্তু য'ত ত'ত ৬,০০০ ফুটলৈকে ওখ শৃংগত ইয়াত পোৱা যায়।

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ১৮৩

ডিব্ৰু-ছৈখোৱা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান

পৰ্যটনৰ কেন্দ্ৰবিন্দু

●●
ৰূপশিখা ডেকা

তিনিচুকীয়া আৰু ডিব্ৰুগড় জিলাৰ মধ্যাংশত অৱস্থিত ডিব্ৰু-ছৈখোৱা এখন পৰ্যটনৰ কেন্দ্ৰস্থলী আৰু লগতে সংলগ্ন হৈ আছে মাগুৰি-মতাপুং বিল যত শ শ পৰিভ্ৰমী চৰাইৰ আগমন ঘটে। ১৯৯৯ চনত ডিব্ৰু-ছৈখোৱা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান হিচাপে স্বীকৃতি প্ৰদান কৰা হৈছিল। এই ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানখন প্ৰধানকৈ বনৰীয়া ঘোঁৰাৰ বাবে বিখ্যাত। ইয়াৰ উপৰিও ইয়াত বিভিন্ন ধৰণৰ প্ৰাণী আৰু উদ্ভিদো পোৱা যায়।

এই ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানখনে অসমৰ পৰ্যটন ক্ষেত্ৰত বিশেষ ভূমিকা পালন কৰি আহিছে। বৈচিত্ৰ্যৰে ভৰপূৰ এই ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানখন পৰিদৰ্শন কৰিবলৈ দেশ-বিদেশৰ পৰা বছৰি বহু পৰ্যটকৰ আগমন ঘটে। এই ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানখনৰ পৰ্যটকৰ প্ৰধান আকৰ্ষণ হৈছে কেকজুৰি গছে যিয়ে প্ৰায় ১.৫ কিলোমিটাৰ অংশ আৱৰি আছে। ইয়াৰ উপৰিও ইয়াত বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ বান্দৰ, বাঘ আৰু চৰাই আদিও পোৱা যায়। Ruddy Shelduck, Kingfisher, Drongo, Indian Roller আদি ইয়াত সচৰাচৰ দেখা কিছুমান চৰাই। ইয়াৰ উপৰিও ইয়াত বিভিন্ন ধৰণৰ পোক-পৰুৱা আদিৰো প্ৰাকৃতিক আৱাসস্থলী। Salix, Bisopia, Javanica, Xanthium, Strumarium, Ipomoea, Aquatic ইত্যাদি ইয়াত পোৱা উদ্ভিদ। ইয়াৰ উপৰিও ইয়াত পোৱা উদ্ভিদসমূহ গুৰুত্বপূৰ্ণ ভাৱে ভৰপূৰ আৰু ইয়াৰ নদীত River Dolphin দেখা যায়, যি পৰ্যটকৰ আকৰ্ষণৰ অন্যতম কেন্দ্ৰবিন্দু। River Dolphin ৰ উপৰিও বিভিন্ন

প্ৰজাতিৰ মাছ ইয়াৰ নৈত উপলব্ধ। মুঠতে, এই ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানখন হৈছে প্ৰকৃতিৰ বুকুত এক অন্যতম জৈৱ-বৈচিত্ৰ্যৰ ভঁৰাল স্বৰূপ।

এই ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানখনৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি বিভিন্ন পৰ্যটন ক্ষেত্ৰও গঢ় লৈ উঠিছে। যিয়ে ইয়ালৈ অহা পৰ্যটকক এই উদ্যানখন পৰিভ্ৰমণ কৰাৰ সম্পূৰ্ণ সা-সুবিধা প্ৰদান কৰে। ইয়াৰ দ্বাৰা আমাৰ ৰাজ্যৰ অৰ্থনৈতিক দিশত বহু লাভৱান হ'ব পাৰি।

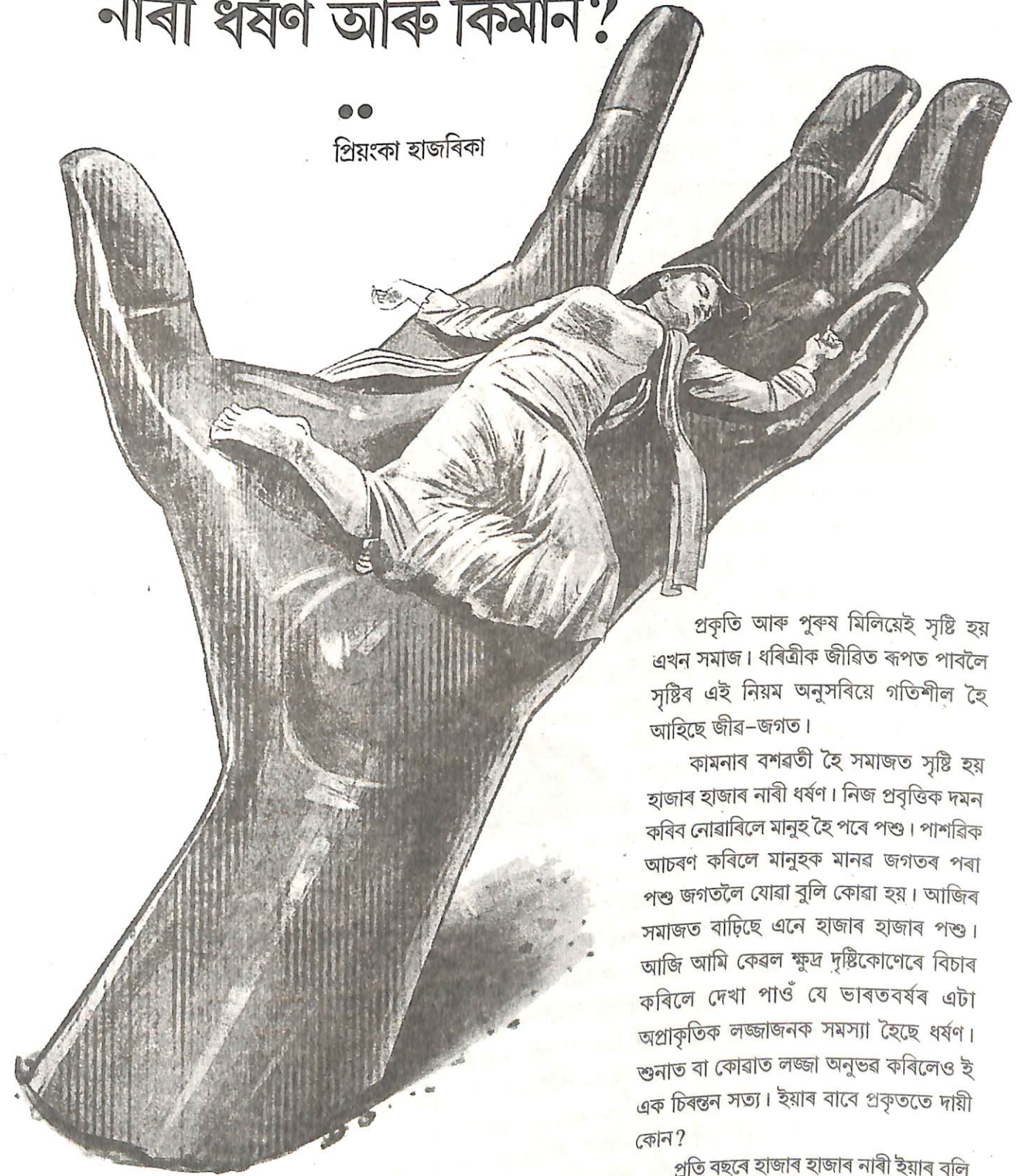
এখন দেশ বা ৰাজ্যৰ পৰ্যটন ক্ষেত্ৰ হৈছে অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়। এই পৰ্যটনৰ পৰা দেশৰ অৰ্থনৈতিক সহায় হোৱাৰ লগতে অনেক ক্ষেত্ৰত সহায়ক হয়।

কিন্তু এই ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানখনৰ পৰ্যটনৰ ক্ষেত্ৰখন বহু সমস্যাবে জৰ্জৰিত। ইয়াতো ইয়াৰ কাৰণ বহুক্ষেত্ৰত চৰকাৰৰ আওকাণ। ডিব্ৰু-ছৈখোৱা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানখন তিনিচুকীয়া চহৰ পৰা মাত্ৰ কিছু নিলগত অৱস্থিত কিন্তু ইয়াৰ সংলগ্ন পথটো অৱস্থা বিশেষ ভাল নহয়। ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান হিচাপে পৰ্যটনৰ ক্ষেত্ৰত পৰ্যটকসকলৰ সুবিধাৰ বাবে যাতায়াত, পৰিদৰ্শন ইত্যাদিৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ সুবিধা নাই।

গতিকে চৰকাৰ তথা পৰ্যটন বিভাগৰ সামান্য মনযোগে এই ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানখনক পৰ্যটকৰ বাবে বিশেষভাৱে আকৰ্ষণীয় কেন্দ্ৰবিন্দু হিচাপে গঢ়ি তুলিব। লগতে স্থানীয় বাসিন্দাসকল কৰ্ম আৰু সহায় সহযোগিতাই ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানখনৰ সম্পদসমূহ সংৰক্ষণত বিশেষভাৱে সহায় কৰিব।

নাৰী ধৰ্ষণ আৰু কিমান?

●●
প্ৰিয়ংকা হাজৰিকা

প্ৰকৃতি আৰু পুৰুষ মিলিয়েই সৃষ্টি হয় এখন সমাজ। ধৰ্মাত্মক জীৱিত ৰূপত পাবলৈ সৃষ্টিৰ এই নিয়ম অনুসৰিয়ে গতিশীল হৈ আহিছে জীৱ-জগত।

কামনাৰ বশৱৰ্তী হৈ সমাজত সৃষ্টি হয় হাজাৰ হাজাৰ নাৰী ধৰ্ষণ। নিজ প্ৰবৃত্তিক দমন কৰিব নোৱাৰিলে মানুহ হৈ পৰে পশু। পাশৱিক আচৰণ কৰিলে মানুহক মানৱ জগতৰ পৰা পশু জগতলৈ যোৱা বুলি কোৱা হয়। আজিৰ সমাজত বাঢ়িছে এনে হাজাৰ হাজাৰ পশু। আজি আমি কেৱল ক্ষুদ্ৰ দৃষ্টিকোণেৰে বিচাৰ কৰিলে দেখা পাওঁ যে ভাৰতবৰ্ষৰ এটা অপ্ৰাকৃতিক লজ্জাজনক সমস্যা হৈছে ধৰ্ষণ। শুনাত বা কোৱাত লজ্জা অনুভৱ কৰিলেও ই এক চিৰন্তন সত্য। ইয়াৰ বাবে প্ৰকৃততে দায়ী কোন?

প্ৰতি বছৰে হাজাৰ হাজাৰ নাৰী ইয়াৰ বলি হৈ মৃত্যু মুখত পৰাও দেখা যায়। আজি এক

সামান্য তথ্য অনুসৰি বিচাৰ কৰিলে দেখা যায় যে ২০১৬ চনত ভাৰতবৰ্ষত ৩৩,৭০৭ টা নাৰী ধৰ্মগৰ এজাহাৰ দাখিল কৰা হৈছে। ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে ২০১০ চনত ইয়াৰ পৰিমাণ ছৈল ২২,১৭২ টা। তথ্য অনুসৰি ভাৰতবৰ্ষত প্ৰতিদিনে ৯২ গৰাকী মহিলা ধৰ্মগৰ বলি হ'ব লগা হয়।

গতিশীল সময়ত শিক্ষিত সমাজ, শিক্ষিত ইয়াৰ লোকসকল। তেন্তে এই শিক্ষিত সমাজত পশুৰ আচৰণ দেখা পোৱা গৈছে কিয়? হাজাৰ-হাজাৰ নিৰীহ নাৰীক পলকতে অন্ধকাৰ এটা জীৱন দিয়া হৈছে কিয়? প্রতিজন মানুহৰে জন্মগত প্ৰবৃত্তি থাকে। কিন্তু ইয়াৰ প্ৰবৃত্তিসমূহক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলৈও ইয়াৰ বাবে সংযম ক্ষমতা প্ৰদান কৰা হয়। তেনেস্থলত এই নবাধম কামৰ প্ৰয়োজনীয়তা কিয়? ইয়াৰ বাবে হয়তো প্ৰয়োজন হৈছে সমাজৰ শিক্ষা জগতত যৌন শিক্ষাৰ প্ৰচাৰ। সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকেই যৌন শিক্ষা প্ৰদান কৰিলে ইয়াৰ পৰা সামান্য পৰিমাণে পৰিত্ৰাণ পাব পাৰি। যিজন লোকৰ মনত নিজ মাতৃৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা আৰু ভক্তি থাকে সেইজন ব্যক্তিয়ে এনে জঘন্য কামৰ পৰা বিৰত থাকিব অন্যথা তেওঁক মানৱ হিচাপে স্বীকৃতি দিয়াৰ প্ৰয়োজন নাথাকিব।

লজ্জিত বিষয় হিচাপে গণনা কৰা বাবে আজিৰ সমাজত ইয়াৰ উপস্থিতি যথেষ্ট বেছি। পৰ্দাৰে ঢাকিব বিচৰা প্ৰতিটো বিষয়েই আজিৰ সমাজত জল্জল-পটুপটু, উচ্ছৃংখল জনসমাজ, উচ্ছৃংখল চিন্তাধাৰা, ধৈৰ্যহীনতা, অত্যধিক প্ৰযুক্তিৰ সঁজুলিৰ প্ৰয়োগেই হৈছে ইয়াৰ মূল কাৰণ। প্ৰতিটো কাৰ্যৰে একোটা কাৰণ থাকে। ঠিক সেইদৰে এটা মুদ্ৰাৰ দুয়োখন পিঠিয়েই ইয়াক সম্পূৰ্ণ কৰাৰ দৰে, এই কথাষাৰৰ প্ৰাসংগিতা আহি পৰিছে কাৰণ এই ধৰ্মৰ কাৰ্য সংঘটিত হোৱাৰ ক্ষেত্ৰত কিছু পৰিমাণে ভুল সেই নিৰ্বাতিতা নাৰীকেইগৰাকীৰো থাকে। অৱশ্যে এনেকুৱা নহয় যে প্ৰত্যেকগৰাকীয়েই ইয়াৰ বাবে দায়ী। এনে বহুকেইগৰাকী থাকে যি নিবহীভাৱে নিজৰ জীৱনটো ধ্বংস হৈ যোৱা দেখা যায়। কিছু ক্ষেত্ৰত সামান্য পৰিমাণে হ'লেও আজিৰ ভিতৰত অন্তৰ্ভুক্ত হৈ পৰিছে।

সময়ে সময়ে সংঘটিত হোৱা দামিনী কাণ্ডৰ দৰে দেশত প্ৰতিদিনে হাজাৰ হাজাৰজনী দামিনীৰ উন্মেষ হয় আৰু মৃত্যু হয়। এটা বাতৰি প্ৰচাৰ কৰাৰ সময়ত বাতৰি কাকত তথা নিউজ চেনেলবোৰে প্ৰথমে যি অগ্ৰণী ভূমিকা হৈ পৰে সৰি পৰা এটুপি নিয়ৰ। বাতৰিকাকত তথা নিউজ চেনেলৰ টি-আৰ-পি বঢ়াবৰ বাবে সেই সময়ত বাৰে বাৰে একোটা বাতৰিকে প্ৰচাৰ কৰি থাকে, তেনেহ'লে ইয়াৰ পৰিণাম হিচাপে এই জঘন্য কাণ্ডৰ পৰিমাণ কমাব পাৰিছে জানো? বাতৰিৰ শিৰোনাম লৈ ধৰিতা নাৰীগৰাকীৰ নাম দিয়া হয়।

কৰাজনে প্রকৃততে শাস্তি পায়নে? তেওঁ এজন সমাজৰ মুখা পিন্ধা ভদ্ৰলোক হৈয়েই থাকি যায়। ধৰ্ষিতা নারীগৰাকীক সমাজৰ পৰা অপদস্থ কৰা হয় কিন্তু সেই কাণ্ড সংঘটিত কৰা লোকসকলক শাস্তি দিবৰ বাবে উপযুক্ত প্ৰমাণৰ বাবে বাট চাই বখা হয়। হাজাৰ হাজাৰ লেখা, হাজাৰ হাজাৰ বাতৰিয়েই একো পৰিৱৰ্তন আনিব নোৱাৰে যেতিয়ালৈকে বিকৃত সমাজৰ মানসিকতা পৰিৱৰ্তন নহয়। এখন সমাজ সুন্দৰ হোৱাৰ ক্ষেত্ৰত নাৰী আৰু পুৰুষ সকলোৰেই ভূমিকা থাকিব লাগিব। আজিৰ লোকসকল সমাজক সুস্থিৰ চিন্তা-চৰ্চা প্ৰদান কৰিলেহে ভৱিষ্যৎ পূৰ্ণাই আমাৰ মন লাগিব।

এখন সমাজ সুন্দর হওয়ার ক্ষেত্রে নারী আৰু পুৰুষ সকলোৰেই ভূমিকা থাকিব লাগিব। আজিৰ লোকসকলে সমাজক সুস্থিৰ চিন্তা-চৰ্চা প্ৰদান কৰিলেহে ভৱিষ্যৎ প্ৰজন্মই আমালৈ মূৰ দাঙি চাব অন্যথা আমাৰ সমাজখন আজিতকৈ নিকৃষ্ট হ'ব।

১৮৬ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

বর্তমান সমাজত
নারীর অস্তিত্ব

●● মায়াশ্রী ঠাকুর

সমগ্ৰ বিশ্বৰ অস্তিত্ব নাৰীৰ ওপৰতে বিদ্যমান। এগৰাকী নাৰী সমগ্ৰ মানৱ জাতিৰ মূল ভেটি। প্ৰত্যেকখন দেশৰ প্ৰত্যেকজন পুৰুষৰ সফলতাৰ আঁৰত এগৰাকী নাৰীৰ অৱদান অপৰিসীম। অতীত প্ৰজন্মৰ দৰে আজিৰ প্ৰজন্মৰ নাৰীয়েও সমাজত নিজৰ কৰ্মদক্ষতা, বীৰত্ব, সাহসিকতাৰে নিজৰ অস্তিত্ব বাখিৰালৈ সক্ষম হৈছে। অতীত সমাজৰ ইতিহাস লুটিয়ালে দেখা যায় যে — আমাৰ দেশ ভাৰতবৰ্ষৰ স্বাধীনতাৰ আঁৰত পুৰুষৰ সমানে খোজ মিলোৱা প্ৰত্যেক গৰাকী নাৰীৰ সাহসিকতা, বীৰত্ব সঁচাকৈ প্ৰশংসনীয়। এই ক্ষেত্ৰত কনকলতা, শ্ৰীমতী বাণী, ভোগেশ্বৰী ফুকননী ইত্যাদি এই সকল নাৰীৰ কথা। স্বীকাৰ কৰিব লাগিব। বিশ্বক গৌৰৱেৰে গৌৰৱাধিত কৰা আজিৰ ভাৰতীয় সমাজৰ নাৰীয়ে বৰ্তমান প্ৰজন্মকো উজ্জীৱিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। এই ক্ষেত্ৰত অসমৰ হিমা দাস, ৰীমা দাসৰ কথা উল্লেখ কৰিব লাগিব।

অসমৰ গাঁৱে-ভূঞা সঁচৰতি হৈ থকা বহুতো অসমীয়া সন্তানে নিজৰ কৰ্মৰ দ্বাৰা সমগ্ৰ বিশ্বতে নিজৰ নাম জিলিকাবলৈ সক্ষম হৈছে। তেনে এগৰাকী অসম সন্তান তথা জীয়ৰী হিমা দাস। অধ্যয়ন, কঠোৰ পৰিশ্ৰম, আত্মবিশ্বাস, দক্ষতা, কৰ্মস্পৃহাই নিজৰ নাম জিলিকোৱাৰ লগতে বৰ্তমান প্ৰজন্মকো উজ্জীৱিত কৰি তুলিবলৈ সক্ষম হৈছে। এগৰাকী সফল দৌৰবিদ হিচাপে তথা এথলীট হিচাপে নিজকে প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা হিমা দাস আজি সমগ্ৰ নাৰী জাতিৰ বাবে প্ৰেৰণাৰ

উৎস। অসমৰ নগাঁও জিলাৰ ধিং টাউনৰ কান্ধুলীমাৰী গাঁৱৰ
জীয়ৰী হিমা দাস। হিমাক প্ৰশিক্ষণ দিয়া নিপণ দাসৰ প্ৰশিক্ষণো
সঁচাই প্ৰশংসনীয় বিষয়। নগাঁৱত নকল আমিন ষ্টেডিয়ামত
অ'পেন এথলেটিকছ মীটত অংশ গ্ৰহণ কৰি ১০০, ২০০
আৰু ৪০০ মিটাৰ দৌৰত প্ৰথম স্থান অধিকাৰ কৰি সকলোৰে
প্ৰিয় পাঠ হৈ পৰিছিল। তেওঁ নগাঁও জিলা দলত স্থান লাভ
কৰি ২০১৬ চনত শিৱসাগৰত ৪০ তম আন্তঃজিলা
এথলেটিকছ প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথমে ভাগ লৈ ২০০ আৰু ৪০০
মিঃত স্বৰ্ণ পদক অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। ইয়াৰ পিছতেই
হিমাই অসমক প্ৰতিনিধিত্ব কৰি ফিনলেণ্ড টেম্পেৰে চহৰৰ
বেটিনা ষ্টেডিয়ামত ২০ বছৰ অনুৰ্ব বিশ্ব-এথলেটিকছ
চেম্পিয়নশ্বিপত স্বৰ্ণ অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা ভাৰতৰ
এথলেটিকছ জগতত ভাৰতীয় হিচাপে নিজৰ নাম খোদিত
কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। আত্মবিশ্বাস, সাহস আৰু দক্ষতাৰে
কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। আত্মবিশ্বাস, সাহস আৰু দক্ষতাৰে
নিজকে আগুৱাই নিবলৈ তেওঁ আজি বদ্ধপৰিকৰ। সেয়ে হয়তো
পিছলৈ উভতি নেচাই এছি্যান গেমেছতো প্ৰথমে দুটাকৈ ৰূপৰ
পদক আৰু মহিলাৰ দলগত ৪×৪০০ মিটাৰ ৰিলেত এটাকৈ
স্বৰ্ণ জয়ৰ কৃতিত্ব লাভ কৰি সমগ্ৰ অসমৰ লগতে ভাৰতকো
শৌৰাষিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। এছি্যান গেমেছত অৰ্জুন
ভোগেশ্বৰ বৰুৱাৰ পিছতেই হিমা দাস দ্বিতীয় গৰাকী অসমীয়া
এথলেটিকছ হিচাপে নিজৰ স্থান অক্ষুণ্ণ ৰাখিবলৈ সক্ষম হৈছিল।
শেহতীয়াকৈ দেশৰ অতি সন্মানীয় পদক ২০১৮ চনৰ অৰ্জুন

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বর্ষ • ১৮৭

বাঁটাৰ বাবেও হিমা দাসক মনোনীত কৰা হৈছে। সুদীৰ্ঘ ৩০ বছৰৰ পিছত এই বাঁটাৰ বাবে মনোনীত হিমা দাস পঞ্চম গৰাকী অসমীয়া। ২৫ ছেপ্তেম্বৰত দেশৰ ৰাষ্ট্ৰপতি ৰামনাথ কোবিন্দৰ হাতেৰে হিমা দাসে এই বাঁটা গ্ৰহণ কৰি সমগ্ৰ অসমবাসীকে গৌৰৱান্বিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

সফলতাৰ মাপকাঠীৰে অসম তথা ভাৰতক গৌৰৱান্বিত কৰা আন এগৰাকী অসম জীয়াৰী ৰীমা দাসৰ কৰ্মদক্ষতাও সকলোৰে হৃদয়ত স্থান লাভ কৰিছে। অসমৰ ছয়গাঁৱৰ জীয়াৰী ৰীমা দাসৰ সফলতাই জাক জাক যুৱ প্ৰজন্মক কলীয়া ডাৱৰৰ পৰিৱৰ্তে নতুন দিনৰ ঠিকনা দিছে। ৰীমা দাসৰ নিৰ্মিত 'ভিলেজ ৰকষ্টাছ' চিনেমাখনে বিভিন্ন সন্মানীয় পদক লাভ কৰাৰ লগতে শেহতীয়াকৈ ভাৰতক প্ৰতিনিধিত্ব কৰি অস্কাৰ মঞ্চলৈ মনোনীত হৈছে। এই বিৰল কৃতিত্বক লৈ আমি অসমবাসী নিঃসন্দেহে গৌৰৱান্বিত। বৰ্তমান অসম, উত্তৰ-পূবৰ প্ৰেক্ষাপট দেখা দিয়া খিলঞ্জীয়া অস্তিত্বৰ সংকট আদিৰ দৰে বিভিন্ন সামাজিক-ৰাজনৈতিক অনিশ্চয়তা পৰিৱেশত আক্ৰান্ত হৈ থকা অসমৰ জাতিটোক হিমা, ৰীমাৰ সফলতাই অলপ হ'লেও সকাহ দিবলৈ সক্ষম হৈছে। তদুপৰি, বৰ্তমান যুৱ-প্ৰজন্মৰ মাজত লুকাই থকা অসাধাৰণ প্ৰতিভাক নিজ কৰ্মোদ্যমেৰে বিশ্বৰ আগত দাঙি ধৰিব পাৰে, ইয়াৰ বাবে হিমা-ৰীমা কৃতিত্বই প্ৰেৰণাৰ উৎস।

বৰ্তমান প্ৰজন্মক আমি হিমা-ৰীমা প্ৰজন্ম আখ্যা দিব পাৰোঁ। প্ৰত্যেক প্ৰজন্মক আগুৱাই যাবলৈ প্ৰত্যেকৰে উৎসাহ-উদ্দীপনা, সমৰ্থনৰ প্ৰয়োজন। এই ক্ষেত্ৰত জুবিন গাৰ্গে অসম জীয়াৰী হিমা দাসক সংগীতৰ যোগেদি উৎসাহ যোগাইছে। উৎসাহ-উদ্দীপনাই হৈছে এটা জাতি, এটা প্ৰজন্মক আগুৱাই যোৱাৰ মূল উৎস। গতিকে আমি সকলোৰে আশাবাদী যে হিমা-ৰীমাৰ দৰে আন আন যুৱক-যুৱতীয়েও নিজ কৰ্মোদ্যমেৰে ভৱিষ্যৎ প্ৰজন্মক সঠিক দিশত যাতে আগুৱাই নিব পাৰে তাৰেই আমি কামনা কৰোঁ।

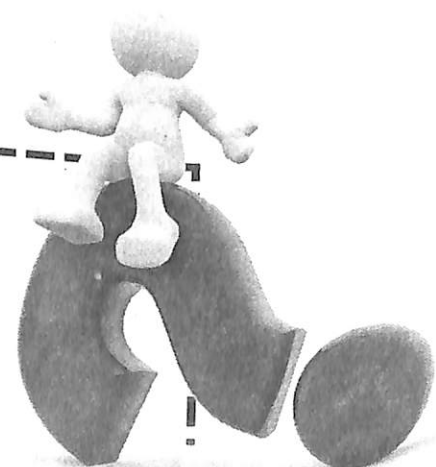
প্ৰাচীন কালৰ ইতিহাস খুচৰিলে দেখা পাম যে, প্ৰাচীন সমাজ ব্যৱস্থাত নাৰীক চাৰিবেৰৰ মাজত আবদ্ধ ৰখা হৈছিল, কিন্তু বৰ্তমান সমাজত নাৰী উচ্চ শিক্ষাৰত উপনীত হৈছে। আজিৰ সমাজৰ নাৰী এথলীট, চিনেমা পৰিচালনা, পাইলট, মহাকাশচাৰী, এভাৰেষ্ট শৃংগ আৰোহণ ইত্যাদি বিভিন্ন দিশত বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত নিজকে প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। পুৰুষৰ সমানে নাৰীয়েও আজি নিজৰ স্থান অটুট ৰাখিবলৈ সক্ষম হৈছে। তথাপিও, এচাম প্ৰজন্মই নাৰীক দুৰ্বল, ভয়াতুৰ বুলি পুতৌ কৰে তেনে প্ৰজন্মক আমি অগ্ৰণী, সমালোচনাৰ আৰু হাঁহিয়াতৰ পাত্ৰ কৰি তোলাঁ। কাৰণ বৰ্তমান নাৰীয়ে নিজ কৰ্মদক্ষতাৰে নাৰী শক্তিক প্ৰমাণ কৰি দেখুৱাইছে। গতিকে পুৰুষৰ দৰে বৰ্তমান সমাজত নাৰীৰো সমান অস্তিত্ব আছে। শেষত এটা কথাই উল্লেখ কৰোঁ - নাৰীক সন্মান কৰিবলৈ শিকক, কাৰণ নাৰীয়ে এখন দেশৰ ভৱিষ্যৎ, নাৰী নাথাকিলে মানৱ জাতিৰ অস্তিত্ব নাথাকে।

❖ আদৰ্শ যদি স্নান নহয়, আশা যদি ভয়হীন হৈ থাকে তেন্তে ব্যৰ্থতা আহিব নোৱাৰে।

- জৱাহৰলাল নেহৰু

❖ নিজে যিটো কৰিব নোৱাৰা, আনকো সেইটো কৰিবলৈ নক'বা।

- মহাত্মা গান্ধী

ম.হি.লা. স.ৱ.লী.ক.ৰ.ণ.

Women Empowerment

••
Azmeem Nasreen Rahman

Women empowerment refers to "women ability to make strategic life choices where that ability has been previously denied to them." It involves the action of boosting the status of women through literacy, education, training and raising awareness. Hence women's empowerment is all about allowing and equipping women to make life determining choices across different issues in the country. It is one way to get the underprivileged as well as the reasonably privileged women to come to realise their worth and potential in the face of a male dominated country.

Education for girls must be made compulsory so that women can become literate to make a life for themselves. Women must be given equal opportunities in every field, irrespective of gender. For this we need to abolish child marriage and women need to be paid equally. Many of us oppose women education, even feel sad when a girl child is born due to our narrow minded thought process. Now it is on us to decide whether we want a son like Kasab, the Nirbhaya rapist for whom the world is ashamed of or we want daughters like Kalpana Chawla, Lata Mangeshkar who are pride of our nation. Till date women have played pivotal role of a mother, daughter, sister, wife, so think, if she gets a chance to work for the development of India, she will definitely

শাওণ

তোমালৈ এখন চিঠি আছিল

গায়ত্ৰী বড়া

“শাওণ তুমি নববসিতা
আৰু। মোৰ মনৰ পথৰত
এতিয়া বহুতো পানী আৰু
এজাক বৰষুণৰ পাছতেই
হয়তো ডাঙৰ মোৰ পথৰৰ
আলি। একাকাল হ'ব শালি
ধান আৰু জহা ধানৰ
ডোৱাৰ আৰু নববসিতা
শাওণ।”

তিল তিলকৈ মনত থকা কথাবোৰত সেয়া শাওণৰ এটি সেমেকা সন্ধ্যা। অকণাভৰ সৈতে চিনাকি হোৱাৰে পৰা প্ৰায় এবছৰৰ পাছত দ্বিতীয়বাৰলৈ অকণাভৰ লগ পোৱাৰ সন্ধ্যা। শাওণটোৱে বৰ চুপতি কৰে। অকণাভৰ লগ পাবৰ বাবেই হয়তো হঠাৎ তিতিছিল সেই সন্ধ্যাটোও যেনেকৈ তিতিছিলোঁ ময়ো বজাৰৰ মাজমজিয়াতে। চুৰিদাৰৰ আঁচলখনেৰে নিজক বচোৱাৰ যিমানেক চেষ্টা কৰিছোঁ সিমানেক শাওণটোৱে মোক তিয়াইছিল।

দৌৰি গৈ ‘কাপোৰ ষ্টৰ’ৰ কাষতেই ব'লোঁ। এখন জেনছৰ কাপোৰ চিলোৱা দোকান। আমাৰ লগতে আন বহুতো বৈছিলগৈ তাতে। বেগৰ পৰা কমালখন উলিয়াই মুখখন মচিব লওঁতেই নেকি অ... ঠিক তেতিয়াই মোৰ কাষতে কোনোবাই কোৱা শুনিছোঁ – ভিতালী নহয় জানো? মাতটো অহা দিশে চাই দেখোঁ পোহৰ পোহৰ হাঁহি এটাৰে চিনাকি চিনাকি ভাৱৰ মুখ। মই বুজিছোঁ তেওঁৰো মোক সন্দেহতে মাতিছে। আৰু মোৰ কি হৈছিল শুনিবানে শাওণ। অকণাভৰ হয় বুলিতো

ক'লোঁ কিন্তু মই পাহৰি গৈছিলোঁ কোন আছিল ল'ৰাজন। তাৰ ধীণ শৰীৰটোৱে তাক সৰু ল'ৰা এটাৰ দৰেই লাগিছিল, ভাবিলোঁ মোৰেই লগৰ কোনোবা নিশ্চয়। একাৰত কাঁড় মৰাৰ দৰে কথা পাতিছোঁ। সি কিন্তু মোৰ স'তে বৰ সবলতাৰে কথা পাতি আছিল, যেন বহুদিনীয়া চিনাকি। ইমান পৰৰ পাছত মই তাৰ পৰিচয়টোও সুধিব নোৱাৰা হ'লোঁ। কথাই কথাই মনত যে পৰিল ... ল'ৰাজন কানৈ কলেজৰ, বাসৱীয়ে চিনাকি কৰাই দিছিল। নামটো পিছে তেতিয়াও মনলৈ অহা নাই। বৰষুণজাক কমি আহিল ... আমাৰ কথাও, বাসৱী আৰু মই লাহেকৈ বিদায় লৈ আহিলোঁ অকণাভৰ তাতে ব'ল।

ইয়াতেই আৰম্ভণি আমাৰ বন্ধুত্বৰ এনাজৰী। তাৰ পাছৰ দিনবোৰত আমাৰ বহুবাৰ লগ পোৱা হৈছিল, কেতিয়াবা সন্মুখত বা কেতিয়াবা বজাৰৰ মাজত ... হঠাৎ। মোৰ বাবেতো সেয়া হঠাতেই আছিল, অকস্মাতে হোৱা কথাই আছিল। পাছলৈ আমাৰ হোটেলৰ গ্ৰুপটোৰ সৈতে গধূলি কানৈ কেনটিনৰ চাহ কাপৰ অকণাভৰ প্ৰায়েই লগৰীয়া হৈছিল। মোৰ লগতে মোৰ

লগৰবোৰৰ স'তে অকণাভৰ ভাল বন্ধুত্ব গঢ়ি উঠিছিল। আমি এটা গ্ৰুপ হৈ পৰিছিলোঁ, তাৰে কোনোবা এজন নাথাকিলেও আমাৰ বেয়া লাগিছিল। অকণাভৰ লগতে বক্তিমদাও (অকণাভৰ বন্ধু) আমাৰ বন্ধু হৈ পৰিছিল। আমাৰ কি যে আড্ডা, মস্কৰা, কত যে বেবেৰি-বাং কথাৰ বালিঘৰ! কেতিয়াবা তৰ্ক-কাজিয়া ঠেহ পতা সৰু সৰু অভিমানবোৰ যে আমাৰ এতিয়াও ভাবিলে মন ভৰি আহে জানা নে শাওণ ... ‘জীৱনক লৈ আমাৰ যে কত কি কল্পনা-জল্পনা, আমাৰ ডাঙৰ ডাঙৰ আশাবোৰ কৈ কৈ ভৱিষ্যতটোক ৰং বোলাই চাওঁ সকলোৱে বাঃ কিমান যে ভাল লগা দিনবোৰ আছিল সেয়া দায়িত্বৰ বোজা নথকা, জীৱনৰ জটিলতাত নপৰা সময়বোৰ সেয়া। কানৈ কেনটিনৰ সেই এক-ডেৰ ঘণ্টা সময় যে পলকতে উৰি গৈছিল। আমাৰ ভাল লগা সময়বোৰ। কিন্তু মই প্ৰায়ে লক্ষ্য কৰোঁ অকণাভৰ কেতিয়াবা বৰ শান্ত হৈ কেৱল আমাৰ কথাবোৰ শুনিহে গৈছিল। হয়তো কলেজৰ দুৱাৰ-ডলিত থিয় দিয়েই দেউতাকক হেৰুৱাই অকণাভৰ জীৱনৰ সত্যতাৰে, তিষ্ঠতাৰে স'তে তেতিয়াই পৰিচিত হৈ পৰিছিল, দায়িত্বৰ ভাৰ এবোজা-দুবোজাকৈ ল'বলৈও চাগে তেতিয়াই শিকিছিল অকণাভৰে, সেয়ে চাগে অকণাভৰ কেতিয়াবা বৰ শান্ত, কেতিয়াবা বৰ মৌন। আমি বাকীবোৰে যে জীৱনৰ ৰঙীন দলিচাখনত উঠি ভাৱনাৰ টোবোৰত উঠি-ভাহি ফুৰোঁ। তাৰ পাছত কানৈ কেনটিনৰ তিনিটকীয়া চাহ আৰু পাঁচটকীয়া চিংৰা খাই আমি সকলোৱে বিদায় লওঁ। আমি দিনে-পোহৰেই হোটেল সোমাব লাগিব। এয়া আমাৰ হোটেলৰ কাঢ়া নিয়ম। মোৰ পিছে তেনে নিয়ম ভালেই লাগিছিল। ঘৰত মা-দেউতাৰ তত্ত্বাৱধানত থকা যেন লাগে।

জানানে শাওণ. . . মই জনা হোৱাৰে পৰা এই কলেজৰ ডেওনা পাৰ হোৱালৈকে অকণাভৰে আছিল মোৰ প্ৰথম আৰু একমাত্ৰ পুৰুষবন্ধু। হোটেলৰ বেছিভাগেই আছিল কানৈয়ান আৰু আমি মনোহাৰিয়াৰ। কানৈয়ান বাসৱী আৰু লিনিৰ লগত কানৈৰ নৱাগতা আদৰণি অনুষ্ঠান চাবলৈ যাওঁতেই অকণাভৰ আৰু বক্তিমদাৰ সৈতে চিনাকি কৰাই দিছিল বাসৱীয়ে। সৰুৰে পৰা কেৱল ছোৱালীস্কুলত পঢ়ি মোৰ যে সেই ল'ৰাৰ ভয়তে কানৈত এডমিছন লোৱা নহৈছিল ভাবিলেই হাঁহি উঠে। সেইদিনা প্ৰথম কানৈ কলেজত ভৰি দি মই যথেষ্টই অপ্ৰস্তুত আছিলোঁ, অকণাভৰ আৰু আন ল'ৰাবোৰৰ সন্মুখত ৰৈ থাকিবলৈও কি যে অস্বস্তি পাইছিলোঁ, এনে লাগিছিল যেন দৌৰি গুছি আহিম হোটেলৰ কমলৈ। সমগ্ৰ ভিৰৰ মাজতো একো যেন নেদেখাই হৈ পৰিছিলোঁ ... নাচ-গান বা কি চালোঁ একো মন নপৰে।

তাৰ পাছত গতানুগতিকভাৱেই গৈ আছে দিনবোৰ।

কলেজ, হোটেল আৰু নালিয়াপুলৰ বজাৰ। কেতিয়াবা যদি আমাৰ মাজত ডিফ্ৰগডৰ কোনোবা ঠাইলৈ ফুৰিবলৈ যোৱাৰ কথা হৈছিল, আমাৰ গাইড আছিল অকণাভৰ আৰু বক্তিমদা, টেম্পোৰ ভাৰাবোৰ পিছে আমিহেই দিছিলোঁ, বাধা-কৃষ্ণ মন্দিৰ বা ব্ৰহ্মপুত্ৰ পাৰৰ সন্ধিয়া লাগো লাগো আবেলিবোৰত আমি আমাৰ বন্ধুত্বক খুউব উপভোগ কৰিছিলোঁ।

কিন্তু কি জানানে শাওণ . . . ইমান এটা সমূহৰ মাজত থাকিও ভিতালী আৰু অকণাভৰ যেন, কিছু পৃথক যি জনা নাযায় অকণাভৰ মুখত কোনো অজুহাত পালেই প্ৰথমে উচ্চাৰিত হোৱা নাম এটাই আছি ভিতালী। ভাল লগা সময়বোৰ যে কেনেকৈ পাৰ হৈ গৈছিল ...

সেই বছৰ মোৰ ডিগ্ৰীৰ শেষ বছৰ। পঢ়াৰ চাপ বাড়িছে। ফুৰা-চকাবোৰ কমিল। হোটেললৈ কেতিয়াবা অকণাভৰ ফোন আহিলে আমাৰ গ্ৰুপটোৰ সকলোবোৰ গৈছিলোঁ কথা পাতিবলৈ কিন্তু কিয়জনো মই বিচিভাৰটো হাতত ল'লেই ইহঁত কেইজনীয়ে অনৰ্থক অজুহাত লৈ মোক অকলশৰীয়াকৈ কথা পাতিবলৈ দি যে কমটোৰ পৰা ওলাই আহিছিল ... মোৰ মনত যে গোপনে গঢ়ি উঠা অকণাভৰ নামৰ টোবোৰৰ খলকনিৰ উমান বাক সিহঁতে তেতিয়াই পাইছিল নেকি শাওণ? সেই দিনটো যে মোৰ কেনেবা কেনেবা লাগি থাকে। উৰুঙা উৰুঙা ভাৱ এটাৰে আৱৰি থাকে দিনটো।

সেই কেইদিনা পৰীক্ষাৰ বতৰ, গহীন হৈ পৰিছে হোটেলৰ পৰিৱেশ, মোৰ মেজৰ পেপাৰৰ শেষৰখনহে বাকী আছিল, দেৱীকায়ে ক'লে অকণাভৰ লগ পোৱাৰ কথা ... কলেজলৈ আহিছিল, খবৰ দি গৈছে চাকৰিৰ ইণ্টাৰভিউ দিবলৈ

গুৱাহাটীলৈ যাব, হয়তো কেইদিনমান তাতে থাকিব, ঘৰৰ মানুহ আছে। আমাৰ সকলোকে লগ পাব খুজিছিল, কিন্তু পৰীক্ষাটোৰ বাবে সময় নিমিলিল। অৰুণাভক যে সেই অকণ সময়ৰ খেলি-মেলিত লগ পোৱা নহ'ল - গোটেই জীৱনটোতেই তাক লগ নাপালোঁ...

পৰীক্ষা শেষ হৈছিল, অৰুণাভ ইণ্টাৰভিউটোৰ বাবে চাগে গুৱাহাটীত ভালেকৈয়ে সাজু হৈছিল। বিহুৰ বতৰ, মনলৈ বহু হেঁপাহ লৈ ঘৰলৈ আহিলোঁ। তেতিয়া আমাৰ ঘৰত টেলিফোন বা ম'বাইলৰ কোনো সুবিধা হোৱা নাছিল। প্ৰায় এমাহ মানৰ পাছত অৰুণাভৰ এখন চিঠি আহিছিল। শেষতীয়াকৈ বিহুৰ শুভেচ্ছা জনাই তাৰ চাকৰিটো হোৱাৰ কথাও লিখিছিল। কিমান যে ভাল লাগিছিল সেইদিনা। ভাললগাবোৰে আগুৰি মনটোক ভৰাই তুলিছিল মই যে অজানিতে কান্দি পেলাইছিলোঁ শাওণ ...। অৰুণাভৰ সবলতা আৰু স্পষ্টবাদিতাই মোক বৰকৈ আকৰ্ষিত কৰিছিল।

চাকৰি পোৱাৰ শুভেচ্ছা জনাই চিঠিৰ উত্তৰ দিলোঁ পি.জি. কৰাৰ কথাও জনালোঁ। পুনৰ অৰুণাভক লগপোৱাৰ দোলনা ভাৱ এটাত দুৰি থাকিব ধৰা মনটোৱে সদায়েই ভাবিছিল এইবাৰ ডিব্ৰুগড়লৈ ঘূৰি গ'লে কান্দি কেনটিনতে পাব কৰিম এটা ধুনীয়া সন্ধ্যা। সেইদিনাৰ সন্ধ্যা যেন কেৱল অৰুণাভ আৰু ভিতালীৰ সন্ধ্যা হ'ব। ধেং...

কেতিয়াবা বৰ ভয় লাগে জানানে শাওণ... অৰুণাভক লৈ যে মোৰ এই আতোলতোল হেঁপাহবোৰ মই বাক বেছিকৈ কথাবোৰ মনত লগাই লৈছিলোঁ নেকি ... তেনে ভাৱ এটাৰে মোক সদায়ে প্ৰশ্ন কৰি বৈছিল। জানোচা বন্ধুত্বও যদি হেৰুৱাওঁ...!! অৰুণাভক হেৰুৱাৰ ভয় এটায়ে সদায়েই মোক অৰুণাভৰ সন্মুখত মাজিত কৰি ৰাখিছিল। প্ৰয়োজনতকৈ অধিক...

মোৰ পি. জি. কৰা নহ'ল - বিজাল্ট ওলোৱাৰ আগতেই মোৰ বিয়া হৈ গ'ল - নাটকীয়ভাৱে হঠাৎ এজন খুউব প্ৰেক্টিকেল মানুহৰ সৈতে মোৰ বিয়া হৈ গ'ল যিজন মানুহে মোৰ সন্মুখত মোক পাবলৈ আনৰ কবিতাৰ শাৰীবোৰ নিজৰ বুলি সাহিত্যৰ কথাবোৰ ভাটো চৰাইৰ দৰে কেৱল আওৰাই, বিয়াৰ পাছত কেতিয়াও মোৰ এটা লেখাও পঢ়ি চাবলৈ ইচ্ছুক নোহোৱা, লিখা-মেলা কৰিলে অযথা সময় পাব কৰা বুলি কোৱা এজন মুখা পিন্ধা মানুহৰ সৈতে মোৰ বিয়া হৈ গৈছিল শাওণ ...।

প্ৰতিদিনে মই আঘাতপ্ৰাপ্ত হৈছিলোঁ কোনেও নেদেখা আঘাতত। ভিতৰি ভিতৰি হতাশাৰ কোবত গেৰোলা গেৰোল হৈ উঠি থকা মানসিকতাৰে মই কিমান যে যান্ত্ৰিকতাৰ হাঁহিৰে জীৱনটোক যাপন কৰিছিলোঁ... তোক জনাবলৈ মই অসমৰ্থ

শাওণ ... শব্দৰ যেন অভাৱ...

মোৰ তথাকথিত সংসাৰখনে বাৰটা বছৰ পাব কৰিছিল। পৰিশ্ৰান্ত পৰিক্ৰমাবোৰ পাব কৰিবলৈ সকাহ দি নামি আহিছিল এপাহ ফুল হালি-জালি ডাঙৰ হ'বলৈ ধৰিছিল। এই বাৰটা বছৰত মই এনে এটা দিন পাব কৰা নাই যিদিনা অৰুণাভ মোৰ স'তে নাই। পুৱাৰ শেতেলিত সাৰ পাই ব' লাগি থকা সময়কণৰ পৰা আখলৰ জুতিলৈকে মোৰ সোঁৱে-বাওঁৱে যিকোনো সময়তে মোক অৰুণাভৰ সবল কথাবোৰে বতাহ হৈ চাটি মাৰি থপিছিল নতুন কাপোৰ এযোৰ পিন্ধিলেও যে আৱৰি পৰে অৰুণাভৰ পচন্দ-অপচন্দবোৰে। মোৰ অভিমানতে মই কেতিয়াও এই স্বামীৰ অধিকাৰ লোৱা মানুহজনৰ প্ৰতি অন্তৰপৰ্ণ সমৰ্থন মচিব নোৱাৰিলোঁ। আত্মক আলোড়িত কৰা ভাৱ এটাৰে কেতিয়াও তেওঁক শিৰত সজাব নোৱাৰিলোঁ। ব্যাখ্যাৰীত ৰিক্তভাৱ এটাই কুককি কুককি মোৰ ভিতৰখন দহি থাকিছিল ...

ৰক্তিমদা ... ৰক্তিমদাক মনত আছেনে শাওণ ... সেই যে অৰুণাভৰ লগৰজন, আমাৰ চহৰলৈ আহিছিল, তেওঁৰ চৰকাৰী চাকৰিৰ কিবা এটা প্ৰজেক্টৰ ওপৰত দুদিনৰ ট্ৰেনিং এটা দিয়াবলৈ। সেইদিনা টাউনৰ বৰ নামঘৰত বৰ ভাওনা আছিল! নাটক, ভাওনা এইবোৰ মুঠেই ভাল নোপোৱা মোৰ স্বামীয়ে আমাক নামঘৰৰ দুৱাৰ-ডলিতে এৰি সুমুৱাই পলাই আহিছিল তাৰ পৰা। গাড়ীৰ ভিতৰত বহি তেওঁ ম'বাইল পিটিকি-পিটিকি তেওঁ যান্ত্ৰিকতাৰ পৃথিৱী খনত বিচৰণ কৰিয়েই ভাল পাইছিল। মোৰ যে এই অসহনীয়বোৰৰ স'তে চিনাকি হৈ হৈ জীৱনটো ভৰি পৰিছিল উত্তৰহীন প্ৰশ্নৰ কাঠগড়ত। অন্যমনস্কতাৰে মই মোৰ সন্তানটিক আঁকোৱালি লওঁ মোৰ বুকুৰ মাজলৈ। তাক মাটিৰ মানুহ কৰি ৰাখিব লাগিব। যি মোৰ দৰে হ'ব লাগিব এটা জেদ শাওণ, এট জেদ তাক মাটিৰ মানুহ কৰি ৰখাৰ।

ভাওনা চাই থকা মানুহবোৰৰ মাজত হঠাৎ দেখি গৈছিলোঁ ৰক্তিমদাক ... সময়ৰ চাপত চেহেৰাটো কিছু সলনি হৈছিল, কিন্তু পাহৰিবটো নোৱাৰি ... ক্ষন্তেকতে জীয়াই উঠিছিল তিনিটা বছৰৰ সেই মুহূৰ্তবোৰ মন-মগজুক যেন ঘেৰাও কৰি পেলালে, স্মৃতিৰ গৰাহত, যেন বান্ধ খাই পৰিলোঁ ... কিমান মাতিছোঁ ... ৰক্তিমদা... এইফালে ... মই ভিতালী... চিনি পাইছানে? ৰক্তিম দা, অৰুণাভো আছে নেকি তোমাৰ লগত ৰক্তিম দা এইফালে এয়া মই ভিতালী ... জঠৰ ওঁঠবোৰত চটফটাই চিঞৰিছিল শব্দবোৰে কোনেও নুশুনো শব্দ ...

নাজানো কেনেকৈ দেখি পাইছিল মোক ...? ৰক্তিমদাৰ মুখত সুখ আৰু আশ্চৰ্য দুয়োটাই ফুটি উঠিছিল। ...

মোৰ মনত যে অজস্ৰ প্ৰশ্ন শাওণ... ইমানেই জুমুৰি ধৰিছেহি যে মই সিমানেই মৌন।

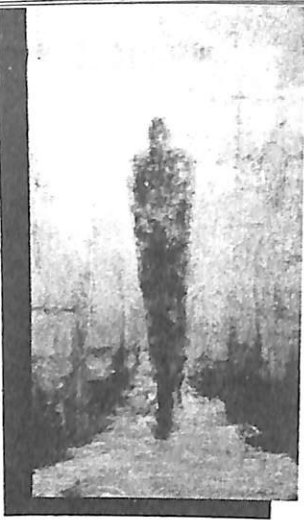
ভাল-বেয়া খবৰবোৰ লৈ ৰক্তিমদাই জনাই গ'ল কোনোবা এখিনি মোৰ প্ৰণতাৰ কথা অৰুণাভৰ কথা!!!

পি. জি.ৰ নামভৰ্তিৰ তালিকাখন যে কিমান বাৰ চাবলৈ গৈছিল অৰুণাভে, প্ৰথমে মই ডিগ্ৰী কৰা বিষয়টোতে, পাছত আন আন বিষয়বোৰৰ তালিকাতো মোৰ নাম বিচাৰি হাবাথুৰি খাই পৰিছিল অৰুণাভ। হোটেললৈ আহিও এবাৰ খবৰ লৈ গৈছিল, কেনটিনতো খবৰ লৈছিল কেইবাদিনো। মোৰ বিয়াৰ পাছতেই যে দেউতাই চাকৰিৰ ৰিটায়াৰমেণ্ট লৈ কোৱাৰ্টাৰ এৰি আহিছিল, সেই ঠিকনালৈ কেইবাখনো চিঠি ঘূৰি আহিছিল। পাছৰ বছৰত অৰুণাভে ডিব্ৰুগড় আৰু গুৱাহাটী দুয়োখন বিশ্ববিদ্যালয়তে মোৰ খবৰ লৈছিল। কেৰাণীৰ সন্মুখত আগবঢ়াই দিছিল খিলা খিলা টকা... ভিতালীৰ নাম বিচাৰি দিবলৈ পালেই ফোন কৰি জনাবলৈ। মোৰ স'তে জীৱনটো যাপন কৰাৰ প্ৰস্তাৱ এটা বুকুত বান্ধি দায়িত্বৰে ভৰা ঘৰখনত শান্তভাৱেই অশান্ত হৈ পৰিছিল অৰুণাভ সকলো জানে ৰক্তিমদাই ... আহ এই নোপোৱাখিনিৰ মাজতো কি যে এক অনাবিল প্ৰশান্তি। শাওণ.. প্ৰতি টোপাল চকুলোতে সুখ মোৰ

বিয়াৰ দুটা বছৰৰ পাছত কাৰোবাৰ পৰা আমাৰ ঘৰৰ লেণ্ডলাইন নাম্বাৰটো পাইছিল অৰুণাভে, মাৰ স'তে কথা হৈছিল। মই যে ৰক্তিমদাক লগ নোপোৱা হ'লে আজিলৈকে গম নাপালোহেঁতেন অৰুণাভে একো নোকোৱাকৈ কৈ যোৱা স্বীকাৰোক্তিবোৰ ভালপোৱাৰ স্বীকাৰোক্তি এটা বিৰাট স্বস্তি শাওণ ... জীৱনটোক ভাল লাগি যোৱাৰ স্বস্তি।

এতিয়াও শাওণ... এতিয়াও জীৱনৰ দোমোজাত যেতিয়াই বাট হেৰুৱাইছোঁ যেন লাগে ক'ৰবাৰ পৰা পোহৰ পোহৰ মুখ এখনত সহজ-সবল হাঁহি এটা লৈ থিয় দিয়েহি অৰুণাভ মোৰ কাষত।

শাওণ তুমিতো জানাই সকলো বছৰ গৰকি তুমিয়েইতো আনি দি আছা বৰ্ষা অহাৰ চিঠি। জীৱনৰ শেষ বাটত তোমালৈ মোৰ এটায়ে অনুৰোধ এইবাৰ ডাৱৰৰ পিঠিত গাঁঠি নিৰা মোৰ ঠিকনাটো অৰুণাভলৈ বুলি। তুমিটো জানা নহয় তাৰ ঠিকনা!! একো নালাগে ... মাথোঁ এবাৰলৈ ঘূৰি আহক কান্দি কেনটিনৰ এটা বৰ্ণিল সন্ধ্যা ভিতালী আৰু অৰুণাভৰ সন্ধ্যা।

অনাকাংক্ষিত

খিকজিত ফুকন

হাইস্কুল শিক্ষান্ত পরীক্ষাত প্রাণকৃষ্ণই নব্বৈ শতাংশ নম্বৰ লাভ কৰাৰ পাছত সক চহৰখনৰ আদৰ্শ যৌথ পৰিয়ালটোত এক উৎসৱমুখৰ পৰিৱেশৰ সৃষ্টি হল। সকলোৰে বাবে এয়া আকাংক্ষিত ফলাফল যদিও প্রাণ আৰু মাকৰ বাবে কিন্তু এয়া যেন এক চমৎকাৰহে। প্রাণে নিজে জানে তাৰ পঢ়াৰ পৰিসৰ কিমান। কাৰণ স্কুলৰ আগৰ পৰীক্ষাবোৰত অংক আৰু বিজ্ঞানত কোনোমতে পাছ কৰা প্রাণে কিমান কষ্ট আৰু সাধনাৰ অন্ততহে এনে ফলাফল লাভ কৰিছে সেয়া একমাত্র সি আৰু মাকেহে জানে। অৱশ্যে তাৰ এই কষ্টৰ আঁৰত মাকৰ সহযোগ আৰু উৎসাহ নহ'লে হয়তো এনে ফলাফল অসম্ভৱ হ'লহেঁতেন। মাকে তাৰ নিজৰ ওপৰতে হেৰুওৱা বিশ্বাস ওভতাই আনিবলৈ দিন-ৰাতি একাকাৰ কৰি তাৰ ওচৰত অতন্ত্ৰ প্ৰহৰী হৈ থিয় দিছিল। মাকে আনকি তেখেতৰ দায়িত্বপূৰ্ণ কাম-কাজ এৰি হ'লেও তাক পঢ়াশুনাৰ লগতে মানসিকভাৱে যথেষ্ট সহায় সহযোগিতা আগবঢ়াইছিল। প্রাণে অৱশেষত প্ৰমাণ কৰি দিছিল যে আগ্ৰহ আৰু একাগ্ৰতাৰে অধ্যয়ন কৰিলে মানুহে যে সফলতা লাভ কৰিব সেয়া ধুকপ।

ভাল ফলাফল লাভ কৰাৰ পাছত উচ্চতৰ মাধ্যমিকত কলা শাখাত নামভৰ্তি কৰিব খোজা প্রাণে মাকৰ বাহিৰে দেউতাক আৰু ঘৰৰ সদস্যসকলে নিৰুৎসাহিত কৰি ডাক্তৰ ইঞ্জিনিয়াৰ হোৱাৰ আশাত একপ্ৰকাৰ জোৰ কৰিয়ে নামভৰ্তি কৰাই দিলে বিজ্ঞান শাখাত। তেওঁলোকৰ এক বদ্ধমূল ধাৰণা আছিল যে ইমান চোকা ল'ৰা-ছোৱালীয়ে কলা শাখাৰ নিচিনা সহজ শাখা এটা একদম পঢ়া উচিত নহয়। প্রাণৰ দেউতাকে বিচাৰে প্রাণে যেন ভৱিষ্যতে বৰুৱাৰ পুতেকৰ দৰে এগৰাকী আগশাৰীৰ সু-চিকিৎসক হৈ দেউতাকৰ নাম উজ্জ্বলাই তোলে।

প্ৰাণ ল'ৰাটো সকৰে পৰাই অলপ বেলেগ ধৰণৰ আছিল। ধীৰ, স্থিৰ স্বভাৱী আৰু কিছু ভাবুক প্ৰকৃতিৰ। সি সাধাৰণতে ছবি আঁকি প্ৰকৃতিৰ সুন্দৰ দৃশ্যৰলী চাই চৰাই-চিৰিকটি আদিৰ লগত বেছিকৈ সময় কটাই বৰ ভাল পাইছিল। সি যেন প্ৰকৃতিৰ লীলাভূমি এই সুন্দৰ ধৰণীখনৰ সৌন্দৰ্য সুধাপান কৰিয়ে দিন-ৰাতি মগন হৈ থাকিব। তাৰ মাজত সি অংকৰ জটিল নিয়ম

আৰু বিজ্ঞানৰ নিৰস সূত্ৰসমূহত একেবাৰেই মন বহুৱাব নোৱাৰিছিল। তথাপিও মাক-দেউতাকৰ আশাত চেচা পানী নাঢ়ালি প্রাণে মেট্ৰিকত ভাল ফলাফলেই লভিলে।

অংক আৰু বিজ্ঞান বিষয় আগৰে পৰাই বেয়া পোৱা প্রাণে, নিজৰ আশা-আকাংক্ষাক জলাঞ্জলি দি একমাত্র দেউতাকৰ সন্মান জনাই বিজ্ঞান শাখাত নামভৰ্তি কৰিলে। কলেজ আৰম্ভ হোৱাৰ পিছত পুৰাৰ পৰা ৰাতি দোভাগলৈ টিউচন ক্লাছ, মেডিকেলৰ কোচিং পৰীক্ষা আদিৰ পাকচক্ৰত পৰি প্রাণ একেবাৰে দিক্-বিদিক হেৰুৱাব উপক্ৰম হ'ল। ঘৰত জিৰণি বুলিতো একো নায়েই, আনকি ক্লাছত পঢ়া কথাখিনি পঢ়িবলৈও তাৰ সময় অকণ নোহোৱা হ'ল আৰু পঢ়িবলৈ ল'লেই ভাগৱত চকু মুদ খাই আহিবলৈ ধৰিলে।

অৱশেষত মেধাৱী ল'ৰাজনে পঢ়া-শুনা কোচিং আৰু ঘৰখনৰ হেঁচাৰ ধামখুমীয়াত দিক্-বিদিক হেৰুৱাই উচ্চতৰ মাধ্যমিক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত সকলোকে নিৰুৎসাহিত কৰি দ্বিতীয় বিভাগতহে উত্তীৰ্ণ হ'ল। পৰিয়াল আৰু আন বহুতৰ তুচ্ছ-তাচ্ছিল্যত প্রাণ একে বাৰে ভাগি পৰিল। কিন্তু এনে সন্ধিক্ষণত একমাত্র মাকৰ মৰম আৰু উৎসাহত সি সক চহৰখনৰ সাধাৰণ কলেজ এখনতে তাৰ প্ৰিয় বিষয়েইটামান লৈ স্নাতক কলা শাখাত নামভৰ্তি কৰিলে। লগতে সি নিজাববীয়াকৈ চলাই নিলে তাৰ কলাসুলভ সুকোমল মনটোৰে অঁকা সুন্দৰ সুন্দৰ চিত্ৰসমূহৰ চৰ্চা। এতিয়া প্রাণে কেৱল তাৰ বিবেকৰ কথা মতেহে চলিবলৈ দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞ হ'ল। সি আৰু অইনৰ কথাত ভোল গৈ নিজৰ জীৱনটো ধ্বংস নকৰে। সি এতিয়া ভালকৈ বুজিছে যে তাৰ জীৱনৰ দিশ অইনে নহয় সি নিজেই নিৰ্ণয় কৰিব।

এয়া যেন প্রাণৰ জীৱনৰ এক টাৰ্ণিং পইণ্টহে আছিল। নিজৰ ভাল লগা বিষয়সমূহ একাগ্ৰ চিত্তে পঢ়িবলৈ পাই, প্রাণে এতিয়া অত্যন্ত সুখী। সকলো পৰীক্ষাতে ভাল ফলাফল লাভ কৰি দোপতদোপে উন্নতি কৰি বৰ্তমান প্রাণ ভাৰতীয় প্ৰশাসনীয় সেৱাৰ এগৰাকী উচ্চ পদস্থ বিষয়াৰূপে কৰ্মৰত হোৱাৰ লগতে এগৰাকী বিখ্যাত চিত্ৰকৰ হিচাপে সৰ্বজনবিদিত।

গল্পৰ প্লট বিচাৰি

ভাৰতী গগৈ

কেইবাদিনো মই গল্প লিখোঁ বুলি টেবুলৰ কাষত বহিলোঁ, নাই, কোনো দিনে গল্প লিখিবলৈ প্লট বিচাৰি নাপাওঁ। তেনেকৈ কেইবাদিনো চেষ্টা কৰিলোঁ। কিন্তু শেষত খঙতে নিলিখোঁ বুলি ভাবিলোঁ। ঠাণ্ডা দিনৰ কথা, এদিন আবেলি লেপৰ তলত সোমাই ভাবিলোঁ, আনে কেনেকৈ পাৰে লিখিবলৈ? মই কিয় নোৱাৰোঁ? তথাপি নিজকে সংযত কৰি বিছনাৰ পৰা ঘপককৈ উঠি গৰম কাপোৰ পিন্ধি আগফালৰ বাৰাণ্ডাত বহিলোঁ। কিন্‌কিনীয়া বৰষুণ দিছে, লগতে বতাহো বলি আছে, খুব ঠাণ্ডা পৰিছে। ঠাণ্ডাক নেওচা দি মই গে'টৰ ফালে চাই গল্পৰ প্লট বিচাৰি আছোঁ। তেনেতে হঠাৎ ক'বৰাৰ পৰা অহা এজনী ছোৱালী আমাৰ গে'ট খুলি সোমাই আহিছে। ছোৱালীজনী আহি মোৰ ওচৰ পালেহি। ঠাণ্ডাত তাই কঁপি আছে। মই তাইলৈ অঁকৰা লাগি চাই আছোঁ। তাইৰ পিছনত এটা ফুক। ভৰিত ছেঙেলো নাই। চুলিখিনি সম্ভৱ কেইবাদিনো ফণিওৱা নাই। তাইৰ মুখখন দেখি এনেকুৱা লাগিছে তাই যেন কেইবাদিনো একো খোৱা নাই। দেখিবলৈ কিন্তু মৰম লগা।

তাই মোক দেখি কিবা ক'ব খুজিও একো নক'লে। ময়ো তাইৰ নাম, ঘৰ ক'ত, ইয়ালৈ কিয় আহিছে একোটা উশাহতে সকলো সুধি পেলালোঁ। তাইৰ নাম আশা। ঘৰ মধুপুৰত। ঘৰত বৰ্তমান মাহীমাক, বাপেক আৰু মাহীমাকৰ ছোৱালী মীনা। আশাই কান্দি কান্দি তাইৰ মাক ঢুকোৱাৰ কথা কৈছিল।

বাপেকে পুনৰ বিয়া কৰালে, কিন্তু মাহীমাকে তাইক অকণো মৰম নকৰে। বাপেকৰো তাইৰ প্ৰতি মৰম লাহে লাহে কমি গৈছে। আশালৈ মোৰ বৰ দুখ লাগিল। মায়ে ভিতৰৰ পৰা সকলো শুনি আছিল। মায়ে ঠাট দুখন আৰু গাখীৰ এগিলাচ খাবলৈ দিলে। তাই বৰ তৃপ্তিৰে খালে। মায়ে আশাক আমাৰ ঘৰতে থাকিবলৈ ক'লে। মই মনে মনে ভালেই পালোঁ। তাইক মোৰ ফুক এটা দি তাইক গা-ধুৱাবলৈ বাথকমলৈ লৈ গ'লোঁ। তাই গা-পা ধুই মোৰ কাষতে বহি পৰিল। এতিয়া তাইক আগতকৈ ধুনীয়া দেখাইছে। মনতে ভাবিলোঁ, ইমান ধুনীয়া

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ১৯৭

ছোৱালীজনীক কিয় এনেকৈ কষ্ট দিছে বাক? আশাই পুনৰ সকলোবোৰ কৈ গ'ল।

আমাৰ ঘৰখন বৰ সুখী আছিল। ঘৰত মা-দেউতা আৰু মই। দেউতাই চাকৰি নকৰে তথাপি কিবা কিবি কৰি আমাক সুখী কৰিছিল। মই পঢ়াতো ভালই আছিলোঁ। মা-দেউতাকে মোক বহু কষ্ট কৰি পঢ়াইছিল। ভালদৰে পঢ়া-শুনা কৰিম বুলি ভাবিছিলোঁ কিন্তু এই সকলোবোৰ আশা হৈয়ে ব'ল।

কিছুদিনৰ পাছত আমাৰ ঘৰখনৰ লাহে লাহে পৰিৱৰ্তন হৈ আহিল। দেউতাকে বাতি সদায় মদ্যপান কৰিবলৈ ল'লে। ক'ৰবাত মদখাই আহি বাতি মাক মাৰ-

ধৰ কৰে। মোকো গালি দিয়ে। আমাৰ কথা দেউতাকে নুশুনাই হ'ল। হঠাৎ মা এদিন নৰিয়াত পৰিল। এই বেমাৰত মা ঢুকাল বুলি কৈ তাই মোৰ গাত ধৰি খুব কান্দিলে। তাৰ পাছত পুনৰ ক'লে- মাৰ মৃত্যুৰ পাছত দেউতাকে পুনৰ বিয়া কৰালে। প্ৰথমতে মোক বহুত মৰম কৰিছিল যদিও মাহীৰ এজনী ছোৱালী জন্ম হোৱাৰ পিছৰ পৰা মোক অত্যাচাৰ কৰিবলৈ ল'লে। ভালকৈ খাবলৈও নিদিয়ে। এই অত্যাচাৰ সহ্য কৰিব নোৱাৰি মই ঘৰৰ পৰা ওলাই আহিলোঁ আৰু ফুটপোথত থাকিবলৈ ল'লোঁ। মোৰ লগৰবোৰ যেতিয়া স্কুললৈ যায়, তেতিয়া মোৰো বহুত পঢ়িবলৈ মন যায়।

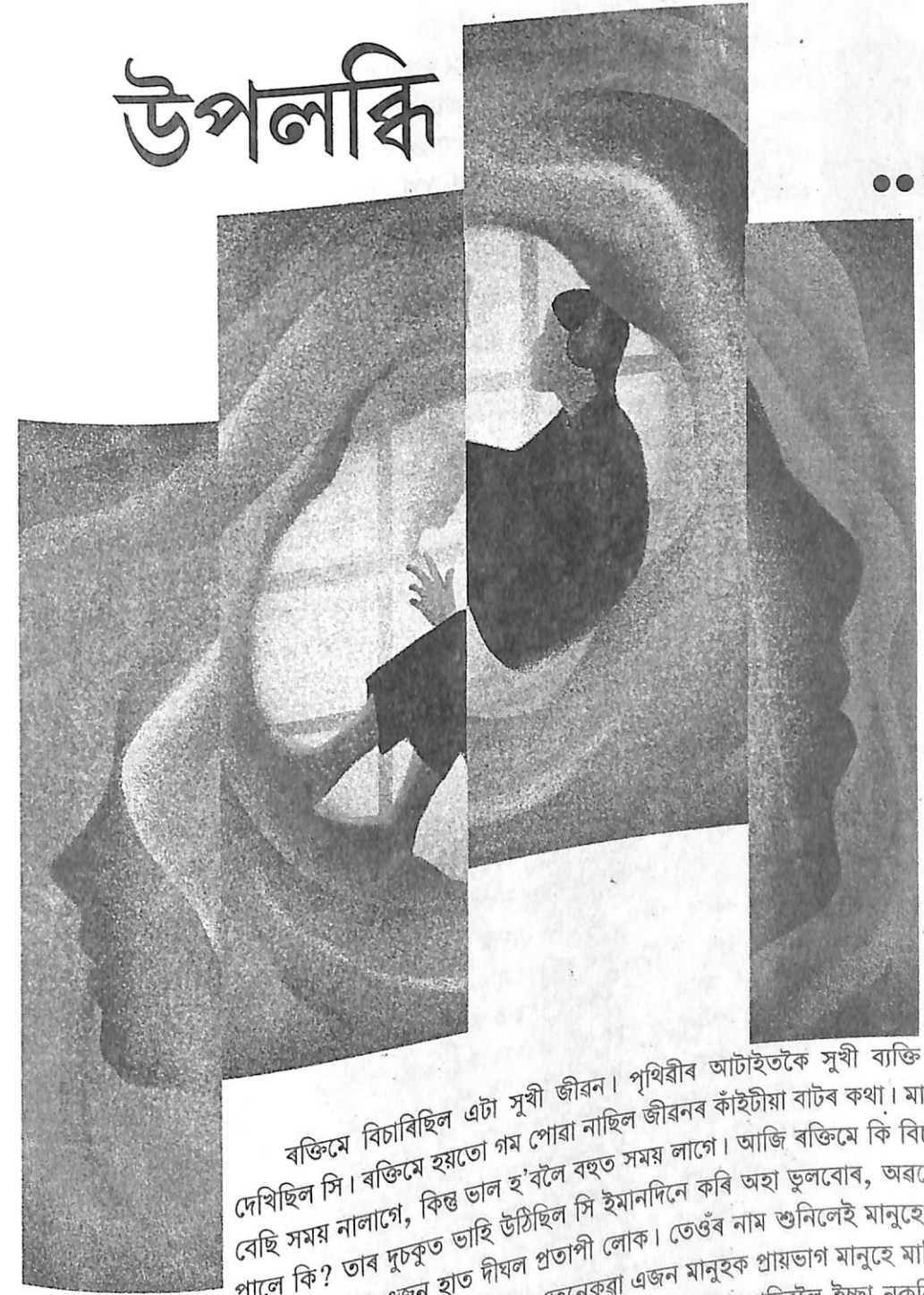
আজি খুউব ভোক-লগাৰ বাবেহে তোমালোকৰ ঘৰত সোমালোঁ।

আশাই কথাখিনি কৈ খুউব কান্দিবলৈ ধৰাত মায়ে সান্ত্বনা দি আমাৰ ঘৰত থাকি পঢ়া-শুনা কৰাৰ লগতে নিজৰ ছোৱালীৰ দৰে থাকিবলৈ ক'লে। তেতিয়াৰ পৰা তাই আশা আমাৰ ঘৰতে আছে।

মই গল্পৰ প্লট বিচাৰি থাকোঁতে এটা ধুনীয়া প্লট পাই লগে লগে কাগজ কলম লৈ লিখিবলৈ আৰম্ভ কৰিলোঁ।

উপলব্ধি

●● বিমী ডেকা

বক্তিতো বিচাৰিছিল এটা সুখী জীৱন। পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ সুখী ব্যক্তি হোৱাৰ সপোন দেখিছিল সি। বক্তিতো হয়তো গম পোৱা নাছিল জীৱনৰ কাঁইটীয়া বাটৰ কথা। মানুহ বেয়া হ'বলৈ বেছি সময় নালাগে, কিন্তু ভাল হ'বলৈ বহুত সময় লাগে। আজি বক্তিতো কি বিচাৰিছিল কিন্তু সি পালে কি? তাৰ দুচকুত ভাহি উঠিছিল সি ইমানদিনে কৰি অহা ভুলবোৰ, অৱহেলাবোৰ। বক্তিতো বৰ এজন হাত দীঘল প্ৰতাপী লোক। তেওঁৰ নাম শুনিলেই মানুহে ভয় খায়। তেওঁ যেন চহৰখনৰ ৰজাহে। সাধাৰণতে তেনেকুৱা এজন মানুহক প্ৰায়ভাগ মানুহে মানি চলে। বক্তিতো উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰীক্ষাত পাছ কৰি বেছি দূৰৰ কলেজত পঢ়িবলৈ ইচ্ছা নকৰি ওচৰৰ কলেজ এখনত পঢ়িবলৈ লয়। আচলতে বক্তিতোৰ পৰীক্ষাৰ নম্বৰ তেনেই নগণ্য আছিল। সেয়েহে- বক্তিতোৰ লগৰ ল'ৰাবিলাকে যেতিয়া টিটিবাছত উঠি কলেজলৈ অহা-যোৱা কৰিছিল, তেতিয়া বক্তিতো চিকচিকীয়া ছুইফ্ট ডিজায়াৰ গাড়ীত উঠি, হাতত দামী মোবাইল ফোন লৈ কলেজলৈ

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ১৯৯

অহা-যোৱা কৰিছিল। স্বাভাৱিকতে তাক সকলোৱে মানি চলিছিল। সি বিচাৰিছিল পঢ়া-শুনা কৰি, সমাজৰ বাবে কাম কৰি এটা সুখী জীৱন গঢ়াৰ পথ। কিন্তু সি এটা ডাঙৰ ভুল কৰি পেলাইছিল, যি ভুলৰ কোনো শুধৰণি নাই। দুচকুত জীৱনৰ বঙীন দিনবোৰৰ মিঠা আশা লৈ অহা বক্তিম দুটামান ধনী কিন্তু অসৎ ল'ৰাৰ সংগত পৰি দিনক দিনে এক উচ্ছৃংখল জীৱন যাত্ৰাত ভৰি দিবলৈ ধৰিলে। ভৰ যৌৱনৰ মাদকতাত সি পাহৰি গ'ল তাৰ কৰ্তব্য আৰু দায়িত্ব। আগৰ দৰে সি নিয়মিত কলেজলৈ যাবলৈ এৰিলে, সময়মতে ঘৰলৈ নহ'ল। এক আচৰিত পৰিৱৰ্তন হ'ল। সি লাহে লাহে মদ, ড্ৰাগছ সেৱন কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু জুৱা খেলিবলৈ ল'লে। ড্ৰাগছ সেৱন কৰাৰ দুবছৰমানৰ পিছত বক্তিমৰ এক অস্বাভাৱিক পৰিৱৰ্তন হ'ল। অকলে অকলে কমত সোমাই থাকি কিবা ভাৱত যেন বিভোৰ হৈ থাকে, কাৰো লগত কথাও নাপাতে। খোৱা-বোৱাত ধাউতি নাইকিয়া হ'ল। আনকি মাকৰ পৰাও আঁতৰি থাকে। মাথোঁ পইচাৰ দৰকাৰ হ'লে মাকে নিদিলেও দাবী-ধমকি দি হ'লেও পইচা নি সি ড্ৰাগছ সেৱন কৰে। দেউতাক বঞ্জন বৰাই নিজৰ টকাৰ গৰ্বত পুতেকক হকা-বাধা নিদিয়ে। মাকে যদি কিবা কয়, তেতিয়া বৰুৱাই প্ৰশ্ন কৰে- ইমান সা-সম্পত্তি, টকা-পইচা কাৰ বাবে। আগলৈও নাই, পিছলৈও নাই। কেৱল মাত্ৰ এটাই ল'ৰা, সিয়ে যদি পইচা খৰচ নকৰে, তেন্তে কৰিব কোনে। মাকে মনে মনে থকাৰ বাহিৰে আন উপায় নাই। তেওঁ ভালদৰে জানে যে অধিক বিলাসিতাই, অধিক স্বাধীনতাই ল'ৰা-ছোৱালীক বিপথে পৰিচালিত কৰে। তথাপিও উপায় নাই।

বক্তিমৰ অস্বাভাৱিক আচৰণে বৰুৱাকো এদিন ভাবিবলৈ বাধ্য কৰালে। চহৰৰ আগশাৰীৰ চিকিৎসালয় এখনলৈ বক্তিমৰ দেউতাকে লৈ গ'ল। তেজ পৰীক্ষাৰ অন্তত চিকিৎসকজনে অত্যন্ত দুখেৰে বৰুৱাক জনালে যে বক্তিমৰ দেহত ভয়াৱহ এইডছ ৰোগে দেখা দিছে। অতিপাত ড্ৰাগছ সেৱন কৰাৰ ফলত আৰু এইডছ আক্ৰান্ত লোকৰ লগত একে বেজীৰে ড্ৰাগছ শৰীৰত সোমোৱাৰ ফলত এই বেমাৰে বক্তিমক দেহত খোপনি পুতিলে। ডাঙৰ কথা শুনি বৰুৱা শোকত ভাগি পৰিল। মাকেতো খাৱন-শোৱন সকলো এৰিলে, লগতে বৰুৱাক গালি-শপনি পাৰিবলৈ ধৰিলে। ল'ৰাটোক শাসন নকৰাৰ ফলত আজি এই অৱস্থা হ'ল। কথাবোৰ বক্তিমৰ কাণত পৰিল, তাৰ কি বেমাৰ হৈছে সি বুজিলে। সি দুঃখত শ্ৰিয়মান হৈ পৰিল। তাৰ বেছিকৈ দুঃখ লাগিল মাকৰ দুঃখ দেখি, মাকে কেৱল পাগলীৰ দৰে কান্দিয়েই আছে। এই ঘটনাৰ পিছত তাক অতদিনে ভাল ল'ৰা বুলি ভাবি থকা লগৰ ল'ৰাবিলাকে তাৰ এই অৱস্থাৰ কথা জানি উপলুঙা কৰিছে, এয়া বক্তিমৰ জীৱনলৈ অহা এটা ডাঙৰ দুৰ্যোগ। সি দুৰ্যোগত পৰিছে যেতিয়া পৰাজয় নিশ্চিত, অৰ্থাৎ সি মৃত্যুক আঁকোৱালি ল'ব লাগিব। সি মনতে ভাবিলে দুৰ্যোগৰ শেষ সীমান্তত তাৰ পৰাজয় হ'ল। বৰ কৰুণ পৰাজয়। সি ভাবিলে লাহ-বিলাহত নিজকে বিলীন কৰি উঠি ভাহি ফুৰাৰ কোনো যুক্তি নাই, কলেজীয়া জীৱন কেৱল নিজক গঢ় দিয়াৰহে উপযুক্ত সময়। আগতে যদি সি কথাবোৰ উপলব্ধি কৰিলেহেঁতেন নিশ্চয় সি এনে এটা ভুল নকৰিলেহেঁতেন। কথাবোৰ ভাবি ভাবি বক্তিম হুকুকাই কান্দিবলৈ ধৰিলে আজান আশংকাত।

পাগলী

বিতোপন বৰগোহাঁই

চহৰৰ পৰিৱেশ। ব্যস্ত পৰিৱেশ ব্যস্ত মানুহ। সকলো নিজৰ কামত ব্যস্ত। কাৰো সময় নাই তাইলৈ চাবলৈ। তাই, তাই মানে নিজৰা। হয় তাইৰ নাম নিজৰা। ঘৰৰ একমাত্ৰ সন্তান তাই। টকাৰ সুখত নহ'লেও মনৰ সুখত বৰ আলসুৱাকৈ ডাঙৰ হোৱা। দেউতাকৰ সৰু-সুৰা বাণিজ্য, মাক এগৰাকী প্ৰভাৱশালিনী আৰু দায়িত্বশীল তিৰোতা। নিজৰা, তাই তাইতো কোনোফালেই কম নহয়। পঢ়া-শুনা, নাচ-গান সকলোতে পাৰ্গত তাই। তাইৰ মেঘালী চুলি, দুটি ওঁঠৰ পৰা বিৰিঙা হাঁহি, দেহৰ যৌৱনৰ মাধুৰ্যতা। বি.এ পঢ়ি শেষ হ'ল কিবা এটা চাকৰিৰ সন্ধানত কিন্তু আজিকালি যে টকা নহ'লে চাকৰি পোৱাটো মিছা তাই ভালকৈয়ে বুজে।

এনেকৈয়ে এদিন দেউতাকে ঘৰত জনালেহি যে তাইৰ বাবে বিয়াৰ প্ৰস্তাৱ আহিছে। ভাল ল'ৰা, চৰকাৰী চাকৰি কৰে, তাতে দেউতাকৰো ভাল চিনাকী। দুয়ো ঘৰৰ সমৰ্থনত বিকি আৰু নিজৰাৰ বিয়া হ'ল। বিকিয়ে এগৰাকী সহধৰ্মিণী হিচাপে নিজৰাক পাই সুখী আৰু নিজৰা তায়ো সুখী। এখন সদ্ভাৱিত ঘৰলৈ তাইৰ বিয়া হৈছে। মনে বিচৰা এজন স্বামী পাইছে আৰু শহুৰ-শাহু নিজৰ মাক-দেউতাকৰ দৰে। সকলোৰ মিল-প্ৰীতিয়ে ঘৰখনক স্বৰ্গ কৰি তুলিছিল।

কিন্তু নিজৰাৰ কপালত সময় বাগৰাৰ লগে লগে বেলেগ কিবাহে লিখিলে।

এদিন এটা অচিনাকী নাম্বাৰ পৰা ফোন আহিলে বিকিৰ এক্সিডেণ্ট হৈছে। সেই এক্সিডেণ্টটোৱেই যেন কাঢ়ি নিলে

নিজৰাৰ সকলো। এক্সিডেণ্টত মৃত্যু হ'ল বিকিৰ। লগে লগে কাল অমানিশা নামি আহিল নিজৰাৰ জীৱনলৈ।

বিকিৰ মৃত্যুৰ পাছৰ পৰা দেখিব নোৱাৰা হ'ল শহুৰ-শাহুৰে। তাই কাম কৰিলেও নকৰা হয়। সঁচা কথা ক'লেও ভুল কৰা হয়। তাইৰ ওপৰত চলে নিৰ্মম অত্যাচাৰ। তাই ঘৰলৈ ঘূৰি যোৱাৰ কথা ভাবি মাকক কথাবোৰ কয় কিন্তু দেউতাকৰ মতে এবাৰ বিয়া হোৱা ছোৱালী মাকৰ ঘৰলৈ ঘূৰি গ'লে হেনো সমাজৰ আগত লাজ পাব, নাক কটা যাব ঘৰৰ পৰিয়ালৰ। তাই কোনসতে থাকে অত্যাচাৰ সহ্য কৰি।

এদিন খবৰ আহিলে দেউতাকৰ বেমাৰত মৃত্যু হ'ল। কেইদিনমান মাকৰ ঘৰত থাকি স্বামী ঘৰলৈ আহিল। তাইৰ ওপৰত অত্যাচাৰ চলিয়ে থাকিল।

এদিন ৰাতি মাৰ-ধৰ কৰাত অত্যাচাৰ সহ্য কৰিব নোৱাৰি মাকৰ ঘৰলৈ পলাই আহিছিল। কিন্তু তাই ঘৰলৈ যাবই নোৱাৰিলে। মাজৰাতি কেইটামান লম্পট আৰু নৰপিশাচে লগ লাগি ধৰ্ষণ কৰিলে তাইক। ধৰ্ষিতা হ'ল তাই। পদুম ফুলৰ দৰে পাহি মেলা জীৱনটো মৰহি গ'ল।

এতিয়া কাকোৰে অত্যাচাৰ সহ্য কৰিব নালাগে তাই, কাৰোৰে অপেক্ষাত নাথাকে তাই, ৰাস্তাত পৰি থকা গেলা-পচা যি পাই তাকেই খায়। তাই কাকো মাত নিদিয়ে কাৰণ তাই যে পাগলী। অ পাগলী তাই আমাৰ সমাজৰ লোলুপ চকু, নিম্ন চিন্তাই পাগলী সজালে তাইক, হয় তাই পাগলী।

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ২০১

দুৰ্ভাগ্য

●●
ধনজিৎ বধগোহাঁই

সন্ধিয়াৰ সময় বাতুলে লগবোৰৰ স'তে খেলি ঘৰ সোমাইছেহি। বাতুল এজন মেধাৱী ছাত্ৰ। তাৰ বয়স ১৫ বছৰ। সি এইবাৰ মেট্ৰিক দিব। ঘৰত মাক, দেউতাক, ককায়েক আৰু একমাত্ৰ ভগ্নী পূৰ্ণিমা। ককায়েকে সৰু চাকৰি এটা কৰে। ভনীয়েক পূৰ্ণিমা পঞ্চম শ্ৰেণীত পঢ়ি আছে। ককায়েকেই টকাৰ হিচাপ-নিকাচ কৰে, মাক-দেউতাকে হিচাপ নাজানে। চাওঁতে চাওঁতে বাতুলৰ মেট্ৰিক পৰীক্ষা কাষ চাপি আহিল। মাজত মাথোঁ কেইটামান দিন, সি মনোযোগ দি পঢ়িছে। মাক-দেউতাকে তাৰ পঢ়াত অসুবিধা নকৰিবলৈ ভনীয়েকক কৈ থৈছে, বাতুলে ভালকৈয়ে পৰীক্ষা দিলে।

এইবাৰ বিজাল্টৰ সময়, মাক-দেউতাকৰ ভয় কি বা হয়। তেনেতে বাতুলৰ ককায়েক বিনয়ে চিঞৰি উঠিল। বাতুলে ওটা বিষয়ত লেটাৰ লৈ প্ৰথম বিভাগত উত্তীৰ্ণ হৈছে। খবৰটো পাই মাক-দেউতাকে বহুত ভাল পালে। বাতুল মনে মনে আছিল। বাতুলৰ ঘৰলৈ গাঁওৰ মানুহে খবৰ ল'বলৈ আহিছে। তেওঁলোকৰ গাঁৱত কোনো কলেজ নাছিল। মাক-দেউতাকে বহুত ভাবি বাতুলক চহৰলৈ পঠোৱাৰ সিদ্ধান্ত ল'লে। তাক পঢ়াবৰ বাবে তেওঁলোকৰ এবিধা মাটি বিক্ৰী কৰি দিছিল। বাতুলে পঢ়িবলৈ পাম বুলি ভালেই পাইছিল।

বাতুলক বিনয়েই নি চহৰত হোষ্টেলত থকা ব্যৱস্থা কৰি দি কলেজত নামভৰ্তি কৰি কিছুদিন পাছত ঘূৰি আহিছিল। তাক এটা মোবাইলো লৈ দিছিল আৰু নিজেও লৈছিল যাতে কেতিয়াবা কিবা দৰকাৰ হ'লে ক'ব পাৰে।

হোষ্টেলৰ ল'ৰাবোৰ আছিল অঘাইতং, অভদ্ৰ। তাক নতুনকৈ হোষ্টেলত সুমুৱা দেখি ল'ৰাবোৰে যি টি কৈ আমনি

কৰিব ধৰিলে। সি সহ্য কৰি থাকিল। সি তাত ভাল লগৰ পোৱা নাছিল। অকলেই সময় কটাইছিল। মাজে-মাজে ফোনত ঘৰৰ মানুহৰ লগত কথা পাতিছিল। বিনয়ে সময়মতে হোষ্টেললৈ আহি তাৰ লগত টকা লৈ আনি বাতুলক দিছিল। বিনয়ে তাক হোষ্টেলত লগ কৰিয়েই খৰচ-পাতিৰ বাবে টকা দিছিল। প্ৰায় ৪ মাহ মান হ'ল বাতুলৰ চহৰৰ হোষ্টেলত থকা কিন্তু তথাপি তাৰ মনটো চহৰৰ লগত খাপ পাব পৰা নাছিল।

এবাৰ খৰচ-পাতি দিবলৈ আহোঁতে বিনয়ৰ কিবা কাম থকাত বাতুলক বাছ ষ্টেচনলৈ মাতি পঠালে। বিনয়ক অলপ আঁতৰৰ পৰা কেইজনমান ল'ৰাই লক্ষ্য কৰি আছিল। অৱশেষত বাতুল আহি পোৱাত বিনয়ে তাক মোনা এটা দিছিল। বিনয়ে নিজৰ কাম থকাৰ বাবে গুছি গৈছিল আৰু গধূলি হোষ্টেলত এবাৰ লগ কৰি যাম বুলি কৈছিল, বাতুল হোষ্টেলৰ ফালে যাবলৈ লওঁতে বিনয়ক লক্ষ্য কৰি থকা ল'ৰাকেইটাই মুখত ক'লা কাপোৰ মাৰি তাৰ পিছ ল'লে, হঠাৎ বাতুলৰ হাতৰ পৰা এজনে মোনাটো কাঢ়ি লৈ গ'ল আৰু দুজনমানে তাৰ পাছফালে কেইবাখনো ছুৰী গাত মাৰি দিলে। সি তাতে পৰি গ'ল। ল'ৰাকেইজন পলাই পত্ৰ দিলে, মানুহবোৰে কেৱল চাই ৰ'ল। তাক হাস্পতাললৈ নিয়া হ'ল যদিও একো লাভ নহ'ল।

ইফালে বিনয়ে বাতুলক গাঁওলৈ উভতি যোৱাৰ আগেয়ে লগ কৰিবৰ বাবে হোষ্টেললৈ গ'ল কিন্তু বাতুল তাত নাই। সি বাতুলক ফোন কৰিছে কিন্তু মোবাইল চুইছ অফ্। পাছত সি শুনা পালে যে এজন ল'ৰাক কোনোবাই ৰাস্তাত পাই ছুৰীৰে আঘাত কৰি তাৰ পৰা সকলো বস্তু লৈ গ'ল আৰু ল'ৰাজনক হাস্পতাললৈ নিয়াত গম পোৱা গ'ল যে তাৰ মৃত্যু ঘটিছে।

বিনয়ে তৎক্ষণাত হাস্পতাল পালেগৈ সি গম পালে যে মৃত ল'ৰাজন অন্য কোনো নহয় বাতুলহে। সি তাতে কান্দিবলৈ ধৰিলে। সি ভাবি পোৱা নাছিল সি কি কৰিব। মাক-দেউতাকক সি কি ক'ব, সি ভাগি পৰিছিল। শেষত পুলিচ ষ্টেচনত এজাহাৰ এটা দি ঘৰলৈ ৰাওনা হ'ল।

বিনয়ে বাতুলৰ মাক-দেউতাকক ক'লে যে বাতুলে চহৰত কাম এটা পাইছে সি আৰু গাঁওলৈ নাহে। তাতে থাকিব, মাজে সময়ে টকা পঠাব, নিজৰ টকা কেইটাৰে মাক-দেউতাকৰ মন মজিয়াত সি বাক পুতেকক জীয়াই ৰাখিব পাৰিবনে?

ধুমুহা

চুমী গগৈ

এতিয়া বাতি ৯ বাজি ৪৮ মিনিট... হঠাতে অহা ফোনকলটোৱে সৰ্বশৰীৰ জোকাৰি গ'ল। ফোনৰ সিটো পাৰে জয়ন্ত, নিশাৰ ভায়েক নিবিবৰ বন্ধু... এইমাত্ৰ সি ফোন কৰি নিশাক জনাইছে যে আদিৰ গাড়ীখনৰ এঞ্জিনডেণ্ট হৈছে... গাড়ীখনৰ সকলো ভাঙি চুবমাৰ আৰু জয়ন্তই এই কথাষাৰো ক'লে যে গাড়ীখনত থকা চাৰিজনৰ ভিতৰত কোনোবা এজনৰ থিতাতে মৃত্যু হৈছে।

চাৰিজন... গাড়ী চালকজন, আদি, মুন (জয়ন্তৰ ভায়েক) আৰু নিবিবৰ মানে নিশাৰ ভায়েক। এক মুহূৰ্তত যেন সকলো নাইকিয়া হৈ গ'ল। নিশাৰ চাৰিওফালে যেন অন্ধকাৰে আগুৰি ধৰিছে। নিহত জন কোন? এতিয়াও গম পোৱা নাই। জয়ন্তই

মাথোঁ তাইক ক'লে, সি সেই ঠাই পাই ফোন কৰিব। তাৰ পাছত সি ফোন কাটি দিলে।

একো ভাবিব পৰা নাই নিশাই কি কৰিব, মাকক ক'ব কথাষাৰ নে, নোকোৱাকৈ থাকিব। কাক ক'ব তাই, তাইৰ মনত চলি থকা যুদ্ধখন মাকক কেনেকৈ ক'ব তাই আৰু কি বুলি ক'ব? এতিয়াও সম্পূৰ্ণ সত্য তাই নাজানে। মাকৰ নম্বৰ বাৰে বাৰে উলিয়াইও তাই কাটি দিলে। এৰা, ইয়াৰ বাহিৰে তাইৰ উপায়নো কি?

কথাষাৰ মাকক নকয় আন কাৰোবাক জনাই থওঁ বুলি ওচৰৰে বিমা খুড়ীৰ নম্বৰটো ডালেয় কৰিলে। কাৰণ নিশাই জানে তাইৰ মাক উচ্চ বক্তৃতাৰ ৰোগী, কোনো ধৰণৰ চিন্তা

মাকক দিব নোৱাৰি আৰু ইমান ডাঙৰ কথাষাৰ তাই কেনেকৈ ক'ব। সেই ভাবি তাই বিমা খুড়ীক ফোন কৰিলে। প্ৰথম বাৰ বিং হৈ হৈ ফোন কাটি গ'ল, দ্বিতীয় বাৰো সেই একে তেনেকৈয়ে তাই পাঁচ বাৰ মান ফোন কৰিলে, কিন্তু কোনো উত্তৰ তাই নাপালে। ইফালে মাকলৈ ফোন কৰাৰ সাহস তাইৰ নাই, আনফালে বিমা খুড়ীৰ কোনো ধৰণৰ প্ৰত্যুত্তৰ নাই। বুকুৰ মাজৰ ধুমুহা জাকে তীব্ৰ গতি ল'বলৈ আৰম্ভ কৰিলে। তাই পাৰে মানে ভগৱানক খাতিছে। এৰা এই সময়ত ইয়াৰ বাহিৰে আন উপায় নাই। তাই বাৰে বাৰে স্মৰণ কৰিছে নেদেখা জনক, “মাৰ বিশ্বাসক নাভাঙিবা প্ৰভু, মাৰ সাহসকণক একো হ'বলৈ নিদিবা।” বাৰে বাৰে তাইৰ মনত পাক ঘূৰি খাইছে শব্দকেইটা।

দেউতাকৰ পাছত মাক আৰু তাইৰ সাহস বুলিবলৈ নিবিবৰ বাহিৰে আৰু আছেনো কোন? নিবিবৰ লৈয়ে সিহঁতৰ জীৱন। হাজাৰ কাজিয়া তৰ্ক-বিতৰ্ক নহওক কিয় নিবিব সদায় নিশাৰ কলিজাৰ টুকুৰা। এৰা, প্ৰতিখন ঘৰতেই হয়তো ভায়েক বায়েকৰ সময়বোৰ হয়তো এনেকুৱাই। কাজিয়া অবিহনে হয়তো এটা ছেকেণ্ডো নাযায়।

এতিয়াও জয়ন্তৰ ফোন অহা নাই। প্ৰতি ছেকেণ্ড তাইৰ হৃদয় স্পন্দন বাঢ়ি গৈছে। মনৰ ধুমুহাৰ মাজতেই হঠাৎ তাইৰ মনলৈ আহিল বাগিনী আৰু অনুৰাগ। এৰা তাইৰ আটাইতকৈ প্ৰিয় বন্ধু-বান্ধৱী। যাৰ সৈতে তাই হৃদয়ৰ সমস্ত উত্তল-খুত্তল, ধুমুহা, সুখবোৰৰ কথা বিনাদ্বিধাই খুলি ক'ব পাৰে। তাই অনুৰাগলৈ ফোন লগালে, সকলো কথাই ক'লে তাই তাক। অনুৰাগে তাইক সাহস দি ক'লে। “চিন্তা নকৰিবা, একো নহয় ভাইটিৰ, একো হোৱা নাই তাৰ। তুমি ইমান ভয় নকৰিবা, সি ঠিকেই আছে।”

এৰা এই মুহূৰ্তত ইয়াতকৈ বেছি আৰু কি কৰিব পাৰে কোনোবাই। হ'ব দিয়া অনুৰাগ তোমাক মই পাছত ফোন কৰিম বুলি কৈ তাই ফোনটো কাটি দিলে। আনদিনাৰ দৰে আজি অনুৰাগেও কোনো প্ৰতিবাদ নকৰিলে নহ'লে সি ইমান সোনকালে ফোন নাৰাখে, যিহেতু দিনৰ শেষত এটা ফোন ক'লতে সিহঁতৰ গোটেই দিনটোৰ বৰ্ণনা আৰম্ভ হয়।

তাই বাগিনীলৈ ফোনটো লগালে। বাগিনী তাই মাথোঁ নিশাৰ প্ৰিয় বান্ধৱী নহয়; তাইৰ হাঁহিবোৰৰ অন্যতম কাৰণ। এৰা, নিশাই বাগিনীৰ মাজত এটুকুৰা বুজাব নোৱাৰা সুখ

বিচাৰি পায়। তাইৰ লগত কথা পাতিলে বা তাইৰ লগত সাক্ষাৎ হ'লেই যেন পাহৰি যায় নিশাই পৃথিৱীখন তাই বাগিনীলৈ ফোন লগালে, নাই আজি বাগিনীয়েও তাইৰ ফোন উঠোৱা নাই।

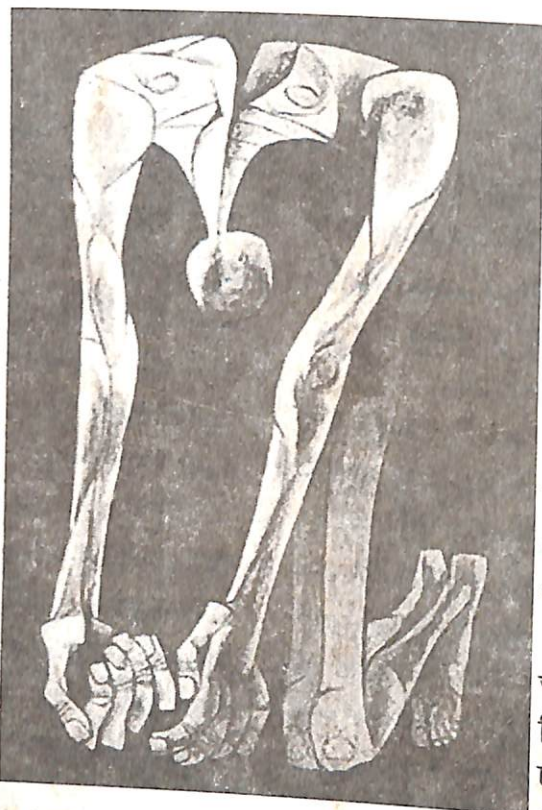
বাগিনীয়ে ফোন বিচিভ নকৰাত নিশাই ফোনটো কাটিছিলহে ক্ষণেকতে আকৌ ফোনটো বাজি উঠিল। স্ক্ৰিনত এয়া জয়ন্তৰ নম্বৰ। তাইৰ হাত কঁপিব ধৰিলে, কেনেকৈ বিচিভ কৰিব তাই। ফোনৰ সি পাৰৰ পৰা জয়ন্তই কি ক'ব? নিহতজন কোন আছিল আদি হাজাৰটা প্ৰশ্নই তাইৰ মগজুত আহি পাক-ঘূৰি লগালে। কথাবোৰ ভাবি থাকোঁতেই ফোনটো আকৌ এবাৰ বাজি উঠিল। থতমত খাই ফোনটো বিচিভ কৰি ‘হেল্লো...’ জয়ন্তই হেল্লো, কওঁতে তাইৰ সৰ্বশৰীৰ জোকাৰি গ'ল। এয়া কি জয়ন্তৰ মাত কঁপিছে কিয়? কি হ'ল? নিহত? নিশাৰ মাত জয়ন্তৰ মাত কঁপিছে কিয়? কি হ'ল? নিহত? নিশাৰ মাত থমকি ৰ'ল। জয়ন্তই ক'বলৈ ধৰিলে “গাড়ীৰ সকলো ভাঙি শেষ। আদি, মুন আৰু ড্ৰাইভাৰ জনে দুখ পাইছে... এতিয়া সিহঁতক হস্পিতেলত ভৰ্তি কৰোৱা হ'ল। সিহঁত তিনিটা ঠিক আছে, দুখ পাইছে অকল। তেন্তে নিহতজন কোন? নিশাৰ ভায়েক নিবিব? জয়ন্তই কিয় এবাৰো তাৰ নাম নল'লে? সকলো সামৰি নিশাই মাত্ৰ এটাই শব্দ ক'লে “ভাইটি...? জয়ন্তই ক'বলৈ ধৰিলে, “অ সি নাছিলে নহয় গাড়ীত, সি তোমালোকৰ মামাককাহঁতৰ ঘৰতে হেনো নামি দিলে কিবা কামত।”

এতিয়া এই মুহূৰ্তত নিশাৰ দুচকুৱে পানী বৈ আহিল। তাৰ মানে তাইৰ ভায়েকৰ একো হোৱা নাই। সি ঠিকেই আছে। এৰা এয়া সুখৰ চকুলো তাৰ মঙ্গলৰ খবৰ পায়। তাই চকুলো মোহাৰি জয়ন্তক সুধিলে, তেন্তে কোন ঢুকাল?

সি ক'লে, “নাই কাৰো একো হোৱা নাই কোনো ঢুকুৱা নাই। খবৰ দিওঁতা জনে খবৰটো তেনেকৈ দিছিল, কাৰো একো হোৱা নাই। চিন্তা নকৰিবা তুমি নিশা বা এতিয়া মাথোঁ মই ফোনটো পাছত ফোন কৰিম মই।”

এৰা এতিয়া উশাহ ঘূৰি আহিছে নিশাৰ। শুনা কথাবোৰৰ কিছু শতাংশহে সত্য আছিল। তাই ভগৱানক স্মৰণ কৰিলে। কিছূ শতাংশহে সত্য আছিল। নিশাই অনুৰাগক ফোন কৰি কথাবোৰ এৰা ভগৱান জগতদাতা। নিশাই অনুৰাগক ফোন কৰি কথাবোৰ ক'লে। অনুৰাগেও যে কৰি আহিছে এতিয়া সকলো ঠিক হৈ গ'ল। এতিয়াও নিশাৰ সৰ্বশৰীৰ কঁপি আছে, এতিয়াও তাইৰ হৃদয় স্পন্দনৰ গতি কমা নাই। এৰা এখন ডাঙৰ যুদ্ধ পাৰ হৈ গ'ল তাইৰ মনৰ ভিতৰত। কোনেও নেদেখা এখন যুদ্ধ।

এটি নিশাৰ সজ্ঞানতা

শ্যাম নাৰায়ণ বুঢ়াগোহাঁই

আকাশখনত শূন্যতাৰ ছাঁ। ক্ৰমশঃ পশ্চিমীয়া গতিৰ জোনটো আৰু এটি-দুটি তৰাই পৃথিৱীৰ সেউজীয়াখিনিক ধৰি ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰিও যেন আধাৰাটতে ভাগৰুৱা হৈ পৰিছে। সেউজীয়াখিনি যেন বহু দূৰলৈ আঁতৰি গৈছে। শীতৰ কুহেলিকাই আৰম্ভি ৰখা আকাশখনক এবাৰ ভালদৰে চালে প্ৰতাপে। আকাশ আৰু পৃথিৱীৰ এই সেউজীয়াখিনিৰ মাজত যি পাৰ্থক্যই গঢ় লৈ উঠিছে সি যেন তাৰেই এটা অস্তিত্ব স্বৰূপ।

কিছুদূৰ অহাৰ পাছত দূৰৈত দুজনমান ডেকাৰ কিৰিলি আৰু অগ্নীল শব্দবোৰ শুনি তাৰ কিবাকিবি লাগিল।

সিয়োটো এটা ডেকা ল'ৰা। কি যে মানুহবোৰ...। গাঁৱৰ স্কুলীয়া ল'ৰা-ছোৱালীবোৰৰ বহুবেকীয়া পৰীক্ষা চলি আছে, অথচ সিহঁতৰ কোনো গম-গতিয়েই নাই। টেটুৰ গুৰিলৈকে মদ এসোপা গিলি নিজেই নাজানে সিহঁতৰ বৰ্তমানটোক কোনফালে লৈ গৈছে। হয় আমাৰ সমাজ! প্ৰতাপে ভাবিলে। কিয়ে নহ'ব এইবোৰক লৈ ...।

ঃ “এ! প্ৰ..তাপ নেকি?” — প্ৰতাপৰ গাঁৱৰে বাবা নামৰ এজন মদাহী ডেকাই অস্পষ্ট স্বৰে মাত লগালে। কাষতে আছে জিতু আৰু মণ্টু। সিহঁতৰ হাতত অলন্ত চিগাৰেট।

“বাবা, তহঁতবোৰৰ হৈছে কি? মই একো বুজা নাই।” — কিছু উত্তেজিত হৈ প্ৰতাপে ক'লে।

ঃ “প্ৰতাপ! তই আমাক বেয়া পাইছ নহয়? পা, কি কৰিব বেয়া পায়? খং কৰিছ? কৰ। মাৰ নেকি? মাৰ। আমাক মাৰি পেলা।” — জিতুৱে টলং-ভটংকৈ মদৰ নিচাত এফালৰ পৰা বলকি যাবলৈ ধৰিলে।

ঃ “নাই, মই আকৌ তহঁতক কিয় বেয়া পাম? মই তহঁতক মাত্ৰ এটা অনুৰোধ কৰিছোঁ। চা, আমাৰ গাঁওখনৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰৰ এতিয়া পৰীক্ষা চলি আছে। কাইলৈ-পৰহিলৈ মেট্ৰিকৰ পৰীক্ষা হ'ব। সিহঁতে পৰীক্ষাত ৰিজাল্ট বেয়া কৰিলে আমাৰ ভাল লাগিবনে? আমিহঁতো এজন এজন

ঃ “প্ৰতাপ, তোৰ দৰে যদি আৰু এটা আমাৰ মাজত থাকিলহেঁতেন তেন্তে আমাৰ গাঁওখনৰ বহুত উন্নতি হ'লহেঁতেন।”

ঃ “মোৰ দৰে এটা কিয় দহোটা আছে। তই আছ, বাবা আছে, জিতু আছে আৰু বহুতো আছে বুজিছ।”

প্ৰতাপৰ কথাষাৰ যেন সিহঁতক এটা এটা দায়িত্বহে সেই মুহূৰ্তৰ পৰা জাপি দিলে। সিহঁতৰ মদৰ নিচা ছিটিকি পৰিল তাৰ কথাৰ গান্ধীৰ্যত। সিহঁত তিনিওটাই সমন্বয়ে কৈ উঠিল —

— “আমাক ক্ষমা কৰি দে প্ৰতাপ। আমি আজিৰ পৰা তেনে দোষী, আত্মহনন কামত লিপ্ত হৈ আমাৰ ভৱিষ্যত বিনষ্ট নকৰোঁ আৰু আনকো কৰিবলৈ নিদিওঁ।”

ঃ ধেং, তহঁতক আকৌ মই কি ক্ষমা কৰিম। মোৰ ওচৰতটো তহঁতে কোনো দোষ কৰা নাই। বাক আজি তহঁত ঘৰলৈ যা, ৰাতিও বহুতপৰ হ'ল। মই কাইলৈ তহঁতৰ লগত আৰু বহু কথা আলোচনা কৰিম।”

তাৰ কথাষাৰত তিনিও ডেকাই তাৰপৰা বিদায় লৈ নীৰৱে ঘৰমুখী হ'ল। প্ৰতাপৰ এটা নিশাৰ সফলতাই সেই সমাজখনক দোপত দোপে উন্নতিৰ পথলৈ আগুৱাই লৈ যোৱাৰ লগতে ভৱিষ্যত প্ৰজন্মৰ সংৰক্ষণৰ পথ মুকলি কৰিলে।

শিক্ষিত যুৱক। পাৰিলে পৰীক্ষাৰ আগতে দুই-এটা প্ৰশ্নৰ উত্তৰ কৰি দেখুৱাবহে লাগে। আমি যদি সিহঁতবোৰে পঢ়ি থকা অৱস্থাত বাটে-পথে হাই-উকমি কৰি কিৰিলি পাৰি পৰিৱেশ বিনষ্ট কৰোঁ, তেনে আমাৰ মূৰটো আমি নিজেই খোৱা নহ'বনে? তেতিয়া আনে কিবা ক'বলৈ বাকী থাকিবনে?”

প্ৰতাপৰ এনে প্ৰশ্নবোধক কথা শুনি সিহঁত তিনিও জোনৰ পোহৰত জিলিকি থকা প্ৰতাপৰ মুখখনলৈ নীৰৱে চাই ৰ'ল। কিছু সময়ৰ পাছত মণ্টুৱে গহীনাই ক'লে —

দ্য লাষ্ট ষ্টেপ

কবীৰ গগৈ

Sometime words are hard to find
I am looking for that perfect line
To let you know
You're always on my mind

বিছনাত পেট পেলাই অতপৰে একেটা গানৰ কলিকে ৰি কৰি কৰি শুনি আছে তুমি। আজিহে যেন গানটোৰ গভীৰতাখিনি উপলব্ধি কৰিব পাৰিছে।

ঃ অই তোৰ চিঠি এখন ডিপাৰ্টমেণ্টত পৰি আছে লৈ আঁতৰি।

ঃ ক্ৰমেট ৰাজীৱৰ মাতটো এইসময়ত তুমিৰ খুব এটা ভাল নালাগিল। মোৰটো তেনেকুৱা চিঠি আহিবলগীয়া নাই। কাৰ চিঠি হ'ব পাৰে। বিৰক্তিবোৰ ভৰা মনটোৰে নিজকে নিজে তুমিৰে ক'লে।

ঃ আৰে ভাই, তোলৈ চিঠি আহিছে মই কেনেকৈ জানিম কাৰ? ৰাজীৱে জোতাঘোৰ খুলি থকাৰ পৰাই উত্তৰ দিলে।

তুমিৰে লৰালৰিকৈ ডিপাৰ্টমেণ্টৰ অফিচৰ পৰা চিঠিখন আনিলেগৈ। ওপৰত গোট গোট আখৰেৰে তুমিৰ নাম। ডিপাৰ্টমেণ্টৰ নাম। কিন্তু পঠাওঁতাজনৰ নাম নাই। তুমিৰ চিঠিখনৰ লগতে ব্যস্ত হৈ পৰিল। চিঠিখন পঢ়ি সি কিছু পৰিমাণে আচৰিত হৈছিল। কোনোবা ৰাগিণী নামৰ ছোৱালী এজনীৰ

চিঠি। ৰাগিণী নামৰ কোনোবা বান্ধবী আছিল বুলিতো তাৰ মনত নপৰে। সি ছোৱালীৰ লগত খুব কমেই কথা পাতে তেনেস্থলত তাৰ ওচৰত ছোৱালীৰ চিঠি? সি আকৌ এবাৰ এনভেলপটোলৈ চালে। কিজানি তাৰ নাম নহয়েই, তুলক্ৰমে তাৰ ঠিকনাত আহিছে এনে ভাৱ লৈ। চিঠিখনৰ বিষয়ে বৰ এটা গুৰুত্ব নিদিলে তুমিৰে। ব্যস্ত হৈ পৰিল ক্লাছ, কিতাপ আৰু হোষ্টেলৰ একঘেয়ামি পৰিৱেশৰ মাজত। কিন্তু এখন এখনকৈ অহা সম্পূৰ্ণ সোতৰখন চিঠিয়ে তুমিৰ জীৱনলৈ কঢ়িয়াই আনিছিল এক পৰিৱৰ্তন। প্ৰতিখন চিঠিতেই ডিফুৰ সমীপৱৰ্তী মাঞ্জা নামৰ সৰু ঠাইখনত অতিবাহিত কৰা তুমিৰ শৈশৱ তথা কৈশোৰৰ বহু ঘটনাৰ বৰ্ণনা পোৱা গৈছিল। যিবোৰ তুমিৰ একান্ত ব্যক্তিগত আৰু গোপনীয় আছিল। ইহাতে, ৰাগিণী নামৰ ছোৱালীজনীৰ চিঠিয়ে বহুতো কথাই ভৰাই তুলিছিল তাক। মনৰ মাজতে সি ৰাগিণীৰ ছবি এখনকৈ আঁকি পেলালে। আৰু তাইৰ সৈতে সাজি পেলালে কল্পনাৰ কাৰেং ঘৰ।

ঃ বাহু মুৰ্গা ভাল ফচিল দেই ৰাজীৱ। ইমান তথ্যৰে

পৰিপূৰ্ণ চিঠি লিখিবলৈ তই ক'ত শিকিল। হোষ্টেলৰ 'দাদা' স্বৰূপ অপূৰ্বই জৰ্দা পাণ এখন চোবাই চোবাই বাজীৰক সুধিলে।

ঃ ফানি, অনলি এ গ্ৰেট জ'ক অপূৰ্ব দা। প্ৰথম হোষ্টেললৈ অহাৰ দিনাৰ পৰাই মই লক্ষ্য কৰিছিলোঁ তুমাৰে বাতি শোৱাৰ আগতে ডায়েৰী লিখিছিল। এদিন ডায়েৰীখন মনে মনে পঢ়িলোঁ। বহু কথাই লিখা আছিল তাত। শৈশৱৰ, কৈশোৰৰ বহুতো ৰোমাণ্টিক ঘটনাৰ বৰ্ণনা কৰি গৈছিল ডায়েৰীখনত। মই সদায় তাক কেনেকৈ তলত থব পাৰোঁ মনে মনে ভাবিয়েই থাকোঁ। প্ৰথম ইউনিভাৰচিটিলৈ আহিয়েই সকলোৰে চকুৰ মণি হৈ পৰিছিল। কামিনীমোহন ছাৰে তুমাৰ তুমাৰকৈ মৰি যায়। ছাৰক ইতিমধ্যে ইমপ্ৰেছ কৰিবলৈ কিমান কৰিলোঁ। ছাৰে মোক কোনোদিনে পাত্ৰাই নিদিলে। তুমাৰক দেখিলেই মোৰ গাটো পুৰি গৈছিল। তাতে একেটা কমতে থাকোঁ কিমান চাই থাকিম মই তাক। পঢ়া টেবুলত বহিলে ফেৰিকল লগা দি লাগি যায়।

ঃ তাৰ পঢ়া দেখি তোৰ চাগে সহ্য নহ'ল সেইকাৰণে চিঠিৰ প্ৰেমত পেলালি। বাজীৰৰ সুৰতেই কৈ গ'ল অপূৰ্বই।

ঃ আপুনিও কম নহয় দেই। সোনকালেই সকলো কথা বুজি পায়। এতিয়া তুমাৰ কেৱল বাগিনীৰ বাগিত মতলীয়া। কিতাপৰ সলনি হাতত এতিয়া চিঠি। হাঃ হাঃ হাঃ উচ্চস্বৰে হাঁহিব ধৰে বাজীৰে।

ঃ বাগিনীনো কোন? ক'ত থাকে?

ঃ এনেয়ে বাগিনী নামটো মনলৈ অহাত চিঠিখনত দি দিলোঁ।

ঃ তই পিছে আৰু এটা ষ্টেপ যাব পাৰ।

ঃ কেনেকৈ?

ঃ তুমাৰে বাগিনীক চাবলৈ ব্যাকুল। হয় নে নহয়?

ঃ চাবলৈ মানে, কথা পাতিবলৈ, ফুৰিবলৈ একেবাৰে ঘৰৰ লখিমী কৰিবলৈকে মন তাৰ।

ঃ তই এটা কাম কৰ, এইবাৰ বাগিনীৰ এড্ৰেচটো দি দে।

ঃ আপুনিও যে এটা মানুহ দেই, মই বাগিনী নামটো এনেয়ে ব্যৱহাৰ কৰিছিলোঁ। এড্ৰেচটো পাম ক'ত।

ঃ তই ভালকৈ মনত পেলাচোন। ফিজিক্সৰ বাগিনীলৈ। এসময়ত তই যে আগে পাচে লাগি ফুৰিছিলি। তোক যে তাই কোনোদিনে পাত্ৰাই নিদিলে আৰু এদিন নামটো সুধোতেই পাইছিলি গালত এটা মনত পৰিছে।

ঃ অহ বাগিনী বাগিনী বৰা। বাঃ অপূৰ্ব দা।

ঃ 'তুমি চিজ বৰী হে ম'স্ত ম'স্ত'। নামটো সুধোতেই একচৰ। তুমাৰেতো প্ৰপজেল লৈ যাব কিমান যে চৰ খাব ঠিক নাই। তাৰ পিছত সি মেডিকেলত ভৰ্তি হৈ থাকিব হাতে-ভৰিয়ে বেণ্ডেজ লৈ আৰু পৰীক্ষাত টপ হম মই। লগে লগে বাজীৰৰ মনলৈ ভাহি আহিল তুমাৰৰ বেণ্ডেজ ভৰা এখন মুখ আৰু অজানিতে মুখৰ পৰা ওলাই আহিল। ইয়াহ হু।

ঃ তই আজিয়েই আৰু এখন চিঠি লিখ। শেষ চিঠি। এইবাৰ তুমাৰে টালি-টোপোলা বান্ধি ঘৰলৈ যোৱাৰহে কথা।
ঃ অপূৰ্ব দা, এইদৰে প্ৰস্তুতি প্ৰেমপত্ৰ লিখি লিখি মই নিজেও এটা প্ৰস্তুতি প্ৰেমিকলৈ কপালুৰিত হৈছোঁ যেন লাগিছে।
দুয়ো গিৰ্জনী মাৰি হাঁহিব ধৰিলে।

মৰমৰ তুমাৰ,

চিঠিৰে তোমাক বহুত আমনি দিছোঁ। কিন্তু কি কৰিবা মনৰ ভাব প্ৰকাশ কৰাৰ ইয়ে মোৰ একমাত্ৰ মাধ্যম। এৰা, আজিও মনত আছে শৈশৱৰ সেই দিনবোৰ। তুমি যে ঘৰৰ পাছফালে থকা পাহাৰটোত টলোঁ টলোঁকৈ বেতগুটি বিচাৰি ফুৰিছিল। মই দূৰৰ পৰা তোমাক চাই তৃপ্তি পাইছিলোঁ জানা। তুমি হাতত এথোক বেতগুটি লৈ ওপৰৰ পৰা নামি আহিছিল। আৰু ঘৰ পোৱাৰ ঠিক আগমুহূৰ্তত থোকটো পেলাই দিছিল। তোমাৰ মাৰ ভয়ত। তেতিয়া মই কি কৰিছিলোঁ জানা, তুমি পেলাই দিয়া অৱশিষ্টখিনি খাই চাইছিলোঁ। ইমান টেঙা আছিল। কিন্তু এই টেঙাৰ মাজতো পাইছিলোঁ এক বিশেষ স্বাদ। তোমাৰ দৰে ময়ো প্ৰকৃতিৰ প্ৰেমত পৰিছিলোঁ। দূৰেৰে পাহাৰত কাৰ্বিকলে খাঁজ কাটি কৰা সৰিয়হ ডবা যেতিয়া হালধীয়া হৈ ফুলিছিল মই কল্পনাত তাত তোমাৰ সৈতে ওমলিছিলোঁ। তোমাৰ মনত আছেনে তুমি যে এদিন তোমাৰ মাক পিনি-পেকক পিন্ধিবলৈ কৈছিল। সেইদিনা মই ঘৰলৈ আহি পিনি-পেকক কিনি দিবলৈ দেউতাক জোৰ কৰিছিলোঁ। আৰু দেউতাই মোক এটা তেজৰঙা ব্লাউজৰ সৈতে এযোৰ পাটৰ পিনি-পেকক আনি দিছিল। মই এতিয়াও সঘৰে সেইযোৰ থৈ দিছোঁ।

তোমালৈ মোৰ মাজে-সময়ে খঙো উঠিছিল। যেতিয়া কুলিবোৰে বৰৰ গছত বান্ধি থৈ যোৱা চুঙাবোৰ একেৰাহে পেলাইছিল তেতিয়া। কিন্তু এই খং আছিল খন্তেকীয়া। পিছ মুহূৰ্ততে মোৰ তোমালৈ বিৰাট মৰম লাগি গৈছিল। তোমাৰ পিছে পিছে ঘূৰি ফুৰাটোৱেই যেন মোৰ হৰি আছিল। এইদৰে ঘূৰি ফুৰোঁতেই এদিন তোমাৰ সৈতে মোৰ কফি বাগানখনত ভেটা-ভেটি হৈছিল জানা। তোমাক দেখি সেইদিনা মোৰ নতুন নতুন লাগিছিল। লাজেই লাগিছিল নে ভয়েই লাগিছিল মোৰ? মাথোঁ দুৰু দুৰু কঁপিছিল বুকুখন। যিদৰে কঁপিছিল কফি গছৰ সেউজীয়া পাতবোৰ।

তুমি ডিফু এৰি অহা দিনটো আছিল মোৰ বাবে বিৰাট বেদনাদায়ক। ওৰে বাতিটো বিছনাত পৰি মাথোঁ উচুপিছিলোঁ। সেইবাতি জোনাকবোৰো ভাগি গৈছিল বুকুভৰা দুখত। ওৰে বাতি এটা চকোৱা চৰায়ে বিনাইছিল। ব'হাগৰ বৌদ্ৰতাপতো প্ৰয়োজন হৈছিল মোক অলপ উষ্ণতা। সেয়েহে তোমাৰ দৰে ময়ো গুছি আহিছিলোঁ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়লৈ। এতিয়া মই তোমাৰেই নিচেই কাষত। মাথোঁ তুমি ৰাজনীতি বিজ্ঞানৰ ছাত্ৰ আৰু মই পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ, দূৰত্ব ইমানেই।

তোমাৰ হয়তো মোক চাবলৈ বিৰাট মন গৈছে? আজি মই তোমাক মোৰ পৰিচয় দিম। তুমি জ্যোতি বাটচ'ৰাৰ ওচৰতে বৈ থাকিবা। তাতে মোক লগ পাব। শেষত মৰমেৰে বাগিনী বৰা।
ডিপাৰ্টমেন্ট ফিজিক্স।

তুমাৰে চিঠিখন কেইবাবোৰো পঢ়িলে। কিবা এটা পোৱাৰ আশাত অজানিতে মুখত বিৰিঙি উঠিল এটি হাঁহি।

"মস্তানা মোচম হে বংগিন নাজাৰা
ধৰকন ক্যা কেহটা হ্যায় চমবা" ইচাৰা
আজচে জানেনম দিল হে তুমহাৰা..."

ঃ আজি বৰ স্মৃতিত আহ' দেখোন তই। চিঞৰি চিঞৰি গান গাই থকা বাজীৰক উদ্দেশ্য কৰিয়েই ক'লে অপূৰ্বই।

ঃ আৰে অপূৰ্ব দা, আজি আমাৰ 'দেৱদাস' ছিজিত গৈছে। সেইকাৰণে এনজয় কৰিছোঁ।

ঃ চিজি? অপূৰ্বই ভেৰা লাগি বাজীৰৰ মুখলৈ চা।

ঃ চিজি মিন্চ চইচ এ গাৰ্ল। মানে বাগিনীৰ ওচৰলৈ। ইয়াত বহি তালৈকে অপেক্ষা কৰি আছোঁ। বেচেৰাটোক টালি-টোপোলা বান্ধোতে হেজকে কৰি দিম।

হৰমূৰকৈ তুমাৰ সোমাই আহিল। বাজীৰ আৰু অপূৰ্বক দেখিও নেদেখাৰ দৰে বিছনাত বাগৰ এটা দিলে সি।

ঃ তই আজি ক্লাচলৈ নগ'লি যে। কামিনী ছাৰে তোৰ কথা সুধিছিল। তুমাৰৰ ফালে চায়ে বাজীৰে ক'লে।

ঃ আজি মোৰ এনগেজডমেন্ট আছিল বুলি ছাৰক কৈল নক'লি।

বাজীৰে মনে মনে ভাবিলে বাগিনীৰ চৰ খাই ই চাগে বলিয়া হ'ল। ইয়াৰ পৰা দূৰে দূৰে থকাই ভাল। কামুৰিলে বলিয়া হোৱাৰ চাঞ্চ আছে। তথাপি মনৰ ভাৱ লুকুৱাই ক'লে - মনে মনে ইমানদূৰ আগবাঢ়ি গ'লি মই গমকে নাপালোঁ দেখোন।

ঃ তই কিন্তু গীতাজলিতে পাটি এটা দিব লাগিব দেই। অপূৰ্বই চিঞৰিলে। হঠাতে বাগিনীয়ে হাতত মিঠাই পেকেট এটা লৈ সোমাই আহে।

ঃ বাগিনী চিনাকী হোৱা, এয়া অপূৰ্ব দা, মোৰ চিনিয়ৰ। একপ্ৰকাৰ মোৰ পিতৃতুল্য। কাৰণ অপূৰ্বদাই আজি অ'তবহৰে এইখন ইউনিভাৰচিটীতে পঢ়ি আছে। আৰু এয়া বাজীৰ মোৰ কমমেট। মিঠাই দিয়া আৰু খাবলৈ অপূৰ্বদা আৰু বাজীৰক। তুমাৰে বসিকতাৰে ক'লে।

ঃ জানা বাজীৰ মোৰ নাম লৈ কোনোৱাই তুমাৰক প্ৰায়ে চিঠি দিছিল। এই কথা মই আজিহে গম পাব। এইবাৰ ভাৰচিটি

উইকত লগৰ হিমালীয়ে দূৰৰ পৰা তুমাৰক আঙুলিয়াই দেখুৱাইছিল। কৈছিল বিৰাট ইণ্টেলিজেন্ট বুলি। সেয়েহে মাতিবলৈ বিৰাট সংকোচ হৈছিল। কিন্তু মনে মনে মই তুমাৰক ভাল পাই পেলাইছিলোঁ। মনৰ ভাৱ প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰাত মোৰ মনটো ছটফটাই উঠিছিল। কিন্তু এই চিঠিবোৰে মোৰ মনৰ ভাৱ প্ৰকাশ কৰাত সহায় কৰি দিলে। আজি যেতিয়া তুমাৰে প্ৰথমবাৰৰ বাবে মোক মাতে মোৰ মনটো এক অজান আনন্দত নাচি উঠে।

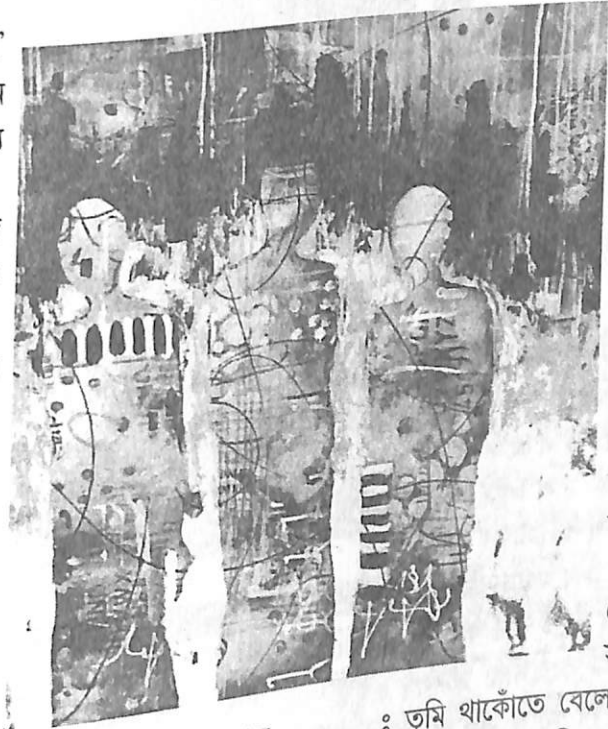
ঃ কিন্তু চিঠিবোৰ লিখিছিল কোনে? বাজীৰে নজনাৰ ভাৱতে সুধিলে।

ঃ তুমি থাকোঁতে বেলেগৰ ইমান সাধ্য আছেনে চিঠি লিখিবলৈ। সঁচাকৈয়ে বাজীৰ তোমাৰ হেণ্ডৰাইটিং মই কেনেকৈ পাহৰিম কোৱা। মোৰ নোটবুকৰ ওপৰত তুমি লিখা চিঠিখন পঢ়ি শুনাম নেকি?

বাজীৰৰ কথাখিনি শুনি বাজীৰ স্বৰে ঘমাৰি ঘামিবলৈ ধৰিলে।

ঃ মোৰ জীৱনৰ লাষ্ট ষ্টেপ মানে বিয়া অহা মাহত। হানিমুনৰ কাৰণে দাজিলিং চিলেইট কৰিছে বাগিনীয়ে। তয়ো ওলাবি। কি কোৱা বাগিনী। কৈয়ে তুমাৰে বাগিনীলৈ চালে।

অ' টো জাৰ্নিত ফটোগ্ৰাফাৰ এজনৰ প্ৰয়োজন হয়েই। কৈয়েই বাগিনীয়ে খিলখিলাই হাঁহি দিয়ে।

সময়ৰ নিমন্ত্ৰণ

লোহিত কুমাৰ বৰা

পুৰণি কথাবোৰ ভাবি আজি অমলৰ সপোন সপোন লাগিছে। সঁচাকৈ তেতিয়াৰ সপোনবোৰ এতিয়া দিঠকত পৰিণত হ'ল আৰু তেতিয়াৰ দিঠকবোৰ এতিয়া সপোন হ'ল আৰু এতিয়াৰ দিঠকবোৰ এদিন সপোন হ'ব। সৌখন বাম সিঙৰ হোটেল আৰু সৌটো ক্লাব ঘৰটো।

অমলে মন কৰিলে ক্লাবটো যেন বহুত দিন বন্ধ হৈ আছে। বেয়া লাগিল তাৰ। যিটো ক্লাবত কলেজীয়া জীৱনৰ এমুঠি স্মৃতি লুকাই আছে সেইটো ক্লাবৰ আজি এই অৱস্থা। বাম সিঙে তালৈ চাইছে একেথৰে। সি চিনি পায়ো অমলক মতা নাই। হয়তো বাম সিং, আৰু অমলৰ মাজত আজি ছবছৰ সময়ৰ ব্যৱধানে অজানিতে সিহঁতৰ মাজত সময়ে এখন পৰ্দা আৰি দিলে। সি অলপ সময়ৰ পাছত পুনৰ হোটেলখনৰ ফালে চাই পঠিয়ালে ক'ত হোটেলৰ মালিকটোৱে চোন তাক আৰু এতিয়া লৈকে চাই থকা নাই। সি হয়তো তাৰ দৈনন্দিন জীৱনৰ গতানুগতিক কাৰ্য অনুযায়ী গ্ৰাহকৰ পৰা পইচা ল'বলৈ কেচু বস্ত্ৰৰ ওচৰলৈ গৈছে। আজি দহ বছৰৰ পাছত বাম সিং এয়া। বহুত সলনি হৈছে মাত্ৰ তাৰ পেটুৱা পেটটো একেই আছে। তাৰ মনত পৰিল আগতে তাৰ জানো পেটটোত সিহঁতে কম সুৰ সুবাই দিছিল। তথাপিও সি ল'ৰাবোৰক একো বেয়া নাপাইছিল। তাৰ চাগৈ এতিয়াও কিছুমান ল'ৰাই চাহ-মিঠাই খোৱাৰ ধাৰ মৰাই নাই। অমলে ভাবিলে- তাৰচোন কেই টকা মান এতিয়াও দিবলৈ আছে।

পুৰণি কথাবোৰ ভাবি আজি অমলৰ
সপোন সপোন লাগিছে। সঁচাকৈ তেতিয়াৰ
সপোনবোৰ এতিয়া দিঠকত পৰিণত হ'ল
আৰু তেতিয়াৰ দিঠকবোৰ এতিয়া সপোন
হ'ল আৰু এতিয়াৰ দিঠকবোৰ এদিন
সপোন হ'ব।

ঘড়ীটোলৈ চাই সি উচপ খাই উঠিল। সি কিযে কথাবোৰ ভাবি প্ৰায় কুৰি মিনিট থিয় হৈ আছে একে ঠাইতে। আজি দহ বছৰৰ আগতে হোৱাহেঁতেন ইমান পৰ প্ৰদীপ, ক্ষীৰোদহঁতৰ লগত চাৰিটামান চাবমিনাবকে শেষ কৰিলেহেঁতেন। সিহঁত বা আজিকালি ক'ত আছে। হোটেলত সোমাই বাম সিঙক মাত এষাৰ লগাই যাওঁ বুলিও নলগালে। হঠাৎ অমলে গোটেইখন পোহৰ হোৱা অৰ্থাৎ চহৰৰ লাইটবোৰ জ্বলা দেখিহে বুজিলে যে গধূলি হ'লেই। সি আৰু এটা কথা মন কৰিলে যে সিহঁতে 'ককাই' বোলা বঙালী পাণ দোকানখন নাই আগৰ ঠাইত। কিন্তু সৌটো লচমন্ পগলা আগৰ ঠাইতে আজি দহ বছৰৰ পাছতো - বহি আছে। আগতে কম জোকাইছিল জানো তাক। এতিয়া চাগৈ জোকাই এতিয়া চাম ল'ৰাই। এতিয়াৰ চাম ল'ৰাৰ কথা ভাবোঁতেই অমলে মন কৰিলে কেইটামান ল'ৰাই মুখত চিগাৰেট জ্বলাই তাৰফালে চাই ফিচিঙা ফিচিঙি কৰিছে। সৰু ল'ৰা, মানে দহ বছৰৰ আগৰ তাৰ নিজৰ বয়সৰ সমান। চিনি নাপালে সি।

সি আজি খোজকাঢ়িয়েই বজাৰলৈ আহিছে। আজি তাৰ খোজকাঢ়ি ফুৰিবলৈ খু-উ-ব মন গৈছে। কাৰণ আজি প্ৰায় ছবছৰৰ পাছত তিনিচুকীয়ালৈ আহিছে সি। হয় পূৰা ছবছৰ হৈছে। চাকৰিত সোমাই মাত্ৰ এবাৰহে আহিছিল। অহা নাছিল মানে তাৰ মন যায় ঘৰলৈ আহিবলৈ কিন্তু আহিলেই সদায় মাকে দিয়া বিয়াৰ তাগিদাটোহে তাৰ বৰ বিৰক্তি জনক আছিল। কিন্তু তথাপিও চোন তাৰ বিয়া হ'ব পৰহিলৈ। অৱশ্যে বিয়া কৰোৱা তাৰ বহুত পলমেই হ'ল। তাৰ লগৰ দেব, প্ৰশান্ত আৰু গিৰিশহঁতে কোন কাহানিবাই বিয়া পাতিও এতিয়া ল'ৰা-ছোৱালীৰ বাপেক হ'ল, হাঁহি উঠিল অমলৰ। এইবোৰ ল'ৰাই এদিন পাণ দোকানৰ আগত বৈ ছোৱালী জোকাইছিল আৰু এতিয়া সিহঁতৰ ছোৱালীক আনে জোকাব পৰা হ'ব কিছুদিনৰ পাছত। তাক সৰুতে বিজয়ে কোৱা কথা এষাৰ মনত পৰিল- "অই আগলৈ বাক আমিবোৰ বাপেক হ'লে কেনেকুৱা লাগিব?" সঁচাকৈ কেনেকুৱা লাগিব বাক? "চিন্তা কৰিব লাগিব ল'ৰা-ছোৱালীক পঢ়াব লাগিব... বিয়া দিব লাগিব.... বহুত টকা-পইচা লাগিব... আৰু সদায় টকা-পইচা ল'ৰা-ছোৱালী এই একেবোৰ কথা চিন্তা কৰি এদিন চিন্তা শক্তিও ভোটা হৈ যাব।" - এইবোৰ আছিল ৰমেশৰ উক্তি।

অমলৰ বিয়া পৰহিলৈ। কোনোবা বি.এ. পাছ মালৱিকা শইকীয়াৰ লগত। মালৱিকা আৰু অপৰূপা। দুটা নাম। চাৰিটা বৰ্ণৰ। এজনীৰ বিয়া হ'ল কাহানিবাই আৰু এজনীয়ে অপেক্ষা কৰিছে মালৱিকা শইকীয়াৰ পৰা মালৱিকা দুৱৰা হ'বলৈ...। সি ভাবিলে ধুনীয়াই হ'ব চাগে মালৱিকা নামৰ ছোৱালীজনী। যদিও সি দেখা নাই। এৰা নহ'বলৈ তাৰ মাক-বাপেকে তালৈ ইমান আপচু ছোৱালী এজনী চোৱা নাইতো। তাতে যোৰহাটৰ

কোনোবা উকিলৰ জীয়েক। আধুনিকা নিশ্চয়।

"কি অমল কি খবৰ?" - হঠাৎ পিঠিখনত কাৰোবাৰ হাতৰ স্পৰ্শ অনুভৱ কৰি অমল উচপ খাই উঠিল। পাছফালে চাই দেখে ক্ষীৰোদে তাৰ ফালে মুখত চিগাৰেট এটা লৈ একেথৰে চাই আছে। - "কি হ'ল নতুন মানুহৰ দৰে টাউনখন চাই ফুৰিছোন আজি। কেতিয়া আহিলি তেজপুৰৰ পৰা?" উত্তৰলৈ অপেক্ষা নকৰি সি আকৌ ক'লে- "বিয়া পাতিছ বোলে? আমি শুনিছোহে। নিমন্ত্ৰণ হ'লে পোৱা নাই। ক'তনো আমাৰ দৰে মানুহ তহঁতৰ দৰে মানুহৰ বিয়ালৈ যাব পাৰিম।"

নহয়, নহয় মানে...? অজানিতে দুৰ্বল অংশটোত এনেদৰে ক্ষীৰোদে আঘাত কৰিব বুলি এবাৰলৈ অমলে ভাবিব পৰা নাছিল। অমলে কথাষাৰ শুনি প্ৰথমতে কিছু পৰিমাণে নাৰ্ভাচ হ'ল। সি ক'লে- "তহঁতক আহিবৰ পৰা কিমান বিচাৰি ফুৰিছোঁ মইহে জানো। আগতে হোৱা হ'লে ক্লাবতে এখন চিঠি পেলাই দিলেই হ'ল। এতিয়া দেখিছোঁ টাউনখনো বাঢ়িল মানুহো সেই অনুপাতে বাঢ়িল আৰু লগে লগে পুৰণি বন্ধু-বান্ধববোৰো টাউনৰ ক'ৰবাত চুকে-কোণে লুকাই গ'ল।

"বাক বাক এই চব কথা গুলী মাৰ"- এইবুলি কৈ ক্ষীৰোদে অমলক হোটেল এখনৰ ফালে লৈ গ'ল। জীৱনটোৱে যে কিমান ৰূপ সলালে কালৰ গতিত অমলে এবাৰ ভাবিলে। এইখন টাউনৰ এই ডোখৰ ঠাই এসময়ত তাৰ যি দৰে চিনাকি আছিল কিন্তু আজি ইয়াৰ কোনো মানুহে হয়তো তাক চিনি নাপায়। আজি দহ বছৰৰ আগতে এইখন হোটেল সাধাৰণ পকৰি বেচা এখন চলিহে আছিল আৰু আজি নগৰৰ ভিতৰতেই হয়তো এখন আধুনিক সু সজ্জিত হোটেল। অমলে মালিকজনক চিনি পাইছে কিন্তু মালিকক জানো এতিয়া তাক আৰু চিনি পাব? অৱশ্যে মালিকৰ নো কি প্ৰয়োজন যে কোন চিনাকি কোন অচিনাকি তাৰ লেখ ল'বলৈ কিমান মানুহ আহিছে গৈছে কোনে হিচাপ লৈছে।

"অই ব্ৰাণ্ডি খাবি? লৈ আহোঁ এবটল। মইতো গধূলি সস্তাই হওক দামীয়েই হওক অলপ প্ৰায়ে ধৰোঁ ইয়াতে।" ক্ষীৰোদৰ মাততহে অমলৰ জ্ঞান আহিল। কি কৈছ ব্ৰাণ্ডি? মোৰ কথা তই পাহৰিলিয়েই নেকি? সেই আগৰ দৰেই আছো। বাদ দে আজিলৈ তয়ো চাহকে দুকাপ আন। অমলে ক্ষীৰোদৰ মনোইচ্ছাৰ পতন ঘটালে আৰু সি নিজকে যেন এটা স্বলনৰ পৰা ৰক্ষা কৰিলে আজিলৈ এনে এটা ভাব হ'ল তাৰ। শৈশৱৰ বিশুদ্ধতা ৰক্ষা কৰি আজি এই মুহূৰ্তত সেই বিশুদ্ধতা নষ্ট কৰিলে, তাৰ যেন নীতি বোধ নাইকিয়া হৈ পৰিব আৰু ব্যক্তিত্বক আত্মদ্বন্দ্বই স্থান পাব হয়তো। ইতিমধ্যে ক্ষীৰোদে চাহ আৰু কিবা-কিবি অৰ্ডাৰ দি নিজে চিগাৰেট আনিবলৈ বাহিৰলৈ গ'ল।

অমলৰ হঠাৎ পুৰণি কথা এটা মনত পৰিল। অপৰূপাক তাৰ সেই কলেজ সপ্তাহৰ পৰাই ভালপোৱাৰ ভাৱ এটাই বৰকৈ আমনি কৰিছিল। কিন্তু ক্ষীৰোদৰ বাদে এই কথা কোনেও নাজানিছিল। কিছুদিনৰ পাছত অফ পিৰিয়দত শেৱালিৰ লগত হোটেললৈ গৈ অমলে দেখিছিল হোটেলত অপৰূপা বহি আছে আৰু এটা চুকত ক্ষীৰোদ মুখত এটা চিগাৰেট লৈ। ক্ষীৰোদে হাঁহিছিল তাক দেখি আৰু শেৱালিয়ে অপৰূপাৰ লগত অমলৰ চিনাকি পৰ্বৰ পৰা আদি কৰি সকলো পৰ্ব সুকলমে শেষ কৰিছিল। দামী দামী মিঠাইৰ লগত চাহৰ অৰ্ডাৰ দিয়াইছিল ক্ষীৰোদে কিন্তু সেই দিনা পইচা দিছিল অমলে নিভয় মনে। সেয়ে আছিল অমলৰ প্ৰথম চাহৰ পৰ্ব আৰু চিনাকি। ইয়াৰ পাছত সি বহুত পৰ্ব শেষ কৰিছিল সেইখন হোটেলত আৰু অইনত মাত্ৰ তাত অপৰূপাৰ বাহিৰে ক্ষীৰোদ বা শেৱালি উপস্থিত থকা নাছিল।

‘কি হ’ল অমল চাহ নাখাৰ কিয়? নে অপৰূপালৈ মনত পৰিল আজি? দেখিছোঁ যৌৱনৰ চহকী অপৰূপাৰ কোমল অৱয়ব স্মৃতিয়ে তোৰ মনত বেয়াকৈ আঁচোৰ লগাইছিল। আজিকালি ইয়াতে থাকে। বদলি হৈ আহিছে অলপতে। গধূলি প্ৰায়ে আহে এইফালে, ভাগ্য থাকিলে লগ পাই যাব পাৰ। পাছে মই তাইৰ লগত বেছি কথা নাপাতোঁ। গিৰিয়েকক ভালকৈ চিনি পাওঁ। অৱশ্যে এটা কথা, এতিয়া লগ পায়ো একো লাভ নাই। কাৰণ তিনিটা ল’ৰা-ছোৱালীৰ মাক হ’ল তাই- অমলে জানে ক্ষীৰোদৰ কথা বোৰ এনেকুৱাই।

অৱশ্যে অপৰূপাৰ লগত কেনেকৈ ইমান নিবিড় সম্পৰ্ক গঢ়ি উঠিছিল অমলৰ আজি মনত নাই। কিয় জানো দিনে দিনে তাইৰ সান্নিধ্যলৈ আহি সি নিজকে একো নুবুজা হৈ আহিছিল। ধনী ঘৰৰ ছোৱালী যদিও অপৰূপাই কলেজত দামী দামী শাৰী পিন্ধি নিজৰ ঘৰৰ প্ৰতিপত্তি বজাই নুফুৰিছিল আন দহজনী ছোৱালীৰ দৰে। সুন্দৰভাৱে লিখা অপৰূপাৰ নিখুঁত কবিতাত হয়তো অমলক ইমান প্ৰেম আকলুৱা কৰি তুলিছিল।

সেই দিনা অমলক মাতি পঠাইছিল অপৰূপাই আৰু তাৰ আগ দিনাই সি জীৱনৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ আঘাতটো পাইছিল। সেইদিনা তাৰ ল’ৰালিৰ মনোবলে পৰাজয় বৰণ কৰিছিল আৰু পৰাজয়ৰ গ্লানিয়ে তাৰ মুখৰ মাতটোও যেন কাঢ়ি নিছিল। তাৰ কিন্তু অপৰূপাৰ ওচৰলৈ যোৱাৰ সিদিনা অকণো ইচ্ছা নাছিল। কিন্তু সময় স্থিৰ কৰি সময় মতে উপস্থিত হ’ব নোৱাৰা যি কোনো ব্যক্তি, প্ৰেমিক, শ্ৰমিক যিয়েই নহওক কিয়, অৱচেতনৰ স্বেচ্ছিক বিলম্বতাৰ দ্বাৰাই পৰিচালিত হয় এই কথা সি জানিছিল। সেয়েহে সি নাযাওঁ বুলিও শেষত গৈছিল। তাইৰ মাকহঁতো নাছিল ওচৰৰ বিয়া এখনৰ জোৰণৰ যাত্ৰী হিচাপে ডিব্ৰুগড়লৈ গৈছিল। ককায়েকটো ঘৰৰ পৰা আঁতৰত থাকি পড়ে।

অমলে নিজৰ অসহায় অৱস্থাটো বুজাব পৰা নাছিল, সি জানো অপৰূপাক প্ৰবঞ্চনা কৰা নাই। তাৰ যেন তাইৰ আগত কথা কোৱাৰ সাহকণো শেষ হৈ গৈছিল। বাৰে বাৰে তাৰ মনত এটা কথাই আমনি কৰিছিল সি জানো তাৰ আচল চিনাকি অপৰূপাক নিদিলে ভুল কৰা নহ’ব। তাৰ নিজৰ এজনী ছোৱালীৰ মৰমক লৈ ল’ৰা-ধেমালি কৰা যেন লাগিছিল সেইদিনা।

তাৰ চকুত এখন মুখ ভাহি উঠিছিল। সেয়া হৈছে তাহাঁতৰ ঘৰৰ পুৰণি বুঢ়া চাকৰটো। সিয়ে এদিন তাক কৈছিল সেই আচৰিত কথাষাৰ- “বাপু তোমাক এটা কথা মই বহুত দিনেই ক’ম ক’ম বুলি ক’ব পৰা নাই। তাতে ইয়াত তোমাৰ মা-দেউতাৰ মানা আছে। কিন্তু মই আজি ক’ম তোমাক। তুমি শুনি আচৰিত হ’বা যে এয়া তোমাৰ আচল মা-দেউতা নহয়। তোমাক বৰুৱা ডাক্তৰ বাবুৰ যোগেদি তুলি-তালি ডাঙৰ-দীঘল কৰা তথাপিও এয়াই তোমাৰ আচল মা-দেউতাৰ সমান। মই বুঢ়া হৈছোঁ আৰু আজিতো মই দেশত যামগৈ। মই নোকোৱা হ’লে এই সৰু কথা তুমি হয়তো কাহানিও গম নাপালেহঁতেন।”

অমল থ’ব লাগিছিল। কিন্তু সি কন্দা নাছিল সেইদিনা। চিৰন্তন সত্য কথা এটাত কন্দা সি কোনো প্ৰয়োজন বোধ নকৰিলে। তাৰ অভিজ্ঞতাৰে মাজে সময়ে মানুহৰ জীৱনৰ যাত্ৰা পথত কিছুমান এনে ঘটনা ঘটে যি বিলাকক দৰাচলতে শুভ লক্ষণ মূলক কাৰ্য বুলিহে ক’ব পাৰি। চাকৰটো গুছি গৈছিল বাতিলৈ। মাক-বাপেকে কিন্তু অমলে কথাবোৰ গম পোৱাত দুখ পাইছিল মনত।

“কি ভাবিছা ইমানকৈ?”

হঠাৎ অপৰূপাৰ প্ৰশ্নটোতহে সি সন্নিহিত ঘূৰাই পালে। নাই নাই একো ভবা নাই।

অমলৰ মাতটো আৱশ্যকতকৈ হয়তো বেছিকৈ কান্দি উঠিছিল। অপৰূপাই বুলিছিল সি যেন তাইৰ পৰা কিবা এটা গোপন কৰিছে।

“নহয়, মিছা কথা, তুমি মোৰ ওচৰত কিবা এটা কথা লুকুৱাইছা। কোৱানা, নক’লে মই তোমাক আজিৰ পৰা নামাতিম।”- তাইৰ অভিযোগ।

ক’লে হয়তো তুমি মোক ঘিণ কৰিয়েই নামাতিবা। অমলে মনত ভাবিবলৈ ধৰিলে - কিন্তু সঁচা কৈ দিয়াৰ পাছত তাই যদি মোক ঘিণ কৰে? সন্দেহ কৰে। কৰক এনেকৈয়ে যদি তাই আঁতৰি যায়, যাওক। অন্য একো নহ’লেও হয়তো তাইৰ জীৱনটো ধ্বংস হোৱাৰ পৰা ৰক্ষা পৰিব। বংশৰ চিহ্ন নথকা ধ্বংসগামী মোৰ নিচিনা জীৱন এটাৰ তাইৰ দৰে উচ্চ বংশ জাত ছোৱালী এজনীৰ ওচৰত মূল্যই বা ক’ত।

তুমি শুনি ভাল নাপাবা? অপৰূপা এইবোৰ কথা- যদিও অমলে বুলিয়েই আহিছিল তথাপিও সি ক’লে,

তথাপিও কোৱানা।’

মোৰ বংশৰ, তেজৰ কথা।

“বংশ, তেজৰ কথা মই একো বুজা নাই”- অপৰূপাই ক’লে।

বুজি পালে হয়তো তুমি মোক এষাৰ মাত লগাবলৈ টান পাবা। তাই এইবাৰ একো নক’লে মাত্ৰ অমললৈ একেথৰে চাই থাকিল। অমলে ক’ব খুজিও বৈ গ’ল।

“কোৱা বৈ গলা কিয়?”

সি কৈছিল সেইদিনা সকলো- ‘মই তুমি ভবাৰ দৰে নৰেন দুৱাৰৰ পুতেক নহওঁ। মই কোন নিজেই ক’ব নোৱাৰোঁ। মই মোৰ বৰ্তমানৰ মা- দেউতাই তুলি লোৱা এখন হস্তিপতেলৰ মাক-বাপেকৰ নাম হীন অনাথ শিশু আছিলোঁ। মোৰ তেজৰ বংশৰ কোনো চিহ্ন নাই। তথাপিও অজানিতে মই মোৰ জীৱনটো বহুত দূৰ আগুৱাই আনিছোঁ।

অমল বৈ গৈছিল- অপৰূপাৰ চকুত সেই অপলক চাৱনি। কথা কওঁতে কওঁতে কিয় জানো অমলৰ চকুৱেদি দুধাৰি চকুলো বৈ আহিছিল। ছিঃ নাপায় নহয় কান্দিছা কেঁলে? সি উত্তৰ দিব পৰা নাছিল। অপৰূপাই তাৰ গাটো তাইৰ বুকুৰ কাষলৈ টানি নিছিল সৰু ল’ৰা এটাক মৰম কৰাৰ দৰে তাই চাদৰৰ আঁচলেৰে চকুপানীবোৰ মোহাৰি দিছিল।

“চোৱা, মোৰ ফালে এবাৰ।”

অমলে তাইলৈ প্ৰশ্নবোধক দৃষ্টিৰে চাইছিল। “তুমি জানো তোমাৰ মা-দেউতাৰ মৰমত কিবা কৃপনালি দেখিছা? তোমাকতো তেওঁলোকে নিজৰ ল’ৰা বুলি ভাবিয়েই ইমানদিনে এইবোৰ কথা লুকাই থৈছিল।”

অমলে সকলোবোৰ বুজিছিল। তথাপিও অপৰূপাৰ সিদিনাৰ ব্যৱহাৰত তাৰ নজনাকৈয়ে চকুপানী ওলাই আহিছিল। অপৰূপাই তাক জোৰকৈ বুকুত হেঁচি ধৰিছিল আৰু সি তাইৰ বুকুত মাকৰ মৰম বিচাৰি পাইছিল সেইদিনা....।

সময়ৰ সোঁতৰ লগত বৰ্তমান বোৰ অতীত হৈছিল আৰু এদিন সি ডিষ্টিন্গন লৈ তিনিচুকীয়া কলেজৰ পৰা বি.এচ.চি. পাছ কৰিছিল। এদিন এম. এচ চি পঢ়িবলৈ গুৱাহাটী পালেগৈ।

কিন্তু অপৰূপা....? এদিন হোষ্টেলতে বিয়াৰ নিমন্ত্ৰণীখনি পাইছিল। তাই লিখিছিল... “মা-দেউতাৰ সন্মান ৰাখিবলৈ গৈ তোমাৰ প্ৰেমৰ মূল্য মই দিব নোৱাৰিলোঁ। তথাপিও তোমাৰ প্ৰেম যুগমীয়া হওক। বিয়ালৈ আহিবা নিশ্চয়।” বিয়ালৈ সি যোৱা নাছিল। তাৰ হাঁহি উঠিছিল চিঠিখন পঢ়ি সেইদিনা তাৰ এখন চিঠি অপৰূপালৈ দিবৰ মন গৈছিল কিহেৰে তোমাৰ প্ৰেম যুগমীয়া কৰোঁ? কিন্তু নিদিলে সি। তাৰ নিজৰে সেইদিনা প্ৰেমৰ কক্ষপথৰ পৰা খহি পৰা উল্কা পিও যেনেহে লাগিছিল।

তই বিয়ালৈ আৰু কাক মাতিবলৈ আছে? ক্ষীৰোদৰ মাততহে অমল বৰ্তমানলৈ আহিল।

‘অনিল আৰু লোহিতহঁত ক’ত থাকে আজিকালি? তাহাঁতক কিমান যে বিচাৰিছোঁ। ফুকন আৰু ৰোহিণীহঁতৰ ঘৰলৈ এখন এখন চিঠি পঠাইছোঁ আৰু ইটো লোহিত আজিকালি আলঙত থাকে বুলি শুনিছোঁ। অমলৰ মনত পৰিল ইহঁত কেইটাই জানো আগতে বিহু আহিলেই পাৰ্টী ঠিক কৰি নুফুৰে এমাহৰ আগৰ পৰাই। আজিকালি জানো ইহঁতে হুঁচৰি গাব বিহুত?’

“ব’ল যাওঁ” বুলি ক্ষীৰোদ বহাৰ পৰা উঠিল আৰু যেনেকৈ সিহঁতে কল্পনা হোটেলৰ ওপৰলৈ উঠি গৈছিল ঠিক তেনেদৰে তললৈ নামি আহিল। কোনেও সিহঁতক মন নকৰিলে। মাথোঁ ক্ষীৰোদে পইচা দিবৰ সময়ত মেনেজাৰে এবাৰ অমলৰ চকুলৈ চাই অচিনাকিৰ দৰে কৰি নিজ কৰ্তব্যত আকৌ ব্যস্ত হৈ পৰিল। পইচা প্ৰথমে অমলেই দিব খুজিছিল কিন্তু ক্ষীৰোদে ক’লে- “চেলৈ টেক্স চুপাৰিটেনডেণ্ডে চেল টেক্স আদায় কৰে নিজে নিদিয়ে বুইছ। এতেকে পইচা আমাৰ নিচিনা কেৰাণী-মহৰীবোৰক দিবলৈ সুবিধাকণ দে আজিলৈ।” হাঁহি উঠিল আৰু এক প্ৰকাৰে বেয়াও লাগিল অমলৰ ক্ষীৰোদে তেনেকৈ কোৱাত।

দুয়োটা পইচা দি হোটেলৰ দুৱাৰমুখ পালেগৈ। এনেতে সমুখত এখন নীলা ফিয়েট দেখি ক্ষীৰোদ সচেতন হৈ পৰিল। “অই চা.. চা সৌ গাড়ীখন। এইখন কাৰ জান?”

“সোৱা গাড়ীৰ পৰা কোন নামিছে দেখিছ?”

অমলে চিনি পালে সেয়া অপৰূপা। তেন্তে ক্ষীৰোদৰ কথা মিছা নহ’ল।

“এই ফালেই আহিছে। বিয়ালৈ নিমন্ত্ৰণ কৰ যদি কৰিবি। তোকোতো মাতিছিল।”

অমলে একো উত্তৰ দিব নোৱাৰিলে। ভাবিলে জীৱনৰ গতি পথত এনে কিছুমান সময় আহে যি বোৰত চেতনাই স্থিতি ল’ব নোৱাৰে। সি মাত্ৰ ক্ষীৰোদৰ কাৰ্য-কলাপবোৰ বেঙাৰ দৰে চাই ব’ল।

ক্ষীৰোদে তাইৰ গিৰিয়েকৰ লগত কথা পাতি আছিল। হঠাৎ অমলৰ চকুৰে চকুৰে অপৰূপা পৰিল।

তাই হয়তো আচৰিত হৈছে কিন্তু মাতিব পৰা নাই।

“অই অমল অপৰূপা ল’ৰা-ছোৱালীৰ মাক হ’ল বুলিয়েই চিনিবই নোৱাৰা হলি নেকি?”- ক্ষীৰোদে অমলৰ অন্তৰত লগাকৈ কথাষাৰ ক’লে।

সিয়েই অমলক গিৰিয়েকৰ লগত চিনাকি কৰি দিলে। অমলে গিৰিয়েকৰ লগত অলপ সময় কথাবাতা হ’ল। অপৰূপাক সি মতা নাছিল। কিন্তু তায়ে তাক প্ৰথমতে মাতিছিল।

অপৰূপাই তাক বহুত কিবা কৰি সুধিছে হয়তো কিন্তু সি কি উত্তৰ দিছে নিজেই নাজানে....।

সি মাত্ৰ এটা কথাই ভাবিছে -পৰহিলৈ তাৰ বিয়া।

অপৰূপাক মাতিলে তাই যাব নে বাক? ■■■

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ . ২১৫

উচ্চতৰ মাধ্যমিক আৰু স্নাতক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত কোনবোৰ বিষয় অধ্যয়ন কৰিব পাৰি

ড° বুলজিৎ বুঢ়াগোহাঁই

অধ্যক্ষ, গেটৱে ইনষ্টিটিউট অৱ হোটেল মেনেজমেণ্ট, গুৱাহাটী

বৰ্তমান অসমৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত বিভিন্ন বিষয়ৰ পাঠ্যক্ৰম অধ্যয়নৰ সুবিধা আছে যদিও উচ্চতৰ মাধ্যমিক আৰু স্নাতক পৰীক্ষাত কৃতকাৰ্য হোৱা সকলোবোৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নিজৰ পছন্দৰ পাঠ্যক্ৰম লৈ উচ্চ শিক্ষা লাভ কৰিব বাবে পৰ্যাপ্ত সংখ্যক শিক্ষানুষ্ঠান আমাৰ ৰাজ্যখনত নাই। নতুন নতুন পাঠ্যক্ৰমৰ সকলোবোৰ বিষয়ো অসমৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত উপলব্ধ নহয়। ফলস্বৰূপে, অসমৰ বহুসংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী প্ৰত্যেক বছৰে অসমৰ বাহিৰৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত উচ্চ শিক্ষা লাভৰ বাবে যাব লগা হয়। কিন্তু, উচ্চতৰ মাধ্যমিক আৰু স্নাতকৰ বিভিন্ন শাখাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পাছত কোনবোৰ বিষয় অধ্যয়ন কৰিব পাৰি, অসম তথা দেশ-বিদেশৰ বিভিন্ন শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত কি কি বিষয়ৰ পাঠ্যক্ৰম অধ্যয়নৰ সুবিধা আছে, প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষাৰ বাবে কেনেদৰে প্ৰস্তুতি

চলাব লাগে, বিভিন্ন শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত শিক্ষা লাভ কৰিবলৈ অথবা বিভিন্ন চাকৰিৰ বাবে কেনেধৰণৰ অৰ্হতাৰ প্ৰয়োজন, বিভিন্ন চাকৰিবোৰৰ বিজ্ঞাপন তথা প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষাবোৰৰ বিতং তথ্য ক'ব পৰা সংগ্ৰহ কৰিব পাৰি, ইণ্টাৰনেটৰ জৰিয়তে কেনেকৈ শুদ্ধ তথ্য সংগ্ৰহ কৰিব পাৰি ইত্যাদিৰ বিষয়ে বহুসংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী জ্ঞাত নহয়। কিন্তু এই অজ্ঞতাৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক জগৰীয়া কৰিব নোৱাৰি। কাৰণ, এনেবোৰ বিষয়ৰ আলোচনাৰ বাবে বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়বোৰত সাধাৰণতে কোনো ধৰণৰ সুবিধা প্ৰদান কৰা দেখা নাযায়। বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীবোৰত কেৰিয়াৰ বিষয়ক লেখা প্ৰকাশৰ উপৰিও 'বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ লগত সংগতি ৰাখি কেৰিয়াৰ সম্পৰ্কীয় কৰ্মশালা আয়োজন কৰিলেও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল যথেষ্ট

উপকৃত হ'ব। কেৰিয়াৰ সম্পৰ্কীয় গ্ৰন্থ আৰু আলোচনী নিয়মীয়াকৈ পঢ়িলেও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ নিজ কেৰিয়াৰ গঠনৰ ক্ষেত্ৰত সহায় হ'ব।

ইণ্টাৰনেটৰ জৰিয়তে কেৰিয়াৰ সম্পৰ্কীয় বহু তথ্য সংগ্ৰহ কৰিব পাৰি। কিন্তু আমাৰ ৰাজ্যখনৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ইণ্টাৰনেট ব্যৱহাৰ কৰাৰ সুবিধা লাভ কৰা নাই আৰু যিসকলে ইণ্টাৰনেট ব্যৱহাৰ কৰি আছে, ইয়াৰে মাজৰ বহুতেই ইয়াৰ সুপ্ৰয়োগ কৰিবলৈ শিকা নাই। ইণ্টাৰনেটৰ জৰিয়তে কেনেকৈ কেৰিয়াৰ সম্পৰ্কীয় শুদ্ধ তথ্য লাভ কৰিব পাৰি সেই বিষয়েও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক শিক্ষা দিয়াৰ প্ৰয়োজন আছে। ইণ্টাৰনেটত চাৰ্চ ইঞ্জিন (Search Engine)ৰ জৰিয়তে কেৰিয়াৰ বিষয়ৰ তথ্য সংগ্ৰহ কৰিব পাৰি কিন্তু কেনেকৈ শুদ্ধ আৰু শেহতীয়া তথ্য পোৱা যাব সেই বিষয়েও জানিব লাগিব। কোনো শিক্ষানুষ্ঠান, অনুষ্ঠান, বিভাগ আদিৰ তথ্যৰ বাবে জানিব বিচাৰিলে, সেই শিক্ষানুষ্ঠান, অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান, বিভাগবোৰৰ অফিচিয়েল ৱেবছাইটবোৰ চাব লাগিব যিহেতু অফিচিয়েল ৱেবছাইটবোৰতহে শুদ্ধ আৰু শেহতীয়া তথ্য পোৱা যায়। যিবোৰ শিক্ষানুষ্ঠান, অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান, বিভাগৰ নিজস্ব ৱেবছাইট নাই সেইবোৰৰ বিষয়ে জানিবলৈ বেলেগ অফিচিয়েল ৱেবছাইটবোৰৰ অধীনত থকা তথ্য সংগ্ৰহ কৰিব লাগিব।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে যি কোনো বিশ্ববিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰাৰ পূৰ্বে শিক্ষানুষ্ঠানসমূহৰ বৈধতা/ডিগ্ৰীৰ মৰ্যাদা/ব্যৱস্থা/ স্বীকৃতিপ্ৰাপ্তিৰ মৰ্যাদা আদিৰ বিষয়ে জানি ল'ব লাগে। এই তথ্যবোৰ বিভিন্ন শিক্ষা বিষয়ক পৰিষদ/ সংস্থা আদিৰ ৱেবছাইটৰ পৰা লাভ কৰিব পাৰি। যেনে, মানৱ সম্পদ উন্নয়নৰ মন্ত্ৰালয় (<http://mhrd.gov.in>), বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগ (<http://www.ugc.ac.in>), ভাৰতীয় চিকিৎসা পৰিষদ (<http://www.mciindia.org/CMS/>), ৰাষ্ট্ৰীয় মূল্যায়ন আৰু স্বীকৃতি পৰিষদ (<http://www.naac.gov.in>), নিখিল ভাৰত কাৰিকৰী শিক্ষা পৰিষদ (<http://www.aicteindia.org>), ভাৰতীয় বিশ্ববিদ্যালয় সংস্থা (<http://www.ainac.in>), দূৰ শিক্ষা পৰিষদ (<http://www.ugc.ac.in/deb/>), ভাৰতীয় নাৰ্ছিং পৰিষদ (<http://www.indiannursingcouncil.org>), আৰ্কিটেকচাৰ পৰিষদ (<http://www.coa.in>), ভাৰতীয় বাৰ পৰিষদ (<http://www.barcouncilofindia.org>) আদি। শিক্ষানুষ্ঠানসমূহ এই পৰিষদ বা সংস্থাবোৰৰ স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত হোৱাৰ উপৰিও যি বিভাগত অধ্যয়ন কৰিব বিচাৰে, সেই বিভাগটিও স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত হ'ব লাগিব। তদুপৰি উত্তীৰ্ণ হোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল কেনেদৰে প্ৰতিষ্ঠিত হৈছে তাৰো সাম্যক ধাৰণা লোৱা উচিত। সেইদৰে শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ শিক্ষণ ব্যৱস্থা, উত্তীৰ্ণৰ হাৰ, নামভৰ্তি

প্ৰক্ৰিয়া, পুথিভঁৰাল, ইণ্টাৰনেট সেৱা, থকাৰ সা-সুবিধা, আৰ্থিক সাহায্য লাভৰ সুবিধা আছে নে নাই তথা বিভিন্ন মাচুলৰ পৰিমাণৰ বিষয়েও জানি লোৱা উচিত। ইয়াৰ উপৰিও জানিব লগা আন দিশবোৰৰ কিছুমান হ'ল - শিক্ষানুষ্ঠানখন চৰকাৰী নে বেচৰকাৰী আৰু সুৰক্ষিত স্থানত অৱস্থিত হয় নে নহয়, শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ আকাৰ কেনেকুৱা অৰ্থাৎ ছাত্ৰ আৰু শিক্ষকৰ অনুপাত কিমান, ঘৰৰ পৰা শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ দূৰত্ব, কেম্পাছ ইণ্টাৰভিউ হয় নে নহয়, খেলা-ধূলাকে আদি কৰি অন্যান্য extra-curricular activities কৰিবৰ বাবে সুবিধা আছে নে নাই ইত্যাদি। লগতে প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংগঠন (Alumni Network) কিমান শক্তিশালী সেই বিষয়েও জানি লোৱাটো উচিত যিহেতু এই সংগঠন শক্তিশালী হ'লে শিক্ষাৰ্থীসকলৰ চাকৰি লাভ কৰাতো অধিক সুবিধা হয়।

এইখিনিতে এটা কথা ক'ব বিচাৰিছোঁ- কেৰিয়াৰ বিষয়ৰ বিভিন্ন কথা যদি কোনো আগ্ৰহী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে জানিব বিচাৰে তেন্তে শনিবাৰে বিয়লি ৬ বজাৰ পৰা ৯ বজাৰ ভিতৰত আমাৰ লগত ফোনত (০৯৪৩৫১৮৮৬৩০) যোগাযোগ কৰিব পাৰে। কেৰিয়াৰ বিষয়ৰ বিভিন্ন প্ৰশ্নৰ উত্তৰ ফোনত দি আৰু বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়, বিভিন্ন দল-সংগঠন তথা অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানে আয়োজন কৰা কেৰিয়াৰ সভাগাতা সভাবোৰত মাজে মাজে অংশ গ্ৰহণ কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ লগত মুখা-মুখিকৈ কেৰিয়াৰ বিভিন্ন কথাবোৰ আলোচনা কৰি এটা কথা জানিব পাৰিছোঁ যে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বিভিন্ন পাঠ্যক্ৰম, বিভিন্ন বৃত্তি, প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষা আৰু চাকৰিৰ বিজ্ঞাপন তথা প্ৰছপেক্টাছ (Prospectus)ত লিখা কথাবোৰ ভালদৰে নাচায়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বিজ্ঞাপন তথা প্ৰছপেক্টাছত লিখা কথাবোৰ খৰচি মাৰি পঢ়ি চোৱা উচিত।

তলত বিভিন্ন ধৰণৰ কেৰিয়াৰৰ বিষয়ে কিছু আলোচনা কৰা হৈছে। আশা কৰিছোঁ, ইয়াৰ দ্বাৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল উপকৃত হ'ব।

উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা দ্বাদশ শ্ৰেণী কলা শাখাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত কি কি পঢ়িব পাৰি :

উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা দ্বাদশ শ্ৰেণী কলা শাখাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত কি কি পঢ়িব পাৰি : সাধাৰণ স্নাতক পাঠ্যক্ৰম, মেজৰসহ [(যেনে- সমাজশাস্ত্ৰ, অৰ্থনীতি, সাহিত্য (ইংৰাজী, অসমীয়া, হিন্দী, বাংলা ইত্যাদি), মনোবিজ্ঞান, বুৰঞ্জী, ৰাজনীতি বিজ্ঞান, শিক্ষা, পৰ্যটন, পৰিৱেশ কলা, নৃত্য বিজ্ঞান, আইন ইত্যাদি)] স্নাতক পাঠ্যক্ৰম।

স্নাতক পাঠ্যক্ৰমত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত পাঠ্যক্ৰম হ'ল - স্নাতকোত্তৰ (এম.এ.) আৰু পি.এইচ.ডি।

কলা শাখাত অধ্যয়ন কৰি মনোবৈজ্ঞানিক, সমাজবিজ্ঞানী,

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ২১৭

সমাজকৰ্মী, বুৰঞ্জীবিদ, নৃত্যবিদ, লেখক, সাংবাদিক, অধিবক্তা, বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়-বিশ্ববিদ্যালয়ৰ শিক্ষক হিচাপে কেৰিয়াৰ গঢ়িব পাৰে।

কলা শাখাৰ যিকোনো স্নাতক উত্তীৰ্ণ শিক্ষার্থীয়ে অসম লোকসেৱা আয়োগ (এ.পি.এচ.চি.)ৰ পৰীক্ষা, কেন্দ্ৰীয় লোকসেৱা আয়োগ (ইউ.পি.এচ.চি.)ৰ পৰীক্ষা, বেংকিং খণ্ডৰ পৰীক্ষা আৰু অন্যান্য ইঞ্চিউৰেঞ্চৰ পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হ'ব পাৰে।

দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ যিকোনো শাখাত উত্তীৰ্ণ শিক্ষার্থীয়ে পাঁচ বছৰীয়া সংযুক্ত আইনৰ স্নাতক পাঠ্যক্ৰম আৰু হোটেল পৰিচালনা (হোটেল মেনেজমেণ্ট) পাঠ্যক্ৰম অধ্যয়ন কৰিব পাৰে।

দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ যিকোনো শাখাত উত্তীৰ্ণ শিক্ষার্থীয়ে পাঁচ বছৰীয়া সংযুক্ত ইংৰাজী/গণসংযোগ/বিদেশী ভাষাৰ স্নাতকোত্তৰ পাঠ্যক্ৰম অধ্যয়ন কৰিব পাৰে।

অবিবাহিত ভাৰতীয় নাগৰিকে ৰাষ্ট্ৰীয় প্ৰতিৰক্ষা শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠান (এন.ডি.এ.)ত নামভৰ্তি কৰিব পাৰে যদিহে ভাৰতীয় সেনাবাহিনীত যোগদানৰ ইচ্ছা থাকে। যিকোনো শাখাত দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ উত্তীৰ্ণসকলে ইউ.পি.এছ.চি.ৰ অধীনত অনুষ্ঠিত এন.ডি.এ. পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ এই প্ৰতিৰক্ষা শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠানত নামভৰ্তি কৰিব পাৰে।

যিকোনো শাখাত দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ উত্তীৰ্ণসকলে ফাইন আৰ্টছ, দৃশ্য কলা (ভিজুৱেল আৰ্টছ), আভ্যন্তৰীণ সজ্জা (ইণ্টেৰিয়'ৰ ডিজাইন), প্ৰয়োগিক কলা (এপ্লাইড আৰ্ট), ফেশ্বন ডিজাইন, অলংকাৰ সজ্জা (জুৱেলাৰী ডিজাইন) ইত্যাদি পাঠ্যক্ৰম অধ্যয়ন কৰিব পাৰে।

যিসকল শিক্ষার্থীৰ নৃত্য-গীত, নাটকৰ প্ৰতি আসক্তি আছে বা ইয়াক আনুষ্ঠানিক পাঠ্যক্ৰম হিচাপে ল'ব বিচাৰে, তেনে শিক্ষার্থীয়ে পৰিৱেশ কলা স্নাতক পাঠ্যক্ৰম (বি.এফ.এ.)ত নামভৰ্তি কৰিব পাৰে।

দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ যিকোনো শাখাত উত্তীৰ্ণ যিসকল শিক্ষার্থীয়ে এগৰাকী শাৰীৰিক শিক্ষাৰ শিক্ষক, ক্ৰীড়া প্ৰশিক্ষক অথবা ফিটনেছ ট্ৰেইনাৰ হিচাপে কেৰিয়াৰ গঢ়িব বিচাৰে, তেওঁলোকে “শাৰীৰিক শিক্ষা” বিষয়ৰ স্নাতক পাঠ্যক্ৰম অধ্যয়ন কৰিব পাৰে।

উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা দ্বাদশ শ্ৰেণী বাণিজ্য শাখাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত কি কি পঢ়িব পাৰি :

সাধাৰণ স্নাতক পাঠ্যক্ৰম, মেজৰসহ (যেনে- কম্পিউটাৰ, বৈদেশিক বাণিজ্য, বেংকিং আৰু ইঞ্চিউৰেঞ্চ, একাউণ্টিং আৰু বিত্ত, ই-বাণিজ্য, অৰ্থনীতি আৰু একাউণ্টিং ইত্যাদি) স্নাতক পাঠ্যক্ৰম।

স্নাতক পাঠ্যক্ৰমত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত পাঠ্যক্ৰম হ'ল- স্নাতকোত্তৰ (এম.কম.) আৰু পি.এইচ.ডি.।

বাণিজ্য শাখাৰ যিকোনো স্নাতক উত্তীৰ্ণ শিক্ষার্থীয়ে অসম লোকসেৱা আয়োগ (এ.পি.এছ.চি.)ৰ পৰীক্ষা, বেংকিং খণ্ডৰ পৰীক্ষা আৰু অন্যান্য ইঞ্চিউৰেঞ্চৰ পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হ'ব পাৰে।

চি.এ. (চাৰ্টাৰ্ড একাউণ্টেণ্ট) : ভাৰতীয় চাৰ্টাৰ্ড একাউণ্টেণ্ট প্ৰতিষ্ঠানে চাৰ্টাৰ্ড একাউণ্টেণ্টৰ শিক্ষা আগবঢ়ায়।

কষ্ট একাউণ্টেণ্ট : “ইনষ্টিটিউট অৱ কষ্ট এণ্ড ৱৰ্কছ একাউণ্টেণ্টছ অৱ ইণ্ডিয়া”ই এই পাঠ্যক্ৰম আগবঢ়ায়।

কোম্পানী ছেক্ৰেটাৰী : “ইনষ্টিটিউট অৱ কোম্পানী ছেক্ৰেটাৰিজ অৱ ইণ্ডিয়া”ই এই পাঠ্যক্ৰম আগবঢ়ায়।

উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা দ্বাদশ শ্ৰেণী বিজ্ঞান শাখাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত কি কি পঢ়িব পাৰি :

সাধাৰণ স্নাতক পাঠ্যক্ৰম, মেজৰসহ (যেনে- পদাৰ্থ বিজ্ঞান, ৰসায়ন বিজ্ঞান, গণিত বিজ্ঞান, অৰ্থবিজ্ঞান, জীৱবিজ্ঞান, প্ৰাণীবিজ্ঞান, পৰিৱেশ বিজ্ঞান ইত্যাদি) স্নাতক পাঠ্যক্ৰম।

স্নাতক পাঠ্যক্ৰমত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত পাঠ্যক্ৰম হ'ল- স্নাতকোত্তৰ (এম.এচ.চি.) আৰু পি.এইচ.ডি.।

বিজ্ঞান শাখাৰ যিকোনো স্নাতক উত্তীৰ্ণ শিক্ষার্থীয়ে অসম লোকসেৱা আয়োগ (এ.পি.এছ.চি.)ৰ পৰীক্ষা, কেন্দ্ৰীয় লোকসেৱা আয়োগ (ইউ.পি.এচ.চি.)ৰ পৰীক্ষা, বেংকিং খণ্ডৰ পৰীক্ষা আৰু অন্যান্য ইঞ্চিউৰেঞ্চৰ পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হ'ব পাৰে।

ষ্টাফ ছিলেকচন কমিছনৰ কন্সাইণ্ড গ্ৰেজুৱেট লেভেল পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হ'ব পাৰে।

উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা দ্বাদশ শ্ৰেণী বিজ্ঞান শাখাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পাছত বি.চি.এ., বি.বি.এ., বি.টেক./বি.ই., বি.আৰ্কে.এম.বি.বি.এছ., বি.ফাৰ্ম, বি.এছ.চি. নাৰ্ছিং, আয়ুৰ্বেদিক, হোমিঅ'পেথিক, পশু পালন আৰু পশু চিকিৎসা, কৃষি, মীন, গাৰ্হস্থ্যবিজ্ঞানৰ স্নাতক পাঠ্যক্ৰমত নামভৰ্তি কৰিব পাৰে।

উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা দ্বাদশ শ্ৰেণী বিজ্ঞান শাখাত উত্তীৰ্ণ হোৱা সকলে পেৰামেডিকেলৰ বিভিন্ন বিভাগত [Medical Laboratory Technology, Medical Radiographic Technology, Cardiac Care Technology, Physiotherapy, ICU Technology, Physicians Assistance Course, Emergency & First Aid, O.T. Technology (O.T + Anaesthesia + Endoscopy), Dialysis Technician Course] ডিপ্লমা শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। ইয়াৰ বাবে উচ্চতৰ মাধ্যমিক (বিজ্ঞান শাখা) চূড়ান্ত

পৰীক্ষাত পদাৰ্থ বিজ্ঞান, ৰসায়ন বিজ্ঞান আৰু জীৱ বিজ্ঞান বিষয়ত ৫০ শতাংশ নম্বৰ সৈতে উত্তীৰ্ণ হ'ব লাগে।

বেংক প্ৰবেচনৰী অফিচাৰ পদৰ বাবে যিকোনো স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনৰ যিকোনো শাখাৰ নিম্নতম অৰ্হতা সম্পন্ন স্নাতকসকলে আবেদন কৰিব পাৰে।

সৰ্বভাৰতীয় পৰ্যায়ৰ প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষা যেনে- কেন্দ্ৰীয় লোকসেৱা আয়োগ (ইউ.পি.এচ.চি.)ৰ পৰীক্ষা, GATE অৰ্থাৎ Graduate Aptitude Test in Engineering, ষ্টাফ ছিলেকচন কমিছনৰ কন্সাইণ্ড গ্ৰেজুৱেট লেভেল আৰু উচ্চতৰ মাধ্যমিক লেভেলৰ পৰীক্ষা, বিভিন্ন মণ্ডলৰ ৰে'লৱে বিক্ৰুইটমেণ্ট বৰ্ডে বিভিন্ন পদৰ বাবে পতা পৰীক্ষা, বেংকিং খণ্ড আৰু অন্যান্য ইঞ্চিউৰেঞ্চ কোম্পানীৰ পৰীক্ষা বিভিন্ন পদৰ বাবে পতা পৰীক্ষা, National Eligibility Test (NET), মেনেজমেণ্ট টেষ্ট (MAT, CAT আদি), লগতে NEET, JEE আদিত আমাৰ অসমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উত্তীৰ্ণৰ হাৰ বেলেগ ৰাজ্যৰ তুলনাত সাধাৰণতে কম হোৱা দেখা যায়।

অসমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল সৰ্বভাৰতীয় পৰ্যায়ত অনুষ্ঠিত হোৱা প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষাসমূহত উত্তীৰ্ণ হ'ব পৰাকৈ মেধাৱী হয়। কিন্তু এই পৰীক্ষাবোৰৰ বাবে সঠিকভাৱে প্ৰস্তুতি নচলোৱাৰ বাবে উত্তীৰ্ণৰ হাৰ বেলেগ ৰাজ্যৰ তুলনাত কম। ইয়াৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত সজাগতা অনাৰ প্ৰয়োজন আছে। বহুতৰে এটা ভুল ধাৰণা আছে যে প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষাসমূহত সফলতা পাবৰ বাবে কোচিং লোৱাতো আৱশ্যক। তেওঁলোকে মনত ৰখা ভাল যে প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষাসমূহত উত্তীৰ্ণ হ'বৰ বাবে কোচিং ল'বই লাগিব বুলি কোনো কথা নাই। ই ছাত্ৰ বা ছাত্ৰীগৰাকীৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিব। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে মনত ৰখা ভাল যে ছিলেবাহ অনুসৰি খৰছি মাৰি নিয়মীয়াকৈ অধ্যয়ন কৰিলে আৰু পুৰণি প্ৰশ্নকাকতবোৰ নিৰ্দ্ধাৰিত সময়ৰ ভিতৰত সমাধান কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে তথা প্ৰতিযোগিতাবোৰ নিৰ্দ্ধাৰিত সময়ৰ ভিতৰত সমাধান কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে তথা প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষাসমূহত উত্তীৰ্ণ হোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ পৰা দিহা-পৰামৰ্শ গ্ৰহণ কৰি পৰীক্ষাবোৰৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলালে উত্তীৰ্ণ হোৱাত সহায় হ'ব। লগতে ইণ্টাৰনেটেও এক উল্লেখযোগ্য ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব পাৰে।

শিক্ষাগত অৰ্হতা তথা দক্ষতা থাকিলেও বহু ক্ষেত্ৰত বিভিন্ন কাৰণত ৰাজ্যখনৰ বহুতো যুৱক-যুৱতীয়ে চৰকাৰী অথবা ব্যক্তিগত প্ৰতিষ্ঠানত আশা কৰা মতে নিযুক্তি পাবলৈ সক্ষম নহয়। ফলত ৰাজ্যখনত নিবনুৱা সমস্যা এটা প্ৰধান সমস্যা হৈ পৰিছে। চাকৰিবহাৰা নিবনুৱা সমস্যা সমাধান কৰা কেতিয়াও

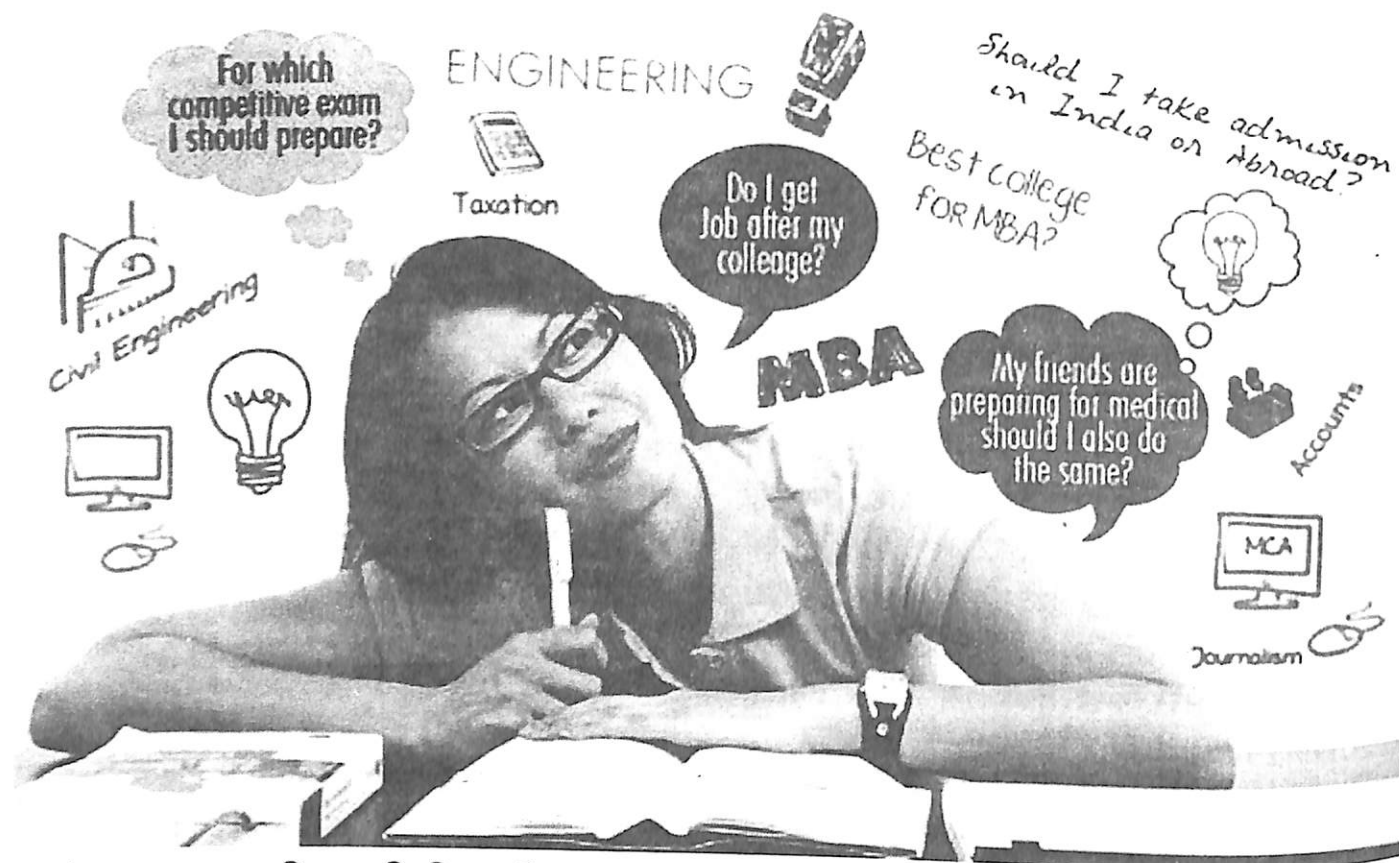
সম্ভৱ নহয়। কিন্তু, চাকৰিৰ বাহিৰেও সৰু-বৰ উদ্যোগ গঢ়ি বা ব্যৱসায়-বাণিজ্য কৰি নিজে জীৱিকা উপাৰ্জন কৰা লগতে আনকো নিয়োগৰ সুবিধা দিব পাৰি। এই বিষয়ে চৰকাৰী অনুষ্ঠান, বে-চৰকাৰী অনুষ্ঠান, স্বেচ্ছাসেৱী অনুষ্ঠান আৰু ছাত্ৰ সংগঠনবোৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা যুৱক-যুৱতীসকলক ৰাজ্যখনৰ

সকলো অঞ্চলতে সজাগতা সভা আৰু কৰ্মশালা আয়োজন কৰি কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰ আৰু ৰাজ্য চৰকাৰৰ বিভিন্ন আঁচনি আৰু সা-সুবিধাবোৰৰ বিষয়ে ভালদৰে বুজাই দিয়াৰ লগতে বিভিন্ন ধৰণৰ ঋণ আগবঢ়োৱা বিত্তীয় অনুষ্ঠানবোৰৰ বিষয়ে বিতংকৈ জনাব লাগে। বাতৰি কাকত আৰু আলোচনীবোৰও সামাজিক দায়বদ্ধতাৰে সমাজ আৰু ৰাজহুৱা স্বার্থৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি ‘স্বনিয়োজন’ৰ বিভিন্ন দিশ সামৰি নিয়মীয়াকৈ লেখা প্ৰকাশ কৰিলে ভাল হয়। চৰকাৰী চাকৰি অবিহনেও সৰু-বৰ উদ্যোগ গঢ়ি বা ব্যৱসায়-বাণিজ্য কৰিও সন্মানীয় জীৱন আৰু জীৱিকা নিৰ্বাহ যে কৰিব পাৰি সেই কথা উপলব্ধি কৰি কিছু সংখ্যক যুৱক-যুৱতীয়ে স্বনিয়োজনৰ পথ বাচি ল'লে নিবনুৱা সমস্যা অলপ হ'লেও কমিব বুলি আশা কৰিব পাৰি।

উদ্যোগী আৰু চাকৰিয়ালৰ মাজত থকা পাৰ্থক্যবোৰ হ'ল- উদ্যোগীসকলে নিজে জীৱিকা উপাৰ্জন কৰাৰ লগতে আনকো নিয়োগৰ সুবিধা দিব পাৰে। চাকৰিয়ালৰ উপাৰ্জন সীমিত কিন্তু উদ্যোগীৰ নহয়। উদ্যোগীসকলে যিমানৈ যত্ন কৰে সিমানৈ উপাৰ্জন বৃদ্ধি হয়। চাকৰিয়ালসকলে সদায় সীমাৰ মাজত কাম কৰিব লাগে কিন্তু উদ্যোগীসকলৰ কোনো সীমা নাই। উদ্যোগীসকলে নতুন নতুন দিশৰ পিনে কাম কৰিব পাৰে। চাকৰিয়াল এজন কৰ্মচাৰী মাথোন, কিন্তু উদ্যোগী এজন মালিক। মালিকৰ পদমৰ্যাদা সদায় ওপৰত। উদ্যোগী এজনে নিজে অৱসৰ নল'লে আনে তেওঁক অৱসৰ দিব নোৱাৰে। কাৰণ, তেওঁ উদ্যোগৰ মালিক হয়, কৰ্মচাৰী নহয়। সাধাৰণতে চাকৰি কৰি সং উপায়েৰে ধনী হোৱা সম্ভৱ নহয়, কিন্তু সং উপায়েৰে উদ্যোগ গঢ়ি বা ব্যৱসায় কৰি ধনী হোৱা সম্ভৱ। চাকৰিয়ালসকলৰ দিনটোৰ বাবে নিৰ্দিষ্ট কৰ্ম সময় থাকে কিন্তু উদ্যোগীসকলৰ ক্ষেত্ৰত কৰ্মৰ কোনো নিৰ্দিষ্ট সময় সীমা নাথাকে। এতিয়া কথা হ'ল, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা শিক্ষিত যুৱক-যুৱতীয়ে চাকৰি কৰাৰ নৈ উদ্যোগ গঢ়াৰ কথা ভাবিব, সেয়া সকলোৰে ব্যক্তিগত কথা।

বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষা তথা নিযুক্তিৰ বাবে আয়োজন কৰা সাক্ষাৎকাৰবোৰত সাধাৰণ জ্ঞানৰ পৰীক্ষা লোৱা হয়। সাধাৰণ জ্ঞান দুই প্ৰকাৰত ভাগ কৰিব পৰা যায়। পৰম্পৰাগত সাধাৰণ জ্ঞান (Traditional General Knowledge) আৰু সাম্প্ৰতিক ঘটনা প্ৰবাহ (Current Affairs)। সাধাৰণ জ্ঞান যিহেতু একে দিনাই গোটেৱা সম্ভৱ

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ২১৯

নহয় ইয়াৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ দীঘলীয়া প্ৰস্তুতিৰ প্ৰয়োজন। পৰম্পৰাগত সাধাৰণ জ্ঞান আহৰণ কৰিবলৈ বিদ্যালয়ৰ প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পৰা দশম শ্ৰেণীলৈকে সকলো বিষয়ৰ পাঠ্যপুথি আৰু এই সকলোবোৰ বিষয়ৰ আনুষংগিক প্ৰসংগ পুথি অধ্যয়ন কৰিব লাগিব। সাম্প্ৰতিক ঘটনা প্ৰবাহৰ জ্ঞান আহৰণ কৰিবৰ বাবে দৈনিক বাতৰি কাকত তথা বিভিন্ন আলোচনী নিয়মীয়াকৈ পঢ়াৰ অভ্যাস গঢ়ি তুলিব লাগিব। যিহেতু দৈনিক বাতৰি কাকত এখনৰ প্ৰথম পৃষ্ঠাৰ পৰা শেষৰ পৃষ্ঠালৈ জানিবলগীয়া বহুত কথা থাকে। সেইদৰে নিয়মীয়াকৈ বেডিঅ'ৰ বাতৰি অনুষ্ঠান শুনি আৰু টেলিভিছনৰ বাতৰি অনুষ্ঠানবোৰৰ পৰা আহৰণ কৰা জ্ঞানবোৰ লিপিবদ্ধ কৰি ৰাখিব লাগে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সাধাৰণ জ্ঞান আহৰণ কৰিবৰ বাবে 'ইণ্টাৰনেট' (Internet)ৰো সহায় ল'ব পাৰে। তাৰোপৰি, সাংখ্যিক হিচাপ-নিকাচৰ সক্ষমতা (Numerical Ability), বিচাৰ-বুদ্ধিৰ ক্ষমতা (Reasoning) আদি বিষয়সমূহৰ অনুশীলনও স্কুলীয়া দিনৰ পৰাই আৰম্ভ কৰাটো দৰকাৰ। লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষাৰ সাধাৰণ জ্ঞানৰ আৰ্হি প্ৰশ্নবোৰ সংগ্ৰহ কৰিব লাগে। এই ক্ষেত্ৰত শিক্ষক তথা অভিভাৱকসকলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সজাগতা অনাত সহায় কৰিব পাৰে। স্কুল পৰ্যায়ৰ পৰীক্ষাসমূহৰ সমান্তৰালভাৱে ভৱিষ্যতে বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষাৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল প্ৰস্তুত হ'ব পৰাকৈ সেই পৰীক্ষাসমূহৰ সাধাৰণ জ্ঞানৰ আৰ্হি প্ৰশ্নবোৰ শিক্ষকসকলেও দেখুৱাব পাৰে। সাধাৰণতে বহু সংখ্যক অভিভাৱকে নিজৰ সন্তান চিকিৎসক অথবা অভিযন্তা হোৱাটোৱে

কামনা কৰে আৰু এই ক্ষেত্ৰত কেতিয়াবা সন্তানৰ অনিচ্ছাস্বত্বেও চিকিৎসক অথবা অভিযন্তা হিচাপে কেৰিয়াৰ গঢ়িবলৈ জোৰ কৰা দেখা যায়। কিন্তু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বাবে অন্যান্য বহুতো সুন্দৰ কেৰিয়াৰ আছে, যিবোৰৰ গুৰুত্ব সমাজত এজন চিকিৎসক অথবা অভিযন্তাকৈ কোনো গুণে কম নহয়। সেয়েহে, শিক্ষকসকলৰ লগতে অভিভাৱক সকলেও অযথা মানসিক হেঁচা প্ৰয়োগ নকৰি নিজ সন্তানক অন্যান্য কেৰিয়াৰৰ প্ৰতিও আকৰ্ষিত কৰিবৰ বাবে চেষ্টা কৰিব লাগে।

বৰ্তমান যুগত শিক্ষাগত অৰ্হতা তথা দক্ষতা থাকিলেও বিভিন্ন কাৰণত ৰাজ্যখনৰ বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, যুৱক-যুৱতীয়ে কেতিয়াবা মনে বিচৰা বিভাগৰ বিভিন্ন বিষয়ত কেৰিয়াৰ গঢ়িবলৈ সক্ষম নহয়। গতিকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, যুৱক-যুৱতীসকলে মাত্ৰ এটা বিষয়তে কেৰিয়াৰ গঢ়িম বুলি ভাবি থকা উচিত নহয়। কোনো বিভাগৰ দুই বা ততোধিক বিষয়ত কেৰিয়াৰ গঢ়া কথা ভাবিব লাগে যাতে এই ভাবি থকা বিভাগৰ যিকোনো এটা বিষয়ত কেৰিয়াৰ গঢ়িব পাৰে। এইখিনিতে এটা কথা উল্লেখ কৰা ভাল হ'ব যে কোনেও যিকোনো বিভাগৰ বিষয়ৰ কেৰিয়াৰত কেতিয়াও ১০০ শতাংশ সন্তুষ্ট হ'ব নোৱাৰে। কোনোবাই হয়তো দৰমহা লৈ সন্তুষ্ট নহ'ব পাৰে, কোনোবাই হয়তো কৰ্মস্থলী লৈ সন্তুষ্ট নহ'ব পাৰে, কোনোবাই হয়তো সহকৰ্মী লৈ সন্তুষ্ট নহ'ব পাৰে ইত্যাদি। গতিকে যিকোনো বিভাগৰ যি বিষয়তে কেৰিয়াৰ গঢ়ক লাগিলে, তাতে মন-কাণ দি কাম কৰিলে ভাল হয়।

নীলা খামৰ চিঠি

জোনাক নিবিড়

মৰমৰ

পোহৰ

প্ৰথমত মৰমবোৰ ল'বা। আৰু গৰকি যোৱা প্ৰতিটো বসন্তৰ চেৰাফুটা মৰমবোৰৰ পলমকৈ হ'লেও শুভেচ্ছা জনালোঁ, আশা কৰোঁ তুমি কুশলে আছ পোহৰ। নীল আকাশৰ নীলিমাতে নীলাবোৰক সাক্ষী কৰি আজি তোমালৈ বুলি এখন নীলা খামৰ চিঠি। বগাউকা কাগজৰ নীলা কলমৰ চিঞাহিৰ এটা-এটা শব্দ আজি তোমাৰ নামত আধাৰুৱা গল্প।

আৰু শুনিলোঁ, তুমি আজিকালি বৰ ব্যস্ত, ভালে দিয়া শিক্ষা জীৱনটো ৰঙীন কৰি লোৱা তাৰ পিচতহে বাকীবোৰ। বাকী কথাবোৰ সুধা আৰু ক'বলৈ অধিকাৰবোৰ চোন মই কেতিয়াবাই হেৰুৱালোঁ। তথাপিও মন গ'ল আজি সুধিবৰ। এয়া যে শীত আৰু কুঁৱলী বতৰ। আস... শীত বুলিলেই চিৰিংকৈ মনত পৰি যায়। লেপত তলত ফুচুফুচাই তোমাৰ সৈতে কথা পতা দিনবোৰলৈ। সন্ধিয়া হ'লেই ফুটপাথৰ ম'ম দোকানী কেইজনক আমনি কৰা দিনবোৰলৈ। জুই কাষত বহী মেচেজ কৰি খবৰ লোৱা কথাবোৰলৈ। তুমি দিয়া প্ৰতিটোৰ মেচেজত কিবা এটা মধুৰ আমেজ আছিল! আৰু আজি সেই আমেজ জানো ক'ত গ'ল! এটা আধৰুৱা গল্প।

পোহৰ, সেইদিনা ভাৰচিটিলৈ গৈছিলোঁ। জ্যোতি বাটচ'ৰাত সোমোৱাৰে তোমালৈ চৰেঙকৈ মনত পৰি গ'ল। আৰু মনত নপৰিবনো কিয় কোৱা? আমাৰ লগ হোৱা সময়বোৰত চোন সাক্ষী হৈ এইয়ে

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ২২১

শাৰী শাৰী নাহৰৰ গছ বোৰে আছিল। দুয়ো গৈ বহা সেই দীঘল বেঙ্গখন এতিয়াও সেইকণ ঠাইতে আছে। জীৱবিহীন চকীখনে হয়তো এবাৰ ভাবিছিল, এইজনেই সেইজন যিয়ে মোৰ বুকুত আশ্ৰয় লৈ মৰম আৰু ভাল পোৱাবোৰ আজুৰি আনিছিল। আৰু কথা বোৰত কিছু বহণ সানিছিল। চুক্তি কৰিছিল আজীৱন থকা।

হয় দিয়া, ভুল মোৰেই আছিল পোহৰ। আৰু সেই ভুলৰ ক্ষমা চাগে তুমি মোক কেতিয়াও নকৰা। অহ! শূনা মই তেতিয়া জ্যোতি বাটচ'ৰা সোমায়ো তোমাৰ বান্ধৱী পৰশক লগ পালোঁ। বহু সময় তাই সৈতে কথা হৈছিল মোৰ। তোমাৰ কথা সুধিছিলোঁ তাই কৈছিল তোমাৰ কথাবোৰ। তোমাৰ ব্যস্ততাৰ কাহিনীবোৰ। তোমাৰ হোষ্টেলত হোৱা কাহিনীবোৰৰ কথা। আৰু মই শুনি আছোঁ এটা নিমাত অচল যন্ত্ৰটোৰ দৰে। জ'চাগৰ পিয়লাত দিয়া চাহত আমাৰ কথা বোৰ শেষ হোৱা নাছিল। কিন্তু সন্ধিয়া হোৱাত তাই গুছি যাবলগীয়া হৈছিল। তোমাৰ দৰে তায়ো ছোৱালী, তাতে হোষ্টেল আৱাসিক।

পোহৰ, সেইদিনা তোমাক দেখিছিলোঁ। বঙা দুপাটীখনৰ সৈতে চুইজাৰযোৰে তোমাক বেছ ধুনীয়া লাগিছিল। তোমাৰ দীঘল চুলি কোচা জিলিকি আছিল ব'দত। কেওকোণ কৰি উৰি আছিল সমীৰণত। হাঁহিটো নকওঁ দিয়া যিটো হাঁহিত মই তোমাৰ প্ৰেমত পৰিছিলোঁ।

মই তোমাৰ কাষলৈ যোৱা প্ৰায় চেষ্টা কৰিছিলোঁ। কিন্তু কিবা এটা অচিৰশব্দে বুকুত খুন্দামৰাত মই জখৰ হৈ পৰিলোঁ। কিন্তু এই সময়খিনি মনত থাকিব মোৰ সদায়। বাৰু বাদ দিয়া এইযে যাত্ৰিকতা জীৱনটোত প্ৰেম-ভালপোৱা নামৰ এটা উপাখ্যান আছে তাক সকলোৱে ভালকৈ অনুভৱেই নকৰে অ! সকলো মাথোঁ নিজক লৈ ব্যস্ত। আৰু ইয়াত টকা আৰু জনপ্ৰিয়তাৰ পিচত দৌৰা মানুহেই অধিক, হয় পোহৰ ময়ো ঠিক তেনেকুৱাই বুলি তোমাৰ অনুভৱ। ইফালে কাম, সিফালে কাম আৰু কামৰ ব্যস্ততা ময়ো যে কাৰোবাক ভাল পাইছিলোঁ, মই যে আন কাৰোবাক হৃদয় এখন দি থৈছোঁ, কথা বোৰ হৈছিল প্ৰায়, এইবোৰ কথা এতিয়া কিবা আশ্চৰ্যক যেন লাগে। যাৰ বাবে মই আজি এই অকলশৰীয়া সময়বোৰ তোমাৰ স'তে কথা পাতিবলৈ বৰকৈ মন যায় জানা!! কিন্তু তোমাৰ স'তে কথা পতা দুৰৈয়ে কথা তোমাৰ কথা তাবিলেই মই বাকবন্ধ হৈ পৰোঁ এখন্তেক! আৰু সেই বাবে এতিয়া অকলশৰীয়া সময়বোৰ তোমাৰ প্ৰেম নামৰ নিমাত ডায়েৰী পাতত আবদ্ধ কৰি ৰখা চেষ্টা চলাওঁ। মই জানো এতিয়া যে তুমি মোৰ নহয়, তথাপিও নিজক এনেকৈয়ে সুখী কৰি ৰখাৰ চেষ্টা কৰোঁ। নিয়তি বৰ স্বাৰ্থপৰ...

পোহৰ, জীৱন জীয়াই তাড়নাৰ? নিসংগতাৰ যন্ত্ৰণাত? নে, সময় আৰু পৰিস্থিতিৰ আহ্বানত? তুমি ভালে কৰিলা দিয়া সময়তো নকৰে কালেকো অপেক্ষা! মৰহি যোৱা ফুলত থাকে জানো কিবা সেউজীয়া ঠিকনা!!

জনা, তোমাক বহু কথায়ো থাকিল ক'বলৈ। যিবোৰ কথাত মই এতিয়া ভুজুভুগী। কিন্তু কোনেও শূনা নাছিল মোৰ আত্মাৰ কৰুণ কাতৰ বিননি। দূৰ আকাশৰ নীলিমাতে নীৰৱে সকলোবোৰ চাই আছিল মাথোঁ। এতিয়া মোক কোনে ক'ব পাৰে কাৰ বুকুত কিমান বেথা, হাঁহিৰ আঁৰত লুকাই থাকে বিষাদৰ গাথা। মনত পৰে নে যিবোৰ সময় কেৱল মাত্ৰ আমাৰ আছিল। তোমাৰ দুচকুত ভাহনে আমাৰ সেই লগ হোৱা সময়ৰ বোৰৰ ছবি? বাৰু নেলাগে দিয়া মোলৈ মনত পেলাব। দোষটো তোমাৰ নাছিল। আচলতে দুখ মোৰ দেৱদাস ৰূপী আজন্ম নীলা প্ৰেমিক।

তথাপিও কওঁ পোহৰ... সুখী হোৱা তুমি। মইয়ে নিয়ন্ত্ৰিত তিতি শেষহৈ যোৱা এখিলা কাগজহে। আমনি নকৰোঁ। এই জীৱন সুখৰ হওক তোমাৰ। নতুন ঠিকনাৰ প্ৰতিটো খোজেই সেউজীয়াই দলিচা পাৰি দিয়ক তোমাক।

মোৰ ভালপোৱাবোৰ এটা মামৰে ধৰা বাকচত নিহিত হৈ পৰি থাকক। আজিলৈ এৰিছোঁ, মোৰ মৰম ল'ৰা...

প্ৰাপ্তত
তোমাৰ হৈয়ো তোমাৰ হ'ব নোৱাৰা তোমাৰ দুৰ্ভগীয়া প্ৰেমিকজন...

“

এই দেশৰ বাবে মই জীয়াই আছোঁ। এই দেশ বাবে মই জীয়াই থাকিবলৈ পণ কৰিছোঁ।

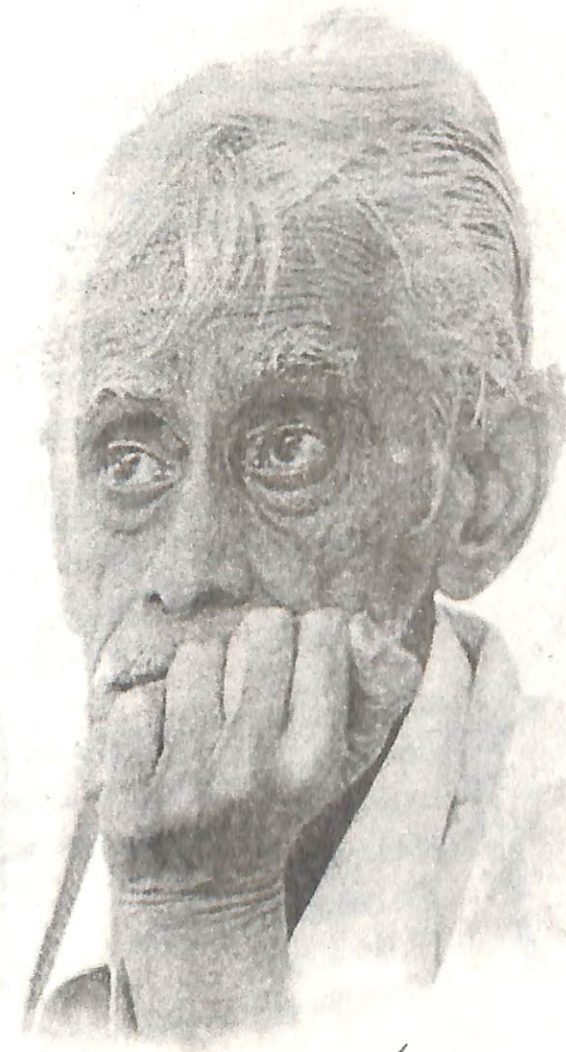
ৰণুৱা, বনুৱা, হালোৱা এই সকলোৰে মাজত মই আছোঁ

‘মোৰ দেশৰ বাবে।’

অনৈক্যৰ মাজত ঐক্য হৈ, বিৰোধৰ মাজত সংহতিৰ সন্ধান হৈ মই আছোঁ।

জীৱনে-মৰণে, শয়নে-সপোনে এই দেশৰ আহ্বান মই শুনিছোঁ।

”

হীৰেন ভট্টাচাৰ্য

কা.ব্য. বী.থি.কা.

●● টমাছ সোণোৱাল

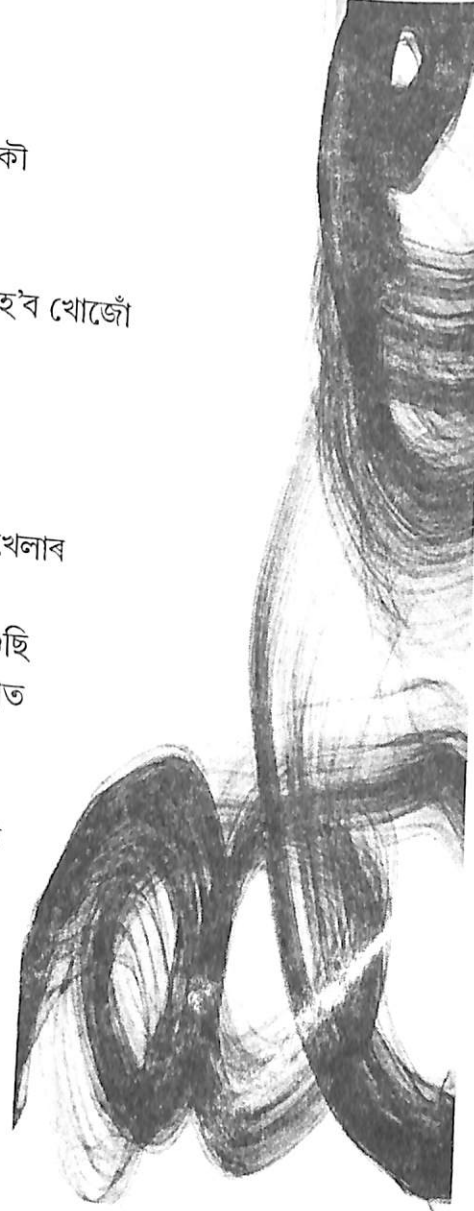
যি হাতৰ আবিৰে আহুন কৰে উন্মাদনা যি হাতৰ আবিৰে মোক ঘূৰাই দিয়ে জীয়াই থকাৰ মাদকতা

হালধীয়া বংখিনি তুমি নুচুৰা
হালধীয়াত মই বিছাৰি পাওঁ
এৰি অহা দিনৰ শৈশৱ, সোণাক ফুলাৰ বাতৰি
জাৰ ভঙা দিনৰ নৈসৰ্গিক আমেজ
তোমাৰ হাতৰ তলুৱাত
অন্য যিকোনো বং নাচি উঠক
যি হাতৰ আবিৰে আহুন কৰে উন্মাদনা
যি হাতৰ আবিৰে মোক ঘূৰাই দিয়ে
জীয়াই থকাৰ মাদকতা
তেনে হাতত ফুলক পলাশ পুনৰবাৰ
তেনে হাতত যৌৱনে মাতি আনক আকৌ
একাধিক চমৎকাৰ

গধূলি হ'লে তোমাক এৰি মই যাযাবৰী হ'ব খোজোঁ
গধূলি হ'লে কবিতাকেই চোবাই থাকোঁ
যি কবিতাই মোক দি আহিছে অথচ
নিদ্ৰাহীন বাতিৰ সোৱাদ
দুচকল হুমুনিয়াহ
আজি ঠিক তেনে এক গধূলিতেই ফাঁকু খেলাৰ
দিনটোৰ সোঁৱৰণিত ডুবি আছোঁ
দিনটো যে কিয় ইমান সোনকালে গ'ল গুছি
যিটো দিনত তুমি আঁকিছিলি হাতৰ তলুৱাত
অলেখ আবিৰ
তেনে হাতত ফুলক পলাশ পুনৰবাৰ
তেনে হাতত যৌৱনে মাতি আনক আকৌ
একাধিক চমৎকাৰ

আবিৰ মানেই মই বুজো হালধীয়া
তোমাৰ হাতত মাতাল হৈ উঠা
বংবোৰে মোক বাৰে বাৰে মাতি
কৰিছিল বলিয়া
ঠিক তেতিয়াই কোনোবা খিনিত
মই বুজি উঠিছিলো
তোমাৰ প্ৰিয় ৰঙটো সঁচাকৈয়ে বেঙুনীয়া

মোক ভালপোৱাৰ জোখাৰে দেখোন
তোমাৰ হাতত অনেক আবিৰ

কা.ব্য. বী.থি.কা.

কুশল বাৰ্তা

●●
দেৱকান্ত বুঢ়াগোহাঁই

কেনে আছা ...?
তুমি লাহেকৈ হাঁহি এটা মাৰি ক'বা
ভালে আছোঁ।
ময়ো হাঁহি এটা মাৰি কথাবোৰ সামৰি থ'ম।

এনেকৈয়ে চলি থাকিব আমাৰ কথা-বতৰা
এদিন আমাৰ বয়স হ'ব
তেতিয়াও মই তোমাৰ সুধিম
কেনে আছা
তুমি হয়তো ক'বা এতিয়া আমাৰ বয়স হ'ল
ভাল বেয়ানো কি
মই ক'ম ... বয়স হ'লেও আমি আগৰ দৰেই আছোঁ
তুমি হয়তো মনে মনে দীঘল হুমুনিয়াহ কাঢ়িবা
এয়া কেনে সম্বন্ধ
জীৱনৰ এটা দীঘল বাট
আমি ইজনে সিজনক
চায়েই পাৰ কৰি দিলো
সোঁৱৰণিৰ দিনবোৰ গুণগুণাব
এটা বিষাদৰ গান...

নাম নোহোৱা সম্বন্ধ এটা
এনেকৈয়ে থাকি যাওক
আমাৰ মাজত...

তুমি হয়তো ক'বা এতিয়া আমাৰ বয়স হ'ল
ভাল বেয়ানো কি
মই ক'ম ... বয়স হ'লেও আমি আগৰ দৰেই আছোঁ

কা.ব্য. বী.থি.কা.

এসময়

••
দিব্যজ্যোতি ডিব্ৰুগাল

বহুদূৰ আগুৱাই আহিলোঁ প্ৰিয়তমা
শামুকীয়া দূৰ
ৰ'দেও এতিয়া অজুহাত দেখুৱাই মোক

কাহানিবা এটুকুৰা কবিতা জীপাল
চোকা আৰু বিশাল শব্দ
তোমাৰ প্ৰেমৰ বাগিত অভিমানী
সুৰ এটা হৈ পৰিছিল সময়

নিদ্ৰা গভীৰ মগন ৰাতি
পাখি মেলি উৰি যাওঁ
আলফুল আকলুৱা উন্মাদনা
আঘাত পালে যেনেকৈ চৰাইবোৰ সৰি পৰে
টুকুকৈ খালে-বামে

সোৱা সিপাৰত অটালিকা
প্ৰিয়তমা তুমি কংক্ৰিটৰ দৰে
হয়তো মই ইটা-বালিৰ সংমিশ্ৰণ
বহুদূৰ আগুৱাই আহিলোঁ বহুদূৰ

তৰা সৰা নৰ্দমা
লালুকীবোৰ জিলিকিগিতেই মাতাল

প্ৰিয়তমা ৰ'দেও এতিয়া অজুহাত দেখুৱাই মোক।

কাহানিবা এটুকুৰা কবিতা জীপাল
চোকা আৰু বিশাল শব্দ
তোমাৰ প্ৰেমৰ বাগিত অভিমানী
সুৰ এটা হৈ পৰিছিল সময়

মৰীচিকা

••
বিতোপন বৰপাত্ৰ

চকুৰে মণিৰ পৰালৈকে মাথোঁ
নীলা নীলা আৰু নীলা
নীলাবোৰৰ মাজে মাজে টো
সুখ-দুখ জোৱাৰ ভাটা।

মায়াময় এই সাগৰ
ঠিকনাবিহীন আমি
একেখন পালতৰা
নাৱৰ যাত্ৰী

কেঁচা মানুহৰ জীৱন

কতো নাই পাৰাপাৰ
অসীমলৈ যাত্ৰা মাথোঁ সুখ বিচাৰি

কা.ব্য. বী.থি.কা.

শাৰদী তুমি

••
নিলাক্ষী বৰগোহাঁই

শাৰদী তুমি
মোৰ স্বপ্ন আকাশত
জোনাক নিশা বৈ বৈ ...
ক'ত তুমি?
মাজ নিশা শাৰদীয়ে লৈ আনে
শেৱালিৰ বতৰা
নিশা মোৰ উশাহত শেৱালিৰ সুগন্ধী...
তল সৰা শেৱালীয়ে
মোৰ গোপন স্বপ্ন কাঢ়ি লৈ যায়
মই নিসংগ ...
মাজ চোতালত জোনাক নিশা
শেৱালিৰ সুবাসে মোৰ বুকুত
মায়াবী জোৱাৰ তুলে ...

জোনৰ সেই কোমল পোহৰত
অজস্ৰ তৰাৰ লুকা-ভাকুৰ মাজত
তুমি আৰু মই
কেতিয়াবা আমি দুয়ো
মুকলি আকাশৰ বুকুত তিৰবিৰাঙ
আৰু কেতিয়াবা পথৰ বুকুত
জোনাক নিশা শেৱালিৰ সুবাসত
বিলীন হৈ যাওঁ ...

বিভাট : সৃষ্টিৰ

••
দেৱযানী বৰপাত্ৰ গোহাঁই

এমুঠি
ৰঙা, নীলা, বগা আৰু
হালধীয়া
মাৰ্বল গুটি লৈ
এখন বহল মজিয়াত
সিঁচি দি
মই
সৃষ্টি কৰিলোঁ
এখন নতুন সৌৰ-জগত।
মোৰ
সৃষ্ট পৃথিৱীত
মই সৃজিলোঁ
গছ-গছনি, পৰ্বত-পাহাৰ,
নদ-নদী, হ্ৰদ, উপত্যকা,
জন্তু, পশু-পক্ষী।
কিন্তু
শ্ৰষ্টা ৰূপেও
মই
স্বৰ্গ আৰু নৰক
নোৱাৰিলোঁ সৃষ্টি কৰিব।
আৰু
সেই কাৰণেই নোৱাৰিলোঁ
সৃষ্টি কৰিব
মানুহ।

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ২২৭

এজাক বৰষুণৰ কামনাৰে

ভাগ্যশ্ৰী বুঢ়াগোহাঁই

আশা কৰোঁ আহিব
এনে এজাক সপোন হালধীয়া বৰষুণ
যিজাক অহাৰ কামনা কৰোঁ মই
এদিন মই অনুভৱ কৰিম যেন...
আকাশত ডাৱৰবোৰে মাদল বজাইছে
অলপ পাছত টোপাল টোপাল বৰষুণ
এজাক আশাৰ বৰষুণ
এই বৰষুণজাকে ধুই নিকা কৰিব
আমাৰ কলংকিত সমাজ
অংকুৰিত কৰিব আশাৰ বীজক
পৌৰাণিক চিন্তাক অব্যাহতি দি
শ্ৰী গণেশ কৰিব নব্য সৃষ্টিক
এই স্বপ্ন যেন আশাৰ বৃষ্টিয়ে
উটোৱাই নিব নীচ চিন্তাধাৰাক
নমাই আনিব এটা নৱষুণ
যি যুগত থাকিব কেৱল শান্তি
হত্যা, লুণ্ঠন, ধৰ্ষণ সকলো ধূলিসাৎ কৰি
নতুন সময়ৰ সূচনা কৰিব সেই বৰষাই।
গুলী বোমাৰ শব্দ মৃত্যু বিননি, আৰ্তনাদ
ধ্বংস যজ্ঞ হ'ব এইবোৰৰ
প্ৰৱৰ্তিত হ'ব হিংসা বিহীন এখন নৱসমাজ।
গান্ধী, মহাত্মা, শংকৰ মাধৱ আকৌ এবাৰ আহি
জ্ঞানৰ কঠীয়া সিঁচিব অসমত জাতি উপজাতি ভেদি
পুৰতিৰ সূৰ্যে কিৰণ বিলোৱাৰ দৰে
এই বৰষাই শোভিত কৰিব আমাৰ সমাজক
বৰষুণৰ টোপালে গা-শাঁত পেলোৱাৰ দৰে
কলংকিত সময় সেমেকি যাব
এই বৰষাৰ অন্তত...

পৌৰাণিক চিন্তাক অব্যাহতি দি
শ্ৰী গণেশ কৰিব নব্য সৃষ্টিক এই স্বপ্ন যেন

তুমি

বিয়া ভট্টাচাৰ্য

যোৱা ৰাতি বৰষুণজাকৰ সৈতে
বহু কথা পাতিলোঁ
কোনো আৱৰণ নোহোৱা কথা
ৰাতিটো গভীৰ হৈ আহিছিল
আমাৰ কথাবোৰ শিপা এডালৰ পৰা
এজোপা গছ হৈছিল
আৰু তাত হাজাৰ-বিজাৰ ফুল ফুলিছিল
বৰষুণ জাকে কৈছিল
মোক ভাল পোৱাৰ কথা
মোৰ চকুত উদ্ভাসিত হৈছিল
স্বপ্নাটোৰ এখন আকাশ
হাজাৰ হাজাৰ নিয়ন চাকি
দূৰৈৰ ক'ৰবাত নিশা দুই বজাৰ সংকেত
সময়বোৰ ইমান খবকৈ পাৰ হৈছিল
শেষ প্ৰহৰত বৰষুণ জাক যাবলৈ ওলাল
যোৱাৰ সময়ত মোক
সাৱটি ধৰি কপালত চুমা আঁকি কৈছিল
আকৌ আহিম

যোৱাৰ সময়ত মোক
সাৱটি ধৰি কপালত চুমা আঁকি কৈছিল
আকৌ আহিম

গুৰু আমাৰ
শংকৰ শিৰোমণি তুমি

সুমন সোণোৱাল

গুৰু আমাৰ শংকৰ শিৰোমণি তুমি
অসমীয়া জাতি-ভেটি বক্ষা কৰি আৰু গুৰি ধৰি
চিৰঞ্জীৱি হৈ ব'লা আমাৰ মাজত
যুগ যুগ ধৰি চিৰদিনলৈ
গুৰু আমাৰ শংকৰ
আকৌ এবাৰ আহা আমাৰ মাজলৈ
জ্ঞানৰ, পোহৰৰ দিশ দেখুৱাই
এই জগতত ভক্তিৰসৰ নদীৰ সুঁতি বোৱাবলৈ।
গুৰু আমাৰ শংকৰ শিৰোমণি তুমি
বৈকুণ্ঠৰ হৰি কীৰ্তন, দশম ভাগৱত দিলা আনি
বেদ, শাস্ত্ৰ ভক্তি ৰসৰ অমৃত বাণী,
সমাজক পোহৰৰ বাট দেখুৱাই
ভকত বৈষ্ণৱ সকলৰ মাজলৈ।
আজি ভক্তি ভাৱৰ চাকি গছি
গৈছে নুমাই লাহে লাহে আন্ধাৰৰ পথত।
নানা ধৰ্ম নানা জাতি সম্বন্ধই দেউল বান্ধি
দিছিল বেদ, শাস্ত্ৰ, ভক্তি, শূদ্ৰাৰ মহৎ জ্ঞান
অমৃত সাগৰ বোৱাই সকলোলৈ,
আজি সেই সকলো দিশৰ মালা
চিগিব ধৰিছে লাহে লাহে কৰি।
নাট, ভাওনা, খুল, তাল সৃষ্টি কৰি
সমাজখন একোডাল এনাৰীৰে বান্ধিছিল।
তুমি ...
বেদ, শাস্ত্ৰ, নাম-কীৰ্তন সবে আজি পাহৰিছে
ভক্তিৰ ৰস, জ্ঞানৰ প্ৰদীপ জ্বলাবলৈ তুমি
আহা আকৌ এবাৰ এই জগতলৈ
গুৰু আমাৰ শংকৰ শিৰোমণি তুমি ॥

কাঁচ

চাজিদা আহমেদ

এই বন্ধনৰ কোমলতা
ঠুনুকা কাচৰ দৰে ভাঙিবলৈ নিদিবা
হৃদয় হৃদয় হৈ নেথাকিব

তুমি নামানিলেও
ই গতিৰো গতি
তোমাৰ জীৱন দৰ্পণ
নাভাঙিবা-
জীৱন, জীৱন হৈ নেথাকিব

মোক সোধা
ভাঙিলে সম্বন্ধৰ বান্ধোন
কেনেকৈ সিঁচৰতি হৈ পৰে বাক?
জীৱন পদূলি।

কা.ব্য. বী.থি.কা.

উৰলা জীৱন

●●
সোণকণ নেওগ

গোটেই গাটোচোন চেকাৰে নধৰা হ'ল
কত আবন্ত আৰু ক'ত শেষ হ'ব ভাবিয়ে পোৱা নাই

কিমান যে মৰমে পঠাইছিল
মোৰ ল'ৰা পঢ়িব বহু দূৰৈত
কিমান যে আশা মোৰ আই-পিতাইৰ
ভনীৰ বিয়ালে বুলি সাঁচি থোৱা
পইচা কিটাও টুচি দিছে চাউলৰ
টোপোলাৰ লগতে বাৰীৰ কচু দুটামান
মনত পৰিলে বুকুখন খামুচি ধৰে
নাজানে আই-পিতাই ল'ৰাই আজি কি কৰি আছে
খবৰ ল'বলৈ দেখোন সাহসে নহয়
পুতেক মই যে আজি বৰ ঘৰত সোমাই আছোঁ
কোন মুখ লৈ ঘৰ ওলাম
গোটেই গাটোচোন চেকাৰে নধৰা হ'ল
কত আবন্ত আৰু ক'ত শেষ হ'ব ভাবিয়ে পোৱা নাই
ভনীজনীৰ মুখখন চাব বৰ মন যায় অ
কি ভুল কৰিলোঁ ক'ত কি হ'ল ততকে নাপালোঁ
অজলা ল'ৰা গাঁৱৰ মই একো বুজিকে নাপালোঁ
মই যে এই যাত্ৰাৰ নতুন?
চিঞৰি চিঞৰি ক'ব মন যায়
মা! মই ফচি গ'লোঁ অ
মোক! মোক ভুল নুবুজিবি
মোক ক্ষমা কৰি দিবি মই
বৰ কষ্ট পাইছোঁ তহঁতৰ
আগত ওলাব মোৰ অকণমানো
সাহসে হোৱা নাই?
আজিকালি চাগে নাথাকিম টান বেমাৰ
ভনীজনী এতিয়াও জেদ ধৰেনে মা
ছয়মাহ হ'ল জংঘলত আছোঁ
বৰঘৰৰ পৰা ওলায়ে পুন বাট ল'লোঁ
চেকা লগা মুখখনৰ ভয়তে এয়ে পথ বাহিলোঁ
পিতাই দুখ নকৰিবি ভনীজনীৰ ভাল
ল'ৰা চাই বিয়া দিবি
অ পাহৰিছোঁ ৰঙা গৰুজনীৰ
পোৱালিটো চাগে ডাঙৰে হ'ল
নেবেচিবি দেই মা বাকীবোৰ চব বেচিলি
এইটো থবি ভনীৰ কাৰণে
মোৰো আশা আছিল ভনীৰ বিয়াখন চাব
নোৱাৰিম অ মা উঠিবই নোৱাৰোঁ
মোক ক্ষমা কৰি দিবি
বিদায় মা! পিতাই ভালে থাকিবি।

২৩০ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

কা.ব্য. বী.থি.কা.

সলনি

●●
কৰবী গগৈ

সলনি কেতিয়াও সলনি নহয়
সংগ্ৰামময় জীৱন
কেতিয়াও সলনি নহয়
সলনি নহয় মানুহৰ জীৱন
সেই কাৰণেই
মোৰ বাবে জীৱনটো প্ৰিয়
য'ত মৃত্যু আছে
সলনি নহয় মানুহৰ মনবোৰো
মানুহ একে পথৰ

য'ত থাকে বৃহৎ সিদ্ধান্ত
ঘটে মানুহৰ সমাগম
কেতিয়াও সলনি নহয়
মোৰ এই ক্ষুদ্ৰ সিদ্ধান্ত
য'ত মানুহৰ সমাগম নঘটে
পুৰণি ৰাস্তা
নাজানো মোৰ এই
ক্ষুদ্ৰ সিদ্ধান্তই
মোৰ জীৱনৰ বাট
কেনেদৰে সলনি কৰে
সলনি নহয় কেতিয়াও
জীৱনৰ ভাল ঘটনাবোৰ
পৰিকল্পনা নকৰাকৈ ঘটে
সলনি নহয়।

MY VOYAGE

●●
Dimbeswar Das

On my voyage
Early in the morn
I look at the blue
But calm and quiet sea,
Through the rays of rising sun
While a cool breeze touches me.

As I go ahead
I see the whirlpool
Which is beautiful
From a little distance
I enjoy the sweet sound
Created by the whirling round

On my voyage
Just at noon,
I see the gentle fish
On the surface
While the noxious wind blows.
But in the bottom
As I look
They are cruel
For they swallow the little fish.

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ২৩১

কা.ব্য. বী.থি.কা.

The Poet and the Reader

●●
Rupam kumar Boro

If a poet tells
He can take you
To a dreamy region of paradise
You will believe him
He can do more than it
He is an artist of transformation
If he says fire and rose are identical
It is even possible in his poems.
Even by taking you through every doors of hell
You can do more feel the burn of it
Your mind will instead fill up
Surprisingly with an ecstasy.
A poet will give you his vision
And the wings of words
But the two legs of yours that are standing on ground
A poet cannot alter it
You have to come back
You have to walk with your given legs
Still a poet is an artist of metamorphosis.

(The poem is a translation from the original Assamese poem
.....)

The Myth

●●
Nitu Jaiswal

When I was both young and naive,
I believed in anything,
And you told me that the twinkling stars,
Were tied up by string,
That the moment I had joined this earth.
A brand new one was strung,
And every height out there in space,
My sparkling star still hung,
As it rose I'd ask the wise old moon
Which stand up there was mine,
Guessing at which point of light,
My life had caused to shine,
But nights are not eternal,
Nor naivety of youth
And the world was good to tell me,
What I'd thought was not the truth.
It wasn't the string that stopped the stars,
From falling from the sky,
And you didn't get to untie yours
When you kissed the world good bye,
But I think there's always something,
That pure knowledge can't explain,
And I'll stick to what you told me,
Though the world thinks me insane,
For It's hard to say what isn't true,
And see clearly which things are
When on the height you slipped from earth,
I saw a shooting star.

*But nights are not eternal,
Nor naivety of youth
And the world was good to tell me,
What I'd thought was not the truth,*

কা.ব্য. বী.থি.কা.

এতিয়া শীত নামিছে

●●
বৰ্ণালী মৰাণ

গ্ৰীষ্মৰ পিছত,
লাহেকৈ শীত নামিছে বসুন্ধৰালৈ!
টো-খেলা কুঁৱলী নিয়বৰ
টোপালবোৰৰ সৈতে অতি ব্যস্ত হৈ পৰিছো।
মনোৰম ঠাণ্ডাই
চাৰিওকাষ শান্ত কৰিছে,
শেৱালিয়ে পুৱাই সুগন্ধৰ
মালা সিঁচি শীতৰ সৈতে
প্ৰেমালাপ কৰিছে!
গছৰ পাতবোৰ শীতৰ অকথ্য ঠাণ্ডাত
বৰকৈ কঁপি উঠে!
আৰু মোৰ শৰীৰ নোমবোৰ
অতি শীঘ্ৰতাবে থিয় হয়।
মই অতি গুৰুত্বতাবে তাক পৰ্যবেক্ষণ কৰোঁ,
অনন্ত শব্দৰ মাজতো মই
শীতক অতি সহজেই
আৱিষ্কাৰ কৰিলোঁ।
শীতৰ উন্মাদনা আভাষ,
কঁপি উঠা শৰীৰ যন্ত্ৰই
ইয়াৰ বাস্তৱিকতাৰ
অনুভৱ!

এতিয়া শীত নামিছে, সেইবাবেইটো,
সেইবাবেই শৰীৰে বিচাৰিছে উন্মাদ নিহালীৰ আমেজ
আৰু হ'ব বিচাৰিছে
জুইশালৰ প্ৰেমিক!
এতিয়া শীত নামিছে
বৰকৈ!!!
কুঁৱলীৰ কণিকাই বৰকৈ আমনি কৰিব
আৰু শেৱালি জুপিয়ে ৰাতি গান গাব আৰু
মই টোপনি যাম।

বৃক্ষ

●●
অনুজ দাস

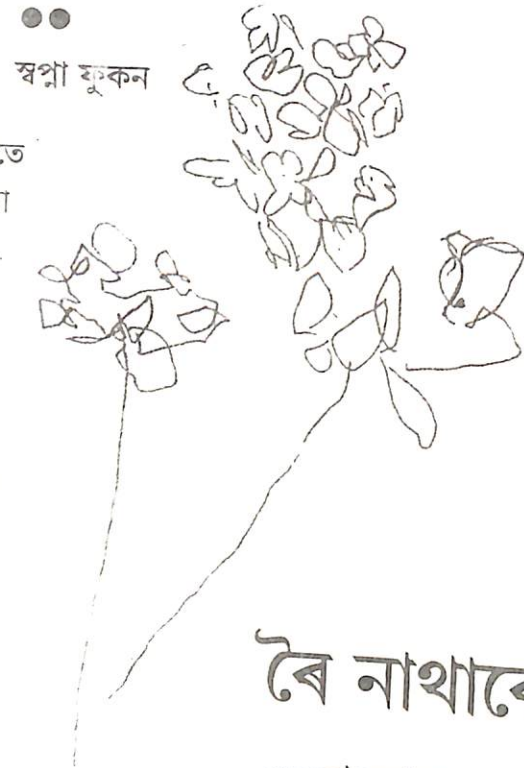
জড়ও নহওঁ, মৃতও নহওঁ মই অন্ধকাৰৰ খনিজ
মই এটি জীৱন্ত প্ৰাণ, মই এটি অন্ধুৰিত বীজ
কালি মই আছিলোঁ মাটিৰ লগত
আজি আকাশে মোক মাতিছে
চকু মেলিলেই লাগে যেন বহু প্ৰাণ
মোৰ আশাত ৰই আছে।
যদিও আজি মই বহুত ক্ষুদ্ৰ এই বটবৃক্ষৰ সমাজত
তথাপিও গোপনে প্ৰাণৰ ধ্বনি বাজি আছে মোৰ দেহত।
ক্ষত-বিক্ষত কৰিছোঁ মাটি, দেখিছোঁ পোহৰৰ সপোন
দেখিছোঁ মোৰ ভৱিষ্যৎ, দেখিছোঁ শিপাৰ ধৈৰ্যতাৰ গুণ।
ক্ষুদ্ৰ মোক নাভাবিবা, কালি মই হ'ম সৰু সৰু পাত
বতাহৰ লগত নাচিম, বৃহৎ শাখা মেলিম সকলোৰে সন্মুখত।
মোৰ শৰীৰত ফুটিব ফুল
মোৰ তলত মানুহে বুটলিব ফল
অহা বসন্তত মিলি যাম ডাঙৰ বৃক্ষৰ দলত
মোৰ জয়ধ্বনি হ'ব, সম্বৰ্ধনা জনাব সকলোৰে।
যদিও কোনোদিন মোক আঘাত কৰা কুঠাৰেৰে
মই তোমাক ছায়া দিম আদৰেৰে বাৰে বাৰে
যদি মোক জীয়াই ৰাখা, শুনিবা পক্ষীৰ গুঞ্জন
এই পৃথিৱীত ডাঙৰ হোৱা মই সকলোৰে আপোনজন।

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ২৩৩

তোমাৰ নামত সৃষ্টি হোৱা প্রতিটো শব্দই কবিতা

থও নথওকৈ তোমাৰ কান্ধত হাতখন থওতে
সেউজীয়া হাঁহি এটিৰে মোলৈ ঘূৰি চাইছিলো
তোমাৰ অনুভৱবোৰ জুমি চাব খুজিছিলোঁ
ওচৰৰ পৰা
বুকুখন কঁপিছিল
উশাহবোৰ ঘন হৈছিল
যেতিয়া তোমাক প্ৰেমিক ৰূপত
ওচৰৰ পৰা সজাই চাইছিলোঁ মোৰ হৃদয়ত।
কিন্তু ভয় হৈছিল হৃদয় হেৰুৱাব
কাৰণ তোমাৰ অজানিতেই যে
প্ৰেমিকা আছিলো মই আগৰ পৰাই।
আশাবোৰ জোনাক হ'ল এতিয়া
প্ৰেমে নতুন ঠিকনা পালে।
আজিকালি তুমি অসময়তো কৈ উঠা হৈছা
'কবিতা এটা শুনোৱাচোন'
মই কওঁ
'তোমাৰ বাহিৰে বেলেগকৈ আৰু কি কবিতা
শুনাম তোমাক
তুমিয়েতো মোৰ দিন-ৰাতিৰ জোনাকী কবিতা
য'ৰ পৰা মোৰ ৰাতিপুৱাটো আৰম্ভ কৰোঁ
শেষ কৰোঁ তোমাৰ ওছৰতে দিনটোৰ ভাগৰ
দিনটোৰ সকলোবোৰ আপত্তিও তোমাৰ ওচৰতে ৰাখোঁ।
তোমাৰ বাবে সৃষ্টি হোৱা প্রতিটো শব্দই কবিতা
কিন্তু মই কবি নহ'লো কোনোকালে
সেয়ে সৃষ্টি নকৰোঁ কবিতা
ভয় হয় যদি কবিতাবোৰ অকবিতা হয়।

ৰৈ নাথাকো তোমাৰ হাতত হাত থৈ গৈ থাকো ব'লা

তোমাৰ কথা ভাবি
নিজানত, নিৰলে নিগৰে মৰম
লাহে লাহে ভালপোৱা বাঢ়ে
জীয়াই থকাৰে ব্যাৱাকৰণ নিশিকিলোঁ
ভালপোৱাৰ ব্যাৱাকৰণ বা কি,
শুই থাকো বুলি শুই থাকিব পৰা হ'লে
নুশুধিলো হ'লে সাৰে আছা নে তুমি,

মোক নামাতিবা সাঁচতীয়া কামনাৰে তোমাৰ দেহৰ
গোপন গোপন প্লাৱনত
মই সাঁতুৰিব নোখোজোঁ।

তুমিয়েতো মোৰ দিন-ৰাতিৰ জোনাকী কবিতা
য'ৰ পৰা মোৰ ৰাতিপুৱাটো আৰম্ভ কৰোঁ
শেষ কৰোঁ তোমাৰ ওছৰতে দিনটোৰ ভাগৰ

সুৰম্য প্ৰিয়দৰ্শন

মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ কৃতী শিক্ষার্থীসকল

কৃষ্ণাণ কুমাৰ চিহাণ
উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

পুষ্পাঞ্জলী চেতিয়া
উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

অজন্ত মৰাণ
প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ

ৰাণী চিৰিং
ইংৰাজী বিভাগ

পূজাশ্ৰী বৰুৱা
অসমীয়া বিভাগ

ইন্দ্ৰাণী বৰগোহাঁই
অসমীয়া বিভাগ

গিতালী ফুকন
দৰ্শন বিভাগ

বন্দনা মুখাৰ্জী
বসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ

বিনয় ৰঞ্জন সন্দিকৈ
অৰ্থনীতি বিভাগ

বাবলি তালুকদাৰ
অৰ্থনীতি বিভাগ

বনশ্ৰী ৰাজখোৱা
ভূগোল বিভাগ

সুভিকা দাস
গণিত বিভাগ

ৰিম্পী কুমাৰী সাহ
পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ

প্ৰণামী ৰাচাক
পৰিসংখ্যা বিভাগ

গৌতম সোণোৱাল
বুৰঞ্জী বিভাগ

নীলিম চুতীয়া
ৰাজনীতিক বিজ্ঞান বিভাগ

অভিলাশ মজুমদাৰ
বাণিজ্য বিভাগ

ক

দেবাল আঁলোচনী

বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহ-২০১৯

লাকী ফুকন
পাঞ্জাত প্রথম

চাবানা বেগম
পানী ছবি, ক্রেম ডেলিং,
দেৱাল ছবি প্রথম

বিপ্ৰমণি বৰুৱা
শুটপুট, ডিচকাছ থ্ৰ' প্রথম

মনিষা কুমাৰী
হিন্দী কবিতা আবৃত্তি প্রথম

ময়ূৰী দুৱৰা
শ্ৰেষ্ঠ কাব্যী বেডাব

জিতুজিং থিংমাইজাম
পাঞ্জা প্রথম

অভিজ্ঞান দত্ত
বঙ্গোলী 'ক' শাখা প্রথম

বেজ্জামণি তীৰ্থ
২০০ মিটাৰ দৌৰ প্রথম

অয়ন কুমাৰ পাল
কুইজ প্রথম ছান

অজয় বৰ্মা
কুইজ প্রথম ছান

অমিত মেচ
জেভলিন থ্ৰ' প্রথম

আক্ৰম আলি
শ্ৰেষ্ঠ ভলীবল খেলুৱৈ

মেতা পাও
কুইজ প্রথম

গৌৰৱ বৰপাত্ৰ গৌহাঁই
সাজপাৰ প্রথম

বসন্ত সোণোৱাল
লংজাম্প, হাইজাম্প প্রথম

আগস্ত্য মৰাণ, স্বৰ্গালী আউদেট
দৰা-কইনা প্রথম

বিশাল কুমাৰ প্ৰসাদ
৮০০ মিটাৰ মাৰাথন প্রথম

নেহা মেইনা নাথ
শ্ৰেষ্ঠ ভলীবল খেলুৱৈ (ছোৱালী)

মিনালী চেতিয়া
বিহু নৃত্য প্রথম

বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহ-২০১৯

পুত্পাঞ্জলী চেতিয়া
ইংৰাজী কবিতা, চুটি গল্প,
অসমীয়া কবিতা আবৃত্তিত প্ৰথম

শিখা বৰুৱা
লোকগীত, ববীন্দ্র সংগীত প্ৰথম

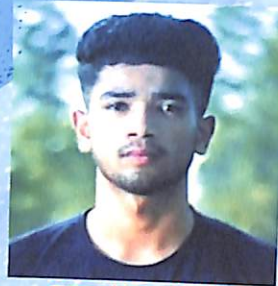
নাও অচিনা নামচোম
শ্ৰেষ্ঠ এথলিট

সুমিত্ৰ বড়া
ফটোগ্ৰাফীত প্ৰথম

অনুজ পাঠক
বৰগীতত প্ৰথম

মনোজ প্ৰধান
শ্ৰেষ্ঠ কাৰাজী বেডাব

বহিত দত্ত
বচনা প্ৰথম স্থান

কবী গগৈ
কবিতা লিখা প্ৰথম

দীপালি তাৰাক
মিছ তিনিচুকীয়া কলেজ

বিমল মিৰ্খা
মিষ্টাৰ তিনিচুকীয়া

ডেম্বৰু খাটোৱাল
শ্ৰেষ্ঠ এথলিট

হেবল মহন
শ্ৰেষ্ঠ তাৰ্কিক

অঞ্জলী ৱা
বক্তৃতা প্ৰথম

দিগবিজয় সিন্ধা
মিষ্টাৰ নৰাগত

অৰ্পালী আইদেউ
শ্ৰেষ্ঠ গায়িকা

ৰাজদীপ চেতিয়া
শ্ৰেষ্ঠ গায়ক

তনুশ্ৰী সবকাৰ
শ্ৰেষ্ঠ কাৰ্টুনিষ্ট, বঙ্গোলী প্ৰথম

বিকাশ ছেত্ৰী
শক্তি উত্তোলনত প্ৰথম

চেৰিণ বৰা
মিছ নৰাগত

দিবাকৰ মৰল
ছবি আৰু পষ্টাৰ মেकिং প্ৰথম

মহাবিদ্যালয়ৰ গৌ ৰ ৰ

ইমন সোণোৱাল
আন্তঃৰাজ্যিক বেডমিণ্টন স্বৰ্ণ পদক

বাৰী গোহাঁই
টাইকোৱানডো স্বৰ্ণ পদক

প্ৰাঞ্জল চেতিয়া
উচ্চ স্বৰ্ণ পদক

অমন পাণ্ডে
ভাব উত্তোলন স্বৰ্ণ পদক

অংকিতা গগৈ
বেডমিণ্টন আন্তঃবিদ্যালয় ৰূপৰ পদক
আন্তঃ মহাবিদ্যালয় স্বৰ্ণ পদক

সুশীল গুপ্তা
উচ্চ ব্ৰঞ্জ পদক

কৰণ গিৰী
বক্সিং ৰূপৰ পদক

মুকেশ চৌহান
উচ্চ স্বৰ্ণ পদক

আকাংক্ষা দত্ত
বেডমিণ্টন ৰূপৰ পদক

কৈলাশ ফুকন, অমজদ গোহাঁই, জীয়াউদ্দিন বহমান, বক্সিং ৰূপৰ পদক

আন্তঃ মহাবিদ্যালয় ক্ৰিকেট বিজয়ী
তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ দল

আন্তঃ মহাবিদ্যালয় কাৰাজী বিজয়ী
তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ছোৱালী দল

এন চি চি গোটৰ সাফল্য

মৌচুমী সেনাপতি

অভিষেক কুমাৰ পাণ্ডে

৭১ তম গণৰাজ্য দিৱসৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী অনুষ্ঠানত
অংশ লোৱা তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা নিৰ্বাচিত হোৱা শ্ৰেষ্ঠ আৰু শ্ৰেষ্ঠা কামাণ্ডাৰ

৭১ তম গণৰাজ্য দিৱস
তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষৰ অভিভাষণৰ মুহূৰ্ত

৭১ তম গণৰাজ্য দিৱসত অংশগ্ৰহণ কৰা
তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰেষ্ঠ এন চি চি দলটো

এন. এচ. এচ. গোটৰ কাৰ্যক্ৰমগণিকাৰ

এ
ক
জি
লি
ঙ
নি

বী থি কা কলা

দীপ্তি গুপ্তা
৪ৰ্থ যাত্ৰাসিক, বিজ্ঞান শাখা

ছাবানা বেগম
৪ৰ্থ যাত্ৰাসিক, বিজ্ঞান শাখা

শুভম ভৌমিক
২য় যাত্ৰাসিক, বিজ্ঞান শাখা

প্ৰণৱ দাস
৪ৰ্থ যাত্ৰাসিক, বিজ্ঞান শাখা

বিতোপন বৰপাত্ৰ
৪ৰ্থ যাত্ৰাসিক, বিজ্ঞান শাখা

কেমেৰাৰ লেন্সত

সমীৰণ বৰুৱা

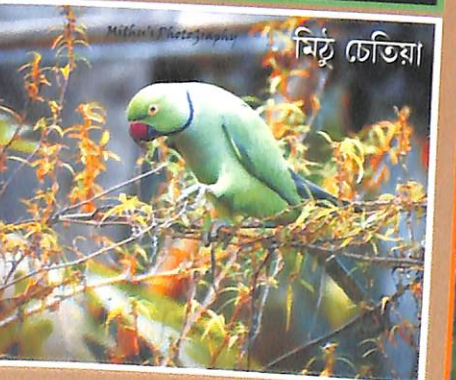
বৃষ্টি চেতিয়া

ভাৰ্গৱ গগৈ

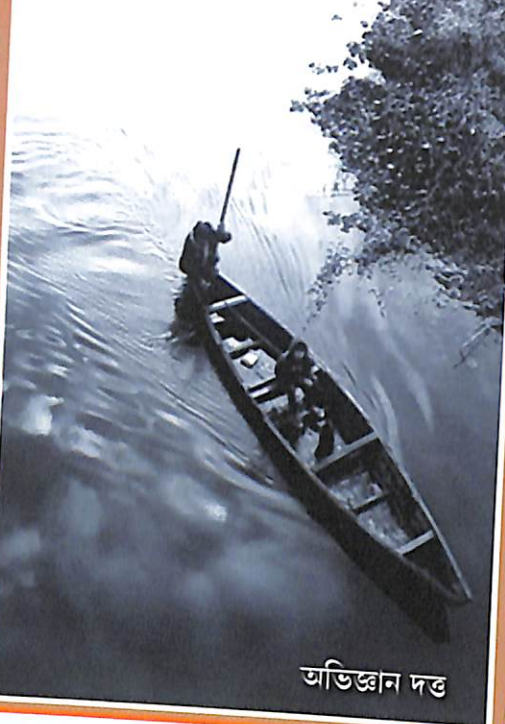
বজ্জন কুমাৰ দাস

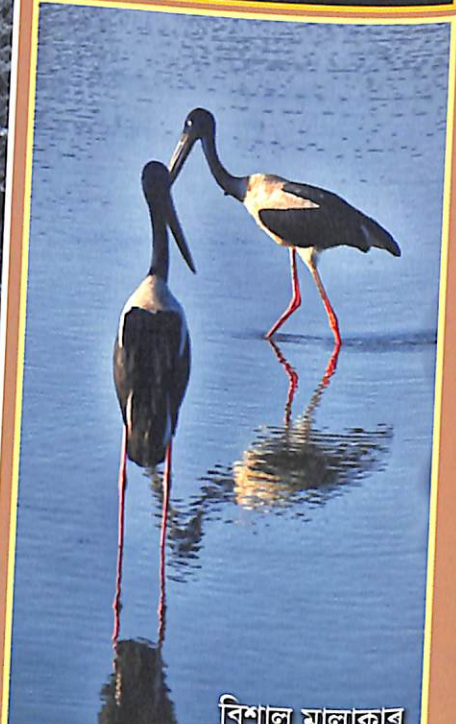
মিষ্ট চেতিয়া

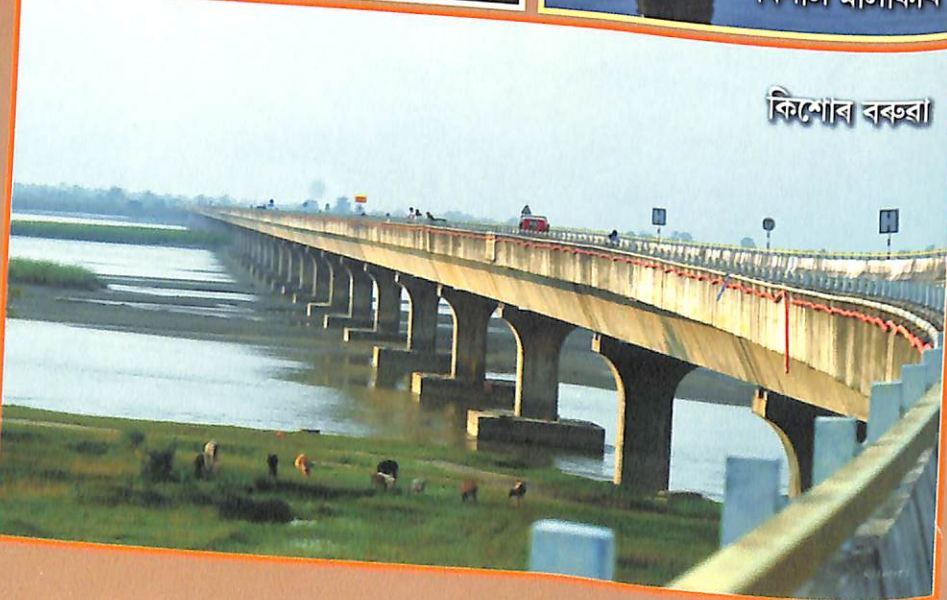
সপ্তৰাজ বৰঠাকুৰ

অভিজ্ঞান দত্ত

বিশাল মালাকাৰ

কিশোৰ বৰুৱা

আলোচনী সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ দুৱাৰমুখতে, যিসকল বৰেণ্য ব্যক্তিয়ে নিঃস্বার্থ ত্যাগ, কষ্ট আৰু গভীৰ প্ৰচেষ্টাৰ বিনিময়ত তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়খন জন্ম দিলে আৰু যিসকলৰ মহান উদ্যোগৰ ফলত আজি তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়খন এই ৰূপত পাইছেহি, সেইসকল মহান মনীষীলৈ মোৰ সশ্ৰদ্ধ সেৱা আৰু হৃদয়ৰ প্ৰণিপাত নিবেদিলোঁ আৰু ভৱিষ্যতলৈ মোৰ অন্তৰৰ সেৱা থাকিব।

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ আলোচনী সম্পাদকৰ বাবে নিৰ্বাচনত প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়াইছিলো আৰু তিনিগৰাকী প্ৰাৰ্থীৰ মাজত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ সমাজে মোৰ দৰে এজন সামান্য ছাত্ৰক উপযুক্ত বুলি বিবেচনা কৰিলে। তেওঁলোকলৈ মোৰ ভক্তি আৰু আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰাৰ লগতে এই দিশত মোক দুগুণে মৰম আৰু সাহস দি উৎসাহ দিয়া প্ৰতিগৰাকী শুভাকাংক্ষীলৈ অশেষ কৃতজ্ঞতা জনালোঁ।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদক ৰূপে যি মহান গুৰুদায়িত্ব কান্ধপাতি লৈছিলোঁ এয়া আছিল মহাবিদ্যালয় শিক্ষাৰ্থীসকলৰ বৃহৎ স্বার্থত। আলোচনী সম্পাদকৰ দায়িত্বৰূপে মোৰ প্ৰধান কৰ্তব্য আছিল মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰা আৰু এই দিশত মহাবিদ্যালয় সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ লুপ্ত প্ৰতিভাসমূহক এখন উম্মেহতীয়া মঞ্চ প্ৰদান কৰা। শিক্ষাৰ্থীসকলৰ মৌলিক সৃষ্টিসমূহ বিকাশ ঘটাবৰ বাবে এখন উম্মেহতীয়া মঞ্চ প্ৰয়োজন আৰু সেইখন মঞ্চ আমি ছাত্ৰ একতা সভাই প্ৰদান কৰাটো প্ৰধান দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য। এই দিশত আলোচনী সম্পাদকৰ গুৰুদায়িত্ব বহন কৰিয়ে মহাবিদ্যালয়খনৰ গভীৰ হিত আৰু উন্নতিৰ খাটিবত বহু পৰিকল্পনা কৰিছিলোঁ আৰু ইয়াৰে এটা বছৰৰ অন্তত প্ৰায়ভাগ কাম সম্পন্ন কৰিবলৈ সমৰ্থ হ'লোঁ। কিন্তু পৰিতাপৰ বিষয় এয়ে যে, ছাত্ৰ একতা সভাৰ দায়িত্ব বহন কৰা ঠিক কেইদিনমানৰ পিছতেই অসমীয়া জাতিৰ ৰাজহাঁড় সমাজে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ চলি থকাৰ মাজতে সকলোবিলাক অনুষ্ঠান বাতিল কৰি জপিয়াই পৰিলোঁ ভাঙিবলৈ দেশৰ চৰকাৰে উত্থাপন কৰিলে নাগৰিকত্ব সংশোধনী বিধেয়ক ২০১৬; আৰু আমি ছাত্ৰ এই বিধেয়কখনৰ বাতিলৰ দাবীত। এনেকৈয়ে পাৰ হ'ল এক ক'লা অধ্যায়। তদুপৰি ছাত্ৰ একতা সভাৰ দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰা কেইদিনমানৰ পিছতেই মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ে অৱসৰ লোৱাত ইয়াৰ পৰৱৰ্তী কাৰ্যকাল পৰিচালনা কৰিবলৈ নতুন ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ নিযুক্তি দিয়াত তেওঁ অস্থায়ী হোৱাত আলোচনীখনৰ কাম মন্থৰ হয়। ইয়াৰ পিছৰ পৰ্যায়ত দুগৰাকী অধ্যক্ষ (ভাৰপ্ৰাপ্ত) অস্থায়ীভাৱে পেনাত মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখন সমৰ্থনযোগীকৈ প্ৰকাশ কৰিব পৰা নগ'ল। এয়া আমাৰ বাবে সৌভাগ্য নে দুৰ্ভাগ্য সেয়া সময়ৰ ওচৰত এৰিলোঁ।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ দায়িত্বত থাকি মহাবিদ্যালয়ৰ সকলোবোৰ কাৰ্য এই অভাজনে কান্ধ পাতি লোৱাত প্ৰায় সময়ত অসুবিধা হৈছিল যদিও মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক আৰু বন্ধুবৰ্গৰ সহায়-সহযোগিতাত; মোক ন্যস্ত কৰা দায়িত্বসমূহ সফলতাৰে পালন কৰিবলৈ প্ৰায় চেষ্টা কৰিছিলোঁ। এই দিশত যিমান পাৰোঁ মোৰ নিজৰ স্বজ্ঞান আৰু সময় দিয়াৰ চেষ্টা কৰিছিলোঁ যদিও কৰবাত দুই-এক খুটি-নাতি বৈ যোৱাটো অৱশ্যে স্বাভাৱিক।

আলোচনী সম্পাদকৰ দায়িত্বত থাকি মহাবিদ্যালয়ৰ মূল প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা "ভাস্কৰ" দুবাৰকৈ প্ৰকাশ কৰা সুবিধা পাইছিলোঁ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিটো বিভাগৰ পৰা প্ৰকাশ কৰা প্ৰাচীৰ

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ২৩৯

পত্রিকাসমূহলৈ লক্ষ্য কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ আন্তঃ বিভাগৰ ভিত্তিত প্ৰতিযোগিতা আমাৰ কাৰ্যকালত প্ৰথমবাৰৰ বাবে আয়োজন কৰিছিলোঁ। উদ্দেশ্য মাথোঁ এটাই আছিল মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ সমাজৰ যি সাহিত্য প্ৰতিভা তাক যাতে আৰু অধিক শক্তিশালী কৰি তুলিব পৰা যায় আৰু তেওঁলোকে এনে মহান কলমৰ প্ৰচেষ্টাৰে সমাজৰ হিত সাধিত কৰিব পাৰে। তদুপৰি মহাবিদ্যালয় নৱাগত আদৰ্শগি সভা-২০১৯ বৰ্ষত বিশিষ্ট ঔপন্যাসিক, কবি কৌস্তভমণি শইকীয়া বাইদেউৰ দ্বাৰা উন্মোচন কৰা হ'ল বাৰ্ষিক কাব্যালোচনী' প্ৰতিভাৰ তৃতীয় সংস্কৰণ।

এইদৰে আলোচনী বিভাগৰ দায়িত্বত থাকি আমাৰ ওপৰত ন্যস্ত থকা দায়িত্ব সাফল্যমণ্ডিত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা হৈছিল।

মনীষাৰ সন্দৰ্ভত :

এইখন আলোচনীত প্ৰকাশ পোৱা প্ৰায়সংখ্যক লেখা মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাৰ্থী সমাজৰ দ্বাৰা লিখিত আৰু প্ৰকাশিত। কিন্তু আলোচনীখন মান আৰু গুণসম্পন্ন কৰিবলৈ দুই-এক প্ৰবীণ লেখক-লেখিকা আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক সমাজৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰা হৈছে। লেখনিসমূহ উপযুক্ততা আৰু মানবিশিষ্টতাৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি সম্পাদনা সমিতিৰ নিৰ্দেশমৰ্মে প্ৰকাশিত হৈছে। তদুপৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ কৰা আলোচনীসমূহ নিৰীক্ষণ কৰি সময় আৰু পৰিস্থিতিৰ ভিত্তিত পূৰ্বপ্ৰকাশিত দুই-এটা গুণধৰ্মী লেখা পুনৰ শিক্ষাৰ্থীসকললৈ আগবঢ়োৱা হৈছে। এই লেখাসমূহ সাম্প্ৰতিক সময়ত আমাৰ ছাত্ৰ সমাজৰ বাবে অতি প্ৰয়োজনীয় আৰু গুৰুত্বপূৰ্ণ বুলি বিবেচনা কৰা হৈছে।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ আটাইবোৰ পদবীয়ে অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। কিন্তু এই দিশত আলোচনী বিভাগৰ দায়িত্ব কিছু সুকীয়া আৰু ব্যতিক্ৰম। গতিকে মহাবিদ্যালয় আলোচনীখন যাউতিয়ুগীয়া কৰি ৰখাৰ প্ৰয়াসেৰে ছপা মাধ্যমত প্ৰকাশ কৰাৰ উপৰি বহু চিন্তা-চৰ্চাৰ মাধ্যমেৰে ২০১৮-১৯ বৰ্ষ আলোচনীখনৰ আপোনাৰ কপিটো ইণ্টাৰনেটৰ যোগেদি পঢ়িবলৈ সুবিধা কৰি দিয়া হৈছে। তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখন ইণ্টাৰনেটত সহজে উপলব্ধ হোৱা এয়াই প্ৰথমখন বাৰ্ষিক ই-আলোচনী। এয়াই হৈছে এক বৰ্ণিল প্ৰচেষ্টা।

মনীষাৰ নেপথ্যত :

আলোচনীখনৰ প্ৰকাশত আৰু বিশেষ ভাৱে প্ৰাণ দিয়াত সহায় কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে মুখৰ খুঁটা দি সাহস আৰু শক্তি দিয়া তত্ত্বাৱধায়ক ৰশ্মিতা বৰকটকী বাইদেউ, ময়ূৰী শৰ্মা বৰুৱা বাইদেউ, টংকেশ্বৰ দাস, বৈকুণ্ঠ দাস, ড° ৰত্নগোপাল গগৈ ছাৰ আৰু উপাধ্যক্ষ ড° বন্দনা পূজাৰী বাইদেউৰ লগতে সমূহ সন্মানীয় আৰু শ্ৰদ্ধাৰ ছাৰ- বাইদেউলৈ মোৰ অন্তৰৰ ভক্তি নিবেদি সেৱা জনালোঁ। প্ৰতিটো সময়ত গাৰ ছাঁ হৈ লাগি থকা অন্যতম বন্ধু বিতোপন বৰপাত্ৰ, আজমি, দিব্যজ্যোতি, পৰাগ, ৰিমি, চন্দনা আৰু মোৰ প্ৰতিজন বুকুৰ আপোন শুভাকাংক্ষীৰ লগতে 'দি অসম কম্পিউটাৰচ'ৰ সমূহ কৰ্মকতালৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জনালোঁ।

বিগত কাৰ্যকালত অজানিতে বৈ যোৱা ভুল- ত্ৰুটীবোৰত ক্ষমা বিচাৰি সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন সামৰিছোঁ।

সদৌ শেষত, মহাবিদ্যালয়ৰখন সৰ্বাংগীণ উন্নতি সাধনা কামনা কৰি অনাগত দিনত আহিব লগীয়া প্ৰতিখন ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়ালৈ আন্তৰিক অভিনন্দন জনাই মহাবিদ্যালয়ৰখনৰ প্ৰতি থকা 'তেওঁলোকে'ৰ অপাৰ গুৰুদায়িত্ব নিষ্ঠা আৰু সততাৰে পালন কৰি যাবলৈ মোৰ বিনম্ৰ অনুৰোধ জনালোঁ।

জয়তু তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
জয়তু তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা
“জয় আই অসম”

সমীৰণ বৰুৱা (সপোন)

আলোচনী সম্পাদক

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০১৮-১৯

২৪০ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

জয় জয়তে প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সেইসকল মহান ব্যক্তিত্বলৈ শ্ৰদ্ধা আৰু সেৱা জনালোঁ। লগতে তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষক সমাজ আৰু শিক্ষাৰ্থী সমাজলৈ মোৰ সেৱা জনালোঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়ে নিজ জ্ঞান অনুসৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক দিশত জড়িত থকা শিক্ষাৰ্থীসকলক এখন মঞ্চ দিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। এই দিশত মোক অনেকজনে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়াইছিল। যাৰ বাবে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহখনিৰ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ দায়িত্বসমূহ ভালদৰে পৰিচালনা কৰিবলৈ সুবিধা হৈছিল। তাৰোপৰি এইখন মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদক ৰূপে মহাবিদ্যালয়খনৰ সাংস্কৃতিক দিশটো যিমান যি সম্ভৱ তাক এটা নতুন ৰূপ দিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছিলোঁ।

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ দায়িত্বভাৰ বহন কৰিয়ে মহাবিদ্যালয়খনত দেখা দিয়া সাংস্কৃতি অৰাজকতা সমূহ শুদ্ধ আৰু নিয়াৰিকৈ পৰিচালনা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ।

ইয়াৰ লগতে মোৰ প্ৰতিটো কাৰ্যসূচীত আৰম্ভণিৰে পৰা সহযোগিতা দিয়া প্ৰতিজন বন্ধুবৰ্গ তথা মোৰ সতীৰ্থলৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ পৰা বিদায় মাগি মহাবিদ্যালয়ৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলোঁ। লগতে মোৰ কাৰ্যকালত বৈ যোৱা বহুবোৰ ভুলৰ প্ৰতি ক্ষমা বিচাৰি মোৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন সামৰিলোঁ।

“জয়তু তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়”
“জয়তু তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা”

কল্পজ্যোতি বৰা

সাংস্কৃতিক সম্পাদক

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ২৪১

Report of -

Literary & Debating Secretary

Namaste!

Firstly at the beginning of my secretarial proceeding I would like to offer my humble regards and gratitude to my family members Mom, Dad, Brother and my friends Deepak Kumar Sah, Kamran Ali, Intiyaz Ali, Namit Kumar Shingh, Sandeep Shingh, Durga Sharma, Arsalan Parvej, Ravi Kumar Sah, Abhisek Reddy, Ankit Gupta, (Ex-AGS) Jun Gohain, Daya Chouhan, Priyanka Chaurasia, Nisha Kumari Gupta etc of Tinsukia College for all guidance and help. I would like to offer my humble thanks and best wishes to all the members of Tinsukia College Students' Union 2018-19 for being there wherever special thanks to our Principal In charge Sir Rana Kumar Changmai and the teachers and non-teaching staff of our Tinsukia College for their whole hearted support and co-operation for giving me chance to serve as Literary & Debating secretary. "I, Mr. Omjeet Bhagat had taken the charge of Literary & Debating secretary of Tinsukia College in 2018. I feel proud to be a union member of the most reputed college of Tinsukia District. "I would like to give my gratitude to all the students and well wishers of mine. I would like to thanks to all the faculty of Department of Commerce. "During the tenure, our college has touched its glorious moments again in Literary & Debating field. For the first time a total of 20 Events were organized in The College Week of our Tinsukia College under Literary & Debating Competition's. "I personally and on behalf of Tinsukia College family members to give warm thanks to Sabana Begum and Dibakar Moral for their participation in the wall painting competition of the College Week after a long time. "Working as the union member for the college was one of the big experience of my life. After my joining of Tinsukia College Students' Union as a Literary & Debating secretary we worked effectively for the progress of the college. We help each other in our various activities. My professor in-charge Mr. Boikuntha Das Sir guided me and my various activities and events and specially thanks to Mr. Boikuntha Das. "In the end, I pray that the coming year be prosperous for Tinsukia College. One thing that everyone should know that "Unity is strength... ". When there is teamwork and collaboration, "wonderful things can be achieved".

Long Live Tinsukia College
Long Live Tinsukia College Students' Union

Omjeet Bhagat

Secretary, Literary & Debating
Tinsukia College Students' Union 2018-19

আন্তঃক্ৰীড়া সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

মোৰ প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে যিসকল মহান ব্যক্তিৰ আপ্ৰাণ চেষ্টাৰ ফলস্বৰূপে তিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়খন গঢ় লৈ উঠিল সেইসকললৈ মোৰ সেৱা জনালোঁ। দায়িত্বভাৰ লোৱাৰ কিছুদিনৰ পাছত মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহ আৰম্ভ হয়। যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে খেলসমূহত অংশগ্ৰহণ কৰি সুনাম কঢ়িয়াই আনিছে সেই সকলো উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰিলোঁ। মোৰ কাৰ্যকালত সকলো সময়ত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা শ্ৰদ্ধাৰ ছাত্ৰ সমাজ আৰু শিক্ষক সমাজলৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে মোৰ সমূহ সতীৰ্থবৃন্দলৈ ধন্যবাদ জনালোঁ।

অনাগত দিনত মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া দিশটোৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি কামনা কৰিলোঁ।

“জয়তু তিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়”
“জয়তু তিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা”

কৌশিক গোহাঁই

আন্তঃক্ৰীড়া সম্পাদক

তিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

তিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ২৪৩

বহিঃক্ৰীড়া সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

মোৰ প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে যিসকল মহান ব্যক্তিৰ আপ্ৰাণ চেষ্টাৰ ফলস্বৰূপে তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়খন গঢ় লৈ উঠিল সেই সকললৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা আৰু প্ৰণাম যাচিলোঁ। ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ বহিঃক্ৰীড়া সম্পাদক ৰূপে নিৰ্বাচিত কৰাত সকলোলৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

দায়িত্বভাৰৰ কিছুদিন পাছত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বছৰেকীয়া সপ্তাহ আৰম্ভ হয়। যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে খেলসমূহত অংশগ্ৰহণ কৰি সুনাম কঢ়িয়াই আনিছে সেইসকলৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰিছোঁ। মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ত বিভিন্ন সময়ত সহায়-সহযোগ আগবঢ়োৱা শ্ৰদ্ধাৰ ছাৰ বাইদেউ সকললৈ শ্ৰদ্ধা জনাইছোঁ, লগতে মোৰ সতীৰ্থবৃন্দ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়াসকল আৰু সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকললৈ শ্ৰদ্ধা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

“জয়তু তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়”
“জয়তু তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা”

দিলীপ কুমাৰ যাদৱ
বহিঃক্ৰীড়া সম্পাদক
তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

“স্বাস্থ্যই দৰম্ম সম্পদ
সুস্বাস্থ্যই বৰ্জিত জাতিৰ সম্পদ
সু-দক্ষ খেলুৱৈ জাতি গৌৰৱ।।”

এই বাণী সাৰোগত কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠান এটিৰ এক সুস্থ তথা সবল স্বাস্থ্য ছাত্ৰসকলৰ মাজত অনাৰ মানসেৰে শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ। প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে যিসকল সতীৰ্থৰ উৎসাহ উদ্দীপনা আৰু সহযোগিতাই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদকৰ দৰে এটি গুৰুত্বপূৰ্ণ ভাৰ চলোৱাৰ অভিজ্ঞতা আহৰণ কৰিবলৈ সুবিধা দিলে সেইসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

“জয়তু তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়”
“জয়তু তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা”

নিতু গগৈ
শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদক
তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০১৮-১৯ বৰ্ষ
তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ২৪৫

Report of -

Social Services Secretary

At the beginning of my secretarial proceeding I would like to give sincere gratitude to the great souls who had a great role in the establishment of the historic institution. I would also like to offer my humble regards and gratitude to our Principal Sir Rana Changmai along with our teaching staff, the administrative staff and the Group-D staff. I would also like to thank the students who helped me to represent the college as Social Service Secretary and best wishes to all the members of Tinsukia College Students' Union 2018-19. "I have gained much knowledge and experience in this field for serving welfare. The most memorable experience was NSS Camp at L.P. School, Aahughat, Tinsukia. During the week from 13th to 19th March lectures were conducted on adult literacy, rules of general sanitation and social awareness. We also conducted various surveys regarding whether people are getting Government facilities or not. Another memorable experience was the World Environment Day, on that day we organized environmental programme at our college campus along with the teachers and all the students of the college. We planted many trees in our college premises on that day as our contribution towards protecting the environment.

Thanking you all

Long Live Tinsukia College
Long Live Tinsukia College Students' Union

Bikash Kr. Shah
Secretary, Social Service
Tinsukia College Students' Union 2018-19

২৪৬ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বর্ষ

ছাত্রী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

পোন প্ৰথমতে মই অসম মাতৃৰ বাবে যিসকলে নিজৰ প্ৰাণ উৎসৰ্গা কৰি নিজৰ নাম ইতিহাসত সোণালী আখৰেৰে লিপিবদ্ধ কৰালে তেখেতসকলে শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিছোঁ। লগতে শিক্ষা জগতৰ অগ্ৰণী প্ৰতিষ্ঠান তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ক অশেষ কষ্টেৰে গঢ় দিয়া সেই স্বনামধন্য ব্যক্তিসকলক সুঁৱৰিছোঁ।

২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকা পদত মোক নিৰ্বাচিত কৰাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়সমূহৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা বন্ধুবৰ্গলৈ প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকা ৰূপে দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি নিজকে বৰ সৌভাগ্যৱান অনুভৱ কৰিছিলোঁ আৰু নিজৰ দায়িত্ব নিষ্ঠাৰে পালন কৰি যোৱাৰ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। কোঠাটি যিমান পাৰোঁ পৰিস্কাৰ আৰু সুন্দৰভাৱে ৰাখিবলৈ যত্ন কৰিছিলোঁ আৰু এই সময়ছোৱাতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সতীৰ্থসকলৰ সহায়-সহযোগিতাত আৰু অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ দিহা-পৰামৰ্শৰ দ্বাৰা ছাত্ৰীসকলৰ বাবে নতুনকৈ 'শৌচাগাৰ' গঢ়োৱা হয়। ২০১৯ বৰ্ষৰ ২৮, ২৯, ৩০ আৰু ৩১ জানুৱাৰী তাৰিখে ছাত্ৰীসকলৰ জিলা ভিত্তিক আন্তঃমহাবিদ্যালয় প্ৰতিযোগিতালৈ নিয়াৰ দায়িত্ব লৈছিলোঁ। ছাত্ৰীসকলে বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতা যেনে কাবাডী, ডবা, ৰংগোলী, ষ্ট্ৰী বল, ষ্টুটপুট, লংজাম্প, সংগীত আদিত পুৰস্কাৰ লাভ কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিছিল।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকা ৰূপে কৰিব পাৰিলো বা নোৱাৰিলোঁ এই সমস্তু বিফলতা আৰু সফলতাৰ হাৰ বিচাৰ কৰাৰ অধিকাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ হাতত গটালোঁ। তাৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিলোঁ।

শেষত, মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, শিক্ষাগুৰুসকল আৰু সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকো পুনৰ কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জনাই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ অন্তত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰিছোঁ।

“জয়তু তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়”
“জয়তু তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা”

জুলি প্ৰধান
ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকা
তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০১৮-১৯ বৰ্ষ
তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ • ২৪৭

মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহৰ ফলাফলসমূহ

সাংস্কৃতিক বিভাগ :

(ক) বৰগীত প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান : অনুজ পাঠক
দ্বিতীয় স্থান : শিখামণি বৰুৱা
তৃতীয় স্থান : অষ্টমিকা দত্ত

(খ) লোকগীত প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান : শিখামণি বৰুৱা
দ্বিতীয় স্থান : লক্ষবিকাশ গগৈ
তৃতীয় স্থান : অষ্টমিকা দত্ত

(গ) জ্যোতি সংগীত প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান : ৰাজদীপ চেতিয়া
দ্বিতীয় স্থান : স্বৰ্ণালী আইদেউ
তৃতীয় স্থান : নিশিতা দাস

(ঘ) ভূপেন্দ্ৰ সংগীত প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান : ৰাজদীপ চেতিয়া
দ্বিতীয় স্থান : সুৰজ মানকি
তৃতীয় স্থান : লক্ষবিকাশ গগৈ, স্বৰ্ণালী আইদেউ
(যুটীয়াভাৱে)

(ঙ) আধুনিক গীত প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান : স্বৰ্ণালী আইদেউ
দ্বিতীয় স্থান : ৰাজদীপ চেতিয়া
তৃতীয় স্থান : লক্ষবিকাশ গগৈ, শিখামণি বৰুৱা
(যুটীয়াভাৱে)

(চ) জয়ন্ত সংগীত প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান : ৰাজদীপ চেতিয়া
দ্বিতীয় স্থান : লক্ষবিকাশ গগৈ
তৃতীয় স্থান : শিখামণি বৰুৱা

(ট) জয়ন্ত সংগীত প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান : ৰাজদীপ চেতিয়া
দ্বিতীয় স্থান : লক্ষবিকাশ গগৈ
তৃতীয় স্থান : শিখামণি বৰুৱা

(ট) গজল প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান : স্বৰ্ণালী আইদেউ
দ্বিতীয় স্থান : লক্ষবিকাশ গগৈ
তৃতীয় স্থান : প্ৰিয়ংকা মজুমদাৰ

(ড) ববীন্দ্ৰ সংগীত প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান : শিখামণি বৰুৱা
দ্বিতীয় স্থান : স্বৰ্ণালী আইদেউ
তৃতীয় স্থান : প্ৰিয়ংকা মজুমদাৰ

(জ) বিহুগীত প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান : স্বৰ্ণালী আইদেউ
দ্বিতীয় স্থান : শিখামণি বৰুৱা
তৃতীয় স্থান : ৰাজদীপ চেতিয়া

২০১৮-১৯ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ শ্ৰেষ্ঠ গায়ক-গায়িকা
যুটীয়াভাৱে ৰাজদীপ চেতিয়া আৰু স্বৰ্ণালী আইদেউ।

বহিঃক্ৰীড়া বিভাগ :

(ক) কাবাডী প্রতিযোগিতা (ল'ৰা)

প্রথম স্থান :
ৱ'ষ্টাৰ টিম
মনোজ প্ৰধান (ক), বুলবুল ফুকন, অমলতা মৰাণ,
প্ৰাণজিৎ গগৈ, ৰাহিদ আলি, ভাগ্যজিৎ গগৈ, অনেশ্বৰ
মৰাণ।

দ্বিতীয় স্থান :

আসাম ৰাইন'চ টিম

সন্দীপ চাহানী (ক), বিজয় গোস্বামী, অভিজিৎ সিং,
বিশাল প্ৰসাদ, বিকি কুমাৰ, হিমাংশু লাকচু, জয় গোস্বামী।
তৃতীয় স্থান :

ৱেক টাইগাৰ টিম

দুলু মৰাণ (ক), মাসুম সোণোৱাল,, বসন্ত
সোণোৱাল।

কাবাডী প্রতিযোগিতা (ছোৱালী)

প্রথম স্থান :
পৰিস্মীতা গগৈ, ময়ূৰী দুৱৰা, চিমিজ্যোতি বৰা, দাস
মাচুম গগৈ, বাবৰী গোহাঁই, আকাশ্যা বৰুৱা, মুনমী মৰাণ,
পূৰ্ণিমা শৰ্মা, মিনাক্ষী শৰ্মা, অংকিতা গগৈ, লাকি ফুকন,
গুৰিয়া গুপ্তা।

(খ) মাৰাথন প্রতিযোগিতা (ল'ৰা)

প্রথম স্থান : বিশাল কুমাৰ প্ৰসাদ
দ্বিতীয় স্থান : সৌমদেৱ চাহানী
তৃতীয় স্থান : কৰণ গিৰী

মাৰাথন প্রতিযোগিতা (ছোৱালী)

প্রথম স্থান : প্ৰিয়ংকা যাদৱ
দ্বিতীয় স্থান : লক্ষ্মী যাদৱ

(গ) ৪০০ মিটাৰ দৌৰ প্রতিযোগিতা (ল'ৰা)

প্রথম স্থান : সৌমদেৱ চাহানী
দ্বিতীয় স্থান : বিশাল কুমাৰ প্ৰসাদ
তৃতীয় স্থান : অংকুৰ দত্ত

২০০ মিটাৰ দৌৰ প্রতিযোগিতা (ল'ৰা)

প্রথম স্থান : বেনজামিন থিথিঅ'
দ্বিতীয় স্থান : উম্মৰু খাটোৱাল
তৃতীয় স্থান : মিকলেছ কুমাৰ শ্বাহ

২০০ মিটাৰ দৌৰ প্রতিযোগিতা (ছোৱালী)

প্রথম স্থান : নাং অস্থিনা নামচুং
দ্বিতীয় স্থান : দীপামণি কুৰ্মী
তৃতীয় স্থান : মৌচুমী সেনাপতি

(ঘ) চট্‌ফুট প্রতিযোগিতা (ল'ৰা)

প্রথম স্থান : অমৰজ্যোতি মৰাণ
দ্বিতীয় স্থান : বিজয় গোস্বামী
তৃতীয় স্থান : লক্ষবিকাশ গগৈ, শিৱানু চুতীয়া
(যুটীয়াভাৱে)

চট্‌ফুট প্রতিযোগিতা (ছোৱালী)

প্রথম স্থান : বিজুমণি বৰুৱা
দ্বিতীয় স্থান : দীপামণি কুৰ্মী
তৃতীয় স্থান : মৌচুমী সেনাপতি

(ঙ) ডিচকাষ্ট থ্ৰ' প্রতিযোগিতা (ল'ৰা)

প্রথম স্থান : শৰৎ মৰাণ
দ্বিতীয় স্থান : সৌমদেৱ চাহানী
তৃতীয় স্থান : ববীন দাং

ডিচকাষ্ট থ্ৰ' প্রতিযোগিতা (ছোৱালী)

প্রথম স্থান : বিজুমণি বৰুৱা
দ্বিতীয় স্থান : নাং অস্থিনা নামচুং
তৃতীয় স্থান : বিংকী ভক্ত

(চ) ১০০x৪ প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান :
উম্মৰু খাটোৱাল, ঋষিকেশ বুঢ়াগোহাঁই, ৰাহুল মাহাতু,
অমিত মেচ।
দ্বিতীয় স্থান :
সৌমদেৱ চাহানী, অভিজেক কুমাৰ পাণ্ডে, বেনগেৰী
টেজা, বিশাল কুমাৰ প্ৰসাদ।

(ছ) ৮০০ মিটাৰ দৌৰ প্রতিযোগিতা (ল'ৰা)

প্রথম স্থান : বিশাল কুমাৰ প্ৰসাদ
উম্মৰু খাটোৱাল
দ্বিতীয় স্থান : চনত তাঁতী
তৃতীয় স্থান : কৰণ গিৰী

(জ) জেবলিং প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান : বিজুমণি বৰুৱা
দ্বিতীয় স্থান : মৌচুমী সেনাপতি
তৃতীয় স্থান : নাং অস্থিনা নামচুং

(ঝ) লংজাম্প প্রতিযোগিতা (ল'ৰা)

প্রথম স্থান : বসন্ত সোণোৱাল
দ্বিতীয় স্থান : কুণ্ডন ঠাকুৰ
তৃতীয় স্থান : বেনজামিন থিথিঅ'

লংজাম্প প্রতিযোগিতা (ছোৱালী)

প্রথম স্থান : নাং অস্থিনা নামচুং

(ঝ) হাইজাম্প প্রতিযোগিতা (ল'ৰা)

প্রথম স্থান : বসন্ত সোণোৱাল
দ্বিতীয় স্থান : কুণ্ডন ঠাকুৰ
তৃতীয় স্থান : অমিত মেচ

মহাবিদ্যালয়

বার্ষিক ক্রীড়া সপ্তাহৰ তৰ্ক আৰু সাহিত্য বিভাগৰ ফলাফলসমূহ

COMPETITION (S)	1ST	2ND	3RD
1. DEBATE	HAROLD MOHAN	AYAN KUMAR PAUL	AJAY KUMAR RAI
2. QUIZ	AJAY VERMA AYAN KUMAR PAUL SWETA PANDAY	GURIYA GUPTA KAMRAN ALI SAFIULLAH ANSARI	SUBHAM SINGH NANDINI GOSWAMI DEEPAK KUMAR SAH
3. PHOTOGRAPHY	SUMINDRA BORHA	HARJIT DOHUTIA	SAFIULLAH ANSARI
4. DRAWING	DIBAKAR MORAL	SABANA BEGUM	ANISHA KUMARI SAH
5. RANGOLI	(A) PUSPANJALI CHETIA TANUSHREE SARKAR ABHIGYAN DUTTA	(B) MANISHA KUMARI PRITI KUMARI SAH ANISHA KUMARI SAH	(C) PUSHPA RAO SHANTI REDDY PREETY TAMULI
6. CARTOONING	(a) MITHILESH N. GOSWAMI RADHA KUMARI VERMA	(b) AKANSHYA BHAGOWATI CHANDA SAH SUMI KUMARI	(c) MANOKHI BARUAH
7. MEMORY TEST	TANUSHREE SARKAR	KAMRAN ALI	KUNDAN RAI
8. WALL PAINTING	AYAN KUMAR PAUL	NANDINI GOSWAMI	AJAY VERMA
9. CLAY MODELING	SABANA BEGUM	DIBAKAR MORAL	XXXXXXXXXX
10. COLLAGE	SABANA BEGUM	OM JEET BHAGAT	KAMRAN ALI
11. POSTER MAKING	SABANA BEGUM	KAMRAN ALI	DIBAKAR MORAL
12. PERSONALITY DEV.	DIBAKAR MORAL	POOJA SINGH	OM JEET BHAGAT
13. ENGLISH POEM (w)	AYAN KUMAR PAUL	AJAY KUMAR VERMA	VIVEK KR. SINGH
14. ASSAMESE POEM (w)	PUSPANJALI CHETIA	ROHIT DUTTA	AYAN KUMAR PAUL
15. STORY WRITING	KARABI GOGOI	PUSPANJALI CHETIA	XXXXXXXXXX
16. ESSAY WRITING	PUSPANJALI CHETIA	ROHIT DUTTA	XXXXXXXXXX
17. EXT. SPEECH	ROHIT DUTTA	KARABI GOGOI	ANJALI JHA
18. ENGLISH POEM RE.	ANJALI JHA	POOJA SINGH	XXXXXXXXXX
19. ASSAMESE POEM RE.	ROHIT DUTTA	BIDUSHI TIWARI	PUJA KUMARI
20. HINDI POEM RE.	PUSPANJALI CHETIA	JULI PRADHAN	XXXXXXXXXX
	MANISHA KUMARI	BIDUSHI TIWARI	SANJANA SAH

আলোচনী বিভাগৰ ফলাফলসমূহ

(দেৱাল আলোচনী)

(প্রথম স্থান)

প্রাণী বিজ্ঞান বিভাগ

‘লেন্সিকন’

(দ্বিতীয় স্থান)

অসমীয়া বিভাগ

‘মনীষা’

(তৃতীয় স্থান)

গণিত বিভাগ

‘ইষ্টেটিকা’

Report of -

Assistant General Secretary

-I am writing this to give a special thanks of gratitude to the great souls who had a great role in the establishment of the historic institution Ex principal Rana Kumar Changmai and our Present Principal Dr Surjya Chutia Sir along with our teaching staff. The administrative Staff and the group D staff. I would also like to thank the students' who helped me to represent the college as the Assistant General Secretary.

I take the pride in the fact that I was a part of the the Students' Union Body 2018-19 of the historic Tinsukia College. I took change as the Asstt General Secretary on 17/09/2018 and from the day of our president along with all other secretaries and were on a Path to meet the demands of the schedule of our year calender among the individual responsibilities of Asst General Secretary, Shankar Dev Tithi was one of the most prestigious one. In the year 2019 it was celebrated on 1st september 2019 I would like to thank our teachers my friends. Students along Borah Da who have helped me in successfully organising and celebrating the occasion.

I really don't know whether I have been able to deliver to the expectation of the Students family but have always tried my best to live upto the expectation. Always have been through the process of upgradation to achieve a level higher then my Personality best. In my one year tenure as the Asst General Secretary, with my limited knowledge and other restrictions. I have always tried to solve the issues that concerns the students family but how successfully I was it is for the students to decide.

I would also like to add that the students that shape a college and its future and So I would like to request the students to preserve the culture led down by the seniors and maintain the Integrity of the College. It is not important to be elected in the union to work for the betterment of college. It is will of students that matters. I would also like to request the newly elected TCSU-2019-2020 to emphasise on solving the issues that aren't solved during our tenure.

Lastly, I would like to thank the people helped me serve during my tenure. I would like to thank the head of the institution Dr Surjya Chutia our teacher Ajit Phukan Sir, Niranjana Sukla Sir, R. N. Das sir etc. Also I would like to thank the administration block staff- Hem Gohain Da, Mr K.S. Bhujel, Nibir Da, Nabul Da, Manoj Da etc. for helping and advising me to do the useful.

I would also like to thank my friends. Ankur Das, Tonmay Madhab Gogoi, Rohit Choudhury, Anwar Hussain, Rohit Rai, Senu Yadav, Subham Shukla, Rohit Gupta, Bittu Singh, Chandan Mahato, Sandeep Sah, Bishal Kumar, Pintu Rai, Partha Pratim Borah, Zabeed Seikh, Monalisha Deori, Rimi Baa, Rina Yadav, Anjali Jha, Anjali Upadhyaya, Priyanka Chourasia, Sipra Mall and all the Students of Tinsukia College for supporting me.

I would also like to thank to the students residing at Tinsukia College Girls' Hostel for their cooperation and support. In the end I pray that the coming years be prosperous for Tinsukia college and it reaches new heights.

Abishek Gupta

Asst. General Secretary.

Tinsukia College Students' Union 2018-19

"LONG LIVE TINSUKIA COLLEGE"
"LONG LIVE TINSUKIA COLLEGE STUDENTS UNION."

মহাবিদ্যালয়ৰ

বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহৰ তৰ্ক আৰু সাহিত্য বিভাগৰ ফলাফলসমূহ

1.	COMPETITION (S) DEBATE	1ST HAROLD MOHAN	2ND AYAN KUMAR PAUL	3RD AJAY KUMAR RAI
2.	QUIZ	AJAY VERMA AYAN KUMAR PAUL SWETA PANDAY	GURIYA GUPTA KAMRAN ALI SAFIULLAH ANSARI	SUBHAM SINGH NANDINI GOSWAMI DEEPAK KUMAR SAH
3.	PHOTOGRAPHY	SUMINDRA BORHA	HARJIT DOHUTIA	SAFIULLAH ANSARI
4.	DRAWING	DIBAKAR MORAL	SABANA BEGUM	ANISHA KUMARI SAH
5.	RANGOLI	(A) PUSPANJALI CHETIA TANUSHREE SARKAR ABHIGYAN DUTTA	(B) MANISHA KUMARI PRITI KUMARI SAH ANISHA KUMARI SAH	(C) PUSHPA RAO SHANTI REDDY PREETY TAMULI
6.	CARTOONING	(a) MITHILESH N. GOSWAMI RADHA KUMARI VERMA	(b) AKANSHYA BHAGOWATI CHANDAN SUMI KUMARI	(c) CHANDA SAH MANOKHI BARUAH
7.	MEMORY TEST	TANUSHREE SARKAR	KAMRAN ALI	KUNDAN RAI
8.	WALL PAINTING	AYAN KUMAR PAUL	NANDINI GOSWAMI	AJAY VERMA
9.	CLAY MODELING	SABANA BEGUM	DIBAKAR MORAL	XXXXXXXXXX
10.	COLLAGE	SABANA BEGUM	OM JEET BHAGAT	KAMRAN ALI
11.	POSTER MAKING	SABANA BEGUM	KAMRAN ALI	DIBAKAR MORAL
12.	PERSONALITY DEV.	DIBAKAR MORAL	POOJA SINGH	OM JEET BHAGAT
13.	ENGLISH POEM (w)	AYAN KUMAR PAUL	AJAY KUMAR VERMA	VIVEK KR. SINGH
14.	ASSAMESE POEM (w)	PUSPANJALI CHETIA	ROHIT DUTTA	AYAN KUMAR PAUL
15.	STORY WRITING	KARABI GOGOI	PUSPANJALI CHETIA	XXXXXXXXXX
16.	ESSAY WRITING	PUSPANJALI CHETIA	ROHIT DUTTA	XXXXXXXXXX
17.	EXT. SPEECH	ROHIT DUTTA	KARABI GOGOI	ANJALI JHA
18.	ENGLISH POEM RE.	ANJALI JHA	POOJA SINGH	XXXXXXXXXX
19.	ASSAMESE POEM RE.	ROHIT DUTTA	BIDUSHI TIWARI	PUJA KUMARI
20.	HINDI POEM RE.	PUSPANJALI CHETIA	JULI PRADHAN	XXXXXXXXXX
		MANISHA KUMARI	BIDUSHI TIWARI	SANJANA SAH

আলোচনী বিভাগৰ ফলাফলসমূহ (দেৱাল আলোচনী)

(প্ৰথম স্থান)

প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ
'লেসিকন'

(দ্বিতীয় স্থান)

অসমীয়া বিভাগ
'মনীষা'

(তৃতীয় স্থান)

গণিত বিভাগ
'ইষ্টেটিকা'

বি.দ্র. : আন্তঃক্ৰীড়াৰ ফলাফলসমূহ বিভাগীয় সম্পাদকৰ পৰা পোৱা নগ'ল। এইক্ষেত্ৰত আলোচনী সম্পাদক জগৰীয়া নহয়।)

২৫০ • তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

'মনীষা'ৰ প্ৰাক্তন সম্পাদকসকল

অলক গোস্বামী	১৯৭১-৭২
পদ্মেশ্বৰ দত্ত	১৯৭২-৭৩
সম্পাদনা সমিতি	১৯৭৩-৭৪
পবন কুমাৰ দাস	১৯৭৪-৭৫
লক্ষিত কোঁৱৰ	১৯৭৫-৭৬
পবন দত্ত, প্ৰদীপ দত্ত	১৯৭৬-৭৭
বজেন দাস, অৰূপ শৰ্মা	১৯৭৭-৭৮
চন্দন দত্ত, গোপাল প্ৰসাদ শ্বাহ	১৯৭৮-৭৯
ৰাজীৱ লোচন বৰকাকতি, অঞ্জন বৰঠাকুৰ	১৯৭৯-৮০
ভূপেন দাস, বিপুল লহকৰ	১৯৮০-৮১
দিগন্ত গগৈ, শোণিত বৰগোহাঁই	১৯৮১-৮২
সৌৰভ গোস্বামী	১৯৮২-৮৩
সঞ্জীৱ কুমাৰ চেতিয়া, মহেন্দ্ৰ শইকীয়া	১৯৮৩-৮৪
প্ৰদ্যুৎ কুমাৰ বৰুৱা, আশুতোষ কৰ	১৯৮৪-৮৫
পবিত্ৰ গগৈ	১৯৮৫-৮৬
নৰজ্যোতি বৰুৱা, মহেন্দ্ৰ সোনোৱাল	১৯৮৬-৮৭
সীমান্ত প্ৰতীম ঠাকুৰ	১৯৮৭-৮৮
দিব্যজ্যোতি বৰুৱা	১৯৮৮-৮৯
গজেন ভূঞা	১৯৮৯-৯০
প্ৰাঞ্জলপ্ৰতীম বুঢ়াগোহাঁই	১৯৯০-৯১
অমৃত ৰাজ ফুকন	১৯৯১-৯২
অনিক গগৈ	১৯৯২-৯৩
পীয়ুষভূষণ চেতিয়া	১৯৯৩-৯৪
পীয়ুষভূষণ চেতিয়া	১৯৯৪-৯৫
হৰিপ্ৰসাদ শৰ্মা	১৯৯৫-৯৬
পঙ্কজী চেতিয়া	১৯৯৬-৯৭
সুৰেন্দ্ৰ গগৈ (অপ্ৰকাশিত)	১৯৯৭-৯৮
বিধান মৰাণ	১৯৯৮-৯৯
কমল গগৈ	২০০০-২০০১
পঙ্কজ গোহাঁই	২০০১-২০০২
নগেন ডেকা	২০০২-২০০৩
প্ৰাঞ্জল গগৈ	২০০৩-২০০৪
ৰোচন গুপ্তা	২০০৪-২০০৫
আশীষ আগৰৱাল	২০০৫-২০০৬
ৰণোজ গগৈ	২০০৬-২০০৭
হেমচন্দ্ৰ গগৈ	২০০৭-২০০৮
বিশ্বজিৎ বড়া (কাক)	২০০৮-২০০৯
উৎপল বৰুৱা	২০০৯-২০১০
ৰাজেন্দ্ৰ বৰ্মা	২০১০-২০১১
সমীৰণ বৰুৱা	২০১১-২০১২
	২০১২-২০১৩
	২০১৩-২০১৪
	২০১৪-২০১৫
	২০১৫-২০১৬
	২০১৬-২০১৭
	২০১৭-২০১৮
	২০১৮-২০১৯

লেখক লেখিকাৰ পৰিচিতি :

- ১) ময়ূৰ বৰা, বিশিষ্ট অতিথি লেখক, গুৱাহাটী
- ২) গন্ধেশ্বৰ শইকীয়া, বিশিষ্ট অতিথি লেখক, ডিব্ৰুগড়
- ৩) মৃণালী শৰ্মা বৰুৱা, অধ্যাপিকা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৪) অজিত দত্ত, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৫) জ্যোতিময় দত্ত, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৬) বঞ্জনা দেৱী, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৭) কল্পনা অধিকাৰী, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৮) কুমুদ বড়া, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৯) অঞ্জনা গোস্বামী, প্ৰাক্তন অধ্যাপিকা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ১০) প্ৰজ্যোতি দাস, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ১১) সন্মীৰণ বৰুৱা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ১২) সন্মীৰণ বৰুৱা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ১৩) সন্মীৰণ বৰুৱা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ১৪) বৈকুণ্ঠ দাস, প্ৰবক্তা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ১৫) অমূল্য খাটনিয়াৰ, বিশিষ্ট অতিথি লেখক, তিনিচুকীয়া
- ১৬) নবোত্তম শৰ্মা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ১৭) ৰিমী ডেকা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ১৮) লীলা গগৈ, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ১৯) পম্পী ডেকা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ২০) সত্যজিৎ গগৈ, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ২১) কিশোৰ বৰুৱা, সহকাৰী অধ্যাপক, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ২২) সৌভম ভূমিক, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ২৩) জয়ন্ত বৰা, সহকাৰী অধ্যাপক, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ২৪) আফিয়া আহমেদ, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ২৫) মায়াত্ৰী ঠাকুৰ, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ২৬) দিল্লী গুপ্তা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ২৭) নিলোৎপল বৰগোহাঁই, টেক্সটাইল মৰাণ, টুটু দহোটিয়া, লোপাংকৰ সোণোৱাল, জানুকা উপাধ্যায়, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ২৮) সাধন চন্দ্ৰ সোণোৱাল, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ২৯) কমলেশ কলিতা, অধ্যাপক, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৩০) তিলক ফুকন, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৩১) পাপুল গগৈ, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৩২) তন্ময় চেতিয়া, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৩৩) অৰ্চনা গগৈ, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৩৪) ৰূপজ্যোতি খাটনিয়াৰ, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৩৫) খিৰজিত ফুকন, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৩৬) ধৰিত্ৰী শইকীয়া, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৩৭) বিতুৰাজ দত্ত, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৩৮) প্ৰসেনজিৎ কুমাৰ কাকতি, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৩৯) ৰূপম কুমাৰ বড়া, সহকাৰী অধ্যাপক, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৪০) প্ৰবো দত্ত, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৪১) হেমা সিং পাৰাৰ, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৪২) উমাৰাণী পাংগীং, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৪৩) হৰিদেব কুমাৰ আগৰৱালা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৪৪) অলিয়া ভৰালি, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৪৫) উমাৰাণী পাংগীং, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৪৬) অংকিত চেন, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৪৭) কাৰেবী সোণোৱাল, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৪৮) বিজয় হাতিবৰুৱা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৪৯) দবজয় দে, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৫০) ৰোহিত দত্ত, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৫১) ৰাধে শ্যাম ফল্লা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৫২) চন্দনা দাস, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৫৩) নিলাঞ্জন ভৌমিক, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৫৪) শিখা গুপ্তা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৫৫) অংকিতা গগৈ, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৫৬) সৌভজিৎ চৌধুৰী, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৫৭) দিব্যজ্যোতি বৰুৱা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৫৮) নিৰজা ৰাজকুমাৰী, বিশিষ্ট অতিথি লেখক, গুৱাহাটী
- ৫৯) অনুৰাগ বৰা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৬০) নোমল গগৈ, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৬১) ৰূপস্মিতা ভূঞা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৬২) বেবিলিনা বৰুৱা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৬৩) তপন মৰাণ, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৬৪) বন্দিতা খাটোৱাল, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৬৫) শিৱানী তাৰাক, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৬৬) দুবুল দাস, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৬৭) গোবিন ডেকা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৬৮) পল্লৱ গোহাঁই, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৬৯) জ্যোতিষ্ময় গোহাঁই, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৭০) চয়নিকা গগৈ, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৭১) ৰিমি ডেকা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৭২) পৰাগজ্যোতি শইকীয়া, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৭৩) মানৱ চুতীয়া, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৭৪) হিমাদ্ৰী ডেকা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৭৫) ৰূপশিখা ডেকা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৭৬) প্ৰিয়ংকা হাজৰিকা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৭৭) মায়াত্ৰী ঠাকুৰ, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৭৮) আজমি নাচৰিন ৰহমান, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৭৯) গীতাত্ৰী বৰা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৮০) খিৰজিত ফুকন, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৮১) ভাৰতী গগৈ, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৮২) ৰিমি ডেকা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৮৩) বিতোপন বৰগোহাঁই, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৮৪) ধনজিত বৰগোহাঁই, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৮৫) চুমি গগৈ, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৮৬) ৰেব মৰাণ, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৮৭) শ্যাম নাৰায়ণ বুঢ়াগোহাঁই, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৮৮) কৰবী গগৈ, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৮৯) লোহিত কুমাৰ বৰা, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৯০) ড° বুলজিৎ বুঢ়াগোহাঁই, বিশিষ্ট অতিথি লেখক, তেজপুৰ
- ৯১) জোনাক নিবিড়, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৯২) টমাছ সোণোৱাল, কৰ্মচাৰী, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৯৩) দেৱকান্ত গোহাঁই, অধ্যাপক, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৯৪) দিব্যজ্যোতি ডিব্ৰুৱাল, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৯৫) বিতোপন বৰপাত্ৰ, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৯৬) নিলাক্ষী বৰগোহাঁই, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৯৭) দেৱানী বৰপাত্ৰ গোহাঁই, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়
- ৯৮) ভাগ্যত্ৰী বুঢ়াগোহাঁই, তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়

বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ পক্ষী

Recurvirostra Avosetta

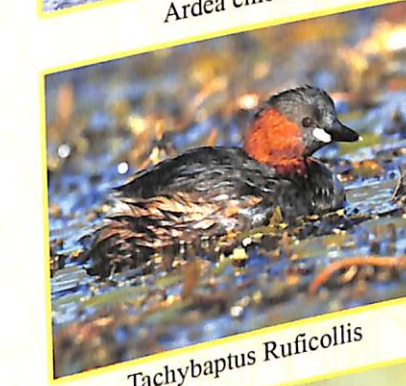
Numenius arquata

Ardea cinerea

Buceros bicornis

Tachybaptus Ruficollis

Acridotheres fuscus

Coccyus saturatus saturatus

Centropus sinensis

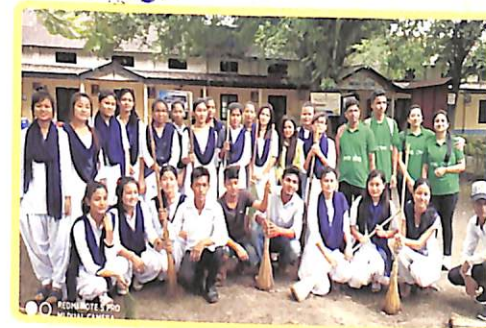

Chlidonias hybridus

Microhierax caerulescens

স্মৃতিৰ জলঙাৰে ...

মহাবিদ্যালয় সংগীত

গীতিকাৰ : ড° মদন শৰ্মা
সুৰকাৰ : বিজন দত্ত

তমসো মা জ্যোতিৰ্গময়
উঠাহে জাগাহে
তমসা ফালি ওলাল বেলি
মুক্ত হ'ল আজি জ্যোতিৰ পথ
চলে জ্যোতিৰ পথে-পথে জীৱন বথ।
উন্মুক্ত দিগন্ত আজি
দৃষ্টিৰ পথ ঢাকি
মাথো পোহৰৰ পখী উৰে
পাখিৰ বহণ লাগি
উজলে গতিপথ।
উঠাহে জাগাহে
মৃত্যুৰ সীমা ভাঙি
অমৃত জীৱনকে
সত্যৰ পোহৰতে
উজ্বল কৰিবলে
লওঁ যে শপত।

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন সভাত বিশিষ্ট ব্যক্তিসকল

ময়ূৰ বৰা
বিশিষ্ট প্ৰবন্ধকাৰ

পূৰ্ণা শইকীয়া
বিশিষ্ট ব্যঙ্গ সাহিত্যিক

ড° ভীমকান্ত বৰুৱা
বিশিষ্ট বক্তা

ডাঃ মুকুট গোহাঁই
বিজ্ঞানী

জুবী বৰা বৰগোহাঞিঃ
ঔপন্যাসিক

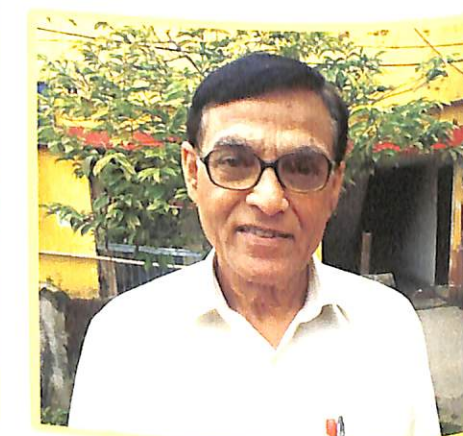
কৌশলভৰ্মণি শইকীয়া দত্ত
কবি, ঔপন্যাসিক

বিশাল অনুৰাগ
বিশিষ্ট কবি

চিত্ৰজিৎ শইকীয়া
সমালোচক, প্ৰবন্ধকাৰ

অমৃতা খাটনিয়াৰ
বিশিষ্ট সাংবাদিক

তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয় আলোচনী

একচত্বাৰিংশত্তম সংখ্যা

২০১৮-১৯ বৰ্ষ

